DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

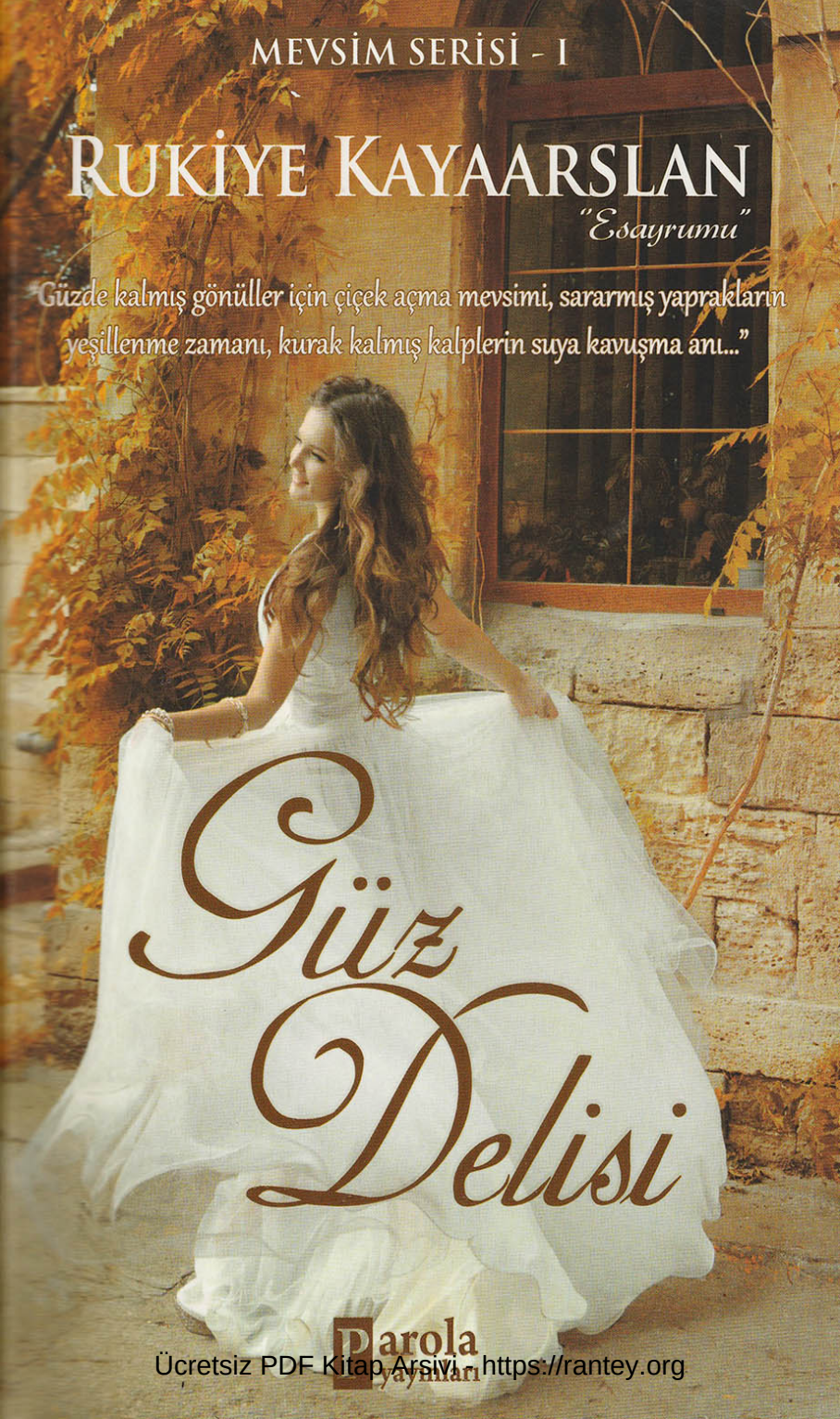
• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

MEVSİM SERİSİ - I

RUKİYE KAYAARSLAN

"Esayrumu"

Güzde kalmış gönüller için çiçek açma mevsimi, sararmış yaprakların yeşillenme zamanı, kurak kalmış kalplerin suya kavuşma anı..."

Güz Delisi

Parola yayınları

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

PAROLA YAYINLARI : 278
Roman: 29

Eser: Güz Delisi
Yazar: Rukiye Kayaarslan

Yayın Koordinatörü: Ahmet Üzümcüoğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Celal Coşkun
Editör: Celal Coşkun
Kapak Tasarım: Merve Kayalı Kürşat
İç Tasarım: Celal Coşkun - İsminur Genç

Baskı-Cilt: Çalış Ofset Matbaacılık Turizm San. ve Tic. Ltd. Sti.
Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Sok.
No: 8 Davutpaşa Topkapı/İstanbul
Tel: 0212 482 83 96

T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı Sertifika No: 17265
ISBN: 978-605-9011-98-3
1. Basım: Aralık 2014

© Rukiye Kayaarslan
©-Parola Yayınları 2014

Bu kitabın her türlü basım hakları *Parola Yayınları*'na aittir... Yazarın, çevirmenin, derleyenin, hazırlayanın veya yayınevinin yazılı ve resmî izni olmadan basılamaz, yayınlanamaz, kopyalanamaz ve dijital kopyalar dahil çoğaltılamaz. Ancak kaynak gösterilerek kısa alıntı yapılabilir.

Parola Yayınları
Mareşal Çakmak Mah. Soğanlı Cad. Can Sok.
No: 5-A Güngören / İstanbul
Tel: 0212 483 47 96 Faks: 0212 483 47 97
web: www.parolayayinlari.com
e-posta: parolayayin@gmail.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Mevsim Serisi: I

GÜZ DELİSİ

Rukiye Kayaarslan

Parola yayınları

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Rukiye Kayaarslan 1981 yılında Ankara'da doğdu. Ticaret Lisesi mezunu olan Kayaarslan 2012-2013 Marka İletişim Mezunu olup, şu anda Eskişehir Anadolu Üniversitesi Uluslararası İlişkiler okumakta ve özel bir şirkette yazım işlerinde görev almaktadır.

Yazmaya lise yıllarında kurguladığı hikâyeleri çevresindekilere anlatmakla başlayıp, daha sonrasında kaleme – klavyeye dökmesi ile devam etti. 3 yıldır hikâyelerini sosyal medyada yayınlamaktadır.

"GÜZ DELİSİ" Kayaarslan'ın basılacak ilk eseri olup, birbirinin devamı olan farklı dört hikâyenin de ilkidir.

Üç kardeşin en büyüğü olan Kayaarslan ailesi ile birlikte yaşamaktadır.

Facebook.com/Esay Rumu - Esayrumu Hikayeleri
Wattpad.com/esayrumu
Instagram.com/esay_rumu
esayrumub@gmail.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İçimde olan ama bir türlü adımlandıramadığım bir yoldu yazmak. Ne kadar istesem de elim bir türlü gitmemişti aklımdakileri satırlara dökmeye. Önceleri sadece küçük öyküleri anlatırken, sonrasında da kardeşlerim ve kuzenlerimin teşvikiyle yazmaya başladım. Bu süreçte yanımda olarak bana desteğini devamlı hissettiren kardeşlerim Mukaddes ve Bünyamin Kayaarslan, kuzenlerim Ayşenur Kayaarslan ve Esra Turhan sizlere ne kadar teşekkür etsem azdır. Sağ olun var olun ve hep benimle olun. Ayrıca en büyük teşekkürü her zaman desteklerini esirgemeyen aileme ederim. Sizler olmasanız yaptığım hiçbir şeyin tadı ve anlamı olmazdı. İyi ki benim ailemsiniz ve yanımdasınız. Sizleri çok çok seviyorum.

İlk hikâyemi internet ortamında yayınlamak için, cesaretimi toplayıp mesaj kutusunu tıklattığım da beni geri çevirmeyip, bilgilerini benimle paylaşan Asuman Börklüce'ye çok teşekkür ederim. Sağ olasın ablacım.

Yapılan her şey paylaşınca büyür ve güzelleşir sözünün doğruluğunu bana kanıtlayan, Kalemkurdu, Wattpad, Bizimhikayelerimiz ve Hayal Mahsulleri sitelerinde beni yalnız bırakmayan, birbirinden değerli ve özel yorumlarıyla yanımda olan tüm arkadaşlarıma, okuyucularıma çok teşekkür ederim. İyi ki varsınız ve iyi ki sizlerle ortak bir noktada buluşmuşum. Umarım her şey hakkınızda-hakkımızda hayırlı ve güzel olur. Sağ olasınız.

Çıktığım bu yolda; kaleme aldığım satırlarımı, kitap olarak ellerime alma şansı tanıyan Parola Yayınları ailesine de çok teşekkür ederim.

Uğurböceğim, küçük yeğenim, minnacık kuşum *Zeynep Hazel Kayaarslan*'a...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

GİRİŞ

Hafif esintili hava Leyla'nın duvağının dalgalanmasına neden oluyordu. Bahçede, mutlu anlarına tanık olmak için gelen aile dostlarıyla birlikte paylaşıyorlardı bu güzel günü. Gelini de oğlu da, büyük bir heyecan içindeydi.

Leyla'yı küçüklüğünden beri tanıyordu. Genç kızın, oğluna olan hislerini ilk önce o anlamıştı. Anne olarak kalbinin onay verdiği bir gelindi. Mutlulukları içindi tüm duaları. Yıllar boyu istediği gerçekleşiyor, oğlu ve kızı gibi gördüğü gelini sonunda onları bağlayacak evlilik kurumuna ayak basıyordu. Birbirlerine evet derlerken aileleri için de en güzel güne onay veriyorlardı.

Gelini, kıyılan nikâhtan sonra, eline aldığı evlilik cüzdanıyla, kendilerini izleyenlere yüzündeki eşsiz gülümsemeyle karşılık verirken, gözlerinden taşan mutluluğa davete gelen herkesi ortak ediyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

On yıl sonra

"Tuğrahan hadi yavrum in artık aşağı. Okula gitmen lazım."

Küçük Tuğrahan'ın o gün hiçte okula gitme gibi bir isteği yoktu. Bu yüzdende zaten altında kaybolduğu yorgana daha da sarıldı. Küçücük kalbi o anda öyle büyümüş öyle büyümüştü ki, sanki göğsüne sığmaz olmuştu. Okulda, anneler gününde yaptıklarını anlatacakları bir derse girmesi gerekiyordu. Bir kez bile göremediği annesi hakkında kime ne anlatabilirdi? Zaten onun hakkında evde de konuşulmazdı. Ne zaman babaannesine sorsa, onun çok iyi biri olduğunu, herkes tarafından sevildiği ve dünyalar güzeli olduğunu duyuyordu. Ama o bunları duymaktan sıkılmıştı. Tamam, annesi bir melekti. Zaten bunu kendisi de biliyordu. Onun bilmek istedikleri aslında çok sıradan şeylerdi. Neleri sever, nelerden nefret ederdi? Onu sever miydi? Babası ile nasıl tanışmıştı? Ama ona bunları anlatacak tek kişiyle ise arasında dağlar vardı.

Babasına da bunları sormaya cesaret edemezdi ki. Bir kez niyetlenmiş ama babasının keskin yüz hatları, onu yasak bir bölgeye girmiş olduğu gerçeğiyle yüzleştirmişti. Bu da babasıyla olan iletişimsizlik sorununa bir halka daha eklemekten başka bir işe yaramamıştı.

"Oğlum hadi ama..."

"Babaanne ne olur bugün okula gitmeyeyim. Bak ateşimde var zaten."

"Ateşi mi varmış benim küçüğümün? Babaannen kurban olsun sana."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Selma Hanım her ne kadar torununun rol yaptığını bilse de, yine kıyamamıştı küçük kuzusuna. Biliyordu ateşinin nedenini. Ama elinden de bir şey gelmiyordu. Kuzusunun bu gerçekle yüzleşmesi gerektiğinin bilincindeydi yaşlı kalbi.

"Kuzum, hasta mı oldun sen?"

Yatakta lahana misali yatan küçük bedenden yükselen ses tam da Selma Hanım'ın beklediğiydi.

"Ben kuzu değilim babaanne."

"Öyle mi? Ama kuzu gibi yatıyorsun bak burada."

Sözleri duyan küçük çocuk yataktan bir hışımla kalkmıştı. "Ateşim var dedim ya."

"Ay benim kuzum aslan mı olmuş? Tamam, aslansın ama aslanlar böyle küçük ateşlerle yorgan döşek olmaz ki! Bu ancak küçük kuzuların işidir."

Sözleriyle torununun damarlarındaki Aslan kanının alev aldığını biliyordu. Zaten babasının küçük bir kopyası değil miydi Tuğrahan... Bunun farkında olan Selma Hanım için onu yataktan kaldırmaya yetecek tek kuvvet varsa, torununun zayıflığına dem vurmaktı. Onun yaşadıklarının zorluğunu tam kalbinde hissediyordu. Bu yüzden de hayata sıkı sıkı sarılması ve karşısına çıkacak fırtınalar yüzünden alabora olmaması içindi tüm bu uğraşı.

Babaannesinin düşüncelerinden habersiz olan küçük çocuk da kendi düşüncelerine dalmıştı. *'Kuzuymuş. Ben bir kere kuzu değilim. Tamam, severim kuzuları, hatta bayılırım. Nasılda güzeldi Şeker'in yavrusu. En iyisi okuldan sonra ilk iş, Şeker'in yanına uğramak, ayrıca ben hiçbir şeyden korkmam. Tamam, Selma annem bana illaki bir şey diyecekse aslan desin.'*

"Babaanne, biliyor musun bugün okulda annelerimiz hakkında konuşacağız. Ama ben onun hakkında ne diyebilirim ki? Ben onu görmedim, o da beni görmedi. Bir yabancı hakkında konuşamam ki."

"Yabancı da ne demek oğlum? Ben sana anlattım ya anneni."

"Ama sen sadece melekti dedin. Ben onu kanatlı bir varlık olarak değil, kanlı canlı, her haliyle duymak istiyorum."

Küçük gözleri öyle bir ihtiyaçla parıldıyordu ki, yaşlı kadının dizlerinin bağı çözülmüştü o gözlerde gördükleri yüzünden. En yakınındaki sandalyenin üzerine yaşlı bedenini zor bırakmış ve yıllar öncesine geçiş yapmıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Babaannesinin kuzusu nasılda annesine benziyor. Sevim baksana aynı kaş, aynı burun. Bu küçük kuzu büyüyünce aynı annesi gibi olacak ne dersin?"

Evin emektar hizmetlisi; gözleri dolarak baktı o an babaannesinin kucağında etrafa gülümseyen küçük meleğe. Yaklaşık iki yaşını doldurmak üzereydi küçük Tuğrahan ve Selma Hanım'ın da dediği gibi gün geçtikçe daha da annesine benziyordu. Genç yaşta hayata gözlerini kapayan genç hanımını düşünürken, gözleri daha sonra hanımının hiç göremediği küçük Tuğrahan'a kaydı.

"Haklısın hanımım. Aynı annesi. Keşke Leyla Hanım'da görseydi bu günleri..."

"Doğru söylüyorsun Sevim. Bir kerecik görebilseydi, gelmesi için geceler boyu yalvarıp, haberiyle havalara uçtuğunu."

Aynı anda arkadan gelen sesle irkildi yaşlı kadın.

"Anne bir daha oğlumun yanında Leyla'dan bahsedilmeyecek!"

Genç adamın bıçaktan keskin sözleri kısa ve bir o kadar kesindi. O günden sonra ne Kutay'ın yanında ne de Tuğrahan'ın yanında Leyla konusu açılmadı. Ta ki küçük Tuğrahan'ın aklı erip, kendini leyleklerin getirmediğini, herkesin bir annesi olduğunu keşfettiği güne kadar. O günden sonra gelen soruların cevapları da, Tuğrahan'ın siteminde gizliydi. Evet, annesi bir melekti.

"Babaanne, baksana sana diyorum. Türkçe kitabımı gördün mü? Buraya koymuştum ama yok."

Yaşlı kadın daldığı geçmişten, küçük torununun sabırsız sesiyle dönmüştü. Tuğrahan'ın gözünün önündeki kitabı olduğu yerden alıp, çantasına koyarken küçük kuzusuna anlamlı anlamlı bakışlar göndermişti.

Bu bakışları tanıyordu. Koydukları yerlerinde duramayıp, gezmelere çıkınca onları hep Selma anne buluyordu. Bulma konusunda üstüne yoktu.

Küçük çocuk, omuzlarındaki yükü genç bir halterci edasıyla yüklenip, arabanın açık kapısından içeri girdi. Yol boyunca kendisine söz gelirse ne söyleyeceğini düşündü durdu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Neden onunda annesi yanında değildi? Neden onu bırakıp gitmişti? Bunları düşünmek küçük yüreğinde isyan tohumlarının daha da yeşermesine neden oluyordu.

Ders süresince, arkadaşlarının anneleri hakkında anlattıklarını dinledi. Selin annesiyle gezmeye gitmelerinden, Batu annesinin yemeklerinden, Gülüm annesinin saçlarını örmesinden, Selim ise annesinin onu öperek uyutmasından bahsetti. Hepsi tamamdı da o öperek uyutma kısmı çok dokunmuştu kalbine. İçinde daha da şiddetlenen isyan kabartıları çıkmak için küçük bir yer aramaya başlamıştı. Tam da bu anda öğretmeninin sesini duydu.

"Tuğrahan, sen bir şeyler söylemek ister misin?"

Genç öğretmen için de çok zordu ama onun kendini dışlanmış hissetmemesi adına içi acısa da sormuştu bu soruyu.

"Evet, var öğretmenim..."

Babasının alaycı gülümsemesini almıştı küçük çocuk. Yine suratında bu haylaz gülüş belirmiş ve herkesi şoke eden cümleler dudaklarından dökülmüştü.

"Arkadaşlar biliyor musunuz, beni leylekler getirmiş. Sonrada evimizin bacasından içeri bırakmış. Üstüm başım simsiyah olmuş. İki gün yıkamışlar karalar geçsin diye."

Tuğrahan'ın sözlerinden sonra tüm sınıfı bir gülme almıştı. Genç öğretmen içinse durum hiç komik değildi. Nasıl olsundu ki, onun gözlerindeki acıyı ta içinde hissetmişti. Tuğrahan'ın bu ilk olayı değildi. Küçük çocuk daha öncesinde de anne konusu açılınca sınıfta dersin işlenmesini pratik zekâsı ile engellemeye çalışmış, başka bir seferde de arkadaşlarının bazılarıyla bu konu yüzünden küçük çaplı atışmalar içinde olmuştu. Artık Tuğrahan'ın velisiyle bir görüşme yapmasının zamanının geldiğini işaret eden bu olayı göz ardı etmeyecekti.

Uzun ve yorucu bir günü daha ardında bırakmıştı. Ayakları evin merdivenlerini çıkarken geri geri gidiyordu ama kaç gündür şehirdeki dairesinde kaldığı düşünülürse, daha fazla içerideki ısrarcı timden kaçamayacağı da belliydi. Derin bir nefes alıp, kapıyı çaldı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kapıyı açan Sevim Hanım'ın gözleri ışıldadı Kutay'ı görünce. Ellerinde büyümüştü genç adam. Tüm mutluluk ve hüznüne tanık olmuştu. Hele Leyla'nın öldüğü günkü hali hala gözlerinin önündeydi. O günün anıları aklına üşüşmeye başlayınca duymuştu Kutay'ın seslenişini.

"Hey Sevim Sultan sana diyorum. Yine nereye gittin?"

Zaten bu dalıp gitmeler değil miydi onu evden uzaklaştıran. Yüzüne her bakan geçmişten bir sayfayı okur gibiydi. Bu da unutmak istediği kötü anıların tekrar gün yüzüne çıkmasına neden olup, kendini o günlerde hissettiriyordu.

"Ah oğlum, senin şu kerata insanda akıl mı bırakıyor?"

Yine ne yapmıştı, hayatının tek anlamı küçük oğlu? Kollarını uzatsa, uzanma mesafesinde olan ama aralarında sanki uçurumlar bulunan küçüğü. Leyla'nın ölümünün ardından toparlanma süresi boyunca onunla ilgilenememiş ve en güzel yıllarının ellerinden kaymasına neden olmuştu. Araya giren iletişimsizlikler yüzünden de, araları hiçbir zaman istediği gibi olmamıştı. Bu düşüncelerle içeri girerken annesinin sitemli sesiyle karşılaşmıştı.

"Ooo demek bir eviniz ve de çocuğunuz olduğu aklınıza geldi. Zaten çocuk senin değil leyleklerin. Bu yüzden de unutman çok doğal."

"Anne ne leyleği? Neden bahsediyorsun?"

"Neden bahsedeyim paşam, seninkinin vukuatlarından. Bugün okulda, çocuklar anneleri hakkında konuşurken, bizimkine sıra gelince kendisini leyleklerin getirip, bacamıza bıraktığını söylemiş. Sana, çocuğa annesini düzgünce anlat dedim. Nerde... Sen resimlerini bile göstermedin. Oğlum Allah aşkına ne yapmaya çalışıyorsun? Tamam, kendini hiç düşünmedin, yıllardır her sözümüz bir kulağından girip, diğerinden çıktı ama senin bir oğlun var. Leyla'nın sana emaneti..."

"Leyla'nın emaneti..." Annesinin son sözlerini tekrarlarken aklı yıllar öncesindeydi. Karısını hissetmiş gibi kendine bir şeyler anlatmaya çalışması ve sonrasında olanlar... Her şey nasılda hala bu kadar tazeydi...

Merdivenleri geçmiş anıların hatıralarıyla çıkmış ve oğlunun odasına gelmişti. Yorganın altında sanki bir şeylerden korunmak ister gibi kıvrılmış halini gördüğünde, içini tuhaf duygular doldurmuştu. İlişkileri hiç istediği gibi olmamıştı. Önceleri, karısının

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ölümü yüzünden kendini suçlaması ve yaşadığı ağır depresyon nedeniyle oğlundan ayrı durmuştu. Sonrasındaysa giderek kopan ve bağlama konusunda başarılı olamadığı baba-oğul ilişkisiyle bu günlere gelmişlerdi. Son yıllarda ne kadar önemli şeyleri hayatından uzaklaştırdığını daha iyi anlıyordu. Leyla'dan sonra herkese mesafeli olmuş, insanları kendinden uzak tutmuştu. Acısının taze olduğu ilk aylar herkesin acıması yüzünden rahat nefes alamamıştı. Bu yüzdende çevresindekileri asabi halleriyle sindirmeye çalışmıştı. Zamanla da bunda başarılı olup, yalnızlığıyla baş başa kalmıştı.

Küçük Tuğrahan'a en yakın olduğu vakitlerdi uyurken ki zamanları. O anlarda istediği gibi seviyor, kalbinin tüm sevgisini düşler diyarında olan oğlunun önüne seriyordu. Onunda kalbi kanıyordu oğlunun bu hallerine.

Annesini ona anlatmadığı için kızanlar bilmiyorlardı ki, aslında bunu oğlunun iyiliği için yaptığını. Kutay'a göre Leyla'dan bahsedilmezse, oğlu da onu tam tanıyamayacak, böyle olunca da tanımadığı birine özlem duymayacaktı.

Ama kendinin de bilmediği, bazen insanların iyiliği diye düşündüğümüz şeylerin onlara büyük zararlar verdiğiydi. Bu düşüncelerle geçmişti yıllar. Şimdi anlıyordu, oğluna verdiği büyük zararı. Bu saatten sonra ne yapabilirdi ki, küçük oğlu yanında konuşmaktan bile çekinir haldeyken? Şimdi annesini anlatsa, onun samimiyetine inanır mıydı? Oğlu düşündüğünden de zeki ve olgun bir adam olmuştu bu küçük yaşta. Saçlarını okşarken, Leyla'yı da yanında hissetti. Bakamamıştı emanetine. Onun öldüğü ve mezara konduğu gün onunla, o mezara kendi de girmiş ve dünya nimetlerine kendini kapamıştı.

Tuğrahan'ın kıpırtıları ile daldığı derinliklerden büyük bir hızla döndü genç adam. Uykusunda yine sayıklıyordu. Yine hiç gelmeyecek annesineydi seslenişleri. Bilmem kaçıncı kez daha kendini suçlayarak, kaçar gibi uzaklaştı evden. Kaçmak çözüm değildi ki, beraberinde götürünce kafasındaki karmaşayı.

 Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Eve son yaptığı ziyaretten sonra her şey daha karamsar bir hal almıştı. Bu yüzden şirkette duvarların üstüne geldiğini hissettiği an kendini dışarı atmıştı. Aynı kalbi gibiydi etraftaki tüm renklerde. Solgun ve ölmek üzereydi ağaçlar. Onlar zamanı geldiğinde yeniden canlanacak ve yeşerip, etraflarına güzellik sunacaklardı. Ya kendisi? Kimseye hayrı olmamıştı. Arabasından indikten sonra rüzgârın keskin soğukluğuyla karşılaşmıştı. Ceketinin yakasını yukarı kaldırıp yürürken, ayağının altında parçalara ayrılan yaprakları düşünüyordu. Kendi hayatı da o yapraklar gibi savrulmuş, geride bir harabe kalmıştı. Aklında ise annesinin evden çıkmadan önce söylediği son sözler dolanıp duruyordu. *"Öldü. Anlıyor musun? Leyla öldü. Bunun için kendini cezalandırmayı bırak. Kimse hiçbir şeyde suçlu değildi. Her şey olması gerektiği için oldu. Bunu artık anla. Hem senin bir oğlun var. Onunda bir anneye ihtiyacı var. Yoksa oğlun yakında bir leyleğe anne demeye başlayacak. Evlenmen lazım. Beni anlıyor musun? Evlenmelisin."*

Tekrar evlenmek. O'na ne kadar da uzak bir şeydi. Annesi yıllarca bunun baskısını yapmış. Bu baskılar yüzünden artık eve gitmekte bile zorlanır olmuştu. Kimse onu anlamıyordu. Birinin ölümüne neden olmuşken, nasıl olurda başka birini hayatına alabilir... Kalbini tekrar birine nasıl açabilirdi? İşte buydu kimseye anlatamadığı.

"Loya?"

"Efendim annelerin en güzeli."

"Şımarık sende. Güzelim yarın akşam seni yemeğe bekliyoruz. Taner Bey'lerde gelecekler. Taner Bey'i tanıyorsun, babanın asker arkadaşı. Ailesiyle birlikte gelecek. Senin de burada olmanı istiyoruz."

"Anne!"

"İtiraz kabul etmiyoruz Loya. Yarın akşam burada olacaksın."

"An-" karşıdan gelen sesle annesinin telefonu kapattığını anladı genç kadın. Ailesinin bu çöpçatanlık görevi Loya'yı evinden soğutmuştu. Bu kaçıncı ayarlanmış görüşmeydi Loya da bilmiyordu. Belirli bir sayıdan sonrasında saymayı bırakmıştı. Annesi bu tonda

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

konuşmaya başladığında, sözünü dinlemesi gerektiğini daha küçük yaşlarda öğrenmişti. Yıldız Hanım her zaman çok ilgili ve otoriter bir anne olmuştu. Bu yüzdende sesinin renginden annesiyle tartışmaması ve yarınki kaderiyle yüzleşmesi gerektiği gerçeğini anlamıştı.

"Of ki ne of..."

"Ne oldu seninkiler yine birini mi bulmuşlar? Yeni talip kimmiş?"

"Dalga geçme Derin. Sence şaka kaldıracak halde miyim?" diyerek sıkıntıyla iç çekmişti.

"Tamam, güzelim sustum."

"Neden anlamıyorlar ki, ben böyle mutluyum."

"Senin nikâha birkaç gün kala terkedilmenden sonra depresyona girdiğini düşündüklerinden olmasın."

"Yine başıma kak tamam mı?"

"Ne yapayım güzelim. Sana o adamdan bir halt olmayacağını söylemiştim. Ailen yine böyle bir hataya düşmemen için kendi çaplarında önlem alma derdindeler. Bu yüzden onlara kızamazsın."

"Tamam da Derin, ben evlenmek istemiyorum. Bu şekilde gayet rahatım. Bunu bir türlü anlamıyorlar."

"Her konuda kafanın dikine gidersen onlarda anlamazlar tabii. Baban şirkette çalış dedi ama sen ne yaptın? Adamı dinlemeyip, kendi pasta dükkânını açtın. Onay vermedikleri bir adamla evlenmek üzereyken direkten döndün. Onlara kızmaya hakkın var mı sence?"

"Cenk'le evlilik konusunda sana katılıyorum. Bile bile yaptığım bir hataydı. Bildiğin gibi ilk erkek arkadaşımdı. Aslında onunla evlenmeyi düşünmemiştim ama kararlı tavrıyla nasıl şok olduğumu biliyorsun. Düğün olacak diye ödüm kopmuştu. Ama işim konusunda tartışma kabul etmem. İşime aşığım."

"Eee yarın ne yapacaksın bakalım? Bir kaçış yolu düşündün mü?"

"Yıldız Hanım'ın sesi hiçte kaçarım olduğunu göstermiyordu. Mecbur gideceğim artık. Benim günü kurtaracak değil, kesin bir şeye ihtiyacım var. Yoksa bizimkiler bu yolda helak olacaklar. En kötüsü de onlarla zıt gitmek istemiyorum. İyiliğimi istediklerinin farkındayım ama bu farkındalıkla olacak bir şey değil. Ben-"

"Evlen benimle."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tam konuşmasına dalmışken gelen sesin dediğini bir anda idrak edememişti. "Efendim, bir şey mi dediniz?" derken hala konuşan adamın yüzüne bakmamıştı.

"Evlen benimle."

Duydukları bu iki kelimeyle iki kızda neye uğradıklarını şaşırmışlardı. Bir anda masalarında beliren ve ona bu absürt şakayı yapan adama haddini bildirmek için kafasını kaldırdığı anda, dünya üzerinde gördüğü en güzel gözlerle karşılaşmıştı. Sanki o an zaman durmuş ikisi kalmıştı. Daldığı hülyalı hayallerden bir çırpıda kurtulup, karşısındakine cevabı vermekte de gecikmemişti.

"Deli misiniz?"

"Hayır. Bilakis beni tanıyan herkes ne kadar zeki olduğumdan bahseder."

"Belli oluyor. Aklınız fazla gelmiş olacak ki, taşma eğilimine girmiş." derken duyduğu iki kelimenin mantıksızlığı sinirlerini zıplatmış ve bu da sesine yansımıştı.

"Buyurun kartım. Fikrinizi değiştirirseniz ararsınız." deyip cebinden çıkardığı kartı kızın eline tutuşturmuştu.

Şaşkınlıkla elindekine bakarken sinirden yazanları bile okuyamayacak haldeydi. Tam içindeki öfkeyi yönelteceği anda hiçbir itiraz veya konuşmaya izin vermeden kapıdan çıkıp, uzaklaşmıştı genç adam.

Daha duyduğunu hazmedemeden, adamın kayıtsız bir tavırla ortamı terk etmesi sinirlerini zıplatmıştı. Yırtıp, masanın üzerine fırlattığı karta sinirle bakarken, "Deli midir nedir ya? Kendini ne sanıyor? Bu da kartıymış." sözleri dökülmüştü dudaklarından. Zaten annesinden aldığı telefonla gerilen sinirleri, karşısına çıkan bu delinin teklifiyle tavan yapmıştı. Hemen gidip, çikolatalı pasta yapması gerekiyordu. Yoksa yırttığı kartı, alıp o adama haddini bildirmesinin önünde bir engel yoktu. Bu düşüncelerle vedalaştığı arkadaşını ardında bırakıp, ayrılmıştı oradan.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yıldız Hanım kızını kapıda karşılamıştı. İçeri girmeye niyetlendiği kıyafeti görünce yüreğine inecek gibi olmuş, direkt odasına göndermişti Loya'yı.

"Sanki ilkokuldayım. Oldu olacak tek ayaküstünde de bekleseydim." diye kendi kendine konuşurken, dolaptan çıkardığı elbiseyi de üzerine geçirmişti.

Annesinin bugünkü hali hiçte hayra yorulacak gibi değildi. Şimdiye kadarki görücüleri bin bir bahane ile bertaraf etmişti ama bugünkü kolay lokma değildi anlaşılan.

Ayakları onu salon kapısına getirse de, içinden bir ses son sürat oradan uzaklaşmasını yoksa hayatının kökünden değişeceğini fısıldıyordu. Salona adımını attığı anda da bir emrivaki ile karşı karşıya kaldığını anlamıştı. Herkes bu kadar şık giyindiğine ve yüzler böyle güldüğüne göre ortada mutlaka bir şeyler dönüyordu. Kendini zorlayarak misafirlere hoş geldin demek için yönelmişti. Aynı anda da gördüğü yüzle şaşırıp kalmıştı.

Birkaç gün önce pastanesinden alışveriş yapıp, onunla ilgilendiğini belli etmekten çekinmeyen gençti karşısındaki. "Ama siz..." derken bunun verdiği hisle cümlesini tamamlayamamış ve bir sürü soruyla kalakalmıştı.

"Evet, benim." deyip sanki kimse bir şey bilmiyormuş gibi o gün nasıl tanıştıklarını anlatmaya başlamıştı.

"Şey... Erdem Bey, benim için gerçekten sürpriz oldu." derken bunun sadece kendine sürpriz olduğunu çevresindeki bakışlardan anlamıştı.

"Lütfen Erdem deyin." diyerek kendine gülümseyen genci kırmamak için aynı şekilde gülümsemiş ve gözleri annesini bulmuştu.

Kızının bakışlarından ne düşündüğünü anlasa da, bugün bazı şeylerin netlik kazanmasını istiyordu. "Erdem'le karşılaştığından bahsetmemiştin."

Annesinin kendisini anlamazdan gelmesiyle kimsenin görmediği anda 'ne yapmaya çalıştığını biliyorum' bakışları atmış "Fırsat olmadı." diyerek anlamlı bir gülüş hediye etmişti.

O ana kadar suskun kalan Kamuran Hanım söze dâhil olmuş, "Oğlum senden çok bahsetti kızım. Yaptığın kurabiyelere bayıl-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dım." deyip Yıldız Hanım'a dönmüştü. "Kızınız çok yetenekli." derken açıkça Loya'ya olan beğenisini dile getirmişti.

Her genç kız annesi gibi Yıldız Hanım'da "Kızım diye demiyorum. Üstüne kurabiye konusunda kimseyi tanımam." diyerek kendisine gülümseyen kadına karşılık vermişti.

Konuşma giderek daha da içinden çıkılmaz bir hal alıyordu. Bir şeyler yapması gerekliydi, yoksa her şey için çok geç olabilirdi. Annesinin kulağına hafifçe eğilerek "Anne biraz dışarı gelebilir misin?" derken içindeki sıkıntıda giderek büyüyordu.

"Kızım biraz bekle. Şimdi misafirleri bırakıp, dışarı nasıl çıkayım?" derken sadece Loya'nın duyacağı kadar bir sesle söylemişti.

"Anne eğer dışarı çıkmazsan olacaklardan ben mesul değilim ona göre." Fısıltıyla çıkan sözler gereken etkiyi vermişti.

Yıldız Hanım kızının tonlamasını beğenmemişti. Bu şekilde konuşmaya başladıysa gerçekten bir şeylerin peşinde olmalıydı.

"Müsaadenizle..." deyip misafirlerine gülümseyerek salondan çıkmış ve kendini bekleyen kızının yanına gelmişti. "Ne oldu Loya? Ne söyleyeceksin?"

"Anne bu içerideki durum da ne demek oluyor?" derken artık içindekiler taşmıştı.

"Ne demek olduğu belli değil mi? Taner Beyin oğlu seni çok beğenmiş. Bugün de ailesiyle gelmek istediler."

"Öyleyse, neden durumun sadece anlattığın kadar olmadığını düşünüyorum." derken sıkıntılıydı.

"Seni beğenmiş olması suç mu?"

"Anne ne demek istediğimi biliyorsun. Lütfen bana doğruyu söyle."

"Aileyi uzun zamandır tanıyoruz. Çocuk da çok terbiyeli biri, Baban ve ben senin için uygun olduğunu düşünüyoruz."

"Acaba bu olayda benim düşüncelerimin bir önemi olacak mı? Yoksa siz her şeyi düşündünüz mü?" derken bulunduğu duruma inanamıyordu.

"Tabi ki de önemli. Ama Erdem gerçekten seni mutlu edecek biri."

"Anne sence buna benim karar vermem gerekmez mi?"

"Sana kalsa evlenmezsin. Hayatını yalnız sürdürüp, gidersin. Kızım senin mutlu olduğunu görmek istiyoruz."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İçinden bir sürü şey söylemek gelse de, annesinin hislerini anlıyordu. Her şeyi kendi için yaptıklarını biliyordu ama onların istediğini yapamazdı.

"Anne ben Erdem Bey'le evlenemem."

"Loya, o çocuk tam sana göre. Onunla çok mutlu olacaksın."

Ailesi bu uğraşlarından hiç vazgeçmeyecekti. Bugün Erdem'di, yarın Tarık olacaktı, başka bir gün daha başkası. Kesin bir şeylere ihtiyacı vardı. Ama neye? İşte o an restorandaki adamın sözleri kafasında dönmeye başlamıştı *"Evlen benimle."* Tamam, teklif çok saçmaydı ama yapan adam hiçte sapığa benzemiyordu. Kafasında aynı anda bir sürü düşünce belirmiş ve sonrasında da kelimeler ona sormadan dudaklarından dökülmüştü "Anne ben zaten evleneceğim."

"Sen ne dedin?" Büyük bir şaşkınlıkla kızının yüzüne bakıyordu.

"Evleneceğim adamı buldum dedim."

"Benimle dalga geçme Loya."

"Dalga geçmiyorum anne. Eğer içerideki oyuna bir son vermezseniz, bunu onların yanında da söylerim."

"Loya!" derken olayları tartar bir hali vardı.

"Bunu yapabileceğimi biliyorsun anne." Sözleri kararlı bakışlarıyla anlamlanmıştı.

Kızının söylediğini yapacağını biliyordu. "Bilmem mi..." deyip sıkıntıyla iç çektikten sonra içerideki misafirlerin yanına geçmiş ve büyük bir efor sarf ederek kibar bir şekilde yolcu etmişti Sertan Ailesi'ni.

"Evet küçük hanım şimdi seni dinliyoruz. Nedir bu saçmalık?" derken direkt kızının gözlerinin içine bakıyordu.

Yıldız Hanım'ın sesinde ve duruşundaki kararlılık ikna kabiliyetinden de çok şeye ihtiyacı olduğunu fısıldamaya başlamıştı bile.

"Annecim evlenmem sizin için saçmalıksa, bu konuda söyleyecek başka sözüm yok."

"Benim ne demek istediğimi çok iyi anladın küçük hanım. Laf kalabalığını bırak. Nasıl böyle bir yalanı söyleyebilirsin Loya?" derken sesi bezgin çıkmıştı.

"Anne bu yalan değil. Gerçek." Sözler ağzından çıkarken başlamıştı pişmanlığı ama geri dönüşü de yoktu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Demek gerçek. Öyleyse bu damat adayından neden bizim haberimiz yok?"

"Biz... Biz aniden karar verdik."

"Demek aniden karar verdiniz. Kızım böylesi önemli konuya aniden karar verilir mi?"

İşte annesi bir açık vermişti. "Haklısın anneciğim. Ani karar verilmez, aynı emrivaki bir ayarlama yapılmayacağı gibi." derken biraz önceki olay yüzünden içinde oluşanları da dile getirmişti.

"Biz ailen olarak her şeyi senin iyiliğin için yapıyoruz. Bu yüzden bizi yargılamayı bırak. Şu anda konuşulan konu senin evlenecek olman ve bu adamı tanımamamız."

Onun iyiliğini istediklerini biliyordu ama hayatına böyle müdahale edilmesini de istemiyordu. Belirli bir yaşa gelmişti. Mesleğinde başarılıydı. Ailesini de çok seviyordu. Onların üzülmesini istemiyor olsa da, bu evlilik konusu son günlerde çok canını sıkmaya başlamıştı.

O ana kadar suskunluğunu koruyan Gazi Bey'in "Evet kızım, bu adamı bizimle tanıştırmaya ne zaman getireceksin?" Sözleri, Loya'yı kesin bir karar aşamasına getirmişti.

İşte şimdi yanmıştı. Onu buraya getirmeyi nasıl başaracaktı? Tamam bir teklifte bulunmuştu ama bunu mutlaka konuşmalarını duyup, dalga geçmek amaçlı yapmış olmalıydı. Şimdi arayıp da, bu oyunu gerçekten oynayalım nasıl diyecekti?

"Merak etmeyin en kısa sürede tanışacaksınız." Ağzından çıkan sözlere kendi bile inanmazken, onların inanmasını nasıl beklerdi ki? Bir yola çıkmıştı ve bu yolda devam etmesi gerekiyordu. Karşısına neler çıkacaktı bunu ise hiç bilmiyordu.

Arabasına bindiğinde aklında tek şey vardı. Onu nasıl bulacağı... Sahte damatlarını ailesine tanıştırmadan, hiçbir şey yoluna girmeyecekti. Bunu anlamanın sıkıntısıyla evinin yolunu tuttuğunda, tek düşüncesi bunu nasıl yapacağıydı. Bunları düşünürken telefonunun çalan sesiyle kendine gelebilmişti.

"Efendim Derin."

"Ne oldu? Sizinkilerin planı bu sefer neymiş?"

Hiç sorma canım ya. Annemler neredeyse beni bugün evlendiriyordu." derken o anları düşünüp, kafasını iki yana sallamıştı.

"Ne!"

"Doğru duydun canım."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bir çırpıda tüm olanları anlatmıştı.

"Eee şimdi ne yapacaksın?"

"Acilen bir nişanlıya ihtiyacım var. Üstelik sıradan birine değil. O adama. Nasıl bulacağım ben onu Derin? Kartını da yırttım biliyorsun."

Karşı taraftan ses gelmeyince kendini telefonu kontrol etmek zorunda hissetmişti. Kapanmamış olduğunu anlayıp, tekrar seslenmişti arkadaşına. "Derin orada mısın canım?"

"Evet, güzelim buradayım. O kart var ya...

"Ne olmuş o karta?"

"O kart... Bende..."

"Sende mi?" derken şaşkınlıkla açılmıştı gözleri.

"Evet. Neden aldım bilmiyorum ama aldım işte. Peki gerçekten arayacak mısın o adamı?"

"Bilmiyorum canım ya. Ama durum çok karışık, onu bizimkilere götürmezsem, hayatta beni affetmezler."

"Ne yapayım? Atayım mı, yoksa saklayayım mı?"

"Sabah olsun bakalım."

"Tamam, sabah sendeyim."

Evinin kapısını açarken kafasında arkadaşının sözleri vardı. *"O kart var ya... Bende..."* Şimdi ne yapacaktı? Kapana kısılmış bir tavşan gibi hissediyordu kendini. Yapacağı tek şey adamı aramaktı ama hakkında hiçbir şey bilmediği bir adamdan, bu iyiliği nasıl isteyeceğini kafasında tartıp duruyordu. Tabi iyilik karşılığı adamın istekleri ne olacaktı? Bu da düşünmeyi istemediği ayrı bir konuydu. Sonunda oradan oraya döndüğü yatağında, aklı karışmış bir şekilde, kafasındaki düşüncelerle huzursuz bir uykuya teslim olmuştu.

O güne döndüğünde her şeyin nasılda ani olduğunu görebiliyordu genç adam. *"Deli misiniz?"* demişti. Kız haklıydı. Böyle bir teklifi yapan adamın aklından şüphe edilmeliydi. Aslında kendisi de deli olduğunu düşünüyordu. Çünkü böyle bir teklifi yapmasının başka açıklaması olamazdı. Ama evlilik konusunda annesinin

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

baskısı korkunç boyutlara ulaştığı bir anda duymuştu, genç kadının da aynı sorundan muzdarip olduğunu. Daha düşünmeye bile fırsat bulamadan soluğu masalarında alıp, direkt teklifini sunmuştu. Bununla da kalmamış kartını vererek, karşısındakine hesap sorma fırsatı bile vermeden mekândan ayrılmıştı. Ama hala beklediği telefon gelmemişti. Demek ki, gördüğü kadın sandığı kadar çaresiz değildi. Aynı anda çalan telefonla kafasındaki düşüncelere ara vermişti.

"Kutay Bey, telefonunuz var."

"Kimseyi bağlama dememiş miydim?"

"Önemliymiş."

"Bugün kimse ile görüşecek havamda değilim."

"Bayan önemli olduğunu söylüyor."

Gün daha kötü olabilir mi diye düşünürken sormuştu soruyu. "Kimmiş?"

"Bana "kart" de anlar dedi."

"Hemen bağla." derken sesindeki heyecanı bastırması zor olmuştu.

Patronunun biranda değişen sesi şaşırmasına neden olmuştu. Uzun yıllardır sekreterliğini yapıyordu. Şimdiye kadar bir kadının telefonuna böylesine bir tepki verdiğini görmemişti. Demek ki, Kutay Bey'i heyecanlandıran bir kadın vardı. Yıllardır suratsızlığıyla herkese kök söktüren patronunu bu duruma getiren kadını merak etmişti. "Bağlıyorum efendim."

Beklediği telefon nihayet gelmişti. Bunun rahatlığıyla arkasına yaslanmış ve kartı verdiği gün aklına gelmişti. Sık gittiği için iyi tanındığı restorandan ayrılmadan bayanın oranın daimi müşterisi olduğunu, adını, işyerini öğrenmiş. Bu bilgiler ışığında tanımıştı Loya Sağlam'ı. Sonra küçük çaplı araştırmasıyla, 27 yaşında, kendine ait pastanesi olan, bir kez evliliğin eşiğinden dönmüş, köklü bir ailenin kızı olduğunu da öğrenmişti. Kıza direkt evlenme teklif etmiş olsa da eve götüreceği kadının güvenilir olması gerektiğini bilecek kadar aklı başındaydı. Tabi tanımadığı biriyle evlenmeye karar veren birinin aklı ne kadar başındaysa, onun ki de o kadardı.

Bağlanan telefona cevap verirken, sesinin ilgisiz çıkmasına gayret etmişti genç adam "Buyurun."

"Şey... Merhaba... Ben..." Ah birde konuşabilseydi. Sonunda kendini toparlayıp, cümlelerini sıralayabilmişti. "Şey... Ben restoranda konuştuğunuz bayanım."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Kim dediniz?"

'Gıcık şey kim olduğumu anladığı halde beni kızgandırmaktan zevk alıyor. Keşke tüm sinirimi senden çıkarabilseydim. Ama elim mahkûm köprüden geçene kadar politikasına uymam lazım.' diyen iç sesinin aklıselimliğine sığınarak konuşmuştu. "Hani şu evlenme teklifi ettiğiniz."

"Affedersiniz çıkaramadım." derken çok eğleniyordu.

Loya ise sakinliğin bir yere kadar olduğuna karar vermiş şekilde konuşmaya başlamıştı. "Kim olduğumu gayet iyi biliyorsun. Bu yüzden beni daha fazla zorlama istersen. Bak kapatırım bu sefer sen benim peşimde koşarsın. Tabi her gittiğin mekânda bayanlara evlenme teklif eden bir sapıksan bir şey diyemem. O zaman hatırlamayabilirsin. Bana da yol görünür. Hoşça-"

Karşısındakinin kapatmasına fırsat vermeden panikle "Dur kapatma!" diyebilmişti.

"Ha şöyle yola gel biraz. Seninle acil görüşmem lazım. Hatta hemen atlayıp, aynı restorana gelirsen beni çoook mutlu edersin." diyen genç kızın keyfi yerine gelmişti.

"Tamam, geliyorum." deyip, telefonu kapatırken, yüzünde oluşan panikle karışık gülümsemeye engel olamamıştı. Dalga geçerken bir anda dalga geçilen olup kalmıştı. Loya Hanım'ı küçümserse başına iş alacağını daha o gün anlamıştı.

Loya beklerken söze nasıl girmesi gerektiğinin sesli provasına başlamış, bir biri ardına söyleyebileceklerini sıralamakla meşguldü.

"Bak! Nişanlanmamız lazım. Yok ya bu çok damdan düşer gibi oldu. Tamam da adam sana damdan düşer gibi evlenme teklif etmedi mi? Olabilir ama ben bir bayanım. Öyle hemen yelkenleri suya indiremem. Sizinle kısa süreli ve karşılıklı çıkarlar doğrultusunda bir nişanlılık oyunu oynamak istiyorum."

"Olur. Kabul ediyorum."

Duyduğu sesle irkilerek kafasını çevirmişti. "Siz... Kim-" Karşısında gördüğü adamla birlikte söyleyecekleri de yarım kalmıştı.

"Evet benim." derken yüzündeki gülümseme her kadının aklını alacak cinstendi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Giydiği koyu renk takım ve akıl karıştırıcı gülümsemesiyle karşısında olan adama bakarken, sesli düşüncelerinin duyulduğunu unutmak üzereydi.

"Kendi kendinize çok konuşur musunuz?" deyip genç kızın karşısındaki sandalyeye oturmuştu.

Duydukları üzerine sinen havayı dağıtmak için yeterli olmuştu. "Hep böyle hırsız gibi arkamda mı biteceksiniz?"

"Pardon. Anlayamadım." derken karşısında sinirli bakışlar atan kıza bilmiş bir şekilde bakıyordu.

"Anlayamamanız çok normal, neticede direkt yüz yüze konuşuyoruz." deyip karşısındaki adamın bakışlarını taklit etmişti.

"Hep böyle misin?" diye sorarken genç kızın yüzünü araştırır gibiydi bakışları.

"Nasılmışım?" derken onun gözlerinin dikkatle üzerinde gezinmesiyle gerekli çıkışı yapamamış ve sesi istediğinden daha az çıkmıştı.

Sorunun temelini kendisi hazırlamış olsa da, duyduğunda tek bir yanıt aklına gelmemiş ve konuyu değiştirmeyi seçmişti. "Lafın gelişiydi. İsterseniz konumuza dönelim."

"Bana uyar."

Hem Loya hem de Kutay kaderin onlara hazırladığı sürprizden habersiz atmışlardı adımlarını oynayacakları nişanlılık rolüne. Aileler hakkındaki tüm bilgiler paylaşılıp, önemli olabilecek ayrıntıların üstünden de geçilmişti. Sonunda ikisi de kafaları karışmış bir halde evlerinin yolunu tutmuşlardı.

Yatakta bir yandan bir yana dönerken aklında sadece tek bir şey vardı. Kutay'ın yedi yaşındaki oğlu. Çocuklarla arası hep iyi olmuştu. Zaten en büyük hayallerinden birisiydi anne olmak. Ama bunun için doğru adamı bulmak gerektiğine inandığı için bu isteğinin hayalden öteye gidemeyeceğini düşünmeye başlayalı çok olmuştu. Her şey tamamdı da küçük bir çocuğun hayatına böyle yalan şekilde girmek şimdiden rahatsız etmeye başlamıştı genç kızı.

Aradan geçen günlerde Kutay'la telefonda görüşmüş ve aile-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

siyle tanışmak için cumartesi gününe sözleşmişlerdi. O güne gelene kadar doğru yapıp yapmadığını düşünmekten gözüne uyku girmemiş, sonunda büyük gün gelip çattığında, aklını bulandıran düşünceleri, kilitli sandıklara kapamıştı.

Son kez aynadaki aksine bakıp, aşağıda kendisini bekleyen adamın yanına inmek için adımlarını hızlandırmış ve arabaya yaslanmış bir şekilde duran adamın görüntüsüyle kafası biraz daha karışmıştı.

"Büyük gün..." derken kendine yaklaşan kızı baştan ayağa süzmüştü.

Zaten panik bir haldeyken bu bakışlar işini hiç kolaylaştırmıyordu. "Heyecanlıyım."

"Her şey yolunda gidecek. Rahat ol." deyip güven veren bir gülümsemeyle bakmıştı.

"Senin için böyle söylemek kolay tabii." derken kendisi için açılan kapıdan arabaya binmişti.

Kapıyı kapatırken "Ne demezsin." diyerek sıkıntıyla iç çekmişti.

Bazı şeyleri düşünmek için artık çok geçti ve bunun bilinciyle akıllarındaki tüm olumsuzlukları bir tarafa bırakıp, kendilerini olayın akışına bırakmışlardı. Hatalı veya değil bir yola girmişlerdi ve birbirlerine verdikleri sözleri tutacaklardı. Yol boyu olayların üzerinden son kez geçip, heyecanlı serüvene hazır hale gelmişlerdi. Araba evin önünde durduğunda artık bir şeyleri değiştirmek için çok geçti.

Yıldız Hanım kapıda karşılamıştı müstakbel damadını. Kızının kendileriyle dalga geçtiğini düşündüğünden, getireceği adamdan çok korkmuştu. Ama karşısın da gördüğü, kendinden emin, konuşmasını bilen, oldukça yakışıklı bir adamdı. Şık giyimiyse, görüntüyü tamamlayıp, kızı için hayallerinden de öte bir adayı ortaya koyuyordu.

Tüm aile hemen sevmişti Kutay'ı. Saygılı, ilgili, sevecen, kararlı ve güçlü haliyle erişilmez duran Kutay, her birinin gönlüne giden kapıları aralamış, karşısındakilerden de aynı ilgi ve alakayı görmüştü.

Loya, gerçekleri bilmesem aynı şeyleri hissederdim diye düşünmüştü onu gözlemlerken. Yaptığından gurur duymasa da, yapmaya mecbur olduğu şeyi yapmış ve onu buraya getirmişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yıldız Hanım "Ne yalan söyleyeyim Loya bize oyun yapıyor diye çok korkmuştum. Neyse ki, korkularım yersizmiş." diyerek gülümsemişti.

Hâlbuki annesi nasılda iyi tanıyordu Loya'yı. Yine anlamıştı oyun olduğunu ama ustalıkla savuşturulmuştu yaşlı kadının tüm yargıları. Sonuçsa beklentilerinin de üstünde olmuştu. Bunu düşüncelerin hissettirdiği sıkıntıyla, yere yığılıp kalacağını düşündüğü anda, Kutay'm koluna dokunması ve gözlerine güven verici bakışlarla bakması ile ayakta kalabilmişti.

Zorlu geçen sınavın ardından yola çıkan ikili, geçirilen keyifli saatlerden sonra suskundu. İkisi de yorulmuştu. Olmadıkları bir yakınlığı oynamak, düşündüklerinden daha zorlu olmuştu.

Yola bakarken aklında bir sürü düşünce geziniyordu. Ailesini kandırmıştı. Bunun vicdan azabı her dakikasını sıkıntıya boğuyordu. Ama her şeye rağmen bir yola çıkmıştı ve bugün yol arkadaşının yardımı küçümsenmeyecek kadar fazlaydı. "Teşekkür ederim."

"Neden?" derken, bir anlık bakışlarını zorlu görevden başarıyla çıkmış olmasına rağmen hüzünlü görünen genç kıza çevirmiş ve sonrasında dikkatini tekrardan yola vermişti.

"Onlara iyi davrandığın için. Ailem benim için çok önemli. Onları kandırma üzerine bir oyun oynasak da, bunu yapmamım tek nedeni yine onların üzülmemesi. Bu yüzdende yaptığım yanlış, onlara olan sevgimin büyüklüğünü sana farklı göstermesin." derken sesindeki sıkıntı hissedilmeyecek gibi değildi.

"Aileni çok sevdiğini anladım zaten. Ayrıca hareketlerim sahte değildi. Gerçekten hoş insanlar. Bu arada, Yıldız Hanım'ın yemekleri de çok güzeldi. Umarım sende ondan bir şeyler kapmışsındır." diyerek ortamdaki hüzünlü atmosferi birazda olsa değiştirmeye çalışmıştı genç adam.

"Sana yemek yapacağımı sanıyorsan, çok yanılıyorsun Sevgili Nişanlım." derken Kutay'a uyup yine ukalalığına dönmüştü.

Bu sevimli ve kısa atışma Kutay'ın sıkıntıyla iç çekip, "İki gün sonra bizimkilerle tanışacaksın." sözleriyle yarım kalmıştı.

"Aklıma getirmezsen olmazdı sanki." diyerek ters ters bakmıştı arabayı kullanan adama.

"Niye aklına gelmeyince daha mı kolay?"

"Hayır ama ben senin gibi oynayamam ki..."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bugün gayet iyiydin. Salı günü de böyle olursan sorun olmaz."

Kutay'ın sözleri canını yaksa da haklı olduğunu bildiğinden ses çıkarmamıştı." Unuttuğun bir şey yok mu?"

Unuttuğu... Ne olabilirdi ki? Aklına bir şey gelmiyordu. Yüzündeki soran ifadeyle genç kadına bakmaya başlamıştı.

"Senin bir oğlun var Kutay."

"Bu konunun senin için sorun olacağını düşünmemiştim." derken ciddiyeti sesine de yansımıştı.

"Sorun değil zaten. Sadece bu oyunun, oğlunun üstünde kötü etkisi olsun istemiyorum. Sana onun hakkında sorular sordum. Fakat bana hiç yardımcı olmadın. Tamam, ben çocuklara bayılırım ama ona nasıl yaklaşacağımı bilemiyorum." diyerek tedirginliğini dile getirmişti.

Tuğrahan'a yakın olmak! Zaten bunu başarabilmiş olsa, hiçbir kuvvet onu içinde olduğu bu oyuna ikna edemezdi. Ama oğlu ona çok uzaktı. Bunun daha ne kadar böyle süreceğini düşünüyordu genç adam. Artık ona sarılamamak ve onun büyümesine tanıklık edememek kalbini acıtıyordu. Her ne kadar ona bunu hissettiremese de, oğlu onun yaşam kaynağıydı.

"Bana hiç değilse küçük bir ipucu versen." derken yola dalgın bakan adamdaydı gözleri.

Genç kızın çaresizlikle çıkan sesinden sonra arabayı durdurmuş ve ona dönmüştü. "Çikolatalı pastayı çok sever."

"Çikolatalı pasta..."

"Evet, çikolatalı pastayı çok sever. Sende pastacı olduğuna göre..."

Küçük çocuk hakkında ufakta olsa, bir bilgiye ulaşmak çok hoşuna gitmişti. Dahası sevdiği şey, kendi mesleğiyle alakalıydı. Arabanın tekrar hareket etmesiyle camdan yolun karanlığını izleme işine geri dönmüştü ve dudaklarından fısıltı şeklinde dökülmüştü "Demek çikolatalı pasta..." sözleri.

Sonrasında sessizlikle geçen yolculuk bitmiş ve eve gelmişlerdi.

"Geldik..." deyip inmiş ve genç kızın kapısını açmıştı.

Arabadan indiğinde ne söylemesi gerektiğine karar verememişti. Neticede Kutay ilk kez evine geliyordu. Onu çağırıp çağırmama konusunda tereddütlüyken, birden nasıl olduğunu anlamadığı kelimeler dökülmüştü dudaklarından.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"İstersen, yukarı gelebilirsin." Sonrasında hemen sözlerinin ardına bir şeyler ekleme ihtiyacı hissetmişti. "Yanlış anlama sadece bir bardak çay falan için."

"Neden? Yanlış anlamamı gerektiren bir durum mu var?"

"Yok da..." derken yanakları al al olmuştu. Normal bir olayı nasılda özel bir şeye dönüştürmüştü aklı almıyordu. Neyse ki akşamdı da yüzünün aldığı şekli saklayabilmeyi başarmıştı.

Başka zaman olsa onunla uğraşmak çok hoşuna giderdi ama kendini bitkin hissediyordu genç adam. Uzun zaman sonra yeni birileriyle tanışmak ve onlarla böylesi bir yakınlığı paylaşmak tuhaf gelmişti. Bu yüzden direkt girmişti konuya "Başka sefere. Çok yorgunum eve gidip, dinlenmem lazım. Yarın bizimkilere de uğrayacağım. Bunun için enerjiye ihtiyacım var."

"Haklısın yorucu bir gündü." derken onun olayı uzatmaması rahatlamasını sağlamıştı.

"İyi akşamlar..." deyip arabaya binmiş ve hızla hareket etmişti.

Kutay'ın gidişiyle birlikte yukarı çıkmak için merdivenlere yöneldiğinde kendine kızmaya başlamıştı. *"Aptal neden yukarı davet ettin ki? Şimdi senin hakkında neler düşünmüştür?* diye dövünürken; bir yandan da aman neyse ne... geçti gitti zaten. Şimdi düşünmen gereken daha acil şeyler var. Zaten annemde neredeyse aramak üzeredir. Çok bile bekledi meraklı sultan." Çalan telefon onu haklı çıkarmış, annesinin neşeli ve kendini affetmiş sesiyle tüm düşüncelerinden sıyrılmıştı.

Diğer yandan Kutay için durum hiç basit değildi. Leyla'dan sonra hayatına kimseyi sokmadığından Loya ve ailesiyle görüşme faslı çok ağır gelmişti. Annesinin ısrarlarını durdurmak zorunda olmasa, böyle bir oyuna onu mecbur edecek bir kuvvet de olamazdı. Yoğunluğu giderek artan baskı, tahammül sınırlarını aşacak duruma getirmiş, bu da tüm sinirlerini germişti. Bu yüzden eve girdiği gibi kendini banyoda bulmuştu. Duşun altındayken, akan her damla suyun sıkıntılarını da alıp götürmesini istiyordu. Artık vücudunu taşımak bile ağır gelmeye başlamıştı. Sıkıntıyla çıktığı banyodan sonra kendini yatağa zor atmıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gözlerini kapattığı anda aklına, Loya'nın yukarı çıkması için teklifte bulunduğu sıradaki suratı gelmişti. Hafif pembe renge bürünmüş yanakları ve teklif ettiği andaki pişmanlığıyla çok değişik bir halde görünmüştü gözüne. Son günlerde ailesinin ondan hoşlanacağını da düşünmeye başlamıştı. Sanki genç kızın etrafında görünmeyen bir güç varmış da, çevresindeki herkesi etkisi altına alabilecekmiş gibiydi. Tanıştıklarından beri sadece birkaç hafta geçmiş olduğu halde, sanki daha önceden de tanıyormuş gibi bir hisle doluyordu içi. Ama Leyla'dan sonra kapattığı gönül kapıları, karşısındaki her ne kadar güzel bir bayan da olsa, kimseyi içeri sokmamaya yeminliydi.

Leyla'yı ebediyete uğurlamasının ardından, uykularına konuk olan ve sonrasında da konukluğu ev sahipliğine dönüştüren kâbuslar eşliğinde kendini uykunun huzursuz kollarına bırakmıştı genç adam.

Geçen günlerin ardından ikinci sınav günü gelip çatmıştı. Loya'nın heyecanlı tavırları yüzünden yol sıkıntılı geçmiş, gerginliği her ikisini de içine alıp, yaptıklarını sorgular hale getirmişti.

"Sence beni sevecekler mi?" deyip heyecanını bastırmak için derin bir nefes alıp, vermişti.

Kutay'ın "Neden sevmeleri çok mu önemli?" derken ki ifadesiz suratı Loya'nın sinirini zıplatmaya yetmişti. Zaten bu adamdan onu anlamasını beklemek çölde su bulmak gibi bir şey olurdu. Bu yüzden elini kaldırıp ağzına kilit ifadesi yaparak, artık konuşmayacağını bildirerek camdan dışarıyı izlemeye başlamıştı bu haline dudağının hafifçe kıvrılmasıyla karşılık veren adamdan habersiz. Halbuki o anlarda anlamlandıramadığı bir nedenle içi içine sığmıyordu. Kalbi göğsünden çıkıp, kuş gibi uçacak duruma gelmişti. Bunun yalancı bir nişanlılık olduğunu, onun ailenin gerçekten ailesi olmayacağını kendi kendine tekrar etse de, içindeki küçük kuşun kanat seslerini susturamıyordu. Gece boyu uğraşmıştı Tuğrahan'ın en sevdiği pastayı yapmaya. Sıkıntılı zamanlarda yaparak rahatladığı çikolatalı pasta, bu çocuğun en sevdiği yiyecekti. Nasıl bir çocuktu Tuğrahan? Bunu düşünürken istemsiz bir şekilde yanında araba kullanan adama kaymıştı gözleri. Yandan görünen kusursuz ve taviz vermez profile ne kadar benziyordu acaba? Ya da bu duygusuz adamla hiç mi alakası yoktu?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Pekâlâ, oyun başlasın."

Daldığı düşüncelerden, Kutay'ın sıkıntılı sesiyle çıkmış ve o anda anlamıştı geldiklerini. Evet, oyun zamanıydı. Masumları kandıracaklardı! Bunun azabı şimdiden kalbine çöreklenmişti.

Arabanın park edilmesiyle evin kapısının açılması bir olmuştu. Selma Hanım tüm ihtişamı ile oğlu ve müstakbel gelinini karşılamak için kapıya çıkmıştı. Oğlundan aldığı haberden sonra normal hayatını sürdürme konusunda zorluk çekmiş, geceyi gündüzü karıştırır olmuştu. Yıllardır beklediği gün gelmişti ama oğlunun yaptığı evlilik baskılarından bıkıp, bulduğu herhangi bir kızı eve getirebilecek olma düşüncesi yaşlı kalbini tekletmekteydi. Bekledikleri misafir geldiği an, bilinmeyenin verdiği korkuyla yüzü de gerilmişti. Ama merdivenlerden çıkan mahcup ve bir o kadar da güzel kızı görünce, günlerdir tuttuğu nefesini büyük bir rahatlamayla vermişti. Karşısında gördüğü güzellik, geceyi aydınlatan yıldızlar kadar parlaktı.

Ama her şey bununla da bitmemişti. Tamam gördüğünü beğenmişti ama oğlunda da bir başkalık vardı. Genç kızın elini tutması, gözlerine bakması hepsi gözünde değişik anlamlar kazanıyordu. Oğlunu belki de onun kendini tanıdığından daha iyi tanırdı. Kutay'ın yaptığı hiçbir hareket basit değildi. Yanındaki kadını sahiplendiği her halinden belli oluyordu. Sanki yıllardır ettiği dualar kabul olmuş, oğlu güzünü yaza döndürecek sihirli perisini bulmuştu.

Yaşını belli etmeyen, gergin tavrı metrelerce öteden belli olan kadının görüntüsü karşısında ürpermişti Loya. İnsanlarla her zaman iyi iletişimler içinde olmuş olsa da, nedense bugün kendini tuhaf bir sıkıntının içinde hissediyordu. Tam bu düşüncelere dalmışken elinde hissettiği sıcaklıkla kafasını yan tarafa çevirmişti. Kutay'ın gözlerinde gördüğü mutluluk parıltıları başını döndürecek kadar gerçek görü-

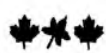
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

nüyordu. Hâlbuki onların yalan olduğunu bilen tek kişi kendisiydi. Bir kez daha genç adamın oyunculuk yeteneğine hayran kalmıştı. Sanki gerçek sevgililermiş gibi elleri ellerinde, yüzlerinde sahte gülümsemelerle merdivenin basamaklarını çıkmaya başlamışlardı.

Karşıdan korktuğu kadınla yüz yüze gelince, suratındaki sahte gülümsemenin yerini gerçeği almıştı. O yüze bakıp da, kim kayıtsız kalabilir diye düşünmüştü, Selma Hanım'ın sevecen yüz hatlarını görünce. Sıcak bir karşılamadan sonra içeri girip, ailenin geri kalanıyla da tanışmıştı.

Kendisiyle aynı yaşlarda olduğunu tahmin ettiği Belkıs, eşiyle mutlu bir aile tablosu çizen Sare ve evin emektarlarından Sevim Hanım, arada meraklı bakışlarla onu süzen diğer ev çalışanları derken Loya kendini evinde hissetmeye başlamıştı. Bunda Kutay'ın kardeşlerinin de büyük etkisi vardı.

Bu hissettiği yakınlık kendisini korkutuyor olsa da, tuhaf bir şekilde bundan mutlu olduğunu hissediyordu. Tanışmadığı tek kişi kalmıştı. Küçük Tuğrahan... En büyük sınavı onun karşısında vereceğini biliyordu. Ama kalbinde hissettiği kıpırtıların nedenini ise bir türlü çözememişti. İçinden bir his çok değişik duygular yaşayacağını fısıldıyordu ama buna ne anlam vereceğini bilemez halde merakla küçük çocukla tanışma anını bekliyordu. Hem neden o da aşağıda değildi? Yoksa bir şey mi olmuştu? Kalbi daha tanımadan sevdiği çocuğa bir şey olması ihtimaliyle acıyla kasılmıştı. Bu belirsizliğe daha fazla dayanamayacağını anladığı anda sorması gerektiğine karar vermişti.

Babasının evleneceğini öğrendiğinden beri tuhaftı küçük çocuk. Ne hissedeceğini bilememiş, bunu da kimse ile paylaşamamıştı. Aşağı inmek, inmemek arasında kararsız kalmış bir şekilde merdivenlerin başında beklerken duymuştu Loya'nın sesini.

"Tuğrahan neden inmedi? Yoksa hasta falan mı oldu?"

Babaannesinden başka onu böyle düşünen biri var mıydı? Düşündü düşündü ama yoktu. Tamam, Selma Annesi, Belkıs ve Sare halasıda onu seviyordu ama bu başka bir şeydi. İçinde kıpırtılar

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

oluşturan, yıllardır dinmeyi bekleyen özlemlerinin ilacı gibi. Küçük kalbi ne hissedeceğini şaşırmış bir halde sanki gizli bir güç tarafından çekiliyormuş gibi inmişti merdivenleri. Salona girdiği anda tek gördüğü Loya'ydı. Sanki rüyalarındaki melek vücut bulmuşta, inmişti yeryüzüne. Gerçek miydi? Nasıl anlayacaktı onun gerçek olduğunu. Dokunduğunda kaybolmasından korkarak atmıştı adımlarını genç kadına doğru.

Loya da ondan farklı değildi. Evet, kendisi küçük çocuğu daha görmeden sevmişti ama o gözlerde gördüğü sevgiye hazırlıklı değildi. Öyle saf ve öyle güzel bir bakışı daha önce gördüğünü hatırlamıyordu. Sanki rüyada gibi çekiliyorlardı birbirlerine. Loya hep istediği ama sahip olmadığı çocuğa, Tuğrahan da doğumunda kaybettiği ve özlemle beklediği annesine kavuşmuş gibiydi. Tanıştırılmalarına gerek bile yoktu. Sanki ikisi birbirlerini hep tanıyordu. Küçük Tuğrahan hiçbir şey söylemeden direkt Loya'nın boynuna sarılmış ve aynı karşılıkla sarmalanmıştı. İkilinin arasındaki bu tuhaf iletişim orada bulunan herkesi derinden etkilemiş ve gözlerinin dolmasına neden olmuştu.

Olaylar karşısında en çok şaşıran Kutay'dı. Kendine yabancı gibi davranan oğlunun, tanımadığı birine kanından canından gibi davranmasıyla şok olmuş bir halde izliyordu ikiliyi. Loya gerçek değildi. Hayatlarından birkaç ay sonra çıkacak bir hayaldi. Onu buraya getirirken bunu düşünmüştü. Dayatmalardan kurtulmak için pratik bir çözüm. Ama Loya ve Tuğrahan'ın tuhaf iletişimi genç adamı derinden sarsmış ve ne düşüneceğini şaşırmıştı. Hayatlarına küçük bir rol oynaması için dahil ettiği oyuncu, birden başrol oyuncusu olmuş ve tüm ilgileri üstüne toplamıştı. Ailesi sevmişti hatta sevmekle kalmamış onu ilk dakikadan sahiplenip, kabullenmişti. Tamam, hepsi bir yere kadardı ama ya Tuğrahan! Kendisini herkese kapatan oğlu nasıl olmuştu da bu kadınla daha ilk görüşmede böyle bir bağ kurabilmişti? Loya'nın kollarındaki oğluna bakarken düşündü, küçüğü en son ne zaman ona böyle sarılmıştı? Ya da hiç sarılmış mıydı? İçinde hissettiği kıskançlık mıydı yoksa... Hayır, Loya'yı kıskanacak değildi ya... O kimdi ki... Sadece bir yabancı... Ama durum hiçte öyle görünmüyordu. O anlarda asıl oraya yabancı olan kendisiydi.

Gözünün önündeki bu eşsiz sahnede kendine yer istiyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tuğrahan'ın küçük kolları tarafından sarmalanmayı, içindeki boşlukların, yaraların kapanmasını, çektiği vicdan azabının dinmesini ve yıllardır yaşadığı cehennemden çıkıp nefes alabilmeyi diliyordu. Bunun için de ufak bir dokunuşa ihtiyacı vardı. Tam o anda, avucunda oğlunun dokunmakta tereddütlü minik elinin sıcaklığı ve Loya'nın benliğini saran eşsiz kokusuyla kendine geldiğinde hala bir hayalde gibi hissediyor bu da yaşadığı karmaşıklığı adlandıracak sözcükleri bulmasını engelliyordu genç adamın. Hayatının merkezine oturacak bu ikilinin yönlendirmesiyle geçtiği yemek masasında herkes yerlerine oturmuş onları bekliyordu. Servisler yapılmış, birbirinden güzel yemeklerin tadına bakılmıştı. Sanki alışkın oldukları lezzetler bile hepsine daha bir güzel gelmişti. Herkes hem farklı hem de aynı hissediyordu. Bütün bunları hepsine hissettiren bu kadın mıydı?

Yemek masası Tuğrahan'ın cıvıltılarıyla şenleniyordu. Kuş gibiydi küçük çocuk. Yanında oturan Loya'ya ne anlatacağını şaşırmıştı. Aynı anda hayatındaki her şeyi ona anlatmak, her şeyini paylaşmak istiyordu. Okulundan, sevdiği kitaplara, top oynamasından, erken yatmayı sevmemesine kadar kendiyle alakalı her şeyi bir çırpıda anlatmış ve genç kadını şaşkınlıklar içinde bırakmıştı. Loya karşısındaki bu küçükle ne yapacağını şaşırıp kalmıştı. Orada olması bir yalandı ama Tuğrahan'a olan hisleri hiçbir yalana yer bırakmayacak kadar gerçekti. O küçük çocuğu sarıp sarmalamak, kuytularında saklamak ve gözlerinde beliren hüzün bulutlarını bir daha gelmemek üzere dağıtmak istiyordu.

Yenen yemeklerin ardından gelen çikolatalı pastaysa küçüğün keyfine keyif katmıştı. Üstelik bunu Loya'nın yaptığını öğrenince, pasta onun için daha lezzetli bir hal almıştı.

Kahveleri içmek için geçilen salonda da Tuğrahan fırtınası dinmemişti. Soruları birbiri ardma gelmiş, bu sorular Loya'yı sıkmak yerine daha da mutlu etmişti. Her soruya içinden geldiği gibi cevaplar vermiş, küçük çocuğa kendini özel hissettirmişti.

"Loya?"

"Efendim küçüğüm..."

Tuğrahan'ın en sevmediği hitap dile gelince Selma Hanım torunu olumsuz bir şey söylemeden önce konuşma ihtiyacı hissetmişti. "En sevmediği hitaptır."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Babaannesi haklıydı "Küçüğüm" en sevmediği hitaplardandı bu güne kadar. Ama Loya'dan daha ilk duyduğunda gönüllü kabullenişinin ilkini gerçekleştirmiş ve herkese yasak ettiği bu sözü kullanmasına gönlündeki tüm evetleri ortaya saçarak izin vermişti. Loya'nın gözlerinin içine bakarak "Sen de... Sen de Loya... Anne gibi de..." sözleri ile herkesi derin duygular içine sokmuştu.

Loya duyduğuyla donup kalmış ama bu Tuğrahan'ın gözlerindeki tarifsiz bakışlarla kısa sürmüştü. "Söyle küçüğüm." deyip yanında oturan çocuğun ellerini avuçlarının içine almıştı.

"Loya ne demek?" derken merakla duyacağı cevabı bekliyor ve içini ısıtan sıcaklığın keyfini çıkarıyordu.

Loya'nın "Tatlı demek." sözlerine kocaman açtığı gözleriyle "Bildiğimiz tatlı mı?" derken herkesin gülümsemesine sebep olmuştu.

Loya "Evet." derken küçüğün sevimliliğine hayranlıkla bakıyordu.

"O zaman sana "Tatlım" diyebilir miyim?" diyen Tuğrahan'ın sözleriyle "De... Sen de birtanem..." derken yanında oturan küçüğünün saçlarına sıcak bir öpücük bırakmıştı.

Evden ayrılırken herkesle vedalaşmış, çok vakit geçiremedikleri için hepsine özürlerini sunmuştu. En zor vedaysa Tuğrahan'la olmuştu. Evden gitmesini istememişti küçük çocuk. İkna olması, en kısa sürede tekrar görüşeceklerini kesinleştirdikten sonra olmuştu. Boynuna sarılıp, yanaklarına içten öpücükler kondurduğu Loya'ya en güzel hediyelerden birini de o zaman vermişti.

"Tatlım, hoşça kal."

"Kendine iyi bak, küçüğüm."

Arabaya bindiklerinde ikisi de konuşmamış, uzun yolun büyük kısmını bu şekilde geçirmişlerdi. Aslında Kutay ne söyleyeceğini bilemez bir haldeydi. Küçük bir oyunla başlayan bu durumun, oğlu üstündeki etkisinden sonra ne yapacağını şaşırmıştı. Sadece annesinin ısrarlarını bastırmak için görüşmek zorunda olacağı Loya, daha şimdiden ikinci bir görüşme için oğluyla randevulaşmıştı.

Genç adamın derinlerde gezindiğini anlamıştı genç kadın. Gece olanlar yüzünden şaşkın olduğu her halinden belliydi. Zaten kendi de onun kadar şaşkındı. "Ne düşünüyorsun?" derken kendi aklında da bir sürü şey vardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Sen ne düşünüyorsun?" Gerçekleri söyleyemeyeceği için soruya soruyla karşılık vererek olayı geçiştirmeye çalışmıştı.

Hala olanların etkisinde olan Loya ise "Hata mı yaptık sence?" diyerek yanında oturan adama bakmaya başlamıştı ama geçen dakikalardan sonra bir yanıt beklemenin boşuna olduğunu anlamıştı.

Oğlunun yüzündeki eşsiz gülümseme gözlerinin önünden geçit yaparken, bunun bir hata olduğunu söylemek Kutay'a ikiyüzlülük gibi gelmişti. Ama içindeki kıskançlık dürtüleri bunu itiraf etmesinin önünü kesmiş, bu yüzden de susma hakkını kullanmıştı yolun geri kalanında.

Evinin önüne geldiklerinde kuru bir vedayla inip, basamakları çıkmaya başlamıştı ama arabadaki adama son bir bakış attığı anda aklına gelenle çıktığı basamakları büyük bir hızla inerek tekrar arabaya binmişti.

Genç adamın şaşkın bakışları altında "Tuğrahan'la tekrar görüşmek istiyorum." isteğini bir çırpıda söylemişti.

Zaten oğlunun mutluluğuna tanık olduğundan beri, onların görüşmesini engellemeyi düşünmemişti. Ama vereceği iznin, onları hangi noktaya getireceğini düşünmeden de edemiyordu. Cevap bekleyen Loya'nın meraklı suratına bakarak, kendi içindeki belirsizliklerde kaybolup gitmişti. Onu kendine getiren genç kızın cevap bekleyen sabırsız sesi olmuştu.

"Evet, ne diyorsun?"

Bir şey diyebilecek halde miydi acaba? 'Hayır' dese oğlunun uğrayacağı büyük hayal kırıklığı, 'Evet' dese olayların gideceği yön cevap vermesini zorlaştırıyordu. Ama içindeki ses düşünmesine bile gerek olmadığını, vereceği tek yanıtın 'Evet' olmak zorunda olduğunu fısıldamaktaydı. Ellerini saçlarının içinden geçirirken, bezgin sesiyle Loya'nın beklediği yanıtı vermişti.

"Elimden başka bir şey gelir mi?"

"Sanırım gelmez..." deyip büyük bir iç hesaplaşma içinde olan adamın sıkıntılı suratında gözlerini gezdirmeye başlamıştı. Yine dalmış gitmişti Kutay. Dünyanın yükü omuzlarındaymış gibi görünen adamın, kaşlarının ortasındaki huzursuzluk kırışıklarını bir ressam maharetiyle düzeltmek istemişti. Tabi bunu yapamayacağını bile bile.

Sonrasında teşekkür edip, evinin kapısından girerken ardında

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bıraktığı adamdan başka bir şey düşünecek halde değildi. Değişik bir adamdı Kutay Aslan. Sert kabuğunun altında ne olduğunu göstermek istemez haliyle herkesi kendinden uzak tutma çabasındaydı. Bu da merakını daha da artırıyordu. Bir anlaşmayla bir araya gelmişlerdi. Küçük bir oyun olarak başlayan birlikteliğin gidiş yönü, her ikisini de çok farklı durumlara getirmiş olsa da, tanıştığı küçük çocuğun gözünün önünde beliren hayali, Loya'yı duruma memnun bir ruh hali içinde bırakır cinstendi. "Tuğrahan" ismini düşünmek bile kalbinden ılık bir şeylerin akmasına neden oluyordu. Birisi ona başkasının çocuğu için böyle şeyler hissedeceğini söylese, dalga geçtiğini söyler ve duruma aldırış etmezdi. Şimdiyse, içinde hissettikleri her şeyden daha gerçekti. Hayatında yeni bir dönemin başladığını hissediyordu. Başka zaman olsa bundan korkardı ama içinde korkudan eser yoktu.

Geçen günlerin ardından küçüğüne söz verdiği gibi yine Kutay'ların evindeydi. Çok keyifli bir gece geçirmişlerdi. Bu görüşme onu aileye daha yakınlaştırmış ve içlerinden biriymiş gibi hissetmesine neden olmuştu. Tuğrahan evden ayrılmadan kendisini uyutması için ondan ricada bulunmuş, huzurlu bir uykuya dalana kadar da Loya'ya çeşit çeşit hikâyeler anlatmıştı. Küçük çocuğun uyuduğuna emin olduktan sonra, odadan sessizce çıkmaya çalışırken kapıda bekleyen Kutay'la karşılaşmıştı.

"Çok beklettim mi?"

"Uyudu mu?" derken kapalı oda kapısına büyük bir özlemle bakmıştı.

"Sonunda uykusuzluğa daha fazla karşı koyamadı." deyip küçüğün uyumama çabalarıyla yaptığı sevimlilikleri düşünürken, Kutay'ın "Çıkalım mı?" sözüyle dikkatini karşısındaki adama vermişti.

"Önce Selma Teyzelere veda edeyim."

"Tamam, seni arabada bekliyorum."

Kutay o an annesinin imalı yorumları ile karşılaşmak istemediği için direkt arabaya gitmeyi daha uygun görmüştü. Biliyordu annesi yeni bir hamle yapacak ve olaylar başka bir mecraya kayacaktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bilmediğiyse annesinin olayları şekillendirmek için Kutay'ın orada olmasına ihtiyacı olmadığıydı.

Sabırsız bir şekilde aşağı inmelerini bekliyordu yaşlı kadın. Çok güzel bir akşam geçirmişler ve bundan inanılmaz keyif almışlardı. Uzun yıllardan sonra oğlunu ilk defa sakin görüyordu. Yaşadıkları ve hayat telaşı yüzünden devamlı tetikte olan Kutay gitmiş, yerine daha ılımlı biri gelmişti. Bunların hepsi de o güzel kızla olmuştu. Oğlunun bu mucizeyi kaçırmasını istemediğinden, olayı hızlandırmanın kendi üzerine düştüğünü hissediyordu. Aklında bazı şeyleri planlamış, bunları uygulamaya koymak için zamanını bekliyordu. Oğlu Loya'yı evleneceğim kız diye tanıttığına göre, söyleyeceklerine de karşı duramazdı. Buydu o anlarda içindekilere yön veren en büyük etken. Düşünceleri bir yol bulmuş olsa da, kafası son derece karışıktı. Daldığı bu derin sular Loya'nın dingin sesi ile açılıp berraklaşmıştı biranda.

"Uyudu." derken çekinerek yaklaşmıştı oturan kadının yanına.

Selma Hanım "Gel kızım şöyle otur." dediğinde, bunun ardından bir şeylerin geleceğini anlayan Loya tedirgin olmuştu.

"Şey..." diye söze başlasa da karşısındaki tatlı kadının ilgili bir şekilde "Bir şey mi vardı kızım?" demesiyle hem hüzünlenip, hem mutlu olmasına rağmen, "Kutay bekliyor da, oturmasam daha iyi olur." diyebilmeyi başarmıştı.

Selma Hanımın oğlunu bilen bir tavırla "Kaçtı mı bizim ki?" demesine mahcup bir şekilde bakmıştı.

Doğru söze ne diyebilirdi ki... Yine de onu koruması gerektiğini hissetmişti biranda. "Yok kaçmadı da, biraz hava almaya ihtiyacı vardı."

Genç kızın oğlunu koruma çabası çok hoşuna gitmişti. "Ben oğlumu bilirim. Sen rahat ol güzel kızım. Azıcık beklesin bir şey olmaz. Gel sen şöyle otur bakayım. Seninle konuşacağım önemli bir konu var."

Yaşlı kadının sesinin rengi telaşlanmasına neden olmuştu. Söylediği yere otururken aklında olan tek şey, Kutay'ın şu an yanında olması için neler vereceğiydi. Yine de büyük bir sakinlikle oturup, yaşlı kadının sözlerini beklemeye başlamıştı.

"Güzel kızım oğlumla evliliğe karar verdiğinizi biliyorum. Bu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yüzdende bu işe bir ad koyalım diyorum. Eğer ailen içinde uygunsa en kısa zamanda seni onlardan istemek için gelmek istiyorum."

"İstemek mi?" Şaşkınlıktan dört açılmış gözleri ile karşısındaki kadına bakıyordu. Her şeyin böylesine hızlı ilerlemesini beklemiyordu ama bu söze de verecek yanıtı yoktu. Mutlu olduklarını ve evlenme niyetlerini daha ilk yemeğe geldiğinde konuşmuşlardı. Bu yüzden daha erken deme lüksü de yoktu. Kendi kazdıkları kuyuya büyük bir hızla düştüklerini o an açık bir şekilde anlamıştı.

"Evet, kızım evlenmeniz için seni ailenden istememiz gerekiyor, değil mi? Ben hayırlı işte çabuk davranılması gerektiğine inanırım. Bu yüzdende mümkün olan en kısa zamanda senden haber bekliyorum."

"Şey... Selma Teyze ben-" derken sesindeki panik hissedilecek kadar belirgindi.

"Teyze değil güzel kızım "Anne" bana böyle hitap et. Artık sende benim kızımsın. Bu yüzden senden bunu duymayı çok isterim."

"Ben ne diyeceğimi bilemedim. Bu çok ani oldu. Beni böyle gördüğünüz için çok teşekkür ederim Selma Tey-" Karşısındaki kadının kaş çatmasıyla "Pardon anne" diyerek düzeltmişti hitabını.

"Bak zor değilmiş değil mi?" derken içtenlikle gülümsemişti.

Bu sevecen kadının isteğini geri çevirmek ne kadar zordu. O gözlerin üstünde olduğu her an sanki içini okuyormuş gibi bir hisle doluyor, böylesine altın kalpli birine oynadıkları oyun, o anlarda nasılda canını yakıyordu. Bana "Anne" de demişti. Bunu da tüm içtenliğiyle yaptığı nasılda belliydi. Kendisinden bir yanıt bekleyen kadının yüzüne bakarken sözlerde ağzından ona sormadan dökülmüştü. "Peki, Selma anne. Ben Kutay'la görüşüp, size haber vereyim öyleyse." deyip çıkmak için hareketlenmişti.

Kapıdan çıkmadan "Sakın oğlumun işi uzatmasına izin verme. İpler elinde olsun tamam mı?" diyerek son noktayı da koymuştu Selma Hanım.

Yaşlı kadının gülümseyen suratına içten bir tebessümle karşılık verirken, duyacaklarının Kutay'ın hiç hoşuna gitmeyeceğinden adı gibi emindi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Değişik düşüncelerle kafası karışmış olan Kutay'ın, aslında annesiyle karşılaşmak istememesi bir bahaneydi. Oğlu ve Loya'nın böylesine yakın olması içinde bir yerlere dokunmuştu. Kapının ardında onları dinlerken, içten içe hissettiği duygular karşısında şaşırmış bir haldeydi. Kimseye kendini açmayan oğlu bülbül gibi şakır olmuştu. Onun bu neşeli hali her ne kadar mutlu olmasına neden olsa da, bu mutluluğa kendinin neden olmaması yüzünden, kıskançlığı huzursuzlukla birleşiyordu. Loya'yla ne yapacaktı? Kafasında dönen bu soru onu rahatsız etmekte, ama çıkar bir yolda bulamamaktaydı. Onun evden çıktığını gördüğünde, annesine veda etmek için yanlarına yönlenmişti. Edilen vedalardan sonra da içinde büyüyen huzursuzlukla yola koyulmuşlardı.

"İçerde uzun kaldın. Ne konuştunuz?"

"Sen de orada olmuş olsaydın ne konuştuğumuzu bilirdin." derken sesindeki sıkıntı belli oluyordu.

"Beni cezalandırıp, konuşmalarınızı anlatmayacak mısın?"

"Elimden gelse yapardım ama maalesef ki, duyman gereken şeyler konuştuk."

Sonrasında duydukları Kutay'ı delirtmeye yetmiş, küçük bir oyunun kendilerini getirdiği nokta hayallerini bile aşmıştı. Loya'nın annesinin sözlerini kabullenmiş olmasına büyük tepki göstermiş olsa da, içindeki mantıklı ses, bu olaylara kendisinin neden olduğunu, Loya'yı gördüğü gün, genç kadına evlenme teklif eden ve bu kısa süreli oyunun tüm planlarını yapanın kendisi olduğunu ona fısıldamaktaydı.

"Bu teklifi ortaya atan sendin. Bu yüzden olaylarda sadece beni suçlamayı aklından bile geçirme." derken gözlerindeki öfkeyi kontrol edememişti.

"Ben olayların bu kadar hızlı ilerlemesi gerektiğini söylememiştim. Sanırım bunda yanılmıyorum." diyerek üste çıkmaya çalışsa da içten içe bu durumun suçlusunun kim olduğunu biliyordu.

"Öyleyse orada olup, bunu Selma Anneye söylemeliydin."

"Selma Anne mi?" duyduğu sözlerden sonra manidar şekilde yanındaki kadına bakmıştı.

"Evet benden böyle seslenmemi istedi."

"Bakıyorum da sen de buna dünden razıymışsın. Sen her şeyi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kabullenmişsin zaten. Öyleyse direkt günü de verseydin. Neden bana sorma gereği duydun ki?" Sesi yüksek perdeden çıkmıştı.

Sakinliğini korumaya çalışarak "Kutay sabrımı zorluyorsun. Bu olayda en az benim kadar suçlusun. Lütfen artık mantıklı düşünmeye çalışır mısın?" demeyi başarmıştı.

"Mantık mı? Ben mantığı o teklifi yaptığım gün kaybettim." derken yüzündeki sinirli ifadeyle ne kadar korkutucu göründüğünden bihaberdi.

Kutay'ın konuşmaları ve asabi tavrı Loya'yı sindirmekten ziyade daha da bilmiş bir konuşma şekline iterek ateşlemişti. "Mantığınız kaybolduğuna göre, olayı akışına bırakmamız iyi olur. Öyleyse beni bu cumartesi günü isteyebilirsiniz. Sanırım o gün hiçbir randevum yok. Yani uygunum." Bu sözleri direkt Kutay'ın gözlerinin içine bakarak söyleyip, bir yanıt bekleme gereği bile duymadan inmek için arabanın kapısını açmıştı. O an aklına yeni gelen şeyle tekrar rahatça koltuğa kurulup, yine genç adamın suratına tüm ukalalığıyla bakmayı sürdürerek sözlerine devam etmişti. "Gülleri severim. Hem de kıpkırmızı. Beni istemeye gelenlerden yüz adet gül istemek hayalimdi. Daha aşağısı kurtarmaz ona göre. Çiçek seçiminde buna dikkat edersen sevinirim müstakbel nişanlım."

Tam kapıyı kapatacağı anda Kutay'ın sesini duymuştu "Yüz gül mü? Neden pastacılık yetmedi de, çiçekçiliğe mi merak sardın?"

Onun kendisini sinirlendirme çabalarına kulak asmayarak "Yüz kırmızı gül." dedikten sonra arkasında sinirleri tavan yapmış bir adam bırakarak, merdivenlerden çıkmaya başlamıştı.

Loya söz konusuysa, hiçbir şeyde sıradanlık olmadığını genç kızın son hareketi açıkça göstermişti. Kapıdan içeri girmeden arkasını dönmüş, bilmiş bir gülümseme ve göz kırpması eşliğinde, küçük bir öpücüğü Kutay'a göndermişti. Gerideyse şaşkınlıktan ağzı açık kalmış bir Kutay bırakmıştı.

O günden sonra, birbirlerini isteme gününe kadar görmemişler, gerekli olan her şeyi telefonla halletmişlerdi. Sonunda da beklenen gün gelip, çatmıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İsteme için neredeyse tüm aile seferber olmuş, gerekli olan tüm hediyelerde Selma Hanım sayesinde kusursuz bir şekilde hazırlanmıştı. Tabi çiçek konusuyla yakından ilgilenen Selma Hanım olunca, Loya'nın yüz gülü de hayal olmuştu.

Genç adam aynanın karşısında kravatını takarken eskilere dalıp gitmişti. Kravatları bağlamak onun için hep sorun olmuş bu yüzden de annesi her zaman kravatlarını hazır bir şekilde bekletmişti. Annesinden sonrada Leyla bu küçük detayla uğraşmış ve Kutay bu konuda hiç sıkıntı çekmemişti. Hazırlanmayı bitirdikten sonra sıkıntılı bir şekilde aynaya bakmaya devam ediyordu. Evet hazırdı. Ama kendini hiçte hazır hissetmiyordu. Aklı bunun sadece kurmaca bir oyun olduğunu söylese de, içinden gelen sesler onu huzursuz etmekte ve olayları sorgulamasına neden olmaktaydı. Yaptığının mantıksızlığı o anlarda daha da belirginleşmiş, nedenini sorgular olmuştu. Ama yine kendince olan bahaneye sarılıp, o düşüncelerin kendini çekmeye çalıştığı kuyuya dalmaktan kurtulmuştu. Derin bir nefesle içindeki tüm sıkıntıları da verdiği havaya karıştırarak kendinden uzaklaştırmış ve aşağıda bekleyen sabırsız kalabalığa dahil olmuştu.

Loya heyecanlı hali ve melekler kadar güzel görüntüsüyle konuklarını beklerken, Tuğrahan'la yaptığı görüşmeyi hatırlamıştı.

"Loya..."

"Efendim canım."

"Beni istemiyor musun?"

"Ne..! Ne demek istememek? Ne oldu bana düzgün anlatır mısın Tuğrahancığım?"derken şaşkındı.

"Beni sana getirmiyorlar. Çocuklar istemeye gitmezmiş. Loya beni istemiyor musun?"

"Seni istemez olur muyum küçüğüm?"

"Beni getirmezlerse onlara evet deme tamam mı?"

Küçüğü ağlamaklı sesiyle içine işlemişti. Kim bilir kalbi nasılda kırılmıştı götürülmeyeceğini öğrendiğinde? Nasıl düşünememiş ve Kutay'dan onun da gelmesini istemeyi unutmuştu. Tuğrahan'ın ağlamaklı sesi kulaklarından kalbine büyük bir hızla inerken dökülmüştü ağzından sözler.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Tabi ki sende geleceksin. Sen olmadan babana kesinlikle 'evet' demem. Tamam mı küçüğüm?"

Sonrasında telefondan duyduğu sesler Tuğrahan'ın havalarda olduğunun kanıtıydı. Onun gülme sesleri gününe ışık olmuştu.

Konuşmalarının ardından hemen Kutay'ı aramış ve Tuğrahan'ın da gelmesini istediğini söylemişti. Tabi başlarda bunun doğru olmayacağı konusunda bir nutuk dinlemiş ama kararlı tavrıyla Kutay'a geri adım attırmayı bilmişti.

Bahçeden gelen araba seslerinden sonra, daldığı düşüncelerden hızla sıyrılmış ve heyecanlı haline tekrar bürünmüştü. Misafirleri karşılamak için aşağı indiğinde kalbide deli gibi atmaktan geri kalmıyordu.

İlk kez karşılaşan aileler, sanki birbirlerini yıllardır tanıyormuşçasına hemen sıcak bir sohbete başlamış, vaktin nasıl geçtiğini anlamaz hale gelmişlerdi. Bu arada küçük Tuğrahan'ın, Loya sevgisi her iki ailenin bu evliliğe daha da olumlu bakmasına neden olmuştu. Başlarda kızlarının çocuğu olan bir adamla evlenmesi, Sağlam ailesini tedirgin etmiş olsa da, Tuğrahan'ı tanıdıktan sonra bu düşünceleri hızla silinip, kaybolmuştu.

Tabi getirilen çiçek Loya'nın, Kutay'a anlamlı bakışlarına neden olmuş, Tuğrahan'ın çiçeğiyse babasının zor durumunu biraz yumuşatmıştı.

İsteme olayının ardından hoş bir ortamda sohbet devam ederken Loya da içerde kahvelerle ilgileniyordu. Tüm kahveler hazırlanınca Aslı Yengesi "Damat Bey'inkinin hakkını verelim" diyerek eline aldığı tuzu fincana boşaltmaya başlamış, Loya engel olmaya çalışsa da başarılı olamamıştı. Tabi yengesinin imasıyla da baş başa kalmıştı.

"Ne oldu deli kız seninki içemez mi bunu?"

"Yenge ya!"

"Kızım adettendir. Bakalım damat tadını beğenecek mi?"

'Damat' evet Kutay damattı ama 'Yalancı Damat'tı. Nasıl bu nişan sahte ise o da sahteydi. Bu düşüncelerle içeri girdi elindeki kahve tepsisiyle. Aynı anda da göz göze gelmişti Kutay'la. İkisinin aklında da aynı düşünceler vardı. 'Yaptıkları hata mıydı?'

Herkese kahvelerini dağıttıktan sonra, son olarak Kutay'ın yanına gelmişti. Mahcup ve biraz da suçlu bir ifadeyle vermişti kahveyi genç kız.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Fincanı alırken Loya'nın yüzüne baktığı anda anlamıştı neyle karşı karşıya kaldığını. Karşısındaki sandalyede oturan kadına bakarak kahvesini yudumlamaya başlamıştı. Her yudumda midesi ayağa kalksa da, son yuduma kadar yüzündeki ifade değişmeden direkt Loya'nın gözlerine bakarak bitirmişti tüm kahveyi. Fincanı almaya gelen Loya'ya da sadece ikisinin duyacağı bir sesle "Sonra görüşürüz" demeyi ihmal etmemişti.

Genç kız onun sözünün altında kalmadan lafını vermeyi bilmişti "1-1"

Fincanları toplayan Loya'nın ardından "1-1"'in anlamını düşünüyordu. Gözleri karşı vazodaki çiçeklere kaydığı anda da anlamıştı bu sözün söylenme nedenini.

Gecenin sonunda herkes kafası rahat bir şekilde yataklarına uzanırken, sadece iki kişiyi uyku tutmamıştı. Gelecek günlerin kendilerine daha neler hazırladığını düşünüp dururken vaktin nasıl geçtiğini bile anlamamışlardı.

Sonraki günlerse inanılmaz hızlı bir trafikle geçmiş, geldikleri nokta her ikisi içinde sürpriz olmuştu. Nişan diye başlayan organizasyon ne zaman düğüne dönmüştü. Bu her ikisi içinde hep muamma olarak kalacaktı.

✱✱✱

Şirketten içeri girdiğinden beri meraklı gözlerin hapsinde hissediyordu kendini. Halbuki kimse tarafından tanınmıyordu. Bu evhamlılık çok fazlaydı. Yönetim katına çıktığında heyecanı daha da artmıştı. Masasında oturan sekretere çok nazik bir şekilde seslenmişti.

"Merhabalar Kutay Bey'le görüşebilir miyim?"

Şimdiye kadar gördüğü en güzel kadınla karşı karşıyaydı. Patronunu soran bu kadının kimliğini çok merak etmişti. Uzun yıllardır Kutay'ın sekreterliğini yaptığından, iş için gelen kadınlara alışkındı. Ama bu kadında değişik bir şeyler vardı. Başkalarına benzemiyordu. Görüntüsü insanı rahatlatan inanılmaz bir sakinliğe sahipti.

"Randevunuz var mı?"

"Sanırım benimle görüşmek isteyecektir."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Kim diyeyim?" Sonunda baştan beri merak ettiği soruyu sorabilmişti.

"Loya Sağlam. Nişanlısıyım."

Patronunun nişanlandığını öğrenmiş ve buna çok sevinmişti. Yıllardır tanıdığı adamın artık mutlu olmasını istiyordu ama patronundaki tuhaflık onun endişelenmesine neden oluyordu. Karşısındaki kadın bu endişelerinin yersizliğine işaret gibiydi.

"Affedersiniz Loya Hanım. Tanıyamadığım için kusuruma bakmayın. Öncesinde tebrik etme şansım olmamıştı. Tebrikler..."

"Teşekkür ederim..." İsmini bilmediği için biran suskun kalmıştı.

"Nihal efendim."

"Teşekkür ederim Nihal."

"Siz şöyle oturun ben hemen kendisine haber vereyim." deyip telefonu eline almıştı. "Efendim, Loya Hanım geldiler."

"..."

"Tamam efendim" Genç kadın yüzündeki mahcup ifadeyle Loya'nın yanına gelmişti. "Buyurun sizi bekliyor. Tekrar kusuruma bakmayın lütfen."

"Önemli değil. Nereden bilecektiniz ki?" derken içten bir gülümseme göndermişti kendine ilgiyle bakan kadına.

Açılan kapıdan içeri girerken bir yandan da *'Neden annemi dinledim ki?'* diyerek için için kendini yiyordu.

"Sürpriz."

"Ne oldu müstakbel eşim, bensizliğe dayanamadın mı?"

"Ne demezsin. Hasretinden ölecektim. Baktım daha fazla dayanamayacağım, gelip göreyim dedim."

"Demek beni o kadar özledin."

"Ha... ha... ha... Annemin ısrarı olmasa beni ancak rüyanda görürdün. Al bunlar annemin senin için özel yaptığı börek ve yaprak sarması. Neymiş damadına bunları götürmeliymişim. Sanki yemezsen ne olacaksa?"

"Kıskandın mı?"

"Ne münasebet."

Kutay çoktan kutunun kapağını açmış ve içindekilerden yemeye başlamıştı. "Tek kelimeyle muhteşemler."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Onun keyifle yediğini görünce "Selma Anne'ye söyleyeyim oğlunun ilk günden kayınvalide yemeklerine vurulduğunu." diyerek bilmiş bir gülümseme göndermişti karşısındaki adama.

Kutay ağzına götürdüğü yaprak sarmasıyla kalakalmıştı. "Aklından bile geçirme."

"Neden sevgili nişanlım? Annenizden mi korktunuz? Ooo koskoca Kutay Aslan annesinden mi korkmuş? İnanmam doğrusu." diyerek açık bir meydan okumayla Kutay'a sataşmaktan geri kalmamıştı.

Bir dilim böreği daha midesine indirirken "Öyleyse geçen gün yediğin güveçten sonraki iltifatlarında gerekli yerlere iletilir."

"Demek dişe diş diyorsun."

"Ne ekersen onu biçersin güzelim." Sözlerini başka bir sarma takip etmişti.

"Tamam tamam bir şey demiyorum." derken elleriyle teslim işareti yapıyordu.

"Bak börekleri, sarmaları gördüm sormayı unuttum. Bir şey içer misin?"

"Teşekkürler almayayım."

"Bak kahvesi on numara bir yer biliyorum. İstersen oraya gidelim. Tabi müsaitsen. Hem rolümüzde daha inandırıcı olur. Şirket içinde annemin kulakları var ne de olsa."

"Rol diye daha neler yapacağız acaba? İyi gidelim bakalım." deyip oflayarak Kutay'ın gülümsemesine neden olmuştu.

Odadan birlikte çıkan ikili şirket çalışanları tarafından da tam not almış, görenler görmeyenlere anlatarak, bu yalancı birlikteliği herkesin gözünde daha inanılır kılmışlardı.

İşyerine uzak olmayan bir yere gelmişlerdi.

"Ne içersin?"

"Sütlü kahve."

Kendilerini bekleyen garsona siparişlerini vermişlerdi.

"Tatlı istemediğine emin misin?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bugün sınırımı doldurdum. Teşekkürler kalsın."

"İnsan börek ve yaprak sarmasının yanına, tatlıyı da kendi yapıp, getirirdi. Çok cimrisin."

"Başka emriniz?" derken umursamaz bir bakışla bakmaktaydı karşısındaki adamın suratına.

"Canının sağlığı." Loya'yı kızdırmaktan inanılmaz keyif alıyordu.

İşler sarpa sardıktan sonra ateşkes imzalamışlardı. Ne de olsa birlikte uzun bir zaman geçireceklerdi. Bu anlarda birbirlerini yiyerek kendilerine eziyet etmeme kararı almış olsalar da, yine de her fırsatta iğneleme işinden de geri duramıyorlardı.

"Çok naziksiniz efendim." derken karşıdan gelen tehlikeyi görmüştü. Görünmemek için sandalyesinde aşağı doğru kayarken "Al başına belayı." diyerek biraz daha görünmez olmuştu.

Onun girdiği şekle anlam veremeyen Kutay ise çevresine bakınmaya başlamıştı. "Ne oldu? Bir şey mi var?"

Loya görünmemeye çalışarak "Eğer çaprazdaki bizi görürse işte o zaman bir şey olacak."

Daha sözünü bitirdiği anda "Loya, sensin?" diyerek tiz sesli kadın masalarına yaklaşmaya başlamıştı.

Saklanmanın artık yersiz olduğunu anladığından normal haline dönmüştü. "Evet, Pervinciğim benim."

"Ne hoş tesadüf değil mi?"

Loya "Hoş mu boş mu?" deyip göz devirirken "Efendim canım bir şey mi dedin?" diyen meraklı kadına "Evet çok hoş diyordum. Eee nasılsın?" diye sormuştu.

Teklif bile beklemeden masaya bir sandalye daha çekerek konuşmaya başlamıştı. "İyiyim hayatım. Yurtdışından yeni döndüm." Dikkatini yeni çekmiş gibi Kutay'a bakarak "Beyefendi ile tanıştırmayacak mısın?" demişti.

"Nişanlım Kutay Aslan."

Beğeni dolu bakışları eşliğinde "Nişanlın?"

"Evet, bu ayın yirmisinde düğünümüz var."

"Demek öyle. Merhabalar ben de Pervin İnce. Loya'nın çocukluk arkadaşıyım." derken elini genç adama uzatmıştı.

Kutay kadının tavrından hiç hoşlanmamıştı. Bakışları kendisini rahatsız edecek kadar pervasızdı. Yine de nezaketen elini uzatarak "Memnun oldum." demeyi başarabilmişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Karşısındaki kadınsa tüm hareketleriyle kendisini bir lütuf sayarak tuttuğu eli bırakmamakta ısrarlıydı. Yüzündeki yılışıklıkla, şakayla gerçek karışımı sözlerini ortama bomba misali bırakmıştı. "Bakın daha vaktiniz varken dönebilirsiniz."

Genç adam gördüğünden beri hiç hazzetmediği kadına bir ders verme zamanının geldiğini anlamıştı. "Haklısınız vaktim var. Ama ben o vakti öne çekmek için neler yaptım bir bilseniz. Üstelik Loya'yı zar zor ikna etmişken, vakit konusunu hiç açmayalım. Değil mi hayatım?" diyerek Loya'nın beline koyduğu eliyle genç kadını daha da kendine çekmiş ve âşık bir adam gibi gözlerinin içine bakmayı ihmal etmemişti.

Böylesine yakışıklı bir adamın Loya'ya âşık bakışları çileden çıkması için yetmişti Pervin'in. Bu yüzdende içindeki tüm kıskançlıkla konuşmaya başlamıştı. "Bakıyorum da Cenk'ten sonra zevklerin değişmiş. Basamak atlamışsın." diyerek Kutay'ın yüzünün alacağı şekli beklemeye başlamıştı.

Kutay duyduğu ismin kim olduğunu öğrenmeyi sonraya bırakarak "Övgünüz için teşekkürler ama Loya'nın standartları hiçbir zaman düşük olmamıştır. Loya tanıdığım en mükemmel kadın. Bunun aksini düşünmem bile." diyerek Pervin'in ikinci atağını da başarıyla atlatmıştı.

Pervin gördükleri ve duyduklarını sindirmeye çalışırken "Yok canım zaten benimki şakaydı. Mutluluklar dilerim." diyerek son anda aklına gelmiş gibi, bir işi bahane ederek yanlarından ayrılmıştı.

Onun gidişi ile derin bir nefes alan Loya rahatlamış bir halde "Teşekkür ederim. Bana nasıl bir iyilik yaptığını anlatamam." derken büyük bir minnetle bakmıştı karşısındaki adama.

Giden kadının ardından hala sinirli bakışlarını çekememişti Kutay "Önemli değil. En sevmediğim insan tipidir. Sözü bile olmaz." diyerek farkında olmadan Loya'nın gözünde bir derece daha yükselmişti.

"Bu yürüyen felaket aslında kimdi?"

"Dediği gibi çocukluk arkadaşım. Ama arkadaş diyebilirsek... Dünyanın kendi etrafında dönmesine alışkın, çevresindeki herkesi kölesi gibi gören ve bu şekilde davranan bencil yaratığın tekidir. Küçükken onun yüzünden çok ağlamışlığım var."

"Seni ağlattı. İşte buna inanmam."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Öyle kibar göründüğüne aldanma. Sözleri bıçaktan keskindir. Bu gördüklerin hiçbir şey. En iyisi ondan bahsetmeyi bırakalım. Boşa zaman kaybından başka bir şey değil."

O anda duyduğundan beri merak ettiği soruyu sormuştu. "Cenk... O muydu?"

Oyunda olsa bir beraberlik yaşayacaklarsa, birbirlerine dürüst olmaları gerekirdi. Bu yüzden her şeyi anlatmaya karar vermişti. "Evet."

"Çok mu sevmiştin?"

"Aslında buna sevgi denir mi bilmiyorum. İlk erkek arkadaşımdı. Biraz da tozpembelik ve asilik işin içine girince, hiç düşünmediğim bir yerde buldum kendimi. Sonucunu da biliyorsun. Nikâha günler kala terk edildim." derken yıllar öncesine gitmişti.

Güzel bir Temmuz akşamında, annesiyle sayısız kez yaptığı konuşmalardan birindeydi. Annesinin haklı olduğunu düşünüyordu ama ah bu bir de diline sirayet edebilseydi. Tamam, Cenk'ten hoşlanmıştı ama evliliği düşünecek kadar değildi duyguları. Çocukça bir kaprisin kendini getirdiği yeri beğenmiyordu ama yenilmeyi de kendine yediremiyordu.

"Kızım aklını başına al. Bak bunun sonu yok. Tamam, bize bir şeyler ispat etmeye çalıştın. Bunda da başarılı oldun. Yeter artık daha fazla ileri gitme."

Kafasında başka düşünceler dans ederken ağzından çıkanlar bunun nasıl da tam tersiydi. "Lütfen artık bu konuda daha fazla zorlama. Zamanla Cenk'i siz de seveceksiniz." Cenk'i sevmek ve ailesi işte buna gülünmezdi de ne yapılırdı. Tamam, annesi bir bayandı, Cenk'le ortak noktaları olmayabilirdi ama onu babasıyla da bir ortamda düşünemiyordu. Bu ikilinin ortak bir konuda konuşmaları bile imkânsızdı. İçindeki ses ise bilmem kaçıncı kez aynı şeyi söylüyordu 'Sanki senin çok ortak yönün var da.'

"Hata yapıyorsun kızım. Ama artık benden günah gitti. İnsanların doğruyu bulmak için bazen hataları yapması gerekiyor. Seninki biraz ağır bir cezayla öğrenme olacak ama sen kararını vermişsin. Umarım ben yanılırım."

Bu konuşmanın üzerinden birkaç gün geçmeden Cenk'in düğünden vazgeçişiyle yapılan tüm hazırlıklar rafa kalkmıştı. Cenk Bey'in mazeretiyse evliliğin ona göre bir şey olmadığı gibi tam da onluk bir gerekçeydi. Loya bu evlilik işi ortaya atılınca, ondan bu dakikaya kadar bile dayanıklılık beklemezken, Cenk tüm sıkıntılı dönemlerde hep yanında olarak onu şaşırtmıştı. Neredeyse nikâh defterine de imzayı atacak duruma gelmişlerdi. Ancak bunun için sayılı günler kala, yaptığının karakterine tersliğini fark edebilmişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Loya kimseye söylemese de, Cenk deftere imzayı atacak diye çok korkmuş, onun vazgeçiş haberiyle de günlerdir sıkıntıyla tutmakta olduğu nefesini büyük bir rahatlamayla vermişti. Tabi bunu kimsenin bilmesine gerek yoktu. En çok da ailesinin. Onlar acılı kızlarını, aldıkları kararlarla sıkıştırmayı belirli bir süre ertelemeyi seçeceklerine göre, Loya da istediği adımları daha rahat atmaya başlayacaktı. Belki Cenk'i kullanarak ona haksızlık yaptığını düşünebilirdi, eğer ilişkileri boyunca maddi olarak Loya'yı sömürmüş olmasa.

Hayatında önemli bir rol oynayacak adama her şeyi tüm ayrıntısıyla anlatmıştı. "Her şey yaşanması gereken bir süreçti. Yaşandı ve bitti. Üstünde durmayı gerektirecek biri değildi."

"Öyle diyorsan benim için sorun yok. Kalkalım mı?"

"Olur. Her şey için teşekkürler." derken sözlerinde gayet içtendi.

"Önemli değil müstakbel karıcım. Neticede aynı oyun sahnesindeyiz. Birbirimizin arkasını kollamalıyız." diyerek her zamanki ukala ifadesini takınmıştı.

"Haklısın" Sözleri dudaklarından dökülürken, kalbide gerçekten söylediğini onaylıyordu.

O günden sonra zaman ışık hızıyla geçmiş. Haftalar gün, günler ise saatler kadar kısa olmuştu. Ve böylelikle düğün günü gelip çatmıştı.

Hızlandırılmış kur gibi süren hazırlıklar boyunca düşünmeye bile fırsat bulamadan, kendi düğün gününe uyanmıştı genç kız. Son derece şaşkındı. Evleniyor muydu yoksa hepsi bir rüyamıydı, bir türlü anlayamamıştı.

Sonunda tüm hazırlıklar bitip, kendine aynada bakarken duymuştu en yakın arkadaşının sesini.

"Çok güzel oldun Loya." derken nemli gözlerle kendisine bakıyordu Derin.

Evet, güzel görünüyordu, bunu kendi de fark etmişti. Oynadıkları oyun için nasıl da büyük bir sahne hazırlanmıştı. Şimdi de başladıkları işi devam ettirmeleri için onları bekliyorlardı.

"Kızım gerçekten evleniyorsun."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Derin ben bu oyunu nasıl bu kadar uzattım?" derken sesi sıkıntılı çıkmıştı.

"Korkuyor musun?"

"Ne hissedeceğimi şaşırmış bir haldeyim. Yaptığımın hata olduğunu biliyorum ama vazgeçmek içimden gelmiyor. Kendimi öylesine ikiyüzlü hissediyorum ki anlatamam."

"Her şey iyi olacak Loya. Nedendir bilmem ama buna inanıyorum. Yine de vazgeçmek istersen her şekilde yanında olacağımı bil." derken güven verici bir şekilde arkadaşına sarılmıştı.

"Ben-"

İçeri giren annesi o anlarda neyi engellediğini hiçbir zaman bilmeyecekti. Birkaç dakika gecikse, belki de her şey daha değişik bir yol izleyecek, olayların akışı değişmiş olacaktı.

Annesiyle göz göze geldiğinde her ikisinin de akmaya hazır damlalarla doluydu gözleri.

"Melekler gibi olmuşsun." derken çoktan kızının yanına gelmişti Yıldız Hanım. O anda da gözlerinde bekleyen yaşlar başlamıştı geçit törenine. "Mutlu ol yavrum." Sonrası birbirine sarılan anne ve kızın içlerinden geçenleri söyledikleri dakikalara şahitlik etmişti.

"Yıldız Teyze, Loya hadi vakit geldi. Aşağıda bekliyorlar."

Ayrılık zordu. Yıldız Hanım bunu biliyordu. Kendisi de bu yoldan geçmiş, şimdi de kızı aynı adımın eşiğindeydi. En büyük hayaliydi onu telli duvaklı gelin görmek. İşte isteği olmuştu. Kızı hayallerinden de öte bir düğünle evden ayrılıyordu. Her ne kadar son birkaç yıldır kendi evinde kalıyor olsa da, bugünkü ayrılık bir başkaydı. Kızı için yeni bir hayatın ilk adımlarının atıldığı gündü bu gün. Genç bir kızın baba evinden çıkması ve ailesine vedasının günüydü. Hem hüzün hem de sevincin zamanıydı.

Aşağı inmek için odadan çıktıklarında karşılaşmışlardı babasıyla. Çocukluğundan beri kahramanı olan adamın açılan kollarına bırakmıştı kendini. Zaten sınırda olan duyguları da aynı anda darmadağınık olmuştu. Kızının ağlamasına dayanamayan Gazi Bey'in gözlerinden de yaşlar süzülmeye başlamıştı. İki çocuğu vardı ama kızının yeri hep ayrı olmuştu. Gözbebeğiydi Loya'sı. Adını bile kendi koymuştu. Çok sevdiği Laz arkadaşının kızının ismiydi Loya. Tahir'in Loya'sının ömrü çok uzun olmamış, küçük yaşta toprağa ver-

mişlerdi. Kızı da o günlerde doğmuştu. Dostunun acısını hafiflemek için koymak istemişti bu ismi. Loya isminin anlamı gibi hayatlarına hep tatlılık getirmişti. Artık bu tatlığı başkasına teslim etme zamanıydı ama öncesinde kollarında ağlayan kızını kendine getirmeliydi.

"Sulu gözlü kızım benim vazgeçtiysen vermem seni."

"Baba..." derken ağlama gülme arası bir şekle bürünmüştü yüzü.

"Tek sözüne bakar güzel kızım. Ama Has Kız gibi 'hem ağlar hem giderim' dersen... Bak buna diyeceğim yok."

"Seni seviyorum baba."

"Bende seni prensesim. Hadi toparlan da aşağı inelim. Yoksa her an fikrimi değiştirebilirim ona göre." derken ağzından dökülen sözler için ekstra bir çaba harcamıştı.

Merdivenlerin başına geldiklerinde görmüştü aşağıda bekleyenleri. Herkes düğün yerine gideceği için sadece en yakınlar gelmişti. Gözü damatlıkla ihtişamı daha da artan Kutay'a kaydığı anda, kimlerin geldiğinin bir önemi kalmamıştı. Yalancı damadı nasılda parlamaktaydı o kadar insanın içinde. Aşağı inerken sadece ona odaklanmıştı. Neyse ki, yüzüne duvağı örtülmüştü de, hayran hayran ona baktığı belli olmuyordu. Bunun rahatlığıyla bakıyordu kalbine ılık şeylerin akmasına neden olan adama. Son basamağı da indiklerinde babasının sesini duymuştu.

"Sana kıymetlimi veriyorum oğlum. Ben bugüne kadar ona gözüm gibi baktım. Şimdi bu görev senin. Ben onun gözünden akan tek damlaya dayanamam. Umarım sende o güzel gözlerden mutluluk dışında tek damla akıtmazsın."

Gazi Bey'in sözleri herkesin duygulanmasına neden olmuştu. Kutay ise kendine beklentiyle bakan adama ne diyeceğini düşünür haldeydi. Bakışları kesiştiği anda, küçük bir baş hareketiyle vermişti sözünü.

Sonunda tüm vedalaşmalardan sonra arabaya geçebilmişlerdi. Düğünün yapılacağı mekâna ilerlerken, ikisinin de ağzından tek söz çıkmamıştı. Zaten kısa zaman içinde geldikleri durum yüzünden

karışık olan duyguları, düğünün heyecanıyla birleşince ikisinde de konuşacak hal bırakmamıştı.

Tuğrahan ise gelini almaya götürülmemesi yüzünden suratını asmış halde oturmuş bekliyor, aynı zamanda da çevresindeki herkese kızgınlığını belirtmekten geri kalmıyordu. Beklediği geldiği anda da, Loya'yı görmenin havalara uçurduğu ufaklık, oradaki herkesi keyifle gülümsetmişti. Genç kadını kendisi için bir melek olarak gören küçük çocuk için, gördüğü beyazlar içindeki güzellik gerçek bir melekten farksızdı.

Düğün yerine geldiklerinde üzgün bir şekilde ayağını yere vururken görmüştü küçük çocuğu. Bu görüntü içinde bir yerlerin kırılmasına neden olmuştu. Sanki geldiklerini hissetmiş gibi kafasını kaldırdığı anda aniden değişip aydınlanan bakışlarıysa, genç kadın için hediyelerin en büyüğüydü. Koşmaya başlayan küçüğünü, kollarını uzatıp gelinliğinin izin verdiği kadar eğilerek karşılamıştı. Kendisine sarılan küçük bedenin tüm sevgisini de hissetmişti. O anda bir kez daha yaptığının doğruluğuna kanaat getirmişti.

Sonrası klasik düğün koşuşturması içinde geçmişti. Tüm hazırlıklardan sonra nikâh memurunun önünde kendilerine sorulan sorulara verdikleri 'Evet'ler yeni bir hayata atılan ilk adımın başlangıcı olmuştu. Birbirine çok yakışan bu çift törendeki bazılarını başka diyarlara sürüklemişti. Yıllar önceki düğün akıllarına gelmiş, bu sefer aynı kötü şeyleri yaşamamak için hep birlikte içten dualar etmişlerdi onları sevenler.

Karı koca ilan edilip, nikâh cüzdanı da Loya'nın eline verilince, her ikisi de o an ne yapacağını şaşırdıklarında kendini ilk toplayan Kutay olmuştu. Üzerlerindeki bakışlar altında, yalancı gelini, gerçek karısının alnına küçük bir buse kondurmuş, kendileri için çalmaya başlayan dans parçasına eşlik etmek için yerlerini almışlardı.

Kollarındaki kadını kendine ne kadar yaklaştıracağını bile bi-

lemez bir haldeydi. Tamam, kâğıt üstünde artık eşiydi ama aslında tamamen bir yabancıydı. O ana kadar düşünmemeye çalıştığı her şey kafasında dönmeye başlamıştı. Annesi bir gelin istemiş, o da vermişti. Başlarda her şey bu kadar basit görünüyordu. Ama şimdi hiçbir şeyden emin değildi.

Herkes evli çiftin yapacağı ilk dansı beklerken, ikisi sadece birbirlerinin gözlerine bakıp, atacakları adımın onları götüreceği yeri düşünüyordu. O an anladıkları şeyse, düşünmek için artık çok geç olduğuydu. Kutay yalancı gelininin beline elini koyup, diğer eliyle de genç kızın elini tutmuştu. İlk başlarda aralarındaki mesafe gözle görülür bir haldeyken, geçen saniyeler sanki bu arayı kapatmak için çırpınıyordu. İki oyun ortağı tüm dansı birbirlerinin gözlerine bakarak ve kendileri bile anlamadan yakınlaşarak bitirmişti. Gözler öylesine kapılmıştı ki gördüklerine, müziğin bittiğini ancak misafirlerin alkışlarından anlayabilmişlerdi. O an karmakarışık olan duyguları, hareketlerini kısıtlamış, ne yapacaklarını bilemez bir duruma getirmişti. Tam da bu anda imdatlarına yetişmişti küçük Tuğrahan.

"Şey..." Yerinde duramaz hali bir şeyler istemeye çalıştığını gösteriyordu.

"Şey... ba...ba... ben..."

Gözlerindeki çekingenlik genç kadının içine işlemişti. Baştan beri baba oğul arasındaki iletişim eksikliğinin farkındaydı. Kutay'ın oğluna olan sevgisini hissetmiş, Tuğrahan'ın da gizliden bakışlarındaki hasreti görmüştü. Birbirlerini çok sevdikleri halde, uzak oluşlarına çok üzülmüştü.

"Efendim bir tanem bir şey mi vardı?"

"Seninle dans edebilir miyim?" derken gözleri babasına kaymıştı.

"Tabi ki de. Bende senle dans etmeyi çok istiyordum. Sen sormasan ben soracaktım sana."

Duyduklarından sonra küçük çocuğun gözleri neşeyle parıldamıştı "Gerçekten mi?"

Tatlı bir tebessümle vermişti cevabını genç kadın. "Benimle dans eder misiniz küçük bey?"

Sonrasında boyunun yettiği ölçüde sarıldığı Loya ile müziğin ritmine uymuş, bilmiş edalarla ettiği dans, çevredekiler tarafından değişik bir ruh haliyle izlenmişti.

İlerleyen saatler sonunda konukların çoğunluğu iyi dileklerini

iletip ayrılmış, sadece çok yakın akrabalar kalmıştı. Yeni evli çift için veda zamanıydı. Ailelerle yapılan hüzünlü ayrılıktan sonra, kendileri için hazırlanan odaya çıkmışlardı.

Yatak odası kısmına geçtiğinde, ayrılığın verdiği hüzünle kendini çok yalnız hissediyordu genç kız. Gerçek bir çift olsalar şimdi bunları düşünmeyeceğini bilse de, bu durumu seçen de kendisiydi. Kimseyi suçlamaya hakkı yoktu. Aynı anda birkaç gün önce Kutay'la yaptıkları konuşma aklına gelmişti.

"Hoş geldin."

"Sence hiç hoş gelmiş bir halim var mı?"

"Bakıyorum da... yok gibi. Nasılsın?"

"Nasılsın mı? Bunu sorduğuna inanamıyorum. Sence nasıl olabilirim? Sizinkiler ve bizimkilerin düğün heyecanı yüzünden günlerdir oradan oraya sürüklenmekten helak oldum. Tabi sen meşgul birisin böyle şeylerle uğraşamazsın."

"Meşgul olduğumu biliyorsun."

"Tabi tabi..."

"Loya!"

"Efendim Kutay Bey... Bir emriniz mi vardı?"

"Tamam, sıkıntını anlıyorum ama-"

"Demek sıkıntılı olduğumu anladın. Bak gözlerim doldu. Fark etmezsin diye nasıl korkmuştum."

"Konuşmamız gerektiğinin farkındasın, değil mi? Ama böyle devam edersen iki kelime edemeyiz."

Düğün hazırlığı yüzünden gerilen sinirleri, yapacakları konuşmayla kopma noktasına gelmişti. Tamam, konuşacaklardı ama nereden başlayacaklardı söze? Yine iş başa düşmüştü. Derin bir nefes alıp vermeden sonra başlamıştı konuşmaya genç kadın.

"Bu evlenmede bazı sınırlarımız ve kurallarımız olmalı." derken günlerdir aklında olanları dile getirmişti.

"Ben de öyle olması gerektiğini düşünüyorum. Bir yıllık süre ikimize de yeterli olur."

"Bir yıl yeterli. Ayrıca benden kesinlikle evlilikle alakalı bir yakınlık beklemeyeceksin."

Duyduğundan sonra gözlerini kısarak bakmıştı. "Bunu söylediğine bile inanamıyorum. Sen beni ne sanıyorsun?"

"Neticede bir erkeksin."

"Allah'ım bana sabır ver" derken parmaklarını saçlarının arasından geçirerek sıkıntısını gidermeye çalışmıştı. Bir saniye sonrasında bilmiş gülümsemesi eşliğinde "Sende benden böyle bir talepte bulunmayacaksın." sözlerini direkt Loya'nın gözlerinin içine bakarak dile getirmişti.

Bu sefer sinirlenme sırası Loya'daydı. Şaşkınlıktan kocaman açılmış gözleriyle Kutay'ı oracıkta boğabilirdi. "Sen... Sen var ya..." sinirinden sözlerin devamını bile getirememişti.

"Evet, bana ne olmuş?"

"Allah'ından bul Kutay, tamam mı?"

Genç kadının sinirden daha da sevimli bir hale gelen yüzüne bakarken konuşmasına devam etmişti "Ayrıca evliliğimiz boyunca soyadıma uygun bir şekilde davranacaksın."

"Merak etme ben önceki soyadıma da uygun şekilde davranıyordum. Asıl sen, bana saygılı olmayı öğrenmelisin."

Konuşma gittikçe daha da sinir bozucu bir hal almaya başlayınca bitirmenin en iyisi olduğuna karar vermişlerdi.

Aklına gelen anıları öteleyip, balayı odasının gergin atmosferine döndüğünde, hatırladıkları yüzünden sinirleri tekrar tavan yapmıştı. "Gıcık, kendini beğenmiş ne olacak... Neymiş soyadıma uygun davranmalıymışım. Sen önce kendine bak." derken sesinin ne kadar yüksek çıktığını bile fark etmemişti.

Zaten diken üstünde olan bedeni, sabahtan beri üzerinde bulunan gelinlik yüzünden de zorlanmıştı. Hemen rahat bir şeyler giymezse kesin ölecekti. Aynanın karşısına geçip, arkasındaki kurdeleye uzandığı anda, kendini bekleyen sürprizle karşı karşıya kalmıştı.

Tüm oteli başına toplayacağını bilmese avazı çıktığı kadar bağırabilirdi. Kurdelesi resmen kördüğüm olmuştu. Ne yaparsa yapsın bir türlü açılmadığı gibi daha sıkışık bir hal almıştı. Dışarı çıkıp, otel görevlilerinden de çözmelerini isteyemeyeceğine göre, geriye tek bir seçeneği kalıyordu. İçerideki gıcıktan istemek... Ama bu da ölümden beterdi. Kendine kalsa başkasından isterdi ama otel görevlileri arasında olacak dedikoduyu düşününce, tek 'çaresine' denize düşenin yılana sarıldığı gibi sarılmak zorunda kalmıştı. Ayakları mehter takımının ağır müziği eşliğinde devam ederken seslenmişti.

"Kutay bakar mısın?"

İçeri girdikleri anda ceketini çıkarıp, kendini en yakındaki kanepeye bırakmıştı genç adam. Gün boyu yaşadıkları yüzünden aklı karma karışıktı. O an aklına evin merdivenlerinden inen Loya'nın görüntüsü gelmişti. Yalancı gelini, beyazlar içinde melekler kadar güzel görünmüştü gözüne. Nazlı bir kuğu gibi süzülerek inmişti merdivenleri. Henüz farkına varmasa da, bu görüntü kalbinin derinlerinde kilitli tuttuğu bazı duyguları özgür bırakmıştı.

Düşüncelere dalmışken duymuştu içeriden gelen sesi. Loya'nın kendisini çağırmasına anlam veremese de, odaya doğru yürümeye başlamıştı. İçeri girdiği anda, üzerinde gelinlikle duran Loya'nın hali şaşırmasına neden olmuştu. Geldiklerinden beri bir saat geçmişti. Loya'nın üzerindekini çıkardığını düşündüğünden bu duruma anlam verememiş bir halde genç kızın yüzüne bakmaya başlamıştı.

"Ne oldu? Gelinliğinden ayrılamadın mı?"

"Saçmalama." derken sinir katsayısı artmaya başlamıştı.

Yüzündeki bilmiş tavırla konuşmuştu. "Geldiğimizden beri böyle oturduğuna göre saçmalayan ben değilim."

"Sıkışmış..."

"Ne sıkışmış?"

"Kurdele..."

Odaya çıktıklarından beri zaten sıkıntılıydı. Kendinden istenen yardım bu sıkıntıyı daha da artırmıştı. "Bu nasıl bir oyun Loya?" derken sesi de bu yüzden daha sert çıkmıştı.

"Ne oyunu?" Şaşırmıştı genç kadın.

"Gelinliği üzerinden çıkarmam için yapılan oyundan bahsediyorum. İyi düşünmüşsün doğrusu."

Loya duyduklarını sindirmeye çalışırken, kapıya yönelmişti. "Tamam. Ben seni düşünmüştüm ama kurdeleyi pekâlâ da görevlilerden birine çözdürebilirim. Ne olacak seni düşünende kabahat."

Genç kadının dudaklarından dökülenler Kutay'ın daha da sinirlenmesine neden olmuştu. Kendini biraz sakinleştirdikten sonra kapıya yönelen Loya'yı kolundan tutarak "Delirdin mi?" diyerek durdurmuştu.

"Sence öyle bir halim mi var?" Sözler bir hışımla çıkmıştı ağzından.

"Tövbe... tövbe... Kızım sen başıma bela mısın?"

Yüzündeki sinirle karışık ukala ifadeyle "Niye? Öyle mi görünüyorum? Bak öyleysem çok üzülürüm. Kim Kutay Aslan'a bela olmak ister ki?"

"Kabahat bende. Damdan düşer gibi biriyle evlenirsen olacağı bu." derken sıkıntıyla iç çekmişti.

"Onu damdan düşer gibi teklif yapmadan önce düşünecektin."

"Sanki o an düşünecek halim vardı." diyebilmişti genç adam.

"Hadi ben psikolojik sorunları olan bir deli olsaydım. Dua et ki öyle biri değilim. Yoksa şimdi tek sorunun bu kurdele olmazdı."

"Yok o kadar çaresiz değildim. Tamam, sana ani bir teklif yaptım. Ama kriterlerime uymasaydın, geçerliliği olmazdı teklifin."

"Demek Kutay Aslan'ın kriterleri için uygun bulundum. Bak buna nasıl sevindim anlatamam." Histerik bir gülme çıkmıştı dudaklarından.

Konuşmanın çıkmaz bir yola girdiğini anladığında, kolundan tuttuğu gibi tekrar odaya getirmişti Loya'yı. Aynanın önünde duran kızın arkasına geçip, kurdelenin kördüğüm olmuş kısmını tutmuş, becerikli elleriyle düğümü çözmesi hiç zor olmamıştı. Kendini sinir eden sivri dilliyle biraz uğraşmanın zararı olmazdı. Açılan kurdeleyi bırakmadan tek tek ilmeklerinden çıkarmaya başlamıştı Yaptığı her harekete, genç kızın gözlerine bakarak ağır ağır devam ediyordu. Her bir ilmekten geçen kurdelede, ellerini küçücük temaslarla Loya'nın sırtına değdirip, bu ufacık temaslarla genç kızın vücudunun ürpermesine neden oluyordu.

Sonunda bu işkenceye dayanamayan Loya "Ta...mam. Yeterli..." diyerek kendini banyoya zor atmıştı.

Girdiği banyoda sırtı kapıya dayalı, hızlanan nefesini kontrol altına almaya çalışıyordu. Vücudunun onun küçücük bir dokunuşuyla böylesine heyecanlanması yüzünden derinden sarsılmış, yaptığı sahte evliliğin sonucunun kendisine pahalıya patlayacağını daha iyi anlamıştı. Olan olmuş, vazgeçilecek nokta çoktan geçilmişti. Bu düşüncelerle kendini rahatlatan ılık bir banyodan sonra rahat kıyafetlerine kavuşmuştu. Her ne kadar kafası karışık olsa da, vücudu gün boyu yaşadıkları yüzünden yorgunluğa yenik düşmüştü.

Banyoya giren kadının ardından dalgın gözlerle bakarken, kendi oyununa geldiğinin farkındaydı. İkisi içinde en iyisi hemen kendi bölgesine geçmesiydi. Uzandığı kanepede biraz önceki sahneyi düşünmemeye çalışsa da, bunda başarılı olduğu söylenemezdi. Loya'nın yüzünün aldığı şekil ve ipek yumuşaklığındaki teni içindeki bir şeyleri harekete geçirmiş, yıllardan sonra ilk kez hissettiği arzular tüm dengesini altüst etmişti. İşin kötü tarafı bu hisleri kendine yasak olan birine hissetmeye başlamış olmasıydı. Neyse ki, annesinin sadece ikisinin olacağı balayı seyahati planını geri çevirmişti. Tüm duyguları ayaktayken, bu gece uyku haramdı. Güzel bir banyonun kendine çok iyi geleceğini bilse de, şu an Loya'nın odasına girme cesaretini gösterecek durumda değildi.

Yeni güne dinlenmiş bir şekilde açmıştı gözlerini. Aklına ilk olarak Kutay'ın yaptıkları gelmişti. Kurdele çözme sırasındaki hareketlerini sadece onu sinir etmek için yapmıştı. Günün ilk saatleri bunları düşünmese iyi olacaktı. Zaten Kutay çoktan unutmuş olmalıydı. Bunun üstünde durmaya gerek bile yoktu. Üzerini değiştirip içeri girdiğinde genç adamı aramıştı gözleri. Odada yoktu. Habersiz bir yere gitmeyeceğine göre, tek yer kalıyordu olabileceği. Balkon tarafına yürüdüğünde aradığını bulmuştu. Dalgın dalgın manzarayı seyreden adam hala önceki günkü giysileriyleydi.

"Sanırım damatlığını çok sevdin."

Arkasından gelen sesle dönmüştü bulunduğu zamana. "Çok komik."

"Niye sen derken komik oluyor da, ben deyince mi olmuyor? derken bilmiş bir şekilde gülümsemişti.

"Ben sana böyle bir şey dediğimi hatırlamıyorum."

"Hafızanızın bu kadar zayıf olduğunu tahmin bile edemezdim Kutay Bey."

"Sabah sabah bana sarmaya başladığına göre sanırım keyfin yerinde."

"Olmaması için bir neden göremiyorum. Sana hayata biraz daha olumlu bakmayı önerebilirim. Ruhu gençleştirir."

"Demek sen bu yüzden hala büyüyemedin. Sonucu buysa ben hiç almayayım." Sözlerinin Loya'yı çıldırtmaya yeteceğini bildiğinden, yanıtı beklemeden banyoya yönlenmişti.

"Hey kaçmasana!"

Ardından gelen sesler zamanlamasının mükemmel olduğunun kanıtıydı.

"Sana diyorum... Kaçmasana..."

Gürültülü şekilde kapanan kapının ardından seslenmesinin yersizliğini anlamıştı. Her şeyi onu kızdırmak için yaptığını bildiği halde, her seferinde de Kutay Bey'in oyununa düşüyordu. Artık buna bir son vermeliydi. Yoksa her seferinde ardından bağırıp duran biri olup, çıkacaktı.

Kıyafetlerini alıp, banyoya girmişti. Arkasından seslenildiğini duysa da, son sözü söylemiş olmanın rahatlığıyla umursamamıştı. Üzerinde öyle bir ağırlık vardı ki, sanki tonlarca yükü taşıyor gibiydi. Banyonun serin suları gerilmiş kasları için iyi bir ilaç olmuş, sonunda birazda olsa rahatlamasını sağlamıştı. Ama bunun geçici bir rahatlayış olduğunun farkındaydı. Asıl oyun yeni başlıyordu. Bundan sonra hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

Karnı guruldamaya başladığı anda, açlığı yine aklına gelmişti. En iyisi kahvaltı istemekti. Bu düşünceyle eline aldığı telefonu daha tuşlamadan, kapı sesini duymuştu.

"Kim o?"

"Oda servisi"

İçeri bırakılan yemekleri gördüğünde keyfine diyecek yoktu. Demek Kutay Bey'de acıkmıştı. Zaten karnı zil çaldığı için buna

son derece müteşekkirdi. Gelen kahvaltılıkları balkondaki masaya yerleştirirken, birkaç parça peynirin tadına bakmayı da ihmal etmemişti. Şimdi Kutay'ın çıkmasını beklemesi gerekiyordu. Tamam, çok acıkmıştı ama masaya tek başına oturacak kadar gözü dönmemişti. Birkaç dakika beklemenin kimseye zararı olmazdı. Bu süreyi odanın muhteşem manzarasını izleyerek geçirmek en iyisiydi.

"Bende manzaranın kusursuz olduğunu düşünüyorum."

Karşısındaki dinginliğe kapılıp, gittiği için duymamıştı ayak seslerini. Bu yüzdende duyduğu ses biranda korkmasına neden olmuştu. "Hıı!!!"

"Korkuttum mu?"

"Dalmışım."

"Haksız sayılmazsın. Benim de en sevdiğim şeydir bu güzelliği seyretmek. En çok da sabahın sakinliğinde severim." Gözleri karşısındaki muhteşem manzarada gezinmeye başlamıştı.

"Doğru söylüyorsun. Her şeyin doğallığını gözlemlemek için en uygun zamandır sabah saatleri."

İkisi de ortak bir noktada buluşmuş olmanın şaşkınlığıyla birbirlerine bakmaya başlamıştı. Ortamdaki tuhaf havayı dağıtmak için ilk konuşan Loya olmuştu. "Kahvaltı hazır."

Dikkatini yeni çeken masaya bakarken "İyi ki buraya hazırlamışsın." diyebilmişti.

"Böylesine güzel bir yeri kaçırır mıyım? Hadi başlayalım. Yoksa açlıktan ölebilirim. Çok yemek yiyen biri olmadığım halde şu an kurt kadar açım."

Sonrası sessizlik için de yapılan güzel bir kahvaltıydı. Ortamdaki tek ses tabağa değen çatal, bıçaklardan gelmekteydi. İkisi de yeni hayatlarının ilk gününde düşünceliydi. Ani aldıkları kararın, nelere gebe olduğunu bilmiyorlardı. Bu da huzursuzlukla karışık bir merak uyandırıyordu.

Edilen kahvaltıdan sonra eve gidiş vakti gelmişti. Artık annesinin şehir dışındaki evinde yaşayacaklarını bilmek Kutay'ı rahatsız ediyordu. Ona kalsa eski evini seçerdi ama Loya onunla aynı fikirde değildi. Ne yaptıysa fikrini değiştirememişti. Mecbur onun kararını uygulaması gerekiyordu. Yoksa dedikoduların önünü alamayacağını ve annesini şüphelendireceğinin farkındaydı. Ama farkında olmak kabul etmek demek değildi. Son kez şansını deneyecekti. Eve gidiş yolunda bu konuyu tekrar gündeme getirmesi şarttı.

"Çıkalım mı?"

"Hı... hı..."

Arabaya bindiklerinden beri tek kelime konuşmamışlardı. Loya giderek artan heyecanını kontrol altına almaya çalışırken, etrafıyla ilişkisini kesmiş gibiydi.

Yanında oturan kadına bakarak "Ne o korkuyor musun?"

Bunu kabul etmek zoruna gitse de "Sanırım korkuyorum." derken, sesinin bu korkuyu yansıttığına emindi.

"Sana annemlerle değil, şehir merkezindeki evde yaşayalım diye boşuna dememiştim. Kendi düşen ağlamaz. Ama hala bu fikrimde ısrarcı olduğumu bilmeni isterim."

"Benim de fikrimde sabit olduğumu bilmeni isterim."

"Ama ikimizde işe giderken çok zorlanacağız. Bu konuda ne diyeceksin?"

"Sorun değil. Her gün fazladan birkaç saati yolda geçirmem, küçük bir çocuğu mutlu edecekse seve seve yaparım."

"Gözlerim doldu Loya. Ne kadar yüce gönüllüsün. Görende bu evliliğin senin için öneminin oğlum olduğunu sanır. İkimizde bu işe neden girdiğini biliyoruz. Hiç değilse bana dürüst ol."

Kutay'ın sözleri biranda patlamasına neden olmuştu. "Ben dürüstüm Kutay. Baştan beride öyleyim. Doğru ya da yanlış yaptığım her şeyin arkasındayım. Tuğrahan'a olan hislerimi seninle tartışacak değilim. Hem o çocuğun yanında olan bir babaya ihtiyacı var. Kendinden kilometrelerce uzakta olana değil."

En zayıf noktasından vurmuştu genç kadın. Oğlu için gerekirse ölümü göze alabilecekken, bunu hissettirememenin ezikliğini yaşıyordu yıllardır. Şimdide hayatlarına gireli sadece iki ay olmuş biri onu yargılıyordu. Kimsenin nasihatine ihtiyacı yoktu. "Bu beni ilgilendirir seni değil. Bilmediğin şeylere karışma. Görende düzinelerce çocuk yetiştirdiğini sanır."

Duyduklarından sonra sinmesi gerekirken, bunun tam tersi olmuştu. "Haklısın bu konuda deneyimim yok. Ama bunun olmaması doğruyla yanlışı ayırmama engel değil. Onu bu kadar severken, kendinden uzak tutmaya çalışmanı anlayamıyorum."

Sözler daha da sinirlenmesini sağlamıştı. "Sana anlamıyorsun derken hata yapmamışım. Hiçbir şey anlamadığın o kadar belli ki..."

"Kutay o daha yedi yaşında. Yönlendirilmeye ihtiyacı var. Ama

babası ona bu kadar mesafeli davranınca, içinden geldiği gibi davranamıyor." dedikten sonra, yanındaki adamın profiline bakmaya başlamıştı bir açık görebilmek için.

Kafasını çevirdiğinde genç kadınla göz göze gelmişti. "Bunlar seni ilgilendirmez. Sen kendi işine bak."

Onun gözlerine bakarken konuşmak çok zordu. Neyse ki, adam yüzünü tekrar yola çevirmişti. "Tuğrahan benim için çok önemli. Bu nedenle onunla alakalı şeyler beni ilgilendiriyor."

"Sana hayatımdaki yerini hatırlatmama gerek yok sanırım. Bir yıl sonra ardına bile bakmadan çıkıp gideceksin. Şimdi kalkıp da ilgileniyormuş rolü yapma." Genç kadının rol yapmadığını çok iyi bilse de, bunu itiraf etmek işine gelmiyordu. Kendinin bile inanmadığı bir şeye tutunması sırf bu yüzdendi.

"Rol... Demek böyle düşünüyorsun. Öyleyse sana kendimi anlatamamışım. Zaten şu saatten sonra anlatsam da anlamazsın. Neye inanmak istiyorsan ona inan. Maalesef ki, benimle bir yıl evli kalmak zorundasın. Bende bu süreyi annen ve oğlunla geçirmeye kararlıyım. Lütfen bir daha başka ev fikrini ortaya atma. Benim için konu kapanmıştır."

Eve gidene kadar ikisinin de ağzını bıçak açmamıştı. Zaten yeterince gerilmişlerdi, daha fazlası ikisi içinde zarardı.

Eve gelen yeni evli çift, aile tarafından sevinçle karşılanmıştı. Tabi Tuğrahan'ın sevinci hepsini geçmişti. Loya'nın hep onlarla kalacağını öğrendikten sonra havalardan onu kimse indirememişti. Aynı genç kızın kucağından indiremedikleri gibi.

Selma Hanım ise hala, oğluna balayına gitmedikleri için sitemlerini sunuyordu.

"Oğlum bu hiç oldu mu? Koskoca Aslan ailesine yakıştı mı? Ne vardı işlere bir hafta ara verseydin... Sanki şirket batacak! Of oğlum of! Sen bu anneni erkenden kocattın."

"Biz halimizden memnunuz anne. Hem Loya istemedi Tuğrahan'dan ayrılmayı. Onu da götürsek bu sefer bize ne derlerdi?"

"Tamam tamam. Her şeye de bir bahanen var zaten." diyerek

gelinine dönmüştü. "Kızım istersen yemek vaktine kadar odaya çık. Yordu seni bizim ufaklık."

"Babaanne bana ufaklık deme. Ben kocaman adam oldum."

"Belli kocaman adam olduğun, Loya'nın kucağından inemedin bir türlü" diyerek tatlı bir şekilde torununa takılmayı ihmal etmemişti.

"O beni yormaz anne." Tuğrahan'ın saçlarına tüm içtenliği ile bir öpücük bırakmıştı.

"Sen öyle diyorsan güzel kızım..." Gelinine içinden taşan bir sevgiyle bakmıştı yaşlı kadın. Aynı şekilde de görmüştü o gözlerdeki sevgiyi.

Keyifli geçen saatlerden sonra, odaya çıkma vakti gelmişti. Merdivenleri çıkarken, içinde başlayan heyecan ve korkuyla da baş etmesi gerekiyordu. Kutay'ın tüm dayatmalarına karşı gelerek burada kalmaya karar vermişti ama şimdi ne yapacağı hakkında küçük bir fikri bile yoktu.

Odada tek yatak vardı ve onlar iki kişiydi. Yani onunla mı uyumak zorundaydı? Burada yaşamaya karar verdiğinde, bu durumları düşünmemişti ki. Kararını sadece Tuğrahan'ı düşünerek almıştı. Onu da yanlarına alabilirlerdi ama bu seferde yıllardır kurulu olan düzeni değişirdi. Hem misafirliği uzun soluklu değildi. Böyle olunca da köklü değişiklikler yapması mantıksızdı. Kim bilir Kutay hakkında neler düşünmüştü?

Genç kadının yatağa korkuyla baktığını gördüğünde, onunla biraz uğraşmaya karar vermişti. Neticede burada yaşamayı seçen kendisiydi.

"Ben çok deli yatarım."

Hızla duyduğu sese dönmüştü "Deli mi yatarsın?"

"Evet. Yatağın hangi tarafında yatmış olursam olayım, sabah tam tersi kalkarım. Umarım senin için sorun olmaz." derken yüzündeki ciddi ifadeden bir saniye uzaklaşmamıştı.

"Şey... ben..."

"Hem öyle kat kat giyinip yatamam. Daralırım."

Duyduğunun şokuyla gözleri kocaman açılmıştı "Çı...çı... çıp...lak mı yatıyorsun?"

Yatağın üzerindeki örtüyü çekme bahanesiyle eğilmiş, yüzündeki gülümsemeyi görmesini engellemişti. "Yok canım o kadarda değil. Şortla."

"Şortla mı?"

"Hem yastığa sarılıp, uyuma gibi bir alışkanlığım var. Sabah seni kucaklamış olarak kalkarsam korkma." derken yüzündeki ifadeden bir şey anlaşılmıyordu.

"Kucaklamak mı?" Yok bu kadarı da fazlaydı.

Dıştan duruşunu bozmasa da, içinden gülmeden edemiyordu genç adam. Her sözünden sonra gözleri daha irileşiyor, korkusunun belirgin derecede arttığı belli oluyordu.

Odaya göz gezdirdiğinde başka yatacak bir yer olmadığını anlamıştı genç kadın. Yere yatak yapsa sorun olur muydu? "Şey... İstersen ben yerde yatarım. Hem seni de rahatsız etmem." Sözlerine can simidi gibi sarılmıştı.

"Saçmalama. Bir yıl boyunca yerde mi yatacaksın? Bunu aklın alıyor mu? Ama istersen kararını gözden geçirebilirsin."

Küçük çocuğun neşesini gördükten sonra bunu yapamazdı. Gerekirse bir yıl boyunca yerde yatardı da, küçüğünün hüznüne bir ekte kendi yapmazdı. "Gerçekten sorun değil. Ben yerde yatarım."

"Senin yerde yatmana izin vereceğimi gerçekten düşünüyor musun?"

"Neden izin vermeyesin?"

"Her şeye rağmen burada kalmaya kararlısın öyle mi?"

Sıkıntılı bir iç çekişten sonra "Evet. Kararlıyım. Gerekirse bir sene yerde yatarım ama sözümden dönmem." Aslında konuşmasına devam etmek istese de, Kutay'ı kızdırmak işine gelmediği için gerekçesini açmamıştı.

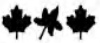
Oyun bitmişti. En iyisi gerçeği açıklamaktı. "Rahat olabilirsin. Yerde yatmana gerek yok. Ben çalışma odasındaki koltukta uyurum. Zaten evin bu kısmına kimse izinsiz girmez. Birlikte uyumadığımızda böylelikle anlaşılmaz."

Bir anda tüm sıkıntısı buhar olup uçmuştu. "Ama orada nasıl uyuyacaksın?"

"Bırak da o kadarını ben düşüneyim."

"Affedersin." Dudaklarından dökülen sözlere yanaklarının kızarması eşlik etmişti. Sonra gözlerinin içine bakarak "Teşekkür ederim." derken tüm içtenliğini de katmıştı sözlerine.

Evliliklerinin üzerinden tam üç ay geçmiş, bu süre ikisi içinde iyi bir alıştırma olmuştu. Çalıştığı için oyun süreleri sadece eve geldikleri zamanla sınırlanmıştı. En büyük sorun hafta sonları oluyordu ama bu süreyi kazasız atlatmayı bilmişlerdi. Evlilik en çok Kutay'ı zorlamıştı. Yıllarca evinden kaçmış biri olarak, her gün eve gelmek değişik bir duyguydu. Halbuki her şey Loya'ya nasıl da kolay gelmişti. Sanki hep bu ailenin bir ferdiymiş gibi hissetmiş, kendine sunulan sevgiyi büyük bir adanmışlıkla kabul etmişti.

Bu sahte evlilik oyununun kendini getirdiği noktadan dolayı garip bir haldeydi. Gerçekten sevdiği bu insanları kandırıyor olmak içini burkuyor ama elinden de bir şey gelmiyordu. Yapabildiği tek şey, onlara sonsuz sevgisi ile yaklaşmaktı. Bu sevginin karşılığını da son zerresine kadar hissediyordu. Kutay'la evlilik tuhaftı aslında. Genç adamın kendini kapamış haline çok üzülse de, yapabileceği bir şey yoktu. Geçirecekleri bir yılın hiç değilse tekrar gülmesine vesile olmasını istiyordu. Ama attığı tüm adımlar kalpten gelmeyen küçük tebessümler sağlayabiliyordu. Halbuki bu tebessüme gözlerinin eşlik etmesini ne çok istiyordu.

Sabah kahvaltısında tüm aile yerini almış, Tuğrahan, Loya'ya geceki rüyasını büyük bir heyecanla anlatmaya başlamıştı. Küçük çocuk yine süper kahraman olmuş, bütün kötülüklerden koruyordu sevdiklerini. Küçücük kalbi kaybetmekten o kadar korkuyordu ki, rüyaları da hep bununla şekilleniyordu. Kendini tam olarak güvende hissedemediğinin en büyük kanıtıydı bu rüyalar. Çıkmadan yine genç kadının yanağına kocaman bir öpücük bırakmış ve neşeli bir halde kendisini götürecek arabaya yönlenmişti.

Okula gitmek için evden çıkan Tuğrahan'ın ardından bakarken, onun bu güvensizliğini nasıl gidereceğini düşünüyordu. Hiç değilse bir yılın ona olumlu yansımasını ve giderken zarar vermemeyi diliyordu.

Tuğrahan'ın ardından kendisi de evden çıkmaya hazırlanırken duymuştu ardından gelen sesi.

"İstersen seni bırakabilirim?"

Gerçekten doğru mu duymuştu? Seni bırakayım mı demişti? Geçirdikleri üç ay boyunca ilişkilerinde mesafe kaydetememişlerdi. Tamam, kötü geçinmiyorlardı hatta bazı zamanlar Kutay'ın değişik bazı yönlerini de görüyordu ama bu her şeyin güllük gülistanlık olduğu anlamına gelmiyordu. Herkesin yanında kusursuz bir oyun sergiliyor olsalar da, yalnız olduklarında Kutay'ın içine kapanık halleriyle baş etmek zorunda kalıyordu. Bu da üç ayda çok yıpratıcı olmuştu. Ona yardımcı olmak için yaptığı şeyler, boşa kürek çekmekten ileri gitmemişti. Bu yüzdende biraz önceki sözün, doğru olup olmadığını tasdik ettirme ihtiyacı hissetmişti. "Efendim?"

"Bırakabilirim diyorum."

"Zahmet olmasın." Kelimeler çekinerek çıkmıştı dudaklarından.

"Olmaz gel hadi."

"Tamam ama akşam da alacaksan. Geliş saatini ayarlayabilecek misin?"

"Bakarız." deyip yürümeye başlamıştı.

Genç kadın üstündeki şaşkınlığı attıktan sonra, Selma hanıma "Görüşürüz anne" diyerek yürüyen adama yetişmek için hareketlendiğinde aklında yine aynı düşünceler vardı. Bu kadar kısa sürede, yeni hayatına nasıl adapte olduğunu kendi bile anlamamıştı. Sanki hep burada yaşıyormuş gibi hissediyordu. Aile ona öyle sıcak davranıyordu ki, onlara karşı kendisi de aynı şekilde davranmaktan kendini alamıyordu.

Arabaya bindiklerinde "Akşama ayarlayamayacaksan sana zahmet olmasın." diyerek tekrar bir vazgeçme şansı tanımıştı.

Yan tarafına dönüp "Loya ne çok konuşuyorsun!" deyip, arabayı çalıştırmıştı.

Mesleğinin kendine kattığı en önemli özelliklerden biri de, insan ilişkilerinin iyi olmasıydı. Hayatı boyunca çeşitli tipte kişiler tanımıştı. Bu yüzdende hepsine kendini anlatmak zorunda kalmanın getirisiydi konuşkanlığı. Ama bunu hiçbir zaman gevezelik boyutunda tutmamıştı. Kutay gibi konuşmayı sevmeyen bir adamdan bu yorumu duymak çok şaşırtıcı değildi. Bu yüzden alınganlık yapmasına gerek yoktu. Yine de alınganlık yapmaması onunla uğraşmayacağı anlamına gelmiyordu.

"Sen bana geveze mi demek istiyorsun?"

"Ne münasebet."

"Ben anladım. Boşuna uğraşma." derken sesi tamda istediği gibi çıkmıştı.

"Neyi anladın?" Meraklı gözlerle yanındaki kadına bakmıştı.

"Geveze demek istediğini."

"Geveze mi? Gerçekten öyle mi anladın?" Şaşkınlığı yüzünden okunuyordu. Sözleri söylerken ki amacı çok farklıydı. Hayatı dolu dolu yaşayan kadına duyduğu hayranlıkta denilebilirdi duruma.

Kutay'ın yüzünün aldığı şekli görünce oyununa devam etme isteği kaybolmuştu. Araba süren adama daha fazla işkence yapmak ona yakışmazdı. Sanki aralarında başka bir konuşma yokmuş gibi konuyu değiştirmişti. "Biliyor musun bu yol insanda huzur uyandırıyor. O kadar güzel ki, gözümü alamıyorum."

Biranda değişen konu şaşırmasına neden olmuştu. Ama karşısındaki Loya'ydı. Onunla hiçbir şey normal kalamazdı. En iyisi yolun geri kalanında başka bir yanlış anlaşılmaya mahal vermemek için susmaktı. Zaten teklifi yaptığı anda pişman olmuştu. Neden yaptığını bile bilmiyordu. Kelimeler ağzından çıkmış, sonrada geri alamamıştı.

Arabada yol almaya devam ederken, Loya hayran olduğu güzelliklerin keyfini çıkarıyordu. Ara ara gözleri manzaradan Kutay'a kayıyor, hangisinin daha etkileyici olduğunu düşünmeye başlıyordu. Genç adamın sert yüz hatlarını baştan beri çok çekici bulmuştu. O gözleri yok muydu? Kendine baktığı anlarda, nasılda değişik hissettiriyordu. Ara ara Tuğrahan'ın gözlerinde de gördüğü hüzün, genç adamın gözlerini mesken tutmuştu. O hüznü dağıtmayı ne çok isterdi ama bunu hangi kisveyle yapacaktı? Yalancı bir eşten başka neydi ki? Onun hayatına derinlemesine bir dalışı hiçbir zaman yapamayacak, yüzeysel yaptığı şeylerde içine işlemesini sağlamayacaktı.

Sahte kocasını izlemek kendine ağır gelmeye başlayınca, ortamdaki sessizliği dağıtmak için eli radyoya gitmişti. Son dakikaları kendi düşünceleri içinde geçirdiği için, Kutay'ın da müziği açmak için elini uzattığını görmemiş, kendi uzattığı eli ve Kutay'ınki radyo düğmesinin üzerinde buluşmuştu. Bu küçük temas ikisinin de ateşe dokunmuş gibi ellerini çekmesine neden olmuştu. Kalbi deli gibi atıyordu genç kadının. Aklındaki tüm düşünceler buhar olup uçmuştu. Sadece elinden vücuduna yayılan sıcaklığın etkisi kalmıştı.

"Dur ben açayım." Kutay'ın sözleri nasılda sakin çıkmıştı. Kendi hala kalbinin hızını yavaşlatamamışken, genç adamın normal

hali sinirlenmesine neden oluyordu. Ama bu siniri çıkaracağı bir muhatap yoktu.

Ortamı bir anda dolduran şarkıda, rahatlamasına yardımcı olmamıştı. Sanatçının söylediği sözler kafasını daha da karıştırıyordu.

"Neredeyse inanmazdım
Aşk tenlerin seçimiydi
Geçici ateşiydi
Gelip vurdu tam hedeften
Bu saatten sonra olacak iş miydi?"

Sonunda şarkı bitip, eğlenceli bir müzik çalmaya başlayınca rahat bir nefes alabilmişti. Suskunluğunun yanlış düşünülmesini istemediği içinde, biraz önce yaşadıklarını düşünmeyi başka bir zamana öteleyip, konuşmaya başlamıştı. "Bugün çok önemli bir görüşmem var."

"Önemli bir görüşme mi? Ben senin pastane işlettiğini sanıyordum."

"Şimdi sen, benim işimi mi küçümsedin?"

Tekrar bir yanlış anlaşılma istemediği için heyecanla atılmıştı. "Tabi ki de hayır. Sadece nasıl bir görüşme olduğunu merak ettim."

Kutay'ın panikle kaplı yüzüne gülümseyerek bakarken "Şakaydı." demeyi başarabilmişti.

"Demek istediğimi anladığın halde, bana oyun oynadın."

"Ne yapayım sende hemen oyuna geldin." diyerek biraz önceki konuşmalarına dönmüştü. "Ben sadece pasta yapmıyorum. Daha doğrusu sadece pastanem için değil yaptıklarım. Önemli günlerde, büyük organizasyonlarda ikram işini de organize ediyoruz. Bize gelen insanların hayallerini gerçeğe dönüştüren bir yeriz dersem yalan olmaz. Bir gelinin düğünü için hep istediği pastayı hazırlıyoruz. Ya da küçük bir çocuğun, hayali ele alınır, tadından yenmez bir şekle getiriyoruz. İstedikleri şeyleri karşılarında gördüklerinde insanların yüzlerinin aldığı hale bayılıyorum. Mesleğimin en güzel yanı işte o anlar."

"İşini çok seviyorsun." derken yanında konuşan kadının dalgın suratına bakmadan edememişti.

"Sevmek biraz az kalır. Aşığım desem daha doğru. Aslında bizde genellikle aile işi devam ettirilirdi. Babamlarda bunu yapmam için çok ısrar etti. Ama şu anki mesleğim benim küçüklük hayalimdi. Başarmak için çok çalışmam gerekti. Sanırım babam ismimi

koyarken, adımın beni yönlendirebileceğini hiç düşünmemiş." derken gözleri buluşmuştu.

"Herkes kendi tercihini yaşar. Sende yolunu seçmişsin. Bugünkü iş neyle alakalı?"

"Büyük bir şirketin 50. yıl kutlaması var. Bunun için ön görüşme yapmıştık. İstedikleri şekillerde çalışmaları hazırladım. Bugün karar verecekler."

"Umarım işi alırsın."

"Bende öyle umuyorum."

İşlerden konuşmak hem ortamın havasını yumuşatmış, hem de vaktin nasıl geçtiğini anlamadan Loya'nın pasta evine gelmelerini sağlamıştı.

"Getirdiğin için sağ ol."

"Lafı bile olmaz. Başarılar."

İçeri giren kadının ardından uzun süre bakakalmıştı. Arabayla yaptıkları yolculuk boyunca öyle çok duygu değişikliği yaşamıştı ki, şimdi bile hepsini sayamıyordu. Hayatı monotonlukla geçen bir adam için Loya'yla yaşamak ilginç bir deneyimdi. Genç kadının yerine göre şekillenen enerjik ve dingin karakteri, her seferinde daha çok etkilenmesine neden oluyordu.

Loya gibi, karakterinde dört mevsimi barındıran bir kadın, kendi gibi renksiz bir adama fazlaydı. İçinde bu kadar sıkıntı barındırıyorken, ona hiçbir konuda ayak uyduramazdı ki... Yıllar önce bu hayatı kendi seçmişti ve değiştirmek için bir şeyde yapamıyordu.

Oğlu ve Loya arasındaki bağın her geçen gün daha da güçlendiğini görmekse, onu bu evlilik oyununda sıkıntıya sokan en önemli nedenlerin başında geliyordu. Sadece bir yıl sonra gideçek birine, oğlunun bu kadar bağlanmasına neden olduğu için kendine lanetler yağdırıyor ama elinden bir şey gelmiyordu. Ama Tuğrahan'ın yıllardan sonra gerçek gülücüklerini gördüğü içinde, tarifsiz bir mutluluk içindeydi. Her ne kadar bunu dile getirmese de, Loya'nın evin kasvetli havasına bir ışık olduğunu kabul ediyordu. Onun gibi güzde kalmış bir adamı bile, ortama uydurmaya çalışan değişik bir varlıktı Loya. Ama yıllardır yaşamayı unutmuş birinin adaptesi o kadar kolay olmuyordu.

Gün inanılmaz bir koşuşturma içinde geçmişti. Sonunda kendini koltuğun rahatlığına bıraktığında içindeki neşeye diyecek söz yoktu. İstediği işi almış ve müşteri hazırladıkları ürünler hakkında sayısız iltifatları ile başını döndürmüştü. Bir kez daha insanın sevdiği işi yapmasının güzelliğini yaşıyordu. Bu koşuşturma içinde vaktin ne kadar çabuk geçtiğini bile anlamamıştı. Saatin kaç olduğunu ancak çalan telefondan sonra idrak edebilmişti.

"Gelmek üzereyim."

"Tamam, ben de hazırım. Birkaç dakikaya çıkarım."

Hemen hazırlanıp, bekletmemek için kapının önüne çıktığında, Kutay'da köşeyi yeni dönüyordu. Sanki hep yaptıkları bir şeymiş gibi duran arabaya binmişti. İnsan her şeye nasılda kolay alışıyordu. Hem de kendi bile fark etmeden.

"Tebrikler."

Ne olduğunu sormadan direkt tebrik edince kısa süreli bir şaşkınlık yaşamış, sonrasında da "Nerden bildin?" derken meraklı gözlerle karşısındaki adama bakmaya başlamıştı.

"Parlıyorsun." Kutay ağzından çıktığı anda söylediğinin farkına varmıştı ama elden gelen bir şey yoktu.

"Teşekkür ederim. Sanırım tüm önemli görüşmelerimde senin beni bırakmanı isteyeceğim."

"Neden?"

Şaşkın şaşkın suratına bakan adama verdiği cevap evlere şenlikti. "Bana uğur getirdin. Uğurböceğim oldun."

Yüzündeki garip ifadeyle ancak "Böcek?" diyebilmişti.

"Böcek değil uğurböceği." derken neşeli bir kahkaha atmıştı.

"İkisi de aynı."

"Aynı mı? Tabi senin gibi kasıntı bir işkolikten bunu anlamasını beklemek hayal olurdu."

"Ben miyim kasıntı işkolik? O zaman sen ne oluyorsun?" diyerek karşı bir atak geliştirmişti.

"Tamam, ben de işkoliğim ama hiç değilse kasıntı değilim. Ayrıca böcekten anlıyorum."

"Zaten senle normal konuşulmaz karınca hanım."

"Karınca mı? Ay çok severim. Bizim evin bahçesinde yuvaları

olurdu. Bende kenarlarını çevirip, onları kendi evcil hayvanım kabul ederdim." derken eski günlere gitmişti.

"Tam da senden beklenen bir şey." diyerek genç kadının suratına bakmaya başlamıştı.

"Niye ne olmuş ki bana?"

"Hiç" deyip gülerken dikkatini tekrar yola vermişti. Onunla sohbet etmek ne kadar iyi geliyordu. Bazen çözmesi kolay bir denklem, bazen de büyük ödüllü bir matematik sorusu gibiydi. Ama her halinin kendine has bir güzelliği vardı. Onun yanında kendini rahat hissediyordu. Kasmadan, sıkılmadan, hesaplar yapmadan sadece kendi olabiliyordu. Loya içindeki gerçek Kutay'ı çıkarıyordu. Bunu fark ettiğinden beri Loya'ya mesafeli davranmaya çalışsa da, bu her geçen gün daha da zorlaşıyordu.

"Öyle hiç deyip, kurtulamazsın uğurböceği efendi. İncileriniz mi döküldü bu karıncayla konuşurken?" diyerek cevap almaya kararlı olduğunun bir kez daha altını çizmişti.

Atışmaya öyle dalmışlardı ki, yolun nasıl bittiğini bile anlamamışlardı. Halbuki yalnızken yol geçmek bilmiyor, uzadıkça uzuyordu. Eve girerlerken hala birbirlerine laf sokma durumunda olduklarından pencereden izleyen Selma Hanım'ı görmemişlerdi.

Oğlunu uzun zamandan sonra ilk kez, böyle gülen bir yüzle görüyordu. Bu da yaşlı kalbine nasıl iyi gelmişti. Kutay bunu kendi fark etmese de değişiyordu. Leyla'yla evli olduğu zamanlar kendini işine vermiş, her şeyle ilgilenmeyi ona bırakmış bir Kutay vardı. Sonrasında gelen o uğursuz gecenin ardından, çevresiyle kavgalı bir adama dönüşmüştü. Kendini herkese kapamış, kimsenin ona yardım etmesine izin vermemişti. Annesi olarak ona yaklaşma konusunda başarısız kalmıştı. Bunun acısını da her an içinde hissediyordu. Ama son aylarda Kutay'daki farklılıklar gözle görülür şekilde artmıştı. Bunlardan en önemlisi de Loya'ya olan bakışlarıydı. Kutay şimdiye kadar hiçbir kadına bu şekilde bakmamıştı. Kendiyle kavgalı olan oğlu, barış imzalamak için gün sayıyor gibiydi. Bu kadar mutluluğun içinde, nedense bazı şeylerin göründüğü gibi olmadığını düşündüren bir histe gün güne içinde büyüyordu.

İçeri girmeleriyle küçük prensini karşısında bulmuştu. Gözlerinde hafif bir kıskançlık mı vardı küçüğünün? Sahiplenircesine sarılmış ve günü hakkında bilgiler vermeye başlamıştı. Laf arasında babasına kuru bir hoş geldin demeyi başarabilmişti.

O ana kadar ki, tüm neşesi birden sönmüştü Kutay'ın. Oğluna ulaşmak için yapacağı bir şey düşünemiyordu. Tüm bunlara sebebin kendisi olduğunun bilincindeydi. Geçmişteki hatalarından en büyüğüydü Tuğrahan'a gerektiği gibi davranamamak. Şimdi bu küçük kalpten, kendisi için bir yer istemek boşunaydı. Çünkü o kalpte olacaklara sadece kendisi karar veriyordu Tuğrahan. Babasına da kapılarını kapatmıştı. Ona nasıl yaklaşacağını bir türlü bilememekse çaresizliğini daha da arttırıyordu. Her konuda başarılarıyla ünlü Kutay Aslan, oğlu konusunda ne yapacağını bilemeyecek kadar acizdi. İçten içe büyük bir özlemle bakıyordu karşısındaki sahneye.

Yenen akşam yemeğine, yapılan hoş sohbetler eklenmiş ve herkes bunun huzuruyla odasına çekilmişti.

Sesindeki sıkıntılı tonla konuşmuştu. "Loya ben sevilmeyecek kadar çirkin miyim?"

Yanında uzandığı çocuğun yüzünü görmek için kendine çevirerek "Bu da nereden çıktı?" derken yüzünde bir ipucu arar gibi gözlerini gezdirmeye başlamıştı.

"Hiç... Aklıma geldi." diyerek omzunu silkmişti.

"Sen bunu sadece aklına geldiği için söyleyecek bir çocuk değilsin bir tanem. Hadi bunu niye düşündüğünü anlat."

"Bilmem acaba öyle miyim diye merak ettim." derken bu sorunun altında derin anlamlar yattığı nasılda belli olmuştu.

"Hayır kuzum. Sen gördüğüm en yakışıklı küçük adamsın."

"Beni gerçekten seviyor musun Loyam?" Gözleri duyacaklarının beklentisiyle açılmıştı.

"Bu soruyu duymamış olayım. Bugüne kadar bunu anlamamışsan çok kırılırım." derken içindeki tüm sevgiyle bakmıştı küçük çocuğa.

"Bana kırılma Loyam. Ben seni çok seviyorum." Sözlerinin ardından, genç kadının boynuna sarılmıştı.

"Sana kırılabilir miyim hiç küçük kuzum?" diyerek saçlarına birbiri ardı öpücükler bırakmıştı. "Ama böyle devam edersen sabah kalkamayacaksın. Önemli bir de yazılın var küçük adam. Hadi bakalım uyku vakti."

"Tatlı rüyalar Loyam."

"Sana da bir tanem."

Tuğrahan'ı yatırıp kendini odaya attığında, artık ayaklarının onu taşımayacağının farkındaydı. Banyoya girmek bile o an nasılda zor geliyordu. Yinede sıcak bir banyonun kendini rahatlatacağını bilmenin verdiği güçle yönelmişti. Vücudunu suyun altına bıraktığında tek isteği tüm yorgunluğunun da suyla akıp gitmesiydi.

Oğlunun görmezden gelmeleri nasılda tüm benliğini ateşlere atıyordu. O küçük yüreğin kendisini hiç affetmeyeceğini düşünmek bile ölümden ağırdı. Bu yüzden yemeğin ardından işi bahane edip, çalışma odasına kapanmış, ancak herkesin yukarı çıktığını anladığında odasına gidebilmişti.

Loya hala Tuğrahan'ın odasında olmalıydı. O gelene kadar bir duş alabilirdi. Banyoya girdiği anda hoş bir koku tarafından sarmalanmıştı. Kafasını yana çevirdiğinde duşun buzlu camından yansıyan görüntüyle nefesi kesilmişti. Oradan gitmesi gerektiğini biliyor ama bir türlü geri adımı atamıyordu. Ancak onun çıkacağını anladığı anda kendini banyodan dışarı atabilmişti. Biraz önceki görüntüyü görmemiş gibi yapması gerektiğini bildiğinden, hızlanan nefesini kontrol altına almaya çalışıyordu. En son istediği şey Loya'nın orada olduğunu anlamasıydı. Bu yüzdende o gelmeden kendi tarafına geçmişti bile.

Uyuma numarası yapmakta ustaydı. Çoğu zaman babaannesini de bu numarayla kandırmıştı. İlk kez bugün Loya'ya oynamıştı bu oyunu. Hiç uykusu yoktu. Kafası bu kadar karışıkken nasıl uyuyabilirdi ki? Kimseye içindekileri anlatamıyordu. Halbuki kalbi nasılda acıyordu. Göğsündeki bir yer babasının özlemiyle doluydu. Nasıl isterdi onun boynuna sarılmayı, kokusunu içine çekmeyi. Ama yapamazdı ki... Babası buna izin verir miydi hiç? Bunu şimdiye kadar bir kez denemişti. O günkü anıları hiçte iyi değildi.

Anaokuluna gitmeyi çok seviyordu. Çünkü orada hep yaşıtları vardı. Tamam Selma Annesini, Sevim Teyzesini, bahçıvan amcasını çok severdi ama onlarla oyun oynayamıyordu. Onlar büyük oldukları için hemen yoruluyor, daha en başta pes ediyorlardı. Babasından da isteyemezdi. Zaten onu o kadar az görüyordu ki, toplasa parmaklarının sayısını geçmezdi.

Halbuki çocuklar babalarıyla neler neler yapıyorlardı. Hafızasını ne kadar zorlarsa zorlasın, babasıyla böyle bir anı yoktu. Zaten eve geldiğinde, kendini odasına kapatıyordu. Kaç kez gözleri camda beklemişti. Herkes onun uyuduğunu sanıyordu ama o babasını bekliyordu. Çocuk değildi artık, kocaman olmuştu. Beş yaşındaydı. Gelecek yıl okula başlayacaktı. Birde babası onun büyüdüğünü anlasaydı ne çok mutlu olurdu. Belki büyüdüğünü görünce onu sever, eve daha çok gelirdi. Sırf onun dikkatini çekmek için sınıftaki tüm derslerini herkesten iyi yapıyor, her seferinde yıldız alıyordu. Yine de babası onu görmüyordu. Bir şeyler yapmalıydı. Hem de hemen.

"Çocuklar biliyorsunuz bu hafta sonu babalar günü. Şimdi sizlerle babalarınıza güzel hediyeler hazırlayacağız."

İşte beklediği şey buydu. Hediye almayı çok severdi. Kesin babası da böyle bir sürprize kayıtsız kalmayacaktı.

Öğretmenin söylediklerini öyle güzel uygulamış, ortaya o kadar güzel bir resim çıkarmıştı ki, tüm arkadaşları bayılmıştı. Herkes bayıldığına göre, babası da kesin sevecekti.

O gün okulun bitmesini dört gözle beklemişti. Hafta sonuna kadar dayanması imkânsızdı. Hem o gün babası erken gelmişti ve evdeydi. Belki hafta sonu gelmezdi. Bu yüzden hediyesini hemen vermeliydi. Direkt eline vermek hiç sürpriz olmazdı. En iyisi odasına saklamaktı. Kimseye görünmeden girdiği odaya hayran hayran bakarken, bir gün babası gibi olacağına kendi kendine söz veriyordu. Odada en güzel saklama yeri masa-

nın üzeriydi. Bir sürü dosya açıktı. Onların içinden bir tanesinin arasına saklayabilirdi. Tam elini uzattığı anda gelen ses tüm dikkatini dağıtmıştı.

"Ne yapıyorsun?"

Biranda babasını görünce elleri titretmiş, tuttuğu dosya kayarak yere düşmüştü. Aynı anda tüm evraklar ortalığa dağılmış, her şey karman çorman olmuştu.

"Bu odaya girmemeliydin!"

"Ben... Şey..."

"Şu karışıklığa baksana!"

Küçükte olsa babasının sesindeki bezginliği almıştı. Nasıl da sertti konuşan ses. O an gözlerine hücum eden yaşları durdurmak için büyük çaba sarf ediyordu. Babasının karşısında ağlayamazdı. O çocuk değildi. Beş yaşında kocaman bir adamdı. Bir daha ne odaya girecekti, ne de babasına sürpriz yapacaktı...

Evet, o zamanlar bu sözü kendine vermişti ama uygulamak giderek zorlaşıyordu. Her erkek çocuğu gibi o da babasının oğluydu. Daha doğrusu öyle olmak istiyordu. O kendisine böyle yabancıyken bu nasıl olacaktı?

Kendini çok mutlu hissediyordu genç kadın. Ruh halinin önceki günle alakası var mıydı bunu kendine bile itiraf edememişti. Tuğrahan'ın son kontrollerini yaparken, bundan çok hoşlandığını düşünüyordu. Bu küçük adamla ilgilenmek hayatındaki en güzel şeylerden biriydi. Kalbinden taşan bir sevgiyle bağlanmıştı. Bu sevgiyi güçlendiren en büyük etken, küçüğünün de bu hisleri taşıdığını göstermesiydi.

"Matematik ödevini yapmıştın, değil mi?"

"Evet Loyam. İkimiz birlikte yapmıştık ya. Sen de hemen unutuyorsun."

"Ne yapayım küçük bey. Ben senin kadar genç değilim. Yaşlı bir kadına unutkan dersen gücenir ona göre." diyerek yalancı bir sitemde bulunmuştu küçüğüne.

"Ama sen yaşlı değilsin. Çok çok güzelsin." derken yanağına büyüğünden bir öpücük kondurmuştu.

"İltifatınız başımı döndürdü paşam." deyip göz kırpmıştı.

Huzursuz geçen gecenin sonunda, tüm asabiliğiyle gözlerini açmıştı yeni güne. Zaten sabahı zor etmişti. Evden hemen çıkması gerekiyordu. Maraton koşucularını kıskandıracak bir hızla hazırlandıktan sonra aşağı inmişti. Karşısında yine son günlerin en bilindik manzarası vardı. Kendinin içine dahil olamadığı, uzaktan bakmakla yetinmek zorunda olduğu.

Tuğrahan'ın iltifatına gülümserken gözleri karşılaşmıştı. Aynı anda adamın bakışlarındaki donukluktan içi titremişti. Dün kendiyle uğraşan adama ne olmuştu da, yine zırhını giyinmişti? Onun dengesizliklerine alışmıştı. Ya da alışmış olduğunu düşünüyordu. Ama bunun düşündüğünden de zor olacağını o an daha iyi anlamıştı.

"Günaydın."

"Size de günaydın." Sonra hemen kapıya yönelmişti.

"Hey! Kahvaltı etmeyecek misin?"

"Çok acil gitmem lazım. Kahvaltıya vaktim yok." Bunlar söylediği son sözler olmuştu.

Bir süre boş gözlerle kapıya bakmayı sürdürse de, Tuğrahan'ı daha fazla endişelendirmemek için önceki ruh haline dönmeye çalışmıştı. Kafası bu kadar dağılmışken, bunu yapmak çok zordu.

"Çok güzel bir kahvaltıyı kaçırdı. Hadi gel biz hepsini yiyelim."

Sözüne alamadığı yanıt küçüğünün biraz önceki neşesinden arınmış olduğunun en büyük deliliydi. Çok duyarlı bir çocuktu. Bu yüzden babasının evden kaçar gibi çıkmasını anlamıştı.

"Loya?"

"Efendim bir tanem."

"Kahvaltı çok önemli, insan sabah iyi yemezse, tüm günü kötü geçer." derken genç kadının gözlerinin içine bakmıştı.

Onun ne demek istediğini çok iyi anlamıştı. Gözlerine hücum eden yaşları geriye iteleyip, küçüğünün daha fazla üzülmemesi için güçlü durmaya çalışmıştı. Onun neşelenmesi için bir şeyler yapmalıydı.

"Bugün seni okula ben bıraksam diyorum. Sence bu nasıl olur?" derken içindeki tüm sıkıntıya karşın neşeli çıkmıştı sesi.

"Gerçekten mi?" duyduğuyla gözleri kocaman açılmıştı.

"Biraz önceki iltifatlarınız başımı döndürdü. Sizi ödüllendirmek istedim prensim."

"Çok isterim Loyam. Hadi hemen gidelim. Benim sevdiğim CD'yi de koyacağız tamam mı?"

"Anlaştık. Ama önce kahvaltı zamanı." derken yemek masasına doğru yürümeye başlamışlardı.

Onun, oğluyla yakından ilgilenen, sıcak halini görünce bir tuhaf olmuştu. Tuğrahan şimdiye kadar onu hiç öyle öpmemişti. Kıskanıyor muydu Loya'yı bunu da bilmiyordu. Son zamanlarda hayatında ne çok bilinmezlik vardı. Nefes alması gittikçe güçleşiyordu. Zaten bu yüzden kaçar gibi uzaklaşmıştı evden. Ama mesafeyi açması, aklındakilerden kurtulmasını sağlamamıştı. Biraz araya ihtiyacı vardı. En iyisi birkaç gün yalnız kalmaktı. Bunun bilinciyle dokunmuştu arama tuşuna.

"Anne... Benim Kutay."

"Senin olduğunu biliyorum evladım. Telefonun ekranında yazıyor zaten."

Annesi bilmese de aklına bu küçük detayı getirecek halde bile değildi "Şey... Biliyorsun büyük bir ihaleye gireceğiz. Bu yüzden önümüzdeki günler çok geç saatlere kadar çalışmam lazım. Şimdi git gel çok yoracak. En iyisi ben buradaki evde kalayım diyorum."

"Loya'nın haberi var mı?"

Bunu telefondan önce düşünmek aklına bile gelmemişti "Şey... Ona ulaşamadım. Sen söylersin. Zaten sonra onu tekrar arayacağım."

"Oğlum Loya da seninle kalsaydı."

"Yok anne onun düzenini bozmayayım. Şimdi Tuğrahan'ı da üzmek olmaz."

"Oğlum o senin de oğlun. Sadece Loya'yı değil, seni de özlüyor ve seviyor."

"Anne kapatmam lazım. Toplantı için beni bekliyorlar."

"Bunu kendine yapma evladım."

"Anne lütfen."

Bunun üstüne yaşlı kadının söyleyeceği başka bir şey yoktu. "Tamam oğlum. Hadi kolay gelsin."

Kapanan telefondan sonra rahatlamıştı. Annesinin daha fazla üstüne gelmemiş olması büyük şanstı. Başka zaman olsa, bu kadar kolay vazgeçmezdi. Demek ki, oynadıkları oyun iyi yoldaydı.

Oğlunun telefonundan sonra gün sıkıntıyla ilerlemiş ve akşamı nasıl ettiğini bilememişti.

"Hoş geldin kızım."

"Sağ olasın anne."

"İşlerin nasıldı bugün?"

"Epey yorucuydu. Ama buna değdi."

"Kutay seni aradı mı?"

Duyduğundan sonra biranda endişelenmişti. "Bir şey mi oldu?" diye sorarken direkt yaşlı kadının gözlerine bakmaya başlamıştı.

"Yok kızım endişelenme. Sana ulaşamayınca evi aradı. Biliyorsun büyük bir ihaleye girecekler. İşler düşündüğünden daha çok vaktini alıyormuş. Bu yüzden birkaç gün şirkete yakın olan evde kalacakmış."

"Şarjım da bitecek zamanı buldu. Öğleden sonra da pastanede değildim. Ondan ulaşamamıştır. Ben ararım onu." Yine kaçmış, arkasını toplamayı da ona bırakmıştı. "Müsaadenle anne ben yukarı çıkıp, üzerimi değiştireyim."

"Tamam kızım."

Sonraki günler mutlu ve sorunsuz eşi oynamak için büyük çaba sarf etmesi gerekmişti. O anlarda tek başına kalmasına neden olan adama bildiği tüm güzel sözlerle, içinden iyi dilekler göndermekten geri durmuyordu. *'Kasıntı, züppe ne olacak...'*

Zaten sevdiklerine oyun oynadığı için vicdanının verdiği rahatsızlık yetmezmiş gibi, bir de Kutay'ın açığını kapatmaya çalışıyordu. Bu da öylesine yorulmasını neden oluyordu ki, geceleri odasına kendini nasıl attığını bilemez bir hale geliyordu. Aslında genç adama ne kadar kızsa da, yokluğunu hissediyordu. Aileyle

birlikte olduğunda Kutay'ın olmamasına katlanabilirken, odalarına çekildiğindeki boşluğun büyüklüğü, korkmasına neden oluyordu. Halbuki değil küçük bir yakınlık, aynı yatağı bile paylaşmadan sadece odada olmasına mı alışmıştı? Oyunları dışında neyi birlikte yapmışlardı ki, yokluğu bu kadar büyük bir boşluğa neden oluyordu? Duygularındaki karmaşa uykularını kaçırıyor, çoğu gün ancak sabaha karşı uyuyabiliyordu.

Kâbuslarla dolu gecelerin onu beklediğini bilerek gidiyordu o soğuk eve. Sanki kendine verdiği bir cezayı uyguluyordu. Hep aynı kâbuslara boğulacağını biliyordu, bu yüzden de uykuya hasretti. Yalnız gecelerinin en büyük korkusuydu bu karabasanlar. Sonunda günlerdir süren uykusuzluğuna yenilmişti bir kez daha.

"Kutay hayatım elimi tut." Tutamıyordu. Yine tutamayacaktı.

"Korkuyorum Kutay." Yine yetişemeyecek, her şey için çok geç olacaktı.

"Korkma Leyla." derken en büyük korkuyu kendisi yaşıyordu.

"Kutay düşüyorum." Her uzanmaya çalıştığında daha da uzaklaşıyordu Leyla. Avuçlarının arasından kayıyor ve elleri boşluğa değiyordu. Derinlerden gelen ses ise içini titretiyordu.

"Kutaaaay..."

"Leylaaa..."

Gözlerini açtığında bilindik kâbusun ziyaretine geldiğini anlamıştı. Artık bunların sayısını bile hatırlamıyordu. Bu anlarda Leyla kaç kez ondan yardım dilemiş, kaç kez onun ölümüne şahit olmuştu. Yine Leyla'yı kurtaramadığı bir karabasanın ortasından yeni güne merhaba demişti. Gündoğumlarını beklerken geçen gecelerdeki kâbuslar, artık hayatının bir parçası olmuştu. Kaç kez Leyla'yı farklı şekillerde ölüme uğurladığını hatırlamıyordu bile.

Kalktığı yatağın kenarına oturup, elleri kafasının iki yanına sabitleyerek "Üzgünüm Leyla, çok üzgünüm." derken sayısız özürlerinden birini daha sunuyordu ebediyete uğurladığı kadına.

Gece sanki bir el boğazını sıkıyormuş gibi hisle uyanmıştı. Kalbi hala gördüklerinin etkisindeki hızını düşürmemişti. Bunun kâbus olduğunu anlamıştı ama yinede içi rahat etmiyordu. En iyisi gidip Tuğrahan'a bakmaktı. Yoksa sabaha kadar uyku haramdı. Üzerine sabahlığını alıp, küçüğünün odasına ilerlemeye başlamıştı. Tam yaklaştığı anda duymuştu içeriden gelen sesleri.

"Baba... Beni bırakma baba..."

Duyduğu inlemelerden sonra koşar adım girmişti odaya. Küçük çocuk ter içinde kalmış, yavru bir kuş gibi çırpınıyordu. Hemen yatağın yanında diz çöküp, uyandırmak için sarsmaya başlamıştı. Küçüğü uyanmıyor, inlemeleri hala devam ediyordu.

"Annem gibi bırakma... Korkuyorum."

Onu öyle görmek tüm sinirlerinin boşalmasına neden olmuş, gözyaşları izin bile istemeden akmaya başlamıştı. "Tuğrahan kendine gel kuzum." Her sözden sonra omuzlarından sarsıyordu. "Hadi bebeğim." Sonunda açılan gözlerle rahatlamıştı. Gözyaşları arasında göğsüne bastırmıştı küçük meleğini. "Çok şükür. Beni çok korkuttun."

Küçük çocuk şaşkınlık ve korkuyla bakıyordu genç kadına. "Loyam çok korktum. Kaybolmuştum. Kimse yoktu."

"Geçti bir tanem. Hepsi rüyaydı. Hadi sakinleş." derken sözleri, deli gibi atan kendi kalbine de fısıldıyordu.

"Loyam, benimle uyur musun?" derken nasılda çekingen çıkmıştı sesi.

"Sen korkma bir tanem. Yanından hiç ayrılmayacağım." Sonra sanki küçük bir bebeği uyutur gibi kollarına alıp, saçlarına öpücükler kondurarak uyumasını sağlamıştı.

Kutay ve Tuğrahan konusunda daha ciddi adımlar atması gerektiğinin kararını vermişti. Bunu kucağında uyuyan meleğe borçluydu. Tamam, Kutay bu konuda sertti ama Tuğrahan da ilgiye muhtaç küçük bir çocuktu. Bu sefer elinden o kadar kolay kurtulamayacaktı. Yarın eve gelse iyi ederdi, yoksa onu nerede olursa olsun, rahat bırakmayacaktı. Bu son şansıydı. Ya gelecek ya da her şeye katlanacaktı.

Birbirinin aynı kâbuslarla çevrili günlerden sonra, evine büyük bir özlem duyuyordu. Tamam, daha öncede hissettiği bir duyguydu bu. Bir türlü kalbine giremediği oğlunun kokusu tüm canlılığıyla burnundaydı. Oğlu orada olduğu için öncesinde de evini özlemişti. Ama bu seferkine içinden bir anlam vermek çok kolay değildi. Farklı bir his vardı içinde. Anlamlandıramadığı, filizlenen ve tüm bedenini saran değişik bir şeydi hissettiği.

Eve girdiği anda gözleri karşılaşmıştı. Sanki daha önceden geleceğini söylemiş gibi yaklaşıp, Loya'nın yanağına küçük bir öpücük bırakmıştı. Bu küçük öpücüğün genç kadını ne kadar dağıttığının farkına bile varmamıştı. Onu gördüğünde içinden gelmiş ve yapmıştı. Bu kadardı. Daha fazlasını düşünmemişti.

Annesine bakarak "Beni özledin mi Selma Sultan?" dediğinde yaşlı kadın oğlunu izliyordu dikkatle.

"Yok desem ne diyeceksin? Şu telefonlarda olmasa sağ mısın bilemeyeceğiz."

"Anne gerçekten çok meşguldüm. Bak inanmıyorsan, şirketteki hafiyelerine sor." derken bununla eğlendiği belliydi.

"Hafiyelerimmiş. Zevzek ne olacak."

"Hadi inkâr et." derken imalı imalı annesine bakmaya devam ediyordu.

"Onlar hafiye değil... Yıllardır tanıdığım insanlar. Arada sohbet sırasında bir iki şeyde mi konuşamayacağım?"

Annesinden kayan gözleri Tuğrahan'a yönelmişti. Geldiğinden beri tek kelime bile etmemişti. İfadesiz yüzünden de bir şey anlamak imkânsıza yakındı. Sonunda cesaretini toplayıp, seslenebilmişti.

"Bir hoş geldin yok mu?"

Merakla beklediği yanıt kuru bir "Hoş geldin baba." olmuştu. O an tüm keyfide kaçmıştı.

Ortamı yumuşatma görevi yine ona düşmüştü. Küçüğünün babasını ne kadar özlediğinin en büyük tanığıydı. Gece rüyalarında

bile sayıklayacak kadar hasretti babasına. Ama bir türlü gösteremiyordu. Geçmişte neler yaşanmıştı da, küçücük bir çocuk böylesine kalın duvarlar ardına gizlenme gereği duymuştu. Bu da bilmediği şeylerden biriydi.

"Yemek hazır masaya geçelim mi? Hem çikolatalı pastada var." Önceki geceden sonra moral olsun diye yapmıştı pastayı. Biliyordu küçüğü buna dayanamazdı.

"Çikolatalı pasta mı?"

"Evet. Hem de en sevdiğinden." deyip göz kırpmıştı.

Küçük çocuğun yemek odasına geçmeden son sözü "Yuppi..." olmuştu.

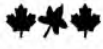
Herkes içeri geçmiş, arkada sadece dalgın halde olan Kutay kalmıştı. Daha önce olsa, onun bu haline acıyabilirdi ama Tuğrahan'ın gece nasıl korktuğunu görmüştü. Buna nedense oydu. Yıllardır aralarındaki iletişimsizliğe yenisini ekleyerek, koskoca bir haftayı evden uzak geçirmişti. Şimdide sonucuna katlanması gerekiyordu.

"Ev yemeklerini özlemişsindir." Sözleri bu yüzden sitemli çıkmıştı dudaklarından.

Kendine bakan kadının gözlerindeki katılığı hak etmiyordu. Tamam kaçmıştı. Ama nedenleri vardı. Zaten bunları kimseyle paylaşamıyordu. En yakın arkadaşı önemli bir görevdeydi. Bu yüzden rahatsız etmek istememişti. Ondan başka konuşacak kimsesi yoktu. Aslında çoğu şeyi ona bile açamamıştı. Hele şimdi yaşadıklarını anlatmaya çalışsa, nasıl yapacağını bile bilemezdi. Bir hafta boyunca boş evin dört duvarı duymuştu inlemelerini. O dört duvar hissetmişti tüm acısını. İşte hayatı bundan ibaretti. Başka bir şeyden değil.

İçindeki tüm acıyı barındıran bir ses tonuyla çıkmıştı sözler ağzından "Keşke özlediğim sadece yemekler olsaydı..."

Genç adamın dalgın dalgın söylediği sözlerin ağırlığını yüreğinde hissetmişti. Her zamanki gibi hüzünlü bir deniz gibiydi gözleri. Ama izin verilmeyen bir denizde kulaç atamazdı ki... "Hadi içeri geçelim. Bizi bekliyorlar." derken aklında bu düşünceler vardı.

Vaktin ilerlemesiyle gelini ve oğlunu yalnız bırakması gerektiğini biliyordu. Aralarında konuşmaları gereken şeyler olduğu çok açıktı. Oğlunun değişken ruh halini görüyor ama anlam veremiyordu. Bazen Loya'ya bir yabancıymış gibi bakışlarını yakalıyor, bazen de tam tersi, aşırı bir ilgi ve merakla bakan gözlere şaşırıyordu. Fakat içten inandığı bir gerçek onun rahat olmasına izin veriyordu. Loya oğluna iyi gelecekti ve anne kalbi bunu ta başından anlamıştı. Zaman her şeyin ilacı olduğu gibi onlar içinde en büyük gereksinimdi. Bir anne olarak göreviydi evlatlarına bu zamanı vermek.

"Paşam uykun mu geldi?"

"Hı... hı..."

"Benimde uykum geldi. Hadi beraber çıkalım."

"Anne zahmet etmeseydin. Ben Tuğrahan'la ilgilenirdim." demişti genç kadın.

"Zaten her gün sen yapıyorsun. Bakayım paşam babaannesinin yatırmasını özlemiş mi? Hadi size iyi geceler çocuklar." diyerek yukarı yönlenmişti torunuyla beraber.

"Size de annecim."

Herkes çekilince sadece ikisi kalmıştı. Ne konuşacaklarını bilemez halde birbirlerine bakıyorlardı.

Sonunda genç adamın gözlerinin içine bakarak "Kaçtın..." diyebilmişti.

"Gitmem gerekliydi."

"Demek gerekliydi. Bari sorunlarını çözebildin mi?"

"Keşke o kadar basit olsaydı." Sesine içindeki tüm acı da yansımıştı.

"Ne Kutay? Basit olmayan ne? Tamam, seninle paylaştığımız bir oyun. Senin için hep bir yabancı olacağım. Ama bazen en yakınına anlatamadığını yabancılara anlatabilirsin. Denesen ne kaybedersin?"

"Yıllardır içimi kemiren şeyleri paylaşabilmeyi ne çok isterdim. Yapamam Loya. Bunu benden isteme."

"Sen öyle diyorsan... Ama iyi bir dinleyiciyimdir. Bunu aklında bir yere yaz." Daha fazla üstüne gitmek istemediğinden "Hadi yorgunsundur. Yukarı çıkalım." diyerek konuyu kapatmıştı.

"Sanırım güzel bir banyoya hayır demem."

Giden adamın ardından dalıp gitmişti. Onunla konuşmalıydı. Ama bu kadar duygu yoğunluğundan sonra sağlıklı bir konuşma yapabilirler miydi bunu bilemiyordu. En iyisi bir gün ertelemekti.

Çıktığında genç kadının çoktan yatmış olduğunu görmüştü. Yerine geçip, üç aydır bedenine ev sahipliği yapan rahatsız koltuğuna uzandığında, hayatının muhasebesini yapmaya başlamıştı. Çok hata yaptığını biliyordu. Sonrasında bunları düzeltmek istemiş olması hiçbir işe yaramamıştı. Geçmişin hayaletleri bu kadar belirginken, yeni bir hayat, hayalden başka bir şey değildi. Ama yıllardan beri ilk kez içinde bir şeyler uyanıyordu. Kurak kalmış gönül toprakları, aç oldukları şeylere özlemlerini daha belirgin göstermeye başlamıştı. Loya, 'benimle paylaş' demişti, 'iyi bir dinleyiciyim' demişti. O anlarda tüm sıkıntıları dile gelmek için büyük bir savaş vermiş ama yıllardır içini kemiren vicdanı buna izin vermemişti.

Yıllardır huzurlu bir uykuya hasret kalan bedeni, düşüncelerin girdabına kapıldığı an uyuyamayacağını anlayıp, çabalamaktan vazgeçmişti. O duygularla dolanmaya başlamış ama içinden gelen bir dürtüyle soluğu Loya'nın yatağının yanında almıştı. Orada melekler kadar güzel uyuyan kadını izlemek, kasvetli kalbini ılık bahar havasıyla doldurmuştu. Nasılda huzurlu görünüyordu. Uyurken de uyanıkken de yüzü gülenlerdendi. O anda sanki rüyasında çok güzel bir şeyler görüyormuş gibi suratı tebessüm halindeydi. Hafif yukarı kıvrılmış dudağının kenarındaki çizgiye dokunmak için inanılmaz bir istek hissetmiş, eli neredeyse dokunacakken farkına varmıştı yaptığının. Tehlikeli sularda yüzdüğünü anladığı anda da kendi tarafına geçmişti.

Yatağına yatarken kendini güvende hissediyordu. Babası gelmişti. Daha ne isterdi ki? Daha kapıdan girdiği anda boynuna atlamamak için kendini nasılda zor tutmuştu. Ama bir haftadır gelmedi-

ği için kırılmıştı. Öyle hemen yumuşamak olmazdı. Zaten babasının da öyle bir derdi yoktu. *"Babana bir hoş geldin yok mu?"* derken bile sesi nasılda zor çıkmıştı. Sanki onunla konuşmak zorunda olması çok sıkıcı bir şeymiş gibi davranmıştı. En büyük zevkiydi kimse bakmazken onu izlemek. Bugünde öyle yapmıştı. Babası onu özlememiş olsa da, o özlemişti. Çok seviyordu çünkü. Herkes büyüyünce babasına benzeyeceğini söylüyordu. Bu sözlere bayılıyordu. Hemen büyümek ve onun gibi olmak istiyordu. Tek şey dışında... Kendi çocukları olursa, onları tüm sevgisini verecekti. Onları hep koruyacak ve yanlarından ayrılmayacaktı. Bu kendi kendine verdiği sözüydü.

Çoğu zaman ondan çekinmeme konusunda adımlar atmaya niyetleniyor ama her seferinde bundan vazgeçiyordu. Halbuki babası ona azıcık gülse, yaklaşsa işi ne kadar kolay olacaktı. Yoksa babası onu sevmiyor muydu? İşte bunu öğrenmekten korktuğu içindi kendini böyle duvarlar ardına saklaması.

"Ben seni çok seviyorum baba. Ne olur sende beni sev." Uyumadan önceki son sözleri bunlar olmuştu yılların hasretini çeken küçük yüreğin.

Dün uygun bir fırsatını bulamamıştı ama bugün kesin konuşacaktı. Bunun için işten erken bile çıkmış, beklerken okumaya çalıştığı kitabın tek kelimesini bile anlayamamıştı. Kitaba saygısızlık yapmamak en iyisiydi. Elindekini masanın üzerine bıraktığı anda çalan telefon irkilmesine neden olmuştu.

"Efendim Seda?"

"..."

"Mail mi attın?"

"..."

"Tamam hemen bakıyorum. Seni sonra ararım."

Odada bilgisayarına bakındığı anda yukarı çıkarmadığını hatırlamıştı. Şimdi merdivenleri inip tekrar yukarı çıkmak gözünde büyümüştü. En iyisi Kutay'ın bilgisayarını kullanmaktı.

Odaya girip mailini açtıktan sonra, inen eskizleri incelemeye başlamıştı. Müşterinin yapılmasını istediği desenler aklını başından almıştı. Küçücük detayların bile düşünüldüğü çok güzel çizimlerdi.

İşini bilen müşterileri her zaman takdir etmişti. Birkaç küçük detay eklemesi gerekiyordu. Bunları da not aldıktan sonra tüm işi bitecekti. Etrafına bakınmaya başlamıştı ama ortada tek kalem bile yoktu.

"Sanırım çekmecede bulabilirim." derken birbiri ardı çekmeceleri açmaya başlamıştı. Ama orada da yoktu. Son çekmeceyi açtığında elinin değdiği çerçeveyle kalakalmıştı. Daha yakından bakmak için bulunduğu yerden çıkardığında, gördüğü güzelliğe bayılmaması imkânsızdı.

"Ne o şimdide çekmecelerimi mi karıştırmaya merak sardın?"

Duyduğu sesten sonra, suç işlemiş küçük bir çocuk gibi sinmişti oturduğu koltuğa "Şey... Ben..."

"Evet, seni dinliyorum sevgili karıcığım." Son sözler dudaklarından dalga geçer gibi çıkmıştı.

"Benim bilgisayarım aşağıdaydı. Bende inmek yerine seninkini kullanayım dedim. Sonrada kalem aradım... Hem sen neden masanda kalem bulundurmuyorsun?"

"Sanırım konumuz masamda kalem olmaması değil."

"Ama onunla bağlantılı. Ben kalem aramak için çekmeceleri açtım ve..." elindeki resmi göstererek "...bunu buldum."

"Sana çekmecelerimi karıştırma izni verdiğimi hatırlamıyorum."

"Zaten bende karıştırmıyordum. Sadece kalem arıyordum. Arada fark var."

"Benim durduğum yerden hiçte öyle görünmüyor." Sözleri bittiğinde, yanına geldiği kadının elinde tuttuğu çerçeveyi almış ve tekrar çekmecedeki yerine bırakmıştı. "Müsaade edersen işlerim var."

Kibarca kovuluyordu. Ama öyle kolay pes eden biri değildi.

"Kusura bakmazsan müsaade edemeyeceğim. Ben de seninle konuşmak istiyordum."

"Şuan müsait değilim. Lütfen sonra konuşalım." derken karşısındaki kadının suratına bakmamaya özen gösteriyordu.

"Maalesef konuşmak için senin uygun olmanı bekleyemeyeceğim. Konu önemli."

Duyduklarından sonra Loya'dan tarafa dönmüştü. "Aklındakileri söylemeden beni rahat bırakmayacaksın değil mi?"

"Aynen öyle." derken bilmiş bir gülümseme yerleşmişti dudaklarına.

"Konu ne?"

"Tuğrahan..."

Yukarı çıkmadan görmüştü oğlunu. Bu yüzden iyi olduğunu biliyordu. Yine soğukluğuyla kalbini dondurmuş, ilgisiz sözleriyle konuşmak istemediğini belli etmişti. Hem Loya ile oğlu hakkında konuşmak istemiyordu. "Sanırım konuşacağımız bir şey yok Loya. Lütfen beni yalnız bırak."

"Var Kutay. Konuşmamız gereken önemli şeyler var. Ve ben bunları söylemeden şuradan şuraya gitmeyeceğim. İstesen de istemesen de beni dinlemek zorundasın."

"İyi öyleyse sen orada durmaya devam et. Ben gidiyorum."

Kapıya yönlendiğini gördüğü anda hemen önüne geçerek durmasını sağlamıştı. "Bu sefer kaçamazsın."

"Şansını zorluyorsun." derken Loya'yı çoktan önünden yana kaydırmış, sonrada kapıya doğru olan yoluna devam etmeye başlamıştı.

En iyisi direkt konuya girmekti, yoksa bu dağ gibi adamı odada tutması kolay olmayacaktı.

"Geçen gece odasına gittiğimde kan ter içinde kalmış haldeydi. Sayıklıyordu..."

Duyduklarından sonra olduğu yerden kımıldayamamıştı.

"Hem de kimi biliyor musun? Yanında olmayan babasını... Uyandırmak için çok uğraştım. Uyandıramadığım her dakika asır gibi gelmeye başlamıştı. Sonunda uyandı ama öyle çok korkmuştu ki, nefes nefeseydi. Yanında uyumamı istedi. Tuğrahan senin oğlun, onu benden daha iyi tanırsın. Korktuğunu kabul edip, yanında uyumamı istemesinin, onun için ne demek olduğunu benden iyi bilirsin. Kutay o annesini kaybetmiş... Hem de hiç tanımadan. O küçük kalp seni de kaybetmekten ölesiye korkuyor. Bunu unutma... Şimdi nereye istersen kaçabilirsin. Ama eve her gelmediğinde, o çocuğun korkuların en büyüğünü yaşadığını bil."

Sözleri bittiği anda bu sefer kapıya yönelen o olmuştu. Eli kola gittiği an ardından gelen ses odadan çıkmasını engellemişti.

"Benim için kolay olduğunu mu sanıyorsun? O benim oğlum... Onun için canımı bile veririm. Ama ona ulaşamıyorum."

Yavaş yavaş döndüğünde Kutay'ın suratındaki acıyla karşılaşmıştı. "Uğraşmalısın Kutay. Çünkü oğlun seni çok seviyor."

"Öyle çok hata yaptım ki... O küçük kalbi istemeden öyle çok kırdım ki... Sence küçücük çocuk bunları unutabilir mi?"

"Denemelisin. Yoksa bunu asla öğrenemezsin."

"Korkuyorum."

Bu söz, her daim yenilmez ve korkusuz görünen Kutay Aslan'dan çıkınca daha da iç burkucu olmuştu genç kadın için ama zorlukla araladığı bu kapının tekrar kapanmasını göze alamadığı için devam etmişti. "Korkmak bir mazeret değil. Eğer oğlunu kazanmak istiyorsan korkunu yenmelisin. Yoksa çok geç olacak."

Genç adam dalgın bir halde konuşmaya başlamıştı. "İki yıl önceydi. Anaokuluna başlamıştı. Yaşıtlarıyla olmak ona çok iyi gelmiş, yüzü güler olmuştu. Eve geldiğim günlerden biriydi. İşyerindeki bir olay yüzünden sinirlerim acayip gerilmişti. Evde daha rahat çalışırım diye buraya getirmiştim her şeyi. Sonra odadan çıkmam gerekti. Geldiğimde masadaydı. Onu izlemeye başladım. Telaşla bir şeyler yapmaya çalışıyordu. Öyle güzel görünüyordu ki, gözlerimi alamıyor, sesimi çıkaramıyordum. Kaybolmasından korktuğum bir hayal gibiydi. Sonra cesaretimi toplayıp, seslendim. Aynı anda gözleri bana yöneldi. O gözlerde gördüğüm korkuyu şimdi bile unutamıyorum..." Gözlerini kapatıp, derin bir iç çekmişti. Sonra acıyla açılan gözleriyle tekrar başlamıştı konuşmaya.

"Oğlum... benim canım, kanım benden ölesiye korkuyordu... Korkusundan eli ayağı dolandı ve tüm evraklar yerlere saçıldı. Her şeyi döküp saçsaydı, hiç önemli değildi. Yalnız bana öyle bakmasaydı. Her şey dağılınca korkusu daha arttı ve ne yapacağını şaşırdı. Gördüğüm o korku, sesimin biraz yükselmesine neden oldu. O an nasıl büyük bir yanlış yaptığımı anladım ama her şey için çok geçti. Tuğrahan'ın ardından kımıldayamadım bile. Ne kadar zaman olduğum durumda kaldım bilmiyorum. Kendime geldiğimde dağılan şeyleri toplamaya başladım. O an yerdeki resmi gördüm. Küçüğüm bana sürpriz yapmak için gelmişti. Ama ben ona yapmıştım asıl sürprizi. O gün onu öyle kırdım ki, bir daha toparlayamadım." dedikten sonra omuzları taşıdığı yükün ağırlığına dayanamamış gibi düşmüştü.

Karşısındaki adamın yaşadığı iç çatışmayı ta içinden hissederek "Çerçevedeki... O resim miydi?" diyebilmişti.

"Evet." Sıkıntıyla iç çekişten sonra "Şimdi geldiğimiz noktayı görüyorsun. Onun için değersiz biriyim. Varlığım yokluğum fark etmiyor." Sözlerine yüzündeki acı eşlik ediyordu.

"Kutay o çocuk seni düşündüğünden fazla seviyor. Sadece duygularını gösteremiyor. Bunun için ona yardımcı olmalısın."

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"O zaman izin ver yardım edeyim."

"Edebileceğine inanıyor musun?" derken beklentiyle bakmıştı genç kadının gözlerine.

"Hiç değilse denerim. Denemeden hiçbir şeyi bilemeyiz."

Birbirlerinin gözlerine baktıkları anda sözsüz bir anlaşmayı imzalamışlardı.

Yine hayatları rutine girmiş, günler haftaları, haftalarda ayları kovalamıştı. Evliliklerinin üzerinden geçen beş ay ne çok şeye ev sahipliği yapmıştı.

Loya geçen beş aya baktığında, korkuları daha da artıyordu. Alışmıştı. Hem de öyle böyle alışmamıştı bu aileye. Bireylerinden tut çiçeklerine, toprağından tut ağacına kadar benimsemişti. Bir yılın dolmasına yaklaşılan her gün, içinde bazı şeylerin ölmesine neden oluyordu. Kendine Kutay'a olan hislerini itiraf ettiğinden beri, kaybetme korkusunu sonuna kadar yaşıyordu. Hiç sahip olamayacağı adam için, her gün biraz daha gülümsemesi soluyordu. Tamam, artık Kutay daha ilgiliydi, eve gelmeme durumları ortadan kalkmıştı ama bunlarla kendi arasında bir bağ kuramıyordu. Bu durumu sadece Kutay'ın yıllardır sahip olduğu duvarları yıkıp, dünyayla barışması olarak görüyordu. Gecikmiş bir barışmanın yansımasıydı olanlar. Günlerin ona getireceği sürprizlerden habersiz, Kutay'ın hayaliyle hep mutlu olduğu rüyalar alemine dalıyordu her uyuduğunda.

Halbuki Kutay'da ondan farksız değildi. Son günlerde huy edindiği Loya'yı uyurken izleme dürtüsüne bir türlü karşı koyamıyor, onun derin bir uykuya geçtiğini anladığı anda soluğu yanında alıyordu. Saatlerce yüzündeki değişimleri izliyor, bu yaptığına bir anlam yükleyemiyordu. Daha öncede sevmişti. Leyla'yla yaptığı evlilik her ne kadar mantığa dayansa da, sevgi üzerine kurulmuştu. Bu yüzden de hayatındaki bu yeni hareketlere daha önceki duygularının ışığında bir ad bulmakta zorlanıyordu. Kendini karmakarı-

şık bir yumağın içinde hissediyor, bu da kimseye hissettirmese de çok yorucu oluyordu. Bu sürede yine eve gelmemeleri olmuş ama her seferinde bu günler kısalmış ve sonunda da neredeyse düzenli eve gelişlere dönmüştü.

Beş ayın en şanslısı küçük Tuğrahan olmuştu. Anne sevgisini tatmamış kalbi, Loya'nın inanılmaz ilgisi ve sevgisiyle bayramlar etmişti. Babasıyla olan ilişkisi gün güne ilerleme gösterirken, dualarının kabul olduğunu hissediyordu. Artık babasının onu sevmediği gibi düşünceler kafasından sonsuza kadar buhar olmuştu. Onun kendini sevdiğini ama gösterme şeklinin değişik olduğunu biliyordu. Eve geldiğinde, ona okulunu, yaptıklarını soruyordu. Başlarda nasıl zor olmuştu ona kendini anlatmak. Ama başlayınca gerisi gelmişti. Geçen gün arka bahçede basket maçı bile yapmışlardı.

Tek başına oynanan maç hiçte zevkli olmuyordu. Yakında oturan arkadaşı da yoktu. Babaannesiyle de oynayacak değildi ya... Keyifsizce attığı basket yine olmamıştı. Zaten insanın morali bozukken başarılı olabilir miydi? En iyisi basketten vazgeçip, bilgisayarda oynamaktı. Elindeki topu bırakırken duymuştu kendine seslenildiği.

"Şey... Benimle teke tek bir maça var mısın?"

Duyduğunun hayal olduğunu düşündüğünden ardına bakma ihtiyacı bile hissetmemişti. Babasının böyle bir teklif yapması için rüya görüyor olması gerekirdi. Tamam, küçük küçük değişiklikler vardı ama duydukları gerçek olamayacak kadar hayaldi.

"Tuğrahan... Soruma yanıt vermeyecek misin?"

Yok kesin kulakları yeni bir oyun peşindeydi. Yine de merakına yenilmiş ve dönmüştü sesin geldiği tarafa. Aynı anda da gözleri şaşkınlıktan kocaman açılmıştı. "Baba!"

"Evet benim." derken büyük bir sevgiyle bakmıştı kendine yönelen güzel surata. " Ne dersin? İster misin?"

"Neyi?" Yıllarca hayal ettiği şeyin gerçekliğine inanamaz gibi sormuştu.

"Teke tek maça ne dersin?"

"Senle ben mi yapacağız?" derken konuşabildiğine bile inanamıyordu.

"Evet."

"Ama sen oynayabilir misin?"

"Okul zamanında çok iyiydim." diye konuşurken biraz daha yaklaşmıştı oğluna.

"Okul takımında mıydın?"

"Öyle de diyebilirsin."

Duyduklarından sonra şaşkınlığı daha da artmıştı. "Gerçekten benimle oynayacak mısın?"

"Babalar oğullarıyla oynamazlar mı?"

"Bilmem... Ben hiç oynamadım." Sözlerine gözlerindeki hüzün eklenmişti.

Oğlunun hali içine dokunmuştu. Hele sözleri yakmıştı kalbini. "Bu ilk olsun mu?" derken aklında olan tek şey bir daha aynı hataların içinde olmayacağıydı.

"Hı... hı..."

Aklına gelenlerle yüzü aydınlanmıştı. Babası gerçekten inanılmaz yetenekliydi. Televizyonda izledikleri gibiydi. Keşke o yaptığı numaralardan bazılarını ona da öğretseydi. Bir daha oynarlarsa, kesin bunu isteyecekti.

Ertesi güne Tuğrahan damgasını vurmuştu. Küçük çocuk, gün boyu huysuzlukları ile evdekilere zor saatler geçirtmiş ama kimse ağzından bunun nedeni ile ilgili bir ipucu alamamıştı. Herkes ancak Loya eve gelince rahat bir nefes alabilmişti. Durumu anlattıklarında yine küçüğünün ne sıkıntısı var diye çok endişelenmişti. Tuğrahan hiçbir zaman mızmız bir çocuk olmamış, aksine yaşıtlarıyla karşılaştırıldığında her zaman ağırkanlı bir hava sergilemişti. Bu durum her ne kadar Loya'ya çok üzüntü vermiş olsa da elinden bir şey gelmemişti. Odasına girdiğinde küçüğünü yatağının üzerinde düşünür bir halde bulmuştu.

"Hey birilerinin gemileri mi batmış denizde? Ne olmuş benim küçük beyime?"

Somurtkan bir yüz ifadesiyle "Hiçbir şey."

"Kuşlar bana hiçte öyle demiyor ama. Bana anlatabileceğini biliyorsun değil mi?"

Yatakta oturur bir pozisyonu gelip "Loya, biz niye hiç pikniğe gitmedik?" derken, değişik bir ifadeyle bakmıştı genç kadına.

"Piknik?"

"Arkadaşlarım hep gidiyor. Geçende Sudenazlar gitmiş. Öyle çok eğlenmişler ki. Burak da gitmiş. Mehmet ve Sedef'te gitmiş akrabalarıyla."

"Sen hiç pikniğe gitmedin mi?" duyduklarına inanamamıştı.

"Babaannemlerle gittik ama onlar sayılmaz ki. Bizim bahçede yaptık hepsini."

Loya, Tuğrahan'ın hayatında küçük ama önemli eksikliklerin olduğuna bir kez daha şahit olmanın üzüntüsüyle ona sarılırken, küçüğünü bulutlara çıkaracak teklifi yapmıştı. "Bizde cumartesi gidelim mi?

Tuğrahan kocaman açılmış gözleri ile "Pikniğe mi?" derken Loya'yı öpücüklere boğuyordu.

"Hey tamam tamam küçük paşa... Bak hemen hazırlanmazsak eksikliklerimiz olur. İstemezsin değil mi eksik bir şeyler olmasını? Hem piknikler yalnız çekilmez olur. Ne dersin evdeki herkesi de çağıralım mı?"

"Süper olur. Hadi gidelim Selma anneme de söyleyelim."

"Hem bende senin sevdiğin kurabiyelerden yaparım. Piknikte tatlı olmazsa olmaz."

Odadan çıkıp, aşağı yöneldikleri anda Tuğrahan'ın elini çekmesiyle olduğu yerde kalmıştı. "Efendim canım bir şey mi söyleyeceksin?"

"Seni çok seviyorum Loyam. İyi ki varsın."

Duydukları Loya'yı öyle mutlu etmişti ki, neredeyse havalara uçacaktı. "Küçüğüm, benim de seni ne kadar sevdiğimi biliyor musun?"

"Ne kadar seviyorsun?" diyen çocuk meraklı gözlerle karşısındaki kadını izliyordu.

"Dünyalar kadar."

"Ben seni daha çok seviyorum ama..."

"Kim demiş ben daha çok seviyorum."

"Hayır ama ben seviyorum."

Kimin daha çok sevdiğine yönelik atışmaları sürerken merdivenlere gelmişlerdi. Aynı anda da yukarı çıkan Kutay'la karşılaşmışlardı.

"Hey neler oluyor burada? Kuşlar bana küçük bir kuşun çok üzgün olduğunu söyledi ama bakıyorum da, kuş iyileşmiş bile."

Tuğrahan kendinden beklenmeyen bir neşeyle direkt babasının boynuna atlamıştı. Kutay'ın sağlam duruşu olmasa merdivenin dibini boylamışlardı bile. "Pikniğe gidiyoruz baba." diyerek sevinçle babasına sarılıyordu. Bu ani gelen yakınlık Kutay'ı ne kadar sersemletmiş olsa da, Loya'nın gözlerine bakarak, kucağındaki oğlunun saçlarına gömmüştü dudaklarını. Son günlerde aralarında küçük küçük adımlar atılıyordu. Bunun farkındaydı. Ama bugünkü inanılmaz bir şeydi. Ne kadar özlemişti onun kokusunu. Bir kez daha anlamıştı oğlu bu kadar yakınındayken.

"Ne zamanmış bu piknik? Ben de davetli değilsem kimse bir yere gidemez ona göre."

"Herkes gelecek. Ben Selma anneme söylemeye gidiyorum." diyerek babasının kollarından sıyrıldığı gibi aşağıya koşmuştu.

Baba oğul arasındaki bu duygusal sahnenin şokunu yaşayan Loya, Kutay'ın sorusuyla şaşıp kalmıştı.

"Sen nesin?"

"Neyim mi?"

"Evet, nesin?"

"Niye... Neyim ki?" derken anlamaz bir ifadeyle bakıyordu karşısındaki adama.

Yüzünde bilmiş bir sırıtmayla Loya'yı ardında bırakıp, merdivenlerden çıkmaya başlamıştı. Suratında içten bir tebessümle kalbinden geçiriyordu cevabı *'Sanırım bir melek.'*

"Hey sana dedim neymişim?" Arkasına bakmadan ilerleyen Kutay'ın ardından "Gıcık ne olacak..." diyerek ayağını sinirle yere vurmaya başlamıştı. Bir an adamın ardından gitmeyi düşünse de, aşağıdan gelen gülme seslerinin cazibesi daha ağır basmıştı. Salona girdiğinde küçüğünün organizasyon yeteneğinin gelişmişliğiyle şaşırmıştı.

"Selma anne sen köfte yaparsın değil mi?"

"Yaparım paşam. Sen ne istersen hepsi yapılacak."

"Mangalı yakarlarken yardım ederim değil mi?"

"Edersin tabi. Gel kızım gel. Bizimki neredeyse havalardan inmeyecek. Şunun haline bir baksana..." Sonra yanına oturan gelininin ellerini ellerinin içine alarak "Teşekkür ederim. Ailemize renk olduğun, umut olduğun için çok teşekkürler kızım."

"Çok teşekkürler annecim. Onu ne kadar sevdiğimi biliyorsun. Gözünden akan tek damlaya tahammülüm yok. Kusura bakmayın size de biraz emrivaki gibi oldu ama birlikte hazırlanırsak her şeyi yetiştiririz."

"Sen hiçbir şeyi merak etme güzelim. Biz her şeyi yaparız. Sen zaten yapman gerekenden de fazlasını yaptın."

"Loya kurabiyeleri yapacağız değil mi?"

"Tabi yapacağız küçük kuzu. Ama yardımın olmadan olmaz."

Sonraki gün yoğun bir koşuşturma içinde geçmişti. Herkes gerekli hazırlıklarla uğraşmış, tüm düzenlemelerin kusursuz olması için her şey tekrar tekrar kontrol edilmişti. En zoru da piknikten önceki gün Tuğrahan'ı yatırma işiydi. Küçük çocuk sevincinden içi içine sığmaz halde olduğundan, saatlerce Loya'ya dil dökmüş, sonunda uykuya yenilip gözlerini kapatmıştı. Yorgun ama mutlu bir şekilde odaya girdiğinde Kutay'ın daha uyumadığını görünce şaşırmıştı.

"Daha uyumadın mı?"

"Uyku tutmadı."

"Niye? Sen de mi yarınki piknik için heyecanlısın?"

"Onu ne çok şeyden mahrum bırakmışım değil mi? Biliyor musun bana yıllardan sonra ilk kez kendi isteğiyle sarıldı. Sana o an ne hissettiğimi anlatamam. Piknik haberiyle böyle bir mükâfat alacağımı bilseydim onu önceden götürürdüm."

"Onu gerçekten tanımıyorsun değil mi? Seninle daha önce de konuştuk. Tamam, küçük küçük adımlar atmayı başardın. Ama hala büyük adımlar atamadın. Neden böyle katı bir duruş sergiliyorsun? Senin ona nasıl baktığını görüyorum. Onun başına gelen küçücük bir şey için dünyayı yakarsın ama kendini ondan mahrum bırakıyorsun. Oğlun büyüyor. Bunun daha ne kadar daha böyle sürmesine izin vereceksin? Böyle devam edersen güzel zamanlarını kaçırırsın. Geç olmadan bunu düşün derim."

"Ben istemiyorum mu sanıyorsun? Sana o gün de korktuğumu söyledim."

"Ben de sana korkunun ecele faydası yok dediğimi hatırlıyorum."

"Doğru söyledin. Ama ben nereden düzeltmeye başlayacağımı bilemiyorum.

"Yarından başlayarak oğluna daha sıkı sarıl. Hayat pişmanlıklar için çok kısa."

"Kabul etmezse?" derken sıkıntılı çıkmıştı sesi.

"Bugün sana sarıldı. O an hissettiklerini düşünsene. Denemeye değmez mi?"

Kafasını kaldırdığında onun gözlerinde gördükleriyle daha da cesaretlenip "Değer. Her şeye değer" derken üzerinden büyük bir yükün kalktığını hissediyordu.

Sabah büyük bir koşuşturmayla yola çıkılmıştı. Piknik yerine varıldığında hemen yer ayarlanmış, kahvaltılıklar hazırlanmaya başlanmıştı. Tuğrahan ise yavru kuzular gibi oradan oraya koşuşturmayla meşguldü. Babasından ona kurmasını istediği salıncağın derdiyle, Kutay'ı rahat bırakmadan istekleriyle çevrelemişti. Oğluyla yaşadığı bu ilk deneyimin güzelliği sayesinde her türlü isteğe yetişmişti genç adam. Uğraşları sonucu oğlu için güzel bir salıncak kurmayı da başarmıştı.

Kahvaltının hazır olduğunu haber vermeye gelen Loya kurulan salıncağı test etmiş, sağlamlığından emin olmuştu.

"Bende bayılırım salıncağa. Babamlarla her gittiğimizde benim için büyük bir tane kurarlardı. Ben öyle yavaşta sallanamam. Bir kere gittiğimizde düştüm ondan sonra hızlı sallamayı unutturdular."

"Bende hızlı sallanabilir miyim Loya?"

"Küçük kuzu sen gerektiği kadar hızlı sallanabilirsin. Anlaştık mı?"

"Neden ama? Sende hızlı sallanıyormuşsun çocukken." derken izin koparma derdindeydi.

"Öyle ama..."

"Lütfen Loya lütfen..."

"Benimle olursan sallanırsın ancak."

"Ama ben çocuk değilim ki. Kocaman oldum baksana kollarıma." Aynı anda büktüğü kolundaki kaslarını göstermeye başlamıştı.

"Evet paşam biliyorum ama ben bu salıncağa binmek için artık

büyük olduğumdan sallanırken beni tutacak senin gibi kuvvetli birine ihtiyacım var."

"Ben seni tutarım. Korkma tamam mı?"

"Sen varken hiç korkar mıyım?"

Kenardan onları yüzündeki tebessümle izleyen Kutay "Bana da sizi sallamak düşüyor. Arada sallanmama izin verirsiniz artık."

"Onu sallama performansınız belirleyecek sevgili kocacığım." Aynı anda da oraya niye geldiğini hatırlamıştı. "Size takıldım, masada beklediklerini söylemeyi unuttum. Hadi gidelim de kahvaltımızı edelim. Sonrasında bakarız kimin sallanacağına."

Açık havada yapılan kahvaltı herkese olduğundan daha güzel gelmişti. Hele yapılan börek, insanda yedikçe yeme hissi uyandırmış, sonunda bir dilim bile kalmamıştı.

"Hadi Loya salıncağa gidelim."

"Gidelim." deyip hızla istenilen yere gelmişlerdi.

"Baba hadi ama..."

Oğlunun bu sabırsız hali öyle sevimli görünüyordu ki... Onun kendisine her baba deyişinde içinde bir yerler can buluyor, attığı şen kahkahalar hayatına anlam katıyordu. Anın hissettirdikleriyle yıllardır kalbinde hüküm süren güz mevsimini düşündü biran. Senelerdir sararmış yapraklar gibi solgun olan hayatına, Loya'nın sihirli bir değnekle dokunduğunu hissediyordu. Daldığı derinliklerden ancak Tuğrahan'ın çekiştirmesiyle çıkabilmişti.

"Hadi baba Loya'yı sen tut. Ben sallarım sizi."

İkisi de birbirine ne yapacaklarını bilmez halde bakmaya başlamış, sonrasında küçük çocuğun isteğini kırmamaya karar vermişlerdi. Salıncak aslında iki kişinin bineceği kadar büyük olmasa da Tuğrahan'ın küçük bedeni ve Loya'yı gayet iyi taşımıştı. Ama Kutay'la sallanmak düşüncesi genç kadının içini kıpır kıpır yapmıştı. Kutay daha emniyetli olması için Loya'nın belinden sıkıca tutmuştu.

Küçücük bedeni ile onları sallamaya çalışan Tuğrahan "İyi tut. Bak düşerse bacağı kanar tamam mı?" diyerek babasına uyarılarda bulunmaktan geri kalmıyordu.

"Ama ben hızlı sallayamıyorum ki. En iyisi Salim abiyi çağırmak." Sonrasında aşçının on beş yaşındaki oğlunu çağırmak için hareketlenmişti.

Giderken de "Sakın kıpırdamayın. Ben hemen geliyorum." diyerek son uyarısını yapmıştı.

"Rahat mısın?"

Bulunduğu durumu anlatmak için bu kelime yetersizdi. Yanındaki adamın sıcaklığını böylesine hissederken kesinlikle rahat değildi.

"Şey... Sorun yok... Rahatım." Koskoca bir yalandı ama mecburdu söylemeye.

Neyse ki küçük çocuğun gelmesi uzun sürmemişti.

Bir yanda Salim Abisine "Hızlı salla tamam mı?" derken diğer yandan da Loya'sını koruma altına alıyordu. "Loya korkma tamam mı? Babam seni korur."

Salim'in hızla salladığı salıncakta birbirlerine yakın oturarak sallanmak, ikisinin de kalbine salıncaktan daha büyük etki yapmış, nabızlarının hızını arttırmıştı.

"Korkuyor musun?"

Soruya verebileceği tek yanıt vardı "Hayır".

Evet, korkuyordu ama Kutay'ın sorduğu nedenden dolayı değildi korkusu. Kalbi acıyordu. Sahip olamayacağı bir kalbe talip olmanın hüznü her geçen gün daha da ağır geliyordu. Bu beklenmedik ani yakınlıklar kalbini hayatında olmadığı kadar hızlandırıyor, Kutay'ın erkeksi kokusu ise aldığı nefesle ciğerlerini yakıyordu. Her gün yatağa başını koyduğunda onları nasıl bırakıp gideceğini düşünüyor, onlardan ayrıldıktan sonra hayatının amaçsız kalacağını hissediyordu.

"Korkma zaten. Ben sana zarar gelmesine izin vermem."

Duyduğu sözlere inanmayı ne çok isterdi. Ama en büyük zararı, o bilmese de, her gün ondan görüyordu. Bu konudaysa yapacağı bir şey yoktu. Eli kolu bağlıydı.

"Şimdi sıra bende."

İkisi de biraz önceki yakınlığın verdiği karmaşanın içerisinden çıkmak için, küçük çocuğun bu sözlerine sarılmıştı.

"Şimdi de seni babanla sallayalım tamam mı?"

"Tamam. Ama hızlı sallayacaksınız."

Sonrasında saatler ışık hızıyla geçmiş, akşamın serinliği kendini hissettirmeye başlamıştı. Herkes açık havanın verdiği rehavetle

bir yerlere dağılmış, enerjisi bitmeyen tek kişide günün yıldızı küçük Tuğrahan olmuştu. Hala yeni oyunlar derdinde, kendiyle oynayacak yeni birilerini bulmak peşindeydi.

"Loya ne olur körebe oynayalım."

"Kuzum sen daha yorulmadın mı?" derken oturduğu yerde ayaklarını dinlendirmeye çalışıyordu.

"Ne olur... Ne olur... Hadi..."

"İki kişilik körebe mi olurmuş küçük kuzu?"

"Babamda bizle oynar."

Onları gülerek izleyen Kutay biranda kendinin de oyuna dahil edilmesi ile şaşıp kalmıştı. Oğluna hayır demek gibi bir lüksü olmadığından, gönüllü kurbanlığı kabul etmekten başka şansı yoktu.

"Üçümüz mü oynayacağız?"

"Evet. Öbürleri oynamak istemedi. Babamın gözlerini bağlarız. O körebe olur."

"Ne ben mi olacağım körebe?"

"Baba ne olur... Bak bir kere oynayacağız."

O böylesine güzel isterken ona nasıl karşı koyabilirdi ki... Her "Baba" dediğinde içinden ona karşı sevgi köprüleri kuruluyor. Oğlunu gönlünün en bilinmez ama onunla dolu köşelerinde gezdiriyordu.

"Tamam, bağla hadi." Eğilip, Tuğrahan'ın gözlerini kapamasına izin verirken "Bak çok uzaklaşmak yok." diyerek son bir uyarı yapmayı da ihmal etmemişti.

"Hadi bizi yakalasana..." Tuğrahan'ın şen kahkahaları, Loya'nın kıkırdamalarına karışıyordu.

"Çalışanların seni böyle görse karizman falan kalmazdı. Bir fotoğraf mı çeksem acaba? Tweet atardım ne dersin? Altına da yazardım. "Körebe Kutay Aslan" diye. Ne dersin?" Neşeli bir kahkaha atmıştı.

Gözleri kapalı savunmasız bir haldeyken, üstüne birde bu tehdit çıkmıştı. Hemen bir müdahale şarttı. Sesin geldiği yöne döndüğünde, genç kadının herkesten farklı olan kokusu, onun nerede olduğunun en güzel ipucunu vermişti. "Aklından bile geçirme." derken çoktan hedefine yönlenmişti bile.

Telefonu çıkarıp, çekeceği anda beline dolanan ellerle gafil avlanmıştı. Kutay kendiyle dalga geçen kadına, ders vermek ister gibi

daha yakınına çekerken, yüzlerinin arasındaki mesafede giderek kısalıyordu. Tek eliyle Loya'nın belinden kavrayıp, diğer eliyle de gözündeki bandı çıkardığı anda ancak anlayabilmişti ne kadar yakın durduklarını.

Çapkın gülümsemesi eşliğinde "Şimdi de çekebilecek misin küçükhanım?"

Loya bulundukları durumun, kendine hissettirdikleriyle şaşırmış bir halde, derin derin nefes almaya başlamıştı. Vücudu gibi gözleri de kollarında olduğu adamın etkisi altına girmiş, kırpamıyordu. Yüzlerinin arasındaki mesafe giderek daha da azalıyordu. Ilık nefesini hissetmeye başladığı anda Tuğrahan'ın kıkırtılarıyla biranda ayrılmışlardı.

"Ben kazandım. Loya yakalandın." Biraz önce nasıl bir şeyi engellediğinin farkında bile değildi küçük yaramaz.

Kendini tutan kolların aniden bırakmasıyla, bulunduğu yere yığılacağını hissetmişti. Ama toparlanmayı bilmiş, yoğun bir çaba harcayarak konuşmayı da başarmıştı. "Evet, sen kazandın bir tanem. Tek oyun olacağına söz vermiştin. Gitmemiz gerekiyor tamam mı? " Bu sözleri söyleyen gerçekten kendisi miydi? Çünkü şu anda hiçbir şey yapacak gücü bedeninde hissetmiyordu.

"Tamam Loyam." derken bunu istemediği her halinden belliydi.

Sonunda herkes arabalara binmiş ve yola çıkılmıştı. Küçük Tuğrahan gün boyu süren koşuşturmalarının kendini ne kadar yorduğunun farkına ancak arabanın rahat koltuğunda varmıştı. Sonrada Loya'nın dizlerini kendine yastık yapıp, rahat bir uykuya merhaba demişti.

Kucağındaki çocuğun saçlarını okşarken, camdan da gündüzün son ışık kırıntılarının kayboluşunu ve gökyüzünün bezendiği yeni rengi izliyordu. Aklıysa günün değerlendirmesiyle meşguldü. Kalbi her gün kendinden biraz daha uzaklaşıp, onu umursamayan bir adamın ellerine konmaya çalışıyordu. İşin kötüsü bunu engellemek için yapacağı hiçbir şey yoktu. Bunun sonunda kalbinin parçalara ayrılacağı en başından belliydi ama yazgının önüne de geçilmiyordu. Bugünkü yakınlık hiç iyi gelmemişti. Kutay'ın neredeyse kendisini öpecek olması gerçeği, düşüncelerinde hiçbir yere oturmuyordu. Neticede Kutay bir erkekti. Yaklaşımının başka bir açıklaması yoktu. Bu yüzdende o olay hiç olmamış gibi davranmak en iyisiydi.

"Uyudu mu?"

Duyduğu sesle kendine gelmişti. "Efendim?"

"Uyudu mu diyordum?"

"Çok bile dayandı. Resmen enerji topu gibiydi."

"Haklısın. Ama çok mutlu bir enerji topuydu."

Tuğrahan öyle derin bir uykudaydı ki, eve geldiklerini ve kucakta yukarı taşındığını bile fark etmemişti. Uykusunu açamadıkları içinde, üzerini değiştirip uyumaya devam etmesine izin vermişlerdi.

Yorgunluk, evdeki herkesin gözlerinden okunuyordu. Bu nedenle de ev halkı odalarına çekilip, kendilerini yataklarına zor atmıştı.

Loya da bu yorgunluktan paymı fazlasıyla alanlardandı. Bu yüzdende zorla yaptığı banyodan sonra, kendini yatağına bırakmıştı. Yorgunluk onu öylesine esir almıştı ki, daha yastığa başını koyduğu anda sızıp kalmıştı.

Aldığı duş kendini daha iyi hissetmesini sağlamış, içinden taşan enerjiyle girmişti odaya. Aynı anda da Loya'nın uyumuş olduğunu fark etmişti. Acaba banyoda düşündüğünden çok mu kalmıştı? Saate baktığında gireli çok olmadığını görmüştü. Onun bu kadar hızlı uykuya dalması inanılır gibi değildi. Kendisi uyumak için saatler harcarken, onun böyle çabuk uyumasına ne garipti. Halbuki o, uzun bir zamandan sonra üstünden atmaya başladığı ölü toprağı sayesinde, kendinde yorgunluk belirtisi hissetmiyordu. Oğlunun kahkahaları ve geçirdikleri günün güzelliği, sanki vücuduna ve ruhuna doping etkisi yapmıştı.

Loya'nın uykuya iyice daldığına emin olduktan sonra, uzun zamandır yaptığı gibi yanına uzanmıştı. Genç kadının uykudaki yüzünü izlerken, inanılmaz huzur buluyordu. Böyle küçük bir şeyden bu kadar keyif almanın mantıksız olduğunu düşünüyordu ama yaptığına da hiçbir açıklama bulamıyordu. Genç kadının uykusunda bile yüzü çeşit çeşit surat ifadesine bürünüyor, o anlar rüyasında gördükleri konusunda merak içerisinde kalmasına neden oluyordu. Bugün hayatındaki en güzel günlerden birini geçirmişti. Hepsi de uyuyan güzel sayesindeydi. Yüzünde gezinen bakışları dudağına kaydığında piknik alanındaki olanları hatırlamıştı.

Körebe oynarken ki yakınlaşmaları için ne düşüneceğini bilemiyordu. Tuğrahan'ın seslenmesi olmasa neredeyse Loya'yı öpmek üzere olduğunun farkında ama bunun nedenlerini anlayamamaktaydı. Vücudu Leyla'dan sonra ilk kez birine tepki veriyordu. Bir an onu tüm kalbiyle sarmalamak istiyor, sonrasındaysa ateşe çıplak elle dokunmuş gibi ondan gerisin geri kaçma isteği duyuyordu. Bu bilinmezlik dayanma sınırlarını zorluyor ama içinden geçenlere de bir ad koyamıyordu. Aklındaki düşüncelere o kadar dalmıştı ki, ne zamandan beri orada Loya'yı izlediğinin farkına varamamıştı. Tıpkı gözlerinin kapanıp, uykuya daldığının farkına varamadığı gibi.

✱✱✱

Açılan gözleri, gördüğüyle tekrar kapanmıştı. Yanlış mı görüyordu yoksa yanında uzanmış, huzurlu bir uykuda olan Kutay'ın ta kendisi miydi? Yavaş yavaş açtığı gözleri, tekrar aynı hayale kavuşmuştu. Hayır, bu rüya değildi. Tamamen gerçekti. Bakmaktan büyük keyif aldığı suratı bu sefer daha yakından izlemek ona inanılmaz bir keyif veriyordu. Dokunsa uyanır mıydı acaba? Tam tüm cesaretini toplayıp, elini uzatırken, Kutay'ın açılan gözleriyle karşılaştı.

Kutay'da en az karşısındaki kadın kadar şaşkındı. Hangi ara uyumuştu hatırlamıyordu. Artık bunu düşünmek için çok geçti. Hemen durumu toparlaması gerektiğinin bilincine, ne yapacağının telaşı da eklenmişti. Aklında bu düşüncelerle toparlanmaya çalışırken, zaten ucunda yattığı yatağın kenarından düşerek kendini yerde bulmuştu.

Loya telaşlı şekilde hemen kalkıp "İyi misin?" derken bir yandan da olayın komikliği karşısında yüzünde oluşan gülümsemeyi gizleyememişti.

Toparlanıp, kalkan Kutay'da yapılacak en iyi şeyin olayı şakaya vurmak olduğunun bilinciyle "Tabi düşen sen değilsin ya, gül bakalım." diyerek kendide gülmeye başlamıştı.

Gülmesini kontrol altına aldığı an, Kutay'ı zor bir açıklamadan kurtardığını bilmeden konuşmaya başlamıştı. "Özür dilerim. Kaç aydır o küçücük kanepede yatmana razı geldim. Halbuki burası çok

büyük sende yatabilirdin." Ah bu kelimeler hiç sorma gereği duymadan dökülüyordu.

Kutay bu sözlere boğulmaktan son anda kurtulmuş, yüzme bilmeyen birinin çabukluğuyla sığınmıştı. "Dün çok yorulmuşum. Baktım orada yatamıyorum. Burada şansımı deneyim dedim. Kusura bakma sabah sabah senide korkuttum."

Olan olmuştu ve bu yüzden sözünün ardında duymalıydı. "Şey... İstersen orada yatmak yerine artık burada yat. Nasıl olsa yatak yeterince büyük ne dersin?"

"Senin için sorun olmaz mı?" derken şaşkındı.

"Neden sorun olsun ki? Zaten ben deli yatan biri değilim. Sen de akşamdan beri bu şekilde uyuyabildiğine göre normal yatıyor olmalısın. O zaman bu yatak ikimizi de yeter." Sonra aklına aylar önce Kutay'ın söylediği sözler gelmişti. Yüzüne yerleştirdiği bilmiş bir tebessüm eşliğinde "Tabi yatağın bir tarafında yatıp, diğer taraftan kalkıyorsan, daha da kötüsü çıplak yatıyorsan durum değişir." derken, aylar öncesine bir atıf yapmaktan da geri kalmamıştı.

Böyle bir fırsat insanın ayağına bir kez gelirdi. Onu da kaçıracak kadar aptal değildi. "Haklısın, o zaman biraz abarttım. Ama başka çarem yoktu. Hem kabul et yatağı sana verdim. Ben koltuğa razı geldim. Şimdi o zamanları unutsak diyorum. Ayrıca teklifin hala geçerliyse... Yani senin için sorun olmayacaksa... Büyük bir memnuniyetle kabul ediyorum."

"Öyleyse bundan sonra yatağın sana ait kısmında yatabilirsin. Şimdi kalkmalıyım. Sen biraz daha uyu istersen. Gözlerinden belli uykusuzluğun." diyerek banyonun yolunu tutmuştu. Yaptığı teklifin sonuçlarıysa ancak banyoda aklına düşmüştü. Kafasında bir sürü soruyla birlikte aldığı duştan sonra aşağının yolunu tutmuştu.

Gün herkesin yorgunluktan yakınmaları ile sürmüştü. Küçük Tuğrahan bile öyle geç kalkmıştı ki, onun erkenciliğine alışkın herkesi şaşırtmıştı. Sonrası tüm enerjisi ile güne başlayan Tuğrahan'ın önceki günkü piknik hakkındaki yorumlarıyla geçmişti.

"Yine gideriz değil mi Loya?"

"Tabi gideriz paşam."

"Bu sefer daha uzağa gidelim."

"Neden burası güzel değil miydi?"

"Artık burayı gördüm. Başka yerleri de görmeliyim."

"Sen nereye istersen oraya gideriz."

Çalışma odasından içeri giren Kutay olaylara sonradan dahil olmuştu. "Nereye gidiliyor?"

Tuğrahan'ın saçlarıyla oynayan Loya "Pikniğe" derken Kutay'a doğru dönmüştü.

"Pikniğe mi? Olur bana uyar. Ama sizi bilmem. Hepiniz sınıfta kaldınız. Kondisyonunuz sıfır."

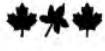
Şaşkınlıktan açılmış gözleriyle "Bizim mi kondisyonumuz yok? Ben seni her durumda geçerim. Arkadaşlarla yaptığımız tüm koşularda arkadakiler nal toplardı."

"Bu bir meydan okuma mı?" derken bir kaşını anlamlı bir şekilde havaya kaldırmıştı genç adam.

"Nasıl istersen öyle kabul et." diyen Loya'nın surat ifadesi de ondan aşağı kalır değildi.

"Bak bunu hatırlatırım."

Kalkıp odaya giderken "Ben her zaman hazırım." diyerek genç adama açık davet gönderiyordu.

Sonrasında günler sular gibi geçmiş, bir ayı daha devirmişlerdi. Kutay'ın yatakta uyurken yakalanmasından sonra, genç adam devamlı olarak Loya'yla aynı yatağı paylaşmaya başlamıştı. Bu ikisi için de hem zor, hem de güzel olmuştu. Birbirlerine özgürce, içindekileri saklamadan bakabildikleri tek yer birlikte uzandıkları yataklarıydı. İkisi de çok sakin uyumaya alışkın olsalar da bazen kalktıklarındaki yakınlıkları ikisini de şaşırtıyordu. Bazı günler sanki kırk yıldır yaptıkları bir şeymiş gibi Loya, Kutay'ın göğsüne sokuluyor, kimi zamanda, Kutay, Loya'ya arkasından sarılmış derin bir uykuda oluyordu. Tabi ikisi de bu durum hakkında yorum yapmaktan kaçınarak, anı yaşamayı seçiyordu. Gün geçtikçe birbirlerine alışıyorlardı. Başta huy olarak başla-

yan alışma süreci, sonrasında bedenlerinin birbirine yakınlaşmasıyla devam etmişti. Sırada ne vardı bunu ikisi de bilmiyordu.

Loya keyifli bir rüyanın tam ortasında, omzundaki elin sarsmasıyla dönmüştü dünyaya. Tabi buna dönme denirse. Daha gün yeni ağarmış, belki de horozlar daha ötmemişti bile. Ne olduğunu anlamaya çalışırken, başında bekleyen spor kıyafetli Kutay'ın suratına boş boş bakarak "Ne oldu? Beni neden daha kurbağalar bile uyanmadan kaldırıyorsun ki?" diyerek tekrar yorganın altına sokulmuş, gördüğü rüya uzaklara gitmeden peşinden koşmaya başlamıştı ki, yine tutulduğu gibi çıkarılmıştı uykusundan. Erken uyandırılmanın asabiyetiyle "Ne var Kutay?" diyerek mızmızlanmıştı.

Kutay, onun suratındaki bu sinirli ifadenin keyfini çıkararak "Yarış vakti..." derken inanılmaz eğleniyordu.

Sinirli ifadesi anında şaşkınlığa dönmüştü "Yarış vakti mi?"

"Ben her zaman hazırım." derken Loya'nın haftalar önce söylediği sözleri taklit ediyordu. "Ne çabuk unuttun meydan okumanı."

O gün söyledikleri dün gibi aklındaydı. Zaten hatırlamasa bile, Kutay'ın unutturmaya niyeti yok gibiydi. Yine de caydırmak için şansını denemekten kimseye zarar gelmezdi. "Bu saatte mi?"

"Yok canım güneş tam tepedeyken nasıl olur? Size uyar mı majesteleri?"

"Dalga geçmeyi bıraksana, benim çok uykum var." deyip nazlanmaya devam etmişti.

"Sana söylüyorum, kalkmazsan seni tuttuğum gibi havuzun serin sularına atarım. Bak o zaman sende uyku muyku kalıyor mu?" Sözleri bittiği anda attığı adım, söylediğini yapacağının kanıtı gibiydi.

"Tamam tamam kalktım." diyerek apar topar kalkmıştı.

"Çabuk giyin. Beş dakikaya seni aşağıda bekliyorum. Gelmezsen sonunu biliyorsun."

Loya nasıl giyindiğini bile anlamadan kendini merdivenlerde bulmuştu. Kutay'ın bir şeyi kafasına koydu mu, onu hiçbir şeyin vazgeçiremeyeceğini öğrenmişti. Bu yüzden olayı zorlamadan aşağıya inmişti kurbanlık bir koyun gibi.

Kutay onun halini görünce "Sözleri söylerken, hiç böyle değildiniz küçükhanım. O günkü aslanın yerine bugün görüyorum ki küçük bir kuzu gelmiş." derken yüzündeki gülümseme daha da genişlemişti.

"Gıcık ne olacak. Seni yendiğimde de böyle konuşabilecek misin bakalım..." diyerek kafası dik bir şekilde yanından geçmiş ve de üstüne üstlük birde omuz atmıştı.

"Sen yen. Onu da o zaman konuşuruz." diyerek kapıya yönlenen kadının arkasından yürümeye başlamıştı.

Bir saatin sonunda, artık Loya'nın adım atmaya hali bile kalmamıştı. Ayaklarını sürür bir şekilde son tura başlamışlar ama Loya bundan fazlasını yapacağını düşünmediğinden kendini çimlerin üzerine bırakmıştı.

Arkasını dönüp, onun uzanmış olduğunu gören Kutay soluğu hemen yanında almıştı. Kazandığı zaferin izleri yüzünde "Pes mi?" diye sorarken, yenilmeye tahammülü olmayan Loya "Ölmek var dönmek yok" diyerek tekrar başlamıştı yarışa. Ama bu sözünün üstünden daha dakikalar geçmeden yine bulmuştu kendini çimlerin üstünde.

"Pes mi?"

"Sinir ne olacak!"

"Pes mi?"

"Gıcık!"

"Pes mi?"

"Odun!"

"Pes mi?"

"Tamam, tamam pes... İstediğin oldu mu?" derken yenilmenin ağırlığı da omuzlarına binmiş gibi çimlere biraz daha gömülmüştü.

"Güzelim sende benimle iddialaşmasaydın. Sen değil miydin arkamdan nal toplarsın diyen."

"Konuşmuyorum senle." diyerek kafasını yana çevirmişti.

"Gel hadi eve götüreyim seni."

"Ben kendim giderim."

"Emin misin? Seni burada bırakırsam, bu küçük mesafeyi bile gelmen öğleni bulur. Bak kurda kuşa yem olursun benden söylemesi."

Tüm yakışıklılığıyla duran adama bakmamaya çalışarak yüzünü yan tarafa dönmüştü ama gözlerini kaçak kaçak çevirmekten de geri kalamıyordu. Çünkü karşısındaki şimdiye kadar gördüğü

en seksi erkekti. Bu adam kilometrelerce koştuktan sonra da böyle görünmek zorunda mıydı? Üzerindeki atlet ter içinde kalmış, suratında da ter damlacıkları iz bırakarak aşağıdaki yoluna devam ederken, o tüm ihtişamıyla ve cazibesiyle karşısındaydı. Hem yenilmenin hem de onun görünüşünün verdiği rahatsızlıkla "Sanki çok umurunda da." diyerek çimlerle arkadaşlığına kaldığı yerden devam ediyordu.

"Umurumda tabi. Hadi güzelim inat etmeyi bırak." diyerek yerde oturan kadını sanki tüy dolu bir yastık gibi nazikçe ve dikkatlice kucağına almıştı bile. Bir anda onun kucağında olmanın şaşkınlığıyla ne yapacağını bilemeden dolamıştı kollarını genç adamın boynuna. Normalinde terli bir vücuda bu kadar yanaşmak, onun gibi hijyen delisi biri için imkansız gibi görünse de, kalbinin kabulünü tüm hücreleri de benimsemişti. O an ne Kutay'ın terli olması, ne de kaybedilen yarış kalmıştı. Vücudunu sıkı sıkı tutan eller ve burnundan içeri girip, tüm hücrelerini uyuşturan koku yüzünden tamamen uyuşmuştu. Rahatlamanın etkisiyle "Keşke daha önce pes etseydim." derken Kutay'a yakalanmıştı.

"Bir şey mi dedin?"

"Yok canım. Sana zahmet olmasın demiştim." Ucuz atlatmıştı.

"Büyük bir zevkle yapıyorum merak etme. Evdekiler senin mağlubiyetini duyana kadar bekle."

"Ne yani herkese söyleyecek misin?" derken büyük bir hızla çevirmişti kafasını Kutay'a doğru.

"Tabi ki canım. İddiaya herkesin önünde girmemiş miydin?"

"Sinir şey!" diyerek susup, geri kalan dakikalarını bu güzelliği sonuna kadar yaşayarak geçirmişti.

Eve geldiklerinde onları kapıda karşılayan Selma Hanım, kucakta taşınan gelinini görünce telaşlanmış, bir şeyi olmadığını öğrenince derin bir nefes almıştı.

"Yüreğime indirecektiniz. Sabah sabah nereden çıktı bu?"

Kayınvalidesi tarafından bu halde görünmüş olmasının mahcubiyetini yaşarken "Hep bu oğlunuzun başının altından çıkıyor anne." demeyi ancak başarabilmişti. Yüzünün de kesinlikle kıpkırmızı olduğuna emindi.

"Benim mi? Kuru iftira. Kendi istedi annem kendi istedi." diyerek merdivenleri gülerek çıkmaya başlamıştı.

Gördüğü adamın gerçekten oğlu olduğuna inanamıyordu. Hayal gibiydi her şey. Herkese mesafesiyle tanınan oğlu, Loya konusunda tam tersi bir tutum sergiliyordu. Bu da içindeki umut tomurcuklarını besliyordu. Sahneyi gözleriyle görmemiş, başkasından duymuş olsa inanmazdı. Ama gördükleri, tüm gerçekliğiyle gözlerine bayram yaptırmıştı. Arkalarından bakarken hissettiği tek şey mutluluktu.

"Bırak artık."

"Tamam, geldik biraz daha sabret."

Tamam, kucağında yaptığı yolculuk çok zevkliydi ama aşağıda Selma anneye yakalanınca utancından yerin dibine girmişti. "Gıcık senin yüzünden şimdi hakkımda ne düşünüyordur?"

"Neden? Ne düşünsün ki?"

"Kucağında taşı taşı bir de böyle de. Pes diyorum sana."

"Ne olmuş ki?"

"Tamam, bir şey yok." Sonunda odaya girebilmişlerdi. Yoksa tüm ev halkı tarafından görülmeleri an meselesiydi.

Oysaki kucağındaki tüy gibi hafif kadını taşımak, göründüğü kadar kolay olmamıştı. Onun hoş kokusu ve sıcaklığı getirene kadar tüm sinirlerine amansız bir test olmuştu. Kucağından yavaş hareketlerle bırakırken, bir yandan da kısa sürede alışmış olduğu hoş kokuyu içine çekiyordu. Kendi duygularına o kadar dalmıştı ki, Loya'nın da kendisi kadar etkilenmiş olduğunun farkına varamamıştı.

İkisi de bu yakınlıkla altüst olmuştu. Hareketlerine yansıyan bu dengesizlikle de, kendilerini biranda yatağın üzerinde bulmuşlardı. Kutay zaten akıllı hareket etmenin son kırıntılarını da birkaç saniye önce tükettiğinden, bu ani yakınlık ile yüz yüze kaldığı Loya'nın aralık dudaklarına uzanmıştı ne yaptığının farkında bile olmadan.

Loya da sanki beklediği buymuş gibi kabul etmişti genç adamın dokunuşunu. İkisi de dakikalardır içlerinde tutmakta oldukları tüm duygularla birbirine karşılık verirken, telefonun sesini duymuşlardı.

Bir an ne yapacağını bilemeden kalakalmıştı Kutay. Sonra yana kayıp, çalan telefonuna cevap verebilmişti. Ani bir şekilde çağrıldığı işyeri, onun için kurtuluş olmuştu. Sonrasında ardında ne halde bir kadın bıraktığını bilmeden evden çıkmıştı.

Yüzüne değen temiz hava biraz kendine gelmesini sağlayınca, arabayı yol kenarına çekmişti. Hala az önceki olayın izleri tazeydi. Kafasında dönüp duran düşünceleri, biraz önceki hareketine anlamlar yüklemeye çalışıyordu. 'Ya telefon gelmeseydi.' İşte bunun yanıtını bir türlü kendine verememişti. Bir korkak gibi tek kelime etmeden odadan kaçmıştı. Bu saatten sonra Loya'nın suratına nasıl bakacağını ise bir türlü bilemiyordu. Kafasındaki karmaşayla birlikte yola koyulduğunda, bir arpa boyu yol kat etmediğini anlamıştı.

Yatağın üzerinde dizlerini karnına çekip, elleriyle de bacaklarını kilitlemiş bir halde oturuyordu. Biraz önceki yaşadıklarından sonra, hala kendine gelememişti. Kalbinin kırılacağını bile bile böyle bir yakınlığa nasıl izin verebilmişti? 'Ya telefon gelmeseydi.' diyerek kendi kendini yiyip duruyordu. İyi ki o gün işe gitmesi gerekmiyordu. Yoksa bir de bunu düşünmek zorunda kalacaktı. Sonrasında günün nasıl geçtiğini bile anlamamıştı. Sabahki müsabakanın kendisini çok yorduğunu bahane ederek, aileden izin isteyip, kendini odasına kapatmıştı.

Eve geldiğinde saat gece yarısını çoktan geçmişti. İşi daha önce bitmiş ama yüzleşmek için gereken cesareti toplayamadığı için eve gelişini erteleyerek bu saate bırakmıştı. Ondan bir açıklama bekleyen bir Loya görmeye hazırlıklı değildi. Aynı odaya girdiğinde melekler kadar güzel uyuyan kadına da hazırlıklı olmadığı gibi. Üstünü değiştirip, yanına uzandığında aklındaki tüm düşünceleri bir kenara bırakmış, onun gelgitlerle değişen yüz ifadesine dalıp gitmişti. Çok fazla kaçamayacağını biliyordu. Ertelediği konuşma şimdi olmamıştı ama sabah bundan kurtulması imkânsızdı.

Zaten çok geç uyumuş, bu yüzden de kalkmak çok zor gelmişti. Ama daha gözlerini açmadan hissetmişti Loya'nın yanında olmadığını. Hazırlanıp, kahvaltıya indiğinde de Loya'nın çoktan çıktığını

öğrenip, duygusal bir karmaşanın içinde bulmuştu kendini. Bir yanı onunla karşılaşmadığı için sevinirken, bir yanı onun kendinden kaçması karşısında öfkeliydi. Önceki gün aynı şeyi kendi yaptığından, bunun büyük bir hata olduğunun farkındaydı. Olacakları ertelemek ikisi içinde olayları daha da zorlaştıracaktı. Bu işi akşam konuşacak ve önemsiz bir yakınlaşma olduğunu ona söyleyecekti. Ama kalbi diliyle aynı fikirde değildi.

Genç kadın dün sabahtan beri içinde tutmaya çalıştığı tüm gözyaşlarını salıvermişti en yakın arkadaşının evinde.

Onu sabahın ilk ışıklarında kapısında görünce çok telaşlanmış, üstelik suratının halinden de durumunun iyi olmadığını anlayınca endişeleri daha da artmıştı Derin'in. Şimdi karşısında uzun zaman önce kendisinin farkına vardığı hislerini anlatırken, aynı zamanda da öyle savunmasız görünüyordu ki...

"Onu seviyorum Derin. Ben ne yapacağım? Bunun bir oyun olduğunu biliyorsun. Bir oyun başka bir şey değil. Ben ne yaptım? Nasıl kabul ettim bu oyunu?" diyerek birbiri ardına sıralanan gözyaşları eşliğinde içindekileri döküyordu. "Onun için önemli değilim bile. Beni o halde bırakıp gitti. Bir açıklama ya da tek söz bile etmedi." İç çekmeleri eşliğinde "Yapamıyorum. Dayanamıyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum." derken inci gibi dökülüyordu gözyaşları da.

"Şist! Sakin ol önce. Kendini harap ettin. Onun da senin gibi olmadığını nereden biliyorsun? Belki o da sana ne söyleyeceğini bilemediğinden kaçmıştır. Hiç bunu düşündün mü?" diyerek arkadaşını sakinleştirme çabasındaydı. İçinden de arkadaşını bu hale getirdiği için Kutay'a en güzel hitapları sıralamaktan geri durmuyordu.

"Onu tanımıyorsun Derin. O hayatına kimseyi kabul etmez. Kendini güz mevsimine hapsetmiş. Nasıl sararmış yapraklar toprağa düşüp, ölür. O da tüm duygularını karısının öldüğü gecede gömmüş."

"Canım benim, kendini harap ettin. Böyle ağlayarak, pişmanlıkları dillendirerek bir şeyler yapamazsın. Sakin olmalı önüne bakmalısın. Bundan sonrasını düşünmelisin."

"Biliyorsun, bu oyunu daha altı ay sürdürmem gerekli. Arkamı

dönüp, çıkıp gidemem. Zaten bunu Tuğrahan'a yapamam. Onun küçük kalbinin kırılmasındansa, kendiminkinin kırılmasını yeğlerim. Dayanacağım Derin. Ne kadar zor olursa olsun dayanacağım. Kusura bakma senide üzdüm sabah sabah."

"Ne demek seni de üzdüm. Eğer böyle düşünürsen beni üzersin. Her zaman yanında olduğumu bil. Her şeyin çok zor olduğunu biliyorum ama sen de zor işlerin kadınısındır. Öyle kolay sindiremezler seni."

"Seninle konuşmak öyle iyi geldi ki... Sen gidince ben kimle dertleşeceğim? Çok özleyeceğim seni." derken arkadaşının boynuna sarılmıştı.

"Zaten ayrılık yeterince zor. Sen böyle söylersen ben ne yaparım?"

"Affedersin canım ya... Sen bana bakma. Bugün böyleyim ama yarın düzelirim. Sen adım atacağın yeni hayatını düşün. Mehmet'le çok mutlu olacaksınız. Buna canı gönülden inanıyorum."

"Sağ ol canım. Sen olmasaydın, şimdi bu mutluluk bana çok uzaktı. Bizim iyilik meleğimizsin."

Birbirlerinin gözlerine bakıp, geçirdikleri birkaç saniyede öyle çok şeyi paylaşmışlardı ki, ikisi de üstlerinden bir ağırlık kalktığını hissetmişti.

"Teşekkür ederim. Her şey için" diyerek burnunu çekip, kapıya yönlenmişti. İçindekileri biriyle paylaşmanın verdiği rahatlamayla ayrılmıştı Derin'in evinden.

Arkadaşının ardından bakarken *'Kalbi güzel arkadaşım benim. Her şey gönlünce olsun. Umarım o odun, ne kaybedeceğini elinden gitmeden anlar. Yoksa her şey için çok geç olacak.'* diyerek sıkıntıyla iç geçirmişti.

Kendini gün boyu işine vererek, yetiştirilmesi gereken siparişlerin hepsini bitirmişti. Bu yüzden eve geldiğinde, yorgunluktan ayakta duracak hali kalmamıştı. Neyse ki, sabah Derin'le yaptığı konuşma kendini daha iyi hissetmesini sağlamıştı da, beyninin patlama riskinden kurtulmuştu. Üzerinden kamyon geçmiş gibi hissederek çıkmıştı merdivenleri. Biraz uzansa, tüm vücudunun bayram yapacağına emindi.

Kafasında bu düşüncelerle açtığı kapının ardında, hiç beklemediği bir misafiri vardı. Sadece iki gün görmemişti ama ne çok özlemişti. Görünce anlamıştı bunu. Onu karşısında gördüğü an kalbi kanatlanıp, uçmuştu sanki. O gözlerde gördüğü endişe izleri miydi? Bu gerçek olabilir miydi? Kutay'ın onu merak etmek ya da onun için endişelenmiş olmak gibi hisleri olması mümkün müydü? Tüm sorularının cevabını yine kendi veriyordu. Onun için ne zaman önemli olmuştu ki, şimdi bunu bekliyor, diliyordu.

Oysaki ne kadar da manasızdı düşünceleri. Baştan niyetini belli etmiş, bunun dışında bir umut beklememesi için uyarılarını en başında yapmıştı. Şimdi kalbinin böylesi çırpınışları yüzünden, onu suçlamak mantıklı gelmiyordu zaten. Kutay bir erkekti. Sağlıklı her erkek gibi o da karşısındaki kadının çekimine girmişti. Yaşanan dakikalar bundan ibaretti. Bunun dışında bir şey düşünmek sadece kalbine ekstra bir yükten başka bir şey değildi. İçindeki tüm sesleri susturduktan sonra konuşabilmişti.

"Evdesin..."

İki günün sonunda onu böyle iyi görmek rahatlamasını sağlamıştı. Ama önünde duran kadının, değişken surat ifadesi düşüncelerini anlamasını güçleştiriyordu. Karşılaştığında ne konuşacağını sayısız kez tekrar etmiş olsa da, onu görünce tüm aklındakiler güneşin etkisine girmiş su damlaları gibi buharlaşmış, aklında sadece kendisine değişik şekilde bakan Loya kalmıştı.

"İşten erken çıktım."

"Bende bugün çok çalıştım. Gerçekten yorucu bir gündü."

Sanki iki gündür birbirleriyle köşe kapmaca oynayanlar onlar değilmiş gibi havadan sudan konuşmaya devam ediyorlardı.

"Demek yorucu bir gündü."

"Evet öyleydi..."

Konuşmanın seyrinin değişmesi gerekiyordu. Bir şeyler söylemeliydi ama ne? En iyisi direkt söze girmekti. "Loya, konuşmamız lazım."

Biranda konunun başka yere atlamasına şaşırmıştı. Ama adapte olması hiçte zor değildi. "Ben konuşulacak bir şey olduğunu düşünmüyorum."

"Loya lütfen... Konuşmamız gerektiğini sende biliyorsun."

"Hadi ama geçen ki, olayı konuşacağımızı söyleme."

"Loya, ben-" Dudaklarına dokunan parmaklarla susup kalmıştı.

"Kutay..." Söyleyecekleri için güç toplamak ister gibi derin nefes alıp, vermişti. "Neticede sen sağlıklı bir erkeksin. Bende bir bayan olduğuma göre, bunun olması gayet normaldi. O yakınlık yüzenden senden beklentilerim olduğunu düşünme. Yaşandı ve bitti. Bu kadar basit..." Bu sözler dudaklarından nasıl dökülmüştü? Bunları nasıl söyleyebilmişti anlamamıştı bile. O an aklında olan, sadece kalan günlerinde hiç değilse, bazı şeyleri kendine saklayıp, kalbinin gözler önüne serilmesini önlemekti. Zaten ardında bırakacağı o kadar çok şey vardı ki, kalbide bunların arasındaydı. Çaresizlik tüm hücrelerini esir almışken, elinde kalan tek şeye sarılmıştı. Hiç değilse kendisini sevmeyen bir adamın yanında, gururunu ayakta tutmalıydı.

"Sen öyle diyorsan..."

"Affedersin ama çok yorgunum. Yemekten önce biraz uzansam iyi olacak."

"Ben seni rahatsız etmeyeyim." Sonrasında ardına bile bakmadan çıkmıştı odadan.

Oysaki ardında kalbi kanayan, gözlerinin yaşı içine akan, kalbindeki her hücre seviyorum diye haykıran bir kadın bırakmıştı. Zor bela uzandığı yatakta iki büklüm olmuş, biraz önceki anlardan uzaklaşmaya çalışıyordu. Ama bu düşündüğü kadar kolay değildi. İçi kan ağlarken, gülmenin de kolay olmadığı gibi.

Duydukları aklında oradan oraya savrulup, duruyordu. *"Bu kadar basit"* Onun bu kadar basit dediği şeyin, kendisi için ne demek olduğunu hiç düşünmüş müydü bu kadın? Yedi yıldır ilk kez bir kadını öptüğünü ya da vücudunun yıllar sonra bir kadına tekrar tepki verdiğini ona söyleyecek de değildi zaten. Aslında kendi istediği de bu değil miydi? Öyleyse onun sözleri neden içine oturmuştu. Loya'ya ne verebilir ki? Yıllar önce kalbini de, Leyla'yla birlikte derin mezar soğukluğuna bırakmamış mıydı? Şimdi neydi bu kadar canını acıtan? Her şey gittikçe daha da içinden çıkılmaz bir hal alıyordu. Bu yüzden en iyisi Loya'nın da dedi gibi, olayı basit bir etkilenme olarak kabul etmekti. Doğru olan buydu.

Her ikisi de yalancı bir rahatlama ile hayatlarına devam etmeye başlamışlardı. Yine eski oyun arkadaşı Loya ve Kutay olmuşlar, sanki o gün hiç yaşanmamış gibi, günlerine devam edip, anı yaşamaya odaklanmışlardı.

Duyduğu seslerden sonra gözlerini zorla aralayabilmişti. Ne olduğunu anlamaya çalışırken görmüştü kravatla verdiği amansız mücadeleyi. Her şeyi kusursuz yaptığıyla öğünen Kutay Aslan, küçük bir kravatla savaş halindeydi sabah sabah. "Sanırım bu cephede kaybettiniz, Kutay Bey."

Duyduğu sesle yatağa döndüğünde, sabah mahmurluğuyla gözleri aralanmış Loya'yla karşılaşmıştı. Şaşkın şaşkın bakarak "Efendim" derken, hala bağlamada başarısız olduğu kumaş parçasıyla uğraşmayı sürdürüyordu.

Gözlerini tamamen açılmaya zorlayarak "Buraya gel de bağlayayım." derken çoktan yatakta oturur pozisyona gelmişti.

"Önemli değil ben hallederim."

"Nasıl hallettiğini gördüm. Sandım ki evde savaş çıktı."

"Abartma." derken yandan bir bakış atmıştı genç kadına.

"Abartmayım mı? Resmen kravatla kavga ediyordun."

"Hayır, bağlamaya çalışıyorum." diyerek başarısız bir girişimde daha bulunmuştu.

"Nasıl bağlamaya çalıştığını gördüm zaten. Gel de kravat için bu işkence bitsin."

Yenilmiş bir halde elindeki kravatı yatakta doğrulmuş Loya'ya uzatmıştı. "Al"

Sanki her zaman onun kravatını bağlayan oymuş gibi bağlayıp, yakasını da düzelttikten sonra "İşte oldu." derken gerçek bir eşten farksızdı.

"Teşekkür ederim."

"Senin için yapmadım. Kravatın çektiği acıya dayanamadım." derken yüzünde muzip bir gülümseme belirmişti.

"Ha...ha...ha... Çok komik. Sen uyumana devam etsene."

"Sanki uyku kaldı da. En iyisi ben de hazırlanayım. Bugün önemli bir müşterim gelecek. Erken gitmem iyi olur. Son kontrolleri yaparım."

"Tamam, hadi öyleyse ben çıktım."

"Kahvaltı yapmayacak mısın?"

"Yok hemen çıkmam lazım. Geç bile kaldım."

"Hayırlı işler."

"Sana da."

Sanki hep yaptıkları bir şeymiş gibi, sanki gerçekten evlilermiş gibi. Bu yakınlıklar artık ne kadar da zorluyordu Loya'yı. Hele onun da aynı şekilde davranması, olayları daha karmakarışık hale getiriyordu. Ne istiyordu ki, verebileceklerinin bunlar olduğunu her fırsatta belirtmişti. Bu duygularla dolu olarak hazırlanıp, o da yoluna koyulmuştu.

İşyerine vardığında kendisini karşılayan yoğunluk, düşünmesini bile imkânsız kılmış, günün nasıl geçtiğini anlamadan vakit ilerlemişti. Saate baktığında epey geç olduğunu görüp, sabah çıkarken gecikeceğim dediği için kendini tebrik etmişti. Yoksa bu karmaşada eve haber vermeyi unutup, merak etmelerine neden olmak en son istediği şeydi. Zaten gıcık Kutay'ın da sanki çok umurumdayım diye düşünerek arabasına binip, yol almaya başladığında başına gelecekten habersizdi.

Yolun yarısında arabadan gelen seslerle kenara park etmek zorunda kaldığında, vakitte epey geç olmuştu. Arabayı tekrar çalıştırmayı denediğinde, kötü bir sürprize neden olan arabası çalışmayı reddetmişti. Eline aldığı telefonda ilk önce evi aramıştı ama meşgul çalması ulaşmasını engellemişti. Ardından aradığı servisten sonra tekrar evin numarasını tuşlamıştı ama ikinci kötü sürprizi telefonundan gelmişti. Şarjın bitmesiyle ne yapacağını şaşırıp kalmıştı.

En iyisi arabanın içinde beklemekti. Çıkan akşam ayazı zaten tepeden tırnağa donmasını sağlamıştı. Neden kalın şeyler bulundurmuyorum ki diye kendine çıkışırken, ıssız yolun korkusunun da karıştığı bekleme süresi de başlamıştı. Gergin geçen bir saatin sonunda gelen servis rahatlamasını sağlamıştı.

Ustaların işlerini halletmesini beklerken görmüştü karşı yöndeki arabadan inen adamı. Gözleri bir oyun mu yapıyordu yoksa karşısındaki gerçekten o muydu?

"Kutay!"

Eve geldiğinde, Loya'nın hala gelmemiş olduğunu görmek onu şaşırtmıştı. Geç geleceğini söylediğini duyduğu için rahatlamış olsa da, geçen saatlerden sonra meraklanmaya başlamış, ulaşılamayan telefonda endişesini daha da arttırmıştı. Bu yüzden en akıllıca olan geliş güzergâhı boyunca bakınmaktı. Yolda etrafına dikkat ederek, ilerlerken, düşüncelerinde de haklı olduğunu anlamıştı. "Evet benim..." derken yüzünde gergin bir ifade vardı. "Neden hemen haber vermedin?"

"Telefon ettim ama meşguldü. Sonrasında da zaten şarjım bitti."-derken hala onun orada olmasına inanamaz halde bakıyordu.

Yüzündeki duygular sesine de yansımıştı. "Sana dedim buraların yolları çok ıssız diye. Geç kalacağın zaman arabayı istemen yeterli. Hemen sana İzzet Bey'i gönderirdim."

Zaten yorulmuştu. Üstüne üstlük donmuştu da. Şimdi azar yemek en son isteyeceği şeydi. "Nerden bileyim böyle olacağını Kutay." derken sesindeki bezginlik hissedilir derecedeydi.

"Ben sana daha önceden de söyledim bunu Loya. Lütfen bir daha geç kalacağında şoförü bekle." diyerek kararlı tutumunu sürdürmüştü.

Olayın tartışma boyutuna kaydığını hissettiği anda tamir işini izlemeye dönmüştü genç kadın. Aklında ise sayılı aylar sonunda bitecek bir oyun için, başkalarını rahatsız etmeye ne gerek var düşünceleri birbiri ardı dönmekteydi. Ayağını sıkıntıyla yere vururken, bir yandan da üşümenin verdiği titremeyle savaş halindeydi. Biranda hissettiği sıcaklıkla kafasını kaldırması bir olmuştu. Omzuna konan ceketin sıcaklığı içini ısıtmaya başlamıştı. Biraz önce bezginlikle baktığı surata bu sefer büyük bir minnetle bakmaya başlamıştı. Sözlerin edemediği teşekkürüyse gözleri çoktan etmişti.

"Hadi sen arabaya geç. Bende servisle görüşeyim."

"Tamam." derken yüzünde oluşan pembeliği gizlemek için Kutay'a bakamamış, direkt arabaya yönelmişti. Çok geçmeden de Kutay yanına gelmişti.

"Ne dediler?"

"Birkaç parçanın değişmesi gerekiyormuş. Bu yüzden arabayı götürecekler. Bitince de haber verecekler."

Gözleri hayal kırıklığıyla büyümüştü. "Nasıl yani şimdi hallolmadı mı?"

"Yarın bitireceklerini söylediler."

"Almaya ben mi gideceğim?"

"Kendileri getirecekler." derken arabayı çalıştırmış ve yola koyulmuştu. Sonrada dakikalardır içinde tuttuklarına yol vermişti. "Bizi ne kadar endişelendirdiğin hakkında bir fikrin var mı?"

Birbirine çarpan dişlerinin arasından "Özür dilerim." diyebilmişti.

Onun sesindeki titreşimi hissettiği anda arabayı kenara çekmişti. Loya'nın tarafına döndüğünde suratının bembeyaz olduğunu görünce endişesi de artmaya başlamıştı. Üstelik uzanıp, tuttuğu elleri de buz gibiydi. "Sen donmuşsun."

"Soğuğa yüzüm yok." derken dişleri de birbirine çarpıyordu.

"Dur klimanın derecesini yükselteyim."

Sonrasında bir gözü bulduğu fırsatta Loya'yı kontrol ederek eve varmışlardı. Arabadan indikleri anda Loya'nın tarafına geçerek "Yürüyebilecek misin?" derken genç kadına destek olmak için yanındaki yerini almıştı.

"Evet. Yürürüm. Sıcak bir duş alırsam bir şeyim kalmaz. Sanırım acıktım da. Gün boyu bir şey yemedim." Sözler ağzından ancak dökülebilmişti.

. "İnanamıyorum Loya. İnsan aç olduğunu unutur mu?" diye söylenerek merdivenlerden çıkmaya başlamışlardı.

Kapıda endişeyle onları bekleyenlerse, iyi olduklarını görünce rahat bir nefes alabilmişti. "Kızım nasılsın?" derken yaşlı kadının tüm endişesi yüzünden anlaşılıyordu.

"İyiyim annecim. Şanssızlık işte."

"Anne yukarı yiyecek bir şeyler gönderebilir misin? Bu küçükhanım bugün yemek yemeyi bile unutmuş."

"Kızım kendine dikkat etmelisin. Zaten kuş kadarsın."

"Çok yoğundum." derken o anlarda istediği, hemen kendini yatağına bırakmaktan başka bir şey değildi ama kendisi yüzünden endişelenen insanları daha da telaşlandırmak istemiyordu. Sonrasında onların istediklerini yaparak sıcak bir duş almış, gelen yemekten biraz yiyip, önceden ısıtılan yorganın sıcaklığına bırakmıştı yorgun bedenini.

"Su..."

Uykusunun arasında duyduğu sesle gözlerini açmıştı genç adam.

"Su..."

Bir an ne olduğunu anlamamıştı. Toparlanıp, kalktığında görmüştü Loya'nın sayıkladığını. *"Su..."* Hemen bir bardak su doldurup, içmesi için Loya'yı kaldırmaya çalışırken fark etmişti genç kadının ateşler içinde yandığını. Yorganı açtığında terden sırılsıklam olan Loya'nın hali telaşlanmasına neden olunca, hemen aile doktoru Sedat Bey'i aramıştı. Doktor en kısa sürede geleceğini söylerken, ona da Loya'ya ılık bir banyo yaptırmasını ve üzerine ince bir şeyler giydirmesini tembihlemişti. Doktoru karşılamak için İzzet Bey'i çağırdıktan sonra tekrar odaya yönlenmişti. Evdekileri endişelendirmemek için çağırmak istemese de, uykusu çok hafif olan annesi duyduğu seslere kalkmıştı çoktan.

"Neler oluyor oğlum?"

"Loya ateşlendi." derken sesindeki endişe hissedilecek kadar yoğundu.

"Ateşlendi mi? Doktoru aradın mı?" derken panikle konuşmuştu.

"Evet, yola çıktı bile."

"Dur hemen ılık bir banyo yaptıralım. Sevim'i çağır sen hemen."

"Ben yardım ederim." Sözler ağzından çıktığı an pişman olmuştu ama içindeki panik doğru düşünmesini engeller halleydi.

"Tamam, hadi o zaman."

Zaten ettiği teklif yüzünden kendini kötü hissediyordu, buna birde Loya'yı çıplak görme düşüncesi eklenince, nefes alacak hava bulmakta zorlanmaya başlamıştı. Evliliklerinin üzerinden aylar geçmiş olmasına rağmen, bir kez bile Loya'yı bu şekilde görmemişti. Genç kadın bunun için sanki özellikle bir çaba gösteriyordu. Şimdiyse savunmasız halinden yararlanıyor gibi hissediyordu kendini. Ama her şey onun içindi. Öyleyse neden içindeki erkek büyük bir merak denizinde yüzmeye başlamıştı.

Kafası ve hormonları karışmış halde banyoya gelmişler, annesinin yardımıyla da Loya'nın üzerindekileri çıkarmışlardı. O anlarda genç kadının kusursuz vücuduna bakmamak için insanüstü bir güç sergiliyordu. Loya bunu bilse kesinlikle onu tebrik ederdi. Ama ne-

ticede bir erkekti, arada kayan gözlerine de kilit vuramazdı ya. Ama kafasındaki tüm düşünceler genç kadının dudaklarından dökülenlerle uçup gitmişti.

Ateşin neden olduğu üşüme ile "Çok soğuk. Ne olur beni yatağa götür Kutay." derken öyle savunmasız görünüyordu ki, içinde bir yerlerin acıdığına yemin edebilirdi.

Banyodan sonra hemen kurulayıp, üzerine ince bir şeyler giydirip, yatırmışlardı. Aynı anda Sedat Bey gelmişti. Soğuk hava yüzünden ateşlendiğini ve birkaç gün dinlenmesi gerektiğini söyleyip, ona iyi gelecek ilaçları yazmıştı. Sonrada sabah tekrar geleceğini söyleyip, ayrılmıştı evden.

Annesi dinlenmesini söylese de, Kutay, Loya'nın başından ayrılmamak için diretmiş, sonunda da yatması için annesini gönderebilmişti. Kendisi de kolundaki serumla savunmasız bir şekilde uyuyan genç kadının başında geçen, huzursuz saatlere teslim olmuştu.

Akreple yelkovanın birbirini kovaladığı dakikalar boyunca, yatakta ateşler içinde yatan kadını izlemişti. Sıcaklığın verdiği sayıklamalar, serumun etkisiyle daha da azalmış, geçen saatlerden sonra rahatlayan bedeni derin bir uykuya dalmıştı.

Gece Loya'yı yoklamak için odaya gelen annesi "Sen dinlen biraz. Ben beklerim" dese de, onun gözlerini açtığını görmeden başından ayrılamayacağını söylemişti. Sonunda bilmem kaçıncı kez alnına koyduğu eliyle ateş kontrolü yapmış, nihayetinde düşen ateşle o da rahat bir nefes alabilmişti. Rahatlamanın etkisiyle yorgun bedeni oturduğu sandalyede öne kaymış, Loya'nın tuttuğu eli hala ellerindeyken uykuya teslim olmuştu.

Yorgunluktan kıvranan bedenini kıpırdatmaya çalışırken fark etmişti Kutay'ı. Kuruyan boğazının el verdiği ölçüde "Kutay" diye seslenebilmişti.

Ellerinin altındaki tendeki hareketlilik Kutay'ı kendine getirmiş ve Loya'nın gözlerini açmış olmasının rahatlığıyla derin bir nefes almıştı.

"Nihayet..."

"Bana ne oldu?" Konuşmak nasılda güçtü.

"Gece ateşlendin."

"Ama ben hiç...bir şey hatırlamıyorum." Kendini zorlayarak ettiği kelimeler, sanki kalan gücünü de tüketmişti.

"Hadi konuşmaya çalışma. Biraz dinlenirsen daha iyi olur."

"Tamam."

Sonrasında Loya'yı odaya gelen annesine emanet edip, kendisi de doktor gelene kadar dinlenmek için misafir odasına geçmişti.

"Ben iyiyim Sedat Amca." derken ailenin emektar doktoruna bunu belli etmek ister gibi gülümsemişti.

"İyi olduğunu görüyorum ama dinlenmen gerektiği konusunda ısrarcı olmak zorundayım. Şimdi kendini iyi hissetsen de, vücudun güçsüz düştü. Kendini toparlamak için zamana ihtiyacı var."

"Ama-"

"Aması yok Loya. Sedat Amca'yı duydun. Yataktan çıkmayacaksın."

"Loya kızım bence de Kutay'ı dinlesen iyi olur."

"Bak gördün mü?" Konuşurken bir yandan da bilmiş bakışları ile genç kadını izliyordu.

"Nasıl isterseniz, Sedat Amca..." Sesi istemediği bir şey yaptırılmış küçük bir kız çocuğu gibi çıkmıştı.

"Birkaç gün dinlenme ve iki haftalık antibiyotik tedavisi ile hiçbir şeyin kalmayacak. Tabi bu arada yemek konusunda da daha dikkatli olursan, kendini bu kadar güçsüz düşürmezsin. Anlaştık mı?"

"Tamam. Teşekkür ederim."

"Öyleyse benim işim bitti."

"Sedat Amca seni geçireyim."

"Sen karının yanında kal oğlum. Yolu biliyorum zaten." derken anlamlı anlamlı bakmıştı yıllardır tanıdığı genç adama.

"Çok teşekkürler."

"Ne demek oğlum... Lafı bile olmaz. Bir sorun olursa aramaktan çekinmeyin. Tekrar geçmiş olsun." diyerek iki genci odada baş başa bırakmıştı.

Kapanan kapıdan sonra bezgin bir şekilde iç geçirerek "Bir insan nasıl yemek yemeyi unutur, anlamış değilim. Yani sana pes diyorum başka da bir şey demiyorum."

"Sen işe gitmeyecek misin?" derken, Kutay'ın suratına bakmamaya özen göstermişti.

"Ne oldu beni göndermeye çok meraklısın. Üzgünüm ama bugün senin başındayım. Bu yataktan adım atmayacaksın. Gelen yemekleri de son lokmasına kadar yediğinden emin olacağım."

"Canım bir şey istemiyor ki..."

"İstiyor, istemiyor bunu kendini bu kadar güçsüz düşürmeden önce düşünecektin."

"Sinir ne olacak!" derken bezginlikle iç çekmişti.

"Sen benimle uğraşmayı bırak da biraz dinlen."

Zaten uğraşacak hali de kalmamış, gözleri ona sormadan kapanmaya başlamıştı bile. Daha ne olduğunu anlamadan dalmıştı uykuya. Odaya elinde tepsi ile giren Sevim Hanım onun rahat bir uykuda, Kutay'ın da onun başında olduğunu görünce sabahtan beri kaçıncı kez şaşkınlık nöbeti geçirdiğini bilememişti. İşkolik Kutay evde ve karısının başında nöbetteydi. Gözüyle görmese inanmayacağı bir şeydi bu.

"Oğlum yemek getirmiştim."

"Yeni daldı Sevim Teyze. Biraz dinlensin tekrar getirirsin."

"Oğlum ben burada beklerim. Sen aşağı inip kahvaltını yapsan daha iyi olur."

"Tamam, öyleyse ben aşağı ineyim. Ama dikkatli ol hemen kalkmaya çalışıyor." derken uyuyan kadına küçük bir bakış atmıştı.

"Sen merak etme paşam."

"Sağ olasın."

Odadan çıktığı anda görmüştü küçük Tuğrahan'ı. Kapının yanında yere çömelmiş, elleri de kafasını iki yanından kavramış bir halde oturmuştu. Sanki dünyayla ilişkisini kesmişti. "Tuğrahan..." Ses vermeyince, yanına eğilerek "Tuğrahan..." diye tekrar seslenmişti.

Yakından gelen sese sonunda tepki vermiş ve başını çevirmişti. Ama o gözlerdeki bakış hiçbir kalbin hazırlıklı olamayacağı bir korkuyla doluydu. O ana kadar engellediği tüm yaşlar küçük çocuğun gözlerinden dökülmeye başlamıştı. Konuşmaya çalıştığındaysa hıçkırıkları tarafından engelleniyordu. Sonunda merakını dile getirebilmişti. "Baba... Lo...ya çok mu hasta?"

Oğlunun gözlerinde gördüğü çaresizliğe bulanmış acıyla biran sarsılmış olsa da, kendini çabuk toparlayabilmişti. "Şimdi daha iyi.

Neden içeri girip kendin görmedin?" derken oğlunu kollarına almıştı bile. Onu teselli etmek ister gibi, elleri de sırtını sıvazlamaya başlamıştı. Küçüğü ise hala gözyaşlarıyla mücadele halindeydi.

Kendini sarmalayan kollardan geriye çekilip, babasının gözlerinin içine bakmaya başlamıştı. Birbiri ardı akan yaşlarla "Ona bir şey olmayacak değil mi? O ölmeye-"

Oğlunun dudaklarını parmakları ile kapatırken "Şist! Sakin ol evlat. O çok iyi. Sadece biraz üşütmüş hepsi bu. Doktor dinlenirse bir şeyi kalmaz dedi. İstersen yanına gidip, kendin gör. Ama şimdi uyuyor."

Sanki kendisine dünyalar bağışlanmış gibi sevinmişti Tuğrahan."Gerçekten mi? İyi mi?" derken, sanki biraz önceki ağlayan o değilmiş gibi bu sefer de etrafa gülücükler saçmaya başlamıştı.

Oğlunun güzel yüzüne büyük bir sevgiyle bakarken "Evet gerçekten... Görmek ister misin?" demeyi başarabilmişti.

"Dinlenince iyileşecek, değil mi?" Gözlerindeki merak nasılda belirgindi.

"Evet iyileşecek." derken büyük bir güveni de yansıtmıştı oğluna.

"O zaman uyusun Loyam. Ben sonra görürüm."

Yine olgunluğuyla kendine hayran bırakmıştı küçük çocuk.

"Sen nasıl istersen oğlum... Şimdi kahvaltıya inelim mi?"

Bir anda ne olduğunu bile anlamadan Tuğrahan'ın kollarını boynunda hissetmişti. Geçen ki sarılmanın ardından, onun kendine böyle sarılmasını kaç kez hayal etmişti. Şimdi biricik evladı, kollarında ona tüm sevgisiyle sarılırken, yıllarca kutup soğuklarını yaşamış kalbini nasılda sıcak iklim havasıyla sarıyordu. Hiç uyanmak istemediği bir rüyada gibiydi. Ama bu rüya değil, tamamen gerçekti.

Loya'nın hastalığıyla korktuğu anlarda, aklında aynı şey babasının başına da gelmiş olsa düşüncesi dönmeye başlamıştı. Bu da küçük kalbine nasılda ağır gelmişti. Duyduğu güzel haberlerden sonra da, içindeki kuşları özgür bırakmak ister gibi kucaklamıştı babasını. "Onu çok seviyorum, baba. Loya'yı çok seviyorum. Seni de..." derken babasına dünyanın en güzel hediyesini sunduğunun farkında bile değildi.

Duydukları doğru muydu? Kulakları kendine bir oyun oynamıyordu değil mi? Küçüğü, hayatının en önemli varlığı ona gerçekten sevdiğini mi söylemişti? Kollarındaki bedenin sıcaklığı ve duyduk-

larının güzelliği genç adamın ayaklarının bağlarını kesmiş gibiydi. "Bende seni seviyorum." derken başına sayısız öpücük konduruyordu. Kucağındaki oğluna, içine katar gibi daha da sıkı sarılmıştı. Sonrasında gözlerinin içine bakarak "Hayatımdan bile çok." diyerek tekrar göğsüne bastırmıştı yılların özlemini dindirmek istercesine.

Senelerin ayrı kalmasının ardından baba ve oğul birbirlerinden ayrılmak istemez gibiydi. Bu yüzden kucağından indirmemişti Tuğrahan'ı. Aşağı indiklerindeyse, evdekilerin hem şaşkın hem de gülen gözleri eşliğinde oğlunu yerine oturtmuştu. Kendini dünya üzerindeki en mutlu adam gibi hissediyor, içindeki duyguları anlatacak kelimeleri bulamıyordu.

"Haydi, kahvaltını yap." derken oğlundan gözlerini alamıyordu genç adam.

O anda aklına gelmişti Tuğrahan'ın okulunun o gün sabah olmadığı. Küçük çocuk öğlen derslerine girmek için gidecekti. Aklına gelenle konuşmaya başlamıştı. "Bugün okula seni benim bırakmamı ister misin?"

"Gerçekten mi?" O küçük gözlerin bu kadar büyüyebileceği kimin aklına gelirdi ki?

"Gerçekten."

Sonrası Tuğrahan'ın yaptığı kahvaltıyı izlemekle geçmişti. Kendisi yiyecek gibi hissetmiyordu. İçi bu kadar doluyken, tek lokmanın boğazından geçmeyeceğine emindi. Zaten oğlunun yediği her şeyi kendi yemiş gibi doyuyordu. Bu yüzden de yemesine gerek yoktu.

Çantasını almak için yukarı çıktığında ayakları onu Loya'nın odasının önüne getirmişti. "Uyanmış mıdır?" diye düşünürken daha fazla dayanamayıp, kapıyı tıklatarak içeri girmiş ve onu rahatsız etmekten korkarak yaklaşmıştı yatağın yanına. Annesinin yerine koyduğu kadının yanağına, kelebek dokunuşuyla bir öpücük bırakıp, gözlerindeki yaşları bastırarak "Çabuk iyileş Loyam. Seni çok seviyorum." diyerek odadan hızla çıkmıştı.

Gördüğü sahne yılların emektarı Sevim'i ne çok etkilemişti. Yıllardır bu evde yaşıyordu. Hem Kutay'ın, hem de Tuğrahan'ın her haline küçüklüklerinden beri tanık olmuştu. Onların ilk defa aynı duygular etrafında kenetlendiğini görüyordu. Yatakta masum bir şekilde yatan kadına olan derin bağlılıklarını ilk kez bu kadar içten duyumsuyordu. Birkaç aydır evde olan değişikliklere alışmıştı. Yıllardır süregelen ölü toprağının ailenin üzerinden kalktığını ve yeni bir dönemece yaklaştıklarını tüm benliğiyle hissediyordu.

"İşte geldik." diyerek park etmişti arabayı.

"Teşekkür ederim baba." Baba kelimesinin üzerine öyle içten bir vurgu yapmıştı ki, Kutay bunu ta iliklerinde hissetmişti.

"Haydi geç kalacaksın." derken duyguları yüzünden sözler ağzından zar zor çıkabilmişti.

Arabadan inip, kendisine el sallayan oğlunun ardından "Seni seviyorum oğlum. Hem de düşündüğünden de çok." diyerek yola koyulmuştu.

Eve geldiğinde direkt yukarı odaya çıkmış, kahvaltısını eden Loya'yla karşılaşmıştı.

"Hepsi bitecek."

"Başka derdin." derken yan gözle de oturan adama imalı bir bakış atmayı ihmal etmemişti.

"Canınızın sağlığı güzel karıcım."

"Yeterli kadarını yerim. Daha fazlasını değil."

"Ben söylerim sana yeterli olanı."

"Sen neden işe gitmedin?"

"Bugün önemli bir şey yoktu. Tatil yapayım dedim."

"Tabi tabi. Kesin bana işkence etmek için kalmışsındır." derken küçük bir peynir dilimini ağzına atmıştı.

"Başka işim yokta sana işkence edeceğim."

Aslında tamamen yalandı işi olmadığı. Önemli bir toplantıya girmesi gerektiği halde, onu evde bırakıp, gidememiş bu yüzden de tüm işlerini evden koordine etmeye çalışıyordu. Tabi bunu Loya'nın bilmesine gerek yoktu.

Zaten acıkmış olduğundan tabağındaki çoğu şeyi yemiş böylelikle de Kutay'a onunla uğraşması için malzeme vermemişti. "Çok acıkmışım."

"Belli oluyor. Tabağı da yiyeceğini sanmıştım." derken yüzünde de bilmiş bir ifadeyle Loya'ya bakmaktaydı.

Sonrası ise yataktan çıkmaya çalışan Loya ve onu engelleme çabasındaki Kutay'ın meydan savaşına dönmüştü.

"Ben geldim." deyip gülümseyerek girmişti odaya.

"Hoş geldin aşkım." derken kollarını açıp, gelmesini bekliyordu. Sabahtan beri ilk defa gözleri parlamıştı. Nasılda özlemişti küçüğünü.

"Loya iyisin" derken çoktan yatağa atlamış ve yüzüne sayısız öpücük bırakmaya başlamıştı.

"İyiyim tabi bir tanem."

"Bir daha hasta olma, tamam mı?"

Küçüğünün gözlerinde gördüğü hüzne saniye tahammülü olmayan Loya, onu kendine çekerken "Olmam, bir tanem, olmam." derken bir yandan da biraz önce Tuğrahan'ın yaptığı gibi suratını öpücük yağmuruna tutmuş, aynı zamanda da gıdıklamaya başlamıştı.

Kapıdan geçerken duymuştu şen kahkahaları. Düşünmeden de dalmıştı içeri. "Hey neler oluyor burada bakayım?"

"Baba kurtar beni." derken bir yandan da kahkahalarına ara vermeden devam ediyordu.

"Bak bak, yardımcı mı çağırıyormuş küçük kuş."

İçten gelen kahkahaları eşliğinde "Baba..." diyerek şakımıştı.

"Yetiştim, ufaklık."

"Bana ufaklık deme!"

"Emredersiniz küçük bey." derken çoktan yatağa gelmiş ve oğlunun kurtarıcısı olarak Loya'yı gıdıklamaya başlamıştı.

Genç kadın bu ani olay karşısında başta şaşırsa da, sonrasında kendini olayın akışına bırakmış ve şen kahkahaları ortalığı çınlatır olmuştu.

Babasıyla yaptığı işbirliği sonucunda Loya'yı yenen Tuğrahan ise zafer kazanmış komutan edasıyla Loya'ya sırıtmaktaydı, babasının kolları arasında.

Onları o şekilde görmek Loya'ya tüm ağrılarını, sızılarını unutturmuş, gördüğü tablonun güzelliğine kapılıp, gitmişti.

Baba-oğul, Loya'yı çok yorduklarını düşünüp, dinlenmesi için giderlerken, arkalarında dağılmış bir kadın bıraktıklarının farkında bile değillerdi.

Anın güzelliğini yaşadıktan sonra, yüzüne bir tokat gibi çarpan gerçeklere dönmüştü Loya. Bu evde sayılı kalan günleri her geçen an azalırken, bu güzellikleri nasıl ardında bırakacağını düşünerek, gözyaşları eşliğinde yorgunluktan sızlayan bedenini uykuya teslim etmişti.

Sonraki günler yataktan çıkmasına izin verilirken, işe biraz daha gitmeyi ertelemek zorunda kalmıştı. Bu arada Kutay'ın kendisi hakkında her gün rapor aldığını ise hiç bilmiyordu. Evdeki herkes iyi olması için seferber olmuş, onun sağlığına kavuşmuş olması yüzünden büyük sevinç yaşamışlardı.

Salona girdiğinde Selma Hanım'ın içten gülümsemesi tarafından karşılanmıştı.

"Gel güzel gelinim. Biz de Sevim'le laflıyorduk."

"Bugün biraz çok uyumuşum. Sanırım tembelliğe alıştım."

"Olsun, biraz tatil yapmış oldun."

"Yarın işe başlamam lazım. Zaten çok ihmal ettim."

"Kendini iyi hissediyorsan, neden olmasın."

"Hepinize çok teşekkür ederim. Gerçekten sayenizde çok çabuk toparlandım."

"Sözü bile olmaz güzel kızım."

Gün aynı durağanlığıyla devam ederken günlük bilgilendirilmesini de gerçekleştirmişti. Seda'dan aldığı ayrıntılı raporlardan sonra her şeyin yolunda olduğunu anlayıp, rahatlamıştı. Yine de artık işi ihmal etmemeliydi. Yarın başlamak kendine çok iyi gelecekti. Bu düşüncelerle çıktığı odasında gelen telefonu eline almıştı. Arayanı gördüğündeyse yüzünde oluşan gülümseme görenlerin içini aydınlatacak kadar berraktı.

"Efendim annelerin güzeli."

"Şimdi nasılsın kızım?"

"Çok iyiyim anne. Yarın işe başlayacağım. Teyzem nasıl?"

"Aklım sende biliyorsun. Teyzen şimdi daha iyi ama doktorlar hastaneden çıkmasına hala izin vermediler."

"Konuşacak durumda olunca beni ararsan sesini duyarım teyzemin. Ayrıca ben çok iyiyim. Hem Kutay hem de Selma anne bana çok iyi baktılar."

"Zaten beni rahatlatan onlarla konuşmak oldu. Kutay oğlum sağ olsun seni yataktan çıkarmamış. Evli barklı kadın oldun inatçı keçiliğin hala sürüyor. Büyü biraz kızım... Hadi kapatıyorum güzel gözlüm. Herkese selam söyle. Tuğrahan'ı öp benim için."

"Öperim. Kendine iyi bak anne." derken telefonu açtığındaki güneşli hava çoktan yerini parçalı bulutluya bırakmıştı.

Telefonu dakikalar önce kapatmıştı ama hala annesinin son sözleri kafasının içinde dans ediyordu. *"Evli barklı kadın oldun inatçı keçiliğin hala sürüyor. Büyü biraz kızım."*

"Ah annem kızın ne kadar büyüdü bir bilsen. İçinde ne çok şeyi tutmaya çalışıyor. İçin için yanarken kimseye belli edemiyor. Ah bir bilebilsen... Kızının ne kadar büyüdüğünü bir görsen..." deyip gözlerinden akan yaşlarla başını yastığa bırakmıştı.

Loya rahatsızlandığından beri Tuğrahan'ı yatırma görevini Kutay devralmıştı. Oğluyla kaybettiği zamanları telafi etmeye çalışırken, masallar anlatmış, kendi küçüklüğüyle ilgili sayısız hikayeyi paylaşmıştı. Tuğrahan, çocuk olmadığını söyleyip, masal dinlemek istemese de, yıllarca bu isteğini bastırmış Kutay oğluna zorla da olsa dinletmeyi başarmıştı. Tuğrahan'ın en sevdiği babasının küçüklük maceralarıydı.

"Gerçekten ağaçtan düştün mü?"

"Evet. Hem de kolum kırıldı."

"Çok acıdı mı?"

"Hem de çok."

"Bende ağaca çıkmak istiyorum baba."

"Tehlikeli."

"Ama sen çıkmışsın."

"Tehlikeli olduğunu bilmiyordum, deneyerek öğrendim."

"Ama baba..."

"Tamam ama yanında ben olacağım."

"Anlaştık."

"Hadi artık uyku vakti."

"İyi geceler baba. Seni seviyorum. "

"Ben de seni seviyorum küçüğüm ben de seni."

Odaya girdiğinde Loya çoktan uyumuştu. Son günlerde yaşadıklarını düşününce yine çıkmazlarda hissetmişti kendini. Hala içindeki kıpırtılara bir isim bulamamıştı. Loya'ya hissettiği duygular onun geçmişi sorgulamasına neden oluyor, bu da Leyla'yı aklına getirip, vicdan azabını artırıyordu. Her şeyi zamana bırakmanın en iyisi olacağını düşünerek, kendini sorgulamayı ileriye bırakıyordu ama bu da rahatlamasına izin vermiyordu. Yine de elinden bundan başka bir şey gelmiyordu.

Hazırlanıp yatağa uzandığı an, sanki Loya onun geldiğini anlamış gibi kafasını ondan tarafa çevirip, hep yaptığı gibi kuytularına sığınmıştı. İşte böyle anlarda kafası da, kalbi de, hormonları da ne düşüneceğini hep şaşar olmuştu. Elinin altındaki narin bedeni kendine daha da çekip, onun kokusuyla tüm soru işaretlerini kafasından def etmeye çalışırken, Loya'nın sadece birkaç ay sonra evlerinden gidecek bir yabancı olduğunu söylemekteydi. Ama kalbi bu düşüncelere karşı atak yapıp, sorularla sorguya çekme görevini üstlenmişti. *'Loya gerçekten bir yabancı mıydı? Sadece o kadar mıydı?'* Zaten bu sorulara bir cevabı olsa aylardır çektiği azaba bir son verebilir, kendini bilinmezliklerden kurtarıp, rahata erebilirdi.

'Aşk', 'Sevgi', 'Alışkanlık' şimdi geçmişindeki duygularına da isim bulmakta zorlanıyordu. Yanında yatan bu narin kadın onu ne çok sarsıyordu bir haberi olsa. Ama hiç olmayacaktı. Kalan günlerini sakince tamamlayacak ve istediği rahat yaşama geri dönecekti. Arkasında nasıl pişmanlıklar, bilinmezlikler bıraktığını bilmeden. Bu düşüncelerle sıkıntılı bir uykuya kendini bırakmıştı. Gece boyu geçmiş ve geleceğin hayaletleri tarafından oradan oraya kovalanarak huzursuz bir gece daha geçirmişti.

Tüm enerjisiyle işe başlayan Loya işini ne kadar özlediğini bir kez daha anlamıştı. Kremaların, çikolataların, hamurların içinde duyduğu haz tarif edilemez cinstendi.

"Müthişsin Loya."

"Özlemişim."

"Senin kadar mesleğine aşık birini daha görmedim."

"Kutay'la tanışmamışsın o zaman."

"Haklısın. Enişte Bey'le sadece düğünde görüşmüştük."

"Çok meşgul olduğunu biliyorsun Seda."

"Ay hemen de kocasını korurmuş."

"Korurum tabi."

"Tamam tamam bir şey demedim."

Seda'nın ardından boş gözlerle bakarken bir yandan da aklında "Kocam" kelimesi yankılanıyordu. *"Kocam... Yalancı kocam... Gerçek olmasını ne kadar çok isterdim. Benim kalbimdeki sevginin küçücük bir kısmı keşke onda da olsaydı. Yetinebilir miydim acaba?"* Kendi düşüncelerine yine kendi cevap vererek "Kendini kandırma sen o kırıntılarla mutlu olacak biri değilsin." diyerek kalbine söz geçirmeye çalışıyordu. "Rüyamsın Kutay Aslan. Gerçekleşmeyecek rüyam." derken sıkıntıyla iç çekerek tekrar işlerine dönmüştü.

Günler geçiyor, zaman akıyor, her şey daha da ağırlaşıyordu. İnsanların içlerindeki fırtınaya inat, hayat sanki dışarının yaprak kımıldamayan havası gibi, dinginlikte ilerliyordu. Her gün yeni bir umutla başlıyor, yastığa konan kafalar büyük keşkelerle rahat uykulara hasret kalıyor ama bunu değiştirecek olan önemli ve tek adım bir türlü atılamıyordu. Sanki her şey kendi düzenini bulmuş gibi ilerliyor, kimseye söz hakkı tanımıyordu. Hayat böylesine bir koşuşturmayla sürüp gidiyordu.

Yemeğine girdikleri iddiayı kaybeden Tuğrahan'ın şaşkın ifadesine bakarken, içi büyük bir sevgiyle dolmuştu.

"Ama Loya benim yemek ısmarlayacak param yok ki? Tamam, kumbaramda vardı onu da bankaya yatırdık. Şimdi biriktirirsem ancak bir hafta sonra gidebiliriz."

"Benim daha iyi bir fikrim var." deyip göz kırpmıştı.

"Neymiş?" derken heyecanla atılmıştı.

"Şimdi yarın birlikte benim işyerime gideceğiz. Orada seninle kurabiye yapacağız. Sonra o kurabiyelerden kazandığın parayla beni yemeğe götüreceksin. Nasıl fikir?"

"Gerçekten mi? Ben de yapacak mıyım?"

"Ben sadece yardımcı olacağım. Her şeyi sen yapacaksın."

"Anlaştık" diyerek Loya'nın boynuna sarılmıştı.

Onların sevinç yumağı halini kapıdan girince gören Kutay "Hey neler oluyor?" diyerek yanlarına gelmişti.

"Yarın Loya'nın işyerine gideceğim. Kurabiye yapacağım... Loya'yı yemeğe götüreceğim..." Öyle büyük bir heyecanla anlatmıştı ki, Kutay konuşmanın neresini yakalayacağına şaşıp kalmıştı.

"Oğlum sakin."

"Dur ben anlatayım. Biz Tuğrahan'la iddiaya girdik. O kaybetti ve bana yemek ısmarlayacak. Bunun için gerekli parayı da yarın pastanede çalışarak kazanacak."

Oğlunun büyümüş bir edayla "Evet baba ben çalışıp kazanacağım" derken ki hali Kutay'ın gülümsemesine neden olmuştu.

"Baba sen de gelsene."

İki çift meraklı ve beklentili göze, Kutay kalbiyle değil aklıyla cevap vermişti. "Yarın önemli bir toplantım var. Gelemem." deyip, ikisinin de umutlarını boşa çıkarmıştı.

Sonrasında Tuğrahan'ı uyutmak çok zor olmuştu. Yarın için planlarını anlata anlata, en sonunda yorgunluktan sızıp kalmıştı küçük adam.

Keyifli kurabiye yapımı için her şey hazırdı. "Loya biraz daha un ekleyeyim mi?"

"Ekle bakalım."

"Loya kakao?"

"Evet" derken küçüğünün yüzündeki un lekesini silerek keyifle gülümsemişti.

"Loya bu kalıpla yapayım mı?"

"Sen nasıl istersen..."

Sonunda kurabiyeler fırındaki yerini almıştı.

"Daha pişmesine çok var mı?"

Fırının karşısında heyecanlı bir film izler gibi bekleyen küçük çocuğa bakarak "Az kaldı. Gel hadi çok yoruldun. Sana çikolatalı pasta getirdim. Seversin" diye seslenmişti.

"Sevmek mi? Bayılırım!" deyip büyük bir iştahla yemiş hatta ikinci dilimi de almayı ihmal etmemişti.

Bu arada fırından çıkan kurabiyeler de tezgâhtaki yerlerini almışlardı. Şimdi satış zamanıydı. Gelecek ilk müşteriyi beklerlerken kapıdan giren adam hem Loya'ya hem de Tuğrahan'a büyük bir sürpriz olmuştu.

"Baba!" diyerek koşmaya başlamıştı küçük çocuk.

"İşlerim erken bitince canım kurabiye çekti. Çevredekilerdense oğlumun yaptığını yemenin daha tatlı olacağını düşündüm."

"Sen şöyle otur sana getireyim" derken gözleri karanlık gecelerdeki ay kadar parlaktı Loya'nın.

Küçük Tuğrahan ise havalarda uçarak "Seda bak babam geldi." Diyerek cıvıldıyordu.

"Hoş geldiniz Kutay Bey. Bir isteğiniz var mı?"

"Hoş bulduk. Teşekkür ederim. Loya getiriyor zaten."

"Evet getirdim. Buyurun bakalım beğenecek misin?

"Bu kadar tatlı iki kişinin yaptığı bir şeyi beğenmemek için insanın aptal olması gerekir."

Ağzına aldığı kurabiyenin lezzeti gerçekten de eşsizdi. Zaten Loya'nın tatlılarına düşkünlüğü her gün daha da artmaktaydı. Aynı

yapan kişiye olduğu gibi... "Hayatımda yediğim en güzel kurabiye." derken bir yandan da göz ucuyla çevresindekilerle ilgilenen Loya'ya bakıyordu.

"Gerçekten beğendin mi baba?"

"Beğenmek mi? Bayıldım ufaklık."

"Ben ufaklık değilim."

"Benim için öylesin ufaklık."

"Baba!"

"Ne dersin bu eşsiz lezzeti başkalarıyla paylaşmaktansa, hepsini alıp babaannelere de mi götürsek?"

"Ama ben onları satacağım."

"Tamam, bende onları satın alacağım."

"Gerçekten mi?"

Cevabını sözlerden ziyade kafasının küçük bir hareketiyle vermişti. Sözlerinin oğlunun üzerindeki etkisiyse inanılmaz olmuştu.

"Babam hepsini alacak." Heyecanlı bir şekilde soluğu Loya'nın yanında almıştı.

Yanlarına gelen Kutay "Kurabiyeler bittiğine göre yemeğe gidebiliriz artık." diyerek ikiliyi tekrar şaşırtmayı bilmişti.

"Sende mi geleceksin?"

"Tabi sizin için bir mahsuru yoksa. Ayrıca Tuğrahan Bey benim yemek paramı da öderse."

Oğlu hemen büyük adamlar gibi atılmıştı "Öderim tabi"

"Haydi öyleyse çıkalım."

"Ben içeri haber vereyim. Nereye gideceğiz?"

"Sürpriz."

"Ama hesabı ben ödeyeceğim."

"Tabi ki de sen ödeyeceksin oğlum. Ben sadece davetliyim. Bir de şoförünüzüm."

Küçük ve çok sakin bir deniz kenarı restoranının yakınına park etmişti arabayı. İçeri girdiklerinde de Kutay'ı gören garsonlar hemen restoranın en güzel köşesini onlara tahsis etmiş ve servisler açılmıştı.

"Hoş geldiniz. Ne arzu edersiniz efendim?"

"Bugün oğlumun davetlisiyiz. O ne isterse, onu yiyeceğiz."

"Öyle mi? Emirleriniz küçük bey?"

Duyduklarından sonra koltuğunda daha da dik oturmuş, yüzünde de babasının benzeri bir ifade belirmişti. "Önce bayanlar" derken büyümüş küçülmüş lafını sonuna kadar hak ediyordu.

"Af edersiniz küçük bey haklısınız." Garson Loya'ya dönüp "Ne arzu edersiniz efendim?" diyerek gülümsemişti.

"Tuğrahan Bey'e bırakıyorum." diyerek topu bilmiş bir edayla oturan çocuğa atmıştı.

"Tamam o zaman, patates kızartması, köfte, makarna ve yoğurt istiyoruz."

"Siz Kutay Bey?"

Garsona göz kırparak "Bana da aynısından."

"Hemen hazırlanıyor efendim."

"Teşekkürler."

Çok keyifli geçen akşam yemeği keyifli sohbetlerle devam etmiş, günün yorgunluğu da küçük Tuğrahan'ı esir almıştı. Gözleri kapanmakla kapanmak arasında gidip gelirken, babasının kucağına alması ile galip gelen uyku olmuştu. Arabaya doğru yürürlerken kucağındaki oğluna bakarak "Sonunda dayanamadı." derken daha sıkı sarılmıştı.

"Olacağı buydu. Gece düzgün uyumadı. Üstelik gün içi de kendini çok yordu. Sonunda bünye iflas etti."

"Ama suratına baksana ne kadar mutlu."

Aynı anda baktıkları Tuğrahan'ın suratından, yine aynı anda kafalarını kaldırmaları ile gözleri buluşmuştu. Gözler kalbin aynası diyenler boşuna dememiş olacak ki, her ikisi de o anlarda gördükleriyle biran durup kalmış olsalar da, gördükleri hakkında konuşacak cesaretleri yoktu.

Sessiz geçen araba yolculuğundan sonra eve varmışlardı. Küçük Tuğrahan'ı yerine yatırıp, kendileri de günü düşünerek rüyalar diyarına hızlı bir giriş yapmışlardı.

Yoğun bir iş gününde çalan telefonu eline almıştı. "Efendim Nihal?"

"Yıldız Hanım hatta efendim."

Yüzündeki şaşkınlıkla "Bağla hemen" diyebilmişti.

"Merhaba Kutay."

"Merhabalar efendim."

"Oğlum "efendim" değil "anne."

"Olur efen... pardon an...ne..." Bu kelimeyi söylemek ona ne kadar da zor geliyordu. Halbuki Yıldız hanımı ilk gördüğü günden çok sevmiş, kanı ısınmıştı. Ama yine de yıllar sonra başka bir kadına bu hitapta bulunmak onun için ne de zordu.

"Kusuruma bakma rahatsız ettim."

"Ne rahatsızlığı. Öyle düşünmenize üzülürüm."

"Oğlum biliyorsun iki gün sonra Loya'nın doğum günü."

Biliyor muydu? Tabi ki de hayır. Onun hakkında ne biliyordu ki? Evine aldığı bir yabancıdan başka neydi ki Loya? Oysaki bu düşünce ne kadar boştu. Ne zaman bir yabancı olmuştu ki onun için? Daha ilk tanıştıkları gün, o pervasızca teklifi yaptığı anda bile yabancı hissetmemişti genç kadını. Daha yüzünü görmeden telaşlı ve öfkeli sesini duymuş, o ses çekmemiş miydi onu kendine? Sonrasında hayatta yapmayacağı bir teklifi sunmamış mıydı genç kadının önüne?

Evet ne zaman yabancı biri olmuştu ki onun için Loya? Ama hakkında ne biliyordu? En çok neleri yapmaktan hoşlanır, boş zamanlarında ne yapar, en sevdiği renk nedir, neye çok üzülür, nelere sevinir, en sevdiği çiçek nedir? Yok yok en sevdiği çiçeği biliyordu. "Gül" isteme günü yüz gül istediğine göre en sevdiği çiçekte gül olmalıydı. Yoksa değil miydi? Ne zaman ona bir çiçek almıştı ki? Tamam da alması için bir neden var mıydı? Vardı tabi... Ailesine kattığı anlam için... Oğlunun sevgisini tekrar kazanmasını sağladığı için, değil yüz gül, gül bahçelerini ayaklarına serse karşılık gelmezdi. Onu tanımıyordu, tanımak için de hiçbir uğraşı olmamıştı bu zamana kadar.

"Kutay, orada mısın evladım?"

Kendini sorgulamasından süratle dönerek "Affedersiniz an...ne."

"Oğlum özel bir planınız var mı bilmiyorum ama sen de kabul edersen o gün aile arasında bir organizasyon düzenlemek istiyorum."

"Siz nasıl uygun görürseniz... Bize uyar." demeyi başarabilmişti genç adam.

Tamam öyleyse anlaştık. Ben her şeyle ilgilenirim. Ona sürpriz yapmak çok basittir. Kesin doğum gününü hatırlamayacak bu yüzden normal bir ziyaretmiş gibi gelirsiniz bize. Ben geleceklerle falan ilgilenirim. Sen hiçbir şeyi düşünme.

"Size çok zahmet olacak."

"Güzel bir zahmet... Buna değer oğlum."

"Tamam, o zaman anlaştık."

"Görüşürüz evladım."

"Kendinize iyi bakın."

Telefonu kapattığında kafası da karışmıştı. Doğum günleri hayatlarından çıkalı ne kadar uzun zaman olmuştu. En son kutlanan doğum gününü hatırlamıyordu bile. Ama doğum günlerine olan karamsarlığını, hayatlarına güzellik katan kadın için biraz esnetebilirdi.

Tamam her şeyle Yıldız Hanım ilgilenecekti ama hediye konusu ne olacaktı. Ona ne alabileceğini düşünmeye başlamıştı. Uzun zamandır birine hediye almadığı düşünülürse, kesin paslanmış olmalıydı. "Acaba Nihal'den mi istesem? Yok daha neler. Karısının hediyesini seçtirdi demezler mi? Oğlum paşa paşa gidip, kendin seçeceksin bu kadar basit." diyerek odasından çıkmıştı.

"Nihal ben çıkıyorum. Önemli bir şey olursa cepten ararsın."

"Tamam Kutay Bey."

'Evet, ne alacağım ne alacağım? Kıyafet konusunu zaten hiç anlamam. Elektronik eşya... Zaten onun yeterince var. En iyisi takı türü bir şey olsun. Tamam de ne? Yüzük alamam çok manidar olur. Başka ne olabilir ki?' Bu düşüncelerle önünden geçtiği kuyumcudan içeri girmişti.

"Eşim için bir şeyler bakıyordum."

"Öyleyse size çok güzel bir parçayı göstereyim efendim. Özel tasarımdır. Üzeri el işlemesi, saf altın ve pırlantanın mükemmel uyumu diyebilirim. Üstelik içinin açılır olması da farklı bir güzellik." Elindeki madalyonu Kutay'm önüne serdiği an Kutay aradığını bulduğunu anlamıştı.

"Evet, bu olsun. Ayrıca şu bilekliği de almak istiyorum." Loya

delisi oğlunun da ayrı bir hediye vermek isteyeceğini düşündüğünden, onun hediyesini de alarak, Tuğrahan'a büyük bir sürpriz yapmak istemişti.

İşlerini erken bitirdiğinden, şirkete gitmek yerine eve gitmeyi daha uygun bulmuştu. Erken gelmesi annesini çok şaşırtmıştı. "Hayırdır oğlum. Erkencisin."

"Memnun kalmadıysan gideyim." deyip şaka yollu kapıya yönelmişti.

"Dur deli oğlan dur. Sana da şaka yapılmıyor." derken Kutay'ın kolunu tutmuştu. "Aç mısın? Bir şeyler hazırlatayım mı?"

"Aç değilim anne. Zahmet etme." derken sesinde tuhaf bir tını oluşmuştu.

Zaten erken gelmesiyle şaşırmışken, sesindeki gariplik daha da endişelenmesine neden olmuştu. "Bir şey mi oldu oğlum?"

"Anne Loya'nın iki gün sonra doğum günü varmış."

Yaşlı kadın devamında gelecekleri beklerken "Haberin yok muydu?" diyerek oğlunun yüzüne dikkatle bakmaya başlamıştı.

"Beni bilirsin böyle şeylerle işim yoktur. Yıldız anne aradı. Planımız var mı diye sordu? Sonrasında da tüm organizasyonla ilgilenmeyi teklif etti. Ben de kabul ettim."

"Tamam oğlum. Sen kabul ettiysen sorun yok."

"Anne,..."

"Efendim oğlum."

"Ona kızının doğum gününü bilmediğimi söyleyemedim. Kendimi çok kötü hissettim."

Oğlunun gelgitlerinin farkında olsa da, onu yönlendirmenin kimseye fayda vermeyeceğini de biliyordu. Oğlunun doğruyu ancak kendi içinden geçenlerle bulacağını, başkasının sözlerinin onu daha kilitleyeceğini en iyi bilendi. Zaten bir farklılık olduğunu hissettiği evlilik konusunda, bu olayla kafasında bir soru işareti daha belirmekten geri kalmamıştı.

"Normal bir şey oğlum. Sen özel günler konusunda pek de ilgili biri sayılmazsın."

"Anne..."

"Söyle paşam."

Sıkıntılarını gidermeye çalışır gibi alıp verdiği nefesten sonra

"Bir şey yok. Ben odama çıkayım." diyerek merdivenlere yönlenmişti. Hiçbir şeyden haberi olmayan annesini duygularıyla boğmanın kimseye yararı olmayacağına göre, kendi çaresine yine kendi bakacaktı. Her zaman ki gibi...

Adımları onu odasına götürmek yerine, kendine en iyi gelecek yere sürüklemişti.

"Hey gelebilir miyim?"

Tuğrahan büyük bir şaşkınlık ve sevinçle "Baba gelmişsin." diyerek sevinç çığlıkları atmıştı.

"Erken geldim. Çünkü sana haberlerim var."

"Haberler mi?" derken elindekini bırakıp, tüm dikkatini babasına vermişti.

"İki gün sonra Loya'nın doğum günü."

"Gerçekten mi? Ama ben hediye almadım." Biranda düşmüştü yüzü. Ama aynı süratle de toparlanıp "Hemen hediye almam lazım. Hem de çok güzel olmalı." diyerek babasını şaşırtmayı bilmişti.

"Sana bu da başka bir sürpriz. Senin için hediye aldım bile."

"Hani nerede?" derken araştırır gibi babasının eline bakmaya başlamıştı.

"İşte bak beğenecek misin?"

Açılan kutunun içindeki bilekliğe büyülenmiş gibi bakmaya başlamıştı. "Baba çok güzel. Loya bunu beğenir değil mi? Ama sakın senin aldığını söyleme tamam mı?" derken kimsenin duymasını istemiyormuş gibi fısıltıyla konuşmuştu.

"Tamam söylemem. Sen ne yapıyordun bakayım?"

"Ders çalışıyordum."

"Yardım etmemi ister misin?"

"Gerçekten mi?"

Onun şaşkın surat ifadesi ertelen bir şeyi daha işaret ediyordu. "Tabi. Hadi göster bana." Sonrasında baba oğul gülerek ders kitaplarının arasında kaybolmuşlardı.

"Nasıl yoğun bir gündü. Hemen ılık bir duş almalıyım. Ah erken olsaydı küveti doldurmak nasıl da iyi gelirdi." diyerek odasının kapısını kapatmış, gömleğinin düğmelerini açmaya başlamıştı kendini izleyen bir çift gözden habersiz.

"Bana striptiz mi yapmaya karar verdin karıcığım?"

Duydu sesle şaşıran Loya, kafasını hızla sesin geldiği yöne çevirdiğinde görmüştü Kutay'ı. Şaşkınlığını yendiği anda da açılan gömlek önünü sıkı sıkı tutmaya başlamıştı.

Muzip muzip gülerken "Hep aceleci olduğumu söylerlerdi. Boşuna değilmiş sözleri. Daha gösterinin başındaydık." diyerek genç kadını renkten renge sokmuştu.

"Kutaaay kaşınma istersen." derken düştüğü durum yüzünden utanmıştı.

"Niye kaşıyacak mısın?"

Kafasını iki yana sallayarak "Tövbe tövbe. Senin bu saatte burada ne işin var?"

"Sanırım burası benim de odam." derken eğlendiği her halinden belliydi.

"Ne dediğimi gayet iyi anladın. Lafı çevirme istersen."

"İşler bugün beni azat etti."

"Sende bana sarmaya karar verdin." Sözlerine yandan attığı sinirli bakışlar eşlik etmişti.

"Benim hiç suçum yok. Gelmiş güzelce yatağımda uzanıyordum. Sen geldin ve bana şov yapmaya başladın."

"Ben senin odada olduğunu bilmiyordum ki." derken sesindeki panik yüzüne de yansımıştı.

"Tamam tamam gördüklerimi unutuyorum."

"Gördüklerini mi... Bir şey görmedin Kutay. Benimle uğraşmayı bırak bu yüzden." diyerek banyoya yönelirken, arkasını dönüp, Kutay'a da umursamaz bir gülüş göndermekten geri kalmamıştı.

"Hey seninle konuşacaklarım var." diyerek ayağa kalkmıştı genç adam.

"Maalesef, beklemen lazım. Şimdi banyodan beni kimse çıkaramaz." Atılan keyifli kahkaha Kutay'ın kulaklarına güzel bir müzik gibi gelmişti.

"İstersen gelip çıkarır mı çıkaramaz mı göstereyim." diyerek yalancıktan banyoya yönelmişti.

Aynı anda banyonun kapısından Loya'nın panik halindeki yüzü görünmüştü. "Aklından bile geçirme!"

Hızla kapattığı kapının ardında sakinleşmeye çalışıyordu genç kadın. Kutay'ın imasından sonra kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi atmaya başlamıştı. Onunla aynı banyoda olma düşüncesi bile yüzünün kızarmasına neden olmuştu. Bu düşünceleri kafasından uzaklaştırmaya çalışıp, duşun altına girdiğinde bunda başarılı olamadığını anlamıştı. Sonunda banyodan çıktıktan sonra "Evet ne konuşacaktın?" diyerek genç adamın söyleyeceklerini beklemeye başlamıştı.

"Bugün Yıldız anne aradı."

"Bir şey mi olmuş?" derken endişesi sesine yansımıştı.

"Dur hemen telaşlanma. Onları çok ihmal ettiğimizi söylüyorlar. Bizi yemeğe davet ettiler. Ben de kabul ettim."

"Haklılar aslında. İyi yapmışsın. Ne zaman gidiyoruz."

"İki gün sonra."

"Tamam, ben de tatlıyı yaparım."

"Benim sevdiğimden mi?"

"Senin sevmediğin mi var?" derken bilmiş bir şekilde adamın yüzüne bakıyordu.

"Yok sanırım. Ne yapayım tatlıya dayanamıyorum." diyerek çalışma odasına yönelmiş ve ardında iç çekerek bakan bir kadın bırakmıştı.

Geçen iki günün sonunda beklenen an gelmişti. Loya bu süre boyunca hiçbir şeyden şüphelenmemiş. Üstelik evdekilerin sevdiği tatlı çeşitlerinden de güzel bir paket hazırlamıştı. Sonunda yola koyulduklarında sürpriz için sayılı dakikalar kalmıştı.

"Evet geldik."

"Loya bak Yıldız Anne orada." derken çoktan merdivenleri tırmanmaya başlamıştı küçük çocuk.

"Tuğrahan öyle koşma düşeceksin." İlgili bir anne gibi çıkmıştı sesi. Bunun en yakın tanığı da hemen ardından gelen Kutay'dan başkası değildi.

"Yıldız Anne!"

"Hoş geldin paşam." diyerek kollarına almıştı küçük çocuğu. Aynı anda da öpücük yağmuruna tutulmuştu.

Herkes öncesinde geldiği için son kontroller yapılmış, her şey hazır haldeydi. Şimdi sürpriz vaktiydi. "Hadi içeri geçelim."

Her zaman ışıkların yandığı salon karanlığa gömülmüştü. Anın yanan ışığı olmasa, önlerini görmeleri de zor olacaktı. "Anne salonun ışığına mı bir şey oldu?"

"Öyle gibi bir şey kızım. Merak etme birazdan düzelir."

Aynı anda ışıkların açılması ile ortamın güzelliği gözler önüne serilmiş, "Mutlu yıllar Loya" sesleri odayı çınlatmaya başlamıştı. Loya şaşkınlıktan kocaman açılmış gözleriyle etrafa bakınıyor, söyleyecek tek söz bulamıyordu.

"Mutlu yıllar" diyerek kucağına atlayan Tuğrahan'a sarılırken birbiri ardına akan gözyaşlarına da engel olamamıştı.

Ne zaman bu kadar kırılgan bir şeye dönüşmüştü kendi bile anlamamıştı. Tüm tanıdıkları oradaydı. Hem eski hem de yeni ailesini birlikte görmek, kalbinde bazı şeyleri daha da içinden çıkılmaz bir hale getirmişti. Bunun birkaç ay sonrasında sona ereceğini bilmek, ister istemez günlerden beri bastırdığı duygularına yol olmuş, duyguları da taşmak için bu anı seçmişti. "Özür dilerim. Özür dilerim. Çok mutlu oldum... Çok teşekkürler." derken, kalbi ne çok acımıştı. İnsan hem mutlu olup, hem de böylesi üzülebilir miydi? Olmaz diyenler yanılıyordu. Çünkü şimdi hissettiği tam da buydu.

"Hey sen ne zaman böyle sulu göz oldun bakalım." diye kendine takılan kuzeni Arda'ya yalancı bir öfkeyle bakarak "Sen işine bak." derken bir yandan da gözyaşlarını silmeye uğraşıyordu.

Loya'nın gözünden akanları ta yüreğinden hisseden küçük Tuğrahan, küçücük elleri ile yüzündeki yaşları kurulamaya çalışıyor bir yandan da "Loya ağlama." diyerek buğulanan gözleri ile genç kadının içine işliyordu.

"Bunlar mutluluktan küçük kuşum. Tamam ağlamam." derken küçük çocuğu teskin etmeye çalışıyordu bir anne şefkatiyle.

Loya'nın diğer bir kuzeniyse hedefe Kutay'ı almıştı "Hey enişte bey, kızımıza ne yaptın da huyları değişti bakayım?"

Kutay ise zaten gözyaşlarıyla güzelliği daha da belirginleşmiş olan Loya'dan gözlerini alamadan "Hiçbir şey" demeyi ancak başarabilmişti.

Kutay'ın da dediği gibi o hiçbir şey yapmamıştı. Her şeyi başından açıkça belirtmiş, kendini böyle bir durumda bulmayı kendi seçmişti. Şimdi ona kızmaya hiç hakkı yoktu genç kadının.

Yıldız Hanım duygusallığın arttığını görünce hemen duruma el koymuş ve ortamın havasını bir anda şenlendirmişti. Herkes müziğin sesine, ettikleri keyifli sohbeti ekleyip günün güzelliğinin zevkini çıkarmaya başlamıştı. Sonrasında yenen yemekten sonra pasta gelmiş ve Loya tekrar bir sürprizle karşılaşmıştı.

Gözleri kocaman açılmış bir halde pastayı getiren Seda'ya şaşkınlıkla bakmıştı. "Ama bu pasta..."

"Evet patron, o pasta. Doğum günü çocuğunun kendi yaptığı pasta..."

"Çok kötüsünüz çocuklar. Pastamı bana mı yaptırdınız?"

"Hem de büyük bir keyifle" derken hepsi birlikte gülüyorlardı.

Kesilen pastadan sonra geçilen hediye kısmı da epey eğlenceli olmuştu. Selma Annesi, Yıldız Annesi ve diğer tüm konukların hediyelerine bayılmıştı. Sanki el birliği etmişçesine birbirinden anlamlı hediyelerin içinde kaybolmuştu.

"Bu da benden..."

Tuğrahan'ın verdiği paketten çıkan bileklik orada bulunanların gözlerini kamaştırmış, sonrasında herkes anlamlı anlamlı Kutay'ı süzmüştü.

"Hey damat bey sen bir şey almadın mı? Yoksa yalnızken mi vereceksin?" Arda yine kendini tutamamış ve Kutay'a laf atmaktan geri kalmamıştı.

"İşte bu da benim hediyem. Doğum günün kutlu olsun hayatım." diyerek yanağına kondurduğu öpücükle Loya'yı başka diyarlara uçurmuştu.

"Hayatım" Bu hitabın gerçekten kalpten yapılmış olmasını, o gözlerde gördüğünü sandığı kıpırtıların, kalbindekinin aksi olmasını ne çok isterdi. Elleri titreyerek açtığı paketten çıkan madalyon ortamda küçük bir ıslığa neden olmuştu.

Yine dayanamayan Arda olmuş "Enişte, kuyumcuyu önüne serseydin bari." diyerek ortamı kahkahaya boğmuştu.

Kutay elinde madalyonla kalan Loya'nın yanına gelip, "Takmama izin verir misin?" derken bir yandan da yanıt beklemeden genç kadının ellindeki zincire uzanmıştı.

Güzel kadının boynuna zarif hareketlerle takılan madalyon, farkında olmadan iki kalbide birbirine bağlıyordu aslında. Sonrasında yine Arda'nın onlara sürprizi ile çalan müzikle edilen dans, gecenin en güzel anlarının başında yerini almıştı.

Onun kollarında olmak inanılmaz bir şeydi. Hayatının en güzel doğum gününü yaşıyordu. Biraz önceki büyülü anlarda edemediği teşekkür gelmişti aklına. Kutay'ın erkeksi kokusunu içine çekerken zor bela çıkmıştı dudaklarından sözler. "Teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Bu parti... Hediyeler... Yani her şey için."

"Yıldız Annenin fikriydi."

Duyduğu hitaptan sonra kendini hafiften geri çekip, gözlerine bakmıştı genç adamın "Yıldız Anne?"

"Evet. Öyle dememi istedi." derken o da Loya'nın gözlerine bakıyordu.

"Ama-"

"Sende Selma Anne diyorsun."

"Öyle ama... Senden beklememiştim." diye fikrini belirtirken çok şaşkındı.

"Böyle söylememi istedi. Onu kıramazdım."

Duyduğu anda kalbini kanatlandıran sözler biranda son duydukları ile anlamını yitirmişti. Her şey bu kadar basitti. *"Onu kıramazdım."* Ne sanmıştı ki? Kutay gerçekten annesini anne kabul edebilir miydi? Gün geçtikçe kurduğu hayallere inanır oluyor, Kutay'ın tek sözü ile de tüm düşleri paramparça dağılıyordu.

Olmayacak şeyleri istemek, hem ruhuna hem kalbine ağır geliyordu ama elinden gelen bir şeyde yoktu. Biten müzikle birlikte ayrılırlarken, içindeki çatlaklardan bir şeyler sızmaya başlamıştı. Etrafına bakındığında herkesin çok neşeli olduğunu gördüğünden, yüzündeki maskeyi biraz daha sabit tutması gerektiğinin bilinciyle mutluluk oyununa tekrardan dönmüştü. Aynı anda da çok iyi bildiği sesi duymuştu.

"Hey geç kaldım sanırım."

"Ferit sen ha!" derken çoktan gelen adamın kolları arasındaki yerini almıştı.

"Evet ben prenses. Sadece erken gelmek isteyen bir bebek gelişimi erteledi."

"İyi ki geldin. Bugün tek eksik sendin." derken neşeyle arkadaşına bakıyordu.

"Bu günü unutacağımı mı sandın? Kendiminkini unuturum da seninkini unutmam bilirsin." derken bir yandan da özlemle genç kadına bakıyordu.

"Ne kadar uzun zaman oldu görüşmeyeli. Özlemişim gerçekten." Deyip en güzel gülümsemelerinden birini hediye etmişti genç adama.

Loya'nın duyamayacağı bir sesle 'Benim kadar değil prenses. Benim kadar değil.' derken bir yandan da geçen günleri düşünüyordu. Düğün davetiyesini eline aldığında kalbine ineceğini düşünmüş ama onun mutlu olmasını tüm içtenliğiyle istediğinden içindeki acıyı bastırmıştı. Yurtdışında katılması gereken uyduruktan bir toplantıyı önemli diye belirtip, düğün günü onu gelinlikler içinde başkasının kollarında görerek, kendine acı çektirme düşüncesinden de böylelikle kurtulmuştu. Ama o görmese de düğün yapılmış, Loya başka bir erkeğe "Evet" demişti. Loya'yı sonsuza kadar kaybettiğini işte o zaman anlamıştı.

Zaten ona hiç sahip oldum mu diye düşünürken, verebileceği tek yanıtın koca bir hayır olduğunu da biliyordu. Eğer onun için arkadaştan öte bir şey olduğunu hissetmiş olsa, duygularını açmakta tereddüt etmezdi ya. Ama Loya onu sadece çok yakın bir dost olarak kabul etmiş. Hayatında her sırrını paylaşırken, onun üzüntülü anlarında bir omuz olmasını istemişti. Genç kızın hayatındaki yeri hiçbir zaman bundan ileri gitmemişti.

"Söyle bakalım hayırsız nerelerdeydin?" Sitemle çıkışmıştı arkadaşına.

"Mazeretlerimi biliyorsun."

"Bak sende diyorsun mazeret diye. Eee bebekler nasıl?"

"Nasıl olsunlar, her gün yeni bir tanesi gözlerini açıyor dünyaya."

Onları farklı bir gözle izleyen Kutay ise içinde uyanan duygulara bir anlam veremeden soluğu bu ikilin yanında almıştı. Elini sahiplenircesine Loya'nın beline koyup, kendine daha da yaklaştırırken "Hayatım, beni tanıştırmayacak mısın?" diyerek karşısındaki adamın gözlerinin tam içine bakmaya başlamıştı.

Loya birden belindeki elin verdiği ani ürperti ile kafasını Kutay'a çevirmişti. Onun gözlerinde gördüğü kıskançlık mıydı? Buna inan-

mayı ne çok isterdi. "Affedersin. Eşim Kutay Aslan. Bu da son zamanlarda beni çok boşlasa da en yakın arkadaşlarımdan Ferit Ekimoğlu."

İki erkekte birbirlerinin gözlerine dik dik bakarak selamlaşmışlardı.

"Tanıştığımıza memnum oldum."

"Ben de. Sizi düğünümüzde görmemiştik." derken bakışları istemsiz olarak sertti.

"Önemli bir iş için yurtdışındaydım."

"Kutay, Ferit bir jinekolog."

"Erkekler için enteresan bir meslek."

"Ben mesleğime mucize diye bakıyorum. Her gün hayata gözlerini yeni açan küçük varlıklar bana bu hissi uyandırıyor."

"Haklısınız galiba."

Ortamdaki hafif kıvılcımlar Tuğrahan'ın yanlarına gelmesi ile bir anda durulmuştu.

"Loya benimle dans etmeyecek misin?" diye Loya'nın ellerini tuttuğu anda, onların sohbetinin farkına varmıştı küçük çocuk. Aynı zamanda yeni misafire kendini tanıtmadığı için hafif utanarak "Affedersiniz. Ben Tuğrahan Aslan." diyerek gördüğü adama elini uzatmıştı.

Ferit ise değişik duygular içinde oradan oraya savrulurken, karşısında gördüğü güzeller güzeli çocukla bir anda dünyaya dönmüştü.

"Merhabalar, bende Ferit Ekimoğlu."

"Tanıştığımıza memnun oldum. Müsaadenizle Loya'yla dans edecektim." diyerek genç kadının ellerinden tuttuğu gibi odanın ortasına götürmüştü.

Onları dalgın dalgın izleyen Kutay'a bakarak "Çok güzel görünüyorlar." derken ortamdaki garip havaya anlam veremiyordu.

Duyduğu sözlerle kafasını gururlu bir şekilde çevirerek "Hayatımdaki en güzel şeyler ne de olsa." derken kalbinden geçenler diline yansımıştı.

Vakit ilerlemiş konuklar birbiri ardına veda etmişti. Uykusu gelen Tuğrahan ise Kutay'ın kucağında, herkese uykulu gülücükler göndermekten geri durmuyordu.

Loya annesinin yanaklarından öperken "Hayatımda yaşadığım

en güzel doğum günüydü. Çok teşekkürler." diyerek bir kez daha şükranlarını sunmuştu.

Selma anneler diğer arabayla önden gittikleri için üçü kalmıştı. Küçüğünü yalnız bırakmamak için arka koltuğa oturduğunda, aynı zamanda ona yastık görevi yapmaya başlamıştı. Sonunda uykusuzluğa dayanamayan küçük çocuk, rahat bir uykuya çoktan giriş yapmıştı. Onun saçlarını okşarken, kafası karışık olarak, dışarıyı izlemeye koyulmuştu.

Dalgın dalgın dışarıyı izleyen kadını ara ara dikiz aynasından izlerken, sonunda dayanamamış ve aklındaki soruyu yöneltmişti. "Ferit Ekimoğlu aslında kim?"

Duyduğu sözler şaşırmasına neden olmuştu. "Bu da ne demek?"

"Sana bakışları sadece arkadaş gibi değildi." derken genç kızın aynadan görünen yüzünü inceliyordu.

"Sen görmek istediğin gibi görmüşsün."

"Ne yani ben karımı başka erkeklerin gözünde öyle görmeyi mi istiyorum? Pes artık." diyerek yolun boş olmasından faydalanıp, arkaya sinirli bir bakış atmıştı.

"Ferit sadece arkadaşım. Bunun dışında hiçbir şeyim değil, tamam mı? Ayrıca bu seni niye rahatsız etti ki? Yoksa kıskandın mı?" Alacağı yanıta dikkat kesilmiş bir halde öndeki adama odaklanmıştı.

Bir anda olayın geldiği nokta Kutay'ı şaşırtmış olsa da hemen kendini toparlayarak "Ne kıskanması? Adamın bakışlarını beğenmedim. Hem neden kıskanayım ki? Bunun için bir neden mi var?" derken genç kızı ne kadar kırdığının farkında bile değildi.

Biraz önce onun kendisini kıskanmış olma düşüncesiyle gözleri parlayan Loya, son duyduklarıyla kabuğuna çekilmişti. "Haklısın neyinim ki?" derken de camdan tarafa dönüp, gözünden akan tek damlayı Kutay'ın görmemesi için hemen eliyle silmişti.

Kutay yol boyu hissettiği duyguları sorgular haldeydi. Onu Ferit'le sarılırken gördüğü an, genç adamın boynunu kırmayı istemiş. Yanlarına gidip, Loya'nın beline sarılırken de, onun kendisine ait olduğunu onun gözlerinin içine sokmuştu resmen. Hayatında daha önce yaşamadığı bu duygu kıskançlıksa, bunun nedeni de düşündüğü şey miydi yoksa? Dikiz aynasından izlediği kadını, hayatının

neresine koyacağını bilemiyordu. Bu da hayatını içinden çıkılmaz bir halde karıştırıyordu.

Suskun geçen dakikalardan sonra eve varmışlardı. Kutay kucağındaki oğlunu yatırmak için odasına yönelmişti. İçindeki sıkıntıya rağmen Loya da yanında gelmiş, küçüğünün yatırılmasına yardımcı olmuştu. Sonrasında da tek söz etmeden direkt odaya geçip, hazırlandıktan sonrada yatağın en uç köşesine bir sığıntı gibi ilişmişti.

Güzel başlayan ama devamında içini sıkıntılara boğan günü düşünürken, kafasında Kutay'ın sözleri oradan oraya çarpıp canını yakıyordu. Oyun olarak başlayan bu evlilikten ne beklemişti ki? Kutay hep açık olmuş, hiçbir zaman ümitlenmesine izin vermemişti. Ama ağrıyan kalbine ve akmak için zorlayan gözyaşlarına bunu bir türlü anlatamıyordu. Yanında uzanan adam için ağlamaya bile hakkı yoktu. Ucuna ilişip yattığı yatak ne çok şeyi ifade ediyordu. Hayatı da son dönemde böyle değil miydi? Yaşadığı hayata sadece küçük bir rolle dahil olmuştu. Bu rolü oynadıktan sonra da sahneyi terk edip, gitmesi istenecekti. Kutay Aslan'ın hayatının küçük bir bölümünde, ona göre önemsiz bir roldeydi. Ah bunu birde ağrıyan kalbi anlasaydı...

O gecenin sabahı, yeni bir Loya açmıştı gözlerini doğan güne. Kendisini anlamayan, her fırsatta isyan çıkaran kalbini kilitli kapılar ardına gizleyip, kalan günlerini küçük Tuğrahan'ın eksikliğini çektiği şeylere kavuşmasına adayacaktı. Bunun için de ilk olarak, küçüğünün annesini tanımasından başlayacaktı. Bu izni çıkarmanın zorlu olacağını bilse de, vazgeçmek kitabında yoktu. Bu yüzden de tüm zırhını kuşanıp çıkmıştı Kutay'la cenk meydanına.

"Seninle bir şey konuşabilir miyiz?"

"Çok mu önemli? Çıkmam lazım." derken Loya'ya doğru dönmüştü.

"Evet... Önemli."

Camın önündeki koltuklara oturduklarında, suratında acelesi olduğunu belli eden ifade ile bakıyordu genç kıza. "Evet anlat bakalım. Konu ne?" derken aklında da ne konuşacakları ile ilgili bir sürü düşünce geçit yapmaya başlamıştı. Yoksa sevgili karısı aslında Ferit

Ekimoğlu'nun kim olduğunu mu anlatacaktı? Neden takmıştı ki bu adama? Belki de gerçekten Loya'nın da dediği gibi çok iyi arkadaşıydı. Öyleyse neden içinde bir yerlere dokunuyordu bazı şeylerin olabilme ihtimali.

Loya alacağı yanıttan emin, derin bir nefes alıp vermeden sonra "Tuğrahan ve annesi..." diyerek söze başlamıştı. Karşısında ne düşündüğünü anlayamadığı bir ifadeyle duran adamsa, onun sözlerine devam etmesine hiç yardımcı olmuyordu. Kutay'ın sessizliğinden sonra, sözlerine devam etmesi gerektiğini anlamıştı. En iyisinin bir çırpıda olacağını düşünerek başlamıştı konuşmaya. "Tuğrahan'a annesinin resimlerini göstermek istiyorum." İşte söylemişti. Şimdi sıra onun karşı koymasına direnmekteydi. Şu anda bunu yapacak güce de sahipti.

Loya resmen sağ gösterip, sol vurmuştu. Başka bir konuda konuşmayı beklerken, Loya yine onu şaşırtmayı bilmişti. Zaten uzun süredir bunu düşünen Kutay için teklif beklediği fırsattı. Başından hatalı iş yaptığını, oğlunun davranış değişikliklerinden anlamış olsa da, yaptığı hatadan dönebilme cesaretini gösterememişti. Hayatına giren kanatsız melek bir sorununa daha bilmeden çare olurken, karşısında nasılda ürkek bir kuş gibi duruyordu. Sanki uzanıp dokunsa, hemen kaçacakmış gibiydi. Ama onun kaçmasını istemiyordu ki... Son zamanlarda bu duygularla dolup taşıyordu. Elini uzatsa korkup, kaçacağını bildiğinden, atacağı adımı kestiremiyordu. Zaten onunla olan neyi kestirebilmişti ki... Bu düşünceleri başka bir zamana öteleyip, kendisinden yanıt bekleyen Loya'yı daha fazla zorlamadan "Yapabilirsin." deyip, ayağa kalkmıştı.

Büyük bir tartışma yaşayacaklarını düşünürken, onun bu kadar sakin ve tek kelimelik bir cevapla verdiği onaydan sonra, kapıya yöneldiğini ilk şaşkınlığını attığında anlayabilmişti. Kapıya yaklaşmış olan Kutay'ın ardından "Olmaz demeyecek misin? Veya başka bir şey..." derken duyacaklarını çok merak ediyordu.

Gözleri kapalı derin bir nefes alıp vermeden sonra "Yaptığım hatanın büyüklüğünün farkındayken ne diyebilirim ki? Lütfen beni zorlama Loya, lütfen." diyerek kapıdan ardına bakmadan çıkmıştı.

Kutay'ın ardından ne kadar baktığının farkında bile değildi. Artık onunla alakalı bir şeye şaşırmam derken, her seferinde ona, bunu unutturan hareketlerde bulunuyordu genç adam. Neye ne tepki vereceğini kestiremiyordu. Yine onu tüm karmaşayla ardın-

da bırakıp gidebilmişti. İsteği karşısında ne kızmış, ne de bir yorumda bulunmuştu. Söylediği sadece bir onay verişten başka bir şey değildi. Halbuki onun aklındaki ve kalbindekileri bilmeyi ne çok isterdi. Kalbinin istediğine yine aklı fren koymayı bilmiş 'Yine çok şey istemeye başladın. Haydi görevini düşün.' diyerek asıl işine odaklanmasına yardımcı olmuş olsa da, Selma Hanım yanına geldiğinde aklı ve beyniyle girdiği savaşı daha bitirememişti.

Gelininin dalgın yüz halini gören Selma Hanım "Bir şey mi vardı kızım?" dediğinde Loya da daldığı kör kuyulardan ancak çıkabilmişti.

Hafif utanmış bir suratla bakarak "Affedersin annecim dalmışım." diyerek yaşlı kadının yanına yanaşmıştı.

"Derinlere dalma kızım. Bazen çıkması zor oluyor." derken aklında yıllardır daldığı derinliklerden çıkmayan oğlu vardı.

"Müsaitseniz sizinle bir şey konuşacaktım."

"Ne demek. Buyur kızım."

"Konu Tuğrahan."

Torununun ismi geçince bir anda paniklemiş olan yaşlı kadın "Bir şey mi oldu yoksa" derken sanki ömründen ömür gidiyormuş gibi hissetmişti.

Yaşlı kadının endişelenmesine neden olmanın mahcubiyetiyle hemen konuya girmenin en uygunu olduğuna karar vermişti "Yok, o çok iyi. Sadece ona annesinin resimlerini göstererek bir sürpriz yapmak istiyorum. Bunun için yardımınıza ihtiyacım var."

Daha torununun iyi olduğuna sevinemeden, duydukları yaşlı kadının endişelerini tekrar alevlendirmişti. "Kızım biliyorsun, Kutay buna izin vermiyor. Ne yaptıysak fikrini değiştiremedik. Şimdi tam baba oğul iyi anlaşmaya başlamışken, bunu yaparak Kutay'ı tekrar sinirlendirebiliriz." diyerek mahcup mahcup gelinine bakmaya başlamıştı.

"Ben Kutay'la konuştum. Onun da izni var."

Gözleri kocaman açılan yaşlı kadın gelinin yüzüne anlamaz ifa-

delerle bakarak "Bunu kabul etti mi? Yani kızmadı." derken yüzündeki şaşkınlık hayret uyandıracak gibiydi.

"Ona sordum o da kabul etti. Sizden bu konuda yardım istiyorum. Bana fotoğrafları verirseniz, bugün Tuğrahan'a sürpriz yapabilirim."

Bu kız yaşlı kalbini daha ne kadar şaşırtacaktı acaba. Aileye katılmasıyla başlayan serüvende, iyilik meleği gibi kalplere dokunmuş, yıllarca buz tutmuş olanlara bile etkisi olmuştu. Bugün daha iyi anlıyordu ki, bu kız kendinin bile başaramadıklarını, sihirli dokunuşlarıyla başarmış, ona da dünyaları bağışlamıştı. Uzanıp ellerini avuçlarının içine alarak konuşmuştu. "Aileme umut, aileme ışık, aileme huzur, aileme sevgi oldun güzel kızım. Sana teşekkür etmek için kelimeler bulamıyorum." Sözlerine gözlerindeki yaşlar karışmıştı.

Onun içten sözleri Loya'nın kalbinin sıkışmasına neden olmuştu. Ah ne çok isterdi, yaşlı kadının sözlerindeki gibi biri olmayı... Onun ailesinin bir parçası olup, gerçek bir gelin, torunlarının annesi olabilmeyi... Ama bir yalancıdan başka bir şey değildi ki. Birkaç ay sonra bu evden giderken, onlardan nasıl ayrılacaktı? Kalbi o günleri düşünmek istemese de, her an bir yerden çıkıyordu bu karabasanlar.

Tüm içtenliğiyle, elini tutan elleri daha da sıkıp "Asıl ben teşekkür ederim. Bana bir kayınvalideden çok anne olduğunuz için." diyerek yaşlı kadına içindeki tüm sevgi ile sarılmıştı. Duygusallıkları biraz azaldıktan sonra ancak yapacakları işe dönebilmişlerdi.

"O evden taşınırken her şey kolilere konmuştu. Kutay hiçbir şeyin bu evde olmasını istemedi. Bizde hiçbirini açmadık. Hepsi o günden beri depoda durur. Ben gidip getireyim."

"Bende yardım etseydim anne."

"Gerek yok kızım. Ben Sevim'le hallederim." deyip gözden kaybolmuştu.

Bir saatin sonunda Selma Hanım gelmişti.

"İşte istediklerin kızım. Senin için sorun olmazsa fotoğraflara yalnız bakabilir misin? Şu gün oldu hala bakamam onlara. Belki de utandığım içindir Leyla'nın gözlerine fotoğraftan da olsa bakama-

mam. Onun oğlundan saklanmasına izin vererek, uğrunda öldüğü bebeğini ona gösteremediğim için hala kavrulurum güzel kızım. Beni yanlış anlamazsan ben odama gitmek isterim. Sanırım eski günleri düşünmek bile beni yoruyor."

Onun yorgun yüz hatları Loya'yı da endişelendirmişti. "İyi imsiniz? Sizinle gelmemi ister misiniz?"

Güven veren gülümsemesi eşliğinde "Yok kızım. Biraz dinlenirsem bir şeyim kalmaz. Hem senin zorlu bir görevin var. Boşa beni düşünme." diyerek odasının yolunu tutmuştu.

Önüne konan fotoğraflar Loya'yı düşündüğünden daha da çok sarsmıştı. Tamam sevdiği adamı, sevdiğiyle görecek olmanın sıkıntısını yaşayacağını biliyordu ama bunun resimlerle görünce daha da artacağını düşünmemişti. Kutay ne güzel gülüyordu... Fotoğraflarda neler yoktu ki... Söz, nişan, düğün, ailelerin birlikte olduğu sayısız fotoğraf... Sevdiği adamın gerçekten mutlu olduğu anların tanıkları... Fotoğraflara bakarak ne kadar zaman geçirdiğinin farkında değildi, çünkü son baktığında takılı kalmıştı.

Elinde tuttuğu Leyla'nın fotoğrafı ona neler neler fısıldamıştı. Hamileliğinin son aylarında çekilmiş olduğu anlaşılıyordu. Aldığı kilolar bile Leyla'nın güzelliğini bozmamış, üzerindeki su yeşili, küçük beyaz çiçekli hamile kıyafetiyle güneş gibi parlıyordu genç kadın. Gözlerindeki ışıltıdan pozu kimin çektiğini düşünmesine gerek bile kalmıyordu. Leyla'nın gözlerinde gördüğü saf ve çok büyük bir sevdaydı. Tabi ki bu sevdayı her hücresinde yaşamış Kutay için, kendisinin anlamı olmamasına şaşmamalıydı. O hep Leyla'nın olacaktı, geçmişten gelen fotoğraflar bunun en iyi kanıtıydı.

En sonunda Tuğrahan'a göstereceği fotoğrafları ayırmış, bunu yaparken de ne kadar zorlanmıştı. Ayağa kalktığı anda yerdeki fotoğrafı fark etmişti. Eline aldığı fotoğrafta genç Kutay eşsiz bir gülümseme gönderiyordu karşısındakine. Yakından çekilmiş profesyonel bir fotoğraftı. Yüzünün hatları üzerinde ellerini gezdirirken, hiç sahip olamayacağı adamdan hiç değilse, bu fotoğrafı ona kalmalıydı. Özlemi içini titretirken, bakıp avunacağı bu gülen surata çok ihtiyacı olacaktı.

Saate baktığında Tuğrahan'ın çoktan gelmiş olduğunu anlamış, hemen ortalığı toparlayıp, aşağı inmişti. İçi içine sığmıyor, onun nasıl tepki vereceğini de kestiremiyordu. Ama küçücüğünü tanıyorsa, yıllardır beklediğine kavuşmanın verdiği rahatlıkla yüzünde eşsiz bir gülümseme ile ödüllendirileceğine emindi.

Tuğrahan bir anda gördüğü Loya ile şaşırıp kalmıştı. "Loya!"

"Neler yaptın bakalım bir tanem?"

"Bugün öğretmenden aferin aldım."

"Yakışır paşama. Ne oldu anlat bakalım?"

"Öğretmen tahtaya bir soru yazdı. Sınıfta kimse cevaplayamadı. Sadece ben cevapladım."

"Akıllı kuzum... Benim de sana bir sürprizim var."

Sürpriz lafı Tuğrahan'ın tüm dikkatini kendisine vermesini sağlamıştı. "Sürpriz?"

"Evet sürpriz. Hani sen benden bir şey istemiştin. Ben de bunun için uğraşacağımı söylemiştim. Biraz zaman alacağını ve beklemen gerektiğini de belirtmiştim. Hatırlayabildin mi?" dedikten sonra dikkatle küçüğünün yüzüne odaklanmıştı.

Annesini çok merak ediyordu. Onu rüyalarında devamlı ziyaret eden ama bir türlü yüzünü göremediği meleğinin yüzünü bir görebilseydi dünyalar onun olurdu. Annesine benziyor muydu? Yoksa babasına mı daha çok benziyordu? Su annesinin kopyası gibiydi. Serra Teyze'yi ilk gördüğünde ne kadar şaşırmıştı. Sanki Su büyümüşte çıkmış gibiydi karşısına. Kendisi acaba ne kadar benziyordu Leyla annesine? Yoksa hiç mi benzemiyordu? Ama çocuklar annelerine benzerlerdi. Ya da öyle düşünmek istiyordu.

Loya içeri girdiğinde Tuğrahan'ın göz ve kafa hareketlerinden yine içinden kendiyle konuştuğunu anlamıştı. Çevresinde her ne kadar onu çok seven insanlar olsa da küçüğü, kendini açmak istemediği konularda böyle bir yöntem geliştirmiş, kafasında kendiyle konuşma yolunu seçmişti. Onun kalabalık içinde yalnız kalmış kalbi, Loya'yı her seferinde derinden etkiliyordu. Kim bilir yine hangi konuda kendiyle konuşuyordu...

"Hey küçük paşa yine meşgulsün."

Kendiyle o kadar iç içeydi ki seslenişini bile fark edememiş, ancak genç kadın oturup ellerini avuçlarının içine aldığında düşüncelerinden sıyrılmıştı.

"Loya gelmişsin."

"Ben buradayım ama sen çok uzaklardasın paşam."

"Loya sence ben anneme benziyor muyum?"

Hazırlıksız yakalanmıştı. Şimdi bu küçük yüreğe ne diyebilirdi ki? Hiç tanımadığı Leyla hakkında ne söyleyebilirdi? Benziyorsun demek olmaz, benzemiyorsun demek hiç olmaz bir durumda kalmıştı. Merakla açılmış, ondan cevap bekleyen gözler nasılda çaresizdi.

"Bir tanem bu sorunun cevabını verememem biliyorsun değil mi?"

"Biliyorum ama senden rahat konuştuğum kimsem de yok. Selma anneme sordum hep benziyorsun diyor. Sonrada o melekler kadar güzele bağlıyor. Halalarımda aynısını söylüyor. Babama da zaten hiç soramam. Şey bir de şey var... Şey... Nevin Teyze..."

"Nevin Teyze?"

"Bak bu sır tamam mı? İkimizin sırrı."

"Tamam, kimseye söylemeyeceğim."

"Söz mü?"

"Söz."

"Nevin Teyze annemin teyzesiymiş. Ben hiç görmedim ama beni arada okuldan arar konuşuruz. Ben de ona annemi sorarım. Biliyor musun Tatlım, annemde matematikte iyiymiş, aynı benim gibi. Saçları da çok uzunmuş aynı senin gibi." derken Loya'nın saçlarına uzatmıştı ellerini.

Miniğini dinlerken hüzünlenen kalbi bu işe el atması gerektiğini fısıldamıştı genç kadına. "Bana güveniyor musun?"

"Hı hı..."

"Öyleyse sana annenin fotoğraflarını bulmaya çalışacağım ama söz vermiyorum. Bu biraz zaman alabilir. Yani beklemen gerekebilir. Anlaştık mı?"

Boynuna dolanan eller nefesini kesecek kadar sıkıydı ama bu sevinç gösterisi dünyalara bedeldi. Kucağında kahkahalar atan küçüğü için yapamayacağı şey yoktu bugün bunu bir kez daha anlamıştı.

Fotoğraf konusunu konuştukları günden, şimdiki zamana dönmüşlerdi.

Gözleri kocaman açılmış bir halde Loya'nın kucağına zıplarken, bir yandan da olayın gerçekliğini sorguluyordu. "Gerçekten mi? Görecek miyim?"

"Evet paşam göreceksin."

"Haydi Loya, artık beklemeyelim. Göster bana annemi."

Tuğrahan'ın heyecanlı hali, Loya'yı hem çok mutlu etmiş hem de onunla konuşması gerektiğini hatırlatmıştı.

"Öncelikle sakin olmalısın ki, resimlere baktığında daha güzel görebilesin. Yoksa baktıklarından hiçbir şey anlayamazsın. Zaten o resimler artık hep senin olacak. İstediğin kadar bakabileceksin. Anlaştık mı?

"Tamam Loya." derken içindeki sevinç gözlerinden taşıyordu.

"Haydi öyleyse odana gidelim."

"Odamdalar mı?" diyerek atılmıştı.

"Evet bir tanem oradalar."

Merdivenleri nasıl çıktıklarını, hangi ara odaya geldiklerini anlamamışlardı. Loya hazırladığı albümü yatağın üzerine getirmiş ilk sayfasını çevirirken içi kıpır kıpır olmuştu. İlk fotoğraf annesinin tek başına habersiz çekilmiş bir pozuydu. Uzaklara dalmış kadının, sanki beklediği bir şeyler varmış gibi heyecanlı olduğu resimden bile belliydi. Fotoğrafta Leyla'nın güzelliği tüm ihtişamıyla parlarken, Tuğrahan'ın da kime benzediği gün yüzüne çıkmıştı.

Sabahtan beri verimli çalışamıyor, ne zaman işlerin başına geçse sabahki olay aklına geliyordu. Kuru bir izinden sonra evden neredeyse kaçar gibi çıkmış olmasını sindiremiyordu. O fotoğrafları oğluna göstermesi için Loya'yı tek başına bırakarak, bir kez daha genç kadına haksızlık yaptığını düşünüyordu. Arabayı park ederken, geç kalmamış olmayı umuyor ama aynı zamanda da atacağı bu adımı biraz daha geciktirme olanağı olmasını istiyordu içten içe. Tek tek çıktığı basamaklar onu Tuğrahan'ın odasına götürürken yine eskinin hayaletleri peşini bırakmıyordu.

"Kutay Bey Nevin Hanım hatta."

"Bağla lütfen."

Nevin Hanım... Leyla'nın teyzesi... Evliliklerini istemeyen tek kişi... Evleneceklerini açıkladıklarında herkes çok mutlu olmuş, sadece tek olumsuz yanıt ondan gelmişti. Herkesin çok isteği bu beraberlik, evliliğe giden yola girdiğinde Nevin Hanım'ın ısrarlı hayırları bir işe yaramamıştı. Sonrasında da Leyla'ya olan sevgisi ağır basmış olacak ki, olumsuz konuşmaları bir bıçak gibi kesilmişti. Fakat kendisini onaylamadığını her fırsatta hissettirmeyi de bilmişti. Kendi çocuğu olmayan ve yalnız yaşayan kadın için Leyla dünya demekti. Onu kaybettiğindeki suçlar bakışları hala aklındaki yerini koruyordu.

"Buyurun Nevin Hanım..."

"Çok konuşmayacağım. Sadece bilmeni istedim. Ablam ve eniştemi

kaybettik. Yarın cenazeleri kalkacak. Yok olan bir ailenin ardından belki son görevini yapmak istersin."

Telefonu kapattıktan sonra ne kadar dalıp gittiğinin farkında bile değildi. İçeri giren sekreterinin sesi onu kendine getirmişti. "Efendim kapıyı çaldım duymadınız. Telefonlara da cevap vermediniz. Endişelendiğim için girmek zorunda kaldım."

İfadesiz buz gibi bir sesle "Yarınki tüm randevularımı iptal et." diyebilmişti.

Son zamanlarda patronunun dengesiz hallerine alışkın olan sekreter için bu yeni bir şey değildi. Emirlerinin sorgulanmaması gerektiğini de anlayalı çok olmuştu. "Emredersiniz, efendim."

Eve geldiğinde vücudunun artık onu taşıyamayacağını hissediyordu. Genellikle kaldığı şehirdeki evine gitmek istemiş ama ayakları onu ait olduğu yere yönlendirmişti. Kimseyle karşılaşmak istemediği içinde, kapıyı anahtarıyla açmış tam odasına yönlendiği sırada duymuştu annesinin sesini.

"Babaannesinin kuzusu nasılda annesine benziyor. Sevim baksana aynı kaş, burun. Bu küçük kuzu büyüyünce aynı anne olacak ne dersin?"

"Haklısın hanımım. Aynı annesi. Keşke Leyla Hanım'da görseydi bu günleri."

"Doğru söylüyorsun Sevim. Bir kerecik görebilseydi, gelmesi için geceler boyu yalvarıp, haberiyle havalara uçtuğunu."

Kayıplar, kayıplar, kayıplar. Oğlu bunları yaşamak zorunda değildi. Küçücük kalbi bunları öğrenip, üzülmemeliydi. Onu korumalıyım derken bunu nasıl yapacağını bilememek en kötüsüydü. En iyisi bilinmezlikti. Oğlu, tanımadığı kimseye özlemde duymazdı. Hayatındaki yanlışlara bir halka daha ekleyen sözleri biranda ortama bomba gibi düşmüştü.

"Anne bir daha oğlumun yanında Leyla'dan bahsedilmeyecek."

Yaptığı hatanın bilinciyle eski günlerden dönüş yapıp, kapıyı tıklatmak için elini havaya kaldırdığında derinde bir nefes almış, çalmasıyla da bırakmıştı.

"Gelebilir miyim?"

Kendisine şaşkınlıkla bakan iki yüze de hazırlıklı değildi. "Hey ben gerçeğim. Hayalet gibi bakmayın bana." diyerek ortamı yumuşatmaya çalışmıştı. Fakat suç işlerken yakalanmış gibi önündekileri toplamaya çalışan oğlunu görünce içi acımış ona daha fazla sıkıntı vermemek için dilinden istemese de dökülmüştü sözler "Rahatsız ettiysem gidebilirim." Sonrasında oğlunun vereceği tepkiyi beklemeye başlamıştı.

Loya'nın ellerinden güç, gözlerinden onay olan Tuğrahan "Baba birlikte bakalım mı?" derken öyle ürkekti ki, içi titremişti genç adamın. Bir adımda yanına vardığı küçüğünü yılların pişmanlığıyla daha da sarmalamış, saçlarına sayısız öpücük bırakırken "Özür dilerim oğlum. Özür dilerim." Sözleriyle pişmanlığını gözler önüne sermişti.

Birlikte baktıkları her fotoğrafta yeni bir şeyler öğreniyordu küçük Tuğrahan. "Annene çok benziyorsun. O da sevindiğinde gözleri aynı senin gibi parlardı. Bu resimde de olduğu gibi."

"Bak bu deden, bu da anneannen. Seni çok severlerdi."

Onları böyle görmeyi ne çok istemişti genç kadın. Evet, şimdi aylardır hasret olduğu şekildeydi baba oğul. Birlikte geçmişlerinden gelenlerle tanışıp, yeniden kaynaşıyorlarken, kendini oraya ne kadar yabancı hissediyordu.

Loya'yla baktıkları ilk fotoğrafa tekrar gelmişlerdi.

"Baba, annem burada ne bekliyor?"

"Seni oğlum."

"Beni mi?"

"Evet seni. Hamile olduğunu öğrendiği ilk gün çekmiştim. Uzaklara bakarken sanki seni görüyor gibiydi. O seni çok bekledi. Canından bile çok sevdi. *'Senin yaşaman için hiç düşünmeden son nefesini verdi. Sen onun duası, sen onun geçmişi, sen onun yaşayamadığı geleceğiydin.'* Sen hem annen hem de kendin için yaşa oğlum."

Herkes odasına çekildiğinde değişik bir ruh hali de beraberinde gelmişti. Genç kadına ağır gelmişti gün içinde yaşadıkları. Küçük Tuğrahan'ın mutluluğuyla sevinmiş, Kutay'ın oğluyla yaptığı tam barışın huzurunu onlarla yaşamış olsa da, sevdiğinin ağzından sevdiğini dinlemek insana ne zor gelirmiş, bunu bizzat şahitlikle öğrenmişti. Onun her Leyla deyişinde sanki kalbi daha da ağırlaşmış taşıyamayacağı bir hal almıştı. Bir kez daha, ta derinlerden hissetmişti bu aile için geçici olduğunu. Kafasını yastığa koyup, yatağın yine en ucuna ilişmişti her zaman ki gibi.

"Düşeceksin."

Bir anda arkasından gelen sesle irkilmişti. Büyük bir şaşkınlıkla uyuduğunu sandığı adama dönerek "Efendim" diyebilmişti.

"Düşeceksin diyordum."

"Ne münasebet."

"Böyle uçta yatmaya devam edersen göreceksin zaten yerle yakın münasebeti. Merak etme yemem seni. Rahat ol." derken keyifli bir gülümse kaplamıştı yüzünü.

Umursamaz görünmeye çalışarak "Ben rahatım zaten." demeyi zorla başarmıştı.

Gözleriyle genç kadının durduğu pozisyonu işaret ederek "Belli oluyor."

"Sen kendine bak."

"Yok canım ben sırama savdım. O yüzden de, hiçte bile uçlarda yatamam. Hala ara ara sızlıyor bacağım."

"Yok daha neler. Görende metrelerce yüksekten düştün sanacak."

"Benim canım kıymetlidir."

"Belli oluyor efendim. Hem sen benle uğraşmayı bırak da uyu."

"İnsanda uyku mu bırakıyorsun. Şimdi düşeceksin diye gözüme uyku girmeyecek. Bilirsin eşekten düşeni eşekten düşen anlarmış. İnat etme de düzgün yat."

Onunla uğraşacak hali olmadığından sözünü dinleyip, daha rahat bir pozisyonda gözlerini yumsa da, duyduğu sesle aniden tekrar açması bir olmuştu.

"Teşekkür ederim."

"Ne için?" derken şaşkın şaşkın bakıyordu.

"Bana oğlumu tekrar verdiğin için."

"O senden hiç gitmemişti ki, tekrar vereyim. Sen onun için ne kadar kıymetli olduğunu daha anlamamışsın. O seninle nefes alıyor. Bunu unutma."

"Benimle nefes alıyorsa, seninle de kalbi atıp, yaşama tutunuyor. Onun için çok önemlisin. Bu yüzden çok teşekkür ederim."

Gözlerini kapatarak "Bir şey değil." derken içindeki anlamları onun görmesini istememişti. Oradan geçenleri görüp de ulaşamayacağının, Kutay tarafından kendine bildirilmesine ihtiyacı yoktu.

Durumu kabullenişinin üstünden koskoca iki hafta geçmiş, bu süre zarfında da günün getirdiklerini yaşamayı uygun bulmuş-

tu. Günlük rutinler devam etmiş, yastığa kafasını koyduğu anda da yine kaçmaya çalıştığı düşüncelerle kendisini baş başa bulmuştu.

Yaşadığı kısır döngüden kurtulacak bir çaresi olmaması da en zoruydu. Birkaç ay sonra bitecek olan bu evlilik için savaş bile veremeyeceğini bilmek, herkesin gıpta ile baktığı bu evliliğin bir yalandan ibaret olduğunu kimseye söyleyememek ne kadar ağır gelmeye başlamıştı.

"Ah Derin, nerden çıktı Amerika'ya taşınmak sanki. Buradaki şirketlerin suyu mu çıkmıştı?" diye kendi kendine söylenmekten başka yapacağı bir şey de yoktu.

En yakın arkadaşı okyanuslar ötesinden kendisine el sallarken, yapabileceği tek şey onun için mutlu olmaktı. Nasıl mutlu olmazdı ki... Sevdiği adamla evlenip, yeni bir hayata yeni bir ülkede başlamayı seçmişti Derin. Delice sevildiğini bildiği için de gözü kapalı kabul etmişti. Derin ve Mehmet'in mutlu olacağına inancı tamdı. Bu ilişkiyi her zaman destekleyen ve onların bu hale gelmesindeki en büyük etkendi ne de olsa. Eskiler boşuna dememişlerdi terzi kendi söküğünü dikemezmiş diye. Arkadaşlarının ilişkilerinde profesör olsa da, iş kendisininkine gelince tamamen sıfırdı. Tamam da bu şekilde olmasını da, kendi istememiş miydi?

Kafasındaki düşüncelerle eli telefona gitmişti. Arada saat farkı olmasına rağmen Derin'in anlayışla karşılayacağını biliyordu.

"Nasılsın prenses..."

"Ben çok iyiyim güzellik sen nasılsın? Asıl ondan haber ver."

"Nasıl olabilirim ki Derin. Bildiğin gibi." Konuşurken sanki karşısındaymış gibi omzunun birini de silkmişti.

"Fikrimi biliyorsun. Susma diyorum. Konuşamam diyorsun. İçindekileri hissettir diyorum. Korkuyorum diyorsun. Her lafıma cevabın hazır... Pişman olacaksın Loya. Geç olmadan adım at."

"Yapamam Derin."

"Lütfen söylediklerimi düşün. Seni çok seviyorum arkadaşım. Benim kadar mutlu olmanı istiyorum. Artık gözünden yaşlar süzülsün istemiyorum. Elbet ağlayacaksan da mutluluktan olsun o damlalar diyorum."

"Seni çok özledim." derken bir damla daha özgürlüğüne kavuşmuştu.

"Ben de seni özledim hayatım. Tatilde mutlaka bekliyorum haberin olsun."

"Kendine iyi bak güzelim. İnşallah görüşürüz."

"Sen de iyi bak Loya, sen de... Ama söylediklerimi düşünmeyi de unutma."

"Hoşça kal."

Onunla yaptığı konuşma yine kafasını karıştırmıştı. Arkadaşı 'susma' diyordu ama konuşmaktan korkuyordu. Karşısında sadece bir oyunun kalan günlerini geçiren adama, nasıl diyebilirdi ki 'Seni seviyorum'. Bu kolay mıydı? Tamam söylese sonrasında duyacaklarına hazırlıklı mıydı? Onun ağzından istenmediğini duymak istemiyordu ki... Bu haliyle hiç değilse hayaliyle yaşayabilirdi.

'Güz delisi aşkım benim. Keşke başka mevsimler de olduğunu bilmek isteseydin. Keşke benim kalbimdekilerin karşılığını gözlerinde görebilseydim. Ah keşke tüm cesaretimi toplayıp, sana, seni ne kadar sevdiğimi söyleyebilseydim. Ya da keşke o restoranda seni hiç görmeseydim.' Aynı anda da kalbi buna isyan etmişti. Elini kalbinin üzerin koyup 'Hayır, seni tanımamış olma düşüncesi bile kalbime bunu yapıyorsa, gerçekten tanımamak... İşte bunu düşünemiyorum bile... Orada öyle bir yer edindin ki, senden başkasına oranın anahtarını zaten veremezmişim. Onu istemesen de orada hep sen olacaksın.' derken gözlerinden de birbiri ardı yaşlar akmaya başlamıştı.

Tuğrahan yine yüzündeki gülümsemesini herkesten sakınır olmuştu. O böyle kabuğuna çekildiğinde bir sıkıntısı olduğunu artık anlıyordu genç kadın.

"Hey yine giyinmişiz yalnızlık giysimizi. Ama biliyor musun bu giysi sana hiç yakışmıyor. Sen yalnız kalamayacak kadar çok seviliyorsun. Onu bir daha giyme güzel gözlüm."

Onun sözlerine eşsiz bir gülümsemeyle karşılık vermişti Tuğrahan. "Loya biliyor musun benim hiç doğum günüm olmadı. Ben annemin öldüğünde doğmuşum. Onun öldüğü gün bana doğum günü yapılması kötü olur değil mi? Ama keşke yapsaydık. Hem annem bize kızmazdı ki... O da mutlu olurdu, değil mi?"

Küçüğünün ağzından dökülenlere hazırlıksız yakalanmıştı. Onun içinde böylesine büyük bir acı taşıması her seferinde daha da kalbini acıtıyordu. Onu kendine çekip kucaklarken "Olurdu bir tanem. Hem de çok mutlu olurdu." derken gözyaşlarına engel olamamıştı.

Onun ağladığını anlayan Tuğrahan küçücük elleri ile o damlaların önünü kesmeye çalışırken, buna neden olduğu için çok üzülmüştü. "Ağlama Loya. Sen ağlayınca kalbim acıyor. Ağlama lütfen."

Yüzünde damlaların her birini toplamaya çalışan küçüğünün ellerini tutup, dudaklarına götürürken "Tamam bir tanem sustum ben." derken derin derin nefeslerle kendini kontrol etmeye çalışıyordu.

Dolu dolu olmuş gözlerle "Benim için ağlama Loya. Hem doğum günüm olmasa da sorun yok. Sen bana çikolatalı pasta yaparsan ben yine çok mutlu olurum. Hem sana da yardım ederim." diyerek Loya'yı sakinleştirmeye çalışıyordu sevgi dolu kalbiyle.

Loya duyduğu anda kararını vermişti. Küçüğü mahrum kaldığı doğum gününe kavuşacaktı. Gerçekten bir parti havasında, çok güzel bir doğum günü olacak, tüm arkadaşlarını davet ederek o günün tüm güzelliklerini yaşayacaktı.

Loya'nın aşağı inmesini merakla bekliyordu yaşlı kadın. Torununun dilini çözen tek anahtardı gelini. Endişeli gözlerle gelene bakarken dökülmüştü ağzından sözler. "Derdi neymiş küçük paşamın kızım?"

"Anne ona doğum günü yapmak istiyorum."

"Ama kızım bunun imkânsız olduğunu biliyorsun. O gün aynı zamanda Leyla'nın da ölüm yıldönümü."

"Biliyorum anne. Ama Tuğrahan daha ne kadar o gün yüzünden cezalandırılacak? Daha ne kadar küçücük kalbiyle annesinin öldüğü gün doğmanın ağırlığını yaşayacak? Anne lütfen ondan bunu esirgemeyelim."

"Ama Kutay..."

"Anne bilmesi gerekiyor mu?"

"Nasıl yani?"

"Kutay akşam geliyor. Biz bu partiyi öğlen yaparsak, onun geliş saatine kadar her şeyi bitirmiş oluruz. Geldiğinde de gündüz olanları bilmek zorunda değil zaten. Bunu okulunda da yapabilirim ama evinde, ait olduğu yerde arkadaşları ile yapması, onun kendini açması için çok önemli bir fırsat olur. Lütfen bana yardımcı olun."

"Haklısın kızım. Tamam, yapalım." derken içinde oluşan sıkıntıya geçit vermemeye çalışıyordu.

Önlerinde hazırlıklar için sadece bir haftaları vardı. Tabi bunu yaparken de büyük bir titizlik gerektiren gizlilik durumuna sonuna kadar herkes uyuyordu.

"Anne Tuğrahan'ın doğum gününe çağırabileceğimiz yakın akrabaları yok mu?"

"Yok kızım. Leyla tek evlattı. Seher Hanım ve Sadi Bey'de trafik kazasında ölünce kimsesi kalmadı anne tarafından. Uzak akrabalarla da zaten görüşmüyoruz."

"Nasıl yani Leyla'nın annesi ve babası trafik kazasında mı öldü? Bu çok üzücü..."

"Üzücüden de kötüydü o günler güzel kızım. Leyla'nın ölümü zaten onları bitirmişti. Tuğrahan'dı onları ayakta tutan. Ama Kutay, Leyla'nın ölümünden sonra yıllardır yaşadığımız, köklerimizin olduğu yerden taşınmamızı istedi. Leyla'nın gözlerini sonsuza dek kapadığı evde, oğlunun büyümesini istemedi. Bu yüzden de buraya taşındık. İki yıl boyunca her hafta sonu erinmeden geldiler torunlarını görmeye. Sanki onunla nefes alıyor gibiydiler. Yine buraya gelmek için yola çıktıklarında kaybettik onları. Dikkatsiz bir şoför iki torun hasreti çeken yüreğin sonu olmuştu."

"Çok üzüldüm." derken gerçekten içinde hissetmişti tüm acıyı.

"Hepimiz çok üzüldük. Ama Kutay bundan hep kendini sorumlu tuttu. Her şeyde olduğu gibi..." dedikten sonra sıkıntıyla iç çekerek konuşmaya kaldığı yerden devam edebilmişti. "Bilirsin oğlumun kötü olayları üstüne alma gibi nadide bir huyu var. Kader deyip geçmiyor hiçbir şeye. Acı çekmekle sanki kendini cezalandırıyor."

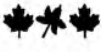
"Ama böyle sonsuza dek yaşayamaz ki. Keşke onun bu durumu için elimden bir şey gelse."

Onun sözlerinden sonra gözlerinin içine bakarak konuşmaya başlamıştı. "Gelmediğini mi sanıyorsun? O zaman kendini hiç tanımamışsın. Sen hepimiz için çok önemlisin. Geç olmadan bunun farkına var güzel gelinim."

"Anne ben..."

"Bana bir şey anlatmana gerek yok kızım. Zamanı gelince zaten anlatırsınız. Size güveniyorum."

Selma Hanım'dan duydukları zaten karışık olan benliğini daha da karıştırmıştı. Yaşlı kadının gözlerinde gördükleri, dilinden dökülenler sanki her şeyin farkındaymış gibi hissettirmişti. Belki de böyle olması daha iyi diyordu içinden gelen bir ses. Bu durum ayrılık vakti geldiğinde kendini daha rahat anlatmasını ve özürlerini sunarken içtenliğini göstermesini sağlayabilirdi. Ama şimdi düzenlemesi gereken bir doğum günü partisi vardı. Bunun içinde tüm düşünceler sonraki bir güne ertelenmeliydi.

Tuğrahan'a sürpriz olarak yapılacak parti için her şeyin kusursuz olmasını istiyordu. Arkadaşlarının gelmesinin onun için çok önemli olduğunu bildiğinden, soluğu okulda almıştı. Odada Tuğrahan'ın öğretmenini beklerken, duvardaki birbirinden güzel çalışmalara bakmak içini huzurla doldurmuştu. Birkaç dakika sonra odanın kapısı açılmış ve beklediği gelmişti.

Gülümseyerek yaklaşmış ve elini uzatmıştı. "Merhabalar Ben Loya Aslan."

"Hoş geldiniz Loya Hanım. Buyurun."

"Sizi de rahatsız ediyorum ama Tuğrahan için buraya gelmiştim."

"Rahatsızlık da ne demek. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Teşekkür ederim." deyip gülümsemiş ve konuya dönmüştü. Bir hafta sonra Tuğrahan'ın doğum günü var. Onun için sürpriz bir parti hazırlıyoruz ve partiye arkadaşlarının da katılmasını istiyoruz. Bende bu konuda yardımınıza ihtiyaç duyuyorum."

"Anlıyorum. Elimden geleni yaparım." derken büyük bir ilgiyle bakmıştı karşısındaki kadına.

"Çok teşekkür ederim. Zamanınızı da aldım."

"Ne demek. Öğrencilerim benim için çok önemli ve onların hayatlarındaki güzel günlere yardımcı olmak büyük bir zevk. Aslında sizinle tanışmayı da çok istiyordum."

Duyduklarının şaşkınlığıyla "Öyle mi?" derken bakışları karşısındaki kadında yoğunlaşmıştı.

"Tuğrahan sizden öyle çok bahsediyor ki, aslında sizi görmeden tanıdım diyebilirim. Onun için çok önemlisiniz. Sizden bahsettiğinde gözlerinin içi gülüyor. Tuğrahan çok özel bir çocuk. Sanırım yaşadıkları onu vaktinden önce olgunlaştırmış. O küçücük çocuğun bazen gözlerinde gördüğümle içim üşürdü. Ama siz hayatına girdiğinizden beri, o gözler artık eskisi gibi bakmıyor. Daha bir parıldıyor. Ona olan sevginiz için size çok teşekkür ederim. Umarım konuşmalarımla maksadımı aşmamışımdır."

"Bilakis beni çok mutlu ettiniz. Sözleriniz onu çok iyi tanıdığınızı gösteriyor zaten. Tuğrahan özel bir çocuk. Bunu gördüğüm ilk anda anlamıştım. Onun için en çok istediklerimin başında geliyor o gözlerden beliren hüznü sonsuza kadar silmek. Ayrıca onu böyle düşünen bir öğretmeni olduğuna göre, okulda da emin ellerde. Asıl ben size böyle ilgili ve sevgi dolu olduğunuz için çok teşekkür ederim." derken minnetle gülümsemişti.

"Öğrencilerim için lafı bile olmaz."

Genç öğretmenle birkaç konuyu daha konuştuktan sonra hareketlenmişti. "Müsaadenizle kalkayım artık. Tanıştığımıza çok memnun oldum. Umarım Tuğrahan'ın partisinde sizi de aramızda görürüz."

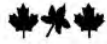
"Bende çok memnun oldum Loya Hanım. Büyük bir zevkle orada olacağım. Durumlar hakkında sizi haberdar ederim."

"Çok teşekkürler görüşürüz."

Eve doğru yol alırken hala Sedef Öğretmenin sözlerini düşünüyordu. Başkaları tarafından da böyle görülmenin sevinci içini kaplamıştı. Gerçekten küçüğünün hayatında önemli olduğunu ve onda olumlu anlamda büyük değişikliklerin sağladığını başkasından duymak gururunu okşamıştı. "Ah küçüğüm beni her gün daha da şaşırtıyorsun." derken onu ne kadar sevdiğini düşünüyordu.

Bu anlaşmalı oyunda hiç değilse bir kalbe dokunmuş olmak, onu tekrar hayata kazandırmada önemli bir rolü olduğunu bilmek kendini çok iyi hissettiriyordu. Hata mı yaptım diye kendini sorguladığında, dudaklarından dökülen 'Hayır' sözcüğü böyle anlarda daha da anlamlı oluyordu. "Küçüğüm iyi ki seni tanımışım. İyi ki hayatıma

girmişsin. Seni ne kadar sevdiğimi anlatamam bile." diye duyguları dile gelirken kalbinde de dilindeki sözlerin yansıması vardı.

Sonraki günler büyük bir koşuşturma içinde geçmişti. Karışmış duygular işlerle harmanlanıp, günleri önlerine katmış, böylelikle gelmişti doğum günü.

Şimdi hedef doğum günü çocuğuna bunu hissettirmeden parti yerine getirmekti. Bu görevde Loya'ya verilmişti.

"Okuldan sonra benimle iş yerine gelmek ister misin?"

"Bayılırım Loya." derken havalarda uçuyordu küçük adam.

"Öyleyse okul çıkışı da seni alırım ne dersin?"

"Süper."

"Hadi öyleyse iyi dersler. Öğlen görüşürüz." derken yanaklarına da kocaman öpücükler kondurmayı ihmal etmemişti.

Tüm hazırlıklar bitmiş sadece zamanı beklemek kalmıştı. Sürpriz karşısında Tuğrahan'ın yüzünün alacağı ifadeyi büyük bir merakla bekliyordu. "İyi ki doğdun küçüğüm. İyi ki bizimlesin." diyerek ardından bakarken o anın hayalini kuruyordu.

Tuğrahan'ı bırakıp, son ayarlamalar için tekrar eve gelmiş, her şeyin kusursuz olduğunu görünce işe gitmek için hazırlanmaya başlamıştı. "Anne ben çıkıyorum. Gidince pastayı gönderirim. Tuğrahan'ı aldıktan sonra da, eve yaklaşırken sizi ararım."

"Tamam kızım. Hayırlı işler." diyerek yolcu etmişti gelinini.

Tüm hazırlıklarla yakından ilgilenmişti. Torununa yapılacak ilk doğum günü partisinin kusursuz olması için çok çalışmış, en küçük detaylarda bile Loya'nın yanında olmuştu. Ama bugün içindeki sıkıntı gittikçe büyüyordu. Halbuki oğlu sabah çıkarken geç geleceğini söylemişti. Loya'nın da dediği gibi, o gelene kadar her şey normal düzene dönecekti. Tamamda, kalbi neden bunu anlamamakta inat ediyordu ki? İçindeki sıkıntıyı hayra yorup, kalan işlerle ilgilenmeye koyulmuştu.

Tuğrahan için gün, Loya'nın teklifi ile şenlenmiş, onunla buluşacağı saatlerin gelmesi için dakikaları sayar olmuştu. Bugün doğum günüydü. Kimse ona iyi ki doğdun dememişti... Demeyecekti de... Ama üzülmemişti ki... Alışkındı çünkü. Sadece öyle özel bir günü yaşamayı ne kadar istediğini kendisi biliyordu. Bunu başkalarına da söyleyip, üzmek istemiyordu. Loya nasılda ağlamıştı ona bu konuyu açtığında. Onun gözlerinden dökülen yaşlara sebep olmak istemiyordu. O gözler ağlamamalıydı. Hep gülmeliydi. Gülmek Loya'ya ne kadar da çok yakışıyordu. Saatler geçip en sonunda çıkış vaktine dayanmıştı.

"İyi günler öğretmenim."

"İyi günler Tuğrahan." deyip en sevdiği öğrencisinin ardından bakarken, onun karşısına çıkan meleğe güzel temennilerde bulunuyordu. Tuğrahan'ın sevgisinin karşılıklı olduğunu, onu gerçekten anne şefkatiyle sarmalayan, birinin artık onunla ilgilendiğini bilmek içini çok rahatlatmıştı. Çünkü onun gibi mükemmel bir çocuğun heba olmasını istemezdi. Öğrencileri onun için birer fidandı. Her birinin serpilip, büyüdüğünü görmek her öğretmen gibi onunda hayaliydi.

"Tatlım..." derken çoktan kollarıyla Loya'yı kendine çekmişti bile. Loya da onun sarmalamasına aynı şekilde karşılık vererek, ipek saçlarına küçük bir öpücük bırakmıştı.

"Söz verdim. Hiç gelmez olur muyum? Hem böyle yakışıklıyı kim bekletir?"

Gözleri ilgiyle parlamıştı küçüğünün "Gerçekten yakışıklı mıyım? Babamdan bile mi?"

"Sen gördüğüm en yakışıklı erkeksin bir tanem. Tartışmasız hem de."

"Teşekkür ederim Loyam. Sende en güzel kızsın. Senden daha güzeli dünyada yok zaten."

Yol boyu sürmüştü sohbetleri. Yolun yarısına gelince plan uygulamaya konmuş, unutulan bir dosya için eve dönülmesi gerekmişti.

"Anne ben dosyamı unutmuşum da birazdan orada olurum. Nerede unuttuğuma bir bakarsan sevinirim." derken aslında şifreyi veriyordu.

"Her şey hazır kızım. Tek eksik sizsiniz."

"Teşekkürler anne. Görüşürüz..."

Eve geldiklerinde Tuğrahan arabada beklemek istese de, Loya'nın isteği ile eve girmeyi kabul etmişti. Hayatının en büyük sürpriziyle yüzleşmesi için saniyeleri kalmıştı.

"Selma anneye bakalım gel canım." diyerek salona yönlendirmişti Tuğrahan'ı. Kapının açılmasıyla da çocukların hep bir ağızdan söyledikleri "Doğum günün kutlu olsun Tuğrahan" sözleri ortamı çınlatmaya başlamıştı.

Tuğrahan için gördüklerine inanmak çok zordu. Şaşkın ama mutlu suratını Loya'ya çevirdiğinde, sanki gerçekliğini onaylatmak istiyordu.

"İyi ki doğdun bir tanem. Doğum günün kutlu olsun. Seni çok seviyo-" daha sözlerini tamamlayamadan Tuğrahan'ın kollarının arasındaydı.

Küçüğü gözlerinden akan sevinç gözyaşlarına, içinden gelen tüm sevgiyi katarak "Seni seviyorum." diyerek, tüm içtenliğiyle sevgisini sunuyordu kendisine annelik yapan kadına.

Tüm çocuklar hala doğum günü şarkısına devam ederken, büyüklerin gözlerinde yaşanan olayın akmaya hazır damlaları yol bulmak için fırsat bekliyordu. Gördükleri sahne herkesi derinden etkilemiş, bu ikilinin arasındaki ilişki bir kez daha herkesi hayran bırakmıştı.

Daha sonra tüm arkadaşları tarafından çembere alınan Tuğrahan, tebrikleri kabul etmeye başlamıştı.

"Doğum günün kutlu olsun."

"Teşekkür ederim Enes..."

"Doğum günün kutlu olsun."

"Teşekkür ederim Sudenaz..."

"..."

Büyükler çocukların kendi aralarında kutlamasını istedikleri için, kenardan onların mutlu hallerini izlemekle yetinmeyi seçmişti.

"Kızım şunun suratını görüyor musun?"

"Görmem mi anne?" derken içinden taşan bir sevgiyle bakıyordu küçüğüne.

"Teşekkür ederim kızım. Torunumun yüzündeki bu eşsiz gülümseme için çok teşekkür ederim."

Tuğrahan'dan ayırdığı gözleri bu seferde yanında sevinç gözyaşları döken kadının üzerindeydi. "Lafı bile olmaz anne... Onun, benim için ne demek olduğunu biliyorsunuz. Onun bu sevinciyle hiçbir şey kıyaslanamaz zaten."

Onların konuşmalarının yakın tanığı olan genç öğretmende konuşmaya katılmıştı. "Haklısınız bu sevinç hiçbir şeye değişilmez. Ayrıca Tuğrahan size sahip olduğu için çok şanslı."

"Teşekkürler Sedef Hanım. Asıl onun kalbini bana açmasının güzelliği ile şanslı olan benim." derken tekrar gözleri Tuğrahan'a kaymıştı.

Çocuklar kendileri için hazırlanan tüm eğlencelere sevinç çığlıkları ile karşılık vererek, herkesin yüzündeki gülümsemeyi derinleştirmişti. Birbiri ardına yapılan oyunlar, yenen güzel yiyecekler, içilen eşsiz limonatalardan sonra gelmişti pasta. Tuğrahan için özel yapılmış pasta tüm çocukların iştahlı bakışlarının hedefi olmuştu.

"Loyam birlikte keselim mi?"

"Tabi ki de bir tanem." derken küçük çocuğun yanındaki yerini almıştı bile. "Dilek tuttun mu?"

"Dilek mi?"

"Pasta üflemeden tutulur ya..."

"Öyle mi? Ben bilmiyordum."

Küçük çocuğun yüzündeki şaşkınlık, genç kadının kalbini acıtmıştı. Küçücük şeyler bile Tuğrahan için ne kadar büyük önemler taşıyordu. "Hadi bir dilek tut."

Gözlerini kapatan ve aklından bir şeyler geçiren çocuğun yüzüne büyük bir sevgiyle bakıyordu. Azla yetinmeyi bilen, mükemmel bir çocuktu küçüğü. Her şeyin iyisine layıktı ve elinden geldiğince bunun için çabalayacaktı. "Tuttun mu?"

"Hu... hu..."

"Hadi öyleyse pastayı keselim de, arkadaşların daha fazla beklemek zorunda kalmasın."

Tuğrahan ve Loya'nın kestiği pasta, mideleri şenlendirmişti. Sonrasında geçilen hediyeleşme faslından sonra Tuğrahan, boyu kadar kutular arasında kalmıştı.

"Bu da benim hediyem küçüğüm."

Merakla eline aldığı hediye paketini, büyük bir hızla açmıştı küçük çocuk. İçinden çıkan hediyeyse Tuğrahan'ı havalara uçurmuştu. Günlerdir istediği oyun ellerindeydi. Bayılmıştı hediyeye. Zaten Loya'dan gelen neye bayılmamıştı ki, küçük kalbi. Sözlerin yetersiz geldiği bir anı daha yaşıyordu ikili. Sarılmaları dakikalar sürmüştü.

"Haydi bakalım arkadaşlarınla oyununa dön. Yoksa küserler sana bizi ihmal ettin diye. Bugün ev sahibi sensin."

"Tamam Loyam. Teşekkürler..."

Arkadaşları ile oynamaya giden çocuğun ardından "Asıl ben sana teşekkür ederim küçüğüm. Hep mutlu ol. Yüzün hep gülsün. Hayatın güzelliklerle dolsun. Seni seviyorum kuzum. Hem de anlatamayacağım kadar çok." derken gözünden akan birkaç damlaya engel olamamıştı.

Herkes Tuğrahan'ın gününün güzelliğinde ona ortak olurken, evde olanlardan habersiz olan Kutay'ın üstüne üstüne geliyordu odasının duvarları. Yine aynı şeyler dönüyordu kafasının içinde. Artık sayısını bile unutmuştu o günle ilgili kâbuslarının. Çalışamayacağını anlayınca atmıştı kendini dışarı. Nereye gidecekti ki, bu halde eve gitse onlara ne anlatacaktı. Aslında ayaklarının onu nereye götüreceğini çok iyi biliyordu. Her yıl nasıl geçiriyorsa bugünü, yine aynı şekilde geçirecekti. Ama bu sefer öyle olsun istemiyordu. Bu kâbuslardan artık uyanmak ve bir daha görmemekti temennisi.

Hem Leyla'yı hem de kendini serbest bırakmak istiyor ama bunu nasıl yapacağını bilemiyordu. Hiçbir şeyden korkmayan, sayısız şirketi dize getiren Kutay Aslan yılın bu gününden nasıl da korkuyordu. İçinden bir ses artık serbest kalma zamanı diyordu ama o bu sesi duymaya hazır mıydı? Arabayla ne kadar dolandığının bile farkında değildi. Aslında bu kafayla araba kullanarak yaptığı gözü karalıksa başka bir konuydu. Nasıl olup da, böyle korkusuz bir şekilde davranabilmişti aklı almıyordu. Korkusuzluk sadece kaybedecek şeyleri olmayanlara has bir özellik değil miydi? Halbuki kendisinin kaybetmekten korktuğu ne çok şeyi vardı. Son günlerde bunu daha iyi anlamıştı. Evin önüne arabayı park ederken aklı, odadan alacağı anahtardaydı. Kimseye görünmeden de çıkıp, gidecekti. Kendi yağmur bulutları ile başkalarını ıslatmaya hakkı yoktu.

Sessizce çıkmıştı merdivenleri. İsteğini alıp, yine sessizce evden çıkacakken fark etmişti salondan gelen sesleri. Ayakları onu içeride yapılan eğlenceye yönlendiriyordu. Böyle bir günde eğlence... İşte bu olmamalıydı. Aralık kapıdan baktığı anda içerideki kalabalığın sevinç sesleri, kahkahaları bir anda gözlerini karartmıştı. Leyla'nın ölüm gününde, evinde böyle bir şeye izin verdiğini hiç hatırlamıyordu. Leyla hiç değilse, ölüm gününde gösterilecek saygıyı hak ediyordu. Ölümü pahasına ona verdiklerinden sonra buna hakkı vardı. Zaten karmakarışık olan aklı, o anlarda mutluluktan havalarda uçan oğlunu göremedi. Oradaki çocukların bulunuş amacını anlayamadı. Yüzlerdeki tebessümün ardındaki hüznü seçemedi. Sadece karışmış aklıyla, insanların eğlendiğinden başka bir şey göremedi.

O anlarda Loya ise, canı pahasına dünyaya getirdiği dünya harikası çocuk için Leyla'ya teşekkürlerini sunuyor ve onun için dualar ediyordu. Leyla'nın da oğlunun mutlu gününü, böyle kutlamalarını isteyeceğini kalbinde hissediyordu. Çünkü o da bir kadındı ve Leyla'yı çok iyi anlıyordu.

Herkes içerde eğlenirken, mutfaktakileri kontrol için geçen Selma Hanım, salon kapısındaki oğlunu görünce donup kalmıştı. Yüzünün aldığı şekliyse hiç beğenmemişti. Kendini tutmaya çalıştığı her halinden belliydi. Adımlarını hızlandırıp, omzuna dokunduğunda büyük bir hışımla dönmüştü genç adam.

Sesindeki panik ve anlayışla başlamıştı Selma Hanım "Kutay açıklaya-"

Elini susması için kaldırmış, gözlerini kapatıp derin bir nefes almıştı genç adam. "Bir şey söyleme!" diyerek hızla çıkış kapısına yönelip, ardından da büyük bir hırsla çekmişti. Kapının sesini sadece oğlunun ardından bakan Selma Hanım ta kalbinden duymuş, müziğin gürültüsüne kapılan kalabalıksa hızla çıkan adamı hiç fark etmemişti.

Selma Hanım oğlunun ardından ne kadar baktığını bilmiyordu. Kendine geldiğinde soluğu hemen içerde almış ve Loya'dan kendiyle dışarı çıkmasını istemişti.

Genç kadın, kayınvalidesinin halinden anlamıştı bir şeyler olduğunu. Telaşlı hali korkmasına neden oluyor ama duyacaklarının hoşuna gitmeyeceğini de yaşlı kadının gözlerindeki yaşlardan anlıyordu.

Ellerini avuçlarının arasına alıp, nemli olan gözlerini kendisine çevirmesini sağlamıştı. "Anne neler oluyor?"

Selma Hanım birbiri ardına akan gözyaşlarıyla birlikte derin bir nefes alıp "Kutay..." diyebilmişti.

Kayınvalidesinin hali ve ağzından dökülen "Kutay" ismi Loya'nın kalbini ağzına getirmişti. "Anne ne olmuş Kutay'a?" derken ellerinin titrediğini, nabzının yükseldiğini bile anlamamıştı. İçinde hissettiği korkuyu hayatı boyu yaşadığını sanmıyordu. "Anne kötü bir şey deme. Ona bir şey olduğunu söyleme... Anne Kutay iyi mi?"

Gelininin endişesi, Selma Hanım'ın içindeki bazı acabaları silmesini sağlamıştı. Büyük bir endişeyle ağzından çıkacakları bekleyen gelini, oğluna deli gibi âşıktı. Bunun başka bir açıklaması yoktu. Onu daha fazla bekletmemek için "Kutay buradaydı. Her şeyi gördü." diyebilmişti.

Duyduklarının şaşkınlığıyla konuşmuştu. "Burada mıydı?"

"Evet kızım buradaydı. Konuşmama izin bile vermedi. Sonrada kapıyı çarptığı gibi evden çıktı. Çok korkuyorum kızım."

"Endişelenme anne. Kutay akıllı adamdır. Sakinleşmeye ihtiyacı olduğu için çıkmıştır. Sinirini oğlunun görmesini istemediğinden evden gitmiştir."

"Çıkışı, çıkış değildi kızım. Gözlerinde gördüklerim de hiç hoşuma gitmedi."

"Anne nereye gitmiş olabileceğini biliyor musun?" derken yaşlı kadının endişesi onu da sarmıştı.

"Tahmin ediyorum. Her yıl olduğu gibi yine o eve gitmiştir."

"Hangi ev anne? Bana nerede olduğunu söylersen ona durumu anlatabilirim."

"Leyla'ya doğum hediyesi olarak yaptırdığı ev... Her ölüm yıldönümünde oraya gider. Buraya çok uzak değil. Arabayla 15 dakika falan bir mesafede."

Selma Hanım yolun ayrıntılı tarifini yapmış, arabasına yolcu ederken de sıkı sıkı tembihlemişti onu habersiz bırakmamasını.

Loya kafasında bin bir soruyla yola devam ediyordu. Kayınvalidesinin söylediği dönemece gelmişti. Neredeyse varmak üzerey-

di. Ama içinde de anlamlandıramadığı bir huzursuzluk her dakika kendini daha da hissettiriyordu. "Lütfen beni anlasın. Amacımın kötü olmadığına inansın." derken huzursuzluğu daha da artıyordu.

Nasıl olabilirdi? Ondan habersiz böyle bir şeyi nasıl yapmışlardı? Bu günün önemi bu kadar mıydı? Tamam, oğlunun doğum gününü kutlamayı o da istiyordu. Ama Leyla'nın öldüğü bir günde, bu kadar büyük bir partiyi kaldıramamıştı. Orada biraz daha kalsa, daha büyük şeylere neden olacağını hissettiğinden kendini dışarı atmışı. Sakinleşmeye ve düzgün düşünmeye ihtiyacı vardı. Ama şu anda böyle bir şeyden ne kadar da uzaktı. İçinden sadece bir şeylere kızmak, bir şeyleri dağıtmak kısacası yakıp, yıkmak geçiyordu.

Zaten zorlu geçecek gün daha da kararmıştı gözünde. Aldığı derin nefesler bile işe yaramıyor, içindeki yangın bir türlü dinmiyordu. Sanki yedi yılın tüm pişmanlıkları, acıları, yaşanmamışlıkları, öfkeleri bir araya toplanmıştı. Kendini çok kötü hissediyordu. O da bazı şeyleri aşmak istiyordu ama yapamıyordu işte. Geçmişin hayaletleri her yerden onu kendine çekerken, son zamanlarda geçirdiği mutlu günlerin çokluğu da vicdanını rahatsız etmeye başlamıştı. Geçirdiği her mutlu gün, Leyla'ya ihanet gibi geliyordu.

Kapalı bir mekânda kalamayacağını anladığı anda kapıya yönelmişti. Dışarıdaki havaya ihtiyacı vardı. Gömleğinin yakasını daha da genişletip, derin bir nefes alarak kapıyı açtığı anda görmüştü onu.

Loya için şanssızlıklar daha yolda başlamıştı. Eve yaklaştığı sırada patlayan lastik yüzünden, arabası son düzlükte onu bırakınca, tabana kuvvet yola devam edebilmişti. Oldu olası lastik değiştirmesi konusunda başarısız olduğu için, değiştirmeyi denememişti bile. Talihine içinden güzel sözlerle sitemler ederek kalan mesafeyi tamamlamıştı.

Evin bulunduğu yere geldiğinde karşılamıştı onu Kutay'ın ara-

bası. Orada olduğunu anlayınca hemen evi aramış, meraklanmamalarını söylemişti. Sakin olmalarını istemişti, sanki kendisi sakinmiş gibi. Onunla karşılaşacak olmak ilk kez onu bu kadar geriyordu. Kendini anlatmasına izin verirse her şey kolay olacaktı ama tanıdığı Kutay'ın, şu anda hiçte bu düşüncede olmadığına emindi. Tüm cesaretini toplayıp, kapıyı çalmak için elini uzattığı anda açılan kapıdan çıkan Kutay'la göz göze gelmişti.

Karşısında onu görmek zaten karmakarışık olan benliğini daha da sarmıştı. *'Hayır, bugün olmaz. Neden geldin ki? Neden sakinleşmeme izin vermedin? Git Loya git! Ardına bile bakmadan git. Elimde değil, seni kırarım... İstemesem de yaparım. Lütfen git.'* İç sesleri yaklaşan fırtınanın ayak seslerini fısıldıyordu ama bundan karşısındaki kadının haberi yoktu.

Loya yapacakları konuşmadan kaçamayacağını ta o anda anlamıştı. Tuhaf bir his orada olacakların yaşanması gerektiğini söylüyordu. O da bu hissin peşindeki bir pervane gibi ateşe çekiliyordu.

Sinirli ve tepeden bakışları ile karşısındakini sindirmeye çalışarak "Git Loya şu anda konuşacak durumda değilim? Sonradan pişman olmamamız için git!" derken aslında genç kadını içten gelen bir şekilde korumaya çalışıyordu.

Onun kendisini sindirmesine izin vermeyecekti. Bazı şeyler için kırılma noktasında olduklarının bilincindeydi. "Konuşmamız lazım."

Sinir bozmak için kasıtlı olarak küçümseyici davranışlarına devam ederek "Bende niye geldiğini merak etmiştim. Bak söyledin rahatladım." derken, yüzünde de sözleri gibi bir aşağılama vardı.

İçeri yönelen Kutay'ın ardından adımlarını sıklaştırarak "Beni sinir etmeye çalıştığını biliyorum. Ama bu konuşmayı yapmamız gerekli." diyerek girmişti içeri.

Tekli koltuğa oturup, bacak bacak üstüne atmış ve en bilindik yarışma programındaki sunucunun surat ifadelerini taklit ederek "Gitmeyecek misin? Son kararın mı?" diyerek sözlerini sürdürmüştü genç adam.

Loya kapıyı kapatıp, en yakındaki kanepeye otururken "Anlatacaklarımı dinlemen lazım." derken onun sindirme girişimlerinden kaçmaya çalışıyordu.

"Anlatmaya başla öyleyse."

"Bak Kutay zaten şanssızlık yakamı bugün bırakmadı. Yolda lastik patladığı için kalan mesafeyi yürümek zorunda kaldım."

"Asıl konuya gelecek misin?"

"Tamam tamam başlıyorum. Kutay olaylar düşündüğün gibi değil. Yani-"

"Nasıl düşündüğüm gibi değil Loya? Bugünün anlamını biliyordun. Yine de bir ölüye saygısızlık yapıp, evimde eğlence düzenledin."

"Hayır böyle olmadı."

"Ya nasıl oldu? Benim dışarıdan gördüğüm tam da buydu."

"Tuğrahan'ın bunu çok istediğini biliyordum."

"Oğlumu karıştırma!" Sözler biranda sinirle çıkmıştı dudaklarından. "Şimdi ben ne düşünüyorum biliyor musun?"

"Kutay lüt-" sözleri sinirle çıkan sesle bölünmüştü.

"Ailemin arkamdan iş çevirdiğini..."

"Kutay-"

"Ben konuşuyorum sözümü kesme... Lütfen..." Sonundaki 'lütfen'in üzerindeki v' rgudan bunun bir rica değil de uyarı olduğu anlaşılıyordu. "Sanırım yoluna giren bazı şeyler sana başka türlü düşündürdü. Tamam, emeklerini göz ardı etmiyorum ama bundan yola çıkarak ailemi yönlendirme hakkına sahip değilsin. Benim düzenimi göz ardı edemezsin. Bu hakkı sana verdiğimi hatırlamıyorum."

"Haklısın. Sana danışmalıydım. Bazı şeyleri aştığımızı sanıyordum. Oğlun için bunu kabulleneceğini düşünmüştüm."

"Oğlum için neyin iyi neyin kötü olduğuna ben karar veririm. Başkası değil."

Onun taktiğini çözdükten sonra yapması gerekenin göze göz olduğunu anlamıştı. "Doğru söylüyorsun. Sen karar verirsin. Yıllarca verdiğin kararlar yüzünden küçücük bir çocuk babasız kaldı. Oğlunla yaşadığın iletişimsizliği ne çabuk unuttun. Tekrar mı eski günlere dönmek istiyorsun? Bunu istemediğini biliyorum. Yoksa yanılıyor muyum? Sen hala başladığımız yerde misin? Lütfen böyle olmadığını söyle Kutay, lütfen."

Doğru söylüyordu Loya. Ama o anlarda bunun bir önemi yoktu. Kutay'ın içinden taşan yılların birikimi, önüne geçen her şeyi de beraberinde sürükleyecek kadar kuvvetliydi.

Derin derin nefes alıp, konuşmasına devam etmişti. "Bugünün önemini çok iyi biliyorum. Bugün çocuğu için canını veren bir annenin ölüm yıldönümü. Evet... Çocuğu için canını verdiğinden bahsediyoruz değil mi? Çocuğunun onun için ne demek olduğunu bun-

dan öte anlatacak kelime olduğunu düşünmüyorum. Böyle fedakâr bir kadının, oğlunun doğum gününün hatırlanması ve bu özel günün de gerektiği gibi yaşanması gerektiğini düşüneceğine eminim. Çünkü bende bir kadınım. Sevdiklerimin mutlu olduklarını görmek benim için de çok önemli. Bu yüzden de eminim ki, Leyla'da oğlu için en doğru şeyi yaptığımızı düşünüyordur."

Kutay biranda hiddetlenip "Onun adını ağzına alma." diyerek Loya'nın yerinden sıçramasına neden olmuştu. "Tanımadığın bir kadını anlıyormuş gibi davranma. Kendi yaptıkların içinde o da aynı düşünürdü diyemezsin. Onu hiç tanımadım çünkü."

"Haklısın onu tanımadım. Ama onun ardında bıraktıklarının yıllar sonra aldığı durumu gördüm. Şunu üzülerek görüyorum ki, o kadının fedakârlığını doğru bir şekilde değerlendirememişsin. Onun uğruna öldüğü değeri, yeteri kadar onurlandıramamışsın. Kusura bakma Kutay ama sen geçmişte takılıp, kalmışsın."

Loya'nın konuşmasındaki haklılık paylarını görüyordu ama yıllardır düştüğü boşluk bunları kabullenmesine yardımcı olmuyordu. Aksine daha da hırçınlaştırıyordu genç adamı. "Kendi ailesini kandıran bir kadın, bana aile değerlerinden mi bahsediyor? Buna gülerim doğrusu." Sözler ağzından çıktığı anda Loya'nın gözlerinde gördüğü hayal kırıklığıyla sarsılmıştı ama sözlerinden dönmek gibi bir niyeti de yoktu.

Ağırdı duydukları... Gerçekten ağırdı. Canını yakmıştı Kutay sözleriyle. Ama haklıydı. Ailesini kandıran biriydi. Bunun böyle yüzüne söylenmesi, içini daha da acıtmıştı. İnceldiği yerden kopacak bir durumda olduklarını görüyor ama elinden bunu değiştirmek için de bir şey gelmiyordu. Canı çok yansa da devam etmeliydi. "Haklısın... Özgürlüğüm için böyle bir yalana başvurdum. Kendimi sütten çıkmış ak kaşık olarak hiçbir zaman görmedim. Hem kendi ailemin hem de senin ailenin suratına bakarken hissettiğim vicdan azabım sana anlatamam bile. Ama kaderin insanlar için kendi doğruları olduğunu düşünüyorum. Bu yüzdende yaşadığımız bu yalancı evlilik için olması gerekiyormuş diyorum."

Ağzından dökülen bunlardı ama içine büyük bir acıyla dökülenlerde vardı o anlarda. *'Senin aşağıladığın bu evlilik bana neler neler kattı ah bilsen Kutay. Benim için, senin ve Tuğrahan'ın ne demek olduğunuzu bir bilsen. Kalbimi, sözlerinin ne kadar kanattığını sana gösteremem ki. Buna bile hakkım olmadığını biliyorum. Her şeyi bilmek her şeyi*

düzeltmiyor. İşin garip tarafı, yaşadıklarıma pişman da değilim. Sana olan sevgim hepsinin önüne geçti.' Dile dökülemeyenler kalbinde büyük bir yangına dönmüştü genç kadının.

"Bak sende diyorsun 'Yalancı Evlilik'. Bizim birlikteliğimiz bir yalan. Bu yüzden de kendini fazla kaptırmasan iyi edersin. Hayatımızdan birkaç ay sonra özgürlüğünü alıp, çıkacak sıradan birisin. Bu yüzden bu evlilikteki asıl amacını unutma. Benim hayatıma da burnunu sokma. Senden bunu istediğimi hatırlamıyorum."

"'Sıradan biri' aylardır senin için olduğum bundan mı ibaret? Sadece sıradan biri ha... Haklısın sıradan biriyim ama senin ailen için ne yaptımsa içten yaptım. Yaptıklarımda yalan, riya yoktu. Haklısın sıradan biriyim, senin için önemsiz olabilirim ama Tuğrahan için böyle olduğumu düşünmüyorum. O çocuğu çok seviyorum. Onunda beni sevdiğini biliyorum. Sana karşı durmak zorunda olsam bile, onun için iyi olan olaylarda elimden geleni yapacağım. Ona ve ailene olan tüm hislerim tamamen gerçek. Belki buna da inanmazsın ama onları gerçekten çok sevdim." deyip susmuştu ama cümlenin gerisi ne çok istiyordu muhatabıyla buluşmayı. *'Seni de sevdim. Hem de bir kadın bir erkeği ne kadar sevebilirse. Kalbinde ona ne kadar yer verebilirse o şekilde.'* diyerek içinden akanlara yol veriyordu sessizce.

Genç adam için ok yaydan çıkmıştı bir kere. Geri dönmesi zordu. Ağzından, oktan hızlı şekilde çıkan sözlerde de durum aynıydı. "Öyle mi sanıyorsun? O daha küçük. Şimdilik seni gördü ve sevdiğini sanıyor. Yarın gerçekten evlenip, ona layık bir anne sunduğumda, seni hatırlamaz bile." Bunları söylediğine inanamıyordu. Kalbi deli gibi ağzından çıkan sözlere itiraz etse de, bir türlü durduramıyordu. Karşısındaki kadının yaşadığı acıdan zevk mi alıyordu da sözlerine engel olamıyordu? Loya onun için neydi? Aylardır kafasını kurcalayan sorunun cevabını bulamamıştı henüz. Hem tekrardan evlenmek gibi bir düşüncesi de olmamıştı ki... Yıllar sonra yaptığı evlilik bile onun için ne kadar zor olmuştu. Ama Loya'nın evindeki parıltısıyla ailesi gibi kendi de büyülenmemiş miydi? Şimdi karşısına geçip, ona bunları söyleyebildiğine inanamıyordu ama kendini de engelleyemiyordu. Sanki gizli bir güç onu ele geçirmiş, yapmak istemediklerini yaptırıyor gibiydi.

Loya duydukları ile yerinde kalakalmıştı. Kulağına gelen sözler ne kadar ağırdı. Her geçen dakika orada bulunmak daha da ızdırap verici oluyordu. Tuğrahan onu gerçekten unutabilir miydi? Ama

kalbindeki ses bunun tam tersini söylüyordu. Küçüğü o anlarda bile olaylara dayanmasını sağlıyordu. Hayır onun gözlerinde gördüğü şeye inanacaktı. Zaten bu evlilikten artık bir şey beklememesi gerektiğini anladığı anda tek düşündüğü o olmamış mıydı? Kutay'ın kendini sevmediğini biliyordu. Kalbi acısa da bunu zaten anlamıştı. Tuğrahan'ın sevgisinden güç alarak konuşmaya başladı. "Oğlunu gerçekten hiç tanımıyorsun değil mi? Neyi sever neyi sevmez bilmiyorsun bile. Şimdi düşünüyorum da, sen Leyla'yı da hiç anlamamışsın. Sen elindekilerin kıymetini bilmeyen bir adamsın Kutay Aslan. Umarım kaybettiklerin için daha çok ağlaman gerekmez. Sana ancak üzülüyorum. Bu kadar zenginliğin içinde duygu fakirliğinle yüzüyorsun. Yazık sadece çok yazık..."

Konuşma ne kadar zamandır devam ediyordu ikisi de bilmiyordu. Kararan hava, Loya'nın sözlerini doğrulamak istercesine, bardaktan boşanırcasına bir yağmurla karşılık vermeye başlamıştı. Biranda başlayan fırtına, evin içindekiyle yarış ediyordu. Çakan şimşekler ortalığı beyaza boyarken iki tarafın yüzlerini gözler önüne seriyordu.

Duyduklarıyla sarsılmıştı Kutay. Loya her sözüyle doğru bir noktaya parmak basıyordu. Oğlunu da, Leyla'yı da gerçekten tanımıyordu. Bunu yapmak için gereken fırsatları kaçırmış, sonrasında da neden olduklarıyla baş etmek zorunda kalmıştı. Yine geçmiş onu almış götürmüştü.

Günün nasıl geçtiğini anlamamış yine eve geç kalmıştı. Hem de böyle özel bir günde yapmıştı bu hatayı. Daha geçen gün bu konuda küçük çaplı bir atışma yaşamışlardı. Ve yine Leyla anlayışlılığıyla onun yanında olduğunu hissettirmişti. Karısı iş konusundaki sınırlarını en iyi bilen kişiydi. Ona biraz daha az çalış demenin, nefes alma demek olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordu onu. Ama evliliklerinde her şeyi Leyla'nın üzerine yıkmamak için kendini biraz daha dizginlemesi gerektiğine karar vermişti. Daha bu sözünün üzerinden bir elin parmaklarını sayacak kadar zaman bile geçmeden, yine aynı şeyi yapmıştı.

Evden içeri adım atıp, hazırlanan masayı gördüğünde kendine içten içe ne kadar kötü söz biliyorsa saymıştı ama koltukta huzurlu bir uykuda olan karısının kırılan kalbini iyileştirmezdi hiçbiri. Gün için özel hazırlandığı her halinden belliydi. Elbisesinin bile kendisi için seçildiği belli olduğu gibi. Bu içindeki vicdan azabını daha da artırmıştı.

Sanki onun geldiğini hissetmiş gibi o anda gözleri açılmıştı Leyla'nın.

Tüm pişmanlığıyla alnına içten bir öpücük bırakmıştı. "Özür dilerim." sözleri dudaklarından döküldüğünde, sadece kuru bir özrün yeterli olamayacağını biliyordu ama gönlü güzel karısı ona bunu yine hissettirmeyecekti.

"Geç kaldın." derken hesap sormak gibi bir niyetinin olmadığı öylesine belliydi ki... Bu da canının daha çok yanmasına neden olmuştu. Çantasından çıkardığı küçük kutuyu karısının ellerine bırakırken "Hayatımda olduğun ve beni anladığın için teşekkür ederim. İyi ki varsın." derken, şaşkın şaşkın kendine bakan karısının yüzünün girdiği halleri izliyordu.

Elindeki kutu şaşırmasını sağlamıştı Leyla'nın. Geç kaldığında, bu özel günü unuttuğunu düşünmüş olmalıydı. Titreyen elleriyle açtığı kutudan çıkan yüzük, Leyla'nın gözlerini kamaştırmıştı. "Teşekkür ederim." diyerek beğenisini sunarken, onun elinden aldığı yüzüğü, nazik bir hareketle parmağına takmıştı.

Hazırlanan sofradaki tatlı tabağı dikkatini çektiğinde, içinde oluşanları da geriye itememişti. Leyla'yla çocukluğundan beri birbirlerini tanıyor olsalar da, karısı hakkında ne az şey biliyordu. Leyla onun hakkında her şeyi biliyordu ama kendisi bunun için hiç uğraşmamıştı. Anın getirdiklerini yaşamış ve bundan fazlasına da ihtiyaç duymamıştı. Gerçekten Leyla'yı tanımadığını o gün bir kez daha anlamıştı.

Leyla biranda kaybolurken, önünde bu sefer üzgün başka bir yüz belirmişti. Loya'nın gözlerinin içine bakarken sözlerini sürdürüyordu. "Her şeyi bildiğini sanıyorsun ama hiçbir şey bilmiyorsun. Yaşadıklarım hakkında en ufacık bir fikrin bile yok. Yıllarca gördüğüm kâbusların ağırlığını bile anlayamazsın. Bu yüzden beni ya da Leyla'yı anladığını söyleme."

Karşısındaki adamın beylik lafları artık Loya'yı çıldırma derecesine getirmişti. Onun anlamadığını nasıl söyleyebilirdi? Belki Kutay onu gerçekten görmeye hiç çalışmamıştı ama Loya, onun içindeki her duygu gelgitinin farkındaydı. Aylardır gözlemlediği ve sonucunda da âşık olduğu adamın her şeyini biliyordu. Uyurken yüzünün aldığı şekli, sevindiğinde muzip bir şekilde havaya kalkan kaşını, kendini korumak için çevresine ördüğü duvarın ardındakini görmüştü Loya. İzin verse o duvarları yıkar, yerine birbirinden muhteşem çiçeklerden oluşan şahane bir bahçe inşa ederdi ama Kutay'ın böyle bir isteği yoktu ki. Ona hiç öyle bakmamıştı. Arada yakaladığı bakışlar ümitlenmesini sağlasa da, bugün yaptıkları konuşmadan sonra, hepsinin önemsiz olduğunu içi kan ağlayarak da olsa anlamıştı.

Yinede içinden gelen seslere kulak verip, Kutay'a biraz daha yaklaşmıştı. Gözlerinin içine bakarken, sesinin en yumuşak haliyle fısıldamaya başladı. "Anlıyorum seni Kutay. Hem de senin düşündüğünden de çok. Seni de Leyla'yı da, Tuğrahan'ı da tüm samimiyetimle anlıyorum. Senin yıllardır çektiğin vicdan azabının farkındayım Kutay. Ama artık cezan bitti. Zaten o ceza hiç olmamalıydı. Olaylar senin suçun değildi. Kendini harap etmeyi bırak. Leyla'da bunu istemezdi. Senin günden güne kendini bitirmene o da dayanamazdı. Bunu biliyorum çünkü seven kadın sevdiğinin acı çekmesine dayanamaz." derken aslında ne çok isterdi o cümlenin devamına 'seni seviyorum' eklemeyi. Ama yapamazdı. Kendini sevmeyen bir adamın karşısında kalbini daha fazla ayaklar altına seremezdi. Zaten acıyan içinin daha da kanamasını kaldırabileceğini sanmıyordu.

Kutay ise onun yakınlığından etkilenmiş, kokusuyla harmanlanmıştı. Ama Loya'nın sözleri yine dokunmuştu içindeki bir yere. Tüm hücreleri onunla dolu olduğu halde, karşısında kendisinin iyiliği için çabalayan kadını görmezden gelmeye çalışarak yine hırçınlığın kendisini ele geçirmesine izin verdi. Dudaklarından dökülen ağır sözlerse, karşısındaki kadının dünyasını altüst etmeye yetecek kadar kuvvetliydi.

"Evet Loya Hanım... Konuşmalarınızı bitirdiyseniz lütfen burayı terk edin."

"Kutay-"

"Sana buradan git diyorum anladın mı? Artık söyleyeceğin hiçbir şeyi dinlemek istemiyorum. Zaten asıl konu dışında her şeyi konuştun. Bu saatten sonra senden ders alacak değilim. Herkesi anladığını söylemeyi de bırak. Sen daha kendini bile anlamaktan acizsin. Hayattan ne istediğini bilmeyen şımarık bir kadınsın. Hayatı kendi doğrularınla yaşamaya alışmışsın. Bu yüzden de ailene bile yalan söylemekten çekinmedin. Şimdi karşıma geçmiş bana ders vermeye çalışıyorsun. Sen kimsin ki? Hayatımda nesin? İki günlük bir yabancı... Bundan öte bir şey değilsin. İki gün sonra her şeyini alıp, hayatımdan çıkacaksın. Sonra da senin varlığını unutacağım. Hiç yokmuşsun, olmamışsın gibi." Kalbi yalan diye haykırıyordu ama bunu sadece kendi duyuyordu. Onun hayatından çıkacağı günü düşünmek en büyük kâbusları arasına girmişken, karşısına geçip 'hayatımdan çıkacaksın' diye nasıl diyebilmişti? Kalp şiddetli duygularla taşarken, sözler zehir gibi devam etmeyi seçmişti.

"Kendini çok kaptırma küçükhanım, yaşadığın yalancı bir hayat. Ne sen benim karımsın ne de ben senin kocan. Zaten böyle bir isteğimde yok. Tipim değilsin. Gerçekten evlenmek istesem düşüneceğim biri bile değilsin. Denize düşen yılana sarılırmış, ben de o an en akla yatan şeyi yaptım ve o teklife sarıldım. Olay bu kadar basit... Bundan kendine kâr çıkarmaya çalışma. Ne Tuğrahan, ne ailem, ne de benim için bir şey ifade etmiyorsun. Onlar sadece yıllarca benden istedikleri şeyi yaptığını düşündükleri için seni seviyorlar. Ama yalanların ortaya çıktığı anda seni görmek bile istemeyecekler. Onlar için de bir hiç olacaksın. Düşünsene annem gelinim dediği kadının gerçek yüzünü öğrendiğinde ne düşünecek? Ya Tuğrahan kendini sevgiyle sarmaladığına inandığı kadının oyuncu olduğunu öğrenince nasıl davranacak? Loya Sağlam ayağını denk al. Çünkü sen, ailem için bir hiçsin. Bu yüzden de kendini boşuna kandırma ve gerçekleri gör. Sen sadece yalancı bir eş, yalancı bir gelin, yalancı bir anne adayı oldun o kadar. Bunun dışında bir şey değilsin. Sen bana yazık diyordun ya. Kendi hayatını yaşamaya bile korkan bir kadın olduğun için asıl sana yazık." Sözler ağzından nasıl çıkmıştı anlamamıştı. Tek düşündüğü hemen onun karşısından gitmekti. Genç kadının yüzündeki hayal kırıklığına dayanabileceğini düşünmüyordu. Bu düşüncelerle adımlarını yukarı kata yönlendirmişti. Sonrasında da kuvvetli bir kapı sesi gelmişti.

Duydukları ile kalakalmıştı genç kadın. Kıpırdayamıyordu bile. Sanki kıpırdadığı anda dağılacak ve binlerce parçaya ayrılacaktı. Tüm hücreleri inanılmaz bir acı duyuyor, çakan şimşekler içindekilerle yarışıyordu. Gözyaşları birbiri ardına akmaya başlamış, önünü bile göremeyecek bir hale gelmesine neden olmuştu. Kafasında sürekli Kutay'ın sözleri uğuldarken, çıkış kapısını nasıl bulabildiğini bile anlamamıştı. El yordamı ile bulduğu kapıdan, kendini yağmurun altına bıraktığında adımlarını görmüyordu bile.

Gök delinmiş gibi yağan yağmura, gözyaşları karışıyordu. Birbiri ardına akan damlalarla birlikte, içindeki tüm hücrelerinde öldüğünü hissediyordu. Sevdiği adamdan duydukları çok ağırdı.

Hak etmemişti. Bu oyuna başlarken böyle bir noktaya geleceklerini düşünmemişti...

Arkasına bakmadan yürümüş yürümüştü... Ne kadar mesafeyi ardında bırakttığını bilmiyordu. Ayakları onu taşıyamayacak duruma gelene kadar sürdürmüştü bunu. Sonrasındaysa yığılıp, kalmıştı hıçkırıklar eşliğinde.

O kadar ağır sözleri ona nasıl söyleyebilmişti. Kendi kalbinde bile böyle derin yaralar açan bıçaktan keskin sözleri, onun kalbini ne hale getirmişti kim bilir? Kendi hatalarını onun üzerine yıkmaya nasıl cesaret edebilmişti? Sözler ağzından dökülürken, onun yüzündeki hüzün bulutları kalbinde sağanağa dönmüştü.

Nefes alamamaya başlamıştı bugün kaçıncı kez. Kırdığı tertemiz kalbin ağırlığını da üstünde hissediyordu. Kime dokunsa hayatını kâbusa çeviriyordu. Oysaki yıllardan beri kalbinin üstünde çöreklenmiş olan ağırlık, sadece onunla hafiflemeye başlamamış mıydı? Karanlık günlerine güneş gibi doğan ve onun hayatını yaşanılır kılan o değil miydi? Birkaç ay sonra çıkıp, gideceksin diyebilmişti sanki bunu istiyormuş gibi. Kendisi daha birkaç gün önce onsuz bir hayatın sıkıcılığı karşısında yüzünü ekşitmemiş miydi?

Söylediği sözler bir bir aklına gelirken, yaptığı hata gözüne daha da korkunç gelmeye başlamıştı. Hayır, ondan af dilemesi gerekiyordu. Kafasındaki soru işaretleriyle ne zaman aşağı inmiş, ne zaman oradaki odaları aramıştı farkına bile varmamıştı. Gözü, açık kapıya iliştiği anda anlamıştı onun gittiğini.

Dışarı çıktığında daha önceden farkına varmadığı fırtına kucaklamıştı Kutay'ı. Çakan şimşekler, bardaktan boşalırcasına yağan yağmura karışırken, Loya'dan hiçbir iz yoktu. Biranda çakan şimşekle birlikte Loya'nın sözleri aklına gelmişti. *"Bak Kutay zaten şanssızlık yakamı bugün bırakmadı. Yolda lastik patladığı için kalan mesafeyi yürümek zorunda kaldım."* Lastiği patladığına göre yürüyerek çok uzaklaşmamıştır diye düşünürken, evde geçirdiği zamanı hesaplamaya çalışıyordu ama nafileydi tüm çabası.

"Loyaaa!" diye bağırarak koşarken aklındaki tek düşünce onun iyi olmasıydı. Ona olacak bir şeye dayanamayacağını biliyordu.

"Loyaaa!" Sesi kısılana kadar etrafa bağırmaya devam etmişti.

Yağan yağmur görüş mesafesini kısaltıyor, bu da aramasını daha da zorlaştırıyordu. Sonunda onu görmüştü. Dizlerinin üzerinde oturur pozisyonda, sallanırken, bir yandan da mırıldanıyordu. Onu bulmanın rahatlığıyla hemen yanına yaklaşıp, o da dizlerinin üzerine çökmüştü. Şimdi ikisi de yolun üzerinde, yüzleri birbirlerine dönük şekilde oturuyordu. Üstlerine yağan yağmuru hissetmiyorlardı bile. Onun iyi olduğunu görmek, tüm sinirlerinin boşalmasına neden olmuştu. Onu kendine çekip, kucaklamış "İyisin. Sana bir şey oldu diye çok korktum." derken saçlarına da birbiri ardı öpücükler bırakıyordu.

Loya düşünemez bir halde, kukla gibi onun yönlendirmelerine ayak uyduruyordu. Kutay onun kendine bakmasını istiyordu. Gözlerinde pişmanlığını görsün, onu affetsin istiyordu. Sanki affedilecek bir şeymiş gibi yaptıkları... "Bana bak Loya. Lütfen bana bak." derken gözleri kapalı ve kendinde olmayan Loya'yı sarsıyordu. Hafif hafif aralanan gözler, ağlamaktan kıpkırmızı olmuştu. Hala süzülüyordu gözyaşları yanaklarından "Özür dilerim. Özür dilerim. Ben aptalın tekiyim. Özür dilerim affet beni." diyerek birbiri ardı özürlerini sıralıyordu genç adam.

Loya içinden gelenleri artık daha fazla tutamıyordu. "Ben kötü bir şey yapmak istemedim." derken sözlerine bir yandan da hıçkırıkları eşlik ediyordu.

Onun konuşup, açılması gerektiğini biliyor, bu yüzden de konuşsun istiyordu. "Biliyorum Loya Sen asla kötü bir şey yapmadın. Zaten yapamazsın da. Ama benim yapamadıklarımı yapman beni ezdi. Kıskandım seni. Oğlumun en özel anlarında hep senin olmanı kıskandım. Ne kadar aptalım değil mi? Haklısın kıymet bilmeyen biriyim." derken içindeki tüm pişmanlıklar akmak için yol arıyordu.

Loya ise onun sözlerinden çok kendi söyleyeceklerine takılmıştı. Kutay'ı duymuyordu bile "Ben çok seviyorum Tuğrahan'ı. Onun mutlu olmasını istedim. Sen de onun gözlerindeki hüznü görsen, ona böyle güzel bir sürpriz yapmak isterdin." derken hala kendi kendine konuşur haldeydi. "Gerçekleri öğrendiğinde beni sevmeyi bırakmaz değil mi? Ben onu çok seviyorum. Onun beni sevmemesine dayanamam. Benden nefret etmez değil mi?" derken başka bir yerden geliyor gibiydi sözleri.

Yağan yağmur daha da şiddetlenirken, Loya hala sayıklar haldeydi. "Ben Selma anneyi de çok seviyorum. Onları kandırmak istemedim... İstemedim Kutay. Ben kötü biri değilim."

Kutay onun kendinde olmadığını anladığı anda, korkmaya başlamıştı. Şok yaşadığı her halinden belliydi genç kadının. Ne yapacağını bilemez bir halde kalakalmıştı. Biranda çakan şimşek o anda imdadına yetişmişti.

Uykudan uyanır gibi kendine gelen Loya, karşısında Kutay'ı görünce şaşırıp kalmıştı. "Kutay!" Dakikalardır karşısında olan adamı daha yeni idrak edebilmişti.

Onun kendine geldiğini anlamak Kutay'ın rahat bir nefes almasını sağlamıştı. "Loya, affet beni. Söylediklerim için affet beni."

Bu seferde sözler Kutay'ın ağzından dökülmeye başlamıştı. "Ben öyle şeyler söylemek istemedim. Sen haklıydın. Ben kıymet bilmezin tekiyim. Ama bilmediklerin var. Leyla'nın ölümü benim yüzümden. Bunun ağırlığını kaldıramıyorum. Dayanamıyorum Loya." derken gözyaşları bu seferde Kutay'ın yanaklarından süzülüyordu. Sözler gökyüzünden dökülen damlalar gibi Kutay'ın gönlünden akmaya başlamıştı.

"Hamileliğinin yedinci ayıydı. Son doktor kontrolünü kaçırmıştım. Leyla'ya yetişeceğimi söylemiştim ama son anda çıkan bir iş yüzünden şirketten çıkamamıştım. Sonrasında doktora gittiğimde Leyla yoktu. Doktor onun çok üzgün olduğunu söyledi. Kendimi çok kötü hissettim. Eve nasıl gittiğimi bile hatırlamıyorum. Yine beni gülümseyen suratı ile karşılamıştı. Yine hiçbir şey olmamış gibiydi. Onu kırdığım halde yine bana güzel bakıyordu." Loya'nın gözlerine samimi bakışlar göndererek "Aynı senin gibi" diyebilmişti.

"Özür diledim. Beni anladığını ve böyle kabul ettiğini söyledi. Bana kızmadı bağırmadı. Belki bağırsa kendimi o kadar berbat hissetmezdim. Bu olayın üstünden bir hafta geçmişti. Leyla'dan bir telefon geldi. O gün eve erken gelmemi istedi. Sesi çok iyi geliyordu. Gitmek için ayağa kalktığım anda çalan telefona bakmam gerekti. Çok önemli bir anlaşma arifesindeydik. Karşı firma görüşme talep ediyordu. Çok önemliydi. En fazla bir iki saatimi alırdı. Ondan sonra da hemen eve geçerdim. Kafamda her şey planlıydı." Gözleri büyük bir acıyla kapanmıştı.

"Görüşmeden sonra yola koyuldum ama bugünkü gibi bir fırtına vardı. Yollar çok kötüydü. İçimde kötü bir his uyanmaya başlamıştı. Eve vardığımda bu hissin yersiz olmadığını öğrendim. Doğum sancıları başlamıştı. Erkendi... Daha iki ayımız vardı. İşin kötüsü yollar çok kötüydü ve onu o halde götürmemiz imkânsızdı.

Yaşadığım çaresizliği anlatamam. Yanına vardığımda terden sırılsıklam olmuştu. Gözlerini aralayıp, bana yine o sıcacık bakışlarından gönderdi. Konuşacak hali yoktu. Beni hemen odadan çıkardılar. Onu en son o zaman gördüm. Tek bir kelime bile konuşamadık. Onun istediği gibi eve erken gelmiş olsaydım, her şey daha değişik olabilirdi. Belki de ilk anda ben yanında olmuş olsam, daha kuvvetli olacak, kendini önemsiz hissetmeyecekti."

Genç kadın, kendine içini açan adama karşı her zamankinden daha büyük bir sevgi hissediyordu. Yıllarca yaşadığı vicdan azabını anlayabiliyordu. Kutay'ın gözlerinin içine bakmasını sağladıktan sonra "Her şey olacağına varır. Sen bunu değiştiremezdin. Kendini artık suçlamayı bırak. Hayata devam etmelisin. Sana şimdi ihtiyacı olanlar var. Onlar için yaşamalısın. Kendini hapsettiğin güz mevsimi artık yazı görsün. Mevsimler artık hayatında ilerlesin. Doğan güne yeniden gülümse." derken içindeki duyguları da katmıştı gözlerine.

Gözlerine Loya'nın anlayamadığı duygular yükleyerek bakmıştı. "İstemiyor muyum sanıyorsun? Yapamıyorum Loya... O günleri unutup, yeni bir hayata başlayamıyorum..."

"Öyleyse seni sevenlerin yardım etmesine izin ver. Sevdiklerini düşün Kutay, onların sana ihtiyacı var." derken o sevenlerden biri olduğunu biliyor, onun sevdiklerinden olmayı diliyordu tüm kalbiyle.

Onla konuşması içini rahatlatmıştı. Kalbindeki ağırlığın hafiflediğini hissediyordu. Derin bir nefes aldıktan sonra yerdeki kadını kucağına alıp "Her şey bekleyebilir. Sen böyle durmaya devam edersen tekrar hastalanacaksın. En iyisi eve dönelim de, biraz ısın. Yoksa sonunu iyi görmüyorum." diyerek geldiği yol tarafına doğru yönlenmişti.

Loya yağan yağmurun altında, kucağında bulunduğu adama daha da sokulmuştu. Biraz önce kendine en ağır sözleri söyleyen adam, daha sonra kimseyle paylaşmadığı şeyleri onunla paylaşmıştı. Hem o gözlerde yine görmüştü kendi aksini. Ne düşüneceğini şaşırmıştı. İçindeki küçük umut tomurcuğu boy vermek istiyor ama ürkekliğinden başını güneşe dönemiyordu. Ne yapacağını bilemiyordu Loya. O sözlerden sonra onu affetmek bu kadar kolay mıydı? Bu kadar mı gurursuz bir kadın olmuştu? Kafasındaki tüm düşünceleri uzak diyarlara gönderip, sadece kucağındaki adamın sıcaklığına kendini bırakmıştı. Yanlış olduğunu bilse de, daha da sokulmuştu.

En sonunda eve geldiklerinde, ikisi de tepeden tırnağa kadar

ıslanmıştı. Kutay ona hemen banyonun yerini göstermiş, kendi de odasına geçmişti.

Üzerini değiştirirken tek düşündüğü yıllardır içinden sakladıklarını ilk kez birine açmış olduğuydu. Kendini hafiflemiş hissediyordu. Biraz önceki tartışmanın üstünden daha çok geçmemişti ama yüzü gülüyordu. Söyledikleri yüzünden kendini çok kötü hissediyordu ama Loya'nın yol boyu kendine sokulması onu affetmeye çalıştığını ona göstermişti. Onun kalbinin büyüklüğüne bir kez daha şahit olmuştu. O kalpte ne şekilde bulunmak istiyordu işte onu asıl düşündüren konu buydu. Son günlerdeki duyguları, bugünkü şiddetli patlamayla yol bulmuş gibiydi.

Sıcak su üşüyen bedenine çok iyi geliyor, gerilen sinirlerini çözüyordu. Akan suyla birlikte kendini daha da rahatlamış hissediyordu. Birkaç saat önce yaşadıkları tartışma tekrar aklına geldiği anda tüyleri diken diken olsa da, Kutay'ın ağlayan halini düşündüğü anda yine normale dönmüştü. Bir erkek önemsemediği bir kadının yanında ağlar mıydı? Güçsüzlüğünü onun gözlerinin önüne serer miydi? Kutay kalbini gözlerinin önüne sermişti, hem de tüm pişmanlıklarıyla.

Yıllardır içinde tuttuğu tüm keşkeleri yağmurun damlalarına bırakmışlardı. Bunu hissedebiliyordu. Önlerindeki günler tüm bilinmezliğini korusa da, yeni bir şeylerin arifesinde olduklarını sezinliyordu. O anlarda sadece tek bildiği, içindeki sevginin büyüklüğüydü. Biraz önceki sözleri söyleyen başkası olsa, ona haddini bildirirdi ama Kutay'a ağzını bile açamamıştı. Onun af isteklerineyse hemen karşılık vermişti. Kalbindeki yaralar taze olsa da, genç adamı affettiğini hissediyor, bu da daha çok korkmasına neden oluyordu.

Kendini banyodan çıkmaya hazır hissettiğinde yana bırakılmış havluya sarılmıştı. Aynadaki aksine baktığında gözlerinin banyonun sıcaklığıyla birleşip, daha da kızardığını görünce yüzünü ekşitmişti. Çok çirkin göründüğünü düşündüğünden banyodan çıkma vaktini de erteliyordu. Hem üzerine ne giyecekti ki? Böyle çıplakta duramazdı. Elbiselerinin kuruması için banyoda da bekleyemezdi

ya. En iyisi üzerindeki havluya daha da sıkı sarılmak ve içeri girmekti. Hem içerdeki yatak örtüsü de gayet işini görecek şekildeydi. Bu düşüncelerle odaya geçtiğinde, yatağın üzerine birkaç parça kıyafet bırakan Kutay'la karşılaşmış. Bir kez daha genç adamın gözlerinde gördükleri ile sarsılmıştı.

Genç kadının giyinmesi için getirdiklerini yatağın üzerine bırakıp çıkacakken, Loya'yla karşılaşmıştı. Onu ilk defa böyle görüyordu. Tamam, banyo yaptırdığında da görmüştü ama bu seferki farklıydı. Uzun saçlarının uçlarından sular tek tek damlayarak yerde küçük bir göl oluşturmuştu. Gözleri kendi neden olduğu üzüntünün izlerini taşıyordu. O gözlere bakarken, tek düşündüğü, aralarındaki mesafeyi yok etmek ve neden olduğu izleri silmekti.

Daha ne olduğunu anlamadan yaklaşmıştı yanına. Yanağına elini koyduğunda birden titremişti genç kadın. Korkudan değildi titremesi. O da değişik bakıyordu gözlerine. Keşke kalbi bu kadar yıl karalar bağlamamış olsaydı. O gözlerdeki anlamı çözmesi daha kolay olurdu. Ama bu ancak bir keşke daha sunacaktı geleceklerine.

Kutay ilk kez Loya'ya bu kadar korkusuzca bakıyordu. Kızarmış gözkapaklarının üzerinde gezdirmişti parmaklarını. İstemsiz olarak kapanmıştı genç kadının gözleri. Loya'nın o anlarda tek düşünebildiği yüzünde gezen parmaklar olmuştu. Değişikti Kutay. Dokunuşlarında sanki kırılacak nadide bir esere olan ihtimam vardı. Gözlerinden geçen parmaklar, bu seferde yüzüne dökülen saçları kulağının arkasına nazikçe yerleştiriyordu. Gerçek miydi o bakışlar? İnanabilir miydi? Deli kalbi buna öyle ihtiyaç duyuyordu ki... Kutay'ın parmakları bu seferde dudaklarının üzerinde geziyordu. Ayaklarının artık onu taşıyamayacağını düşünüyordu. Aralarındaki duygu yoğunluğu her geçen dakika daha da artıyordu. Kutay direkt gözlerinin içine bakıyordu sanki devam etmek için onay bekliyor gibiydi. Mantığı kapılma diyordu ama seven kalbi çoktan sahibine doğru yol almaya başlamıştı. Derin bir nefesle birlikte kapanan gözleri, Kutay'a da istediği izni vermiş oluyordu.

Sanki hayatında ilk defa bir kadına dokunuyormuş gibi hisse-

diyordu. Sadece dokunmak bile, içinde daha önce hissetmediği değişik duygular uyandırmıştı. Bunu bilmese bile, Loya hayatında her şey de bir ilk oluyordu. Kapanan gözlerinin verdiği onay, hoş kokusuyla birleşince Kutay'ın uzun zamandır ortaya çıkmamış yanlarını uyandırıyordu. Elleri titreyerek önünde duran kadının, havlusunun kenarına uzanmıştı. Küçük bir hareket yeterliydi havlunun yerle buluşması için. Eli son kez kasılıp kalmıştı ve sonrasında küçük bir dokunuşla havlu genç kadının ayaklarının dibindeydi.

Düşen havluyla birlikte, biranda Kutay'ın karşısında çıplak kalına düşüncesi, gözlerini daha da sıkı yummasına neden olmuştu. Olayların gerçekliğini sorguluyordu. O halde kaç dakika kaldıklarını bilmiyordu. Sanki aklı ona bir oyun oynamış gibi hissettiği anda gözlerini açmıştı. O anda yine gözleri karşılamıştı Kutay'm. Karşısındaki bedene bakmıyordu. Loya'ın gözlerinden başka hiçbir yere bakmıyordu. Biranda açılan gözler yine aynı hızla kapanmıştı. Tepeden tırnağı kızılın tonlarına boyanmıştı Loya. Titriyordu. Kutay ise yıllardır bastırdığı duyguların tekrar, daha da şiddetli bir şekilde ortaya çıkmasıyla garip bir haldeydi. Tek bildiği önünde çıplak halde duran kadının, hayatında köklü değişimlere neden olduğu, kalbinin ve beyninin de bunlara gönüllü itaat ettiğiydi. Derin bir nefes alıp, aralarındaki azıcık mesafeyi de kapatmıştı genç adam. Kollarına aldığı kadının sıcaklığına ihtiyacı vardı. Loya'yı, yandaki yatağm üzerine nazikçe yatırdığında artık her ikisi içinde yeni bir hayat başlamıştı.

Kutay yıllardır gizlenen duygularıyla yaklaşırken, Loya da daha önce farkına varmadığı, içinden gelen tutkuyla karşılık veriyordu sevdiğine. Ürkekti... İlk defa yaşadığı heyecanlar genç kadının nefesini keserken Kutay'ın tüm verdiklerini, aynı şekilde kabul ediyordu. Hem korkuyor hem de delicesine alacaklarının peşinden gidiyordu. Daha önce hiçbir erkek için hissetmediği duygularla, Kutay'ı kabul ediyordu. Loya sevdiği adamın olurken tamamlandığını hissediyordu. Yıllardır beklediği ruh eşini bulduğuna bir kez daha onay veriyordu tüm hücreleri. Sonrasında yaşadığı muazzam dakikaların sersemliğinde uykuya dalmıştı.

Yıllardır bastırdığı duyguların yol bulmasına izin verirken, tek düşündüğü ona zarar vermemekti. Seneler sonra yaşadığı deneyimle incitmek istemiyordu Loya'nın narin bedenini. Ama düşünme yetisini kaybetmiş, kollarındaki kadının masumluğunu anlayacak çizgiyi de çoktan geçmişti. Vücudunun rahatlamasıyla, kendini yıllardır hasret kaldığı huzurlu uykuya bırakmıştı.

O kadar güzel uyumuştu ki, gözlerini yeni güne açarken bunun verdiği enerjiyi hissediyordu. Hala gece yaşadıklarına inanamıyor, düşününce bile yüzünün kızardığını ve vücudunun tepki verdiğini hissediyordu. Uykuya dalmadan öncesini hayal meyal hatırlıyordu. Kutay'ın kendisine sarılarak uyuduğunu hissetmişti. Zaten o sarılmadan sonrası hakkında, aklında hiçbir şey yoktu. Gece yaşadıklarına rağmen, Kutay'ın onu çıplak görecek olma düşüncesi utanmasına neden oluyor, bu da gözlerini açmasını engelliyordu.

Anında ona alışan bedeni, Kutay'ın yanında olmadığını hissetmişti. Yoksa odada da mı yoktu? Düşüncelerin neden olduğu panikle birden açmıştı gözlerini. Etrafa bakındığında tek gördüğü düzgün bir şekilde kenara konmuş kıyafetleri ve üzerindeki nottu.

Ağır ağır doğrulurken, orada yazılanların kendisine hiçte hoş şeyler söylemeyeceğini hissetmişti. Korkuyla elini uzatıp aldığında, kalbi deli gibi atmaya başlamıştı. Öyle bir geceden sonra sabah onun kollarında uyanmayı hayal etmiş, onun sıcaklığıyla tekrar kuşatılmak istemişti. Şimdiyse soğuk bir kâğıt parçasını açmaktan korkuyordu. Zorlanarak açtığı kâğıtta yazılanlar ise, hayallerinin çok ötesinde olduğunu fısıldamaktaydı.

"Arabanın anahtarı komodinin üzerinde. Ben diğer araba ile ilgileneceğim. Kalktığında eve geçersin."

Geçirdikleri gecenin değeri bu kadar mıydı? Onun için önemsiz bir gece miydi? Onu, sabahında bırakıp gidecek kadar değersiz miydi? Yaşadıkları ağır geliyordu. Gözlerine değen gözler, tenine değen ellerin hissettirdikleriyle yaşanmış gece şimdi ona ne kadar

da anlamsız geliyordu. Yalan mıydı? Evlilikleri gibi geçirdikleri özel anlarda mı sıradan bir şeydi? Oysa gecenin karanlığında hepsi ne kadar da gerçek görünüyordu. Komodinin üzerindeki anahtarlar sanki geçirdiği geceden sonra kendisine bırakılan para gibi görünmüştü gözüne. Ağlamak istemiyor ama gözlerinden akan yaşlara da engel olamıyordu. Onun için bu kadardı işte. Geceyi geçirdiği sıradan bir kadın...

Vaktin ne kadar geçtiğini hesaplayacak halde değildi. Kendini biraz toparlayınca, yanı başındaki kıyafetlerini alıp, üzerine geçirmişti. O an tek istediği bu evi bir daha görmemekti. Evden nasıl çıktığının ve yola nasıl koyulduğunun farkında bile değildi.

Yol boyu gözlerinden akan yaşlara engel olamamıştı. Nereye gideceğini bilemiyordu. Bu halde eve gitmesi herkeste soru işaretleri oluştururdu. Gideceği bir arkadaşı da yoktu. "Ah Derin sana ne çok ihtiyacım var." derken arkadaşının sözleri geldi aklına. *"Anahtarlar her zamanki yerde. Arada kontrol edersen sevinirim."* Arabayı evin önüne park edip, kendini eve zor atmıştı.

Tek istediği üzerine sinen ve hala arada burnuna değen Kutay'ın kokusundan kurtulmaktı. Gözyaşlarının arasında banyoya geçip, üstündekileri çıkarmıştı. Sonunda genç adamın tüm izlerini yok etmek ister gibi tüm vücudunu kızarana kadar ovmaktan yorgun düşmüştü. Engelleyemediği gözyaşlarıyla suyun altında bir köşeye büzüşüp kalmıştı. Orada ne kadar kaldığını bilmiyordu. Uyuşan bedenine inat, zor da olsa kalkıp odaya geçebilmişti. Kendini yatağın üzerine bırakırken gözleri artık isyan ediyor, akacak tek damlaları kalmadığını haykırıyordu. Bacaklarını kendine çekip, yaşadıklarını düşünüyor, bu kadar basit bir kadın durumuna konduğuna inanamıyordu.

Saatlerce düşünceler içinde boğulmuştu yattığı yatakta. Güçlü olacaktı. Tek tesellisi onun kollarındayken aşkını itiraf etmemesiydi. Kutay ona ucuz bir kadın muamelesi yaptıysa, kendisi de aynı şekilde davranacaktı. Umursamayacaktı. Biliyordu bu çok zor olacak, çok canı yanacaktı. Ama kalan üç ayı, o evde, onunla geçirmek zorundaydı. Bunun için söz vermişti. Şimdi vazgeçerse, Kutay bir şeylerden şüphelenebilir, kalan gururunu da ayaklar altında ezebilirdi. Buna izin vermeyecekti. O evden gönlü yaralı da olsa, başı dik çıkacaktı. Kutay Aslan'a acizliğini göstermeyecekti.

Aslında kendine gurur dese de, o eve bağlılığının en büyük etke-

nin Tuğrahan olduğunu biliyordu. Bu şekilde evden ayrılarak onu çok büyük bir boşluğa düşüreceğini, sonrasında da kırılan küçük kalbinin tekrar iyileşemeyeceğini düşünüyordu. Küçüğü hayata daha yeni yelken açıyordu. Onu ilk fırtınada yüzüstü bırakmayacaktı. Gideceği güne, ona hazırlamadan o evden ayrılamazdı. Üzüntüsünü ona hissettirip, o gözlere hüznü bulaştıramazdı. Babası her ne kadar genç kadını parçalara ayırmış olsa da, bunun cezasını oğluna çektiremezdi. Onun sevgisi, dayanması için gerekli gücü verecekti buna inanıyordu.

Şimdi tek derdi üzerine giyecek bir şeyler bulmaktı. Neyse ki, Derin'le aynı bedendeydi de sorun kendiliğinden hallolmuştu. Yoksa üzerindekileri tekrar giymek şöyle dursun tekrar görmek bile istemiyordu. Bu yüzden elbise zevkleri aynı olmayan arkadaşının kıyafetlerinden uygun bir şey bulma işine koyulmuştu. Uzun aramalar sonucunda bulduğu sade beyaz bir elbiseyi üzerine geçirdiğinde kendini daha da iyi hissetmişti. Beyazın insana huzur veren hissi, şuan ihtiyacı olan şeylerin başındaydı.

Tamam kıyafet sorununu çözmüştü ama gözlerindeki bu şişlik nasıl gidecekti. Yaptığı soğuk kompres sonucu hafiflemiş olsalar da, hala bellilerdi. Ağladığını ona gösterip, zafer kazanmasına neden olmayacaktı. Yaptığı makyaj hileleriyle hiç değilse, az da olsa durumu kurtarabilmişti. Şimdi savaşa hazırdı. Eve doğru yol alırken, dayanıklı olacağı konusunda kendine de sayısız söz vermişti.

Doğru söylemişti Kutay... O Loya Aslan'dan ziyade Loya Sağlam'dı. Ve Loya Sağlam'ı hiçbir şey yıkamazdı. Bunu o oduna da gösterecekti. Onu umursamayacak, kendisine yaptığı gibi yok sayacaktı. Konuşmasına izin verirse yine bir yolunu bulup, onu affetmesini sağlardı bu yüzden konuşmasına da izin vermeyecekti. Daha yeni yaşadığı deneyimi unutmamıştı. Birkaç dakikada o kadar ağır lafları affettirip, üstelik kendisini ona altın tepside sunmasını sağlamıştı. Aklı bir şeylerin yanlış olduğunu fısıldasa da, Loya artık bu fısıltıları duymak istemiyordu. Her duyduğu fısıltının onu getirdiği nokta hep acı olmuştu.

Kafasındaki düşüncelerle yolu ne kadar çabuk geldiğini anlamamıştı bile. Her ne kadar güçlü duracağım dese de, ilk karşılaşma öncesi yaşadığı gerginlik ellerinin titremesine neden oluyordu. Derin bir nefesle sakinleşmeye çalışıp, merdivenleri çıkmaya başladı.

Selma Hanım'ın dünden beri içi içine sığmıyordu. Baştan beri içinde hissettiği huzursuzluk gerçek olmuştu. Kutay'ın giderkenki yüzü hala aklındaydı. Loya'dan eve vardığında haber almıştı. Ama bunun dışında dünden beri her ikisinden bir ses yoktu. Gözü yolda, kulağı telefonda geçirdiği saatlerden sonra evin önüne gelen arabayla rahatladığını hissetmişti. Oğlunun arabasından Loya'nın yalnız inmesiyse yaşlı kadını tekrar tedirgin etmişti. Hemen kapıya yönelmiş, daha Loya kapıyı çalmadan açarak onu şaşırtmıştı.

Endişesi her halinden belli bir halde konuşmuştu. "Sizden bu saate kadar haber alamayınca çok korktum kızım."

Onun endişesini hissetmiş ona güven vermek ister gibi sarılmıştı ellerine "Korkacak bir şey yok annecim. Fırtına hızlanınca evden çıkamadık. Dün, ben yoldayken lastik patlamıştı. Kutay o arabayla ilgilenecekti. Bu yüzden benim oralarda daha fazla kalmamı istemedi. Hem önemli bir görüşmem vardı. Hemen pastaneye geçmem gerekti. Neyse ki orada birkaç kıyafet bulunduruyorum. Yoksa müşteriye rezil olurdum." diyerek tebessüm etmeye çalışmıştı. İnsanın içi ağlarken, yüzünün gülmesi ne zormuş bunu bir kez daha yaşıyordu. *'İyi ki ne söyleyeceğimi düşünmüştüm. Yoksa daha da endişelenmelerine neden olacaktım.'* diye düşünürken, içindeki savaşın dışarıdan hissedilmemesi için de büyük bir çaba harcıyordu. Dikkati üzerinden atmaya çalışarak "Eee doğum günü çocuğu bugün nasıl?" diyerek konuyu değiştirmişti.

Gelininin halinden bir şeyler sezmişti ama o anlatmak istemiyorsa kendinin de yapacağı bir şey yoktu. O her şey yolunda diyorsa, o da inanacaktı. Oysa o gözlerdeki derin hüznün görülmemesi imkânsızdı. Kendini iyi gizlediğini sansa da, kısacık zamanda Loya'yı çok iyi tanımış olan Selma Hanım için olaylar hiçte normal gelmemişti. Yine de onun oyununa devam etmenin en iyisi olduğuna karar vermişti. "Nasıl olsun kızım. Aldığı hediyelerle oynamaktan yorgun düştü. İyi ki bugün okul yoktu. Yoksa gönderemezdik paşamı."

"Uyuyor mu?"

"Yok uyanmıştır. Yine başlamıştır oynamaya."

"Ben bakayım. Dün öyle apar topar çıkınca merak etmiştir."

"Durmadan seni sordu. Babasıyla çıkmanız gerektiğini söyledim!"

"Tamam, anne ben de öyle derim. Zaten yalanda sayılmaz." diyerek yürümeye başlamıştı.

İlk karşılaşmayı atlatmış, bunun rahatlığıyla Tuğrahan'ın odasına yönlenmişti. Açık kapıdan kafasını uzattığında, aldığı oyunun Tuğrahan'ın keşfi altında olduğunu görmüş, onun heyecanlı hallerini izleyerek kendini rahatlatmaya çalışmıştı. Sonrasında kafasını çevirdiğinde karşılaşmıştı gözleri küçüğününkilerle. Koşarak boynuna sarılan çocuğun sıcaklığına ne çok ihtiyacı vardı. Onun sevgisini hissetmek her şeyden güzeldi. Hiç değilse bir kalpte yeşermiş olmak bile bir şey diye düşünürken, küçük çocuğun bir biri ardına soruları ve anlatımlarıyla şaşıp kalmıştı. Hangisine cevap vereceğine, hangisine yorum yapacağım bilemez bir haldeydi.

"Hey dur bir saniye. Nefes al. Ben hep sana ne diyorum. Tane tane Tuğrahan tane tane..."

"Affedersin Loyam. Ama anlatacağım o kadar çok şey var ki. Hepsini hemen bil istedim."

"Anlat bakalım bir tanem."

"Yeni oyun çok güzeldi. Bayıldım Loyam. Hem Su'yun getirdiği kitapta çok güzeldi. Hani sana alalım demiştim ya işte o. Bak bu da çok güzel. Bu da... Loya her şey çok güzeldi. Çok çok teşekkürler."

"Hoşuna gitmesine sevindim. Sana değer küçüğüm." derken karşısında mutluluğu her halinden belli olan küçük adama bakıyordu.

"Dün sana teşekkür edemediğim için çok üzüldüm. Ama baba-annem gitmen gerektiğini söyledi."

"Evet canım, gitmemiz gerekti. Küçük bir iş vardı. Onu hallettik." Nasıl anlatırdı küçüğüne yaşadıklarını... Parçalara ayrılıp, öylece bırakıldığını... Çektiği acının büyüklüğünü... Yaşadığı hayal kırıklığını nasıl anlatırdı? Olanların hepsini içinde saklayıp, acısını da yalnız kaldığında kendi çekecekti.

"Loya..."

"Efendim canım."

"Sen ağladın mı?"

Onun, bunu anlamış olmasına şaşırmıştı. Kimsenin anlamadığını anlayan kuzusu, içindeki sevginin daha da artmasını sağlamıştı. "Yok canım. Dünkü fırtınadan dolayı iyi uyuyamadım. Ondan gözlerim böyle görünüyor. Neden çirkin mi görüyorum"

Onun yanağına kondurduğu öpücükle sözlerine devam etmişti küçük çocuk. "Hayır, sen dünyadaki en güzel kızsın."

"Teşekkür ederim prensim. Sende en yakışıklısısın. Hadi sen oyununa devam et. Ben odaya geçiyorum tamam mı?"

"Tamam Loya. Çok teşekkürler. İyi ki varsın."

"İyi ki sen varsın bir tanem, iyi ki." derken kollarıyla güç almak ister gibi sarmalamıştı küçük çocuğu.

Odaya girdiğinde artık ayaklarının onu taşımadığını hissediyordu. Kendini yatağın üzerine bıraktığında vücudunu ne kadar gerdiğinin farkına varmıştı. Üstelik gece Kutay'ın bu odada ve yatakta olacağını bilmek gerilen sinirlerine hiçte iyi gelmiyordu. Onunla aynı yerde yatma düşüncesi bile gerilmesine neden oluyordu. Paylaşılan gecenin ardından onunla aynı yatakta uyuyabileceğini düşünmüyordu. Buna bir çare bulması gerektiğini biliyor ama elinden de bir şey gelmiyordu. Onunla karşılaşacağını düşünmek kalbinin daha da ağırlaşmasına neden oluyordu. "Allah'ım nasıl dayanacağım. Kolay olacağını düşünmemiştim ama bu kadar zor olacağını da sanmamıştım. Bana ne yaptın Kutay? Beni ne hallere düşürdün? İçimden sana lanetler okumak istesem de yapamıyorum." derken gözlerinden akmak isteyen yaşlara izin vermemişti.

Kendini toplayıp, aşağı inerken onun sesini duymuştu. Bulunduğu yere çökmemek için insanüstü bir çaba sarf etmiş, aldığı derin nefeslerle hızlanan kalbinin ritmini normalleştirmeye çalışmıştı. Biraz daha iyi hissettiğinde ayaklarının onu götürmesine izin vermişti. Onun yüzüne baksa dağılacağını hissettiğinden sesin olduğu tarafa gitmemişti.

Selma Hanım o gün Sedat Beyler'in geleceğini söylemişti. Uzun zamandır gelmeyen aile dostlarını kıramamış, kabul etmek zorunda kalmıştı. Çalan kapı Loya'nın imdadına yetişmişti. Gelen misafirleri karşıladıktan sonra içeri geçmişlerdi.

Kutay'a bakmamaya özen göstererek misafirlerle ilgilenmeye başlamıştı.

Melek Hanım'ın sözleri Loya'ya biraz daha zaman kazandırmıştı.

"Loyacım küsüyorum artık. Kaç ay oldu evleneli daha bir kez bile gelmediniz."

"Haklısınız Melek Teyze, ama işler güçler derken vaktin nasıl geçtiğini anlamıyoruz bile."

"Tamam, Kutay işkoliğin tekidir ama sen de aynı çıktın kızım. Neyse ki pastaneye gelince görüyoruz seni. Üstelik yaptığın enfes

kurabiyelere bayılıyoruz. Dışarından bir şey yemeyi sevmeyen bizi bile alıştırtın." derken babacan bir ifadeyle konuşuyordu Sedat Bey.

"Beğenmenize çok memnun oldum. Her zaman beklerim."

"Kızım biz de sizi bekliyoruz. Şöyle arka bahçede bir mangal yaparız, değil mi Kutay oğlum."

"Doğru söylüyorsun Sedat Amca ama yüzüm yok senden mangal istemeye biliyorsun."

"Sen gel de önemli değil evlat."

Selma Hanım hazırlanan masaya buyur ederken, oğlu ve gelini de göz ucuyla izlemeyi ihmal etmiyordu. Birbirlerine bakmamaya çalıştıklarını fark etmiş ama nedeni hakkında küçük bir ipucuna bile ulaşamamıştı. Zaten bu iki sır küpünden, bir şey beklememesi gerektiğini öğreneli çok olmuştu.

Yenen keyifli yemek, herkesi mutlu etmişti. Loya ise diken üstünde tamamlamıştı yemeği. Kahveler için içeri geçilirken, Loya da evin gelini olarak hazırlamaya mutfağa yönlenmişti. Kahve tepsisiyle içeri girdiğinde yine hararetli bir tartışmanın içindeydi Sedat Amca ve Kutay.

Tüm kahveleri ikram etmiş sadece Kutay'ın ki kalmıştı. Duruşunu dikleştirip, tepsiyi önüne tutmuş almasını bekliyordu. Ama Kutay almamakta direniyordu. En sonunda kaçırdığı gözleri buluştuğunda, almıştı fincanı tepsiden.

Neydi şimdi bu? Neyi ispatlamaya çalışmıştı? Neden öyle bakıyordu suratına? Sanki bir şeyler görmeye çalışır gibiydi. *'Kutay matematik denklemlerinden bile zorsun. Yoruldum artık seni çözmeye. Halim kalmadı.'* İçinden Kutay'la kaçıncı konuşmasını yapıyordu.

Herkesin keyifli sohbeti Tuğrahan'ın sözleriyle kesilmişti.

"Baba..."

"Efendim oğlum?"

"Ben kardeş istiyorum."

Loya duyduğu sözlerle bardağından aldığı yudumu biranda püskürtmüş, Kutay'da şaşkın şaşkın kalakalmıştı.

Ortam Sedat Amca'nın şen kahkahaları ile çınlıyordu.

"Bak Selma bizim diyemediğimizi dedi küçük paşa."

"Haklısın Sedat. Bende gençler kendi bilir diyorum ama içimden de dualarımı eksik etmiyorum." derken Selma Hanım, Loya'nın kızaran suratına bakıyordu.

Sedat Bey bilmiş bilmiş Kutay'a bakarken "Oğlum, bizler yaşlanıyoruz. Daha geç olmadan elimize verseniz şöyle küçük bir prens ya da prenses."

Kutay kendini toplamaya çalışarak "Kısmet Sedat Amca" diyebilmeyi başarmıştı. Loya ise hala duyduklarının etkisinde şaşkın halini koruyordu.

"Baba ne olur. Sudenaz'ın kardeşi olacakmış. Ne olur baba benimde kardeşim olsun."

Kutay oğluna ne diyeceğini bilemeden kolunun altına alıp, fısıltıyla konuşmuştu. "Oğlum böyle şeyler orta yerde söylenmez. İsteklerini sonra bildirirsin."

"Sonra dinleyeceksin ama bak."

"Dinleyeceğim merak etme."

Gençleri daha fazla utandırmak istemeyen büyükler sohbeti değiştirmiş ve ortamdaki karışıklığı dağıtmışlardı. Loya ise aklına gelen olasılıkla huzursuz olmuştu.

Gece ilerlemiş misafirlerde yolcu edilince herkes odasına yönlenmişti. Loya onunla baş başa kalacak olmanın huzursuzluğuyla odaya girmek istemiyordu. Ama kaçtığının sanılması da en son istediği şeydi. Bu yüzden istemeyerek girmişti içeri. Kutay hala kıyafetleri üstünde orada öylece duruyordu. Sanki onun odaya girmesini bekliyormuş gibiydi.

"Sonunda gelebildin? Geleceğinden umudu kesmiştim." derken karşısındaki kadına ilgiyle bakıyordu.

"Tuğrahan'ın unuttuğu bir ödeve yardımcı olmam gerekti. Hem sana açıklama yapmam gerektiğini de sanmıyorum."

"Haklısın." derken yüzünden çok sıkıntılı olduğu anlaşılıyordu. Bir şeyler için kendini toplamaya çalışır gibiydi. Sonunda dökülebilmişti dudaklarından kelimeler "Konuşmamız lazım."

"Konuşulacak bir konu olduğunu sanmıyorum. Müsaade edersen yorgunum uyumak istiyorum."

"Konuşmamız lazım Loya." derken sesi de ısrarcı çıkmıştı.

"İyi öyleyse kendi kendine konuş. Ben banyoya gidiyorum."

Onun kendini dinlemeyeceğini anladığı anda, banyoya yönelen kadının bileğinden tutmuş gitmesini engellemişti "Loya çocuklaşmayı bırak." Aslında tuttuğu anda hissettiği sıcaklıkla pişman olmuştu ama yapacağı bir şey yoktu.

Eline ateş çarpmış gibi bir çırpıda silkerek kurtulmuştu bileğini sıkan parmaklardan. "Çocuksam uğraşma benimle." derken yine iç fısıldamaları başlamıştı. *'Keşke dün gecede beni çocuk saysaydın. Beni parçalara ayıran o geceyi yaşatmasaydın.'*

"Ne demek istediğimi gayet iyi anladın. Dün ile ilgili konuşmalıyız."

"Ben konuşulacak bir şey olduğunu düşünmüyorum."

"Loya-"

Loya daha da gerilmişti. Onunla yaşadıkları gece hakkında konuşmak istemiyordu. Düşündüklerini onun ağzından duymaya hazır değildi. "Eğer biraz olsun bana saygın varsa, rahat bırakırsın beni. Çok yorgunum uyumak istiyorum."

Genç kadının kararlılığı belliydi. Sözlerinden sonra onu daha da zorlamak anlamsızdı. Zaten kırmıştı ve daha fazlasına neden olmak istemiyordu. "Tamam istediğin gibi olsun." derken yenildiğini kabul etmişti.

"Teşekkür ederim." dedikten sonra kendini banyoya zor atmıştı. Onunla aynı ortamda olmanın verdiği garip duygu ve konuşma ısrarları tüm vücudunun gerilmesine neden olmuştu. Bu yüzdende olduğu yere yığılmış kendi kendine konuşmaya başlamıştı. 'Konuşmakmış. Ne konuşacağız sanki? Kızım iki lafıma kanıp, koynuma girdin deyip gülecek mi? Sadece aptallığımı yüzüme vurmaktan başka ne diyebilir ki? Kalan gurur kırıntılarımı da etrafa savurma Kutay. Senden sonra zaten zor geçecek yıllarımda daha çaresiz bırakma beni.' derken ağlamaya bile hakkı olmamasının sıkıntısını yaşıyordu.

Karmakarışık duygular içerisinde banyodan çıktığında Kutay'ın ilk günlerdeki yerine döndüğünü görmenin rahatlığını yaşamıştı. Dün geceden sonra onunla aynı yatağa yatacak olma düşüncesi bile tahammül sınırlarını aşıyordu. Hiç değilse bu kadarını düşünmüş diyerek kendini yatağa bıraktığı gibi huzursuz bir uykunun da misafiri olmaya adım atmıştı.

Onun uyuduğundan emin olduğunda yatağın yanına gelmişti. Yine aralarına ne kadar mesafe koymuştu. Daha dün aynı yatakta

tek beden değiller miydi? Nasıl yapabilmişte ilk günlere dönebilmişti? Hiçbir şeyi düzgün yapamıyordu. Herkesin korkusuz diye gördüğü Kutay Aslan, bu küçücük kadından korkuyordu. Onun suratını izlerken önceki geceye dönmüştü.

Kuvvetli çakan şimşek biranda uyanmasına neden olmuştu. Halbuki ne kadar huzurlu bir uykunun kollarındaydı. Yaşadıklarına inanamıyordu. Bu noktaya nasıl geldiklerini anlamamıştı. Tek düşündüğü kıyafetleri odaya bırakıp, çıkmaktı. Ama onun banyodan çıkmış hali, hala tüm genzini yakan kokusu odadan çıkmasını engellemişti. Yıllardır kilitli tuttuğu erkek, bu koku ile kilitlerini kırmış, sonrasında da tüm hakimiyeti eline almıştı. Sadece dokunmayla bile öyle kuvvetli bir haz almıştı ki, tüm duyguları tavan yapmıştı. Ama onu korkutan bu olmamıştı. Hissettikleri sadece tensel bir istek değildi. Eğer böyle bir şey istemiş olsa, yıllardır önüne çıkan kadınlarla bu arzusunu bastırabilirdi. Loya'yla yaşadıkları yıllardır pas tutmuş kalbinin temizlenmesi gibiydi. Ona dokunmak, onun ellerini kendi vücudunda hissetmek bunlar değişik duygulardı. Hele yaşadığı tatmin... Düşüncesinin bile ötesindeydi. Daha önce böyle bir anı yaşamamıştı. Leyla'yla da kusursuz geceler geçirmişti ama bu yaşadıkları daha farklıydı. Sanki tüm hücreleri dolup taşmış, karşısındaki kadında can bulmuştu. Yaşadığı anların kusursuzluğu onu korkutuyordu. Yıllar sonra hayatına yalancı bir oyunla giren kadın kollarında uyurken, yaşadıkları anların düşüncesi bile bedeninin tepki vermesine neden oluyordu. Kendi bu haldeyken, Loya'dan tek söz bile duymamıştı. Kalbi son sürat ona akarken, korkuyordu. İçinde isimlendiremediği duygular eğer düşündükleriyse ve Loya da bunun karşılığı yoksa bunu kaldıramayacağını hissediyordu. Yüreği kaybetmeye alışmış bir adam için bir kayıp daha fazlaydı.

Saatlerce düşünüp, bir karara varmıştı. Yataktan çıktığında, içinden gelen bir ses hata yaptığını fısıldıyordu ama onu dinlememek için kendine söz vermişti. Loya birkaç ay sonra hayatından çıkacaktı. Bu konuda ona söz vermişti. Tamam, bazı sözlerini tutamamış, bedensel bir yakınlık olmayacak dediği halde, buna engel olamamıştı. Ama Loya özgürlüğünü istiyordu. Bunu en başında belirtmişti. Kalbi bunu yapmak istemese de, ona bunu verecek, istediği özgürlüğü ondan almayacaktı. Zaten Loya bu güne kadar sevgi sözleri kullanmamıştı. Ara ara onun gözlerinde gördükleri ve hareketleri kafasında acabalar oluştursa da, genç kadının evliliklerindeki beklentisinin ne olduğunu biliyordu.

Yatakta yatan kadını izlerken, içindeki ses hala geç değil, uzan yanına diyordu ama aylar önce Loya'nın söyledikleri hala aklındaydı.

"Loya, konuşmamız lazım."

"Ben konuşulacak bir şey olduğunu düşünmüyorum."

"Sende biliyorsun konuşmamız gerektiğini."

"Hadi ama geçen ki, olayı konuşacağımızı söyleme."

"Loya, ben-"

"Kutay, lütfen bunun olması gayet normaldi biliyorsun. Neticede benim bir bayan olduğum gibi sen de sağlıklı bir erkeksin. Bu yüzden o yakınlık yüzenden senden beklentilerim olduğunu düşünme. Yaşandı ve bitti. Bu kadar basit."

Ya sabah kalktığında yine ona bunları söylerse, işte bu dayanacağının üzerindeydi. Onun ağzından tekrar bunları duymak, zaten pamuk ipliğine bağlı duygularının tamirsiz bir şekilde dağılmasına neden olacaktı, bunu tüm kalbiyle hissediyordu. En iyisi o kalkmadan gitmekti. Bir korkak gibi oradan uzaklaşmak en doğrusu gelmişti gözüne.

Hazırlandıktan sonra yatağın kenarından saatlerce onu izlemişti. Yaşadığı anlar hala hafızasında tazeyken onunla aynı evde kalmanın ne kadar zor olacağını düşünmesine gerek bile yoktu. Onunla aynı evde olup, ona dokunamamak cezaların en büyüğü olacaktı. Ama nelere dayanmıştı kalbi. Buna da dayanacaktı. Ağaran günle birlikte umutlarına, geleceğine ve bu güzel kadına veda niteliğinde bir buseyi alnına kondurarak "Hoşça kal Loyam" diyerek çıkmıştı.

Ama oradan ayrılmak o kadar kolay olmamıştı. Karşıdan baktığı ev onun için neydi? Leyla'ya doğum hediyesi olarak yaptırmaya başlamıştı ama karısı burayı hiç görmemişti bile. Yedi yıldır bıkmadan Leyla'nın her ölüm yıldönümünde buraya gelmişti. Vicdanıyla baş başa kalmaya çalıştığı bu evde Leyla'ya dair küçük bir iz bile yoktu. Oysaki her şey ne kadar tuhaftı. Leyla'dan iz olmayan evin her tarafı Loya'yla kaplanmıştı. Bulunduğu yerden baktığında bile onu görebiliyordu. Kapıdaki halı, hala gözlerinin önündeydi. Yıllardır sığınağı olarak gördüğü bu evde, aynı kalbi gibi Loya'nın fethiyle sonuçlanmıştı.

Oradan ayrıldıktan sonra normal hayata adapte olamamış, hafta sonuna bıraktığı işleri iptal ettirip, günü boş boş sahilde gezerek geçirmişti. Doğru yaptığını düşünüyordu. Evliliklerinin amacı özgürlük değil miydi? İkisi de bunun için bu yola baş koymamış mıydı? Tanıdığı Loya özgürlüğünden vazgeçmezdi.

Yatağın kenarından izlediği kadının, yastığın üzerine serilmiş saçlarını okşarken, geçirdikleri gecenin anıları da beraberinde gel-

mişti. O anları düşünmek istemiyordu ama yapamıyordu. Öyle muhteşemdi ki, tarifi bile imkânsızdı. Bir daha yaşanması imkânsız olduğu gibi.

Tamam da bugünkü hali neydi Loya'nın? Ona bakmaktan kaçınması, konuşmak istememesi. Yaşadıkları geceden dolayı pişman mıydı? Tabi ki pişmandı. Başka ne olacaktı ki... Konuşmak istememesinin başka bir nedeni daha aklına gelmiyordu. Sanki gece hiç olmamış gibi davranmak istiyordu Loya. Bu da bir kez daha doğru yolda olduğunu düşünmesini sağlamıştı.

"Affet beni Loya. Cesaretli olamadığım, senin için savaşmadığım için affet. Ama sana verdiğim sözden vazgeçmeyeceğim. Benim için tekrar güze dönmek demek olsa da, sana özgürlüğünü vereceğim." Uyuyan kadına büyük bir özlemle bakarken, gözünün hakimiyetinden kaçan, tek damlanın da akmasına engel olamamıştı.

Yeni güne gözlerini açmak istemiyordu Loya. Hayat onun için hiç eğlenceli değildi artık. Artık acı çekmemekti dileği. Ama bunun için yapabileceği bir şey yoktu. Hayatının bundan sonrası için her gününün böyle olacağını düşünmek, içinin üşümesine neden oluyordu. Ama hiçbir şeyden kaçamayacağını da biliyordu.

Odaya baktığında Kutay'ın olmadığını görünce rahatlamıştı. Akşamki konuşmaya devam etmek en son isteği bile değildi. Onunla ne konuşmak istiyordu ki? Konuşacakları ne vardı? Gerçekten konuşmak istese onu evde o halde bırakıp, ardına bile bakmadan kaçmazdı. "Sana istemediğin bir şeyi dayatacak kadar da alçalmadım Kutay Aslan rahat olabilirsin." derken kendi duygularını görmezden gelmeye çalışıyordu.

Kutay yine iş konusunu bahane ederek eve gelmelerini aksatmaya başlamıştı. Gelmediği geceler Loya için daha da huzursuzdu. Onun başka kadınlarla birlikte olduğu düşüncesi bile kıskançlıktan

delirmesine neden oluyordu. Sinirden uyuyamıyor, yorgun argın gittiği işyerinde hıncını pastalardan çıkarıyordu.

Günler böyle geçiyor, herkes yeni rutinlere alışıyordu. Yaşanılanların üstünden bir ay geçmişti. Bu süre boyunca Kutay'la her karşılaştığında çok zorlansa da, o gece hiç yaşanmamış gibi davranmaya çalışmış, yüzündeki gülümsemeyi derinleştirirken, içindeki yara gün be gün daha da büyümüştü.

Yine sıkıntılı bir günü yaşıyordu. Kafasındaki düşüncelere o kadar kapılmıştı, karşısında televizyonun açık olduğunu bile unutmuştu. Dalgın dalgın baktığı ekranda gördüğü yüz Kutay'ındı. Görüntüyle birlikte kendine gelmiş, ekrana daha dikkatli bakmaya başlamıştı. Kutay, çok güzel bir kadının kolundan tutmuş, taksiye binmesine yardım ediyordu. Tamam da Kutay ekranda hem de magazin programında ne arıyordu? Televizyonun sesini açarken bir yandan da kulak kabartmıştı sunucuya. *"Ekranların sevilen dizi oyuncusunun yeni aşkı. Kimliğini öğrenemediğimiz yakışıklı hakkında, ünlü oyuncudan da bir açıklama gelmedi..."*

Haberin devamını dinleyememişti bile. Sanki oda etrafında dönüyor, Loya hiçbir şeye müdahale edemiyordu. Gözlerini kapatıp, gördüklerinin hayal olmasını istese de, gözlerini açtığında hala haber ekrandaydı. Kutay'ın eve gelmediği günlerde, özel hayatını devam ettirdiğini düşünüyordu ama bunu gerçekten görmek Loya'ya ağır gelmişti.

Kutay ilk erkeğiydi. Kalbindeki hislerinin yoğunluğu, sonu da olacağını söylüyordu. Ondan başka bir erkeğin kendisine dokunmasına izin verebileceğini düşünemiyordu bile. Ama Kutay için bu önemli olmamıştı. Tabi Kutay Aslan gibi kadınların peşinden koştuğu bir adam neden onun gibi tecrübesiz bir kıza bağlansın ki diye düşünmekten kendini alamıyordu. Kendi için çok özel anlamlar içeren gecenin, Kutay için önemsiz olduğunu düşünmek onu gün güne daha da hüzne boğuyordu. Ve bugün gördükleri de her şeyi daha da ağırlaştırmıştı.

Kutay yakın bir arkadaşının telefonuyla öğrenmişti haberi. Gittiği bir iş yemeği sonrasında yaşanmıştı bu olay. Genç bir kadının yürüyemeyecek kadar sarhoş olduğunu anladığında, gayri

ihtiyari etmişti o yardımı. Kadını tanımıyordu bile. Ünlü olduğunu anladığında çok geç olmuştu ama elinden gelen de bir şey yoktu o andan sonra.

Aklındaki tek düşünce evdekilerin bunu izlemiş olmasıydı. Loya görmüşse ne düşünmüştü kim bilir? Apar topar eve gelmişti. Hızla merdivenlerden çıkarken, annesinin sesiyle durmak zorunda kalmıştı.

"Oğlum neler oluyor? Televizyonda gördüklerimiz ne?"

"Anne sen de inanmadın değil mi?"

"Yok oğlum inanmadım da... Yine de huzursuz edici bir haber ne de olsa."

"Haklısında anne ama elimden gelen bir şey yoktu." deyip kısaca anlatmıştı olayları. "Gerçek bu ama gördüğün gibi olay çok büyüdü."

"Ne diyeyim ki oğlum, iyi olmadı böyle bir haber."

"Loya yukarıda mı?"

"Evet az önce geldi."

"Haberi izlemiş mi?"

"Bilmiyorum oğlum direkt yukarı çıkmış. Geldiğinde görmedim."

"Tamam ben yukarıdayım."

Merdivenleri çıkarken aklında ne diyeceğinin endişesi vardı. Yukarı çıkıp da, gördüklerinin mantıklı bir açıklaması var demek de tuhaf geliyordu ama yapması gerektiğinin de bilincindeydi.

Odaya girdiğinde Loya'yı koltukta dalgın dalgın otururken bulmuştu. Öğrendiği belliydi. Ne diyecekti. *'Gördüklerin doğru değil. Ben gerçekten iş yemeğindeydim.'* dese inanır mıydı? Bir yanı ona açıklama yapması gerektiğini söylerken, diğer tarafı buna neden ihtiyacın var diyerek bundan vazgeçiriyordu. Kafasındaki hangi sese kulak vereceğini şaşırmış bir halde ilerlerken görmediği sandalye çarpmış bu da biranda acıyla yüzünün buruşmasına neden olmuştu.

"Ooo Kutay Bey hoş gelmişsiniz. Televizyona da çıktığınıza göre hayranlarınız daha da artmıştır." derken içindeki duygular tarifsizdi.

"Bu da ne demek oluyor?"

"Ne demek olduğunu size sormalı. Neticede oyuncularla yemekte olan sizsiniz."

"Ben gerçekten iş yemeğindeydim."

"Doğru bayan arkadaşınız da yemekte içkiyi çok kaçırmış." derken bir kaşı havadaydı.

"Onunla aramda bir şey yok. Kim olduğunu bile bilmem."

"Görüntüler hiçte öyle demiyordu. Gayet samimiydiniz doğrusu."

"Sana gerçeği söylüyorum. Benimle dalga geçmeyi bırak."

Loya kendini engelleyemiyordu. Daha birkaç hafta önce kendiyle tutkulu bir gece geçiren adamın başka kadınların kollarında olmasına dayanamıyordu. Onu kırmak incitmek istiyordu. "Tabi doğruyu söylüyorsundur. Ne de olsa ünlülerle görüntülenenlerin söylediği de bu değil mi? Bir de görüntüleyenlere 'sevgili değiliz, arkadaşız' deseydin tam olurdu."

"Loya maksadını aşıyorsun. Sözlerine dikkat et."

"Maksadımı aşmak mı? Sanırım bunu yapan ben değilim. Hem yazık değil mi kızı o halde tek başına taksiye bindirdin? Ne yaptın sonrasında evine gidip, ayılmasına yardım mı ettin?" derken yüzünde karşısındakini görmeye tahammül edemeyen bir ifade belirmişti.

"Loya! Sinirleniyorum. Lütfen sözlerini tartarak konuş."

"Tartmazsam ne olur?" İçindeki kıskançlıktan çıldırmış kadın tüm kontrolü eline almıştı. "Bu seferde manken bir sevgiliyle mi çıkacaksın gazetecilerin karşısına?"

Loya'nın sözleri zaten gergin olan sinirlerine daha da baskı uygularken, gün boyu içinde biriken öfkeye hedef olmak üzere olduğunun farkına bile varamıyordu genç kadın. "Hem sana ne oluyor ki? Şimdide sevgililerimin hesabını mı yapacaksın?"

"Bana mı ne oluyor? Seninle bir anlaşma yapmıştık. Evli olduğumuz süre boyunca böyle olaylara mahal vermeyecektik."

"Ben hiçbir şey ya-" Sözleri karşısındaki kızın sinirli sesiyle bölünmüştü.

"Ayrıca aynı şeyi ben yapsam hoşuna gider miydi? Neticede seninle gerçek bir evlilik içinde değiliz. Beni başka bir erkeğin kolunda görsen ne yapardın? Hoşuna gider miydi? Aferin mi derdin?"

"Loya son kez uyarıyorum konuşmana dikkat et. Hem-"

"Etmezsem ne olur? Döver misin?"

"Hayatımda hiçbir kadına şiddet uygulamadım. Böyle bir şey yapmayacağımı biliyorsun. Sadece beni sinir etmeye çalışıyorsun. Bravo bunda da başarılı oldun." derken içindeki siniri kontrol etmek için derin derin nefes alıp veriyordu.

"Ben hiçbir şey yapmaya çalışmıyorum. Sadece kalan son aylarımızda bana böyle bir şey yaşatmanın üzüntüsünü yaşıyorum. Çevremin ne düşüneceğini bir düşünsene..."

İçinde küçücük de olsa kıskançlıktan yapıyordur diye bulunan ümitte bu sözlerden sonra tükenmişti. Loya için birkaç ay sonra bitecek bir evlilikten başka bir şey değildi. Bunları duymak içindeki gururu kırık erkeği daha da hırçınlaştırmıştı.

"Ne yapalım canım. Sağlıklı bir erkeğim ve ihtiyaçlarımın olması da gayet doğal. Geçen geceden sonra bunu daha iyi anlamanı beklerdim. O gecede yaptığımız anlaşmayı hatırlatsaydın bana. İşine gelince anlaşmaya uy işine gelmeyince-"

"Daha fazla devam etme!"

Duyduğu sözleri sindirmeye çalışıyordu genç kadın. Geçirdikleri gece onun için bu kadar mı basitti? Günübirlik kadınlarla bir mi tutuluyordu? İçi acıyordu. Kalbi ağrıyordu. Kaldıramıyordu duyduklarını.

"Neden canım o gece hiçte anlaşmayı düşünecek halde değildin. Sende o aşağıladığın kadınlar gibi yapmadın mı? Tek gece için yatağımı ısıtmadın mı?"

Duyduğu fazlaydı. Kaldıramayacağı kadar fazla... Sinirle kalkan eli hedefini bulamadan Kutay tarafından yakalanmış, bükülerek kendine çekilmişti.

Kutay kendine çektiği kadının kulağına fısıldar gibi konuşuyordu "Hiçbir kadına kaba kuvvet uygulamadığım gibi hiçbirinin de bana bunu yapmasına fırsat vermem. Dikkatli ol küçükhanım." deyip hızla bırakmıştı tuttuğu bileği.

Gözlerinden ateşler saçarak sözlerine başlamıştı Loya "Haklısın. Onlardan farkım yok. Bunu bana hatırlattığın için çok memnun oldum. Unutmam bir daha."

İkisi de birbirlerini ne kadar kıracaklarının ayarını yapıyor gibi sözlerini sürdürüyordu. İkisi de geri adım atmayacaktı. Kalplerinden gelen gerçeklerle değil, kızgınlığın söylettiği yalanlarla saldırıyı devam ettiriyorlardı.

"Hem birkaç ay sonra bitecek bir evlilik için insanların ne düşüneceğini ne umursuyorsun. İşte sana benden ayrılmak için bahanelerin ilki. Hem kimse sana neden diye de sormaz. Seni vazgeçirmeye de çalışmaz. Çok istersen sana malzeme vermeye devam edebilirim

tabi. Hem son aylarımızı daha eğlenceli de geçirebiliriz." Bunları söyleyen kendi miydi? Söylediklerine inanamıyordu.

"Seninle o hatayı bir daha yapacağımı ancak rüyanda görürsün." derken gözlerinden ateşler saçılıyordu etrafa.

"Hayatım benim öyle rüyalara ihtiyacım yok. Basit bir gecenin rüyasını görecek değilim. Rahat olabilirsin."

Her duyduğu söz daha derin kesikler atıyordu bedenine. Sanki vücudunun her tarafından kanının çekildiğini hissediyordu. Ama üzüldüğünü hissettirip, ona bu zevki tattırmayacaktı. "Ben zaten rahatım. Sadece bundan sonra sağlıklı bir bayan olduğumu daha sık hatırlayacağım sanırım. Bunun serbest olduğunu söylemen iyi oldu."

İşin bu duruma geldiğine inanamıyordu. Ona gerçekleri anlatmaya geldiği halde olayların daha da çığırından çıkmasına neden olmuştu. Ne diyordu bu kadın? Söylediğinin farkında mıydı? Başka erkekler mi? Ona başka birinin dokunacak olmasını düşünmek bile kanının kaynamasına yetiyordu. "Loya aklından bile geçirme. Hala evliyiz."

"Sen yaparken evli değil miydik?"

"Ben-"

"Evet sen?"

Naşıl diyebilirdi yıllardır dokunduğum ilk kadınsın diye. Senden başkası yok diye. İnanmazdı ki... Böyle bir şeye inanmasını beklemek bile mucizeydi. Hem gururu ona bunu söylemesine izin vermezdi ki...

Onun suskunluğundan alması gerekeni almıştı. "Ben de öyle düşünmüştüm. Merak etme, ben o karakterde biri değilim. Evli kaldığımız süre boyunca sadakatimi sorgulaman gerekmiyor. Ama bu konuşma burada bitmiştir. Kalan günlerimizi mümkün olduğunca ayrı geçirmemiz en iyisi. Bu konuda anlayışlı olmanı bekliyorum. Bu saatten sonra seninle eskisi gibi olamam. Aramızda yaşanmaması gereken bir yakınlık olması gerçekten çok üzücü... Keşke o güne geri dönebilseydim. Keşke o geceyi hiç yaşamamış olsaydık. Hiç değilse yüz yüze bakmak için bir şansımız olurdu." derken içindeki yangın giderek artıyordu.

"Loya..." Yaşadıkları o gece onun için çok özelken, genç kızın yaşanmamasını dilemesiyle kalakalmıştı. İçindeki tüm acıyı bastırıp, istediğine saygı gösterecek ve kalan ayları onun için kolay kılacaktı. Hiç değilse ona bunu borçluydu. "Bunun için elimden geleni yapacağım."

"Teşekkür ederim." Arkasını dönüp, Kutay'dan uzaklaşırken gözyaşlarının sınırlarını zorladığını hissediyordu. Ama kimsenin kendisini öyle görmesini istemiyordu. Bu evden hemen çıkmalıydı. Tamam da nasıl çıkacaktı? Aklına gelen fikir o an için en iyisiydi.

Aşağı inip "Anne çıkmam lazım." derken büyük bir güç harcamıştı.

"Bu saatte nereye kızım?"

"Olayı biliyorsun. Annemlere açıklama yapmalıyım. Telefonda olmayacak. En iyisi gitmem."

"Kutay'da seninle gelsin."

"Tek gitmem daha iyi olur."

Yaşlı kadın olayların hiçte söylenilen gibi olmadığının farkındaydı. "Kızım hiç değilse şoför bıraksın."

"Yok anne ben giderim. Sen merak etme. Varınca seni ararım."

"Tamam, kızım sen öyle diyorsan."

Gelininin ardından bakıp kalmıştı. Büyük bir fırtınanın öncesinde olduklarını hissetmek için altıncı hisse gerek bile yoktu.

Loya'nın ardından donup kalmıştı. Ona neler söylemişti? O anlarda kendini nasıl kaybetmişti? Ne kadar aşağılık bir adamdı. Sonrasında onu durdurmak ve içindekileri ona söylememek için çok yoğun bir çaba harcaması gerekmişti. Olayların buraya gelmesinde suçlu olduğunu bilmesi, kendine tahammül etmesini zorlaştırıyordu. Nefes alamamaya başladığı anda kimseye görünmeden çıkmış ve kendini temiz havaya bırakmıştı. Ne garipti ki, yaptıkları sanki ona öfkesini kusuyor gibi sağanak bir yağmurla karşılaşmıştı genç adamı.

Yağmurun altında saatlerce kalmış, içindeki yangın bir türlü sönmemişti. İliklerine kadar ıslandığını hissediyordu. Titriyordu tüm vücudu. Üzerinden akan damlalar eşliğinde odasına gelmişti. Islak kıyafetlerini çıkarırken bir ay önceki gecenin hayali de genç adamı yalnız bırakmıyordu.

Karşısındaydı Loya. Uzun saçlarından sular damlıyordu. Dokunmaya kıyamayacağı kadar hassastı. Uzanıp, dokunduğunda nasılda titremişti. Sanki ona dokunan ilk erkek kendiymiş gibi hissetmişti. Sonrasında yaşanılan dakikaların sıcaklığını tekrardan duyumsadığı sancılı bir geceydi onu bekleyen.

Derin'in evi bu ara onu ne çok misafir ediyordu. Bomboştu ev, aynı kalbi gibi. Saatler önce yaşanılanlar hala zihninde tazeydi. Sözler hala canını acıtıyordu. Aynaya baktığında gördüğü yüzü tanıyamamıştı. Özgürlüğüne düşkün, hayat dolu Loya neredeydi? Artık kendini tanımıyordu. Her şeyden kaçmak istiyordu. Kimsenin bulamayacağı bir yere gitmek, acılarını kendince yaşamaktı dileği. Ama şu anda ihtiyacı olan dinlenmekti. Hiçbir şey düşünmemeye çalışarak uzanmıştı yatağa. Vücudu artık dayanamamış olacak ki, derin bir uykunun çağrısına kulak vermişti.

Sabah yine son günlerdeki bulantı yataktan apar topar kalkmasına neden olmuştu. Yine kendine bakmıyordu. Vücudunun iflas etmesi an meselesiydi. Banyodan çıktığı anda, evin etrafında döndüğünü hissetmişti. Zor bela yatağa ulaşmış, yorgun bedenini çarşafın üzerine ancak bırakabilmişti. Bu böyle olmayacaktı. Günlerdir ertelediği doktor randevusuna gitme vakti geldiğini vücudu artık tepkilerle bildiriyordu.

Kendine birkaç gün daha müsaade ederek, telefonla iki gün sonrası için randevu ayarlamıştı. Neyse ki, bir tanıdığı sayesinde tanıştığı Pelin vardı. Yoksa doktora gitmek onun için daha da sıkıntılı bir durum olurdu. Genç doktor, hastane fobisinden az da olsa kurtulmasına neden olmuştu.

Evet hastane fobisinden kurtulmuştu ama Kutay fobisi hala tazeydi. Onunla karşılaşacak olmanın düşüncesi bile sinirden kasılmasına neden oluyordu. En iyisi birkaç gün görmemekti. Ama böyle bir şansı da yoktu. Çünkü eve gitmesi gerekiyordu. Bu yüzden eve gelmemesi tek isteğiydi. Hiç değilse bu kadarını yapmış olmasını diliyordu. Ama bir tarafı hala onu görememe düşüncesi yüzünden acı çekiyordu. Dengesizlik artık arkadaşı olmuştu. Bu konuda yapacağı bir şeyde yoktu.

Geçen zamanın ardından ertelediği gün gelip çatmıştı. Hastaneleri oldu olası hiç sevmezdi. Kokusu ruhunu bayardı. Doktor rutin

kan testlerini istemiş, öğleden sonrası için beklediğini söylemişti. Sıkıntılı geçen saatlerden sonra tekrar doktorun odasının önündeydi.

"Loya Hanım buyurun doktor hanım sizi bekliyor."

"Teşekkürler."

"Evet Loyacım test sonuçların geldi. Öncelikle korkulacak bir şey yok. Rahat olabilirsin. Ayrıca minik misafir yola çıkmış, gelme hazırlığında." derken gülümsemişti.

Loya duyduklarına bir anlam yüklemeye çalışıyor ama kafasını toparlayamıyordu "Minik misafir?"

"Evet Loyacığım, tebrikler bir aylık hamilesin."

"Ama ben..." ne diyeceğini şaşırmıştı. Bebek mi? İşte bu duymayı beklediği en son şeydi. Bir bebek. Kutay ve onun bebeği. Tamam da daha yeni geçirdikleri gecenin anlamsızlığından bahseden bir adamın çocuğuna mı hamileydi şimdi? Ne düşüneceğini şaşırmıştı.

"Sanırım hazırlıksız yakalandın." derken karşısındaki kadının yüz hareketlerini inceliyordu.

"Şey... Ben böyle bir olasılığı hiç düşünmemiştim Pelin."

"Memnun olmadın m?"

"Ne düşüneceğimi şaşırdım. Yani çok plansız bir durum..."

"İstersen hemen kadın doğumdan bir arkadaşa yönlendireyim seni. Hem artık düzenli kontrollere de başlaman lazım."

"Teşekkür ederim. İyi olur." derken elleri istemsiz olarak karnına gitmişti. Şimdi burada bebeği mi vardı? 'Bebeğim' bunu söylemek bile içinde kıpırtılar oluşmasına neden olmuştu. Doktorun konuşmalarını bile duyamayacak haldeydi.

"Alo Tülaycığım, sana bir arkadaşımı gönderiyorum. Bir aylık hamile. Şu anda da çok şaşkın."

"..."

"Teşekkürler."

"Loyacığım, Tülay seni bekliyor. Hemşire hanım sana yardımcı olacak."

Arkadaşının hala şokta olduğunu anlamıştı. "Loya iyi misin canım? Su ister misin?" diyerek sandalyedeki arkadaşının yanına gelmişti.

Loya gülmekle ağlamak arasında gidip gelmekteydi. Hayatın-

da duyacağı en güzel haberi, çok olmadık bir şekilde almak zorunda kalmıştı. İçinde büyüyen küçücük bir varlık vardı ve onu yalancı bir evlilikle karşılamak zorunda kalmıştı. "Pelin, benim bebeğim olacak." Sözler karşısındakinden çok kendineydi.

"Evet canım. Anne olacaksın. Bu çok güzel bir şey. Senin için çok mutlu oldum."

"Sağ ol Pelin." derken hayal aleminde gibiydi.

"Tülay seni bekliyor. Hemşire hanımla yanına gidersen, daha ayrıntılı konuşabilirsin. Hastam olmasa bende seninle gelirdim. Kusura bakma."

"Önemli değil. Yardımların için teşekkürler."

"Durumdan beni haberdar et."

"Olur."

Koridor boyu nasıl yürüdüğüne bile şaşırıyordu. Ayakları onu nasıl taşıyordu? Bunun farkında bile değildi. Tek bildiği içinde küçücük bir şey olduğuydu. Doktorun odasına girdiklerinde hala ayakları yere basmıyordu.

"Buyurun Loya Hanım."

"Teşekkürler."

"Pelin hazırlıksız yakalanan bir hamilelik olduğunu söyledi."

"Şey... Aklımın ucundan bile geçmemişti. Ben her zamanki gibi kan değerlerim düşmüş zannetmiştim."

"Bazen bebekler bizi böyle hazırlıksız yakalar. Onu görmek ister misiniz?"

"Görebilir miyim?"

"Daha çok küçük ama evet görebiliriz."

Ultrason için hazırlanırken bir rüyayı yaşıyor gibiydi. İçinde küçük bir canlı vardı. Ne düşüneceğini bilemiyordu. Karmakarışıktı. Karnına dökülen jelle birden ürpermiş halde, merakla ultrason ekranına bakıyordu. Kalbi öyle hızlı atıyordu ki, nasıl nefes aldığına hayret ediyordu.

"Evet bakalım bebeğimiz nerdeymiş? İşte bak görüyor musun? Ama..."

Doktorun değişen suratı bir anda korkmasına neden olmuştu. "Bir şey mi oldu?"

"Evet."

Endişesi daha da artarak "Bir sorun yok değil mi?" diye sorabilmişti.

"Korkacak bir şey yok. Sadece misafirleriniz demek daha uygun olur. İki kese görüyorum çünkü."

Korkusu biranda şaşkınlığa dönmüştü "İkiz mi?"

Bu surat ifadesine alışkın olan doktor, yine de ailelerin yaşadıkları bu tatlı şaşkınlıkları hala ilk günkü gibi içinden hissediyordu. "Evet, ikiz. Ailenizde var mıydı?"

"Yoktu."

"Belki eşinizin ailesinde vardır."

"Bilemiyorum. Sanırım olabilir. İyiler değil mi?" derken tüm endişesi daha yeni öğrendiği çocuklarının üzerindeydi.

"Şu an bir sorun görünmüyor. Artık rutin kontroller için aylık doktor kontrolünde olmanız gerekli."

"Siz nasıl uygun görürseniz."

Doktorun odasından çıkarken elindeki reçeteye sıkı sıkı sarılmıştı. Duyduklarını hala tam idrak edebildiğine inanamıyordu. Gerçek miydi? Şimdi içinde iki can mı taşıyordu? O geceden iki küçük emanet mi girmişti hayatına? Kutay'a çocuğumuz olacak nasıl diyecekti? Biraz kendini dinlemeye ihtiyacı vardı. Soluğu deniz kenarında almış, oturduğu bankta yaşadıklarını düşünüyordu. Yalancı bir evlilikle başlayan birliktelik ve şimdi bedeninde bu yalancı evliliğin meyveleri...

Her zaman çocukları olsun, sevilsin sevsin istemişti. Ailesinin baskısı olmasa, karşısına çıkacak doğru adamı beklerdi ama baskılara dayanamadığı anda gelen teklife sarılmıştı. O anlarda ne kadar basit görünmüştü bir yıl evli kaldıktan sonra ayrılmak. Hayatta hiçbir şeyin hesaplanmayacağını daha o gün anlaması gerekmez miydi? Nereden geldiğini anlamadığı bir adam ona böyle bir teklif yaparken, hangi akla hizmet kabul etmişti ki? Aslında biliyordu kabul etme nedenini. Ailesinin ısrarları için yaptığını söylese de, daha ilk dakikadan etkilenmişti Kutay'dan. Aynı Tuğrahan'ın gözlerinde gördüğü hüzne eşdeğer bir hüzünle kaplıydı gözleri Kutay'ın. Daha baktığı anda almıştı etkisine kendisini. Arkasından bağırıp çağırsa da, içinde o gözlerin buğusuna kapılmıştı. Kalbi ilk gördüğü anda kabul etmişti onu.

Şimdi geldiği noktayı düşününce, bu evlilik için yaşamasaydım diyemiyordu. İyisiyle, kötüsüyle her şeyi kabul etmişti. Birkaç ay

sonra bitecekti. Herkes kendi yoluna gidecekti. Tamam ama şimdi ne olacaktı? İçinde büyüyen iki küçük canı nasıl ailesiz bırakabilirdi? Ama onları Kutay'a da anlatamazdı. İstemezdi ki Kutay onları. Aldırmasını isterse ne yapardı? Hayır kabul etmezdi. Onları canı pahasına korurdu. Kimsenin onlara zarar vermesine izin vermezdi. Kutay onları istemese de, bebeklerine tek başına bakabilirdi. Güçlü olmalıydı. Bedeninde büyüyen mucizelerine bunu borçluydu.

İçinde keşkeler gittikçe büyüyordu. Keşke gerçek bir evlilikleri olsaydı... Keşke bu haberi verebileceği yakınlıkta olsalardı... Keşke haberi verdiğinde filmlerdeki gibi onu kucağında çevirseydi... Keşke dünyaya bebekleri olacağım haykırabilseydi. Keşke... Keşke... Keşke...

Gerçeklere dönmek içini acıtıyordu. Onları saklaması gerektiğini biliyordu. İçindeki küçük varlıkları her şeyden korumak ister gibi ellerini istemsizce karnına götürmüştü. "Merak etmeyin canlarım, sizleri çok seveceğim. Hiçbir şeyin sizi üzmesine izin vermeyeceğim. Güçlü olacağım." derken bunda son derece kararlıydı.

Kendini biraz daha sakin hissettiği anda evin yolunu tutmuştu. Arabada da düşünceler peşini bırakmamıştı. Tuğrahan kardeşleri olacağını öğrense ne yapardı acaba? Ne yapacaktı... Sevincinden havalara uçardı. Daha yeni bu isteğini belirtmemiş miydi? *'Ah küçüğüm ne çok istemişsin. Senin gibi temiz kalbin duası anında kabul olmuş. Keşke sana kardeşlerini söyleyebilseydim. Onlarla büyüdüğünüzü, kardeşlerine ağabeylik yaptığını görmeyi hayattaki her şeyden çok isterdim.'* Diye düşünürken, duygularının yoğunluğu her geçen dakika daha da artıyordu.

Arabayı park edip, eve çıkarken, eli de karnındaydı. Sanki bir şey olacakmış gibi... Olsa o hareketiyle onları koruyabilecekmiş gibi...

İçeri girdiğinde Selma Hanım'ın anlayışlı yüz hali, kendini daha da kötü hissetmesine neden olmuştu. Onun bu sevecenliğine, bir yalanı yaşayarak karşılık vermek ne zordu. Ama kalbindeki sevgi tamamen gerçekti. Seviyordu bu kadını. Bazen gözlerine baktığı zaman, içini okuduğunu bile düşünüyordu. Torunları olacağını öğrense, kim bilir ne kadar sevinirdi.

"Nasıl oldun kızım?"

"Şimdi daha iyiyim anne. Benim için üzülmeyin. Bu canımı daha çok acıtıyor."

"Ne yapayım kızım, sizler evlatlarımsınız. Sizden başka kimim var? Ayağınıza taş değse içimde hissediyorum. Artık yaşımda geliyor."

"Allah gecinden versin anne. Böyle şeyler söylemeyin."

"Takdir ilahi kızım. Bunlar olacak. Ama sevdiklerimin yanında senin gibi birinin olduğunu bilmek içimi rahatlatıyor."

"Anne ben-"

"Bir şey söylemene gerek yok güzel kızım. Anne kalbi hisseder. Sizin çok mutlu olacağınıza eminim. Her evlilikte sorunlar olur. Ama ikinizde bunu aşacak kuvvettesiniz."

Gözlerinden akan yaşlara engel olamamıştı. Karşısındaki kadının hayallerini yıkmak istemese de, birkaç ay sonra olacak ayrılıkla ne kadar üzecekti onu. Sadece onu değil, ne çok kişiyi üzecekti. Bu oyuna başlarken, kişilere verecekleri zararı tam olarak düşünmemişti. Hem onları bu kadar sevebileceğini de bilememişti. "Anne sizi çok seviyorum. Ne olursa olsun bunu bilmenizi istiyorum." demeyi bu düşünceler altında zor başarmıştı.

Gelininin halinden bir şeyler olduğunu anlasa da içinden ona güvendiğini hissediyordu. Gözlerinde gördüğü sevgiye inanıyordu. Orada herkese yetecek kadar büyük bir sevgi olduğunu her baktığında görüyor, oğlunun da fark etmesini diliyordu.

"Biliyorum kızım. Sen kendini üzme."

Zaten duygusal olan yapısı, hamilelikle de birleşince daha içinden çıkılmaz bir hal almıştı. İlk ayda bu kadar ağlak bir kadın olduysa, dokuz ay sonuna kadar gözyaşları su görmemiş çölleri bile doyuracaktı. Ağır ağır çıktığı merdivenlerden sonra kendini odasına zor atmıştı. Yemek saatine kadar dinlenmek çok iyi gelecekti.

Yaptıkları konuşmanın üzerinden geçen günler Kutay'a bir asır gibi gelmişti. Kendisini iyi hissetmemesine rağmen birkaç gündür eve gitmemiş, daha doğrusu gidememişti. Loya'nın yüzüne bakacak cesareti olmamasına karşın yine de onu çok özlemişti. Ayrı geçen günlerde, hayallerinin başköşesinde hep sözleriyle yakıp, yıktığı genç kadın vardı. Yine her zamanki kabusları görüyor olsa da, görmeye alışık olduğu bu rüyalar daha farklıydı. Gözlerini her

kapattığında gördüğü kabuslardaki kişi artık Loya olmuştu. Yine yetişemiyordu Leyla'ya ama elini uzattığında bu sefer Loya'ya değiyordu. Sanki rüyalarında Leyla bir şeyler anlatmak istiyor ama anlayamadığı şeyleri sadece kendince yorumluyordu. Hayata hep olumsuzluk tarafından bakmaya alışkın olduğundan, gördüğü rüyanın aslında umutlu bir gelecek için olduğunu idrak edemiyordu.

Özlem daha fazla dayanmasına izin vermeyince eve gelmeye karar vermiş, bu seferde içindeki karışıklıkla baş etmek zorunda kalmıştı. Onu görünce ne yapacağını bile bilemiyordu. Kalbi kollarına almasını, sıkı sıkı sarılıp ipek saçlarına birbiri ardına öpücükler bırakmasını fısıldarken, beyni yaptıkları konuşmaları hatırlıyor ve ona saygı duyması gerektiğini söylüyordu. İkisini arasında sıkışıp kalmıştı. Onun isteğine saygı gösterecek, ondan uzak duracaktı. Ama onu görmeliydi. Hiç değilse uzaktan bile olsa görüp, bulunduğu ortamda olmaya ihtiyacı vardı. Birkaç ay sonra ayrıldıklarında ne yapacağını ise düşünemiyordu bile. Şimdi nerede olduğunu bilmenin ve onu görecek olmanın rahatlığını yaşıyorken, birkaç ay sonra bu da olmayacaktı. Onun başka yerlerde, daha da kötüsü başka kollarda olmasının düşüncesi bile tüm sinirini havaya zıplatıyordu. Halbuki ondan küçük bir karşılık görmüş olsa, bunun ardından koşacağına emindi. Ama o küçücük ışık, onlardan ne kadar da uzaktı.

Birkaç gündür kendini kötü hissediyor, bir biri ardına gelen öksürük nöbetleri de rahat vermiyordu. Arabayı park ederken yine birine daha tutulmuştu. Kendine geldiği anda inip, merdivenlere yönlenmiş, eve girdiğinde annesinin sitemli bakışlarıyla karşılaşmıştı. O bakışlara sözlü bir yanıtta veremiyordu. *'Ah anne ne çok gelmek istedim. Burası dışında bir yerde bulunmayı istemedim. Ama yapamam. Her şeye ben neden oldum. Ettim buldum.'* İçinden geçenleri annesi bilmiyordu.

"Ooo paşam teşrif ettiniz en sonunda. Bir eviniz olduğu aklınıza geldi demek ki."

"Anne lütfen."

"Ne lütfeni oğlum? O olayın üstüne evden bu kadar uzak kalınır mı? Hani çevreyi düşünmüyorsun tamam da evdekileri de mi düşünmüyorsun? Karın, oğlun ne yapıyorlar hiç mi merak etmiyorsun? Düzeldin sanmam hata mıydı? Söyle Kutay, hala mı aynı yerdeyiz? Geç olmadan kendini toparla oğlum." derken sesi içindeki hüzne bulanmıştı.

"Anne bilmediklerin var."

"Anlat da bileyim oğlum. Beni bilinmezliklerle sınama artık. Senin gün güne eridiğini görerek yaşamak benim için ne zor biliyor musun?"

"Ah anne keşke anlatabilsem. Ama ben-" Sözlerini tamamlamasına tekrar başlayan öksürük nöbeti izin vermemişti. Bu sefer ki daha da şiddetliydi. Kendini yakındaki koltuğa zor bela bırakmış ama ciğerleri parçalayacak gibi devam eden öksürük bir türlü durmamıştı. Sonunda rahatladığında, ter içinde kalmıştı.

Selma Hanım endişeyle oğlunun yanına varmıştı. "Oğlum neyin var." Eline yüzünde gezdirdiğinde Kutay'ın ateşler içinde olduğunu anlamıştı. "Oğlum yanıyorsun. Sen kendine ne ettin?"

"Önemli değil anne. Biraz dinlenirsem bir şeyim kalmaz. Ufak bir kırgınlık..." Onun aklında hastalık falan yoktu. Tek istediği günlerdir hasret kaldıklarıyla buluşmaktı. "Loya gelmedi mi? Tuğrahan ne yapıyor."

"Loya geldi. Yukarıda. Tuğrahan'da erken kalkmıştı. Yorgunluktan uyuya kaldı." deyip endişeyle "Oğlum senin hemen hastaneye gitmen lazım." diyerek bir kez daha elini alnına koymuştu.

"Önemli bir şey değil anne. Ben yukarı çıkayım."

"Kutay inatlaşma benimle."

"Annem ben iyiyim merak etme."

"Oğlum-"

Kutay çoktan yukarı çıkmak için hareketlenmişti. Öksürüğü küçük bir kırgınlıktan fazlası olduğunu gösteriyordu. Ama inatçı oğluna söz dinletmek çok zordu.

Önce küçüğünün odasının önüne gidip, derin ve huzurlu bir uykuda olan oğlunu kontrol etmişti. Öpmek istemiş ama rahatsız etmemek için bu isteğini sonraya saklamıştı.

Ayakları kendine bile sormadan olmak istediği yere geldiğinde kapının önünde içeri girmek için bekliyordu. Özlem artık dayanacağı sınırı aşmıştı. Kapıyı tıklatıp, içeri girdiğinde Loya'yı uyurken bulmak rahat bir nefes almasını sağlamıştı. Onu rahatça izlemek,

şu anda ihtiyacı olan şeydi. Gözlerini aniden açıp, kendisini görüp korkmaması için yakından izleyemiyordu. Yandaki koltukta onun melekler kadar güzel yüzünü izlerken, ondaki değişiklik gözüne çarpıyordu. Yatağın üzerine yan uzanmış. Elinin biri karnının üzerinde derin bir uykudaydı. Rüyalarından da güzeldi. Sanki bugün daha başka bir ışıkla aydınlatılıyor gibiydi. Onun güzel yüzünü izleyerek, günlerce kalabileceğini düşünürken buna hakkı olmadığını, birkaç ay sonra bundan mahrum kalacağını bilmek içinin daralmasına neden oluyordu.

Biranda başlayan öksürük nöbeti de işine hiç yardımcı olmuyordu. Đaha da şiddetlenmiş olan öksürüğün Loya'yı uyandırmasını istemediği için kapıya yönlenmişti ama ayakları artık onu taşıyamayacak kadar halsizdi. Günlerdir üzerindeki kırgınlık son bir adıma izin vermeden olduğu yere yığılmasına neden olmuştu.

Çıkan ses Loya'yı da uyandırmış, yerde iki büklüm haldeki Kutay'ın görüntüsü yataktan hızla kalkmasına neden olmuştu. "Kutay neler oluyor? Neyin var?"derken endişeliydi.

"Öksürük. Birazdan geçer. Affedersin." derken onu rahatsız etmenin sıkıntısını yaşıyordu.

Terden sırılsıklam olmuştu Kutay. Elini alnına götürdüğü anda ateşinin çok yüksek olduğunu anlamış, genç adamın son gayretle kalkmaya çalışırken, külçe gibi yığılması bir olmuştu.

"Kutaaay!!!"

Gelen ses Selma Hanım'ın içine işlemiş, yukarı çıktıklarında Kutay'ın kendinde olmayan görüntüsüyle şoke olmuşlardı.

"Anne ambulans çağırın. Çabuk olun. O iyi değil." derken bir yandan da Kutay'ı kendine getirmek için sarsıyordu.

Hemen ambulans aranmış, gelmesini beklerken de üzerindeki fazlalıkları çıkarmaya başlamışlardı. Herkes Kutay'la ilgilendiğinden odaya giren Tuğrahan'ı görmemişlerdi. Babasının bilinçsiz görüntüsü, küçük çocuğu yine kuytularına gizlenmeye zorlamıştı. Gözünden akan yaşlar eşliğinde elini zorlanarak Loya'nın omzuna koyup "Babama ne oldu?" derken o kadar savunmasızdı ki...

Loya onun gözlerinde gördüğü korkuyu ta içinde hissediyordu. Kendisi de en az onun kadar korkuyordu çünkü. Yine de onun acısını hafifletmek için "Ateşi olduğundan kendinde değil bir tanem. Doktor gelince iyi olacak. Merak etme. Dua et küçüğüm. Allah

küçüklerin duasını kabul eder." derken kendini de teskin etmeye çalışıyordu.

"Loya, babam iyi olacak değil mi?"

Güven vermek ister gibi gözlerinin içine bakarak "İyi olacak. Buna inanırsak iyi olacak. Sen Kutay Aslan'ın oğlusun. Bu ailenin ikinci erkeğisin. Güçlü olmalısın bir tanem." diyerek onun kendini iyi hissetmesini sağlamaya çalışıyordu.

Loya'nın sözlerinden aldığı cesaretle "Babam iyi olacak." derken hala gözlerinden boncuk gibi yaşlar süzülüyordu küçük çocuğun.

Gelen ambulans görevlileri hemen ilk müdahaleyi yapmışlar, sonrasında da yola çıkılmıştı. Ambulansın sireni Loya'nın sinirlerini daha da ayaklandırıyordu. Gözlerinden akan yaşlara, Kutay için yaptığı dualar karışıyordu. Hastaneye geldiklerinde Kutay'ın ambulanstan indirilirken ki hali, daha da kötü hissettirmiş, eli yine istemsiz karnına gitmişti. *'Merak etmeyin meleklerim. Babanız iyi olacak. Annenize güç verin.'* derken kendine bir dayanak arıyordu.

Doktor kontrollerden sonra Kutay'ın zatürre olduğunu, müdahale için geç kalınmasının durumu zorlaştırdığını söylemişti. Önlerindeki saatler kritikti ve bunun bilincindeydiler.

Loya kendi de çok kötü hissettiği halde Selma Hanım'a destek olmaya çalışıyordu. "O çok güçlü. Biliyorsun ne kadar inatçıdır. Atlatacağına inan anne."

"Bilmem mi ne kadar inatçı olduğunu..." derken içinden dualarını eksik etmiyor, gelinini daha fazla üzmemek için de kendini tutuyordu.

Saatler geçiyor, beklenen haber geciktikçe daha kötü oluyorlardı. Her gelen doktor, her gelen hemşire onlar için küçük bir habermiş gibi kalplerini ağızlarına getirirken, beklenilen haber en sonunda gelmişti.

"Gözümüz aydın. Kutay Bey hayati tehlikeyi atlattı."

"Çok şükür." deyip birbirine sarılmıştı iki kadın.

"Ama güçsüz düşen vücudu birkaç gün hastanede kalmasına ne-

den olacak. Uyandığında bu duruma çok bozulacak ama elden bir şey gelmez." derken karşısındakilere güven veren bir şekilde gülümsemişti.

Duyduklarıyla rahat bir nefes alan Loya hemen Tuğrahan'a haber vermişti. Babası kendisine geldiğinde onunla konuşturacağını söyleyerek, rahatlatmıştı küçük kalbini.

"Onu görebilir miyiz?"

"Yalnız bir kişi."

"Anne siz..."

"Yok kızım. Önce sen git. Bu senin hakkın."

"Teşekkür ederim anne." derken minnetle bakmıştı.

Hazırlayıp, içeri aldıklarında onu makinelerle görmek içini acıtmıştı. Her zaman dağ gibi erişilmez duran Kutay, hastane yatağında ne kadar da savunmasızdı. Yanına yanaştığında, onun kendini duyamayacağını bilerek kalbindeki sevgiyle konuşmaya başlamıştı.

"Seni seviyorum Kutay Aslan. Her ne kadar bunu sana söyleyemesem de, seni çok seviyorum. İçimde senden iki parça taşıyorum. Bunları sana kendindeyken söylemeyi ne çok isterdim. Gerçek bir evliliğimiz olmasını, beni sevmeni... Seni düşünemeyeceğin kadar çok seviyorum. Keşke bunu sende de görebilseydim. Birkaç ay sonra hayatımda olmayacak olsan da, seni hep seveceğim. Her şeyim sadece sen ve çocuklarımız olacak. Sen bunu bilmesen de." Sözlerine gözlerinden akan yaşlar eşlik ederken, verilen iznin bitmesiyle kendini zorlayarak dışarı çıkmıştı. Onu öyle bırakmak zor gelmiş, yanında olup elini tutmak, ona güç vermek istemişti.

Sonrasında kendileri için ayrılan odaya geçmişlerdi, Kutay'ın da odasına alınacağını öğrenince daha da rahatlamışlardı. Tabi doktor bulaşma riski için önlemler almalarının uygun olacağını söylemiş, buna dikkat etmeleri içinde uyarmıştı.

Biraz dinlenmek için uzanmış ama aniden gelen mide bulantısıyla biranda kendini lavaboda bulmuştu. Son derece sessiz hareket ederek işini bitirmiş ve kendine çeki düzen verdikten sona da hemen içeri girmişti. Neyse ki Selma Hanım henüz uyanmamıştı. Kimsenin şüphelenmesini istemese de, nereye kadar saklayacaktı bunu da bilmiyordu. Tek bildiği şu an bu durumun öğrenilmemesinin en iyisi olduğuydu.

Dayak yemiş gibi hissediyor, gözlerini açmakta bile zorlanıyordu. Ayrıca göğsünde hissettiği ağrıda işini hiç kolaylaştırmıyordu. En sonunda gözleri ile verdiği mücadeleyi kazandığında görmüştü onu. Maskenin ardındaki yüz, melekler kadar güzeldi. Sanki ölmüşte cennete düşmüştü. Tamam da bu ağrılar neydi? Hem Loya neden yüzüne o maskeyi takmıştı. Yok cennet mennet değildi burası.

"Günaydın"

Sabah mı olmuştu? Tamam da daha uyumamıştı ki. Daha bıraksalar günlerce uyuyacak kadar yorgundu.

"Anne kendine geldi."

Sesler duyuyor ama ne söylediklerini anlayamıyordu. Tek bildiği, kulaklarına gelen sesin hayatta duymayı en çok sevdiği ses olduğuydu. Sanki Tuğrahan'ın ilk baba deyişi gibi içini ürpertiyordu.

"Merhaba Kutay"

Evet melek bir kez daha konuşmuştu. Gözlerini kapatsa daha da konuşur muydu? Bu seferde göremezdi. *'Eh ne yapalım birinden vazgeçeceğiz artık. Sırayla yaparım o zaman. Gözümü kapatıp dinlerim. Gözlerimi açıp, güzel bir ziyafet çekerim. Tamam da ben nerdeyim?'* kafasında yankılanan son sözler gözlerini de aniden açmasına neden olmuştu.

"Allah'a şükür iyisin oğlum."

"An...ne."

"Ah oğlum bizi ne kadar korkuttun." derken hala endişeliydi.

"Ne... Neler oldu? Ben... Nere...deyim?" Konuşmak ne kadar zor olmuştu. Boğazı yanıyordu. Sanki daha fazla konuşursa itfaiyeye gerek olacaktı.

"Oğlum kendine bakmamışsın. Evde bayıldın seni hastaneye getirmek zorunda kaldık."

"Ba...yıl...dım mı?"

"Evet Kutay Bey. Bayıldınız. Ayrıca belirtmem lazım çok ağırdınız." Onun iyi olduğunu görmek neşesini yerine getirmişti.

"Loya..."

"Buyurun efendim."

"Loya ben-" İçeri giren doktor sözünü tamamlatmamıştı.

"Evet. Hastamız kendine gelmiş. Nasılsınız Kutay Bey?"

"Bo...ğazım çok... kötü."

"Normal. Öksürük nöbetleri boğazınızı tahriş etmiş. Ayrıca hastalığın başında gelmemiş olmanız da, rahatsızlığınızı daha ciddi bir boyuta taşımış. Sağlığımız çok önemli Kutay Bey, lütfen böyle bir duruma tekrar mahal vermeyelim. Evet, şimdi bir bakalım..."

Sonrasında yapılan rutin kontrollerden sonra doktor tekrar konuşmaya başlamıştı. "Durumunuz hala iyi değil bu yüzden biraz daha misafirimiz olacaksınız."

"Ama-"

"İtiraz etme hakkınız yok Kutay Bey. Şimdi bize emanetsiniz. Ayrıca bu güzel bayanların daha fazla üzülmesini istemezsiniz değil mi?"

"Güzel bayan" mı demişti? Eğer doktorun yaşı daha genç olmuş olsa oradan hemen kalkardı ya, neyse yaşına hürmet etmişti.

"Çok kala...cak mıyım?"

"En az iki gün daha."

"İki gün mü?" derken ani yaptığı hareket ciğerlerindeki ağrıyı daha da artırınca iki büklüm olmuştu.

"Evet, en az iki gün. Hem böyle ani hareketlerden kaçınmanız sizin için daha iyi olur. Yoksa bu iki gün daha da uzayabilir."

"Siz merak etmeyin doktor bey, Kutay'ın o yataktan kalkmaması için elimden geleni yaparım."

"Aferin kızım. Böyle kararlı ol. Yoksa Kutay Bey'in misafirliği uzar. Sonra da suçu bize atabilir, değil mi?" derken babacan bir şekilde Kutay'a bakmaktaydı.

Doktorun ardından bakarken iki gün hastanede kalma düşüncesi bile yüzünü buruşturmaya yetiyordu. Burada böylece yatmak hiçte ona göre değildi. Gözleri kapanmak üzereydi ama yine ani bir şekilde hareket ederek "Tuğra...han" diyebilmişti.

"Bende sana bunu söyleyecektim. Çok endişelendi. Hastaneye gelmesini uygun bulmadık. Onunla konuşursan rahatlar. Sen daha iyi hissedince de görmek için getiririz."

"Tamam. Ama oğ...lum beni burada görme...sin. Telefonda görün...tülü konuşuruz."

Onun bunu neden yaptığını anlayabiliyordu. Kendisini böyle güçsüz gördüğü anda, oğlunun yine içine kapanacağından, kaybetme korkularının tekrar ortaya çıkacağından endişeleniyordu. Haksızda sayılmazdı. Babasını o halde görmek bile yeterince ağır

gelmişti küçük çocuğa. Şimdi hastanede böyle görmesi, yine bazı şeyleri tetikleyebilirdi.

"Alo...oğlum."

"Baba iyi misin?"

"İyiyim oğlum. Sen beni me...rak etme."

"Baba neden öyle konuşuyorsun?"

"Boğa...zım tahriş ol...muş. Önemli bir şeyim yok. Ama dok... torlar daha iyi olmam için çalışı...yorlar."

"Seni seviyorum baba. Çok seviyorum. Ne olur hemen gel."

"Ge...leceğim aslanım."

Bu kısa konuşma bile takatini bırakmamıştı. Tek istediği biraz daha uyumaktı. Bıraksalar devamlı uyusa, başka bir şey istemezdi. Ama güçlü olmalıydı. Küçük oğlunun ona ihtiyacı vardı. Sesi ne kadar da korkmuş geliyordu. Ona böyle bir şeyi yaşatmaya hakkı yoktu.

"Biraz dinlensen iyi olacak. Çok yoruldun."

Konuşacak hali olmadığından ancak kafasıyla yanıt verebilmiş, sonrasında da uykuya yenik düşmüştü.

"Anne eve gidip, biraz dinlenseniz çok iyi olur. Nasıl olsa ben buradayım."

"Sen daha çok yoruldun kızım. Hem eve gidip Tuğrahan'la konuşursan içim rahat eder."

"Aslında onu görmem iyi olacak. Babasıyla konuşmuş olsa bile, hala kafasındaki bulutlar dağılmamıştır. Kaybetme korkusunun ne kadar yoğun olduğunu biliyorsunuz."

"Bilmem mi kızım... En iyisi senin eve gitmen."

"Tamam anne. Evden istediğiniz bir şey var mı?"

"Yok güzel kızım."

Huzurlu bir uykuda olan adamın sakin suratına bir kez daha bakıp, evin yolunu tutmuştu. Ancak eve geldiğinde ne kadar yorulduğunu anlamıştı. Muhtemelen ikizleri bu fazla mesai yüzünden ona kızgındı.

Tuğrahan'ın odasına girdiğinde, küçüğünü kızarmış gözlerle elindeki fotoğraflara bakarken bulmuştu. Loya'yı gördüğünde tekrar ağlamaya başlamıştı küçük çocuk. Loya sakinleştirmeye çalışarak saçlarını okşuyor, bir yandan da babasının iyi olduğunu ve en kısa sürede geleceğini söyleyerek rahatlamasına yardımcı oluyordu.

Ağlamaktan kızarmış dünyalar güzeli suratıyla "Gerçekten iyi mi?" derken genç kadının daha da duygulanmasına neden olmuştu.

Onu kendine daha da yaklaştırıp, "Çok iyi bir tanem. Sadece doktor amcalar onu kendine bakmadı diye iğnelerle cezalandırıyorlar." deyip göz kırpmıştı.

Gözleri şaşkınlıktan kocaman açılmış bir halde "Babama iğne mi yapıyorlar?" derken gözüne nasılda güzel görünüyordu.

"Evet canım, kendine iyi bakmayanların sonu. Sende kendini böyle üzmeye devam edersen, bu iğnelerden sana da gerekebilir ona göre."

"Yok ben iyiyim. Hem ben hasta değilim ki."

"İyi o zaman güzelce yemeklerini yersen, bundan kurtulursun."

"Tamam, bütün yemekleri yiyeceğim. İğneyi sevmiyorum Loya."

"Sana bir sır vereyim mi? Ben de sevmiyorum."

"Sen de mi?"

"Evet küçüğüm. Şimdi biraz yemek yiyelim. Ben çok acıktım."

"Tamam Loyam."

Tek lokma yemek için hali olmasa da, Tuğrahan'ı ikna etmek için yemeye çalışıyordu. İstemeden yemekte büyük bir işkenceydi. En sonunda yenen yemekten sonra Tuğrahan'ı sakinleştirip, uyuyana kadar yanında kalmış, sonrasında ancak odasına geçebilmişti.

Odaya girdiği anda dünkü görüntüler film kareleri gibi aklına gelmeye başlamıştı. Kutay'ı o halde görmek kendini çok kötü hissetmesini neden olmuş, ona bir şey olması düşüncesi bile nefesini kesmişti. Şimdi iyi olduğunu bilmek ne kadar içini rahatlatmışsa, merakla beklenen saatlerde ömründen ömür götürmüştü. Ne çok seviyordu bu adamı. Kalbi hangi ara onunla dolmuş, ondan başkasına gönül kapılarını kapatmıştı.

Sabahın ilk ışıklarıyla yine lavabonun yolu görünmüştü. İnsan sabah sabahta istifra eder mi diye söylenirken, bir yandan da yüzüne su çarparak kendine gelmeye çalışıyordu. Vücudunu yatağa bıraktığında doktorun söyledikleri de aklında yankılanıyordu.

"Sabah bulantıların başladı mı?"

"Birkaç gündür sıkıntı çekiyorum. Berbat bir durum."

"Maalesef buna iki ay daha dayanmak zorundasın."

"Bu devam mı edecek?" Gözleri şaşkınlıkla açılmıştı.

"Maalesef. Genellikle üç ayda geçer ama bazı durumlarda daha da fazla sürebilir."

"Daha fazla mı? En iyisi üç aya razı olmak." derken sıkıntıyla gülümsemişti.

"Bence de..."

Bulantılar böyle devam ederse kesin birilerinin dikkatini çekeceğini bilmek, durumu daha da zorlaştırıyordu. Ne yapacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Kutay'ın rahatsızlığı ona düşünmek için zaman vermemişti. Tek emin olduğuysa bu bebekleri doğuracak olduğuydu.

Ağrıları, ilaçlar olmasa dayanamayacağı kadar şiddetlendiğinden huzursuz bir gece geçirmişti. Boğazının acısı yüzünden yutkunmak azap olmaya başlamıştı. Hayatında böyle hasta olduğu bir anı daha hatırlamıyordu.

"Evet hastamız bugün nasıllar?"

"Üzerim...den yük kamyonu geç...miş gibi hissediyorum."

"Üzerinizden bir şeylerin geçtiği doğru, bu yüzden böyle hissetmeniz gayet normal. Ama vücudunuz güçlü olduğu için düşündüğümüzden daha çabuk ilerleme kaydediyorsunuz. Yoksa sizin durumunuzdaki hastalar daha uzun süreli tedaviler sonucunda kendilerine gelirler."

"Bu erken çıka...bileceğim mi demek oluyor?"

"Kusura bakmayın ama o kadar da değil. Bir gün daha misafirimizsiniz. Riski göze alamayız."

"Pekâlâ. Ne yapa...lım dayanacağız."

"Aaa kırılıyorum ama."

"Affedersiniz. Hastane...ler konusunda her zaman böyle hisset...mişimdir."

"Anlıyorum."

Loya odaya girdiğinde çıkmak üzere olan doktorla karşılaşmıştı.

"Merhabalar Loya Hanım."

"Merhabalar doktor bey. Kutay'ın durumu iyi mi?"

"Vücudu çok kuvvetli. Çabuk toparlanacak. Endişelenmeyin."

"Teşekkür ederim."

"Ama dinlenmesi gerektiği konusunda ikna etseniz iyi olacak."

"Gözünüz arkada kalmasın." derken güven verici bir şekilde gülümsemişti.

"Müsaadenizle."

Kutay'ın memnuniyetsiz surat ifadesini gördüğünde, bugün de kesin kalacağını öğrenmiş olduğunu anlamıştı. "Nasılsın?"

Onu görüp de iyi olmamak mümkün müydü? "İyiyim." O yanındayken ağrıları hafiflemiş hissediyor, sesi ve kokusuyla vücudu uyuşuyordu. Doğal bir uyuşturucu gibiydi. Yine de son konuşmalarından sonra, ondan kendiyle ilgilenmesini beklemek haksızlıktı. Tamamda birazcık bencil olmasından kime zarar gelirdi ki... Zaten elinde sadece bu günler kalmamış mıydı?

"Anne ben buradayım sen eve gitsen iyi olur. Çok yoruldun. Zaten Kutay'da daha iyi."

Onunla mı kalacaktı yani. İşte bu çok iyiydi. Tamam annesine de teşekkür ediyordu ilgisi için ama şu an daha özel bir ilgiye ihtiyacı vardı. Onun küçücük dokunuşlarına bile öylesine muhtaçtı ki... "Anne gerçekten çok yorgun...sun. Benim için harap oldun gece boyu. Lüt... fen dinlen." derken gerçekten yaşlı kadını düşünerek konuşmuştu.

"Tamam. Ama bir şey olursa hemen haberim olsun." Oğlunun gözlerindeki görmüştü. Onun tek isteğinin şu an karısıyla olmak olduğunu biliyor, bu da günlerdir fırtınada kalmış yüreğine ılık güneşli bir hava gibi etki ediyordu.

"Ararım anne."

"Sağ ol kızım." deyip çıkmıştı odadan.

O günden sonra ilk defa yalnızdılar. Tamam Kutay şu an hasta yatağındaydı ama konuşmalar hala tazeydi içinde. Mantığı orada olmasının manasızlığını fısıldarken, kalbi şu anda buradan başka bir yerde olmayı reddediyordu. *'Ah kalbim seninle ne çok işim var. Keşke onu düşündüğün kadar biraz da beni düşünseydin.'* diye iç geçirirken karşıdan nasıl göründüğünün farkında bile değildi.

Onun içten içe kendiyle mücadelesini izliyordu. Biliyordu ora-

da olmak ona ağırdı. Bencillik olduğunu bile bile orada olmasını istiyordu. Yine bir kez daha kendini düşünüp, onun duygularını önemsememişti. Bunu yapmamalıydı. Bu düşüncelerle hiç istemese de "Şey...istersen gidebilirsin. Ben iyiyim." demeyi başarabilmişti.

Hesaplaşmaları kafasında oradan oraya savrulurken, düşüncelerden sıyrılmasını sağlamıştı Kutay'ın sesi. "Selma Anne'ye söz verdim. Burada kalacağım. Sen biraz dinlensen iyi olur."

O an konuşmak ne zordu genç adam için. Bu yüzden onun sözlerine, sadece gözlerini bir kez kırpmakla yanıt vermiş, sonrasında gözlerini kapatarak hem ona hem de kendine biraz zaman tanımıştı. *"Selma Anne'ye söz verdim."* İşte bu kadardı orada kalmasının nedeni *'Halbuki ne çok isterdim senin yanımda isteğinle kalmanı. Alnıma koyduğun elinin saçlarımda dolaşmasını, onları tutup öpmeyi, gözlerine anlamlı bakıp, sonrası için ümitlenmeyi. Ah uyku yine niye geldin ki. Birazcık izin versen de özlemle kavrulacağım günler için biraz daha depo etseydim onun güzel suratını. Ah uyku yapılır mı bu bana?'* Dalmadan önceki son düşünceleri bunlar olmuştu.

"Sen istersen gidebilirsin." Bu sözü nasıl diyebilmişti. *'Sanki gitmek isteyen var? Göndermeye de ne meraklı. Gıcık ne olacak.'* diye düşünürken eli yine bebeklerinden destek almak ister gibi karnındaydı.

Düzenli nefes seslerine bakılırsa uyumuştu Kutay. Birkaç adımda yanındaydı. *'Elimi uzatsam dokunsam uyanır mısın? Bana yine sıradan biriymişim gibi mi davranırsın?'* Yine de cesaretini toplayıp uzatmıştı elini. Dokunduğunda uyanmamasının verdiği cesaretle alnındaki elini, saçlarına doğru kaydırmış çocuk gibi uyuyan sevdiğine özgürce dokunabilmenin mutluluğuyla dolmuştu. *'Uyansan gözlerimin içine sevgiyle baksan, saçlarının arasındaki elimi alıp, dudaklarına götürsen, beni çekip, yanına uzanmamı sağlasan. Günlerdir güzde kalmış gönlümü, sıcaklığınla ısıtsan. Elini karnıma koysan ikimizin canından olan parçalarımızı benimle hissetsen. Ah Kutay ne çok keşkem var sana dair.'* İçindeki tüm düşünceler yine sadece kalbine akmıştı.

Ayakları yorgunluğun belirtilerini verdiğinde, biraz dinlenmesi gerektiğini anlamıştı. Artık bir değil üç kişilik düşünmesi gerekiyordu. *'Özür dilerim canlarım. Affedin annenizi.'*

Kuruyan boğazı yüzünün acıyla buruşmasına neden olmuştu. "Su" Zor bela çıkmıştı tek heceli bir kelime ağzından.

Loya'nın içmesine yardımcı olduğu suyla biraz daha rahatlamıştı.

"Teşekkürler"

"Günaydın uykucu." diyerek gülümsemişti.

"Çok mu uyudum?"

"Eğer sence 6-7 saat çoksa..."

"7 saat mi?" derken şaşkındı.

"Vücudun kendini toparlamaya çalışıyor. Ayrıca ilaçta veriyorlar. Yani normal. Şimdi nasıl hissediyorsun?"

"Daha iyiyim teşekkürler. Sen ne yaptın?"

"Merak etme bende burada biraz uzandım. Ama artık bir şeyler yemen gerekiyor."

"Yiyebileceğimi sanmıyorum."

"İşte bu konuda size müsamaha yok Kutay Bey. Hala hasta olduğumda yaptıklarınız aklımda. Sizin için hain planlarım var." derken yüzüne de bilmiş bir gülümseme yerleşmişti.

"Ama-"

"Aması maması yok beyefendi."

Kutay'ı rahat bir pozisyona getirip, kâse elinde yatağın kenarına oturmuştu. "Bu çorba bitecek o kadar."

Ne yani o mu içirecekti? İyi öyleyse bir değil, iki kâse de içerdi. Onun her verdiği çorba, içindeki boşluklara ilaç gibi geliyordu. Hayatında bu kadar lezzetli bir şey içtiğini hatırlamıyordu. Hastane yemeklerine berbat diyenler, onu bir de böyle yemeyi deneseler, başka bir şey istemezlerdi. Hasta çorbası insanı hemen ayağa kaldırır derken, bunu demek istiyorlarsa az bile demişlerdi. Biten kâseyle özlemle kavrulduğu yakınlıkta bitmişti. Olsun onu karşıdan izlemekte bir şeydi.

"Nasıl kendini bu kadar hasta edebildin söyler misin?"

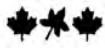
"Şey... Bilmem ki daha önce hiç hasta olmadım."

"Nasıl yani?" derken gözleri şaşkınlıkla açılmıştı.

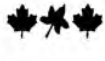
"Ben ilk defa doktora geliyorum."

"İşte buna inanırım. Kutay Aslan'ı hiçbir şey yıkamaz."

Onun sözlerine sadece küçük bir tebessümle karşılık verebilmişti. Evet, o kimseden korkmayan, kimseye yenilmeyen Kutay Aslan'dı. Ama küçük bir oyunla başladığı evliliğe yenilmişti. Karşısındaki kadın da, ona bu cesareti vermiş olsa, bu yenilgi hayatındaki en güzel yenilgi olacaktı ama... İşte bir 'ama'sı vardı kendinden önceki her şeyi sıfırlayan, etkisiz kılan...

Huzurlu geçen gecenin sabahı, Loya için hiçte rahat olmamıştı. Yine kendini lavaboda bulmuş, iki büklüm halde terden sırılsıklam olmuştu. Neyse ki, Kutay onun sesini duyup, uyanmamıştı. Karnını tutarak 'Meleklerim annenize hiç yardımcı olmuyorsunuz.' diyerek yine son günlerdeki en büyük sırdaşlarına açıyordu içini.

Sonunda taburcu işlemleri için izin çıkmış olması Kutay'ı rahatlatmıştı. Zaten işlerle de ilgilenememiş, birkaç önemli konuşmayı zar zor yapabilmişti. Eve geldiklerinde kendini daha iyi hissediyordu ama bilmediği evdeki hastanenin daha sıkı koşulları olduğuydu.

"Babaaa!!!"

Kucağına atlayan Tuğrahan biran dengesini kaybetmesine neden olsa da, hemen kendini toparlamış, günlerdir korku içinde olan oğlunu rahatlatmak için, daha da kuvvetli durmaya özen göstermişti.

"Birisi beni çok mu özlemiş?"

"Baba seni seviyorum."

"Bende seni seviyorum oğlum." derken özlemle kokusunu içine çekmişti.

"Bir daha hasta olma tamam mı?"

"Çalışırım aslanım."

Kutay ne kadar kuvvetli görünmeye çalışsa da, kucağındaki oğlunu tutmak için büyük efor sarf ettiğini anlamıştı Loya. "Tuğrahan, babanı yormayalım ki tekrar hastalanmasın, değil mi bir tanem."

"Affedersin baba. Düşünemedim." derken mahcup bir ifadeyle başlamıştı.

"Hadi odaya gidelim de baban biraz dinlensin."

"Ne yani yine mi yatacağım?" deyip şaşkın bir yüz ifadesiyle dönmüştü genç kadına.

"En az iki gün daha yataktan çıkmayacağınıza emin olabilirsiniz." derken kararlı olduğu her halinden belli oluyordu.

"Kesinlikle olmaz." Sözleri ani bir refleksle dudaklarından dökülmüştü.

"Bal gibi de olur. Hadi yukarı."

"Loya-"

"Hani birkaç ay önce, daha az bir rahatsızlık yüzünden yatakta uzun günler geçirmiş bir kız vardı. Hatırladınız mı beyefendi? Ayrıca bunu sağlayan kişiyi de, hatırlamak için biraz çaba sarf ederseniz çok memnun olurum."

"Ama... Yani o zaman..." Aklına söyleyecek tek söz gelmemiş ve susup kalmıştı.

"İntikam soğuk yenen bir yemektir Kutay Bey."

Bu sözler üzerine herkes gülmeye başlamış, Kutay ise kaderine razı olup, odanın yolunu tutmuştu. Yatakta geçen günlerin tek çekilesi tarafı, Loya'nın onunla ilgilenmesiydi.

Elini alnından çekerken "Ateşin biraz yükselmiş." deyip endişeyle kaşlarını çatmıştı.

"Hayır ben iyiyim."

"Sana kalsa yatağa bile yatmamakta ısrarcısın."

"Tamam yattım kalkmayacağım." deyip yorganı üzerine biraz daha çekmişti. Onun ilgili halleri, kendisi için endişelenmesi, içinde bir ümit yeşertiyordu. Kendisine küçük de olsa bir şey hissetmese, söylediği sözlerden sonra suratına bile bakmazdı. Bunun verdiği umuda sarılıp, içindeki kıpırtıların karşılık bulma ihtimali olacağını düşünerek, biran önce iyileşmeyi diliyordu.

Gelininin kendini yormasına daha fazla dayanamamış, bu yüz-

den de olaya dahil olma ihtiyacı hissetmişti. "Kızım hadi çok yorul-dun git, dinlen."

"Anne, Kutay'ın biraz ateşi var."

"Doktor normal dedi kızım."

"Öyle ama... Ben gece daha fazlalaşırsa diye beklesem iyi olur."

"Kızım sen çok yorgunsun. Biz ilgileniriz."

"Gündüz biraz dinlenmiştim. Hem burada olursam içim daha rahat eder."

"Sen öyle diyorsan... O zaman ben sonra gelirim."

Uykudaki Kutay'ın saat başı ateşini ölçüyordu. En sonunda ateşin düşmesi ile rahatlamış, yorgun vücudu uykuya yenik düş-müştü. Uykusunun arasında duyduğu seslerden sonra yavaşça açıl-mıştı gözleri. Sayıklıyordu Kutay.

"Özür dilerim, Leyla"

"Seviyorum Leyla"

"Leyla affet, istemezdim..."

"Hayır Leyla... Loya değil..."

Sayıklamaların arasında sayısız kere özür dilemişti Kutay, Ley-la'dan. Tamam da bunlar neyin özrüydü? Kendisi ne değildi? Ka-fası karışmıştı. Sanki önüne zor bir yapboz konmuş, hadi yap da görelim denmişti.

Leyla'dan af diliyordu, bir şeyleri istemiyordu ve Loya değildi. Biranda aklına gelen düşünceler kalbinin sıkışmasına neden olmuştu.

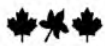
Geçirdikleri gece için af diliyorsa, hayatına giren önceki kadın-lar ne oluyordu? Tamam da onlar eşi unvanına sahip değildi ki... Leyla'nın yerinde şu an kendisi vardı. Kutay'ın yalanda olsa eşiydi. Yani geçirdikleri gece için miydi bu özürler? Eşi olarak tek kabul et-tiği kadından özür mü diliyordu, kendisiyle yaşadıkları için? Affet diyordu... İstemezdim diyordu... Tamam o gecenin anlamsızlığını kendisine en ağır şekilde bildirmişti ama uyurken bile pişmanlık duyacak kadar mıydı yaşadığı vicdan azabı?

Gözlerinden akan yaşlara çoktan geçit vermişti. Onunla bir gelecek hayalleri zaten kurmamıştı. Belki çocukları için görüşmeye katlanabilirlerdi. Ama hala eski karısının sevgisini böyle taze his-seden bir adam, istemediği bir kadının çocuklarını, kendi çocukları olsa bile kabul etmezdi. Onları istemediğini dudaklarından duy-

mak, bebeklerinin babaları tarafından istenmediğini onlara küçükte olsalar duyurmak istemiyordu. Haberi olmayacaktı Kutay'ın onlardan. Bebekleri sadece onundu. O geçmişinde kilitli kalmış bir adamdı. Tam bir şeyler yoluna girdi dediği her anda, onu daha da büyük acılar içinde bırakmıştı. Hayır, onları hak etmiyordu Kutay Aslan.

Günlerdir kafasındaki kararsızlık son bulmuştu. Artık bu evde daha fazla kalamazdı. Gözyaşları gözlerinden süzülürken, kapıya yönlenmiş, elini uzattığı anda açılan kapıda Selma Hanım ile karşılaşmıştı. O an "Anne ben... biraz dinleneceğim." demeyi zor başarmış, arkasından seslenen kadını duymamıştı bile. Gözyaşları durmak istemiyor, günlerdir içindeki tüm sıkıntıyı atmaya çalışıyordu. Kendini en yakın odaya zor atmıştı. Kapının ardına yığılırken, gözyaşları da yanaklarındaki yollarına devam ediyordu.

En yakın zamanda buradan gitmeliydi ama nereye? Anlaşmalarına uymadığı için arardı Kutay. Onun bulamayacağı bir yer olmalıydı. Tamam da neresi vardı? Hem Tuğrahan vardı. Onu nasıl bırakacaktı? Küçüğü bunu kaldıramazdı. Bu yüzden büyük bir risk alıp, ona söylemeye karar vermişti. En yakın zamanda buradan ayrılması gerekiyordu ve kalan zamanını iyi değerlendirmeliydi.

Sesini duymayan gelininin yalnız kalmak istediğini anlamış, buna da saygı duymuştu. Ama çıkarken Loya'nın gözlerinde yaş gördüğüne emindi. Tamam da ne olmuştu? Kutay'ın sesi kapının önünden yatağa yönlendirmişti adımlarını.

"Seviyorum Leyla"

"Leyla affet, istemezdim..."

"Hayır Leyla... Loya değil..."

Oğlunun sayıklarken söylediklerini duyunca, olay hakkında az da olsa bilgi sahibi olmuş, duyduklarının onu sarsmış olduğu anlamıştı. Halbuki ne kadar endişeliydi beklemek isterken. "Ah oğlum ne zaman akıllanacaksın? Yoksa çok geç olacak." derken sıkıntıyla iç çekmişti.

Günler geçmiş, Kutay'ın toparlanmasıyla aile rahat bir nefes almış, Loya'nın da verdiği kararı uygulama zamanı gelmişti.

Tuğrahan ise bazı şeyleri hissetmiş gibi Loya'ya daha da düşmüştü. Gözünün içine bakıyordu. O gün de ilk defa ondan gece kendisi ile uyumasını istemişti. Loya ona ne zaman hayır diyebilmişti ki...

Tuğrahan yanında uzanan Loya'ya daha da sarılmış ve günlerdir düşündüğü şeyi yapmak için kalbinde büyüyen cesarete tutunarak, Loya'yı derinden etkileyecek şekilde dile gelmişti.

"Loya..."

"Efendim bir tanem."

"Loyam..."

Bir şey demek istediği çok açıktı. Bunu onunla uyumasını istediği anda anlamıştı. Küçüğü bir şeyler söylemek istiyor, bunun için de küçük bir kuş gibi çırpınıyordu.

"Söyle kuzum."

"Sana... Sana 'anne' diyebilir miyim?" Kelimeler büyük bir hızla dökülmüştü dudaklarından.

Biranda donup kalmıştı. İçinden taşan hisler öylesine yoğundu ki... Küçüğü böyle özel bir hitaba onu layık mı görmüştü? "Anne" ona böyle mi seslenmek istiyordu? Gözlerinden akan yaşları durduramıyordu. Şu an yaşadığı duygu seli hiçbir şeye benzemiyordu. Bu küçük kalpte böyle bir yer edinmiş olmanın hazzı, hiçbir şeyle ölçülemeyecek kadar güzeldi. Hafifçe kıpırdanıp, oturur pozisyona gelmiş ve küçüğünün yüzünü, ellerinin arasına almıştı nazikçe.

Tuğrahan onun gözlerindeki yaşları birbiri ardına silmeye çalışırken, yine onu ağlattığı için kendine kızıyordu. "Ağlama Loyam, ne olur ağlama. İstemezsen demem. Sen ağlama..." derken kendi de gözyaşlarına engel olamıyordu.

"Hayır bir tanem bunlar mutluluktan. Bana ne kadar büyük bir onur verdiğini bir bilsen. De bir tanem de... İçinden nasıl geliyorsa öyle söyle."

"Anne! Loya Annem..." derken ikisi de birbirine sıkıca sarılmıştı. 'Anne' 'Oğlum' sözleri birbirine karışıyor, ikisi arasındaki bu özel an, kelimelerle ifadesiz bir hal alıyordu.

'Ah bir tanem şimdi seni nasıl bırakacağım? Yapmam gerekiyor kuzum. Umarım bunu anlarsın.' diye düşünürken kalbinden gelen hisler ve mantığı büyük bir mücadele içindeydi.

Loya "Oğlum... Tuğrahanım." deyip derin bir nefesle kokusunu içine çekerken, küçük çocuk da "Annem." diyerek daha da sokulmuştu genç kadının kucağındaki sıcaklığa.

Sakinleştiklerinde, Loya, Tuğrahan'ın gözlerindeki damlaları bir anne özeni ile tek tek kurutmuştu. Sonrasında küçüğüne vereceği sırra gelmişti sıra. Böyle bir andan sonra atacağı adım daha da zor gelmeye başlamıştı ama vakti giderek daralıyordu.

"Seninle bir şey konuşmam lazım bir tanem." derken içinde büyük bir savaş veriyordu.

"Kötü bir şey mi?" Sanki sezmiş gibi konuşmuştu.

"Biraz..." Küçüğünün gözleri konuşmasını ne kadar güçleştiriyordu. Onu tekrar kucağına çekmişti. "Sen artık büyüdün hayatım. Seninle sırlarımızı paylaşabilecek kadar büyüdün hem de. Şimdi sana anlatacaklarım aramızda kalacak. Bundan kimsenin haberi olmayacak tamam mı?"

Loya'nın sözlerinden sonra kendine daha güvenle konuşmuştu. "Erkek sözü."

"Sana güveniyorum oğlum." dedikten sonra sıkıntıyla iç çekerek sözlerini bir çırpıda söyleyivermişti. "Benim evden ayrılmam gerekiyor."

Küçük çocuk biranda duyduğuyla yüzüne bakmak için dönmüştü. "Gidecek misin? Beni bırakacak mısın?" derken gözlerinde beliren duygular içini dağlamıştı genç kadının.

Onun bu çaresiz yakarışı kalbini acıtıyordu ama kardeşlerinin geleceği için gitmesi gerekiyordu.

"Seni asla bırakmam bir tanem. Bu yüzden kimseye değil sana bunları anlatıyorum. Şimdi beni dinle tamam mı?"

"Tamam." derken sesi titremişti.

"Gitmem gerekiyor kuzum. Ama seninle her zaman görüşeceğiz. Önceleri bu telefonla olacak. Seni her perşembe arayacağım. Ama bunu kimse bilmeyecek anlaştık mı?" deyip, büyük bir sevgiyle bakmıştı karşısındaki beklentiyle açılmış gözlere.

"Hı...hı..."

"Başka bir sırrım daha var bir tanem. Sadece sana söyleyebileceğim. Geçen gün ne istediğini hatırlıyor musun?" derken ilk birine bebeklerinden bahsedeceği için heyecanlıydı.

Sorar gözlerle genç kadına bakıyordu. "Hayır..."

"Hani kardeş istemiştin..."

"Kardeşim mi olacak?" Şaşkınlığı görülmeye değerdi.

"Evet kuzum hem de iki tane. Onların güvende olması için... Onlara ağabeylik yapabilesin diye gitmem gerekiyor."

"Babam da mı bilmiyor?" derken yüzü anlamaz bir ifadeye bürünmüştü.

"Hayır bir tanem. Öğrenmesi için biraz zamana ihtiyacı var. Vakti geldiğinde öğrenecek. Ama sen o zamana kadar hiçbir şey söylemeyeceksin, değil mi?

"Hayır söylemeyeceğim." deyip, özlemle sarılmıştı genç kadına. Sonra tekrar geriye çekilip, heyecanla "Anne benim iki kardeşim mi olacak?" dediğinde heyecanı öylesine belliydi ki...

'Anne' Bu sözü duymak ne büyük mutluluktu. Gözyaşları akmak için savaş verse de, küçüğünü üzmemek için kendini tutmaya çalışıyordu. Yalnız günlerinde bunun için çok vakti olacaktı.

Elini karnına götürerek "Evet kuzum. Şimdi buradalar." diyerek gülümsemişti.

Ürkekçe elini onun elinin üzerine koyarak "Burada mı?" deyip, genç kadına bakmaya başlamıştı.

"Evet. Şimdi çok küçükler ve benim onları korumam lazım. Ağabeyleri olarak sende onları koruyacaksın, değil mi?"

"Hı...hı. Ne zaman doğacaklar?"

"Daha 8 ayları var kuzum."

"Kız mı erkek mi?" Heyecanla atılmıştı.

Onun duygusal değişimlerinin hepsini kalbinde hissediyordu. Onun heyecanına ortak olarak konuşmaya başlamıştı. "Daha belli değil. Ama sana her şeylerini telefonda anlatacağım. Onlara hep senden bahsedeceğim."

"Gitmesen olmaz mı?" Sözler istekten çok yakarış gibi çıkmıştı dudaklarından.

Daha fazla dayanamayarak kollarına almış ve kokusunu içine çekerek konuşmaya dönmüştü. "Keşke hep yanınızda olsam küçüğüm... Her şeyi birlikte yapabilsek ama hayat insana hep istediğini vermiyor ne yazık ki."

"Seni seviyorum. Kardeşlerimi de seviyorum." deyip daha da sokulmuştu.

"Bizde seni çok seviyoruz abisi." derken küçüğünden ayrı kalacak olmanın endişesiyle dolmuştu.

Sonrasında konuşa konuşa uykuya dalmış ve daha da sokulmuştu genç kadına. O da aynı yakınlıkla karşılık vermişti kuzusuna. Küçücük bir çocuktan istediğinin çok ağır olduğunu biliyordu. Ama Tuğrahan yaşıtlarından çok farklıydı. Zamanından önce olgunlaşmış, her şeyiyle özel bir çocuktu. Kalbini en çok acıtan, ona bu anları yaşatmış olmaktı. Ama elinden başka bir şey gelmemişti. Bu yaptığı küçüğünü en az üzecek olandı. Yoksa daha fazla üzülmesine neden olabilirdi. Bu da isteyeceği en son şeydi. Yarın gidecekti ve küçüğü bunu bilmeyi hak ediyordu. "Seni seviyorum oğlum..." diyerek bir öpücük daha kondurdu alnına Tuğrahan'ın. Onun yanında olamayacağı günler için biraz daha kokusunu içine çekti. Sonrasında kollarında kuzusuyla derin düşüncelere daldı.

Gece boyu düşünmüş ve kararını vermişti Kutay. Seviyordu hem de deliler gibi. Bunu artık içinde saklayamayacaktı. Ondan ayrı geçen bir ana daha tahammülü yoktu. Gerçek bir aile olmak istiyordu ve bunun için ne gerekirse yapacaktı. Loya'yı ikna etmek için yalvarması gerekirse, dizlerinin üzerine bile çökmeye hazırdı. Söylediği tüm kötü sözleri ona unutturacaktı.

Önlerindeki yaşamın her anını, onunla ve sevdikleriyle geçirmek istiyordu. Onsuz bir gelecek çok boştu. Loya hayatlarına giren bir melekti ve onun çıkmasına izin vermeyecekti. Biliyordu onu ikna etmenin kolay olmayacağını ama bunun için gereken her şeyi yapmaya hazırdı. Verdiği karar rahatlamasına ve kalbinin daha da özgür atmasına neden olmuş, rahatlayan kalbi de olaylara daha net bakmasını sağlamıştı. En sonunda kafasında bazı şeyler yerine oturmuş, Leyla'yı artık rahatsız etmenin anlamsızlığını en sonunda anlamıştı. O ardında çok güzel bir emanet bırakarak bu dünyadan ayrılmıştı. Bu güne kadar bunu görmemişti ama bundan sonra her şeyi daha doğru yapacak, geç kaldığı her şeyi telafi edecekti. Güz delisi ruhunu bahara, kışa, yaza kavuşturacaktı. Tüm mevsimleri layıkıyla yaşayacaktı.

Sabah kalktığında tek isteği Loya'yı görmekti ama sabahın köründe uyku sersemi halindeyken ondan bunları istemek çok tuhaf

olurdu. Aslında onun uyku mahmuru gözlerine bakıp "Seni seviyorum" demeyi ne çok isterdi. Onun yaşayacağı şokla olumsuz konuşma ihtimalini en aza indirmek için en azından birkaç saat daha bekleyebilirim diye düşünürken telefonu çalmıştı.

"Efendim Nihal..."

"Kutay Bey çok acil gelmeniz gerekiyor."

"Neler oluyor?"

"Karşı firma önemli bir konu için görüşme talep etti."

"Mehmet'e söyleseydin?"

"İlla sizle görüşmek istiyorlar."

"Yarın olmaz mı?"

"Adamlar bugün ayrılacaklar. Bu yüzden hemen gelmeniz gerekiyor"

Tamam geliyorum." derken sıkıntıyla iç çekmişti.

Birkaç saate döneceğini düşünerek çıkmıştı yola. Aslında işe gitmesi bir yönden de iyi olmuştu. Vakit bir türlü geçmiyordu. Hiç değilse böylelikle kendini yemekten de kurtulmuş olacaktı. O gelene kadar Loya da uyanmış olurdu. Sabaha kadar düşündüğü her şeyi de genç kadına o zaman söyleyebilirdi. Bilmediği ise Loya'nın gece hiç uyumadığı, gitmek için dakikaları saydığıydı.

Gidiş vakti gelmiş çatmıştı. Küçüğünü uyandırmaya kıyamasa da uyanması için alnına bir öpücük kondurmuştu. Sanki bu işareti bekliyormuş gibi kalkmıştı Tuğrahan.

"Vakit geldi mi?"

"Hı...hı..."

"Seni çok özleyeceğim anne." derken öpücüklere boğmuştu Loya'yı. O da aynı şekilde karşılık vermişti küçük kuzusuna.

"Her perşembe arayıp, teyzen olduğumu söyleyeceğim. Tamam mı?"

"Tamam ama... keşke gitmesen."

"Gitmem lazım bir tanem. Sen güçlüsün. Bu ayrılığa dayanabilecek kadar hem de." derken elini de küçüğünün kalbinin üzerine

koymuştu "İşte hep burada olacağım... Sonra kendi kalbini gösterip "...Sende benim buramda olacaksın." diyebilmişti. O anlarda güçlü olmak ne kadar zordu.

"Kardeşlerime iyi bak anne."

Sözler için hali kalmamış, gözleri ile verebilmişti onayını. Odadan kendini nasıl attığını bile bilememişti. Zaten çok fazla şey almayacaktı. Sadece birkaç özel eşyaydı alabileceği. Her şeyi olduğu gibi bırakacaktı. Kutay'ın gittiğini camdan gördüğü için rahattı. İşkolik Kutay Aslan'ı hiçbir şeyin işlerinden alıkoyamayacağını anlayalı çok olmuştu. Bugün bu özelliği ne kadar da işine yaramıştı. O olsa evden ayrılması bugün için zor olurdu. Sanki şans da ondan yanaydı.

Odaya girdiğinde Kutay'ın erkek i kokusu karşılamıştı. Ne kadar özleyecekti bu kokuyu. Gözleri yine dolu dolu olmuştu. Kendini toparlayıp, birkaç parça eşya için dolabın önüne gidebilmişti. Onun kıyafetlerini karşısında görünce eli istemsizce üzerlerinde dolaşmaya başladı. İstediklerini aldıktan sonra banyoya yönelebilmişti. Oradan da gerekli şeyleri aldıktan sonra hazırdı. Gözüne takılan tişört, sanki beni de al diyordu. Kutay'ın sabah çıkarttığı olmalıydı. Hiç değilse bu kadarını alabilirim diyordu içindeki ses. Dikkatlice katladığı tişörtü de diğer eşyaların yanına bırakmıştı. Son bir şey kalmıştı. Kutay'ın eşyalarının olduğu yere bırakması gereken küçük bir şey. Sabaha karşı yazdığı mektubu da yerleştirince her şey tamamdı.

Sessiz adımlarla aşağı iniyor, kimseyi görmemek için dikkatli davranıyordu. Onlara veda edememek zaten yeterince zordu. Bir de yüzlerine bakıp, hiçbir şey söylemeden çıkmak daha zor olacağı için kimseye fark ettirmeden kapıdan çıkınca, rahat bir nefes almıştı. Arabasına bindiği anda artık bir şeyleri ardında bıraktığını hissediyordu. Hem gözleri hem de kalbi ağlıyordu. Ardında bıraktıkları için şimdiden dona çekmişti yüreği.

✻✻✻

Şirketten çıkacağı anda yeni bir sorun çıkmış. Bu yüzden de zaman kaybetmişti. İçi içine sığmaz bir halde eve giden yolu nasıl aldığını bile bilmiyordu. Tek bildiği biraz sonra söyleyecekleriydi. Nasıl söylesem diye düşünmeden edemiyordu. Kaç kez prova etmişti kalbinden geçenleri.

'Seni seviyorum' diyecekti. Düşününce bu kelimeyi şu anki duygularıyla hiç söylemediğini hissediyor, bunun için de Leyla'ya içinden özürlerini sunuyordu. Onu da sevmişti ama bu daha farklı bir şeydi. Sanki her hücresinde hissettiği muazzam bir duyguydu. Aldığı nefes kadar kuvvetliydi. Loya nefesi olsun, içinden hiç çıkmasın hep onla olsun istiyordu. Nasıl olup da, bu güne kadar duygularını anlayamadığını bilemiyordu. Günlerdir bu evlilik serüveni ve sonrasını düşünmüştü. Böyle bir olaya gözü kara dalmasının nedenini sorgulamış, sonunda anladığı gerçekle sarsılmıştı. Loya ta en başında kalbine sızmayı başarmıştı. Bu gerçeği anlamak, her şeye daha net bakmasını sağlamıştı.

Sonunda eve gelebilmişti. İş yerinde tadilat olduğu için Loya birkaç gündür işe gitmiyordu. Bu yüzden onu evde bulacağına emindi. Açılan kapıdan büyük bir hızla girmiş, merdivenleri de aynı kararlılıkta çıkarak odasına ulaşmıştı. Ardından bağıran annesinin sesini duymamıştı bile.

"Oğlum dikkat et. Daha yeni düzeldin. Kim der yeni düzeldi diye. Hiç ortan yok oğlum." derken endişeyle ardından bakıyordu yaşlı kadın.

Onun odada olacağını düşünmüş ama içeri girdiği anda yanıldığını anlamıştı. Nerede olabilirdi ki? Aklına Tuğrahan'ın odası gelmiş ama oradan da eli boş ayrılmıştı. Her açtığı kapıda boşlukla karşılaşıyor, içini kaplayan huzursuzluk giderek artıyordu. Çıktığı hızla, aşağı inmişti.

"Anne Loya'yı gördün mü?"

"Görmedim oğlum. Çıkmış. Kahvaltı da etmedi. Ne zaman gittiğini görmedim."

"Nasıl yani?"

"Bilirsin haber vermeden çıkmaz ama yukarı baktığımda yoktu. Acele bir şey olmuştur diye de üstünde durmadım."

Hemen telefonuna sarılmıştı ama karşıdan gelen "Aradığınız numaraya ulaşılamıyor..." sesiyle endişesi daha da artmıştı.

"Anne ben işyerine gideyim. Merak ettim." derken içindeki huzursuzluk artıyordu.

Oğlunun telaşı yaşlı kadını da tedirgin etmişti. "Beni de haberdar et oğlum." deyip daha önce merak etmediği için kendine kızmaya başlamıştı.

Pastaneden de eli boş ayrılmıştı. Yıldız Anneyi de arayamayacağına göre en iyisi eve gitmekti. Belki dönmüştür umuduna sarılmak istiyordu. Öyleyse bu içindeki sıkıntı neydi?

"Anne Loya geldi mi?" derken sesi beklentiyle çıkmıştı.

"Gelmedi oğlum." Yaşlı kadın endişeyle "Yıldız Hanımları mı arasak?" diyebilmişti.

"Şimdi onları da boşuna meraklandırmayalım. Akşam olsun bakalım. Mutlaka önemli bir işi çıkmıştır. Ben yukarıdayım." deyip daha birkaç saat önce uçar gibi çıktığı merdivenleri şimdi kaplumbağa gibi çıkmaya başlamıştı. Onsuz odaya girmek istemiyordu. Nerdeydi Loya? Tamam işi çıkmış olabilirdi, öyleyse içinde her an daha da kabaran bu sıkıntı neyin nesiydi?

Üzerini çıkarmak için hareketlenmişti. Ceketini çıkardıktan sonra, eli saatine gitmiş, çıkardığı saati bırakacakken görmüştü zarfı.

"Kutay'a"

Sanki ateşe uzatıyormuş gibi korkarak uzatmıştı elini. Kalbi hızını artırmış, nefesi sıklaşmıştı. Yavaş hareketlerle açtığı zarfın içindekini okumaya başladığında korktuğunun başına geldiğini anlamıştı.

Yatağın üzerine çöküp kalmıştı. Elleri kafasını sıkıp, baskı yaparken, tek düşündüğü yazanlardı. Orada daha fazla duramazdı. Nefes almaya ihtiyacı vardı. Son bir gayretle toparlanıp, kendini dışarı attığında tek istediği uzaklaşmaktı. Gideceği yer de belliydi.

O günden sonra hiç uğramamıştı. Buraya neden geldiğini bile bilmiyordu. Sadece içinden bir ses orada olmasını söylemişti. Daha kapıda karşılamıştı Loya'nın hayali. Sanki her yerde o vardı. Bir köşede ona bağırıyor, diğer tarafta dizlerine elini koyuyor, başka bir yerdeyse gözünde akmak için mücadele eden yaşlara inat ayakta kalıyordu. Nereye baksa onu görüyordu.

Merdivenlere yönlenirken aklı yine oyunlar oynuyordu. Kollarında ıslak giysileriyleydi Loya. Ellerine baktığında yine boşlukla yüz yüze kalmış, bu da adımlarını sıklaştırmıştı. Odaya girmek daha da ağırdı. Karşısında saçlarından sular damlayan Loya, ona gülen gözleri ile karşılık veriyordu. Sanki o günü yeniden yaşıyor-

du. Yaklaştı yaklaştı tekrar ellerini uzattı. Ama hayal kaybolmuştu. Bu sefer kulaklarına gelen güzel sese kapılmıştı. *"Kutay"* diyordu buğulu ses. *"Kutay"* gözlerini açıp gerçekliğe döndüğünde yine boşlukla baş başaydı.

Yatağın yanına çökmüştü bu sefer, yüzünü izliyordu. Gece sevdiği kadının güzel yüzü nasılda mutluydu. Dudağının kenarındaki tebessüm izine dokunmayı ne çok istemişti. Uzansa şimdi dokunabilir miydi? Yine korkuyordu o günkü gibi kaybolmasından. Ama bu sefer korkmayacaktı. Uzattı elini ama dokunması ile kaybolması bir oldu.

Oda bıraktıkları gibiydi. Demek Loya çıkarken hiçbir şeye dokunmamıştı. Biranda gözü yatağa takıldı. Örtünün kenarından gördüğünün doğru olup, olmadığını anlamak için tamamen çekmişti ki, biranda o güne tekrar döndü. Loyayla tek beden olduğu anda, kaskatı kesilmişti genç kadın. Gözlerine baktığında gördüğü tek damlayı dudaklarıyla silmiş, onun gözlerinden aldığı onayla devam etmişti sonrasındaki muhteşem anlara. Onun ilk erkeği olmuştu. Bunu o an nasıl anlamamıştı. Bu kadar mı gözü dönmüş bir şekilde sahip olmuştu sevdiği kadına? Bunu nasıl yapabilmişti. Bir kadın yıllarca koruduğu bir şeyi kime verirdi sevdiğinden başka. Ondan bir işaret beklerken ne kadarda kör davranmıştı. En büyük işareti göremeyecek kadar kördü. Acısına, pişmanlık karışmış. Daha da büyümüştü içindeki hisler.

'Loyam sana ne yaptım? Affet beni hayatım.' derken bulunduğu yerde dizlerinin üzerine çöküp kalmıştı. Kıpırdayacak hali bile yoktu. Nefes alması bile büyük suçtu. Onun gibi aşağılık biri, nefes almayı bile hak etmiyordu. Tertemiz bir meleği kirletmiş sonra da karşısına geçip neler demişti. Her söz şimdi daha da ağırlaşıyor, bir darbe daha vuruyordu dağılmış benliğine.

"Ne yapalım canım. Sağlıklı bir erkeğim ve ihtiyaçlarımın olması da gayet doğal. Geçen geceden sonra bunu daha iyi anlamanı beklerdim. O gecede yaptığımız anlaşmayı hatırlatsaydın bana. İşine gelince anlaşmaya uy işine gelmeyince-"

"Neden canım o gece hiçte anlaşmayı düşünecek halde değildin. Sende o aşağıladığın kadınlar gibi yapmadın mı? Tek gece için yatağımı ısıtmadın mı?"

"Hem birkaç ay sonra bitecek bir evlilik için insanların ne düşüneceğini ne umursuyorsun. İşte sana benden ayrılmak için bahanelerin ilki. Hem kimse sana neden diye de sormaz. Seni vazgeçirmeye de çalışmaz. Çok istersen sana malzeme vermeye devam edebilirim tabi. Hem son aylarımızı daha eğlenceli de geçirebiliriz."

"Hayatım benim öyle rüyalara ihtiyacım yok. Basit bir gecenin rüyasını görecek değilim. Rahat olabilirsin."

'Basit bir gece' ha... Ah aptal... Allah'ım ben ne yaptım? O gecenin sabahı tek başına kalktığında neler hissetmişti kim bilir? Kendinden nefret etmiş, kullanılmış olduğunu düşünmüş olmalıydı. Her şey şimdi daha da anlamlı geliyordu. Ama artık her şey için çok geçti. Onu kaybetmişti. Gitmişti Loya. Hem de dönmemek üzere.

Evden bir hışımla çıkan oğlu ve Loya'nın açılmayan telefonu daha da endişelendirmişti Selma Hanım'ı. Oğlu böyle çıktığında her zaman tek yere giderdi. Şimdiye kadar onu kendi dünyasında rahatsız etmemek için oraya gitmemişti. Ama saatler geçip, telefonlarına çıkmayınca elinden gelen de bir şey yoktu. Arabayı görünce anlamıştı doğru yolda olduğunu. Evin içinde Kutay'ı ararken, yukarıya çıkmış ve seslenmeye başlamıştı.

İçerden ses gelmeyince endişesi daha da artmış, panikle girdiği oda da görmüştü onu. Dizlerinin üzerinde sessizce oturuyordu. İçinden büyük bir savaş verdiği belliydi. Dikkatle bir yere bakıyordu. Bir iki adımda yanına geldiğinde anlamıştı neye baktığını ama yine de hiçbir şey anlamlı gelmiyordu. Neler oluyordu? Her şey karmakarışıktı. Oğlunun elindeki kâğıt biranda dikkatini çektiğinde, kendinde olmayan Kutay'ın elinden alması hiçte zor olmadı.

"Bu satırları okurken bana çok kızacağını biliyorum. Yaptığımız anlaşma gereği 3 ay daha seninle birlikte olmam gerektiğinin de farkındayım. Ama yapamadım. Kalan ayları tamamlayamadım. Yapabilirim sandım ama yanılmışım. Herkese yalan söylemek bana gün güne daha da büyük bir azap verdi. Kimsenin yüzüne bakamaz oldum. Haklıydın. Ben hayattan ne istediğini bilmeyen şımarığın tekiyim. Şimdi diyeceksin ne oldu da 3 ay kala gittin? Kendime saygımın kalması için gitmem gerekti. Biliyorum bu mantıklı bir açıklama değil. Lütfen beni bulmaya çalışma. Aileme aramızın iyi olmadığını söyleyeceğim. Sen de aynısını yaparsın. Boşanma işlemlerini de başlatacağım. İmza attığın anda özgürsün. Seni terk eden biri yüzünden sende istediğin özgürlüğe sahip olmuş olursun. Ama senden tek isteğim beni anlaman. Lütfen Selma Anne'ye ve diğerlerine özürlerimi sun. Onları

gerçekten ilk gördüğüm anda çok sevdim. Yüzüm yoktu vedalaşamadım. Onlardan af dilediğimi söyle. Küçük kuzuma iyi bak. Onu çok seviyorum.

Her şey için teşekkürler.

Loya"

Okudukları... Gördükleri... Ne düşüneceğini şaşırmıştı. Neler oluyordu? Ne oyunuydu bu? "Kutay neler oluyor?" Oğlunun kendini duymadığını anladığı anda onun önüne eğilmiş, kollarından sarstığında ancak kendine gelmişti Kutay.

"Anne gitti..."

"Oğlum düzgün anlat şunu."

"Gitti anne... gitti..."

"Gittiğini anladım zaten. Bu mektup ne? Bu oda ne halde? Açıklamalarını bekliyorum Kutay Aslan."

"Neyi açıklayayım anne? Ne kadar büyük bir aptal olduğumu mu? Sevdiğim kadına yaptığım kötülüğü mü? Sözleri fısıltı gibi dökülüyordu dudaklarının arasından.

"Oğlum bilmece gibi konuşmayı bırak da anlat artık her şeyi." derken son zamanlarda tuttuğu tüm duygularını sesine katmıştı.

Kutay içinde tutmakta zorlandığı her şeyi tek tek anlatıyordu. İlk tanışmalarını, teklifi, yalancı evliliği, onun gün güne içine işleyişini. "O gün melek gibiydi anne. Ona neler neler söyledim bir bilsen. Döndüğümde yoktu. Deliler gibi aradım. Yolda şok içinde düşüp kalmıştı. Hala sizleri ne çok sevdiğinden bahsediyordu. Onu aldım buraya getirdim. Islanmıştı, üşümüştü. Banyo yapmasını söyledim. Ona bir şeyler getirmiştim giymesi için. Melek gibi duruyordu karşımda. Anne Leyla'dan sonra hiçbir kadına elimi dahi sürmedim. Ama o öyle değişikti ki... Nasıl olduğunu anlamadan kollarımdaydı. Anne onun ilkiydim. Bunu bile anlayamayacak kadar kendimi kaybetmişim." dedikten sora gözleri acıyla kapanmıştı.

Tekrar sıkıntıyla nefes alıp, kaldığı yerden devam etmeye başlamıştı. "Ona sıradan bir kadın muamelesi yaptım. Bana sevgisinin kanıtı olarak sunduğu masumiyetini bile anlayamayan hayvanın tekiyim. Ona neler neler dedim anne. Sıradan birisin, önemsizsin dedim. Yatağımı ısıtan tek gecelik kadınsın dedim. Onu kırmak için elime geçen her fırsatı değerlendirdim. O ne yaptı anne? Ben ona böyle aşağılık bir şekilde davranırken, o çocuğuma anne oldu, sana gelin oldu. Daha onu aşağılamamın üzerinden çok geçmemişti ama hasta

yatağımda beni bekledi. Yine geç kaldım anne. Yine hayatı yakalayamadım." derken gözlerinden de pişmanlığının izleri akıyordu.

Loya'nın gözlerindeki hüzün şimdi anlamlanıyordu. Hele o geceki gözyaşları... Şimdi her şey yerine oturuyordu. Sevdiği adamın dudaklarından hala eski karısının ismini sayıklamasına şahit olmuştu. Kalbi zaten günlerdir verdiği savaşı, o an kaybetmişti demek. "Şimdi anlıyorum." derken kafasındaki yapbozun tüm parçaları yerli yerine oturmuştu.

"Neyi anlıyorsun anne? Benim ne kadar büyük bir eşek olduğumu mu?"

"Eve geldiğinde ateşlenmiştin. Ona dinlenmesini söyledim ama o başında beklemeyi seçti. Senin için nasılda endişeleniyordu. Sabaha karşı odaya girdiğimde, ağlayarak odadan çıkmıştı."

"Ağlayarak mı çıkmıştı? Neden?"

"Senin yüzünden..."

"Nasıl yani?" derken duyacaklarının merakıyla gözleri açılmıştı.

"Sen sayıklıyordun. Leyla'nın seni affetmesini istiyordun. Seviyorum diyordun. Loya değil diyordun. Bunları kafasında şekillendirmiş olmalı."

"Evet hatırlıyorum. O gece rüyamda yine Leyla'yı görmüştüm. Ondan özür diliyordum çünkü başkasını seviyordum. Loya'yı sevdiğimi söylüyordum Leyla'ya. Loya'nın hiçbir şeyde suçu olmadığını anlatıyordum."

"Ah oğlum ne işlere kalkışmışsınız." deyip, kafasını iki yana sallayarak, üzüntüyle gözlerini kapatmıştı.

"Onu bulacağım anne. Ne olursa olsun onu bulacağım." derken bunu tüm kalbinden dileyerek söylüyordu.

Birkaç ay misafir olacağı evin önündeydi. Hazal çocukluk arkadaşıydı, Uzun yıllar yurtdışında kalmış ve bir yıl önce tekrar Türkiye'ye dönmüştü. Son görüştüklerinde konuşma arasında evinin üst katını kiraya vereceğini, uygun bir kiracı aradığını söylemişti. O zamanlar aklına bile gelmemişti böyle bir olasılık. Şimdiyse kapıda zili

çalmak için bekliyordu. Önceden arayıp geleceğini bildirmişti. Kimsenin aklına gelmezdi onu burada aramak. Bu yüzden de rahat olacağına inanıyordu. Derin bir nefes alıp vermeden sonra kapıyı çalabilmişti.

Açılan kapıda tüm güler yüzü ile karşılamıştı Hazal. "Merhabalar canım. Hoş geldin." diyerek sevdiği arkadaşının boynuna dolamıştı kollarını.

"Hoş bulduk Hazal."

Sonrasında sohbete içerde devam etmişlerdi.

"Teşekkür ederim kabul ettiğin için."

"Ne demek güzelim. Asıl ben sana teşekkür ederim. Bu devirde güvenilir birini bulmak ne kadar zor biliyorsun. Şimdi içim rahat." dedi.

Sıkıntıyla iç çekerek gelmek istediği noktaya adım atmıştı. "Seninle konuşmam gerekenler var."

Yüzündeki halden anlar ifadeyle "Aslında bu şekilde gelince bir şeyler olduğunu anlamıştım. Ama anlatmak zorunda değilsin. Her zaman yanındayım bunu biliyorsun." diyerek arkadaşını rahatlatmaya çalışıyordu.

"Biliyorum canım. Ama bilmen gerektiğini düşünüyorum... İlki ben hamileyim." Biranda söyleyerek rahatlamıştı.

Duyduğu ile hem şok olmuş hem de arkadaşı adına çok sevinmişti. "Bu çok güzel bir haber. Tebrik ederim canım. Ama-" son anda kelimeleri yutmuştu. O isterse anlatırdı. Ona sormayacaktı. "Pardon sen ne anlatırsan ona razı geleceğimi söylemiştim. Affedersin."

"Önemli değil canım. Burada kalacaksam sana açık olmalıyım."

Hazal'ı çok iyi tanıyordu. Güvenebileceğine emindi. Bu yüzden de en başından her şeyi anlatmıştı.

"Çok üzüldüm güzelim. Sen çok iyi şeylere layıksın. Keşke ona bir şans verseydin."

"O defter kapandı. Artık onu konuşmak istemiyorum. Beni tanıyorsun Hazal, benim için önemli şeyleri biliyorsun. Onun için kendimden o kadar çok şey verdim ki. Sanırım artık verecek bir şeyim kalmadı. Ama bebeklerime bir şey olmasına dayanamam. Onlar için gerekirse bir ömür saklanarak yaşayabilirim."

"Kızım dur hemen drama bağlama. Onlar doğduktan sonra daha sağlıklı düşünürsün. Şimdi sadece hormonlarının yönlendir-

mesiyle düşünüyorsun. İnanamıyorum ya. Şimdi senin ikizlerin mi olacak? Ben teyze mi olacağım?" derken olayın güzelliğini yaşamaları gerektiğini düşünerek konuşmuştu.

"Kabul edersen... Evet."

"Kabul etmek mi? Kızım şaka mı yapıyorsun? Ben bayılırım çocuklara. Ay inanamıyorum hem de iki tane." derken eliyle iki işareti yapıyordu.

"Ben bile inanamıyorum. Ama sabahları bana kendilerini hatırlatmakta üstlerine yok." diyerek ellerini karnına koymuştu.

"Nasıl yani?" derken şaşkınlığı yüzünden okunuyordu.

"Sabah bulantılarım çok kötü."

"Gerçekten kötü oluyordur. Ablamda ilk çocuğunda mide bulantısından çok çekmişti."

"Tek sağlıklı olsunlar da..."

"Haklısın. Hadi gel yorgunsundur. Sana evini göstereyim de biraz dinlen."

Evet yorgundu. Hem de çok yorgun. O evden, ardında bıraktıklarını bilerek ayrılmak ne zor olmuştu. Tuğrahan'ın hali aklındaydı. Kafasındakileri yalnız kaldığında düşünmek için gerilere öteleyip, arkadaşını takip etmişti.

Ev beklediğinden de güzeldi. Odaya girdiği anda çok güzel bir manzara karşılamıştı. Oldu olası yeşile âşıktı. Hiç değilse kendine huzurlu bir sığınak bulmuştu. Hamileliği boyunca buna çok ihtiyacını en başından biliyordu.

İşleri yoluna koymak neyse ki kolay olmuştu. Tadilattan sonra işyerinin idare işini Seda'ya bırakmış, gerekli her şey için ayarlamaları yapmıştı. Seda güvenebileceği ender insanlardandı. Gözü arkada kalmayacaktı.

En önemli işi hala ertelediğinin farkındaydı. Herkesten önce ulaşmalıydı ailesine. Kimseden bir şey duymadan ondan duymaları en iyisiydi boşanacağını. Birde görüşemeyecekleri aylar için geçerli bir mazerete ihtiyacı vardı. Yıldız Hanım hiçbir bahaneyi kabul etmeyecekti. Şimdi içindeki küçük canlar büyüdükçe annesini daha iyi anlıyordu. Artık o da bir anneydi ve evlatları her şeyden önemliydi.

Değiştirdiği telefon hattından annesini ararken gerginliği daha da artmıştı.

"Alo..."

"Anne benim."

"Kızım telefonuna ne oldu?"

"Anne seninle konuşmam lazım. Belki bu aramadan sonra daha az arayabileceğim seni. Bu yüzden endişelenme."

"Kızım bu da ne demek oluyor? Hiçbir şey anlamıyorum." derken telefondan bile belli oluyordu endişesi.

"Anne Kutay'la aramız iyi değil. Biraz kafamı dinlemeliyim. Bu yüzden de yurtdışına çıkıyorum. Ulaşman bu yüzden biraz zor olabilir. Ama beni merak etme. Çok iyiyim. Sadece düşünmeye ihtiyacım var. Beni anlayacağınızı umuyorum. Sizleri çok seviyorum." deyip, annesinden alacağı tepkiyi beklemeye başlamıştı.

"Kızım bu da ne veda gibi."

"Yok anne bir anda her şeyi söyleyeyim rahatlayım dedim. Bir şey yok. Ama dediğim gibi düşünmem lazım. Lütfen bu olay yüzünden Kutay'a tavır alma. Onun suçu yok. Sanırım ben evlilik için uygun değilim."

"Loya-"

"Lütfen anne beni anla. Gerçekten bu araya ihtiyacım var."

Kızının sesindeki çaresizliği alıyordu Yıldız Hanım. Üzerine gitmenin eline bir şey geçirmeyeceğini bilecek kadar tanıyordu evladını. Zaten evlilik baskıları yüzünden neredeyse kopma noktasına gelen ilişkileri ona vicdan azabı çektiriyordu. Sonunda kızının iyi bir evlilik yaptığını düşünüyordu. Artık ona güvenme zamanı gelmişti. Kızı bu kadar kararlıysa vardı bir bildiği.

"Tamam kızım sen nasıl istersen."

"Teşekkür ederim anne. Sizi seviyorum."

"Biz de seni seviyoruz güzelim. Bizi habersiz bırakma."

"Bırakmam anne. Çok sık arayamam ama habersizde bırakmam. Şey... Bir şey daha vardı."

"Kızım insanı merakta bırakmada söyle."

"Kutay sorarsa... Yani Kutay ararsa ona telefonumu verme."

"Ama Loya-"

"Lütfen anne." derken sesi yalvarır gibi çıkmıştı.

"Peki tamam."

Düşündüğünden daha da yormuştu yaptığı konuşma ruhunu. Bu kadar hassas bir durumda, sevdiği herkesten uzakta olmak

nasılda kötü hissettiriyordu. Uyumak dinlenmek istiyordu. Keşke hepsi kötü bir rüya olsaydı. Uyandığında oh çekip, rahatlasa, Kutay'ın kollarında teselli bulsaydı. "Kutay aşkım seni şimdiden özledim. Keşke bende sana böyle etki edebilmiş olsaydım. Keşke..." derken dinlenmek için yatağın üzerine uzanmıştı.

Günler geçiyor her elini attığı yer, umudunu da mum gibi eritiyordu. Loya bulunmamak için elinden geleni yapmıştı ama vazgeçmeyecekti. Onu bulacak ve içindeki tüm sevgiyi ayaklarına serecekti. İster alsın kabul etsin, ister çiğnesin. Artık tek düşünebildiği onu bulmaktı. Ailesini aradığını öğrenmişti. Bu yüzden iyi olduğunu biliyordu. Hiç değilse bu biraz rahatlamasına izin vermişti.

Geçen süreyi düşündüğünde en büyük sınavı oğluna, Loya'nın gittiğini haber verirken yaşamıştı. Onun Loya düşkünlüğünü çok iyi bildiği için haberi ona nasıl vereceğini bilememişti. O an aklına geldiğinde yine tüyleri diken diken oldu.

"Tuğrahan seninle erkek erkeğe konuşalım mı?"

Babasından duyduğuyla gözleri parlamıştı. Hep istediği bir şey daha gerçek oluyordu. "Olur." derken bunun verdiği enerjiyle dolmuştu.

"Gel şöyle oturalım." diyerek yatağının kenarına oturmuşlardı.

"Oğlum... Loya..." Konuşmak zaten zordu. Birde onun ismini yüksek sesle söylemek, içinde bir yerlerin acımasına neden olmuştu.

Ne hakkında konuşacaklarını anladığı anda bir şey belli etmemeye çalışmak zor olmuştu küçük çocuk için.

"Oğlum... Loya bir süre bizimle olmayacak."

"Bir yere mi gidecek?" Babasına yalan söylemek hiç hoşuna gitmemişti ama bunun beyaz bir yalan olduğunu düşünerek içindeki karmaşaya çözüm bulabilmişti.

Derin bir iç çekişle konuşmasına devam ediyordu. "Aslında... Gitti..." Bu sözleri söyledikten sonra oğlunun yüzüne bakmıştı. Ama dalgın dalgın yere bakan oğlu tedirgin olmasına neden olmuş, "Tuğrahan?" diye seslenmesine tepkisizliği, endişesini artırmıştı. "Tuğrahan!"

Uykudan uyanır gibi çıkmıştı küçüğünün sesi. "Efendim baba."

"İyisin değil mi oğlum?" derken elleri küçüğünün saçlarına gitmişti.

"İyiyim baba..."

Oğlunun biraz önceki konuşmaları duyup, duymadığını kontrol etmek için tekrarlama gereksinimi duymuştu. "Loya gitti dedim oğlum."

Küçük çocuğun sesi fısıltı gibi çıkmıştı. "Ama bir süre için dedin."

"Haklısın öyle dedim." deyip hüzünlü bir tuhaflığı olan oğlunu kollarının arasına almıştı. "Merak etme onun en kısa zamanda gelmesi için elimden geleni yapacağım."

"Baba ben Loya'yı çok seviyorum."

"Bende onu çok seviyorum oğlum. Bende..."

Küçüğü her olay gibi bunu da büyük bir olgunlukla karşılamıştı. Çoğu zaman onun olgunluğuna hayran kalıyordu. Oğlu şimdiden çok düzgün bir karakterde olduğunu gösteriyor, bu da göğsünü kabartıyordu. Onun bu hale gelmesindeki en büyük mimarlardan olan kadını bulacaktı. Bunu Tuğrahan'a borçluydu.

O gün içi içine sığmıyordu küçük çocuğun. Loya'nın arayacağı gündü. Bir haftadır bu günü beklemiş, kimseye hiçbir şey söylememişti. Evdekilerin hüznünü görüyor ama verdiği söze sadık kalıyordu. Biliyordu ki, Loya böyle bir şeye gerek görüyorsa, mutlaka geçerli bir nedeni vardı. Ona tüm kalbiyle güveniyordu. Bugün onu arayacağını söylediyse kesin arayacaktı bu yüzden okula gitmek için sabırsızlanıyordu. Zaten sabahı da zor etmişti. Nihayet okula geldiğinde beklemesi için sadece çok az bir vakti kalmıştı.

Kapının çalınması ile herkes o tarafa bakmış, gelen görevli beklediği haberi de beraberinde getirmişti.

"Öğretmen hanım, müdire hanım Tuğrahan Aslan'ı odasında bekliyor. Teyzesinden telefonu varmış."

"Tamam teşekkürler..." Kapanan kapının ardından gözleri aradığını bulmuştu. "Tuğrahan gidebilirsin."

"Tamam öğretmenim."

Koşar gibi çıkmıştı merdivenleri. Odaya girdiğinde sakin kalabilmek için olağanüstü bir gayret sarf ediyordu. Eline aldığı telefonda duyduğu ses, tüm direncini de kırmış, müdire hanıma hissettir-

meden akan gözyaşlarını silmişti. Neyse ki başka şeylerle ilgilenen müdire hanım sonrasında daha rahat konuşmasını sağlamıştı.

"Annem..."

"Bir tanem seni çok özledim." derken bu özlem burnunu sızlatacak kadar gerçekti.

"Bende çok özledim anne. Biliyor musun herkes seni çok özledi. Hep seni arıyorlar."

"Kimseye bir şey söylemedin değil mi kuzum?"

"Hayır anne söylemedim. Sen söyle demeden de söylemem."

"Ah küçüğüm sana böyle bir şeyi yaşattığım için kendimden nefret-ediyorum. Affet beni bir tanem." derken ağlamamak için yoğun caba sarf ediyordu. O küçücük kalpten istediğinin büyüklüğünü çok iyi biliyor, böylesi bir ağırlığı onun omuzlarına kondurmanın vicdan azabıyla kıvranıyordu.

"Öyle deme anne. Sen yapıyorsan nedeni kesin vardır."

Küçüğünden duyduğu güven sözleri kalbini sıcacık yapmıştı. Duygu yoğunluğu konuşmasını zorlaştırsa da, son gayretle çıkmıştı sözler dudaklarından. "Eee neler yapıyorsun?"

"Ders çalışıyorum. Derslerim çok iyi biliyor musun? Ama seninle ders yapmayı özledim. Babamda yardım ediyor ama seninle olduğu gibi olmuyor." derken biranda düşmüştü sesindeki heyecanlı ton.

Aralarında mesafe olsa da, hissetmişti küçüğünün gelgitlerini. "Bir tanem yine birlikte ders çalışacağız. Sana söz veriyorum."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten... Hem sen çok başarılı olacaksın kuzum. Seninle gurur duyacağız buna eminim."

"Anne kardeşlerim nasıl?"

"İyiler. Onlarda seni çok özlediler."

"Gerçekten özlediler mi?" Sesi büyük bir merakla çıkmıştı.

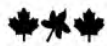
"Daha küçükler ama ben hissediyorum. Onlarda seni çok özlediler."

"Anne seni seviyorum."

"Bende seni seviyorum oğlum. Hem de çok seviyorum. Her şey yoluna girecek bir tanem. O zaman sende kardeşlerine ağabeylik yapacaksın. Seninle birlikte olabileceğiz."

Sanki küçüğüyle konuşurken nefes almayı unutmuş gibiydi, kapa-

nan telefondan sonra derin bir nefes alıp vermişti. Günler sonra onun sesini duymak nasılda güzel gelmişti. Burnunda tütüyordu küçük kuzusu. Ah keşke ona bunları yaşatması gerekmeseydi. Ama elinden başka bir şey gelmemişti. Sonrasında bunu telafi edecek, onu sevgisiyle sarmalayacaktı. O günlerin biran önce gelmesini tüm kalbiyle diliyordu.

İşte bir haber kaynağı daha umutlarını boşa çıkarmıştı. Günler geçiyordu... Onu bulmalıydı... Loya'nın yaşadığı hayal kırıklığını düşündükçe kendinden daha da nefret ediyor, eli her boş kaldığında çaresizliği daha da artıyordu. Üstüne üstlük Loya'nın ondan tamamen vazgeçtiğini gösteren boşanma kağıtları da eline geçmişti. Ama o kağıtları imzalamaya niyeti yoktu. Bu düşüncelerle girdiği odada tek düşündüğü bu yalnızlığın daha ne kadar süreceğiydi.

Her şey bıraktığı yerdeydi. Hiçbir şeyin yerinin değiştirilmesini istememişti. O buraya gelecekti ve her şeyi bıraktığı gibi bulacaktı. Başka bir ihtimali aklına bile getirmiyordu. Odaysa hala onun gibi kokuyordu. Bu kokuyu duyumsayamadığı günü düşünemiyordu.

Tüm kıyafetleri yerlerinde asılıydı. Giderken hiçbir şey götürmemişti. Sadece bilmeden götürdüğü, yanında olduğundan bile habersiz olduğu bir şey dışında. Kalbi... O da onunla gidip, onu terk etmişti. Mantık adamı Kutay Aslan, her şeyin beyinle alakalı olmadığını anlamıştı. Ama ne kadar geç olmuştu. Elindeki kazağı koklarken kaçıncı kez fısıldamıştı o sözleri. "Seni seviyorum Loyam. Hem de tahmininden de çok." Bu sözleri onun gözlerine bakarak söyleyebileceği günü beklerken, tek isteği o günün çabucak gelmesiydi. Gerekirse her yeri tek tek arayacaktı. Bakmadığı tek bir ev bırakmayacak ama onu bulacaktı. Görevlendirdiği adamlar hem yurtiçi hem de yurtdışında aramalarını sürdürüyordu. Mutlaka biri küçük de olsa bir ipucu bulacaktı.

Günler günleri kovalamış geçen iki ayı hanesine yazmıştı. Nasıl zorlu günlerdi geçirdikleri. Doktor olarak güvenebileceği tek

insana emanet etmişti kendini ve ikizlerini. Ferit Ekimoğlu... Onu ilk aradığı günü hatırlamıştı.

"Alo Ferit..."

"Loya!!!"

"Sanırım kaybolduğumdan haberin var."

"Kızım kimin yok ki. Kocan ortalığı seferber etmiş. Utanmasa evimi arayacaklardı. Neler oluyor Loya? Bu kaçıp, kovalamaca da ne?"

"Buraya gelebilir misin? Telefonda görüşülecek şeyler değil."

"Adresi ver. Hemen geliyorum."

Adresi vermesinin üzerinden çok geçmeden kapısı çalınmıştı. Günlerden sonra tanıdık bir yüz görmek, gergin olan sinirlerinin boşalmasını sağlamış, Ferit'in kollarında gözyaşlarına engel olamamıştı.

"Hadi ama ağlamayı bırak, küçükhanım. Söyleyin sorun ne? Bu güzel gözler boşuna ağlamaz."

"Ferit ben kötü şeyler yaptım."

"Güzelim sen ve kötülük. Yan yana gelecek bir ikili değilsiniz. Şu işi bana doğru anlatır mısın?"

Eğer yardım istiyorsa dürüst olmalıydı. Bu yüzden de hikâyeyi ondan gizlemeden başından başlayarak anlatmıştı. Tabi duydukları Ferit'in gözlerinde şimşekler çaktırmaya yetmişti.

"Loya böyle bir oyuna nasıl alet olursun?" derken sesi biranda ve sinirli çıkmıştı.

"Başta oyun gibiydi ama sevdim Ferit. Hem de çok sevdim. Kalbim acıyor. Onu hala çok seviyorum." derken nasılda özlemle kavruluyordu.

Sevdiği kadının dudaklarından başkasına aşkını dinlemek... İşte ona kalanda buydu. "İlk gördüğümde anlamıştım zaten." derken sıkıntıyla iç çekmişti.

"Anlamış mıydın? O kadar mı belli ediyordum?"

"Loya ben seni herkesten iyi tanırım. Benden kaçmazdı." derken anlayışla bakmıştı genç kadının güzel yüzüne.

"Şey... Aslında..."

"Loya konuşmaya devam edecek misin?" derken duyacağı şeylerin bitmediğini düşünüyordu.

"Sana söylemem gereken başka bir şey daha var. Seni buraya çağırmamın asıl nedeni... Yardımına ihtiyacım var."

"Bana her zaman güvenebilirsin."

"Bunu bildiğim için seni aradım. Ferit ben...

"Evet Loya sen?"

"Ben... Ben hamileyim."

"Hamile mi?" İşte bu fazlaydı. Loya karnında o adamın çocuğunu taşıyordu. Dinlediklerinden sonra ona öfkesi artmış. Değer bilmez adamı eline geçirip, gününü göstermek için yanıp tutuşmuştu. Şimdi ise sevdiği kadın o adamın çocuğunu beklediğini söylüyordu. Sayısız doğum yaptırmıştı. Doğumun mucizemsiliği onu her zaman büyülemişti. Şimdi bu mucize, sevdiğinin içinde gelişiyordu ama başka bir adama ait olarak.

"Evet... Hem de ikiz."

"Bugün duyacaklarımın sınırı var mı Loya?" derken içindeki tüm karmaşayı gizlemeyi başarmıştı.

"Her şeyi söyledim. Senden de, bu konuda bana yardımcı olmanı istiyorum. Hamileliğimin bilinmesini istemiyorum ve kimseye güvenemem. Söylediğin gibi Kutay her yerde beni arıyor. Tek yapabileceğim güvendiğim insanlarla irtibata geçmek. Sana yük olacağımı biliyorum ama başka çarem yok."

"Sen bana hiçbir zaman yük olmazsın Loya. Merak etme elimden geleni yapacağım. Onları sağlıklı bir şekilde kucağına alacaksın. Şimdi bana ne kadar olduklarını söyle bakalım."

"İkinci ayın içindeyim. Bulantılarım çok fazla. Bu da güçsüz kalmama neden oluyor. Ama halimden şikâyetçi değilim. Onları çok istiyorum."

"Umalım da bulantılar üç ayda geçsin. İkiz hamilelikte daha fazla yıpranmanı istemem. Zaten taşıyacağın ağırlık yeterince fazla. Şişman bir kadın olmaya hazır mısın bakalım?" derken sözleri karşısında üzgün kadını gülümsetmek içindi.

"Hazırım. Onlar için her şeye razıyım."

Ferit, en büyük destekçisiydi. O olmasa ne yapardı hiç bilemiyordu. Tüm kontrollerini ustalıkla ayarlamış. Sıkıntı yaşamadan gerekli tüm işlemleri yapmasını sağlamıştı. Artık karnında belirgindi minikleri. Onların orada olduklarını bilmek onun gücüne güç katıyordu. Tek sıkıntısı, çektiği büyük özlemdi.

Tuğrahan'la yaptığı konuşmalar doping etkisi yapıyordu yorgun bedenine. Küçüğü her şeyi anlatıyordu. Onun şen sesi tüm ruhunu dinlendiriyordu. Arada babası hakkında da küçük bilgiler veriyordu küçüğü. Babasının üzgün olduğunu söylüyordu. Tamam

da neden üzgün olacaktı ki? İstediği her şeye sahip olmuştu. Hatta daha da fazlasına... Bundan haberi bile olmasa da.

Herkes Kutay'ın onu her yerde aradığından bahsediyordu. Derdi neydi bu adamın? Tamam istediği gibi çıkmıştı hayatından. Kendisini terk eden eş yüzünden artık rahatsız edilme durumu da yoktu. Tabi Kutay Aslan terk edilemezdi. Nasıl düşünememişti. Şimdi kesin bunun hesabını sormak için arıyordu. Demek onun, o büyük egosu kaldıramamıştı gidişini. Bu yüzden de bulup, bunun hesabını sormak istiyordu büyük ihtimalle. *'Senin isteklerin için çocuklarımı riske atamam Kutay. Onların iyi olduğuna emin olmadan seni karşımda görmeye hazır değilim.'* derken sıkıntıyla iç geçirmişti.

Yine yorulmuş ve her zamanki yerine oturmuştu. Bu gidişle en sonunda bir köşe minderi olacağından emindi. Uyuma isteğinin normal olduğunu söylemişti Ferit. Tamam da hep uyumak istiyordu. Bunda en büyük neden de rüyalarında mutlu olmasıydı. Yarım dünya olmuş halinde Kutay'ın ona bakışları ne güzeldi. Elini tutup, onunla yürüyüşlere çıkması, Tuğrahan'ın doğmamış kardeşlerine masallar okuması. Bu rüyalardan gerçek hayata dönmek ne zor oluyordu.

Son zamanlarda azalmış olsa da, bir mide bulantısı daha bu güzel rüyalarını bölerek uyanmasına neden olmuştu. Midesindeki her şeyi çıkarttıktan sonra, kan ter içinde olduğu yere yığılmış, nefesinin düzelmesini bekliyordu içeri girmek için. Ama yalnızlık gelip çöreklenmişti tam kalbinin üzerine. Elinden tutup, odaya götürecek kimsesi yoktu. Ne zordu böyle bir anda yalnız kalmak. Tamam bunu kendisi seçmişti ama yapması gerektiği içindi tüm bunlar. Ağlamak ve ikizlerini üzmek istemese de bu düşüncelerin getirdiği gözyaşlarına engel olamamıştı.

Biraz daha iyi hissettiğinde bulunduğu yerden kalkmış ve yorgun bir şekilde uzanmıştı yatağına. Elleri karnında bacakları toplanmış bir şekilde yatarken, aklında hala aynı düşünceler dönüyordu. Yalnızlığın katlanılmazlığı, kontrol için gittiğinde gördüğü mutlu çiftlerle daha da artarken nasılda canını yakıyordu. İlgili kocaların, hamile eşlerini rahat ettirmek için seferber olmasını izlemek en zoruydu. Sağ olsun Ferit her şeyiyle ilgileniyor olsa da, içinde gün güne büyüyen boşluğu dolduracak tek kişi vardı... Ama ondan ne kadar da uzaktaydı. Hem de her anlamda...

Bazen kaçmasa her şeyi Kutay'a anlatsa nasıl olurdu diye düşünüyordu. Nasıl tepki verirdi acaba? Sevinir miydi? Yoksa tek

gecelik bir kadınsın dediği birinin hamileliği gözüne çok mu kötü gelirdi? Onları aldırmasını mı yoksa doğurmasını mı isterdi? Her şey çok bilinmezli denklemler gibiydi. Ama işini şansa bırakamayacağından gönüllü hapsine razıydı.

Bu zor anlarında onu ayakta tutan bebekleriyle yaptığı konuşmalardı. Onlara her şeyden bahsediyordu. Kendi aptallıklarından, zamanla olgunlaşmasından, Tuğrahan ağabeylerinden, onları sevecek olan kişilerden ve babalarından...

"Acaba kime benzeyeceksiniz meleklerim? Bana benzer misiniz? Yoksa babanıza mı benzersiniz? Kesin babanıza benzersiniz. O zaman çok güzel bebekler olursunuz biliyor musunuz? Çünkü o dünya üzerinde görebileceğiniz en yakışıklı adam. Benzeyin canlarım ona benzeyin. Annenizin özlemle kavrulan ruhu sizlerle avunsun. Hepinizi çok seviyorum. Keşke daha iyi şeyler olabilseydi. Keşke elimden gelen daha fazlası olsaydı." derken kalbinin ne kadar acıdığını sadece kendisi biliyordu.

Yine beklenilen gündeydiler. Küçük çocuk gün güne artan hasretiyle etmişti ilk sözünü. "Annecim..."

"Kuzum... Nasılsın Tuğrahanım?"

"Anne ben çok iyiyim. Biliyor musun artık ata binebiliyorum. Geçen söylemiştim ya sana babam beni götürecek diye. Tabi babam gibi binemiyorum ama dengede duruyorum artık."

"Senin elinden kurtulmaz bilirim." derken oğlunun babasıyla olan ilişkisinin geldiği noktayı da öğrenmiş oluyordu.

"Hem hocam çok yetenekli olduğumu söyledi. Yakında tek başına binersin dedi."

"Çok sevindim hayatım."

"Ben öğrenince kardeşlerime de öğretirim. Onları tutarım hiçbir şey olmasına izin vermem."

"Bilirim izin vermezsin bir tanem. Biliyor musun yarın cinsiyetlerini öğreneceğim."

"Gerçekten mi? Ama ben ancak sen telefon edince öğrenebile-

ceğim. Keşke seni görebilsem... Çok özledim anne." diyerek sıkıntıyla iç çekmişti.

"Bende seni çok özledim kuzum. Ama biraz daha dayanmamız gerekiyor."

"Biliyorum ama yine de çok özlüyorum." diyen küçüğünün sesi nasılda nazlı çıkmıştı. Şimdi yanında olsa, onu kollarına alıp, o ipek saçlarına birbiri ardı öpücükler bırakırdı ama sadece mesafeler değildi ki aralarındaki engeller. "Seni seviyorum bir tanem." derken bu sıkıntıları nasıl aşacaklarındaydı aklı.

"Ben de seni annem..."

-Küçüğünün gönlü güzelliği her konuşmalarında kendini gösteriyor, onun enerjik sesi yorgun ruhuna ilaç oluyordu. Yine onun enerjisiyle dolmuş, onun sevgisini ta içinde hissetmişti. Konuşmalarından Kutay ve Tuğrahan'ın aralarının iyi olduğunu öğrenmek onu çok mutlu ediyordu. Hiç değilse o evde böyle bir şeye vesile olduğu için vicdan azabı azda olsa hafifliyordu.

Geçen aylar nasılda yavaş ilerlemişti. Resmen günlerin geçmesi için arkalarından itmesi gerekmişti. Ama geçen sürede bir arpa boyu yol alamamıştı. Gün geçtikçe içindeki özlem şiddetli depremler gibi tüm benliğini sarsıyor, dayanmak her geçen gün daha da zorlaşıyordu. Hayatında her zaman önceliği olan işler bile boş geliyordu. Zaten bu öncelik değil miydi onun bu sıkıntılı durumlara düşmesinin baş nedeni. O gün evden ayrılmamış olsa, Loya'yı durdurabilme ihtimali olabilirdi ama o ne yapmıştı? Yine işini tercih edip, sevdiklerini ikinci planda tutmuştu. Sıkıntıyla iç çekip çalan telefona uzanmıştı.

"Efendim Nihal."

"Kutay Bey sizinle görüşmek isteyen bir bayan var."

"Kimmiş, ne istiyormuş?" derken sesi bezgin çıkmıştı.

"Simer Dinç efendim."

Nerden tanıdık geliyordu bu isim çıkaramamıştı "Simer Dinç'te kim?"

"Birkaç ay önceki haber hakkında olduğunu söyledi."

"Ne haberi kızım bilmece gibi konuşma." derken sesi içindeki öfkeyi yansıtır derecede sertti.

"Şu televizyona çıktığınız haber hani-"

Sesinin daha sinirli çıkmasını engelleyemeden konuşmuştu. "Tamam anladım. Yok diyemedin mi?"

"Efendim çok ısrar etti. Görmeden gitmeyecekmiş."

"Tamam gönder." derken o haber yüzünden yaptıkları tartışma bir kez daha gelmişti aklına. Neler neler söylemişti... Sırf buna neden olduğu için bile bu kadını bir kaşık suda boğabilirdi. Şimdi ne derdi vardı da gelmişti sanki?

Birkaç dakika sonra karşısındaydı Simer Dinç.

"Merhabalar Kutay Bey."

"Çok vaktim yok. Bu yüzden hemen konuya gelelim." derken yüzündeki sert ifadeden hiçbir şey anlaşılmıyordu.

"Geç kalmış bir özür sunmak için buradayım."

"Olan oldu. Bu saatten sonra bunun hakkında konuşmanın bir anlamı olduğunu düşünmüyorum. Ama haberin bana yansıması düşündüğünüzden daha kötüydü. Şimdi bunları konuşacak değilim. Eğer söyleyecek başka bir şeyiniz yoksa çok önemli bir toplantım var."

"Vakit ayırdığınız için teşekkürler. Tekrar kusuruma bakmayın." deyip oturduğu yerden kalkmıştı.

Konuşmaktan ziyade küçük bir kafa hareketiyle kadına vermişti cevabını. Ama içinde kalan şeyi söylemeden rahat etmeyecekti. "Madem buraya kadar gelmişsiniz, size bir dost tavsiyesi vereyim. Bir daha kendinizi kaybedecek kadar içmeyin. Her zaman şanslı olmayabilirsiniz."

"Haklısınız. Bana iyi bir ders oldu. Tekrar teşekkürler." dedikten sonra odadan çıkmıştı kafasında dans etmeye başlayan düşüncelerle.

Herkes tarafından el üstünde tutulmaya alışkındı Simer. Buraya gelirken böyle bir muamele görmek aklında bile yoktu. Kim Simer Dinç'e böyle davranabilmişti? Tabi ki kimse..."

Arabasına binmeden önce karşısındaki şirkete dikkatle bakıp "Kusura bakma Kutay Aslan beni görmeye devam edeceksin." diye fısıltı şeklinde konuşurken sıradaki hamlesini de düşünüyordu.

Evet, sonunda gelmişti ikizlerinin cinsiyetini öğreneceği an. Hem de evlilik yıldönümlerinin olduğu gün öğrenecekti bu gizemi. Bu yüzden içinde buruk bir sevinç vardı. Zaten gerçek bir evlilik olarak başlamamış olsa da, bugün onların birinci senesiydi. Her durumda da bugünün bir anlam ifade etmesi saçmaydı ama bunu kalbine anlatamıyordu. Kalbi sevdiğiyle geçirdiği anları en güzel köşesinde saklarken, beyni zaten onunla olsan da, ayrılık olacaktı bu günde diye diretiyordu. Ne düşünürse düşünsün hiçbir şey değerini azaltmıyordu bugünün. Onu sevmeyen ama kendinin delice âşık olduğu adamla çıktıkları yolda geçen bir yıldı. Ama hiçbir şey planlara uymamıştı. Şimdi içindeki iki küçük mucizeyle yalnız geçirmek zorunda kaldığı bir gün olarak geçiyordu hayat defterine.

Kafasındaki olumsuzlukları öteleyip, bugünün diğer güzelliğine konsantre olmaya çalışmalıydı. İçindeki heyecan an be an artıyordu. "Evet meleklerim bakalım bugün bana kendinizi gösterecek misiniz?" derken belirginleşen karnını eliyle okşamıştı sanki bebeklerinin saçlarına dokunuyormuş hissiyle.

Aynı anda çalan telefonla birlikte son aylardaki en büyük yardımcısı da karşısındaydı. "Hadi aşağıda bekliyorum."

"Hemen geliyorum."

Tabi artık hareketleri daha sakindi. İçinde büyüyen bebekleri, onu kendilerine uyması konusuna alıştırmıştı. Kolaysa uymasın, hemen bu ani hareketin cezasını kesiyorlardı. Şimdiden istedikleri her konuda ele geçirmişlerdi annelerini. Bunun verdiği alışkanlıkla ağır ağır inmişti merdivenleri.

"Ooo daha da mı yavaşladık? Güzelim sen dokuz ay tamamlandığında yerinden kalkamayacaksın. "

"Çok kötüsün Ferit. İnsan hiç değilse bunu yüze söylemez. Hem olsun, bebeklerim iyi olduktan sonra benim için sorun değil. Sen ne dersen de."

"Çok da alınganız bu arada. Ama şunu da söylemeliyim. Gördüğüm en güzel hamile sensin."

"Şimdi de gönlümü almaya çalış." derken yalancı bir sitemle yüzünü diğer tarafa dönmüştü.

"Yok güzelim ben doğruların adamıyım." deyip göz kırpmıştı.

"Ah işte bu gerçek. Ne diyebilirim ki..."

Onun haline gülümserken "Hadi geç kalacağız." deyip arabanın kapısını açmıştı.

Hastaneye geldiklerinde içi içine sığmıyordu. Ferit içeri geçmiş, birazdan da onu alacaktı. Beklemek ne kadar da heyecanlıydı. "Ah Ferit biraz daha çabuk olsan." derken gözleri karşıdaki çifte kaymıştı. İstemeden de olsa konuşmalarına kulak misafiri olmuştu.

"Hayatım iyisin değil mi?"

"İyiyim bir tanem."

"Ne bileyim canım seni rahat ettiremiyorum diye çok üzülüyorum."

"Daha ne yapacaksın canım ya. Daha fazlası bebeği de senin doğurman olacak. Maalesef ki, bu da tıp literatürüne ters."

"Öyle diyorsun..."

"Evet canım öyle diyorum. Sen sadece bana hep böyle bak. O zaman bana her şey kolay gelir."

İçindeki heyecana, gördükleri hüzün katmış, gözlerinden bir damla yaş farkına bile varmadan başlangıç çizgisinden startını alarak kalbi sıkıştırmıştı. Bu da yetmemiş olacak ki, boğazına bir yumru oturmuş gibi, yutkunmasını engellemeye başlamıştı. Tam daha fazla gözyaşı yerlerini terk etmeye hazırlanırken kapı açılmış ve Ferit yanında belirmişti.

"Hadi bakalım ikiz annesi içeri girmeye hazır mısın?"

Konuşacak durumda olmadığından ancak kafasını sallayarak onaylayabilmişti.

Ferit bir türlü onun değişken ruh haline alışamamıştı. Nasıl alışabilirdi ki... Onun tanıdığı Loya hayata hep pozitif bakan, güldüğünde çevresine ışık saçan bir güneşti. Tamam hamile kadınların hallerine alışkındı. Ama Loya'nın ki bu değildi. O çoktan bırakmıştı ardında eski Loya'yı. Bu yeni Loya ona bazen ne kadar yabancı geliyordu.

"Hey neler oluyor? Kesin ikizlerde senin yüzünden ağlak bir şeyler olurlar. Şimdi görürsün ekranda onların da ellerinde mendil başlamışlardır anneleri gibi."

"Ferit!"

"Efendim ikiz annesi..."

"Çok gıcıksın." deyip biraz önceki halinden uzaklaşmak için derin bir nefes alıp vermişti.

"Kim gıcık? Sen kendine bak hanımefendi. Çocukları böyle ağlak yapan ben değilim."

"Tamam tamam sustum. Zaten seninle hiç baş edecek havamda değilim."

"Lütfen ikiz annesi bu bulutlu havalardan biran önce uzaklaş, yoksa yeğenlerim gelmekten vazgeçecek."

"İyi bizde böyle yaşar gideriz." Derken ultrason için masaya uzanmaya çalışıyordu. Sonunda gerekli şekli almış ve karnını açarak "Hadi ama Ferit." diyerek sabırsızlığını belli etmekten kaçınmamıştı.

"Tamam canım geldim. Telefona bakmam gerekti."

"Çok heyecanlıyım." derken gözleri parlıyordu.

"Evet bakalım bebeklerimiz ne yapıyor?" deyip ultrason başlığını Loya'nın karnında gezdirmeye başlamıştı.

Loya hem heyecan hem de endişeyle ekran ve Ferit'in yüz ifadesi arasında gidip geliyordu. Çocuklarının cinsiyetini öğrenmeyi çok istiyordu ama onların sağlıklı olması en büyük duasıydı. İster kız olsunlar ister erkek ikisi de başının tacıydı. O masaya her yattığında kötü bir şey duyma düşüncesi içini kemiriyor, aldığı olumlu bilgiler yüreğine su serpiyordu. Yine aynı durumdaydı. Ferit'in biran gülen, sonrasında ciddiye çalan yüzü onu diken üstünde tutuyordu. "Onlar iyi, değil mi Ferit?"

"Merak etme çok iyiler. Bak görüyor musun?"

Daha dün minicik nokta kadar hallerini hatırlıyorken şimdi gördüklerine inanamıyordu. Artık hamileliğinin on beşinci haftasındaydı. "O eli değil mi?" Öylesine heyecanlanmıştı ki...

"Evet... Bak bu kızın." deyip ekrandaki bir yere dokunmuştu.

"Kızım mı?"

"Evet. Çok sağlıklı. Bu da oğlun..."

"Bir kız, bir oğlan." derken gözleri kocaman açılmıştı.

"Evet şanslısınız Loya Hanım."

"Şimdi benim hem kızım hem de oğlum mu olacak?"

"Görünen o."

Bunu artık kaçıncı kez sorduğunu hatırlamasa da tekrar dilinden dökülmüştü endişesi. "İyiler, bir sorun yok, değil mi?"

"Çok sağlıklılar ama bak sanki oğlunun elinde mendil var gibi.

Aaa gözünü mü siliyor? Olacağı buydu. Çocukları sulu göz edeceksin dedim inanmadın. Bak kızında burnunu siliyor."

"Ha... ha... ha... çok komik." derken yüzünün ifadesiz görünmesine çalışıyordu.

"Komik tabi."

"Yani birazcık komik işte..." derken tek kaşını kaldırmış gülmemek için kendini zor tutuyordu.

"Hadi ama..."

"Tamam çok komik." derken yüzü de endişeden mutluluğa geçmişti. Onların sağlıklı geliştiği her onaylandığında, içinden büyük bir yük kalkıyordu. "Her şey için çok teşekkür ederim Ferit. Sen olmasaydın bunları nasıl yapardım. İyi ki varsın."

"Sen güçlü bir kadınsın. Ben olmasam da kendine her türlü bakardın."

Kontrolün bitmesinin ardından genç adam Loya'yı evine bırakarak gitmişti. Merdivenleri çıkarken kurt gibi acıktığını hissediyordu. Ferit yolda bir şeyler yemeyi teklif etmiş ama ona daha fazla zahmet vermemek için bunu kabul etmemişti. Hem ona boşu boşuna ümit vermek gibi bir niyeti de yoktu. Bu yüzden ilişkilerini hep belirli bir çizgide tutmaya çalışıyor, onun da bunu anladığını çok iyi biliyordu. Duygularından haberdar olup, ondan bu yardımı istemek başta çok zor olmuştu ama bu yardıma ihtiyacı vardı. Ayrıca birbirlerini çok iyi tanıyorlardı bu yüzdende aradaki sınırı geçmeyeceğine emindi.

Bugün evlilik yıldönümleriydi. Onun gitmesine engel olmuş olsa, bugün için planlar yapmış olacaklardı. Bu oyuna başlarken, aklına hiç gelmemişti bu duruma gelecekleri. Ama şimdi kayıp olan eşine özlemle geçirmek zorundaydı bu günü. Kimseye açamıyordu içindeki yangını. Kendi hatalarıyla zaten yeterince insanı üzmüştü. Şimdi buna yenilerini eklemek anlamsızdı. Kalbi vücudunu yönlendirmesiyle getirmişti onu ilk karşılaştıkları yere. Aynı masaya oturmuş, gelen garsondan da küçük bir pasta istemişti. *'Yıldönümümüz kutlu olsun aşkım. Seni seviyorum.'* diye içinden geçirirken sanki karşısında Loya varmış gibi dalıp gitmişti.

Bu bir hafta bitmemişti Tuğrahan için. Ne vardı sanki günler biraz daha hızlı geçmeye çalışsaydı. Geçmesin dese nasılda geçerdi. Geçen çalışamadığı yazılının günü nasılda göz açıp kapayana kadar gelmişti. Günlerin kesin bir takıntısı vardı ona. Tamam da günlerde haksız değildi. Kendisinin de takıntısı vardı bazılarına. Pazartesini hiç sevmiyordu. Salı için biraz düşünmesi gerekiyordu. Hâlâ o günü sevip sevmeme konusunda kararsızdı. Çarşamba dersen, perşembeye yakın olmasının hatırı vardı. Perşembe tartışmasız en güzel gündü. Ne de olsa Loya'sıyla görüşmesinin günüydü. Cuma idare ederdi. Cumartesi – pazarı daha önce severdi ama Perşembeye daha çok olduğunu hatırlattıklarından artık onlarla da eskisi gibi bir muhabbeti yoktu. En iyisi onlara biraz daha ilgili olmaktı. Yoksa bu geçiş durumunu daha da ağırdan alabilirlerdi. Bunu şansa bırakmak gibi bir düşüncesi yoktu. En sonunda gelen perşembe tüm beklemeye değmişti.

"Anne kardeşlerimin cinsiyeti belli oldu mu?"

"Dur paşam. İnsan önce nasılsın demez mi?"

"Öyle ama çok merak ediyorum. Zaten hafta gelmek bilmedi. Ne olur anne artık söyle." derken sabırsızlığı telefondan karşı tarafa geçecek kadar belliydi.

"Tamam söylüyorum. Bak söylüyorum. Söy...lü...yo...rum..."

"Anne lütfen..." Sesi yalvarır gibi çıkmıştı.

"Tamam şimdi söylüyorum. Bir kız ve bir erkek kardeşin olacak."

"Hem kız hem erkek kardeşim mi olacak? Anne bu müthiş bir şey."

"Evet bir tanem müthiş."

"Ama kimseye söyleyememek çok kötü."

"O gün de gelecek paşam. O zaman onlarla özgürce vakit geçireceksin."

"Hemen o günlerin gelmesini istiyorum. Ayrı kalmak istemiyorum artık."

"Biraz daha zamana ihtiyacımız var bir tanem."

"Anne onların isimlerini koymana yardım edebilir miyim?"

"Tabi ki de. Buna çok sevinirim. Onlarda çok sevinirler ağabeylerinin isimlerine yardımcı olmasına."

"Onlara çok güzel isimler bulacağım."

"Bulacağına eminim. O zaman bir dahaki konuşmamıza bekliyorum isimleri tamam mı?"

"Tamam. Seni seviyorum anne."

"Ben de seni kuzum... Ben de seni." derken telefonu kapatma zamanının gelişinin hüznüyle dolmuştu.

Şimdi hem kız hem de erkek kardeşi mi olacaktı? Bu nasıl güzel bir şeydi. Hemen araştırmaya başlaması gerekiyordu. Onlara çok güzel isimler bulacak, annesi duyunca çok beğenecekti. Acaba kendi ismini kim koymuştu? Tamam bu da ayrı bir konuydu, araştırması gereken. Öf bu aralar ne çok işi vardı. Çok meşguldü çok.

"Sedacım merhaba güzelim." diyerek konuşmaya başlamıştı.

"Nasılsın Loya?"

"İyi olmaya çalışıyorum Seda."

"Loya daha ne kadar yoksun? Çok özledik seni."

"Gerektiği kadar diyelim. Ben de sizleri özledim."

"Ayrıca bir şey daha vardı. Şey... Kutay Bey devamlı seni sorduruyor."

"Bir şey demiyorsunuz, değil mi?" derken paniklemişti.

"Tabi ki de hayır. Senin dediğinin dışına çıkmıyoruz. Ama bazen bu davranışlarını görünce keşke bir arasan demiyor da değilim."

"Zamanı var güzelim. Vakti geldiğinde arayacağım. Ama şimdi ayrı kalmamız hem onun hem de benim için önemli." derken kendiyle büyük bir mücadele içindeydi. En iyisi lafı değiştirmekti. "Pasta yapmayı çok özledim. Ellerim kaşınıyor."

"Senin bu kadar uzak kalman beni çok şaşırtıyor."

"Benim kadar olamaz. Şey... Artık kapatmalıyım."

"Tamam. Seni her şeyden haberdar ederim. Gözün arkada kalmasın."

"Kalmıyor zaten. Teşekkür ederim."

Telefonu kapatmadan bir şey daha sormak istiyordu ama nasıl yapacağını bilemiyordu. Avukatı Kutay'ın kâğıtları imzalamadığını söylediğinden beri, onun kararını değiştireceği günü bekliyordu. Gururlu Kutay Bey davayı bile kendi açardı ne de olsa. Bu yüzden de gelecek evraklar direkt pastaneye gidebilirdi. Aslında böyle bir şey ellerine geçmiş olsa ararlar diye düşündüğünden şimdiye kadar sormaya cesaret edememişti ama daha fazla da kaçamazdı. Kutay boşanma davası açmışsa bilmesi gerekiyordu. Bu yüzden cesaretini toplayıp, dolaylı bir şekilde sorabilmişti karşısındaki kadına. "Şey... Oraya bir zarf falan geldi mi?" Sözler dudaklarından zorla dökülmüştü.

"Zarf falan gelmedi. Neden beklediğin bir şey mi vardı?"

"Önemli değil canım. Sen bana bakma. Hadi kendinize iyi bakın."

"Sende iyi bak. Görüşürüz..."

Kafasındaki diğer düşünceleri daha güzelleriyle değiştirmek için düşünmeye başlamıştı mesleğini. Aslında kendi de, bu kadar süre hamurlardan uzak kalmasına inanamıyordu. Burnunda tütüyordu pasta kremaları, harçları, kekleri. Ama insanın öncelikleri değişince, demek ki en sevdiği şeyi bile ikinci sıraya itebiliyordu. Şu an hiçbir şey bebeklerinden daha önemli değildi.

Evet çok önemli bir görevi vardı ve hemen işbaşı yapmalıydı. Kardeşlerinin isimlerinin güzel olması için elinden geleni yapacaktı. Internet üzerinden yapmaya başlamıştı ilk araştırmasını. Bir sürü isim sitesine girmiş, her birinde de ne kadar çok isim olduğunu görüp, işinin zorluğunu bir kez daha anlamıştı. Ama o zor işlerden kaçmazdı. Bir biri ardı girdiği sitelerde bir sürü isimle karşılaşmıştı.

"Adal; Nam kazan, ün al"

"Hazan; Sonbahar" Ne yani arkadaşının isminin anlamı bu muydu?

"Mehlika; Ay yüzlü güzel" Özel öğretmeninin isminin anlamı ne güzeldi. Tam da ona göreydi isim.

"Erva; Çok güzel genç, son derece cesur ve yiğit adam."

"Enes, İnsan" 'Enes'e bunu yarın hemen söylemeliyim.' diye

içinden geçirirken daha bir isim bile bulamamış olmasının sıkıntısı içine çöreklenmişti.

"Mina; Liman" Yok kardeşimin adı bu olmasın. Sonra dalga geçerler gemin olayım, yanaşayım diye. Neme lazım kavga sebebini başta kendim seçmeyeyim.

"Soyhan; Han soyundan gelen."

"Dilhan; Gönülden söyleyen, içten konuşan."

Aslında kardeşlerinin isimlerinde de mi han olsaydı? 'Mesela Tuğrahan, Soyhan ve Dilhan. Kulağa güzel geliyor. Yok canım üçleme gibi oluruz. Hem onlarda kendilerine ait isimler isterler. Sadece öncekine uysun diye konulan isimlerden istemezler.'

"Arhan; Üstün nitelikli, gururlu kağan." Okuduğu isme hemen ısınmıştı. "Ama bunda da 'han' var ama kulağa da güzel geliyor. Hem anlamı da güzelmiş. Bunu anneme söylemeliyim."

"Asel; Bal" Okuduğu isme "İşte bu kesinlikle kız kardeşimin ismi olmalı. Annemin ismi gibi çok tatlı." diyerek vermişti onayı.

Bilgisayar başında geçirdiği saatler gözlerini ağrıtmıştı ama değmişti. Hem yeni bir şeyler öğrenmiş hem de kardeşleri için güzel olabilecek iki isim seçmişti. Keşke hemen perşembe gelseydi de annesine söyleseydi. Ne diyecekti acaba? Beğenecek miydi? 'İnşallah beğenir. Ben çok beğendim.' diye içinden geçirirken aklına gelenle biranda gözleri ışıldamıştı. Selma Annesine kendi adının hikâyesini soracaktı. İkişer ikişer indiği merdivenlerden sonra bulması zor olmamıştı baba-annesini. Meraklı meraklı yaklaşıp başlamıştı aklındakileri sormaya.

"Selma Anne..."

"Efendim kuzum."

"Benim ismimi kim koydu? Anlamı ne? İsmim bana uygun mu?"

"Dur kuzum sırayla gel. Hem bu da nereden çıktı şimdi?"

"Aklıma geldi. Merak ettim."

"İsminin anlamı "Bir ve tek" demek. Bu isme senden daha uygun birinin olacağını düşünemiyorum bile. Gerçekten ancak isim bu kadar uyardı derim çoğu zaman."

"Kim koydu ismimi?"

"Annen..." derken hüzünlenmişti.

Duydukları küçük çocuğun şaşkınlığını daha da artırmıştı. "Annem mi koydu bu ismi?"

"Evet kuzum. O istemişti bu ismi. Seni tanımadan sana uygun ismi bulmuştu çünkü."

Dalgın dalgın mırıldanıyordu küçük çocuk. "Demek annem koymuş ismimi." Daha önce neden hiç merak etmemişti?

Odasına çıktığında hala dilindeydi "İsmimi annem koymuş." sözleri. Hiç tanımadığı annesinin resimlerine kavuştuğundan beri en sevdiği şeydi resimlere olanları anlatmak. Şimdi de ne çok anlatacağı şey vardı. Kapısını kapattığı anda başlamıştı anlatmaya.

"Annecim biliyor musun? Bir erkek bir de kız kardeşim olacak. Ben abi olacağım. Onları çok seveceğim. Hem Loya Annem isimleri konusunda yardım edebileceğimi söyledi. Hiç bilmezdim bu kadar çok isim olduğunu. Annecim ne kadar çok isim varmış. Benim ismimi de sen koymuşsun." derken içinde kabaran duygular sesini titretmişti.

"Benim ismim de çok güzel. Kardeşlerime de çok güzel isimler buldum. Annecim, Loya Annemin sesi çok üzgün biliyor musun? Onun üzülmesini istemiyorum. Hem onu da çok özledim. Onlardan ayrı kalmak istemiyorum. Ama Tatlım bunun gerekli olduğunu düşünüyorsa doğrudur, değil mi? Biliyorsun o ne derse hepsi doğru çıktı. Ben babamdan çok korkuyordum o 'korkma' dedi. Bana cesaret verdi. Şimdi babamı da çok seviyorum. Seni de seviyorum anne. Artık senin de beni sevdiğini biliyorum. Bu çok güzel bir şey... Seni tanımamak çok kötüydü. Biliyorsun seni bana tanıştıranda Loya Annemdi. Hepinizi çok seviyorum. Ben çok şanslı bir çocuğum.' diyerek annesinin fotoğrafına küçük bir öpücük bırakmıştı.

Yine yalnızdı. Elinde Loya'nın kokusunun sindiği bir elbise, kendisiyse anıların sunduğu bir gündeydi. O gün her şey çok sıradan gelmişti ama düşününce ne kadarda eğlendiklerini hatırlıyordu. Tuğrahan'ı ilk kez lunaparka götürmüşlerdi. Yine bir ilk ve içinde Loya vardı. Hem oğlunun hem de kendisinin her ilkinde başroldeydi.

"Kutay senden bir şey isteyebilir miyim?"

"Yapabileceğim bir şeyse neden olmasın?"

"Aslında yaparsın ama sen ve o yeri aynı çerçevede düşünmek bile tuhaf." Yüzündeki ifade de sözlerini destekler nitelikteydi.

"Loya bilmece gibi konuşmayı bırakır mısın? Ne istiyorsan düzgün anlat."

"Söylemesi kolayda. Kutay Aslan'a hadi lunaparka gidip, dönme dolaba binelim demek biraz zor." İşte söyleyip kurtulmuştu.

"Lunapark mı?"

"Bak işte çok şaşırdın."

"Loya parkta ne işimiz var söyler misin?"

"Kendim için istemiyorum. Tamam parkı bende severim ama bu Tuğrahan için. Okulda ödevleri varmış. Aileniz ile geçirdiğiniz bir günü yazın diye. Aklıma böyle bir etkinlik geldi."

"Senden de bu beklenirdi." derken garip bir şekilde bakıyordu genç kadına.

"Niye ki? Bunda ne var. Ne yapsın çocuk günlük rutinleri mi yazsın? Düşünsene herkes ailesi ile yaptığı gezilerden bahsederken, küçüğüm "Sabah kalktım, yüzümü yıkadım. Kahvaltı yaptım. Bilgisayarda biraz oynayıp, kapının önünde iki topa vurdum. Sonra yine yemek yedim. Sonra biraz şekerleme yaptım. Kalktım yine yemek yedim-"

"Tamam, anladım gerisini getirmene gerek yok." diyerek susmasını sağlamıştı.

"Zaten gerisi de yok ki. Bu kadar. Ne dersin gidelim mi? Yoksa Tuğrahan böyle bir ödev mi yazsın?"

"Siz gitseniz olmaz mı?"

"Tamam da senin olmadığın bir lunapark gezisi Tuğrahan için çok keyifli olmaz. Biliyorsun seninle yeni yeni bir bağ kuruyor. Bu çok önemli bir adım olur."

"Tamam gidelim." derken sanki dünyanın en zor 'evet'ini veriyor gibi bir görüntüye bürünmüştü. Ama kalbi hiçte öyle söylemiyordu.

Loya'nın gözlerindeki parıltı ne kadarda görülmeye değerdi. Kendisinden bunu beklemediği her halinden belliydi. Oğlu ve Loya ile geçirilecek bir gün düşüncesi, içinde bir şeylere hitap etmişti.

Babasının da kendileriyle geleceğini öğrenmek Tuğrahan'ı havalara uçurmuş, bu uçma işinde babasının kollarına atlayarak, babasını da bir araç alarak kullanmıştı. "Yaşasın parka gidiyoruz." Nidaları sevinç çığlıklarıyla karışıp, evin içinde yankılanıyor, onun bu gösterisi evdekilere güzel bir seyirlik sunuyordu.

Gidiş saatinin gelmesiyle heyecanlı Tuğrahan cıvıldamaya başlamıştı. "Selma Anne biz lunaparka gidiyoruz."

"Sakin ol kuzum." diyerek oradan oraya koşan torununu tutmuştu yaşlı kadın. "Ama çok heyecanlıyım. Hemen gidelim ne olursun baba." diyerek nazik tutuştan kurtulmuş ve tekrar babasının yanına gelmişti.

"Tamam oğlum. Loya insin hemen çıkacağız zaten."

Yukarıdan Loya'nın sesi duyulmuştu "Hey ufaklık baban gidiyor diye beni unutacak mısın yoksa? Bak külahları değişiriz."

Loya'nın şaka yollu takılmasına oğlu nasılda balıklama dalmıştı. "Sensiz hiçbir yere gitmem Loyam. Sen olmazsan tadı olmaz."

Kollarına aldığı küçüğünün saçlarına kondurduğu öpücükten sonra Kutay'a takılmaktan geri kalmamıştı. "Tabii bir tanem; Bu babanı oradaki aletlere bindirmek bile zor olur. Şimdi gitmezsem canın sıkılır." derken bir yandan da ona dil çıkarıyordu.

"Siz öyle sanın Loya Hanım. Beni hiçbir şey korkutamaz. Bunu göreceksiniz."

"Göreceğiz Kutay Bey." derken sesindeki açık meydan okumada herkes tarafından hissedilmişti.

"Hadi daha fazla geç kalmayalım." Sabırsız oğlunu dışarı yönlendirirken bir yandan da Loya'ya "Görüşürüz..." demeyi ihmal etmemişti.

"Anne bizi yemeğe beklemeyin."

"Tamam oğlum."

Geldikleri parkta önceliği Tuğrahan'ın eğlenmesine ayırmışlar, istediği her şeye binmesini sağlayarak, onun aldığı zevkle mutlu olmuşlardı. O anlarda sanki gerçek bir aile gibiydiler.

"Evet, Loya Hanım ne dersiniz burada şansımızı deneyelim mi? Yoksa size bu korkutucu geliyorsa, atlıkarıncaya geçebiliriz." deyip gülümsemişti.

"Çok komiksin. Siz kendinize bakın Kutay Bey, bu benim için çocuk oyuncağı."

"Bak korkarsan inemezsin de aşağı."

"Merak etme. Sen korkansan ben seni tutarım." diyerek bir kaşı havada bakmıştı karşısındaki adama.

"Benden günah gitti."

Biletleri aldıktan sonra oturmuşlardı aletin üzerine. Tuğrahan'ı güvenliğin yanında bırakmışlar, oradan ayrılmaması içinde tembihlemişlerdi.

Zaten onun oradan ayrılacağı da yoktu. İkisinin yüz ifadesini görmek için, elinde olsa dürbün bulacaktı.

"Kutay Bey adrenaline daha önce bindiniz mi? Yani belki siz gençken yoktur da."

"Göründüğüm kadar yaşlı değilim Loya Hanım." derken bir kaşı tüm karizmatikliğiyle havaya kalkmış ve genç kadının ürpermesine neden olmuştu. "Hem ne kadar korkutucu olabilir ki?"

"Şimdi anlatayım ne kadar korkutucu olacağını. Şimdi bu gördüğünüz düzeneğin üzerinde sadece sekiz kişiyiz. Dördümüz bu tarafta, dördümüz öbür tarafta. Tek emniyetimiz önümüzdeki şu şeyler. Tabi yukarı çıktığımızda ne olur bilemem."

"Bu da ne demek?" Gözleri aniden karşısındaki görüntüden Loya'ya dönmüştü.

"Yani makinenin bakımı yapılmış mıdır? Bunu bilemem." Aslında çok iyi biliyordu. Binmeden önce görevliye bunun hakkında birbiri ardına sorular sorup, canını okumuştu.

"Nasıl yani? Bakımı yapılmamış da ne demek?"

"Geçenlerde gazetede okumuştum böyle şeylerde bakım yapılmaması büyük tehlikelere davetiye diye. Korktuysan vazgeçebilirsin. Daha geç değil." diyerek umursamaz bir şekilde omzunu silkmişti.

"Sen bana değil, kendine bak." Aslında ufaktan ufağa içinde bir şeylerde kıpırdanmamış da değildi.

Sonrasında alet çalışınca, yaşadıkları heyecan inanılmazdı.

"Ne oldu Loya Hanım, neden bağırıyorsunuz? Çok mu korktunuz?"

"Hiçte bile. Bu kadar yüksekte bağırmazsam bunun zevki nasıl çıkacak?"

Onunla her şey güzeldi. Yanında küçük bir çocuk gibi eğlenen kadın, her ortama değişik bir hava katıyordu. Metrelerce yüksekte bile, kendince bir şeyler buluyordu. Onun bulaşıcı neşesinden nasiplenmemek imkânsızdı.

Aşağı indiklerinde yaşadıkları deneyim yüzünden, biraz kafaları dönmüş olsa da, inanılmaz eğlenmişlerdi.

Keyifle kendilerine gülen Tuğrahan ise onlardan daha çok heyecanlanmıştı. "Ne kadar yükseğe çıktınız? Çok güzeldi. Neden bende binemiyorum ki? Benim bindiklerim çok sıradan." diyerek sitemlerde bulunmaya başlamıştı.

"Oğlum sende büyüyünce her şeyi yapabileceksin. Düşünsene o aletler büyükler için. Sen binmiş olsan arasından düşersin. Böyle bir şey istemezsin değil mi? Her yaşın güzelliği var. Geç kalmış olsak da, yaşını yaşa oğlum. Her şeyin zamanı gelecek. O zaman tadını daha güzel alacaksın yapacaklarının." derken oğlunun kafasını okşayarak ona yakın olmaya çalışmıştı.

"Ama büyüyünce bineceğim tamam mı?"

"Tamam aslanım." derken oğluna büyük bir sevgiyle bakmıştı. "Söyleyin bakayım, kim dondurma ister?"

"Ben..."

"Ben..."

"Demek ikinizde istiyorsunuz."

"Tabi ki istiyoruz. Lunaparka gelip, dondurma yememek olur mu? Sen yemeyecek misin?" Loya tüm şaşkınlığıyla bakıyordu karşısındaki adama.

"Tabi ki yemeyeceğim." derken kendisinden sanki topuklu ayakkabıyla yürümesi istenmiş gibi bakıyordu.

"Kutay çok sıkıcısın. İnsan dondurma yemez mi? Tuğrahan babacığın yemeyecekmiş..." deyip, yüzünü de dalga geçer gibi büzmüştü.

"Yemek zorunda mıyım?"

"Baba lütfen sende ye."

"Loya inanamıyorum sana."

Omzunu silkerek "Ben bir şey yapmadım ki?"

"Tabi tabi..."

Yapılan dondurma keyfinden sonra, biraz daha gezmişler sonrada güzel bir yerde yemeğe gitmişlerdi.

Eve geldiklerinde hepsinin de gözü yataklarındaydı. Ne kadar yorulmuşlardı. Ama bunun her anına değmişti. Tuğrahan'ı yatırdıktan sonra odalarına geçtiklerinde Loya'nın "Teşekkürler Kutay..." diyerek bakmasıyla şaşırıp kalmış "Ne için?" derken de merakını gizleyememişti.

"Bu güzel gün için."

Banyoya giren Loya'nın ardından bakakalmıştı. Kendine gelebildiğinde ancak dökülmüştü dudaklarından "Asıl ben teşekkür ederim." ederim sözleri.

"Aşkım sana bir teşekkürü bile çok gördüğüm halde, bana ne çok tahammül etmek zorunda kaldın. Ailemi toparlarken hiç yar-

dım istemedin. Benim dağıttıklarımı hiçbir karşılık beklemeden topladın. Ağrıyor güzelim. Kalbim çok ağrıyor. Sana yaptığım tüm acımasızlıklar üstünde dans ediyor. Sevgin gün güne daha da artıyor. Ne olur seni bulmama ve yaptıklarımı telafi etmeme izin ver." diyerek elindekine daha da sıkı sarılmıştı.

Güne yine kâbuslarla başlangıç yapmıştı. Gece uyurken gördüklerini bazen gerçek sanıp, saatlerce bunun etkisinden kurtulamıyordu. Yine yorgundu. Yine kalbi acıyordu. Boşuna demiyorlardı hamileler duygusal olur diye. Gerçekten her şeye daha farklı bakmaya başlamıştı. Hem her şey çok anlamlı geliyor, hem de anında anlamlarını yitiriyordu. Basit şeylere bile gözyaşı döküyordu. Televizyonda izlediği hüzünlü bir sahne, gözlerinin nemlenmesi için yeterliydi. Evet bu hormonlar tamamen ağlak bir kadın haline gelmesine neden olmuştu.

Bazen de güzel hayaller kuruyordu. Evinde olduğunu görüyordu bu hayallerde. Kutay düşünemeyeceği kadar ilgili tavırları ile onu bunaltıyordu. Dinlenmesi, yemeklerini düzenli yemesi için üstün bir performans gösteriyordu. Hatta bazı zamanlar ona bunun için çıkışmak zorunda bile kalıyordu. "Loya sütünü iç... Loya ayakta kalma." Sesleri ortalığı inletiyordu. Kutay hem ona hem de ikizlerine sahip çıkıyordu. Onunla alışverişler yapıyorlar, küçücük patiklere bakarken ikisinin de gözleri ışıldıyordu. Çocuk odasını düzenleme göreviyle bir sürü mağaza geziyorlar, bebeklerine en uygununu bulmak için uğraşıyorlardı. Gerçeklere döndüğündeyse yine elleri boşlukta, kalbide bunun hüznüyle dolu oluyordu.

Birde şişen ayakları vardı. Normal hamileler için bu aylar çok zorlu olmasa da, kendisi biraz fazla ayakta kalsa hemen kendilerini hissettiriyorlardı. Şişen ayaklarına Kutay'ın masaj yaptığını düşünmesi bile nefesinin sıklaşmasına neden oluyordu. Sonrasındaysa Kutay gibi birinin bunu yapmayacağını bilmenin tuhaf gülümsemesi yerleşiyordu suratına. Kutay'ı kucağında ayaklarla düşünmek bile hayal gücünün çok ötesinde bir durumdu. Ama gerçekle, hayal arasındaki ince farkta buydu. Hayal, olmayacak şeyleri insana gös-

terip mutlu ederken, gerçeklerse tüm acımasızlıkları ile karşısına dikiliyordu insanın.

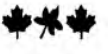
Yataktan kalkıp, kendine kahvaltı hazırlamak için mutfağa girdiğinde, canı bir şeyler yemek istemiyordu. Sabah sabah girdiği ruh hali tüm iştahını kapatmıştı. Ama yemesi gerekiyordu. İkizlerinin düzenli beslenmesi için, öğünlerini aksatmadan gerekli besinleri alması konusunda, Ferit'ten güzel bir nasihat dinlemişti. İkizleri için yapamayacağı bir şey yoktu... Yemek konusu da bunlara dahildi.

"Evet, meleklerim bugün ne yemek istersiniz? Sucuklu yumurta mı? Güzel bir istek ama ağzınız kokmaz mı küçükhanım? Yani ne bileyim kibar kızlar krep falan isterdi. Tamam da Ferit Amcanız bunu duyarsa hiç memnun olmaz. Biliyorsunuz yasaklı listesinden bir seçimde bulundunuz. Ama üzülerek belirtmeliyim ki, sucukları ancak koklamak zorunda kalacaksınız. Yani ancak yumurta kızartmasının içinde iki üç küçük parça koyabilirim. Evet, başka bir isteğiniz var mı? Süt mü? Çay olmaz mı? Bak bak hemen de ispiyoncu oldunuz. Demek Ferit Amcanıza söylersiniz." Bebekleriyle sohbet ederek hazırladığı sofraya oturduğunda gerçekten acıkmıştı. Tabağını tamamen bitirdiğinde güzelce doyduğunu hissetmişti.

"Bakın küçük afacanlar sizin yüzünüzden şişman bir kadın olacağım. Sonra bana anne çok kilolusun demeyin. Sizi doğurduktan sonra kesin spor salonuna yazılmamı da istersiniz. Vaktim mi olmaz? Neden beni çok mu yoracaksınız?" derken kendi kendiyle konuştuğu için delirdiğini düşünüyordu. Ama yalnızlıkta başka bir şeye benzemiyordu.

Uykudan uyanmak istemiyorum. Loya orada bana öyle güzel bakarken nasıl gözlerimi onsuz bir güne daha açabilirim. Korkudan elimi bile uzatamıyorum. İçim gidiyor o ipek saçlarına dokunamıyorum. Ona öyle hasretim ki, hayal de olsa görmeye razıyım. Ama farklı sanki Loyam. Sanki değişik bir pırıltı var üzerinde. Zaten güzeldi de şimdi daha da güzel. Rüyalarımdan rüyalarına girebilir miyim Loyam? Oradan anlatabilir miyim sana olan sevgimi? Affedebilir misin beni? Sana yaptıklarımı unutturabilir miyim? Karmaşığım Loyam çok karmaşığım. Senden sonra dağıldım toparlanamıyorum. Yeni güne gözlerimi artık sensiz açmak istemiyorum.

Çalan kapıyı açmak için yönlenmişti. Kim gelebilirdi ki? Ya Hazal ya da Ferit'ti gelen. Başka kim olacaktı? Küçük dünyasına başka kimi misafir edebilirdi ki? Kapıyı açtığı anda sevinçten ne yapacağını şaşırmıştı. Karşısındaydı... Sırdaşı, dostu, can yoldaşı...

"Derin! Nereden çıktın sen? Burayı nasıl buldun?"

Arkadaşının görüntüsü ne kadar değişmişti. Hamilelik bir kadını bu kadar mı güzelleştirirdi? Karşısındaki kadın görüp, görebileceği en güzel hamileydi. "Ne demek nereden çıktın güzelim? Sevinmediysen gideyim." derken kapıya yönlenmişti yüzündeki muzur gülümsemeyle.

Loya kendinden beklenmeyen bir atiklikte yakalamıştı arkadaşını. Boynuna sarılmış, aylardan sonra gördüğü tanıdık yüz ve kucağın sıcaklığını iliklerine kadar hissetmişti. Duyduğu sıcaklık, tüm vücudunu kaplamış, gözyaşları da yine mesailerine başlamıştı.

"Hey Ferit demişti de inanmamıştım. Sen gerçekten ağlak bir şey olmuşsun."

"Ferit... Anlamam gerekirdi." derken gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünde bir gülümseme oluşmuştu.

"Her şeyi konuşuruz. Çok vaktimiz var."

"Nasıl yani? Bana Mehmet'ten ayrıldım deme sakın." derken gözleri büyümüştü.

"Yok canım. İki haftalığına sizin misafirinizim Loya Hanım. Mehmet işleri bırakamadığı için gelemedi. Sana anlatmıştım üzerinde çalıştığı işin önemini."

"Şimdi sen iki haftalığına benimle misin?" Sözlerine bastıramadığı heyecanı eşlik ediyordu.

"İstemiyorsan giderim."

"Bana ne kadar güzel bir sürpriz yaptığının farkında mısın?" diye konuşurken bir yandan da burnunu silmekle meşguldü.

"Hey ağlak dur da sana bir bakayım. Kız sen ne kadar şişmanlamışsın. Dokuz ayın sonunu iyi görmüyorum."

"Kızım ikizim var. Olacak o kadar."

"Hala inanamıyorum ikiz olduğuna. Hem de bir kız ve bir erkek. Çok şanslı kadınsın. Bir kerede ikisini de doğuracak rahata ereceksin." deyip gülümsemişti.

"Haklısın şanslıyım. Çocukları ne çok sevdiğimi bilirsin. Bana bunun bir lütuf olduğunu düşünüyorum. Olmasalardı hayatta bu duyguyu yaşayamayacaktım." derken sözlerine hüzün karışmıştı.

"Hemen arızaya bağladın güzelim. İyi şeylerden bahsedelim."

"Bu hormonlar beni bir türlü rahat bırakmıyor."

"Rahat ol canım. Üzülürüm diye de hiç çekinme. Sen benim için çok önemlisin."

"Sen de öylesin güzelim. Bak heyecandan sormayı unuttum. Açsın değil mi?"

"Zahmet etme. Aç değilim. Ama çaya hayır demem."

"Tamam. Hemen çay suyu koyayım."

Arkadaşının ardından bakarken, nemlenen gözlerini hemen kurulamıştı. Onun kendisini ağlarken görmesini istemiyordu. Buraya ona moral olmak için gelmişti, onu üzmek için değil. Ferit'ten aldığı telefondan sonra bir dakika daha duramamıştı oralarda. Devamlı konuşuyor olsalar da, kendinden başka herkesi düşünen arkadaşı, her şeyi güllük gülistanlık olarak anlatmış, çektiği büyük yalnızlıktan bahsetmemişti. Yine her şeyi kendi başına omuzlamaya çalışmıştı. Ne kadar verici bir yapısı vardı. Hayatta mutlu olmayı hak eden ender insanlardandı. Ama ne yazık ki, ona değer vermeyen birine kapılmıştı. Bunları ona yapan Kutay'ı hiç affetmeyecekti. Kendini de affetmediği gibi. O kartı masadan aldığı güne tekrar dönmeyi ne çok isterdi. Zaten yaptıkları telefon görüşmesinde de bunu Kutay'ın yüzüne açıkça söylemişti.

"Alo"

"Derin..."

Soğuk bir ses tonuyla konuşmuştu. "Buyurun Kutay Bey..."

"Derin lütfen..."

"Ne oldu neyi beğenmediniz? Hemen düzelteyim. Ne de olsa siz ulaşılmaz Kutay Aslan'sınız."

"Haklısın Derin. Ben körün tekiyim. Ama-"

"Söyleyeceğin hiçbir şeyi duymak istemiyorum. Sana söyleyeceğim tek şey var. Onu rahat bırak. Çok acı çekti. Seni unutmasına izin ver."

"Biliyorum ama beni de anlamalısın. Onu se-"

"Bana bir şey anlatma. O hatayı bir kez yaptım. Keşke verdiğin kartı masadan almasaydım. Keşke onu seninle görüşmeye ikna etmeseydim. Biliyor musun keşkeler o kadar uzun ki... Ama bu hatayı bir kez daha yap-

mayacağım. Gelecekte ne olur bilmiyorum ama şu anda fikrimi değiştirecek hiçbir şey yok. Bir daha beni arama. Yanıtım daha sert olur."

Telefonu kapattığında elleri hala sinirden titriyordu. Yine ne derdi vardı bu adamın. Neden rahat bırakmıyordu Loya'yı. Sorun neydi de nerede olduğunu bulmak için bu kadar uğraşıyordu? Kafasına bir şey düşmüşte, Loya'nın onun için önemini mi anlamıştı? Yoksa başka hesaplar peşinde miydi? Arkadaşının ne kadar üzüldüğünün en yakın tanığıydı. Aylar boyu ellerinde olan güzelliği kaybetmişti. Kendi düşen ağlamazdı.

Arkadaşının paytak paytak kapıdan girerken ki hali onu bulunduğu zamana getirmişti. "Kızım bu yürüyüşte ne?"

"Buna penguen yürüyüşü diyorlar Derin Hanım."

"Penguen nesi..."

"Yürüyüşü... Küçükhanım ben üç kişiyim. Bunlar da gayet normal şeyler. Seni de görürüz."

"Yok canım böyle olacaksam almayayım." derken biryandan da gülmeyi sürdürüyordu.

"Ne kadar kötüsünüz ya. Sen de Ferit'te takmışsınız bana. Ben halimden memnunum."

"Yok güzelim şaka bir yana. Gördüğüm en güzel hamilesin."

"Gerçekten mi?"

Arkadaşının aydınlanan yüzü gülümsemesini derinleştirmişti "Tabi ki güzelim. Hem ikiz annesi olacaksın hem de hala mankenleri kıskandıracak kadar güzelsin."

"O senin güzelliğin canım ya."

Uzun zamandan sonra gördüğü tanıdık yüz ilaç gibi gelmişti. Hem Derin'i de ne çok özlemişti. Çok ihtiyacı vardı onunla konuşmaya. Tamam Ferit ve Hazal'a bazı şeyleri anlatmıştı ama Derin'le paylaştıkları gibi değildi konuşmaları. İçindeki yaşanmışlıklar dökülmek için çırpınıyordu.

Arkadaşının ellerini avuçlarının içine almış, onlardan güç almak ister gibi sıkıyordu. "Burada olman benim için ne kadar önemli biliyor musun? Sana anlatacağım o kadar çok şey var ki."

"Ben de bunun için buradayım güzelim. Sen aradığından beri oralar üstüme üsteme geliyordu. Sen iyiyim desen de, içim hiç rahat değildi. Gelmek için yoluna koymam gereken işleri hallettiğimde geldi Ferit'in telefonu. Bu da gelmemi hızlandırdı."

"Ferit'e çok şey borçluyum. O olmasa kontrol konusunda çok

zorlanırdım. Biliyorsun Kutay her yerde beni aratıyor. İstediğini yapıp, hayatından çıktım. Hala benden ne istiyor anlamış değilim. Sanırım Kutay Aslan'ı kimse terk edemez kuralını ihlal etmiş olmalıyım. Şimdi de intikam almak için arıyordur. 'Sen beni terk edemezsin, ben seni terk ediyorum' gibi bir şey. Tam Yeşilçam filmlerindeki gibi."

"Hala işi şakaya vuruyorsun. Kalbin bu haldeyken bunu nasıl yapabiliyorsun?"

"İşte bu melekler sayesinde." derken eliyle okşamıştı karnını. "Senin evindeki son konuşmamızı hatırlarsın. O gün kendimce kararlar almıştım. Kalan günlerimi mümkün olduğunca Kutay'dan uzak, Tuğrahan için o evde geçireceğim diye. Sonrasında da zaten öyle yaptım. Ama biliyor musun kalbimdeki sevgi gün geçtikçe azalmak yerine daha da arttı." Sözlerine derin bir iç çekişle ara verip, tekrar başlamıştı.

"Sonrasında annemlerin düzenlediği doğum günü bazı şeyleri anlamamı sağladı. Ferit'i uzun zamandan sonra ilk kez orada gördüm. Kutay'da gördü. Sanki ondan beni kıskandı gibi hissettim. Ama bunda yanıldığımı net olarak söyledi. Önemsiz biriydim onun için. Gün geçtikçe olmayan umudum da bitti. Sonrasında Tuğrahan'a hiç doğum günü yapılmadığını öğrendim. Küçücük çocuk artık annesinin ölümüyle cezalandırılmamalıydı."

Arkadaşını can kulağıyla dinliyordu Derin. Duydukları sinirini artırırken, ona belli etmemeye çalışıyordu. Ama buna ne kadar daha dayanabileceğiniyse bilmiyordu. "Güzelim sen normal bir varlık değilsin. Bunu hep söylerdim. Şimdi görüyorum ki, bu sözüm boşuna değilmiş."

"Dayanamadım küçüğümün böyle bir şeyle cezalandırılıyormuş gibi hissetmesine."

"Hayır güzelim, başkası bunu önemsemezdi. Sen başka bir şeysin."

"Tuğrahan her şeye değer. Onun benim için ne demek olduğunu çok iyi biliyorsun. Kendim doğurmamış olsam da, bir parçam gibi." derken içi özlemle dolmuştu.

"O küçük çocuğu gördüm. Onun sana bakışları da aynı senin gibiydi. Hiç değilse bu evlilik oyununun güzel bir kazanımı oldu o ufaklık senin için."

"Onu çok seviyorum Derin. Bana 'anne' dedi biliyor musun? Evden ayrılmadan önceki gece bana 'anne' dedi. Anlatamam nasıl

güzel bir duygu olduğunu. Hele o gecenin sabahı gitmek zorunda kalmak çok büyük bir işkenceydi. Onun gözlerini görmeliydin. 'Gitme' diyor ama küçücük olmasına rağmen benim nedenlerime güveniyordu." Tekrar aynı şeyleri yaşıyormuş gibi kalbi ağrımıştı.

"Haklısın. Değişik bir çocuk o. Erken yaşta olgunlaşmak zorunda kalmış. Çocukluğunu yaşayamamış. Bunun için bile Kutay'a temiz bir dayak şart."

"Doğru söze ne denir." derken acıyla gülümsemişti.

"Devam et bakalım. Bunun ardından duyacaklarım bu dayak olayını sadece teoride bırakmamam gerektiği gibi bir his uyandırıyor bende."

Arkadaşının sözlerinden sonra devam etmeye başlamıştı. "Sonrasında ona güzel bir doğum günü yaptık. O kadar sevindi ki, gözlerinde gördüğüm sevinç için, yine olsa o günü yine hazırlarım. Sonucu ne olursa olsun." O günün anısı acıyla yutkunmasına neden olmuştu.

"Tabi bunu Kutay'dan gizli yaptınız."

"Evet gizli yaptık. Her şey o gelene kadar bitmiş olacaktı ama Kutay düşündüğümüzden daha erken gelmiş. Tabi partiyi görünce de, sinirle evi terk etmiş."

"Ne yani, gelip ortalığı dağıtmadı mı?"

"Neyse ki öyle bir şey yapmadı. Yoksa onu asla affetmezdim."

"Şimdi affettin mi?"

"Affetmek. Bu hain kalbim ona ne zaman kızabildi ki... Utanmasa her şeyde beni suçlayacak. Tamamen ona ait olup, çıktı."

"Eee daha sonra ne yaptı bu beyefendi?"

"Selma Anne'den onun nerede olduğunu öğrendim ve gerçekleri anlatmak için oraya gittim. Daha yolda aksilikler yakamı bırakmadı. Patlayan lastik yüzünden, eve kalan mesafeyi yürümek zorunda kaldım. Sonrasında evin önünde karşılaştık. Haliyle benimle konuşmak istemedi."

"İstemez tabi odun."

"Derin lütfen öyle deme."

"Tamam demiyorum. Ama hikâyenin geri kalanında daha ağır şeyler söyleyeceğim gibi bir his var. Telefonda insan her şeyi konuşamıyor. Bir telefon ettiğinde hamileyim diyorsun sonrasında da evden ayrılıyorum. Konuşmalarımızda fazla eşelemedim ama söyle

bakalım bu bebekler ne zaman oldu? Aranızda neler geçti? Tamam telefonda kenarından köşesinden bir şeyler anlattın ama artık hepsini bilmek istiyorum.

"Telefonda anlatamazdım ki güzelim. Yaptığım hatayı anlatmak şu an için bile zorken, bunu senin gözlerini görmeden anlatmak daha da zor olacaktı. Hem seni daha da üzmek istemedim. Bunları duysan soluğu burada alırdın. Yazık Mehmet'e değil mi?"

"Tatlı kocam anlardı beni. Hem senin başına gelenler onu da çok üzüyor. Seni ne çok sevdiğini bilirsin."

"Biliyorum canım. Bende ikinizi çok seviyorum. Tabi bu kadar hızlı bir evlilik yapıp, o kadar uzak bir yere yerleşmenize hala kızgınım ama birbirinize olan sevginiz hatırına affediyorum."

"Haklısın canım. Ama biliyorsun bizim hikâyeyi. Yıllarca birbirimizi sevip, adım atamayan korkaklar gibiydik. Bizim gibilerin evliliği de böyle olur. Yıldırım nikâhı ve direkt taşınma."

"Olsun güzelim siz birbirinizi böyle sevin. Önemli olan o. Bak yoksa neler neler geliyor insanın başına. Karşılıksız olan sevgi çok zor... Değerini bilin sevginizin."

"Sen olmasan hiçbir şey bu kadar güzel olmayacaktı. İkimiz için de çok özelsin. Hem bizi bırak da, anlatmaya devam et bu yalancı enişte daha neler yaptı?"

"Oraya gittiğimde beni sindirmek için elinden geleni ardına koymadı. Bana söylediği sözler çok ağırdı." Gözlerinden süzülen yaşlar eşliğinde içindeki tüm birikimi dökmek ister gibi devam ediyordu konuşmasına "Bana yalancı bir evliliğin koruyucusu olmamamı söyledi. Şımarık bir kız çocuğu olduğumu, kendimden başka kimseyi düşünmediğimi. Gerçeği öğrendiklerinde Selma Annenin de, Tuğrahan'ın da benden nefret edeceğini, onlar için önemsiz olduğumu söyledi."

Arkadaşının gözyaşlarına engel olmak istemiyordu. Bu gözyaşları yorgun kalbi için gerekliydi ama duydukları tepkisiz kalmasını zorlaştırıyordu. "Pis züppe..."

Kutay'ın sözleri hala aklındaydı. İçini parçalayan ne çok şey söylemişti. "Beni sevmediğini ve sevmeyeceğini... Onun için değerim olmadığını söyledi. Kendine bile hayrı olmayan ezik bir tipmişim. Yalancı bir eş, yalancı bir gelin, yalancı bir anneden başka bir şey değilmişim. Değersizmişim. Oradan gitmemi söyledi..."

"Aşağılık herif..."

Transa girmiş bir şekilde devam ediyordu "Oradan nasıl gittiğimi bile hatırlamıyorum. Çok yağmur vardı. Gözyaşlarım önümü görmemi engelliyordu. Ne kadar yol gittiğimi hatırlamıyorum. En sonunda ayaklarım beni götürmekten vazgeçti. Yolun üzerine yığılıp, kaldım. Ne kadar orada kaldığımı bilmiyorum. Kafamda hala duyduklarım yankılanıyordu. "Sonra o geldi..." O günkü Kutay sanki karşısındaymış gibi karşısına odaklanmıştı.

"Beni kollarına aldı. Af diledi. Bu kalbim var ya, o an onu yine affetti. Bana Leyla'yı kaybettiği günü anlattı. Olaylara hep geç kaldığından bahsetti. Beni sıcaklığı ile sarıp, eve götürdü. Üşümüştüm, ıslaktım. Bana giyecek bir şeyler getirmişti. Ama yüzünde başka bir şey vardı. Aylar boyu görmeyi istediğim şeylerdi gözlerinde gördüklerim. Bana aynı, benim ona baktığım gibi bakıyordu. O gözlere güvendim. Bana uzattığı eli, o gözlerin gerçekliği ile kabul ettim. Beni sevdi Derin hem de gerçekten sevdi. Onun olduğum an hayatımın en güzel anıydı. Seviyordum ve sevildiğimi hissetmiştim. Bundan ötesi yoktu. Yorgunluktan kapanan gözlerim, sabah neye uyanacağını bilmiyordu."

"Bana seni öylece bırakıp, gittiğini söyleme." derken duyacaklarının hiç hoşuna gitmeyeceğine emindi.

"Gitti Derin. Ucuz bir kadınmışım gibi beni bırakıp, gitmişti." deyip bir damlayı daha elinin tersiyle silmişti.

"Pis domuz, aşağılık hergele..." Daha neler neler saymak istiyordu ama arkadaşının kalbini de kırmak istemiyordu. Tabi bunlar kafasının içinden yapmaktan da geri kalmıyordu.

"Oradan nasıl çıktığımı bile bilmiyorum. Nereye gideceğimi bilmiyordum. Kendimi hiçbir yere ait hissetmiyordum. Sonunda senin ev aklıma geldi. Kendimi oraya zor attım. Çok ağladım Derin. Çok kırıldım. Yine de Tuğrahan için güçlü olmam gerektiğini düşündüm. Hem Kutay'a acı çektiğimi hissettirmek istemedim. O beni umursamıyorsa, bende onu umursamıyormuş gibi davranmalıydım. Bu çok canımı yaktı ama başardım."

"Sen çok güçlü bir kadınsın. Başkası olsa onu doğduğuna pişman ederdi." derken elleri kaşınmaya başlamıştı. Keşke o adi şimdi karşısında olsaydı.

"İstedim. Ona içimdeki her şeyi söylemek istedim ama yapa-

madım. Bir güç beni engelledi. Ta ki o güne kadar. Televizyonda bir kadınla görüntüleri çıktı..."

"Bu kadarı da fazla..."

"Evet fazlaydı. Ona çok kızdım. Daha geçirdiğimiz gecenin üzerinden sayılı günler geçmişti. Bu kadar basit olmayı kaldıramadım."

"Sen değil o pislik basit..."

"Benimle konuşmaya çalıştı ama dinlemek istemedim. Nasıl olduğunu bile anlamadan tartışmaya başladık. Bana yatağını ısıtan tek gecelik kadınlardan farkım olmadığını söyledi. Benim tüm sevgimle geçen geceyi ucuzlattı."

"Yok canım bu kadarına da pes. Kızım sen bu adamı hala korumaya devam mı ediyorsun? O adam kesinlikle asılmayı hak ediyor." derken artık dayanma sınırları aşılmış olarak patlamıştı.

"Hayır Derin. O ta başında bana söylemişti bu evlilikten bir beklentim olmamasını. Ben kendim kapıldım ona. Bunun için onu suçlayamam."

"Ne demek suçlayamam. O zaman kendine sahip olsaydı da seni bu duruma düşürmeseydi."

"Hayır ben pişman değilim. O gece olmasaydı, şimdi ikizlerime sahip olamayacaktım. Onlar benim için çok önemli. Anne olmak öyle özel bir his ki, sanki bir mucize gibi..." Elleri yine alışkın oldukları yeri bulmuştu.

"Haklısın güzelim ama bu kadar şeyi tek başına göğüslemek zorunda kalmanı hazmedemiyorum. Elime geçirsem bir kaşık suda boğarım o pisliği."

"Öyle deme Derin. Ne kadar kızsan da, onlar ikizlerimin babası ve benim..."

"Evet evet biliyorum. Senin de sevdiğin. Ama güzelim bu sana yaptıkları yüzünden ona yapmak istediklerimi değiştirmiyor."

"Sence, bende sorun mu var? Yani onu hala çok seviyorum."

"Bu sorun değil ki güzelim. Sevgi böyle bir şey... İstesen de istemesen de gelip, yerleşiyor kalbine. Sonrasındaysa kendi istemedikçe kalkıp gitmiyor. Sen çok normalsin. Asıl anormal olan elindeki mücevheri kaybeden o değer bilmez. Eee sonra nasıl karar verdin artık o evden gitmen gerektiğine?"

"Kutay çok hastalandı. O anlarda bana çok yakındı. Bu kalbim

yine bana oyunlar oynadı. Gelecek için umutlanmamı sağladı. Bebeklerimden bahsetmek için güç bulmama neden oldu. Ama gece uykusunda bile eski karısına sevgisini fısıldayan, benim değersiz olduğumu hissettiren bir adamın sevgisini kazanmanın faydasız olacağına karar verdim. Sonrasını da biliyorsun. Aylardır bu evde tek başıma, ikizlerimi bekliyorum." İçindekileri birine anlatmak ne kadar iyi gelmişti. Üzerinden büyük bir yük kalktığını hissederken aylardan beri olmadığı kadar iyi hissediyordu kendini.

"Teşekkür ederim Derin. İyi ki yanımdasın."

"Artık güzel şeylerden bahsedelim." diyerek gülümsemişti arkadaşına.

"Bak konuşmaya daldım. Çayı da unuttum. Hem acıkmışsındır. Gel sana özel yemeklerimden hazırlayayım. Bu ikizleri doyurmak çok zor oluyor teyzesi. Çok oburlar."

"Yeğenlerime iftira atma. Kendi canının istediklerini yiyip, onlara suç buluyorsun."

"Hiçte bile. Onlar benimle konuşup, istiyorlar. Benim yok dediklerimi bile istiyorlar."

"Hadi bakalım göster şu özel yemeklerini."

Keyifli bir sohbetin eşliğinde güzel bir yemek yemişlerdi.

"Hey bu geveze arkadaşın yüzünden dinlenemedin bile. O kadar saat farkından geldin. Üstüne de benim susmayan çenemi çektin. Hadi biraz dinlen."

"Tek geveze sen değildin. Ben de sana yardım ettim. Ama dinlenmeye hayır diyemeyeceğim. Gözlerim kapanıyor."

"Hadi öyleyse uyku vakti."

Yatağa yattığında rahatlamış bedeni, yorgunlukla harmanlanıp, rüyalar âlemine hızlı bir geçiş yapmıştı.

Aylardan sonra gerçekten dinlenerek gözlerini açtığında burnuna hoş kokular gelmeye başlamıştı. Yumurtalı ekmek kızartması? Yanılmıyordu. Gerçekten bu kokuyu tanıyordu. Bunu en iyi yapanı da... Ağzı sulanmıştı. "Evet meleklerim. Derin Teyzenizin en güzel yaptığı şey. Sizinde ağzınız sulandı değil mi? Hemen gidiyorum

merak etmeyin. Tamam istediğiniz kadar yemenize izin vereceğim. Prenses, eşit yiyeceksiniz. Olmaz öyle ben daha fazla yiyeceğim demek. Bak şişman bir kız olacaksın. Sonra kimse beni beğenmiyor diye ağlama." Mutfağa girdiği anda hazırlanan masanın güzelliği karşısında gözleri kamaşmıştı.

"Derin müthişsin. Neden zahmet ettin bile diyemeyeceğim. Koku resmen beni buraya kadar burnumdan tutup, çekti."

"Yeğenlerim benim yumurtalı ekmeğimi yemezlerse, olmaz. Senin için değil, bunların hepsi onlar için."

"Arada bende alsam olur, değil mi?"

"Bir tane kendine yiyebilirsin. Yoksa hepsini yumurcaklarıma yaptım."

Ellerini Loya'nın karnına koymuş bir yandan da onlarla konuşmaya başlamıştı. "Teyzeniz hepsini size yaptı güzellerim. Afiyetle yiyin. Siz annenize söyleyin ben size hep yaparım."

Keyifle edilen kahvaltıdan sonra, çayları eşliğinde sohbetlerine devam etmişlerdi.

"Akşama Ferit ve Hazal'ı da çağırmaya ne dersin?"

"Bak buna hayır demem. Özledim ikisini de. Zaten Hazal'ı uzun zamandır görmemiştim."

"Şehir dışındaydı. Akşama gelmiş olur."

"Anlaştık öyleyse." derken arkadaşlarına haber vermek için telefonu almıştı eline.

Loya'nın gidişiyle birlikte son günlerde ihmal ettiği oğluna sürpriz yapma zamanıydı.

"Baba daha gelmedik mi?" derken heyecanından yerinde duramıyordu.

"Biraz daha sabır..." deyip yolun boş oluşundan faydalanarak saçlarını okşamış, sonrada yolun geri kalanını oğluyla sohbet ederek geçirmişti. "Geldik."

"Geldik mi?"

"Evet geldik. Bakalım sürprizimi nasıl bulacaksın?"

"Çok merak ediyorum. Daha vakti gelmedi mi?"

"Azıcık kaldı." derken oğlunun yüzünün alacağı şekli düşünmek son zamanlarda gülmeyi unutmuş yüzüne içten bir tebessüm oluyordu. Birkaç metre yürüdükten sonrada beklenilen an gelmişti.

"Hoş geldiniz Kutay Bey."

"Hoş bulduk. Her şey hazır mı?"

"Hazır ve sizi bekliyor."

"Kim bizi bekliyor baba?"

"Bakalım bekleyeni beğenecek misin?" derken göz kırpmış ve önlerindeki adamın yönlendirmesiyle bir alana gelmişlerdi.

"Ama burada hiçbir şey yok ki..." derken sıkılmıştı.

"Şu tarafa bir bak istersen." deyip ilerde onları bekleyen güzelliği göstermişti.

"Ama bu..." deyip cümlesini bile bitirmeden koşmaya başlamış, saniyeler sonrada siyah atın yanında almıştı soluğu.

"Baba bu çok çok güzel." derken hayranlıktan gözlerini bile alamaz haldeydi.

"Bence güzelden ziyade sahibi gibi çok yakışıklı."

"O kimin ki?" derken sesi üzgün çıkmıştı.

"İsminin baş harfi T olan ve atlara bayılan biri."

"İsminde T var... Yoksa..." derken kocaman açılmış gözleriyle babasının yorgun yüreğine nasıl iyi geldiğinin farkında bile değildi.

"Evet oğlum. O senin."

"Teşekkürler babacım... Teşekkürler." deyip boynuna sarılmıştı.

Gün sonrasında küçüğünün cıvıltıları ve ata binme çabalarıyla geçmişti. Kendi böylesine hüzünlere bulanmışken hiç değilse evladı için güzel bir şeye vesile olmuş. Onun bir isteğini yerine getirmişti.

Derin sofraya bakıp "Bir eksik var mı?" diyerek son kez kontrol etmişti. "Balkona hazırlamakta iyi oldu." derken memleketinde olmanın bir güzelliğini daha yaşıyordu. Çalan kapıyla birlikte beklenenlerde gelmişti.

"Dur ben bakarım."

"Zaten benimde bakmaya niyetim yoktu. Ben gidene kadar sen çoktan varmış olursun. Kendimi yormayım." deyip gülümsemişti.

Kapıyı açmasıyla "Merhabalar." diyerek içeri girmişti Hazal.

"Hazal güzelim. Ne çok özlemişim seni." deyip sarılmıştı karşısındaki kıza.

"Aynen canım ya. Ben geldim sen gittin. Keşke aynı zamanda oralarda olsaydık."

"Kısmet güzelim." deyip gülümseyerek geri çekilmişti.

Tekrar çalan kapı son misafiri haber veriyordu.

"Kızlar bensiz mi başladınız yoksa?"

"Sensiz düğün bayram olur mu Ferit? Geç içeri, biz de seni bekliyorduk." diyerek içeri almıştı genç adamı Derin.

"Ne yapayım canım, şu ikiz annesinin en sevdiği tatlıdan almadan gelirsem beni eve almaz diye korktum."

"Aşk olsun Ferit. Ben öyle şeyler yapar mıyım? Derken paketi karıştırmaya başlamış, gördüğüyle birlikte gözleri parlayarak "Şöbiyet... Fırından yeni mi çıktı bunlar?" diyerek bir tanesini mideye indirmişti.

"Dur güzelim daha yemeği bile yemedin."

"Ama Derin canım çok çekti. Gerçekten tazecikmiş. Düşünceli arkadaşım sağ ol. Bu kızlara kalsa bana yedirmezler. Neyse ki, hamilelerin halinden anlayan birisin." diyerek arkadaşına iltifatlarını sıralamaya devam ediyordu.

"Güzelim hayatımın on yılı onların arasında geçti. Olacak o kadar."

"Seni alan kız yaşayacak Ferit."

"Öyle mi diyorsun Derin..."

"Tabi canım nerede senin gibi, kadın ruhundan anlayan hassaslıkta adam bulmak."

"Ne oldu canım Mehmet bir densizlik mi etti?

"Yok canım. Bilirsin sen bir o iki. Sende mesleğin yüzünden öne çıkıyorsun. Yoksa kocam bir tanedir."

"Bakalım kocan ikinci olduğunu öğrendiğinde ne diyecek?"

"Aklından bile geçirme."

"Telefonum neredeydi benim..."

"Feriiiit!"

Birbiriyle laf yarışına giren arkadaşlarını yüzündeki gülümsemeyle ardında bırakıp, mutfağa yönelmişti. Eli fırının düğmesinde aklıysa ondan çok uzaktaydı. Şimdi ne yapıyorlardı? Onu özlüyorlar mıydı? Yokluğu hissediliyor muydu? Sonrasında aklındaki tüm soruları yine kendi cevaplayarak boşuna hayal kurma diyerek kendini uyarıyordu. Şimdi arkadaşlarıyla olma zamanıydı. Onların moralini bozmak en son istediği şeydi. Bu yüzden de kendini toparlamayı bilmişti.

Mutfağa giden kadının ardından bakarken, aklındakilere de yol vermişti genç adam. *'Ah Derin keşke gönlümdeki bilseydi beni. Başka ne isterdim ki... Küçük bir ışık görsem dünyayı önüne sererdim. Ne olursa olsun kabulüm olurdu. Kalbinde istediğim anlamda yerim olsun, nelerden vazgeçmezdim. Ama işte her şeyin bir aması var ya benim de elimi kolumu bağlayan o...'*

"Hey Ferit dünyaya dön. Kime diyorum hey..."

Son anda kendine seslenildiğini anlamıştı. "Ne oldu Derin bir şey mi dedin?"

Arkadaşının daldığı suları anlamıştı Derin "Havalar nasıl diyordum?"

Sıkıntılı bir nefes alıp "Nasıl olsun biraz bulutlu. Benim havanın başka türlü olmasının imkânı var mı?"

Derin anlamlı anlamlı bakmıştı Ferit'in gözlerine. Orada gördüğü sevginin karşılığı olmasını çok isterdi ama arkadaşı kalbini değer bilmez bir oduna çoktan kaptırmıştı. Başlarda Ferit'e savaşmadığı için kızmıştı ama Loya ona böyle bir umut hiç vermemişti ki... Belki denese bazı şeyler farklı olurdu diye düşünmüştü. Ama zaman Ferit'i haklı çıkarmıştı. Onunla yaptığı konuşma daha dün gibi aklındaydı.

Çalan telefon daldığı işten sıçrayarak kalkmasını sağlamıştı. Nereye koymuştu bu telefonu. Ne kadar dikkatsiz biri olmuş çıkmıştı. Hem bu melodiyi de değiştirmenin zamanı gelmişti. Ödü kopmuştu çalan telefondan sonra. Arayanı görünce yüzü ışıldamıştı. "Hey ince ruhlu doktorum ne oldu? Gecenin bu vakti aradığına göre önemli olmalı."

"Seninle konuşmam gerekli."

Karşıdan gelen ses ne kadar da sıkıntılıydı. Telefondan bile anlaşılıyordu kendiyle yaptığı savaş. "Hemen şimdi mi?"

"Mümkünse..."

"Tamam gel konuşalım."

"Aşağıdayım zaten."

Birkaç dakika sonra kapı çalmıştı. "Hadi konuşmayı kabul etmeseydim. Ne yapacaktın aşağıda ağaç mı olacaktın?"

"Arkadaşların en güzeli. Sen hiç beni reddeder misin?"

"Geç zevzek..." deyip içeri almıştı genç adamı. Şaka yapmaya çalışsa da, sözlerine yüzündeki ifadeler eşlik etmiyordu. Tanırdı Ferit'i. Derdi nedir bilirdi... Demek ki bıçak kemiğe dayanmıştı.

"Sağ ol Derin."

"Dur efendi daha bir şey yapmadım."

"Bu saatte konuşmayı kabul etmen bile benim için çok önemli."

"Dökül. Sanki konuyu biliyorum gibi ama sen yine de başla bakalım."

Oturduğu kanepede kafasını geriye yatırmış, gözlerini kapatmıştı. Aldığı derin nefesi verdikten sonra başlamıştı içindekileri dökmeye. Çok ihtiyacı vardı biriyle konuşmaya. Artık içindekiler taşımakta zorlanacağı kadar ağır geliyordu.

"Derin beni tanıyorsun. Kalbimi biliyorsun. Oranın yıllardır sahibinin kim olduğunu sana söylememe bile gerek yok. Çok seviyorum Derin. Cenk'le olan ilişkisinin yanlış olduğunu başından beri bildim ama kararına saygı duydum. Bak gördün o adi onu ne halde bıraktı."

"Onun için üzülme Ferit. Loya ne yaptığını iyi bilir."

"Onu sevmediğini bunu sadece ailesinin baskısı yüzünden yaptığını biliyorum. Neyse ki daha büyük bir hataya düşmeden kurtuldu o heriften. Onu ilk gördüğüm andan beri seviyorum. Bana bir kez bakışında, arkadaşlıktan öte bir ilgi yakalasam onun peşine takılacağım. Ne isterse yapacağım. Ama bana karşı her zaman böyle kardeşçe duygular besleyeceğine eminim." deyip sıkıntıyla iç çekmişti.

"Denemeden nereden biliyorsun."

"Derin ben onu, kendinden daha iyi tanıyorum. Eğer duygularımı açmayı denersem onu kaybederim. Buna dayanamam Derin. Onu hiç değilse arkadaş da olsak görüyorum. Ama tanıdığım Loya hislerimi açtığım anda aramıza bir duvar örer."

"Sana hep onun için savaş dedim. Şimdi de bunda ısrarcıyım. Sen

yine gelmiş karşımda yapamam diyorsun. Öyleyse benden istediğin ne söyler misin?"

"Dinlemen... Sadece dinlemen. Sana hak veriyorum ama cesaret edemiyorum. Cesaretimi toplayınca karşısına çıkacağım. Ama o zamana kadar onun etrafına bakmasını istiyorum. Eğer o kalbin bir sahibi varsa, elbet bu sürede karşısına çıkar. Eğer çıkmazsa bir şansım var demektir. Her evlilik aşk üzerine kurulu değil. Mantıkla da yürüyen evlilikler var."

"İkinizin de mutlu olmanızı istiyorum. Benim için çok önemlisiniz."

"Zaman Derin zaman. O her şeyin ilacı, her şeyin yola koyucusudur. Elbet bizim için de bir şeyler yazılmıştır."

"Umarım zaman seni olumlu anlamda haklı çıkarsın."

"Umarım..."

"O bulutlu havanın en yakın bir zamanda günlük güneşlik olmasını dilerim." derken Loya'nın sesini duymuştu.

"Hadi bakalım herkes sofraya. Hazal daha telefon görüşmen bitmedi mi?"

"Bitti bitti." diyerek yan odadan çıkmıştı genç kadın.

Sonrasında geçilen masada, herkes keyifli bir sohbetlerle birlikte yemeğin tadını çıkarmaya başlamıştı.

Arkadaşının iştahlı haline bakarken, onun hala bu kadar güçlü olması karşısında şaşkındı. Sanki hiçbir şey olmamış gibi yediği yemeğin lezzetine kendini kaptırmış, ortamdaki sohbete eşlik ediyordu.

"Derin ellerine sağlık canım. Diyorum sen gerçek bir aşçısın."

"Yağcılığa gerek yok Loya Hanım."

"Gerçekleri söylüyorum ya... Ben ne zaman yaptığın bir şeyi beğenmedim."

"Güzelim yemek yapmakta ayrı bir sanat. Pasta yapmaya benzemez."

"Şimdi hakkını yemeyelim. Hayatımda yediğim en güzel çikolatalı pastayı yapanda, ezmeli kurabiyeyi yapanda o. Tabi son aylarda tadını unuttuk ama neyse..." Hazal'ın sözleri herkesi gülümsetmişti.

"Ama Hazal niye öyle diyorsun. Daha geçen gün yapmadım mı?"

"Güzelim o tadımlıktı."

"Seda'nın yaptıkları da çok güzel oluyor."

"Senin yaptığının yerini hiçbiri tutmuyor. Buna el lezzeti derler. Sen ve hamurlar arasında inanılmaz bir bağ olduğunu düşünüyorum. Sence de öyle değil mi Ferit?"

"Onun hamur işleri konusunda seninle aynı fikirdeyim Hazal. Ama ikiz annesi iyice tembelleşti. Zaten çocuklardan sonra bu yaptıklarını da mumla ararız."

"Siz merak etmeyin. Ben çocukta yaparım işlerimi de. Hem iki yardımcım daha geliyor. Bundan sonra sırtım yere gelmez." derken elleri karnının üzerindeydi.

Bebeklerinden bahsetmek yüzünü aya çeviriyor, gece karanlığında bile parıldadığını hissediyordu insan.

"İkiz annesi zaten prenses doğduğunda pabucun dama atılacak. Buna hazırlıklı ol."

"Aşk olsun Ferit oğlumu sevmeyecek misin?"

"Prensesin önceliği var."

"Hem onu Ferit'e bırakan kim? Burada Derin Teyzesi varken küçük prensimi kimseye bırakmam."

"Derin sen git kendin yap o prensi. Doğacak olan benim çünkü." diyen Hazal'dan sonra ortalığı bir kahkaha tufanı almıştı.

"Bana diyene bak. Asıl sen evlenip, çocuk yapsana..."

"Bu devirde prens bulmak zor. En iyisi küçükten yetiştireyim. Ne dersiniz?"

"İlginç bir teklif. Şimdi sen bu ikiz annesinin gelini mi olacaksın?"

"Hey durun durun. Meleklerim hakkında ne planlar var ortada?" deyip eli karnına gitmiş "Siz merak etmeyin bir tanelerim. Sizi kimseye vermem. Onlar gidip, kendi meleklerini bulsunlar." derken arkadaşlarının ona nasıl baktığını görememişti.

Sohbet uzayınca saat başını almış gitmişti. Uzun zamandır görüşmeyen dostlar, bulunmaz bir gece geçirmişlerdi.

"Haydi biz kalkalım. Yoksa bu hanım yanımızda horlayacak." diyerek Ferit hareketlenmişti.

"Ben horlamam bir kere."

"İkiz annesi maalesef bu yorgunlukla horlarsan şaşmayız."

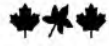
"Ay hepinizde çok gıcıksınız. İyi hemen gidin o zamanda horlamalarımı duymayın."

"Sana iyi uykular Derin. Uyuman içinde iyi şanslar. Odalar ayrı olsa bile sesinden uyuyamayabilirsin."

"Ferit uğraşma şunla. Zaten yakında bir de küçük dünya olacak. Derdi başını aşmış." diyerek oyuna Derin'de katılmıştı.

"Yok canım hepinizin işi benimle uğraşmak. Hadi ben gidiyorum. Sizlere iyi geceler. Eğer horlamam gelirse kulaklarınızı kapayın."

Biliyordu arkadaşlarının her şeyi kendisi için yaptığını. Onlara çok şey borçluydu. Çok keyifli bir gece geçirmişlerdi. Ferit'in hüznünü ta içinde hissetmiş ama anlamamış rolü yapmayı daha uygun bulmuştu. Küçücük bir umudun insana neler yaptıracağının en canlı kanıtıydı kendisi. O küçücük umut için Kutay'ın gözlerine ne çok bakmıştı. Tam gördüğünü sandığı anda da ne kadar büyük bir yanılgıda olduğunu anlayarak hayal kırıklığına uğramıştı. Kendi yaşadıklarını Ferit'in yaşamasını istemiyordu. Onun çok mutlu olmasını diliyordu. Ama bunu kendiyle bir gelecek olarak düşünmüyordu. Ferit daha iyilerine layıktı. Mutlaka onun ince kalbinden anlayacak biri girecekti hayatına. Bu düşüncelerle üzerini değiştirip, uzanmıştı yatağa. Geçirdiği gün ne kadar güzel olsa da, arkadaşları onu çok sevse de, kalbi ne kadar da yalnızdı. Yine elinde Kutay'ın tişörtü, burnunda onun kokusu dalmıştı uykuya.

"Gerçekten çok yorucu bir gün geçirdim. Bunun üstüne sizinle olmak inanılmaz iyi geldi. Ama pilim bitti. Gitsem iyi olur." diyerek arkadaşlarıyla vedalaşmıştı Hazal.

Loya'yı yatması için gönderdikleri için rahat olarak konuşuyorlardı. Ferit geldiğinden beri sormak istediği soruyu yöneltmişti genç kadına. "O nasıl Derin?"

"Aslında beklediğimden daha güçlü. O halde espri bile yapabiliyor."

"O her zaman güçlü bir kadındı." derken iç çekerek Loya'nın odasından tarafa bakmıştı genç adam.

"Ona bu acıyı çektireni elime geçirsem bir kaşık suda boğarım."

"Sıranı beklemelisin. Ama ikimize de izin vermez. Onu çok seviyor. Hakkında tek lafa bile tahammülü yok."

"Ne deyim arkadaşım, acı ama gerçek. O adam tüm hücrelerine işlemiş."

"Şimdi sana önceden söylediklerimi anladın mı? O böyle bir kadın başka türlüsüne razı gelmezdi."

"Bunu bilsem de hep bir umudum oldu ikiniz için. Ama şimdi gördüklerimden sonra senin için üzgünüm."

"Kaderci biriyimdir bilirsin. Bu saatten sonra ona gerçek bir arkadaş ve dost olmaktan başka bir yaklaşımım olamaz. O adam hayatında olmasa bile, Loya onun hayalleriyle yaşayacak. Bu o kadar açık ki."

"Senin de mutlu olmanı istiyorum Ferit. Çevrene daha dikkatli bak. Belki seni de bekliyordur birileri bir yerlerde."

"Öyle mi diyorsun? Beni de bekleyen biri var mıdır?" derken yüzünde yorgun bir gülümseme belirmişti.

"Vardır Ferit. Yeter ki sen inan." derken elini arkadaşının omzuna koyarak yanında olduğunu hissettirmişti.

'Bu Perşembe ne kadar zor geldi. Gelmeyecek sanmıştım. Neyse ki yüzümü kara çıkardı da gelebildi. Of birde şu telefon gelse...'

"Tuğrahan sorduğum soruya yanıt verecek misin?"

"..."

"Tuğrahan...."

"..."

"Oğlum nerelere gittin yine?"

Enes'in yandan dürtmesi ile ancak kendine gelmişti. Kızgın kızgın baktığı Enes'e "Ne dürtüyorsun oğlum" diyerek çıkıştığında, Enes gayet sakin ağzının içinden konuşur gibi "Oğlum hoca sana sesleniyor." diyebilmişti.

Yüzünde her zamanki etkileyici gülümsemesiyle "Başta uyarsan ya..." diyerek dönmüştü seslenen kişiye. "Efendim öğretmenim."

"Oğlum sanırım bugün buralarda değilsin."

"Yok öğretmenim ben buradayım ama aklım küçük bir geziye çıkmış."

"Tuğrahan sen var ya..."

"Affedersiniz öğretmenim."

"Hadi kalk affetmem için tahtadaki şu soruyu çöz."

"Ne sorusu?"

"Şu sabahtan beri anlattığım konu hakkındaki sorudan bahsediyorum."

Hemen tahtaya dönmüş ve konuyu hatırlamaya çalışıyordu. Neyse ki bildiği bir konuydu. Loya'yla alıştırmalar yaparken ekstradan bunu da öğrenmişti. Büyük bir kendini beğenmişlikle çıktığı tahtada, bir çırpıda çözmüştü soruyu.

"Aferin. Affedildin."

Aynı anda çalan kapı, Tuğrahan'a beklediği haberi müjdeliyordu. Sonrasında sınıftan nasıl çıktığını, konuşmak için odaya nasıl geldiğini bile hatırlayacak durumda değildi.

Telefonu eline alıp, büyük bir özlemle dile gelmişti. "Annecim çok özledim seni."

"Bende özledim bir tanem. Nasılsın iyisin değil mi?"

"İyiyim anne. Biraz önce derste senin öğrettiğin konu olmasa yanmıştım."

"Niye ne oldu ki?"

"Derste hayallere dalınca, öğretmende yakaladı."

"Ah oğlum sana dikkatli ol diyorum her zaman."

"Ama anne ne yapayım seni çok özlemiştim. Telefonun sabırsızlığı sarmıştı."

"Olsun kuzum sen derslerini ihmal etme. Ben vakti saati gelince ararım."

"Anne biliyor musun kardeşlerime isim buldum..."

"Neymiş bakalım kardeşlerinin ismi?" derken oğlunun heyecanına ortak oluyordu genç kadın.

"Erkek kardeşimin ismi benimkine benzesin diye Arhan olsun istedim."

"Anlamı neymiş güzel kuşum..."

"Üstün nitelikli, gururlu kağan demekmiş."

"Çok güzel düşünmüşsün bir tanem. Ya kız kardeşinin ismi?"

"O da senin ismine benzesin istedim. Asel olsun ne dersin? Bal gibi tatlı olsun kardeşim."

"Hepiniz bana baldan tatlısınız meleklerim."

"Beğendin mi anne?"

"Beğenmek mi? Bayıldım."

"Yani sen başka isim düşünmeyecek misin?"

"Ağabeyleri böyle istemişse onların ismi de konmuştur artık. Asel ve Arhan. İsimleri çok beğendim paşam."

"Anne biliyor musun benim ismimi de Leyla Annem koymuş."

"Annen ne güzel bir isim seçmiş bir tanem sana."

"Anlamı da 'bir, tek' demekmiş."

"Adınla yaşa güzel kuzum. İsminde en az senin kadar güzel."

"Seni seviyorum anne..."

"Bende seni yakışıklım..." derken gözünden bir damla yanağına doğru akmaya başlamıştı.

Telefonu kapattığında gözleri hala dolu dolu olduğundan, arkasında onu dinleyen Derin'i fark etmemişti.

"Seni ağlak yine başladın."

"Derin, oğlum kardeşlerine isim bulmuş. Arhan ve Asel."

"Bak keratava nasılda güzel isimler bulmuş. Beğendin mi?"

"Bayıldım Derin. Ben düşünsem bu kadar güzellerini bulamazdım."

"Kızım sen antikanın önde gidenisin. Küçücük çocuğu kendine sırdaş mı ettin?"

Gözlerinden akan damlaları silerken "Onu terk edemezdim. Ona böyle bir kötülük yapamazdım. Büyük bir risk aldım. Küçüğüm beni yanıltmadı." diyerek bir kez daha Tuğrahan'ın gülen gözlerini düşünmüştü.

"Biliyor musun onun Kutay'ın oğlu olduğuna inanamıyorum bazı zamanlar. Babası ne kadar odunsa oğlu o kadar beyefendi. Küçücük çocuktan ders alması lazım o odunun."

"Aslında o kadar çok babasına benziyor ki, ama Leyla'dan da bir şeyler almış. Anlayış yönünün annesinden olduğu kesin. Kutay gibi bir adamı kendine böyle âşık eden bir kadın kesinlikte kusursuz olmalı. Hem tip olarak da bildiğin Leyla... Leyla çok güzel bir kadınmış. Resmini görsen inanamazsın, böyle bir güzellik olduğuna. O kadar yani."

"Öyle güzellikler olduğuna inanırım. Çünkü bir tanesi şu an

karşımda. O şanslı odunda bu dünyaya gelmiş en güzel iki kadına sahip olup, değer bilmemiş bir... bir... Bak kötü bir şey söylememek için kendimi tutuyorum."

"Lütfen Derin"

"Tamam tamam laf etmedim senin oduna. Sen onu bırak da hastaneye ne zaman gideceğiz? Ben ne zaman göreceğim miniklerimi?"

"Ferit az önce telefon etti yarına ayarlamış her şeyi."

"Onları çok merak ediyorum Loya. Ultrasonda siyah beyaz olsalar bile güzeldirler."

"Güzelim sen benimkileri bırak da, seninkileri ne zaman göreceğiz ondan haber ver."

Dudaklarını büzüp, her zamanki gibi kaşlarını çatmıştı Derin.

"Ne oldu dilin tutuldu galiba."

"Korkuyorum Loya."

İşte bu beklediği cevap değildi. Canı arkadaşı bebek fikrinden korkuyordu. "Güzelim neden korkuyorsun?"

"Çocuk çok büyük sorumluluk... Onlara iyi bir aile olabilmek, onların ihtiyacı olan sevgiyi gerçekten verebilmek... Bu sorumluluk korkutuyor. Hem bize bir şey olursa onlara kim bakacak?" Son anda dediğinin farkına varmıştı. "Affedersin Loya öyle demek istemedim." derken Loya'ya üzgün üzgün bakmaya başlamıştı.

Arkadaşının telaşlı halini çok iyi anlıyordu. Sayısız gece aynı kâbuslar eşliğinde uyanmıştı. Kâbuslarında ya bebekleri ya da kendisi ölüyordu. İçi darlanmıştı gördükleriyle. Nasılda gerçek gibiydiler. Ama zamanla bunlarla baş etmeyi öğrenmişti. Her şeyin olacağına varacağı konusunda en güzel kanıttı bebekleri. Aylar önce yalandan başlayan bir evliliğin meyveleri içinde büyüyordu. Tamam babaları onları bilmiyordu ama onlar vardı. Hem de iki taneydiler. Ona en büyük gücü içindeki küçük canlar veriyordu. Sıkıntılı anlarında elini karnına koyup, onlarla konuşmak gibisi yoktu. Bebek çok büyük sorumluluk ama o kadar da güzel bir hediyeydi.

"Seni anlıyorum Derin. Bende bu korkuları yaşamadım mı sanıyorsun? Hem de daha büyüklerini yaşadım. Canım arkadaşım seviyor ve seviliyorsun bunun kıymetini bil. Mehmet'i ve kendini korkularına kurban etme. İkinizin de böyle bir güzelliği yaşamaya hakkınız var. Onu, içinde hissettiğinde yaşayacağın güzelliği sana tarif etmeme imkan yok."

Ellerini alıp, karnına koymuştu. "Hissetmeye çalış."

Şaşkınlıktan iri iri açılmıştı gözleri "Nasıl yani hareket ediyorlar mı?"

"Bekle." Bebeklerinin tepki vereceğini biliyordu. Bu güzel anı arkadaşının da hissetmesini istemişti.

Aradan geçen dakikalar Derin'i daha da meraklandırmıştı. Sabırsızca bekliyordu "Hani ama-" derken arkadaşının sözleriyle cümlesi tamamlanmamıştı.

"Böyle konuşmaya devam edersen korkacaklar. Onlar senin stresini hissederler. Sakin ol."

Daha sakin bekledikleri dakikaların ilkinde, ikizlerden Derin Teyzelerine küçük bir hareket ödülü gelmişti.

"Loya bu gerçek miydi? Kendim uydurmadım değil mi? Onlar elimin altından kaydılar."

"Evet canım bende hissettim. Sana merhaba dediler. Tabi arkadaş istediklerini de söylememe gerek yok."

"Loya bu müthiş bir şey."

"Kızım sana günlerdir ne anlatıyorum. Bu tarifi imkânsız bir duygu. Yaşamadıktan sonra kesinlikle bilemezsin. Geç kalma derim ben sana."

"Aklımı çeldin. Gidince hemen çalışmalara başlayacağım." derken ikisi de hem sevinç hem de hüzün gözyaşlarına izin vermişlerdi.

Zaten sıkışık olan trafik, sıcak havayla birleşince iki katı sakıntı getirmişti. Birde şu her an kornaya basanlar yok muydu işte onları kesin cezalandırmak gerekiyordu. Bu işe de ilk olarak arkasındaki şoförden başlanmalıydı. Neyse ki sıkışıklık geçmişti. Artık yoluna devam edebilirdi. Tam arabasını hareket ettirdiği anda arkadakinin çarpmasıyla olduğu yerde kalakalmıştı Ferit.

Korna yüzünden başından beri sinirli olduğu şahsı, şimdi doğduğuna pişman edecekti. Yıllardır araba sürse de, ilk defa sinirle arabadan iniyordu. "Kardeşim senin sorunun ne? Önce kornayla taciz ettin, sonrada geldin arabama çarp-" diye çıkıştığı anda şoförün kadın çıkması ile sözü yarım kalmıştı.

"Ne oldu beyefendi kadınım diye mi sustunuz?"

"Hanımefendi hem suçlusunuz hem güçlü. İnsan hiç değilse bir geçmiş olsun der."

"Şu an sizle uğraşacak halde değilim."

"Kızım sen bugün başıma bela mısın?" derken sıkıntıyla elini saçlarının arasından geçirmişti.

"Kızım mı? Oğlum sen sanırım iyi değilsin?"

"İyi olmayan kim anlamadım? Hem arabama arkadan çarptınız hem de uygunsuz konuşmalarınızla sinirimi artırıyorsunuz."

"Kardeşim ne çarpması. Sadece dokundu. Bunun için beklete-cek değilsin ya."

Normalinde bir özürle toparlanacak durum daha da içinden çı-kılmaz bir hal almıştı. Şimdi karşısındaki de arabadan inmiş ona laf yetiştirmeye çalışıyordu.

"Kardeşim bak acil işim var. Yoldan çekilin hemen gitmem la-zım." derken kadının siniri sınırları zorluyordu.

"Nereden kardeşiniz oluyorum sizin. Hem polis gelmeden şu-radan şuraya geçmem."

"Ne yani ağaç diye mi diktiler sizi buraya? Parası neyse öde-rim. Buyurun kartım."

"Sizin paranıza falan ihtiyacım yok. Dediğim gibi polisi bekle-yeceğiz." diyerek kararlı bir tutum sergiliyordu genç adam.

"Bela mısın nesin ya... Ağaç dedim ama harbi odun çıktın."

"Siz önce konuşmanızı düzeltin. Biraz kibarlık öğrenin."

"Kimden, sizden mi? derken küçümser bakışlar atıyordu.

"Neden beğenemediniz mi?"

"Hemen gitmem lazım diyorum. Hastam var."

Hasta lafı biranda her şeyi değiştirmişti. "İnsan şunu başta söy-ler. Ne olacak densiz!"

"Ağzını topla."

"Şimdi seninle uğraşamam. Hasta kim?"

"Sana ne? Doktor musun?"

"Ben-" Sözleri arabadan inenle yarım kalmıştı.

Dilan Hanım arka koltukta, kendisiyle alakadar olduğu için çok fazla olaylarla ilgilenememişti. Dakikalardır kardeşinin sakinleme-sini bekleyen kadın en sonunda dayanamamış ve arabadan inmişti. "Ceylan beni yolda doğurtturmayacaksın değil mi?"

"Yok abla ben seni hastaneye götürmeye çalışıyorum ama şu karşındaki ağaç kılıklı yüzünden yolda doğurmana az kaldı."

Hamile kadın gördüğü yüzle rahatladığını hissetmişti. Gökte ararken yerde bulmak bu olsa gerekti. "Doktor Bey!"

"Dilan Hanım!"

Ferit endişeyle hamile hastasının yanına gitmişti. "Umarım bir sorun yoktur."

"Sorun mu bilmem ama biraz sancım var. Tedbirli olmak iyidir dedik. Yola düştük."

"İyi yapmışsınız. Kaç haftalıktı?"

Olayları tam anlamayan Ceylan duyduğundan sonra çenesini yine tutamamıştı. "Ne yapacaksın nüfusa mı kaydedeceksin?"

Hamile kadın biranda seslenmişti "Ceylaaan!"

Dilan Hanım'ın hatırı vardı yoksa verecek cevabı biliyordu bu dengesize.

Mahcup bir şekilde söze başlamıştı Dilan Hanım "Siz onun kusuruna bakmayın. Telaşından ne dediğini bilmiyor."

"Ne demek ne dediğini bilmiyor abla?"

"Ceylan artık bir sussan da derdimi anlatsam Doktor Bey'e."

Şaşkınlıktan açılmış gözleriyle "Doktor mu?" derken yan bir bakış atmıştı genç adama.

"Evet, Ceylan Hanım. Benim doktorum."

Şaşkınlıktan kekelemeye başlamıştı "Ben... Yani..."

Ferit hafif alaycı tebessümü eşliğinde "Önemli değil. Özür dilemenize gerek yok." diyerek genç kızın şaşkın yüzüne keyifle bakmıştı.

Duydukları kendine getirmişti genç kızı. "O özrü ancak rüyanda görürsün."

"Ceylan kime diyorum"

"Ama abla-"

Yanına geldiği kardeşinin kolunu hafiften çimdikleyerek ağzının içinden "Yolda doğurmamı istemiyorsan hemen özür dile." diye fısıldamıştı.

Yırtıcı aslanın, süt dökmüş kediye dönüşme halini izlemek inanılmaz keyifliydi. Hele ablasına yalvarır gibi bakışı yok muydu? En iyisi daha fazla eziyet etmemekti. "Sizin hatırınız var Dilan Hanım. Özre gerek yok."

Ne birde lütuf mu ediyordu bu adam şimdi. "Sizin acımanıza ihtiyacım yok bir kere. Ö...özür dilerim."

Gülümsemesi yüzüne daha da yayılmış bir şekilde Ceylan'a dönmüştü. "Önemli değil, küçükhanım." dedikten sonra hastasını ihmal ettiği aklına gelmişti. "Kusuruma bakmayın Dilan Hanım. Kaç haftalık demiştiniz?"

Kardeşinin haline gülmemek için o da kendini zor tutuyordu ama gülerse sonunda zararlı çıkacağı kesindi. "Bu deli kız yüzünden daha söyleyememiştim."

"Abla çok kötüsün."

"Yalan mı güzelim. Zaten bu durum bebeğime eğlenceli gelmiş olacak ki, şimdi daha sakin. Yirmi altı haftanın içindeyim Ferit Bey."

"Demek yirmi altı hafta. Yalancı bir sancı olabilir ama tedbirli olmakta yarar var. Bir kontrol etsek iyi olur."

"Siz öyle diyorsanız."

"Bir sokak ötede almam gereken birileri var. Bende hemen hastaneye geçeceğim. Orada görüşürüz."

"Teşekkür ederim Doktor Bey."

"Ne demek Dilan Hanım. Ayrıca bu sıkıntılı durum için üzgünüm." Sonra arkadan onları dinleyene dönüp "Sizinle de tanıştığıma memnun oldum Ceylan Hanım." diyerek genç kadına hafif alayla karışık bir gülümseme göndermişti.

Ceylan ablasının arabaya binmesini fırsat bilerek, bu memnuniyete kendi çapında karşılık vermeye karar vermişti. "Ne demek efendim. Asıl sizin gibi bir ağaç... Pardon üstün kişilikli doktorla tanıştığım için ben çok çok çok memnun oldum."

Ferit yüzünde bir gülümsemeyle arabasına binmiş, kendisini bekleyenlere doğru yol almaya başlamıştı. Evin önüne geldiğinde daha çalmadan açılmış olan kapı, hanımların çok kızdığını ve endişelendiğini gösteriyordu.

"Ferit neredesin canım ya? Ne kadar endişelendik bir bilsen."

"İyiyim güzeller. Yolda küçük bir kaza oldu ama sorun yok. Hadi kızlar, miniklerimiz bizi bekliyor."

"Zaten amcalarını bekleyerek ağaç oldular. Biraz da biz bekletsek sorun olmaz."

Bugün duyduğu ikinci ağaç benzetmesiydi. Aklına gelen Ceylan yine yüzünde gülümsemeye neden olmuştu.

"Oğlum bu suratının hali ne?" derken keskin bakışları iş üstündeydi Derin'in.

"Ne olmuş ki suratıma?" Yakalanmıştı. Şimdi bunun nedenini bulmadan bırakmazdı Derin.

"Sende var bir haller ama seni sonraya bıraktım. Şimdi merakla ikizlerimi görmeyi bekliyorum. Sakın seni unuturum sanma. Alırım bir ara ifadeni." derken kısılmış gözlerle meydan okumuştu.

Ceylan'da, ablasıyla hararetli bir konuşmanın ortasındaydı. "Ne yani şu bahsettiğin doktor bu muydu?"

"Evet oydu? Beğenemedin mi?"

"Beğenmem mi gerekiyor? Anlayışlı, ince, kadın ruhundan anlayan adam mıydı bu?" derken gözlerini devirmişti.

"Evet canım Ferit Bey tamda bu saydıkların ve aklına gelebilecek tüm güzel özelliklere sahip biri."

"Abla ya adamı görmesem yutturabilirdin ama gördüm. Odunun önde gideni..."

"Asıl odun sensin. Atmaca gibi saldırdın adama. O halinde bile efendiliğinden ödün vermedi."

"O mu?" derken şaşkınlıktan gözleri açılmıştı.

"Bir daha adama odun modun demek yok. Senin yüzünden gül gibi doktorumla aram açılacak."

"Bak enişteme söylerim seni."

"Ceylan bak geliyor terlik diyeceğim ama şu an aşağı eğilmeye halim bile yok. Hem bu da ne demek densiz kız. Eniştende gördü Ferit Bey'i. Güvenmese göndermezdi beni."

"Tamam tamam. Şaka da yapılmıyor."

"Şakanın dozunu ayarla o zaman küçükhanım."

Ablasına ne kadar Ferit hakkında kötü şeyler söylemiş olsa da, içindeki tuhaf titreşime isim koyamamıştı. Adamı bilerek kışkırtmak hoşuna gitmişti. Gözlerindeki sinirli ifade görülmeye değerdi. Güldüğü anları saymıyordu bile. Neler düşünüyordu böyle. Adam sadece ablasının doktoruydu o kadar.

Kalbinin fısıltıları ablasının yanında oturan Ceylan'a bir türlü dirlik vermiyordu. Adama olmadık laflar söylemişti. Şimdi de onu görecek olmanın tuhaf heyecanını duyuyordu. Birazda sabırsız mıydı ne? Doktoru beklerken garip düşüncelere dalıp, gitmişti. Biranda çevirdiği kafası, ona beklemediği bir sürprizi göstermişti.

Ferit yanında çok güzel iki kadınla onlara doğru yaklaşıyordu. Bir tanesi de yaklaşık ablası kadar hamileydi ve çok yakınlardı. Yani evli miydi Ferit? Daha düş kurmadan direkt kâbusa geçmişti Ceylan. Odun ne olacak. Birde evli olduğu halde kendisine göz süzmüştü. Ablası bir de ne kadar erdemli olduğundan bahsediyordu. Çoğu erkek gibi hamile karısı dururken, başka çiçeklere bakan bir eşek arısından başka bir şey değildi.

'Kadının gözlerine bakışına bak. Üstelik tam yalancı... Şu sevgi dolu bakışı yapıp da, etrafına bakabilmek büyük oyunculuk ister.' İçi içini yemeye başlamış, düşünceler kafasında raks halindeydi. *'Ne kadar yüksek karakterli olduğunu bilmem ama yalancı, oyuncu, düzenbaz bir eşek arısı olduğunu biliyorum.'* diye içinden sayarak, gözlerindeki öfkeli şimşekleri kendilerini fark eden Ferit'e göndermeye başlamıştı.

Biranda dengesi bozulan Loya'ya destek olmak için, belinden tutarak yürümesine yardım ediyordu. Endişeli bir ses tonuyla "Sen yemeğini yedin mi?" diye sorarken, genç kadının tekrar düşme tehlikesi yaşamaması için daha dikkatliydi.

"Yedim dedim ya Ferit. Daha ne kadar soracaksın? Sadece biranda gözüm kararadı. Normal bir şeydi. Çok iyiyim doktor bey. Endişelenme." derken kendini biraz geriye çekip, gözleriyle ona iyi olduğunu anlatmaya çalışmıştı.

Tam kafasını çevirdiği anda görmüştü Ceylan'ı. Yine ne yapmıştı da, öyle öldürmeye hazır halde bakışlar fırlatıyordu. Eğer o bakışlardan çıkanlar gerçek ok olsa, şimdiye baştan ayağı oklarla kuşatılıp, son nefesini vermiş olacağı kesindi. Gördüğünü belli etmek için kafasıyla küçük bir selam işareti yapmış karşılığında da, umursamaz bir omuz silkişle ödüllendirilmişti.

Bu hareket Derin'in dikkatinden kaçmamıştı. "Oğlum neler oluyor? Kıza ne yaptın? Öldürecek sanki seni."

"Önemli değil Derin. Hastamın kardeşi, biraz sorunlu bir tip... Sonra anlatırım. Sizi biraz bekleteceğim. Önce onlarla ilgilenmem gerekli."

"Biz bekleriz sen hastanla ilgilen."

Derin ise Ferit'in ardından, tuhaf tuhaf bakıyordu karşıdaki kıza. Bir şeyler olduğu kesindi. Kızın kendilerine bakışını da hiç beğenmemişti. Sanki elinden bir şeylerini almışlar gibiydi. "Loya şu kıza baksana."

"Niye ne oldu ki?"

"Ne bileyim canım. Tanıdık biri falan mı? Hani önceden görmüşsündür."

"Yok daha yeni görüyorum. Yanındaki bayanı daha önce görmüştüm ama o kızı gördüğümü sanmıyorum. Bir şey mi oldu?"

"Kızım şuna baksana bizimkini boğazlayacak resmen."

"Abartma Derin."

"Bende Derinsem bu kızda bir iş var derken yanılmamışımdır."

"Medyum Derin işbaşında desene."

"Sen ne dersen de, o kızda bir şey olduğu kesin."

Aklına gelen düşüncelere ise *'Acaba olabilir mi?'* demeden duramıyor, ince ruhlu arkadaşı bu hırçın kedinin tırnaklarından nasiplenirse diye de endişeleniyordu. *'Aman nasiplensin, hiç değilse artık çevresine bakmaya başlar.'* derken yüzünde her zamanki bilmiş sırıtmasıyla kapıdan içeri girenlerdeydi gözü. "İnsanın kaderinin karşısına ne zaman çıkacağı belli olmazmış." Sözler mırıldanır gibi dudaklarından dökülmüştü.

"Bir şey mi dedin canım?"

"Yakında kokusu çıkar dedim."

Şaşkın şaşkın bakakalmıştı Loya. "Derin uçtun yine."

"Bekleyelim Loya sadece bekleyelim..." derken hala gözleri odaya girenlerin ardındaydı.

İçeri girdiklerinden beri Ceylan'ın gözlerinin tacizi altındaydı. Bu kız gözleriyle kesin birini öldürebilirdi. Neyse ki, dayanıklı çıkmıştı. Yoksa şimdiye kadar çoktan öbür tarafa yollanmıştı.

"Hazır mısınız Dilan Hanım?"

"Evet Doktor Bey."

"Başlayalım o zaman." derken bir yanda da ultrason ekranındaydı gözü.

"Bizim ufaklık nasıl?"

"Keyfi son derece yerinde."

"Allah'a şükür. Son aylara yaklaşırken stres daha da artıyor." derken rahatladığı her halinden belliydi.

"Bu gayet doğal."

Ultrasonda gördüğü yeğeni gözlerini ışıldatmıştı. İlk defa gelmişti ablasıyla. Ama doğuma kadar hep onunla olacaktı. Bunu kaçırmasına imkân yoktu.

"Şunlar elleri mi?"

Biranda duyduğu sese dönmüştü Ferit. Bu ses biraz önce kendisine ölümcül oklar fırlatan kızdan mı çıkmıştı? "Evet elleri. Bakın şunlarda ayakları."

İkisinin de gözleri buluşmuştu. Ne kadar güzel gözleri vardı öyle.

Ceylan kapıldığı ruh halinden Ferit'in bakışları ile dönmüştü. *'Bak yine bakıyor gıcık. Dışarıda hamile karısı var şunun yaptığına bak. Tövbe tövbe...'* diye kendiyle konuşurken içinde de büyük bir savaş veriyordu.

"O kadarını anladım zaten" derken yine eski Ceylan'a dönüşmüştü.

Kontrol bittikten sonra durum hakkında konuşmaya başlamışlardı.

"Endişelenmenizi gerektiren bir şey yok. Rahat olabilirsiniz. Sanırım sizi bugün biraz uğraştırmak istemiş."

"Daha doğmadan başladı desenize."

"Bunlar iyi günleriniz. Daha sonra öyle bir saltanat kuruyorlar ki, hayat onların ekseni etrafında dönüyor."

İşte beklediği fırsat eline geçmişti. "Deneyim konuşuyor desenize."

"Efendim Ceylan Hanım bir şey mi dediniz?"

"Sanırım sizin ufaklıkta size aynısını yapıyordur. Deneyim dedim."

Duydukları daha da garipleşiyordu. "Benim ufaklık mı?

"Karınızı gördük dışarıda. Doğuma az kalmış görünüyordu."

"Karım mı?" işte taşlar yerine oturmuştu. Bu küçükhanım Loya'yı karısı sanmıştı.

"Sizi gelirken gördük de Doktor Bey." derken şaşkınlığı belliydi genç anne adayının.

"Siz Loya'dan bahsediyorsunuz. Yok ben evli değilim. Kendisi çok yakın bir arkadaşım olur."

"Kusurumuza bakmayın. Sağır duymaz uydurur, bilmeyen de gördüğüne yazarmış." derken Dilan kardeşine imalı imalı bakıyordu.

O anlarda içindeki sevinci belli etmemek için öyle çok çaba sarf ediyordu ki, ablasının bakışını görememişti. Tabi karşısındaki oduna da onunla ilgilendiğini belli ederek bir zafer kazandırma niyeti hiç yoktu.

Kardeşinin aklından geçenleri bir türlü anlayamayan Dilan "Biz gidelim. Teşekkürler Doktor Bey. Size de zahmet verdik." diyerek ayağa kalkmıştı.

"Ne demek bu benim görevim. Hem her şeyin normal olmasına sevindim."

"Benim kadar olamaz sanırım." derken her ikisi de tebessüm ediyordu. Kapıyı açmıştı ama Ceylan hala peşinden gelmemişti "Ceylan, çıkalım güzelim."

Son anda ablasının sözlerine duymuştu. "Tamam abla geliyorum." deyip yürümeye başlamış, aniden de aklına gelenle arkasını dönmüştü.

Ferit bu dönüşe hazırlıklı olmadığından biran çok yakınında bulmuştu Ceylan'ı. Tuhaf bir çekimi vardı genç kızın. Onunla uğraşmak hoşuna gitmişti ama ya sonrası. Bunun için kendine güvenebiliyor muydu? Denediği tüm ilişkilerin sonunda, büyük bir hüsran kalmıştı. Orada hala tüm ihtişamı ile otururken Loya, kalbi hazır mıydı başka birini kabul etmeye? "Affedersiniz" derken biranda mesafeli çıkmıştı sesi.

Genç kızda hissetmişti ondaki bu ani değişimi. Dikkatli bir şekilde gözlerine bakıyordu. Sanki orada görebilecekmiş gibi Ferit'in iç dünyasını. "İyi günler" derken karşısındakini araştırır gibi bakmıştı gözlerine. Genç adamdan yayılan tuhaf bir elektrik vardı. Sanki dokunsa onu çarpacak kadar kuvvetli bir akımdı, şu an karşı-

sındaki adamın yaşadıkları. Biranda aklına gelen düşünceler, daha yeni tanıdığı biri için çok fazlaydı. Onun hakkında ne biliyordu ki, böyle hislerle dolmuş, kimseyi etmediği gibi merak etmişti. *'Seni çözeceğim Ferit Ekimoğlu'* derken kararlıydı.

"Ferit en sonunda bize sıra geldi. Kuzum sen beni meraktan öldürmeye mi niyetlisin?" diyerek girmişti içeri.

"Hayır arkadaşların hası. Sana bir şey olursa kendimi affetmem. Zaten buna ben neden olursam Mehmet kesin beni vurur."

"O zaman ona göre davran. Hadi Loya hazır mısın?"

"Hazırım."

Ekrandaki görüntü mucizeden de öteydi. İnanılmazdı... Gözleri dolu dolu olmuştu. "Bunlar çok güzel Loya" derken arkadaşının elini sıkıyordu.

Loya da ondan farklı değildi. Onları her gördüğünde kalbi daha da sevgiyle doluyordu. "Öyleler değil mi?"

"Söz bulamıyorum duygularımı ifade etmek için. Ferit sence de büyüleyici değil mi?"

İçinin sıkıntısı bir anlık bir boşluktan yararlanıp, ortaya çıkmıştı. Tam da bu anda gelmişti Derin'in sorusu "Bir şey mi dedin Derin?"

Gözlerinin içine bakarak konuşmuştu. Kısılmış gözleri bir şeyleri merak ettiğini gösteriyordu. "Büyüleyici değiller mi?"

"Öyleler." derken gözleri, sevinç gözyaşları eşliğinde ekrana bakan kadındaydı.

Kaç erkek sevdiği kadının başkasından olan çocuklarını böyle izlemişti. Kaç erkek sevdiği kadının bu en mutlu anlarına, hem yakın hem uzak olmuştu. Kaç erkek gerçekleşmesini istediği hayallerine böyle uzaktan bakmıştı. Gönlü neler neler istese de, onlara düşen bu hayat oyununda arkadaşı oynamaktı. Derin bir nefesle tüm düşünceleri saklı oldukları sandıklara ötelemiş ve yine olması gereken adama dönüşmüştü.

"Her şey yolunda Loya. Endişelenmeni gerektirecek hiçbir şey yok. Rahat olabilirsin." Sesinin tonu tam da bir dosttan istendiği gibi çıkmıştı.

"Sağol Ferit." derken onun gözlerine büyük bir minnettarlıkla bakıyordu. Ondan istediği iyiliğin büyüklüğünün farkındaydı. Ferit inanılmaz bir adam olduğunu her zaman göstermişti. Ona olan borcunu hiçbir zaman ödeyemeyeceğini biliyordu. Keşke ona beklediği yakınlığı verebilecek olsaydı. Keşke onun mutlu olması için elinden gelen bir şeyler olsaydı.

"Evet kızlar ne yapmayı düşünüyorsunuz? Hemen eve mi geçeceksiniz?"

"Loya ben gitmeden bebekler için alışverişe çıkalım. Onlara bir şeyler almak istiyorum. İlk kıyafetleri teyzelerinden olsun ne olur."

"Tamam deli kız gidelim. Ama abartma. Seni bilirim. Meleklerimi süs bebeklerine çevirirsin sen."

"Tabi ki güzeller güzelim bir prenses olacak. Prensesler de süslü olur. Tıpkı Teyzesi gibi..." diyerek toparlanmışlardı.

"Sağ olasın Ferit."

"Sizi bırakayım mı diyeceğim ama son anda bir hastam acilleşmiş. Onu getiriyorlarmış."

"Sen işine bak. Biz şuradan bir taksiye bineriz. Merak etme iyi bakarım Loya'ya."

"Kendine dikkat et ikiz annesi."

"Emredersiniz Doktor Bey."

Yatağına uzanmış düşünüyordu arkadaşıyla yaptıkları konuşmayı.

"Oğlum benim pabucum dama atıldı sanırım."

"Niye ne oldu ki?"

"Annemler yeni gelen bebeği daha çok seviyorlar."

"Oğlum o senin kardeşin. Tabi sevecekler."

"İşte öyle değil. Beni eskisi kadar sevmiyorlar biliyorum."

"Enes abartıyorsun ama..."

"Tabi sen nereden bileceksin. Sanki senin kardeşin var."

"Olsaydı severdim. Senin gibi böyle sızlanmazdım."

"Olsun da görürüm seni..."

Enes bilmiyordu ama onun hem de iki kardeşi birden olacaktı. Çok sevecekti onları. Ama arkadaşının sözleri, içinde kıpırdanmalara da neden olmamış değildi. Şimdi Loya onu daha mı az sevecekti? Ya da babası... Yok yapmazlardı. Yoksa yaparlar mıydı? *'Ama o zaman çok üzülürüm.'* diye düşünürken yüzünün de hüzünlenmesine engel olamıyordu.

Sonra içindeki diğer ses dile geliyordu bu anlarda da *'Sen abisin. Onları koruyacaksın.'* Bu seferde yüzüne geniş bir gülümseme yerleşiyor, abi olmanın güzellikleri geliyordu hemen karşısına. Abi olunca büyük olmuş olacak, kimse ona sen küçüksün diyemeyecekti. Hem babası da, Loya da onu kardeşleri olsa da severlerdi.

✱✱✱

Kutay dakikalardır oğlunu izliyordu. Tuğrahan'ın değişen yüz hatları, yorgun bedenini sarıp, tüm sıkıntılarını alıyordu. Son günlerde tek dayanağı o olmuştu. Uyurken yanına gelip, kokusunu içine çekmek, duymayacağını bilse de onunla konuşmak alışkanlık yapmıştı. Neler neler konuşmuyordu ki o anlarda. Yaptığı hatalardan, eski günlerden, oğluna sevgisinden ve Loya'dan... Tuğrahan'ı üzmemek için yanında Loya'dan çok söz etmezken, uyuyan oğluna her şeyden bahsediyordu.

Oğlunun onun gidişi karşısında böyle sessiz kalması başlarda çok şaşırtmış ve tekrar içine kapanması ihtimaline karşı da çok korkutmuştu. Ama oğlu yine onu şaşırtmış ve bu günleri herkesten daha sakin atlatmıştı. Yine Loya'ya olan sevgisinden bahsediyordu ama halinde bir de kabulleniş vardı. Aslında bunun görünürde olduğunu, onunda kendi gibi özlemler içinde kavrulduğunu biliyordu. Loya'sını ona geri getirecek, sonrasında da evden ayrılmaması için elinden gelen her şeyi yapacaktı.

Tuğrahan'm yüz kasları şekilden şekle girerek yorulmuştu artık. Aklından geçenleri öğrenme isteği ağır bastığı anda "Ne oldu ufaklık, kafandan neler geçiyor?" diye seslenmişti.

Yakalanmıştı. Şimdi ne diyecekti? Hiçbir şey de anlatamazdı. Tamamda anlatmasına gerek yoktu. Sanki babası kafasının içini göremezdi ya. Aklına gelen fikirle gözleri parlamıştı. Babasına sorabilirdi. O da kıskanma konusundaki soru işaretlerini giderebilirdi.

"Baba sence ben kıskanç mıyım?"

Oğlundan gelen ani ve beklenmedik soru şaşırtmıştı Kutay'ı "Sen ve kıskançlık? Aklında ne var yine oğlum?"

Tuğrahan "Hadi ama soruma yanıt vermedin." diyerek nazlanmıştı babasına.

Oğlunun hali cevap vermeden kurtuluşu olmadığını göstermişti. "Sen kıskanç bir çocuk değilsin. Bazen dediğim dedik oluyorsun ama kıskanç tarafını henüz hiç görmedim."

Gözlerindeki meraklı pırıltılarla sormuştu. "Henüz görmedim ne demek baba?"

"Yani oğlum senin kıskanman gerektirecek bir durum ya da kişiyle karşılaşmadın. Bu yüzden bu sorunun cevabı çok sağlıklı olmaz. Ama bence sende bu olgunluk olduktan sonra kıskançlık yapmazsın."

Soruyu başka şekilde sorması gerektiğini anlamıştı. "Baba, mesela senin ve Loya'nın bebekleri olsa, ben onları kıskanır mıydım?"

İşte bu da beklemediği yerdendi. Loya ve onun bebeği... Kulağa ne güzel geliyordu. Loya'nın karnında kendi bebeğini taşıması düşüncesi bile böyleyse, gerçeği nasıl olurdu... Gözünün önünde beliren hamile Loya görüntüsü nefesinin kesilmesi için yeterliydi.

"Baba! Sana diyorum. Onları kıskanır mıydım?"

Daldığı güzelliklerden çıkmak istemiyordu ama küçüğü de ondan bir yanıt bekliyordu. Tuğrahan'ın yanına oturup, gözlerinin içine bakarak "Kıskanmazdın oğlum. Sen özel bir çocuksun. Eğer bebeklerimiz olursa sen onlara bizden iyi bakardın. Kalbin rahat olsun." diyerek rahatlatmıştı.

"İyi bakardım değil mi baba?"

"Bakardın paşam. Hem de gözün gibi bakardın. Senin çok büyük bir kalbin var. Benim aylar sonra gördüğümü sen anında görmüştün. Keşke senden biraz ders almış olsaydım. Şimdi bu hasreti çekmek zorunda kalmazdık."

Babasının sözlerinden bir şey anlamamıştı ama aldığı yanıt içini rahatlatmıştı. Arhan ve Asel'e iyi abi olacağını düşünüyordu. Onları hemen görmek, hemen doğsunlar, büyüsünler istiyordu. Keşke babasına da söyleyebilseydi ama Loya'ya söz vermişti. Zamanı gelene kadar susacaktı. Erkek adam sözünden dönmezdi. O da bir Aslan erkeğiydi.

Oğlunu odasında bırakan Kutay kendi tarafına yönlenirken, aklında hamile Loya görüntüleri geçit yapıyordu. Ondan bir değil birkaç çocuk istiyordu. Ama bunu yapması için önce bulması ve kendini affettirmesi lazımdı. Sonra çalışmalara büyük bir zevkle başlardı.

Loya hayallerinde bazen öyle canlıydı ki, Kutay o anları bırakmayı hiç istemiyordu. Kafasındaki düşüncelerle daldığı uykuda yine böyle bir hayale ev sahipliği yapıyordu.

Kollarındaydı Loya. Geçirdikleri sıcak saatlerden sonra onun nefesinin dinginliğiyle dinlendiğini hissediyor, kokusu başını döndürüyordu. Yaşadıkları inanılmaz anların hayalleri her anını kuşatıyordu. Çok yorulduğunu bildiği halde, vücudunun hala onunla olmak istemesinin sancısını çekiyordu. Kıyamıyordu da karısına. Sarılarak uyumak, göğsündeki başın sıcaklığı ve Loya'nın uykusunda bile yaramazlık yapan elleri. Hayatın güzelliğini keşfetmesini sağlıyordu. Gün geçtikçe içindeki sevginin daha da büyüdüğünü hissediyor, bunun mutluluğuyla yaşama daha da sıkı sarılıyordu.

Ve yine rüyanın sonuydu. Kollarındaki güzellik kaybolup, onu gerçeğin ayazıyla baş başa bırakmıştı bu soğuk odada. Aldığı derin nefesi verirken, tekrar aynı rüyayı görmek için hemen uyumak istese de, bunun olmayacağının bilinciyle dalıyordu bu sefer yalnızlık kokan uykunun kollarına.

Okadar güzel şeyler almışlardı ki, ikisi de taşımakta zorluk çekiyordu. Sadece birkaç parça diye girdikleri mağazaları resmen talan etmişlerdi. İkiz bebek için alışveriş yapmanın, çok daha karışık olması ile karşı karşıya kalmış olsalar da, anında alışmışlar ve düşündüklerinin aksine birçok şeyi almayı başarmışlardı küçücük zaman diliminde.

"Loya şunu da alalım mı?"

"Güzelim onun kırmızısını aldık ya."

"Tamam da yeşili de çok hoş."

"Derin sence yeterli değil mi güzelim? Hem bunları nasıl taşıyacağız."

"Düşündüğün şeye bak taksiler ne güne duruyor. İçimde kalmasınlar yoksa çatlarım."

"Delisin Derin gerçekten delisin."

"Kızım insanın her zaman ikiz yeğenleri olmuyor herhalde. Tabi ki teyzeleri onlara her şeyi alacak."

"Bak senin yüzünden şımarık bir şey olacaklar."

"Olacaklar tabi."

"O zamanda gelip, yardım edersin."

"Doğduklarında yanlarında olamamak zaten kötü. Bir de her zaman görememenin sıkıntısı da var. Keyfimi bozmasan olmaz sanki. Nerden çıkardın şimdi hasretliği"

Derin'in dolan gözleri Loya'yı da üzmüş, o da gözlerinden dökülen damlalara engel olamamıştı. Karnının izin verdiği ölçüde sarılmıştı can dostuna. "İyi ki varsın Derin. Tamam o yeşili de al."

Duyduğundan sonra biranda enerjiyle dolmuştu Derin "Gerçekten mi?" derken gözleri ödül kazanmış çocuklar kadar neşe saçıyordu etrafa.

"Hıı... hıı..."

Alışveriş faslı bittiği anda karınlarından gelen zil sesiyle karşılaşmışlardı.

"Ben çok acıktım Loya. Eve kadar dayanamam söyleyeyim."

"Ben de acıktım. En iyisi burada yiyelim. Yoksa bebeklerim aç kalacaklar."

Bekârken çok sevdikleri mekâna, uzun zamandan sonra ilk kez geliyorlardı. Şimdi ikisi de evli, ikisinin de farklı hayatları vardı. Yedikleri yemeğin bile tadı değişik gelmişti.

"Buradaki böreğin yerini hiçbir şey tutmuyor. Giderken Mehmet'e de mi götürsem? O da çok sever."

"Kızım nasıl götüreceksin. Sanki beş dakikalık yola gidiyorsun."

Sözler ağzından çıktığı anda arkadaşının suratının aldığı halle susması gerektiğini anlamıştı. "Tamam tamam bir şey demedim."

"Daha ne diyeceksin sanki. Yine gurbetliği soktun aramıza."

"Sende çok alıngan oldun yani. Ben miyim hamile sen mi? Asıl benim alıngan olmam lazım. Bak hiç naz yapıyor muyum?"

Gerçekten de yapmıyordu. Hamileliğinin en güzel günlerini

yaşıyordu ama bunu paylaşmak için yanında kimsesi yoktu. Birkaç gün sonra kendisi de gidince yine yalnız kalacaktı. Hiç değilse Yıldız Annelere nerede olduğunu söylemesinin iyi olacağını düşünse de, Loya'nın kesin tavrı yüzünden bu konudan hiç bahsetmiyordu. Yine de gidiş günü yaklaştıkça, onu burada tek başına nasıl bırakacağını düşünüp, duruyordu.

Nasılda iştahla yiyordu önündeki yemekleri. Tanıdığı Loya yemek yemeyi unutan, hayatı pastalarıyla çevrili, kendi dünyasında mutlu bir kızdı. Ailesi şirkette çalışması için çok baskı yapmıştı. Onlara göre değildi kızlarının küçük bir pastane işletmesi. Ama Loya'nın kararlı tavrı herkese kabul ettirmişti isteklerini. Zor olmuştu ama başarmıştı.

Tam hayatında her şey istediği gibi giderken, tekrar başlamıştı evlilik baskısı. Yıldız Teyze ne çok aday bulmuştu. Kendi bile hatırladıkça şaşırırdı. Hesap tutsalar, istenme rekoru kırabilirdi Loya. Ama hiçbirine evet dememişti. Bir gün diyecekse istediğine diyecekti. Onun içinde bekleyecekti. Ama olan olmuş ve nasıl olduğunu bile anlamadan bağlanmıştı Kutay Aslan'la hayatları.

Günler geçmiş en sonunda gelmişti Derin'in ayrılık vakti. Onu yolcu etmek ne zor olmuştu. Kalbi hala sızlıyordu ama arkadaşını üzmemek için sabrının son kırıntılarına kadar dayanmıştı. Hareket eden arabadan sonra açabilmişti gözyaşlarının önündeki setleri. Birbiri ardına düşen damlalar, hüznünü silmeye çalışıyordu kalbinin.

Gözyaşları mesaisini bitirince, yüzünü yıkayarak rahatlamaya çalışmıştı. Çünkü bugün perşembeydi ve küçüğü onun aramasını bekliyordu dört gözle. Ne çok ihtiyacı vardı şu anda onun sıcaklığına ve gülen gözlerine. Eline aldığı telefonda çevirmişti tuşları.

"Alo. Ben Nevin Serez. Tuğrahan'ın teyzesiyim. Onunla görüşebilir miyim?

"..."

"Tamam bekliyorum. Teşekkürler."

Sanki dakikalar geçmemek için anlaşmışçasına diretiyorlardı. Ayaklarının onu taşımayacağını anladığı anda oturmuştu kanepeye. Karşıdan gelecek sese odaklanmıştı tüm dikkati. Bekledi... Bekledi... Sonunda beklediği gelmişti.

"Annem" derken küçük çocuk Loya'ya bağışladığı mutluluğu bilemezdi. Yorgun kalbi ne çok sevinmişti bu sesle.

"Kuzum benim bir tanem." derken istemeden de olsa, gözünden bir damlanın düşmesini engelleyememişti.

"Anne çok özledim seni. Hep özlüyorum zaten. Ah keşke günler çabuk geçse. Sizi bana hemen getirse."

"Ben de çok özledim bir tanem. Burnumda tütüyorsun. Hasretin içimi eritiyor güzel gözlüm benim..."

"Daha çok var mı anne?"

Ne diyecekti ki küçüğüne. Kendi bile bilmiyordu bu sorunun cevabını. Aslında ikizlerini dünyaya getirdikten birkaç ay sonra ortaya çıkmaktı kararı. O zaman daha sağlam basacaktı adımlarını yere. Ama yine de o günlerin düşüncesi bile dizlerini titretiyordu. Kuvvetli olması gerekirken, bu güçsüzlüğü onu üzüyordu. Artık sorumlulukları artmıştı. Kendini değil, öncesinde iki küçük canı düşünmeliydi. Çoğu kişi hamileliğini gizledi diye kızacaktı. Ama buna mecburdu. Kutay istemediğini söylese, dayanma sınırı daha da aşağılarda kalırdı. Bebeklerinin karnında bile olsa, bunu duymalarını istememişti. İstenmediklerini bilerek doğmalarındansa, uzakta yalnız ama çok istenerek doğmaları en iyisiydi.

"Biraz daha var küçüğüm biraz daha. Sonra hasretimiz bitecek?"

Bitecek miydi gerçekten. Kutay ona Tuğrahan'ı gösterecek miydi? Kararlıydı ne olursa olsun, onu görecek ve küçük kalbinin çektiği yalnızlığı dindirecekti. Buna Kutay bile engel olamayacaktı. O da en az ikizleri kadar onundu. Küçüğünün gözünden akacak tek damlaya dahi dayanmaya niyeti yoktu. Kutay bundan böyle daha çok görmek zorunda kalacaktı Loya'yı. İkizlerini de babalarından ayrı tutmak istemiyordu. Eğer görmek isterse, izin verecekti. Meleklerinin en büyük hakkıydı babalarını tanımak. Belki doğmadan istemeyebilirdi ama doğmuş olan çocuklarına, o kadar katı olamayacağını düşünüyordu. O meleklere kim kayıtsız kalabilirdi ki, Kutay Aslan kalsındı.

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten kuzum. Söz veriyorum sana. Loya sözü..."

"Anne biliyor musun, Enes'in pabucu dama atılmış."

Oğlunun daldan dala atlamaları her zaman onu şaşırtmıştı. "Ne olmuş... Ne olmuş?"

"Pabucu dama atılmış. Yani kardeşi olunca ailesi ona çok ilgi göstermemiş."

"Senin pabucun dama atılmaz ki, bir tanem. Sen benim kuzumsun."

"Biliyorum anne. Ben büyüğüm. Onlar küçücük. Ben onlara çok iyi bakacağım."

"Bakacağına eminim kuzum."

"Hem babamda kıskanmayacağımı söyledi."

İşte yine bir şaşkınlık nöbeti daha derken, Kutay'ın neler bildiği hakkındaki endişesi artmıştı. "Kuzum sen ona söyledin mi?" derken sesi titremişti.

"Yok anne söylemedim. Ona sadece sizin bebeğiniz olsa, ne olurdu dedim. Ben kıskanır mıydım dedim."

"O ne dedi güzel gözlüm?" Merakla çıkmıştı sözler dudaklarından.

"Kıskanmazdın dedi. Onlara iyi bakardın dedi. Birde..."

"Birde ne kuzum?

"Tam anlamadım ama keşke benim kadar akıllı olsaymış da her şeyi önceden görseymiş."

"Baban bunu mu dedi?"

"Böyle bir şey dedi."

"Doğru söylemiş canım. Sen çok akıllı bir çocuksun. Babandan daha zekisin."

Duydukları gururunu okşamıştı. Loya'sı demek ki, onu zeki buluyordu. "Teşekkürler annecim."

"Ne için kuzum?"

"Beni çok sevdiğin ve terk etmediğin için."

"Ah güzel gözlüm seni ne çok sevdiğimi anlatmaya kelimeler yetmez. Bu telefonu kapatmak ne zor bilsen..."

"Biliyorum annecim. Bana da zor geliyor. Bir dahaki telefonunu dört gözle bekleyeceğim. Arhan ve Asel'e de selam söyle. Onları da çok seviyorum."

"Seni duyuyorlar canım."

"Gerçekten mi?

"Tabi ki. Onlar şimdi içimdeler ve senin her sözünü duyuyorlar."

"Doğru ya onlar içindeler. Arhan... Asel... Sizi çok seviyorum. Güzel kardeşlerim benim."

"Gönlü güzel oğlum, kapatma zamanı."

"Seni seviyorum anne..."

"Bende seni seviyorum..."

İşte yine kalmıştı aklındaki düşüncelerle baş başa. Bugün her zamankinden daha zorlu bir gündü. Kendini çok yalnız hissediyordu. Bu yalnızlığı paylaşacak kimsesi de yoktu. Derin yoldaydı. Hazal işleriyle uğraşmak zorundaydı. Ferit'e de bu kötülüğü yapamazdı. Yalnızlığıyla yine tek başına kalmıştı. Melekleri ona güç verse de, bazen kendini taşıyamadığını hissediyordu. Bugünün zorlu olacağı çok belliydi.

Kafasını dağıtmak için açtığı müzik kanalı da iyi gelmemişti. Sanki anlaşmışçasına hep hüzünlü parçalar çıkıyordu. En son çıkan da çok dokunmuştu.

"Öyle çok şey var ki içimde hep sustuk konuşmak yerine Konuşmadığımız her ne varsa seninle sakladım gözlerimde"

Ekrandaki ses sanki kendilerini anlatıyordu. Hep susmuşlardı. Gerekli olan zamanları kullanamamışlardı. Birbirlerine yakınken uzak olmuşlar. Bunun sonucunda da hiç anlamamışlardı birbirlerini.

"Belki yanlış yoldayız.

Kaybolduk kaybolduk gizleyince kendimizde yorulduk.

Her hatada telafi gerekli değil mi?

Bizi durduran gurur mu kibir mi?"

"Sana karşı birazcık gurur yapabilseydim. Karşında bu kadar aciz kalmasaydım Kutay. Keşke kibrini yıkıp, ardındakini gösterebilseydin. Keşke..."

Kendini çok yorgun hissediyordu. Dinlediği şarkı üzgün olan ruhunu daha da acıtmıştı. Biraz uyusa daha iyi olurdu. Bu yüzdendi kapanan gözlerine izin vermesi.

Burası neresi? Ben neredeyim? Ama bu... Bu... Hayır, gerçek olamaz. 'Tuğrahan beni duyuyor musun? Kutay ben buradayım.' Kimse onu görmüyordu. Ne kadar mutlulardı.

Biranda kafasını çevirdiğinde karşılaşmıştı evden çıkan kadınla. Ne kadar güzeldi. Hem de hamileydi. Merdivenleri inmeye çalışıyordu paytak paytak. Kutay nasıl yetişip, elini tutmuştu. Kendine hiç bakmadığı gibi bakıyordu kadına.

"Dikkat et aşkım. Sen bizim için önemlisin." derken bir yandan da güzel kadının saçlarını kulaklarının arkasına yerleştirip, yüzünü izliyordu.

'Aşkım mı?' Bir kez bile kendine güzel bir şey söyleyemeyen adam dile mi gelmişti?

"Anne..."

'Tuğrahan ben buradayım oğlum. Buradayım bir tanem.'

"Anne, Arhan nasıl?"

Duyduğu isimle elleri anında karnına gitmişti. Bebekleri yoktular. Onları hissedemiyordu. Bu... Bu olamazdı. Onlar neredeydi? Gözlerinden yağmur gibi yaşlar süzülüyor, ağlamasına hıçkırıkları karışıyordu.

'Bebeklerim... Bebeklerim...Hayırrrr!!!'

Kan ter içinde gözlerini açmıştı. Ellerini bebeklerinin üzerinde kavuşturup, ayaklarını karnına doğru çekmiş, gördüğü rüyanın etkisinin dinmesini bekliyordu. Hala hıçkırarak ağlamaya devam ediyor, bir türlü susamıyordu.

"Size bir şey olmasına dayanamam. Bana bunu yapmayın meleklerim."

En sonunda gördüğünün bir rüya olduğunu anlamasıyla rahatlamıştı. Ama ne kadar da gerçekti. Kutay'ın bakışları içini yakmıştı. Kendisine bir kez bile bakmadığı şekilde başka bir kadına bakıyordu. Zaten dememiş miydi sen benim evlenebileceğim bir kadın değilsin diye. Olacağı da buydu. Boşanmanın ardından kendine göre birini bulacak ve evlenecekti. Kutay'dan ayrılırken, ondan vazgeçmişti. Şimdi neyin pişmanlığını yaşıyordu ki... Kutay kararını daha evlendikleri ilk gün vermişti. Son gün de aynıydı. Tek gecelik bir kadından farkı yoktu. Onun için bir anlam ifade etmiyordu. Baştan beri bildiği gerçeklerle bir kez daha yüzleşmiş. Buna rağmen kalbinden geçen hüzün dalgalarının etkisinin artmasına engel olamamıştı.

Neden gün bu kadar üstüne geliyordu. Kendini dışarı atmak istiyor ama yapamıyordu. Kapının ardındaki hayatın bilinmezliği iliklerine kadar bir korku hissetmesine neden oluyordu. 'Güzel düşün güzel olsun.' diyen iyi tarafından ziyade, felaket tellallığı yapan tarafı şu anda daha ağır basıyordu. Vücudu daha da ağırlaşmıştı. Yerinden bile kalkamadığını hissetmiş ve bu karamsarlığa bırakmıştı kendini.

İçindeki sıkıntı arttıkça odasına sığamamıştı. Loya'nın iyi olduğunu bilmeye ihtiyacı vardı. Ama bunu öğrenmesi için tuttuğu adamlar bir türlü sonuç elde edemiyordu. Baktırmadığı yer kalmamıştı. Şehirleri taratıyor, yurtdışında araştırmalarını sıklaştırıyordu ama hiçbir şey yoktu. Günler geçtikçe umudu da tükeniyordu. Onu bulamayacak olma düşüncesi bile, katlanılamayacak kadar ağırdı.

Koltuğunda geriye kaykılıp, gözlerini kapatmış bir halde duruyor, onun yüzünü gözlerinin önüne getiriyordu. Anılar hala canlıydı ama gün geçtikçe daha da silikleşeceklerdi. Bunun olmasını istemiyordu. Onun içinde hep canlı kalması gerekiyordu. Kapalı gözlerinin ardında ne güzel şeyler geçiş yapıyordu. Evlendikleri gün melek gibi gelmişti gözüne, o gelinliği üzerinden çıkarmak nasılda işkence olmuştu... Başka bir karede Tuğrahan'la oynuyor... Bir diğerinde kendine meydan okuyordu... Gözünün önünden geçen kareler o kadar çoktu ki, bunları daha önce nasıl fark etmediğini düşünüp, bunun üzüntüsünü yaşıyordu. Daldığı derinlikten çıkmasına yetecek bir ip yoktu. Bu yüzden de duymamıştı çalan kapıyı.

"Dostum yine uçmuşsun."

Ses yoktu. Sanki karşısındaki duvardı da duvara konuşuyordu. "Hey kime diyorum?" Sözle anlamayacağı belliydi. Yanına yaklaşmış ve sertçe sarsmıştı çocukluk arkadaşını. "Oğlum öyle dalmışsın ki, neredeyse boğulacaktın. Tam zamanında geldim. Yoksa işin kötüydü."

Arkadaşını görmek biranda heyecanlandırmıştı Kutay'ı "Burak bir haber mi var?"

"Yok oğlum seni göreyim dedim. Biliyorsun her tarafta aratıyorum ama bir iz yok. Senin yüzünden meslekten atılacağım ona göre."

"Burak artık dayanamıyorum. Ona bir şey olduğunu düşünmekten kafayı yedim. Onu bulamazsam buna nasıl katlanırım hiç bilmiyorum."

"Hemen karamsara bağlama. Hem bunları yengeyi kaçırmadan önce düşünecektin. İş işten geçince zor olur bu durumlar. Hele bulunmak istemeyen birini bulmak, samanlıkta iğne aramaya denk."

"Ne güzel moral verdin. Senin gibi dostu olanın düşmana ne ihtiyacı var."

"Doğrucuyumdur bilirsin. Senin gönlünü yapmak için yağcılık yapamam. Yıllardır düzelmen gerektiği hakkında seni uyardım. Evlendiğin gün tamam adam olacak dedim. Bir baktım gelin hanımı evden kaçırmışsın."

"Haklısın. İçim içimi yiyor. Yaptığım hatanın büyüklüğü altında eziliyorum. Onu bir bulayım, işte o zaman yeniden doğduğum gün olacak."

Arkadaşının son günlerdeki halini hiç beğenmiyordu. Yapılan araştırmalar sonuçsuz kalıyor. Bu yüzdende yardımcı olamıyordu. "Hadi gel dışarı çıkalım. Biraz kafan dağılsın."

Yüzündeki bezgin ifadeyle cevap vermişti arkadaşına "Benim kafam dağılmaz Burak. Onu bulmadan ben rahata eremem."

"Hadi ama çok nazlandın ya."

Arkadaşının inatçılığını biliyordu. Gitmeden kurtulamayacaktı. En son istediği şey Loya yokken ortalıkta gezmekti ama Burak'ı kırmak da istemiyordu. "Tamam gidelim. Ama çok kalmam."

Geldikleri mekânda sohbet konusu da değişmemişti. Kutay'ın özel yaptırdığı aramalar hakkında uzunca konuşmuşlardı. Saate baktığında çok geç olduğunu görerek "Gitme zamanı" deyip, yönlenmişti park yerine.

Tam arabasının kapısını açtığı anda, biri kapıyı kapatmış ve arabaya yaslanmıştı.

"Merhabalar Kutay Bey"

"Yine mi sen?" Kadını gördüğü anda kan beynine sıçramıştı.

"Memnun olmadınız galiba."

"Memnun olmam gerektiğini bilmiyordum." derken sesindeki bezginlik hissedilir derecedeydi.

"İnsan hiç değilse nezaketen öyle davranırdı."

"Bakın hanımefendi sizinle uğraşacak halde değilim. Gerçekten zor zamanlar geçiriyorum ve çevremde görmek isteyeceğim en son kişisiniz. Bir daha karşıma çıkmazsanız iyi edersiniz. Bir dahakine bu kadar sakin kalamayabilirim." deyip sıkıntıyla iç çekmişti.

"Ooo tehdit mi var bunun altında?"

"Artık ne düşünürseniz düşünün. Sizinle uğraşamayacağım. Lütfen kapıdan uzaklaşır mısınız?"

"Uzaklaşmasam ne olur?" diyerek meydan okumuştu Simer.

Zaten sınırlarda gezen Kutay için bu meydan okuma hiç iyi olmamıştı. Genç kadının kolundan tuttuğu gibi arabanın kapısından çekmeye çalışmış, ani gelişen bu olay yüzünden çok yakın bir duruma gelmişlerdi. Simer pozisyonun verdiği şansı değerlendirerek uzanmıştı Kutay'ın dudaklarına. Kutay ne kadar hızlı hareket etmiş olursa olsun, genç kadının hamlesinden kaçamamıştı. Dudaklarına dokunan kadını hemen kendinden uzaklaştırmış ve elinin tersiyle silmişti dudaklarını. İğrenerek bakıyordu genç kadına. Bu kadar basitlik fazla gelmişti.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye sinirle patlamıştı.

Simer her zaman işe yarayan taktiğinin başarısızlığı karşısında şaşkındı. Kutay'ın gözlerinde gördüğü iğrenme içini acıtmıştı. Alışkındı erkeklerin bu kaçma durumlarına. Kutay'ın yaptığını da böyle zannetmişti. Ama şimdi daha iyi görebiliyordu. Kutay Aslan bildiği erkeklerden değildi.

"Lanet olsun sana yardımcı olduğum güne. Senin yüzünden sevdiğim kadını kırmak zorunda kaldım. Ona neler neler söyledim. Sen kimsin ki, hayatıma böyle müdahale hakkını kendinde görüyorsun? Bak hala kendimi tutmaya çalışıyorum. Ben evliyim. Hem de karıma deliler gibi aşığım. Ondan başka bir kadına değil dokunmak, bakmak bile istemiyorum. Git oyunlarını kimin üstünde denemek istiyorsan onun üstünde dene ama beni bir daha rahatsız etme. Hayatımda kadınlara şiddet uygulamadım ama bir daha böyle bir olayla karşılaşırsam ne olur bilmek bile istemiyorum."

Arabaya binmeden önce son kez genç kadının yüzüne bakıp "Hayat basitliklerle yaşanmaz İnsan önce kendi kıymetini bilmeli ki, karşısındaki de ona o değeri versin. Bu şekilde sadece sapkın insanlar için eğlence olursun. Bundan başka bir şey değil. Kendine değer vermeyene kimse değer vermez." diyerek oradan uzaklaşmıştı.

Simer giden arabanın ardından bakakalmıştı. Karşısındaki adamın her cümlesinde daha da yerin dibine girmişti. Yıllardan sonra ilk defa mesleğe başlamadan önceki gibi hissetmişti kendini. Masum olmayı unutalı çok olmuştu. Şimdi de bunun acısını içinde hissediyordu.

İşi erken bitmiş ve yorgun argın evine girmişti Hazal. İçinde bir sıkıntı vardı. Sanki bir güç onu eve yönlendirmişti. Anlayamamıştı yol boyunca. Ailesini aramış iyi olmaları ile rahatlamıştı. Üzerini değiştirmek için odasına girdiğinde aklına Loya gelmişti. Derin'in gideceğini biliyordu. İşi nedeniyle vedalaşmayı erken yapmak zorunda kalmıştı. Hem bugün Loya'yla da konuşmamıştı. İçindeki sıkıntı biranda daha da artınca, hemen arkadaşının katına yönlenmişti. Çaldığı kapıdan ses gelmemesi korkmasına neden oluyordu. Hemen eve dönüp, yedek anahtarı aldığı gibi kapıyı açmıştı. Neyse ki, Loya anahtarı kapının ardında bırakmamıştı.

İçeri girdiğinde Loya'ya seslenmiş ama karşılık alamamıştı. Sonunda ay ışığının aydınlattığı bir köşede bulmuştu Loya'yı. Elleri karnının üzerinde ve bacaklarını da toplamıştı. Tıpkı bir cenin pozisyonundaydı. Gözleri açıktı ama geldiğini hissetmemişti.

"Loya!" derken içindeki tüm panik sesine yansımıştı.

Korkusu giderek artıyor, ne yapacağını bilmiyordu. Kimi arayacağını da... Öncelik onun iyi olduğunu anlamaktı. Yanına çöktüğü arkadaşının alnına elini koyduğunda ateşi olmaması ile rahatlamıştı.

Onun elini hissetmesi ile Loya daldığı uykudan uyanmış, biranda göz göze gelmişti. Tükenmiş bir ses tonuyla ancak çıkabilmişti ağzından isim. "Hazal"

Onun kendine geldiğini anlamanın rahatlığıyla "Efendim canım..." diyerek sıkıntıyla tuttuğu nefesini vermişti.

"Su..."

"Hemen getiriyorum."

Koşarak gittiği mutfaktan yine aynı hızla dönmüştü. Arkadaşının toparlanarak oturmasına yardım ettikten sonra bardağı eline vermişti. "Beni çok korkuttun. İyisin değil mi?"

Arkadaşının endişeli yüzüne, tebessüm etmeye çalışır bir ifadeyle bakmıştı. "İyiyim. Geçti."

"Ne oldu da böyle oldun? Neden kimseyi aramadın?"

"Arayamadım Hazal. Kimseyi arayamadım. Kendimi çok yalnız hissettim. Çok kötü bir rüya gördüm..."

Ne kadar korktuğu sesinin tonundan ve kızarmış gözlerinden belliydi. "Sen yalnız değilsin ki, çevrende seni seven insanlar var.

Sen bu yalnızlığı kendin seçiyorsun. Bizi her zaman arayabileceğini biliyorsun."

"Biliyorum Hazal ama sizleri de üzmek istemedim."

Kafasını olumsuz anlamda iki yana sallıyordu Hazal "Asıl bizi aramazsan endişeleniriz. Bizi yanında istediğin süre boyunca hep yanında olacağız. Bunu unutma."

Gözlerinden son düşen damlalar eşliğinde "Teşekkür ederim." diyebilmişti.

Biranda aklına gelenle yüzü yine düşmüştü Hazal'ın. "Sen yemek yedin mi?"

"Yemedim. Buradan kalkamadım ki."

"Dur ben sana hemen bir şeyler hazırlayayım. Hem bende çok acıktım. Birlikte yeriz. Sen de bana bugünü sana zorlaştıran nedenleri anlatırsın." derken asıl amacı arkadaşını bulunduğu ruh halinden çıkarmaktı.

Yarım saat içinde güzel bir sofra hazırlamış, karşılıklı oturuyorlardı. "Ellerine sağlık canım. Çok güzel olmuş." deyip zorla bir şeyler yemeyi başarmıştı.

"Dökülün bakalım Loya Hanım."

Arkadaşının meraklı yüz hali gülümsemesine neden olmuştu. "İlahi Hazal ben sürahi miyim de döküleyim."

"Sürahi misin, demlik mi bilmem ama şu anda dökülmeni istiyorum. Başla bakayım."

"Biliyorsun bugün Derin gitti. Çok alışmıştım onunla olmaya. Sonrasında Tuğrahan'la konuştum. Çok şekerdi küçüğüm. Onu öyle çok özledim ki... Ona ne kadar büyük bir kötülük yapıyorum. Küçücük çocuktan büyük şeyler bekliyorum. Bunun için de kendimden utanıyorum. Telefondan sonra çok kötü oldum. Biraz dinlenirsem geçer dedim." Yüzü yine yağmur bırakmaya hazır bulutlara dönmüştü. "Rüyamda onları gördüm. Kutay evlenmişti. Mutluydu... Bensizdi... Bebeklerim yoktu. O kadar içim acıdı ki... Kendimi çok güçsüz hissettim." derken gözyaşları yanaklarına doğru akıyordu.

Ne kadar acı çektiği yüzünün aldığı şekilden belliydi. Sarıldığı arkadaşını "Şişşt, sakin ol! Hepsi rüyaydı." diyerek sakinleştirmeye çalışıyordu.

"Çok gerçekti Hazal. Kalbim yerinden sökülmüş gibi geldi.

Meleklerimi kaybettiğimi düşününce kendimi kaybettiğimi hissettim. Sonra uyandığımda yanımdaydılar. Ama hiç kuvvetim kalmamıştı. Buradan kalkamadım. Kafamdaki sesleri duymamayı başaramadım. Onlara bir şey olsaydı, kendimi asla affetmezdim."

"Onlar iyiler canım. Hem kendilerini çok seven bir anneleri var. Güzel düşünmelisin. Yoksa onları üzersin."

"Üzerim değil mi?"

"Tabi ki üzersin. Onlar senden besleniyorlar. Hem ruhsal hem de fiziksel olarak. Hadi bakalım bu kadar konuşma yeter. Şimdi uyku zamanı... Çok yorgun görünüyorsunuz küçükhanım. Derhal yatağınıza. Bende burada kalacağım. Sanırım aşağıdaki yatağımın yaylarında sorun var. Beni misafirin olarak kabul edersen çok sevinirim. Bana büyük bir iyilik yapmış olursun. Bak çok değil sadece yatağımı değiştirene kadar."

"Teşekkür ederim. Her şey için. Sizler olmasanız ben ne yapardım düşünmek bile istemiyorum."

"Bize en güzel teşekkürü sağlıklı bir şekilde ikizlerini kucağına aldığında yaparsın. Sen bizim için önemlisin. Kendine iyi bakmalısın."

"Merak etme. Bir daha böyle olmayacak. İkizlerime bir kez daha böyle bir gün yaşatmayacağım."

"İşte benim arkadaşım. Hep böyle kararlı olmalı. Hadi bakalım marş marş yatağa."

Loya yüzündeki hafif gülümseme şaka karışımıyla "Tamam annecim gidiyorum. Dişlerimi de fırçalayacağım." diyerek odasının yolunu tutmuştu.

"Aferin bebeğim. Hep böyle akıllı ol." deyip odasına yolcu ettiği arkadaşının ardından dalgın dalgın bakarken, bu olayı Ferit'e anlatması gerektiğini biliyordu. Bir daha tekrarlandığında böyle kolay atlatılamayacağı çok açıktı. Bunun tedbirini alacak tek kişide Ferit'ti.

"Abla sence bunu mu giysem?" diye askıdan bir kıyafet daha alıp, üzerine tutmuştu.

"Üstündekinin nesi var?

"Hiç... Bu bana daha çok yakışmıyor mu?

"Kızım alt tarafı hastaneye gidiyoruz. Düğüne değil." Biranda aklına dank edenlerle gözlerini kısmış ve imalı imalı konuşmaya başlamıştı. "Bu kadar süslenmenin nedeni şu benim odun doktor mu yoksa?"

Sanki suç işlemiş bir çocuk gibi yakalanınca kekelemeye başlamıştı. "Ben... Şey..."

"Evet güzelim. Sen... Ne?"

"Aman abla ne olacak sanki... Hastaneden sonra arkadaşlarla buluşacağım. Güzel giyineyim dedim."

"Hadi öyle olsun ama yedim sanma."

Yol boyu suskunluğu sürmüştü Ceylan'ın. İlk karşılaştıklarında adama yaptıklarından sonra, bugün muayeneye gitmek çok zor gelse de, onu görecek olmanın değişik bir kıpırtısı vardı içinde. Aynı zamanda da merak ediyordu Ferit Ekimoğlu'nu. O gün iki farklı adam tanımıştı sanki. İlki esprili ve sinirli, ikincisiyse büyük bir hüznün başrol oyuncusu. Her zaman bilinmeze karşı bir merakı olmuştu. Şimdide merak ediyordu bu adamı.

Hastaneye geldiklerinde hala kafasındaki düşüncelere bir yön verememişti. Bu adamla ilgileniyor muydu yoksa sadece kendisine kafa tutan biri olduğu için mi böyle hissetmişti? Bunun yanıtını ancak onu tekrar gördüğü anda bulacaktı.

Sabah Hazal'ın telefonu Ferit'in tüm dengesini altüst etmişti. Loya'nın koskoca bir günü psikolojik olarak en dipte ve yalnız geçirmiş olmasına inanamıyordu. İnatçı keçi kimseyi aramamıştı. Bazı şeylerin artık nihayetlenmesi ve daha sağlam adımlara dönüşmesi lazımdı. Ertelediği konuşmanın zamanı gelmişte geçiyordu. Tıklatılan kapı doktorluk önlüğünü giymesi gerektiğinin habercisiydi. Şimdi hastaları onu bekliyordu.

"Buyurun Dilan Hanım" derken oturması için yer gösteriyordu. Arkasından kapıyı kapatanı fark ettiğinde sabahtan beri somurtan yüz kasları biranda gevşemişti.

"Sizi burada tekrar görmek ne güzel Ceylan Hanım. Umarım bugün yolda yeni bir odunla karşılaşmamışsınızdır."

Ceylan hemen taarruza geçmişti. "Yol bugün çok açıktı. Sanırım benim yola çıkacağımı duyan tüm odunlar gizlenmişti. Çok rahat geldim. İlginiz için teşekkür ederim."

"Çok sevindim. Birinin daha yolda telef olması kötü olurdu."

"Ha... ha... ha... Çok komiksiniz... Çok güldüm."

Ceylan'ın tepkisi moraline bir artı daha yazmıştı. Sonra hastasını ihmal ettiğini düşünüp Dilan Hanım'a dönmüştü. "Ne dersiniz geçelim mi? Küçük beyimiz nasılmış bakalım."

"O günden beri çok uslu doktor amcası. Hiç üzmedi annesini."

"Aferin ona."

Ablası ve Ferit'in ardından bakakalmıştı. Yine oyununa gelmiş ve pençelerini göstermişti. Halbuki gelirken iyi kız olmak için kendine söz vermişti. Tamam da bu adamın yanında iyi olunmuyordu ki... Damarına basmayı iyi biliyordu.

"Evet annesi küçük beyimizin rahatı yerinde. Her şeyi iyi ilerliyor. Korkmanızı gerektirecek bir durum yok."

"Onun iyi olduğunu duymak benim en büyük mutluluğum. Kucağıma sağlıklı alacağım günü sabırsızlıkla bekliyorum."

"Kendinizi çok yormayın ve birde küçükhanımın arabasına binerken dikkatli olun."

"Dikkatli olacağıma emin olabilirsiniz" derken bir yandan da kardeşinin rengi atan suratına gülerek bakıyordu.

"Trafikte karşıma çıkmayın Ferit Bey. Sizin için hiç iyi olmaz." derken bir kaşı alaylı bir şekilde havadaydı.

"Sizden sonra daha dikkatli olmaya başladım. Neme lazım bu sefer öyle kolay atlatamayabilirim."

"Emin olabilirsiniz."

"Sanırım işimiz bitti. Çok teşekkürler Doktor Bey. Görüşmek üzere..."

"İyi günler Dilan Hanım" deyip Ceylan'a dönmüştü. "Size de Ceylan Hanım."

Arkalarından bakarken yüzündeki tebessüme engel olamıyordu. Bu kızda değişik bir şeyler vardı. Ve onunla uğraşmak çok hoşuna gidiyordu. Hayatında iki kez gördüğü birine bu yakınlıkta davranmak gibi bir huyu yoktu. Zaten hastasının akrabasıydı ve birkaç hafta sonra onu görmeyecekti bile.

Dün geçirdiği kâbus gibi bir günden sonra yeni güne merhaba diyordu. Bu sefer kendine verdiği sözü tutacaktı. Artık tek başına değildi ve iki cana karşı sorumlulukları vardı. Seçtiği yalnızlık yüzünden ikizlerini cezalandırmaya hakkı yoktu. Onlara daha iyi bir anne olması gerekiyordu. Hayatta birçok zorlukla başa çıkmak zorunda kalacaktı. Bunun farkında olarak atmıştı adımını bu hayata. Şimdi de bunun bilinciyle hareket etmesi gerekiyordu ve edecekti. Dünkü gibi bir güne bir daha asla izin vermeyecekti.

Duruşunu dikleştirip, derin bir nefes alıp kendini rahatlattığında her şeye hazırdı. "Ben zorluklardan değil, zorluklar benden korksun." deyip odasından çıkmış, Hazal'ın hazırladığı masada yaptıkları güzel kahvaltı, kendini daha iyi hissetmesini sağlamıştı.

Biraz dışarı çıkmaya ihtiyacı vardı. Sahile gidip, temiz hava alırsa iyi olacaktı. "Evet canlarım siz ne diyorsunuz bu duruma? Memnun oldunuz demek. Ben de sizin memnuniyetiniz karşısında mutlu oldum." diyerek arkadaşının yanına yönelmişti. "Bugün ne yapacaksın Hazal?"

"Bir planım yok."

"İstersen sahile birlikte gidelim."

"Bana uyar. Hem işler güçler derken ne zamandır kendime vakit ayıramamıştım."

"Küçük bir piknik de yaparız ne dersin?"

"Süpersin güzellik. Harika derim." derken Hazal'ın gözleri ışıldıyordu.

Sonrasında güzel bir piknik sepetiyle birlikte yola koyulmaları çok zamanlarını almamıştı.

Odasında bir dakika daha duramayacağını anladığı anda kendini dışarı atmıştı. "Tüm randevularımı iptal et. Bugün tekrar döneceğimi sanmıyorum."

"Kutay Bey ama-"

"Nihal bir şey duymak istemiyorum. Sana iptal et dedim. Önemli olmaları umurumda bile değil."

"Siz nasıl isterseniz Kutay Bey."

"Ha şöyle. Hadi ben çıktım."

Arabasına atladığı gibi yine soluğu sahil kenarında almıştı. Denizin dinlendiriciliğine ihtiyacı vardı. Hiçbir yerde uzun süre kalmak istemiyor, her yer üstüne üstüne geliyordu. Loya'sız geçen her gün hayatına eksi olarak yazılıyor, umudunun daha da azalmasına neden oluyordu. Ne kadar çabalarsa çabalasın, hiçbir yerden elle tutulur bir bilgiye ulaşamıyordu. Kafayı o kadar bozmuştu ki, Loya'nın işyerini ve annesinin evini dinletmeyi bile düşünmüş, bunu yasal bir şekilde halledemeyince vazgeçmek zorunda kalmıştı.

Burak'tan bunu istediğinde arkadaşı artık ondan umudu kesmişti.

"Oğlum sen harbiden üşüttün. Daha neler. Senin yüzünden emniyetten atılacağım. Aklından çıkar bu fikri. Sanırım çok Amerikan filmi izledin. Tövbe tövbe... Ev dinletmekmiş oğlum sen kafayı mı yedin? Er geç bir haber alacağız. Biraz daha sabret."

"Burak sabret demek kolay. Olmuyor nefes alamıyorum. Boğuluyorum. Her yer üstüme geliyor."

"Kızı evden kaçırmadan düşünecektin."

"Kak başıma kak. Suçumu biliyorum zaten. Bunu tekrarlamanın ne alemi var."

"Bulduğunda tekrar aynı hatayı yapma diye şimdiden önlem alıyorum. Yengenin yerinde olsam seni süründürürdüm."

"Zaten süründürüyor."

"Sen, o anlattığın eşeklikleri yapmadan düşünecektin, şimdi seviyorum diye peşinden koşacağına! Zamanında kıza seviyorum deseydin de, kızcağız o kadar acı çekmek zorunda kalmasaydı."

"Sana her şeyi anlattığıma pişman etme."

"Olacaksan ol. Bana anlattığın için değil, böyle bir oyun tezgâhlarken ne düşündüysen ona pişman ol."

"Bak ona pişman değilim. Bu yalancı evlilik olmasaydı, onun gibi biri hayatıma girmeyecekti. Her şeye pişman olsam da, evlendiğime pişman değilim."

"Ne kadar körmüşsün. Kızın seni sevdiğini nasıl anlamadın buna kafam basmıyor."

"Ondan önce kördüm de ondan Burak. O gözlerimi açtı. Bana bakmak için yeni pencereler araladı."

"Umarım en kısa zamanda bulunur. Ama bulunmak istemediği çok belli yoksa bir iz bulurduk şimdiye kadar."

"Çok akıllıdır Loyam."

"Birde aklıma takılan bir konu var. Neden saklanmak için bu kadar uğraşıyor? Tamam senden ayrıldı bitti. Neden gizlenmek zorunda hissediyor kendini? Bana anlatmadığın başka şeyler var mı?"

"Sana her şeyi anlattım Burak. Ben de merak ediyorum. Demek ki, onu çok kırdım ve beni görmeye bile dayanamayacak duruma getirdim. Bu saklanmasının başka açıklaması yok."

Evet, her şeyi anlatmıştı Burak'a. O gece dışında. Loya ile özel anlarını arkadaşı bile olsa paylaşamazdı. Yaşadıkları anlar sadece onlara aitti. Bunu ne Burak'a ne de başka birine anlatabilirdi.

Zaten annesinin tüm gerçekleri öğrenmesi yeterince kötüydü. Ama Selma Hanım'ın bunu öğrenmesi, sevdiği gelininin olaylarda masum olduğunu anlaması ve onu affetmesi için önemliydi.

"Bir haber olursa sana iletirim. Sakın kendini James Bond falan sanıp, aptallıklar yapma!"

"Tamam tamam. Hiçbir şey yapmam efendim."

Oturduğu bankta kıpırdanarak ayağa kalkmıştı. Hayatının son yılları hep geçmişe dönüşlerle geçmişti. Geçmişle yaşar, geçmişle nefes alır olmuştu. Loya hayatındayken başlamıştı anı yaşamaya ama o çıkınca bu sefer onunla ilgili anılara yolculuk başlamıştı. Zamanında anlamadan geçirdiği vakitlere dönerek, ne kaçırdığını bulmak son günlerdeki en güzel şeydi. Neleri neleri kaçırmıştı, üstünden tekrar geçtiğinde daha iyi anlıyordu. Loya'nın hayatına kattığı anlamı anlaması için, onun varlığından uzak kalmış olması gerekmişti. Şimdi onsuz bir yaşam bile düşünemiyordu. Kafasındaki düşüncelerle, temiz havanın sıkıntılarını biraz olsun hafifletmesini dileyerek sahil kenarında yürümeye başlamıştı.

"Hazal önce biraz yürüsek mi? Sonra dönüşte hazırladıklarımızı yeriz ne dersin?" deyip tertemiz kokuyu ciğerlerine çekmişti.

"Ayaklarım paslandı iyi olur bu yürüme. Hem deniz kokusunu özlemişim."

"Haydi bakalım başlayalım."

Yürürken bir yandan da sohbetlerine devam ediyorlardı.

"Hazal çok çalışıyorsun. Biraz kendine vakit ayır."

"Şu sıralar hiçbir şeye vaktim yok ki. Biliyorsun ben hakkımı öncesinde kullandım. Şimdi dört elle işime sarılmalıyım."

"Tamam da böyle de çok yoruluyorsun. Bunun bir ortası yok muydu?"

"Vardı da ben o treni çoktan kaçırdım. Aklıma gelmişken, sen geçen ki işi ne yaptın? Seda'yla konuşabildin mi?"

"Konuştum. Düğün şirketi bizle çalışmayı kabul etmiş. Ben örnek çizimleri göndereceğim. Gerisini Seda halledecek."

"Senin işinde zor. Böyle uzaktan iş yapmak seni çok yoruyordur."

"İşin zorluğu bir şey değil de, uzun zamandır tezgâhımın başında değilim ya, o çok kötü oluyor. Her şeyin kokusunu özledim."

"Çok seviyorsun mesleğini değil mi?"

"Hem de çok. Biliyorsun bizimkilerle çok çetin mücadeleler sonucunda açabildim pasta evini. Bu hale gelmesi için çok emek verdim. Ama her şeye değdi. İnsanın sevdiği işi yapması gibi güzel bir şey yok."

"Sana imreniyorum."

O an arkadaşının sözlerini idrak edememeye başlamıştı. Çünkü gözleri de artık ona oyun oynamaya başlamıştı. Hafta içi ve günün en yoğun saatinde sahil kenarında yürüyen Kutay... Yok canım başına güneş geçmişti kesin. Onun hayalini görmek bile ne kadar özlediğini daha da iyi anlamasına neden olmuştu. Gerçekmiş gibi yaklaşıyordu karşısındaki hayal. Halbuki ne kadar belliydi gerçek olmadığı. İşkolik Kutay Aslan'ı bu saatte buralarda görmek hayalden bile öte bir şeydi. Tamam da beyni ona oyun oynamayı bırakmıyordu. Geliyordu hayal, ona doğru adımlarını atıyordu. Keşke bir de kafasını kaldırsa da, o gözlerini tekrar görseydi. Rüya da olsa, hayal de olsa buna öyle ihtiyacı vardı ki. Daha da yaklaşmıştı hayal. Sanki elini uzatsa dokunacak, kokusunu içine çekse hissedebilecekti. Hipnotize olmuş gibi sadece gelene odaklanmıştı. Yaklaşıyordu... Yaklaşıyordu...

"Loya şuna baksana!"

Derinlerden Hazal'ın sesini duyuyordu. Ama dikkatini hiçbir şeye veremiyordu.

"Hey kime diyorum. Kızım şuna baksana."

En sonunda kolundan tutulup, kenara kadar çekilmişti. "Şuna baksana Loya, çok güzel değil mi?"

Ama onlara bakamazdı ki, gözleri sadece tek bir noktadaydı. Hayali biraz önce onun durduğu yerden geçiyordu. Arkasından bakakalmıştı. Ne kadar da gerçekti. Maalesef ki, sadece bir düştü. Geçip giden ve tekrar görülmeyecek olan.

Kafasını hafifçe çevirirken, hala aklında Kutay, genzinde onun kokusu vardı. "Neye bakayım kızım?" derken kendini ana uydurmak biraz zor olmuştu.

"Şu civcivlerin güzelliğine baksana. Ne güzeller."

"Gerçekten çok güzeller. Küçükken benim de vardı. Büyüdüklerinde çok ağlamıştım. Artık güzel değiller, ben kendi civcivlerimi istiyorum diye."

"Loya bırak da güzelliklerinin tadını çıkarayım. Hemen olayın girişinden, sonucuna gittin." derken ters ters bakıyordu.

"Siz bakmayın bu ablanıza. Siz hep güzel olacaksınız. Bu ablanın gönlü yaşlanmış." diyerek civcivlerle iletişime geçmişti Hazal.

Evet yaşlanmıştı. Son bir yıl onu ne kadar çok yıpratmıştı. Yine de her anının değişik bir hatırası vardı. Acısıyla, tatlısıyla onun hayatından bir kesitti.

"Amanda aman. Benim ruhu genç arkadaşım. Alıyım mı sana iki tane? Ama bak şimdiden söyleyeyim. Ben bakmam. Biliyorsun bende iki civciv var zaten." derken karnını gösteriyordu.

"Bakamayacağımı biliyorsun ya eğlen benimle. Bende senin civcivlerine razı olurum ne yapalım. Görüşürüz güzel civcivler. Belki bir gün sizleri büyütmek için vaktim olur. O güne kadar elveda."

Arkadaşının hali gülmesini sağlamıştı. "Görende Türk filmi çeviriyorsun sanır. Resmen iki dakika da dram yazdın oynadın. "O güne kadar elvedaymış"

"Ruhsuz ne olacak."

"Kim? Ben mi? Sana onlar için günlerce ağladığımı söylerken şaka yapmıyordum bir kere."

"Tamam sözümü geri alıyorum. Azıcık ruhsuzla değiştiriyorum.

"Ne dersen de. Onlar büyüyünce öyle kalmıyorlar."

"Sanki sen küçük sevimli Loya'sın. Tabi onlar da büyüyecekler. Hep öyle mi kalsın sevimli şeyler?"

"Sana laf yetiştiremeyeceğim. Ben üç canlı yorgun bir kadınım. Hadi gel arabanın yanına gidelim. Çok acıktım."

Gidiş yolunda gözleri hep biraz önceki hayalin peşindeydi. Sanki bir yerlerden daha çıkacakmış gibi yol boyu her tarafa bakıp, durmuştu.

İyi gelmişti sahil yürüyüşü. Şimdi ikinci ilacını alma vaktiydi. Tuğrahan evde onu bekliyordu. Arabanın yanına geldiğinde karşılaştığı sürpriz hiç hoşuna gitmemişti. Çıkışını engellemişti orada bulunan arabalar. Arkadan da önden de çok yaklaşmışlardı. Birisi çıkmazsa, oradan ayrılmasının imkânı yoktu. Şimdi bekle ki, arabaların sahipleri gelsindi.

Sinirli sinirli volta atmaya başladığında gelen sürücüye söyleyeceklerinin provasını yapıyordu. İnsan nasıl böyle park edebilir diye söyleniyordu ki, arkadaki arabanın sahibinin sesini duydu.

"Affedersiniz beyefendi. Hemen çıkıyorum."

Adamın mahcup ifadesi söyleyeceklerini yutmasını sağlamıştı. Şimdi kalp kırmanın hiç zamanı değildi. Kırdığı kalplerle zaten başı dertteydi. Yabancı da olsa, başka bir kalp kırıklığına daha neden olmamalıydı. Sessizce adamın gidişini bekledikten sonra arabasına binmişti. Hareket etmeden önce son kez etrafı kontrol etmiş, birandа dikiz aynasından bir hayalin yansımasıyla şok olmuştu.

Bakakalmıştı hayale. Eli istemsizce aynaya gitmişti. Ne çok benziyordu Loya'sına. Hamile bir kadındı aynaya aksi düşen. Artık beyninin oyunları daha da artmaya başlamıştı. Son günlerde her baktığı yerde onu görmeye başlamıştı. Kafasını iki yana sallayıp, tekrar baktığında hayal de kaybolmuştu. Halbuki kafasını çevirse tam yanından geçen gerçekle yüzleşebilirdi. Ama daha karşılaşma vakti gelmemişti.

"Loya bugün erken yatsam bana darılmazsın değil mi? Vücudum alışkın değil, hamlamışım." derken yorgunluk gözlerinden akıyordu.

"Yok canım sen rahatına bak. Bende televizyonda biraz gezeyim yatacağım zaten."

"Şey... Ferit'le konuştun mu?

"Evet konuştum. Hatta akşam uğrarım dedi ama son anda çıkan doğum yüzünden gelemedi. Yarın gelecekmiş. Niye ki?"

"Hiç sadece sordum. Hadi Allah rahatlık versin."

"Sana da canım. Rüyanda güzel şeyler gör."

"Bu yorgunlukla ben değil rüya, hiçbir şey görmem. Ölü gibi uyurum."

Arkadaşını gönderdikten sonra yine tek başına kalmıştı. Gündüz aklının kendine oynadığı oyun geldi biranda aklına. Yüzündeki hafif tebessüm eşliğinde onu ne kadar özlediğini bir kez daha ta derinlerinde hissetmişti. Artık kendisinin olmayan bir adam için kalbinde hissettiği sevgi öyle büyüktü ki, onsuzluğa nasıl dayanacağı hakkında en ufak bir fikri yoktu. Bebekleri en büyük tesellisi olsa da, sarılıp, başını yaslayabileceği bir omuza çok ihtiyacı vardı. Daha doğrusu hayalini kurduğu tek adamın, Kutay'ın omuzlarıydı ihtiyacı olan.

'Ah Kutay seni öyle çok seviyorum ki, kelimelere dökmek bile zor.' diye içinden geçirirken bilinçsizce kanalları geçtiğinin farkında bile değildi. Aklı gündüz gördüğü hayalde, gözleri ekranda sabit haldeyken, yok daha neler yine görmeye başladım diye düşünüyordu. Hayır, bu hayal değildi. Gerçekten Kutay televizyondaydı. Hem de... Hem de... Yine o kadınla. Çok yakınlardı. Hatta Kutay o kadını öpüyordu. Gözleri ekranda donup kalmış, ne yapacağını, ne düşüneceğini şaşmıştı.

'Ne bekliyordun ki? Adam seni istemediğini zaten söyledi. Şimdi sen de yoksun her şey daha rahat. Sen derdine yan kızım. O seni çoktan unutmuş.' diyen acımasız iç sesi nasılda haklıydı. Evet unutmuştu. Sanki hayatında hiç var olmamış gibi.

Dinlemek, anlamak istemese de, derinden gelen televizyon sesi kulaklarından içeri giriyordu.

"Ünlü oyuncu Simer Dinç'in özel anları. Genç oyuncu daha önce de görüntülendiği işadamıyla çok yakındı. Bu görüntüler herkeste yeni bir aşk mı doğuyor sorusunu akıllara getirdi. Ufukta evlilik görülüyor gibi. Ne diyelim Simer Hanım'a ve sevgilisine mutluluklar..."

Simer Hanım'ın sevgilisi... Ne yani bu kadar mıydı? Ne olmasını bekliyordu ki, avukatına vekâlet verip, boşanma işlemlerini baş-

latmış ve tüm evrakları imzalamıştı. Demek ki, Kutay'da imzaladıktan sonra hayatına yön vermeye karar vermişti. Tamamda avukat belgelerin imzalandığını söylememişti ki... İlk görüntüleri gördüğü zamanı anımsayınca, aklındaki her şey buhar olmuştu.

"Ne yapalım canım. Sağlıklı bir erkeğim ve ihtiyaçlarımın olması da gayet doğal."

Doğaldı doğru. Bunu bir kez daha hem de milyonlarca insanla birlikte öğrenmişti. Halbuki içinde küçücük bir yer hala onun için bir şeyler hissedebileceğini söylüyordu. Ne kadar aptaldı. Kutay bir kez daha bunu yüzüne tokat gibi çarpmıştı.

O gün kendisi için ne düşündüğünü çok açık ifade etmişti. *"Sen de o aşağıladığın kadınlar gibi yapmadın mı? Tek gece için yatağımı ısıtmadın mı?* Bu sözler yüreğine en ağır darbeyi vurmuştu. Evet, Kutay için tek gecelik, sıradan bir kadındı. Bundan ötesi değil...

Ama artık bir söz vermişti ve daha dik duracaktı. Bunu ikizlerine borçluydu. Kararlı bir şekilde eline aldığı kumandayla televizyonu kapattı. Sonra yatmadan önce hep yaptığı gibi sütünü içti ve hiçbir şey olmamış gibi yatağına sokuldu. Eli karnında ikizlerinden güç alarak uykuya daldı. Yine de uyumadan önce gözünden akan tek damlaya engel olamadı.

✱✱✱

Tuğrahan'la ilgilendikten sonra çalışma odasına çekilmişti. Son günlerde en büyük sığınaklarındandı bu yer. Bugün uyumak istemiyordu. Tek istediği yine Loya'yı düşünmekti. Telefonunu kapatmış, kendine izin vermişti. Elinde Loya'nın fotoğrafıyla uzanmıştı odadaki kanepeye. Loya'ya yatakta yakalanıp, daimi oraya yerleşene kadar, burada ne çok vakit geçirmişti. Elindeki fotoğrafa son günlerde dinlediği şarkı eşlik ediyordu.

"Bir garip hüzün çöker insana, el ayak çekilince
Tek başına kalırsın dünyada etraf sessizleşince"

"İnan bu ev alışamadı" diyen solistin sözlerine içten eşlik ediyordu. 'Ne bu ev, ne bu kalp alışabildi sensizliğe güzel gözlüm.'

"Şimdi sensizlik dolaşıyor çıkıp gittiğin bu evde"

'Çıktın mı ki Loya? Bu evden bu kalpten çıktın mı? Öyle sa-

nıyorsan yanılıyorsun bir tanem. Seni bulunca böyle olmadığına ikna edeceğim. Böyle düşünmene asla izin vermeyeceğim.' Son günlerde hayatının rutini sadece Loya'ydı. Aklında, kalbinde o vardı. Yaptığı hatalar rahat vermiyordu. Ne çok hata yapmıştı. Zamanında Leyla ile başlayan hatalar dizisini sonrasında da artırarak devam ettirmişti. Loya bunun zirvesiydi. Elindeki resmi kalbine bastırıp, onunla yine bir geceye daha dalıyordu.

"Hoş geldin Kutay."

"Leyla!!! Ben neredeyim?"

"Nerede olduğun önemli değil Sevgilim."

"Ben..."

"Hiçbir şey anlatmana gerek yok, her şey çok açık. Şimdi de öyle, beraberken de öyleydi."

"Üzgünüm Leyla. Sana gerektiği değeri veremediğim için üzgünüm."

"Ben sahip olduğumla yetinmeyi bildim Kutay. Daha fazlasını bana veremeyeceğini hep bildim. Bu yüzdendi zaten sana kızamayışım."

"Ley-" biranda ağzından çıkacakları engellemek ister gibi kapatmıştı parmaklarıyla genç kadın dudaklarını.

"Şişt! Bir şey söylemene gerek yok. Her şeyin farkındayım. Onu seviyorsun. Benim seni sevdiğim gibi seviyorsun."

"Seni de sevdim Leyla."

"Sevdiğini biliyorum. Ben sahip olduklarımla mutlu oldum."

"Onu çok seviyorum Leyla. Sana ne kadar haksızlık ettiğimi şimdi daha iyi anlıyorum. Onun yanımda olmadığı anlar sanki nefes alamıyorum. Dünya dönmüyor. Yine geç kaldım Leyla. O ellerimden kaydı."

"Geç kalmadın Kutay. O zamanda geç kalmamıştın. Şimdi de. Sadece bazı şeylerin yaşanması gerektiğini ve insanların acı çekerek olgunlaştığını unuttun. Bunları hatırla Sevgilim. Mutlu ol. Bu sefer gerçekten mutlu ol."

Nefes nefese gözlerini açmıştı. Her şey çok gerçekti. Kalbinin uzun zamandan sonra rahatladığını hissediyordu. "Teşekkürler Leyla. Keşke sana hak ettiğin sevgiyi verebilmiş olsaydım. Keşke..." derken gözlerinden de birbiri ardı damlalar düşüyordu.

Sonunda biraz rahatladığında tekrar uyuyabilmişti. Uzun zamandan sonra ilk kez rahat bir uykudaydı. Rüyaları da hasretini dindirmek ister gibi, hep Loya'yla doluydu. Melekler kadar güzeldi sevdiği. Her seferinde sadece izliyordu. Kaybolmasından korktuğu sevdiğini uzaktan seviyordu. Dokunamadığı ipek saçlarını uzaktan

okşuyordu. Dudaklarının eşsiz lezzetine uzaktan varıyordu. Uzaktan olsa da gece boyu onun hayalini doyasıya yaşıyordu.

Biranda açılan kapı, yattığı yerde sıçramasına neden olmuştu. Uykulu gözlerle gelene baktığında annesi olduğunu anlayıp, tekrar koymuştu kafasını. Uyumak istiyordu. Şimdi başka bir şeyle uğraşamazdı.

"Kutay Aslan"

"Anne çok uykum var."

"Bunu o naneleri yemeden önce düşünecektin. Derhal kalk ve bana olanları anlat."

Ne nanesinden bahsediyordu. Yine kendi dışında neler gelişiyordu. "Sabah sabah ne nanesi anne? Rüyanda mı gördün?"

"Yok oğlum kabustu. Hem de ağır bir kâbus."

"Anne hiçbir şey anlamıyorum."

"Oğlum sana güvenmiştim. O kadınla aramda bir şey yok dediğinde sana inanmıştım. Hem Loya'ya aşığım deyip, her yerde onu arıyorsun, hem de elin kadınıyla dudak dudağa görüntülerin çıkıyor. Neye inanayım Kutay? Sana neler oluyor oğlum?"

Apar topar koltukta oturur pozisyona gelmiş, gözlerini açmaya çalışıyordu. "Anne hiçbir şey anlamıyorum." derken ellerini saçlarını tarar gibi aralarından geçirmiş, kendine gelmek ister gibi çekmeye başlamıştı.

"Oğlum televizyonda o oyuncu mudur nedir onla görüntülerin var. Neymiş sevgilisiymişsin, evlenecekmişsiniz. Hiç düşünmedin mi Loya'nın da bunları izleyeceğini?"

İşte yine olmuştu. Hiç suçu olmadığı bir durum yüzünden yargılanmadan cezası kesilmişti. Bu kadın hayatına nereden girmişti? Tanıştığı günden beri başına bela olmuş, zaten hatalarla geçen hayatına bir hata daha olup, çıkmıştı.

"Anne ben kimseyi öpmedim ki. Aklım fikrim Loya da benim kadınlara bakacak halim mi var?" derken telefonunun şifresini girmeye çalışıyordu.

Açılan telefonda sayısız çağrı vardı. Zaten yeni bir aramanın gelmesi de saniye sürmemişti. Karşıdan gelen ses yüzünden telefonu kulağından uzaklaştırmak zorunda kalmıştı.

"Kutay sen aklını mı kaçırdın? Bana hemen eve gidiyorum derken, o kadınla mı buluştun?"

"Oğlum dur bir dakika dinle."

"Neyini dinleyim senin."

"Hiçbir şey göründüğü gibi değil. Olay öyle olmadı. Çekildiğinden bile haberim yoktu. Kadın bana taktı."

"Görüntüler açık oğlum. Kadınla dudak dudağasın."

"Bak sana doğruyu söylüyorum. Öyle bir şey yok. Hemen buluşmamız gerekli."

"İyi şirkete geçiyorum. Sen de vakit kaybetme. Seni beklemeye hiç niyetim yok."

"Ben de hemen çıkıyorum."

Hazırlanmak için hamle yaptığı anda annesiyle karşılaşmıştı. Tabi ya ona daha açıklama yapmamıştı. O görüntülerden sonra herkes hakkında ne düşünecekti? Zaten kimse yardım etmiyordu. Şu andan sonra içlerinde kendisine bir acıma oluşmuşsa, onu da kaybetmişti. Bir insanın hayatı ancak bu kadar içinden çıkılmaz olurdu.

Ellerinden tuttuğu kadını biraz önce kalktığı kanepeye oturtup, gözlerinin içine tüm içtenliğiyle bakmıştı. "Anne sana yemin ederim o kadınla aramda bir şey yok. O günden beri her gittiğim yerde önüme çıkıyor. O gün de böyle oldu. Burak'la buluşmuştuk. Eve dönmek üzere arabamın yanına gittiğimde çıktı karşıma. Onu arabadan uzaklaştırmak isterken, biranda dengesini kaybetmesi ile tutmak zorunda kaldım. Sonra da daha ne olduğunu anlamadan kadın o sahneyi gerçekleştirdi. Devamında bir şey olmadı. Ona evli olduğumu. Karımı deli gibi sevdiğimi ve onun da neden olduğu bazı şeyler yüzünden çok zor zamanlar geçirdiğimi söyledim. Anne sana yalan söylemiyorum bana inan. Ne üzerine istersen yemin edebilirim. Değil onla, hiçbir kadınla böyle bir münasebetim olmadı."

"Sana inanmayı istiyorum oğlum. Ama sen her seferinde bir şeylerle geliyorsun. Ne yapacağımı şaşırıyorum. Sana güveniyorum ama bunu izleyen Loya'yı düşünebiliyor musun? Neler hissetmiştir. Bana değil ona yapacağın açıklamayı düşün. Önceden bulduğunda işin zordu, şimdi imkânsıza yakın. Artık daha fazla acı çekmenizi istemiyorum."

"Bana inandığın için sağ ol anne."

"Ben anneyim oğlum. Senin mutlu olmanı istiyorum. Tabi çevrendekilerin de acı çekmesini istemiyorum."

Gözleriyle onayladıktan sonra hemen hazırlanmak için odası-

na yönelmişti. Nasıl giyindiğini, arabaya kendini nasıl attığını bile bilmiyordu. Tek düşündüğü bu durumu nasıl düzelteceğiydi. Çıkmadan internet üzerinden izlemişti görüntüleri. Avukatını arayıp, görüntüler hakkında yardım istese bile yapabileceği bir şey yoktu. Görüntülerde resmen kadınla yakın temas halindeydi. Bunun ne açıklamasını yapacaktı ki... Şu Simer denen kadınla görüşmekte işe yarar bir sonuç vermeyecekti. Hatta işleri daha da çıkılmaz duruma getirebilirdi. İşi zordu. Ama yılmayacaktı.

Kalktı. Elini yüzünü yıkadı. Aynada kendine baktı yeni güne hazırdı. Önceki gün olanları düşünmeyecekti. Bugüne kadar yeterince acı çekmişti. Artık Kutay Aslan'ın onu üzmesine izin vermeyecekti. Mutfağa yönlendiğinde Hazal'ın bıraktığı mesajla karşılaştı.

"Acil işten çağırdılar. Akşama kadar yokum. Bunlar benim dün güzel bir gün geçirdiğimi öğrendiler mutlaka. Bugün onun acısını çıkartacaklar. Kendine iyi bak. Akşam görüşürüz... Hazal."

"Demek yalnızız meleklerim. Anneniz size çok güzel şeyler hazırlayacak. Bu sefer size sormak yok. Her şeyi ben hazırlayacağım. Siz afiyetle yiyeceksiniz." diyerek masayı hazırlamaya koyulmuştu. Son hazırlıkları yaparken çalan kapıya "Ferit Amcanız geldi galiba. Hadi gidip, karşılayalım." diyerek yönelmişti.

"Günaydın ikiz annesi"

"Evet bilmişim meleklerim. Ferit Amcanız gelmiş. Hem de elleri boş gelmemiş. Bizim en sevdiğimiz börekten almış."

"İkizler çok mu konuşkanlar bugün?"

"Öyle de diyebiliriz. Gel mutfağa geçelim. Ben de kahvaltıyı hazırlamıştım. Kaynanan sevecek."

"Sever tabi. Benim gibi damadı bulmuş. Daha ne istesin?"

"Öyle tabi. Hem sen gelirsin diye çay da yapmıştım."

"Bak bu müthiş bir haber. Yoksa o güzelim börekleri bana sütle içirirsin diye çok korkmuştum."

"Niye? Sen bana devamlı süt içiriyorsun. Benim hiç sesim çıkıyor mu? Çayın tadını unuttum. Kahveyi saymıyorum bile."

"Hadi ağlama. Börekler soğumadan ye. Sonra soğuk getirmişsin diye bana çıkışırsın."

Geçilen sofrada havadan sudan konuşarak güzel bir kahvaltı yapmışlardı.

"Dur kızım yeterince yedin. Tamam üç canlısın ama sonrasını da düşün."

"Sen bana şişman mı demek istiyorsun? Yazık Ferit çok yazık..."

"Yok canım... Sadece biraz balık etli oldun gibi mi ne?" İşaret parmağının ucunu göstererek "O da bak bu kadarcık zaten." diyerek arkadaşının gönlünü almaya çalışmıştı.

"Hadi börekler hatırına affedildin. Yoksa sonun kötüydü bunu bil. Gel içeri geçelim çayını orada içersin."

"Siz nasıl isterseniz ikiz annesi." deyip geçtikleri salonda koltuğa oturmuşlardı. "Eee günler nasıl geçiyor anlat bakalım."

"Nasıl olsun bildiğin hep aynı. Dün Hazal'la sahile gittik."

"İyi yapmışsınız."

"Haklısın çok iyi geldi. Çayın bitmiş ver tazeliyim." deyip hareketlenmişti.

Elinden tutup, geri oturmasına yardım ederken "Çay yeter, havadan sudan da yeter. Bana önceki günden bahsetmeye niyetin var mı acaba?" diyerek endişeli gözlerle bakmıştı.

"Önçeki gün derken?"

"Loya şansını zorlamazsan iyi edersin."

"Hazal, değil mi?"

"Kimin söylediği önemli mi? Sen öyle bir hale geliyorsun ve kimseyi aramıyorsun. Bunun bana nasıl hissettirdiğini sana anlatabilir miyim sanıyorsun? Sen kendini ve bebeklerini bana emanet ettin. Kafandaki bazı şeyler yüzünden nasıl bunu göz ardı edebilirsin? Bunu aklım almıyor Loya?"

"Ben seni üzmek istemedim Ferit. Zaten bizim için yeterince şey yapıyorsun. Seni daha fazla suiistimal etmek sana yapabileceğim en büyük kötülük olur."

Ellerini avuçlarının içine almış ve daha samimi bir şekilde konuşmaya başlamıştı. "Bak güzelim, sana ilk defa bu kadar açık konuşacağım. Daha öncesinden bu konuyu seninle konuşmayacağımı söylemiştim ama görüyorum ki, bazı konuşulmamış şeyler bizleri yanlış yönlendiriyor."

"Ferit ben-"

Karşısındaki kadının konuşmasına izin vermeyip "Evet ikiz annesi şimdi sen, beni dinliyorsun ve sözümü kesmiyorsun." diyerek devam etmişti sözlerine. "Seninle bu konuyu ilk ve son kez konuşacağız ve bu ardımızda kalacak. Bugün burada konuştuklarımız bir daha asla dile gelmeyecek buna emin olabilirsin. Anlayacağın bugün bazı şeylerin üstünü örtmekten çok gömeceğiz. Daha sonra bastığımızda içine çökmemek için. Tamam mı?"

"Hıı... hıı..."

"Loya ben seni seviyorum. Hem-"

"Ferit-"

"Anlaşmıştık sözümü kesmeyecektin. Evet seni seviyorum. Sanırım ilk gördüğüm günden beri de seviyorum. Bu da tanışıklığımız göz önüne alınırsa, çok büyük bir zaman dilimini kapsıyor. Ben seni seviyorum dedim. Birbirimizi seviyoruz demedim. Duygularımın hep tek taraflı olduğunu bildim. Seni çok sevsem de benim için dostluğun da çok önemliydi. Bu güne kadar susmamdaki en büyük nedendi. Sana açılırsam, benden uzaklaşacağını biliyordum." deyip tanışıklıklarından Loya'nın evlendiği güne kadar süredeki hislerinden bahsetmeye başlamıştı.

"Sonra ikinizi birlikte gördüm. Ona olan sevgini..." Elini kalbinin üzerine koyup "...buramda hissettim. Çok zordu ama yıllardır çektiğim acılar için gerekliydi o görüntü. Senin mutlu olman beni de mutlu etti. Sevmek fedakârlıktır Loya. Bunu seni severken öğrendim. Benim için sen evlendiğinde yasak olmuştun ama o gün tamamen yasak oldun."

"Ferit sen benim için hep önemli oldun."

"Biliyorum. Ama benim istediğimin bu olmadığını da sen biliyorsun. O gün gördüm ki, orada kıymet bilmez birine duyulan muazzam bir aşk var. Ben o aşkla mücadele edemeyeceğimi daha önce anlamıştım. Senin yanında bulunmam bu durumdan sonra dostun ve doktorun dışında bir amaçla olamaz. Ben amca olmayı seçtim ve onları da o sevgiyle korumam altına aldım. Bunu bil ve buna göre davran olur mu? Yoksa beni gerçekten çok üzersin."

Konuşmak düşündüğünden de iyi gelmişti. Sanki her konuştuğuyla kalbinden bir ağırlık daha çözülüp, ruhunu serbest bırakıyordu.

"Ben ne diyeceğimi bilemiyorum Ferit. Keşke senin sevgine

istediğin şekilde karşılık verebilmiş olsaydım. Ama yapamam. Ne kadar istesem de çıkmıyor içimden, o beni unutmuş olsa da, ben onu unutamıyorum. Hayatımda duygusal anlamda başka bir erkeğin varlığına yer bırakmayacak şekilde kuşatılmış durumdayım."

"Seni suçlamıyorum Loya. Bu aklımdan bile geçmedi. İnsan kalbindekiler için suçlanmamalı. Ben her şeyin farkında olarak yanındayım. Bu yüzden rahat olabilirsin. Sen benim dostumsun. Bunu kaybetmeyi istemem. Anlaştık mı?"

Konuşmak için gücü yoktu sadece kafasını onaylar bir biçimde oynatabilmişti.

Ferit onun duygusal durumunu çok iyi anladığından ihtiyacı olanı biliyordu "Gel buraya."

Kollarına aldığı kadına yardım etmek ister gibi sarılmıştı. Saçlarını okşarken "Her şey iyi olacak. Sen çok güçlü bir kadınsın. Mutlu olacaksın. Buna tüm kalbimle inanıyorum." diyerek temennilerini dile getirmişti.

Loya gözlerinden akan yaşlar eşliğinde fısıldamıştı. "Sen de mutlu ol Ferit. Hem de çok mutlu ol."

Böyle bir olayın ortasına nasıl düştüğünü anlayamamıştı bile. Tek düşündüğü eline geçse Simer denen kadını büyük bir zevkle öldürebileceğiydi. Hangi gözüdönmüşlük, böyle bir olayı planlamaya neden olmuştu bunu aklı almıyordu. Kadına küçücük bir ilgi bile göstermemiş, karşısına her çıkışında ağzının payını vermişti. Sanki bunları yapan kendi değilmiş gibi, şimdi hem televizyon hem de gazetelerde bu kadınla olan sözde aşkından bahsediliyordu. Bunu Loya'nın öğrenmiş olma düşüncesi sinirlerinin daha da gerilmesine neden olurken, içindeki öfkeyi daha da körüklüyordu. Düşüncelere o kadar dalmıştı ki, şirkete geldiğini bile son anda fark etmişti. Kendini gören sekreterinin haline bakılırsa durum hiç iç açıcı görünmüyordu.

"Kutay Bey birçok telefon geldi. Sizi tanıyanlardan tutunda, basına kadar... Ne yapmamı istiyorsunuz?"

"Hiçbir telefonu bağlama."

"Ama efendim ısrarla aramayı sürdürüyorlar."

"Şimdi kimseyle uğraşamam. Burak geldi mi?"

"İçeride efendim."

Odaya girmesiyle Burak'ın söz çarpması başlamıştı. "Sonunda gelebildin mi hızlı playboy."

"Burak, şaka kaldıracak halde değilim."

"Şaka değil aslanım. Gazetelerde, televizyonlarda kadınlarla görüldüğüne göre sana başka ne diyebilirim ki?"

"Sana suçum yok diyorum. Komplo diyorum. Anlamıyor musun?"

"Seni anlamaya çalışıyorum ama bunda başarılı olduğum söylenemez. Seninle saatlerce Loya hakkında konuşmuşken, sen bunun hemen ardından bu pozlarla basına malzeme oluyorsun. Ben de ne düşüneceğimi şaşırıyorum."

"Bak bu kadın bana taktı. Nereye gitsem peşimde. Es kaza bir yardım ettim. Sonrasında her yerde karşıma çıkar oldu. O gün-"

Çalan telefon konuşmasını bölmüştü. "Nihal sana telefon bağlama demedin mi?"

"Dediniz de, buradaki kadın sizinle görüşmek istiyor."

"Ben telefon bağlama diyorum, sen görüşecek birini göndermeye çalışıyorsun. Sana ne demeye çalıştığımı anlayamadın mı?" derken sinirliydi.

"Görüşmek isteyen kişi Simer Dinç."

"Simer Dinç mi? Hangi yüzle buraya gelebilmiş?"

Bir hışımla kapıya gidip, açtığında öfkesi de sınırları aşmak üzereydi. Tam kapının önündeydi genç kadın. Kılık değiştirmek için giyindikleriyle de daha önceki haline hiç benzemiyordu.

"Gir." derken öfkeyle patlamıştı.

"Teşekkürler."

"Kızım sen başıma bela mısın? Ben bozulmuş düzenim için uğraşıyorum. Senin yüzünden bir de bu olay geldi başıma. En yakınlarımı bile inandıramazken, kime ne anlatacağım?"

"Ben... Üzgünüm."

"Üzgün müsün? Sadece üzgün olmak yetmez küçükhanım. Yaptığınız hareketler aylardır aradığım karım tarafından görülmüşse, üzgün olmanız yetmez. Şu anda kendimi nasıl tuttuğumu bilemezsiniz. Yoksa size gerekli cezayı vermek zor olmazdı."

"Kutay biraz sakinleşir misin?"

"Sakinleşmek mi, Burak? Bu kadın karşımdayken ben sakinleşemem. Al sana gerçekleri o anlatsın. Tabi bu sefer başka bir numara için burada değilse."

"Ben gerçekten üzgünüm. Böyle olacağım bilmiyordum. Gerçekten bunlar benim ayarladığım bir şey değildi."

"Buna inanmamı bekliyorsanız, kusura bakmayın size inanmamı sağlayamazsınız."

Genç kadının gözlerinden akmaya başlayan gözyaşları biranda iki erkeği de şaşırtmıştı. Ama Kutay'ın bu timsah gözyaşlarına kanmaya hiç niyeti yoktu.

"Gözyaşlarının sizi aklayacağını sanıyorsanız, boşuna harcamayın. Verdiğiniz zarardan sonra bana hiçbir şey işlemez."

"Kutay bayanı dinleyelim."

"Ben bu hatayı bir kez yaptım. İkinciye niyetim yok."

"Kutay lütfen..."

Genç kadın minnet dolu yaşlı gözlerle bakmıştı karşısındaki adama. Kutay'la son karşılaştıklarından beri zaten dağılmış olan tüm düşünceleri, toplanmamak için direnir bir haldeyken görmüştü çıkan haberleri. Böyle bir şeyin olacağını tahmin etmesi gerekirken, nasıl olmuşta bu kadar düşüncesizce hareket edebilmişti. Tamam da öncesinde iyi ya da kötü her şey reklamdı. Şimdi tüm bu düşünceler midesini bulandırıyordu. O günden sonra kafasında hep Kutay'ın sözleri dönmüştü.

Ne kadar doğru şeyler söylemişti. Yıllarca ne kendine ne de başkasına saygı duymadan bir hayat geçirmişti. Şimdi bu geçirdiği hayattan utanıyordu. Bu camiaya girdiğinden beri her gün daha da batmıştı. Umutları tamamen tükendiğinde de, böyle ucuz bir kadına dönüşmüştü. Şimdi yeni kararlar almak, yeni başlangıçlar yapmak, hayatına olumlu anlamda yön vermek istiyordu. Ama önceliği hayatına bu şekilde girdiği adama yardım etmekti. Biliyordu çok yardımcı olamazdı. Görüntüleri izleyenlere ne dese inanmayacaklardı. Hakkında yalan yanlış bir sürü haber çıkmış. Başlarda düzeltme isteği duysa da, bunun boşuna olduğunu anladığı anda vazgeçmişti.

"Öncelikle sizden gerçekten özür diliyorum. Başta, bana yardım ettiğiniz için çok minnettar olduğumdan gelmiştim buraya. Sonra sizin benden etkilenmemeniz gururuma dokundu. Bende ta-

kıntı halini aldınız. Nereye gittiğinizi ve ne yaptığınızı öğrenmek istedim. Bunun için de birini görevlendirdim."

"Yok daha neler."

"Kutay..."

Elini ağzına götürüp "Tamam sustum." der gibi işaret yapmıştı arkadaşına.

"Karşınıza her çıkışımda siz daha da hırslanmamı sağladınız. Ben erkeklerin beni reddetmesine alışkın değilim. Sizi de dize getirmek için ne gerekiyorsa yapacaktım. O anlarda sizin sadece naz yaptığınızı düşünmüştüm."

Konuşmamaya söz vermiş olsa da, mimikleri içinde söz vermemişti. Hafif alayla kalkan kaşlarıyla ters ters bakmaya başlamıştı karşısındaki kadına.

"O günde üstünüzde kadınlığımı kullanarak bir güç sağlamaya çalıştım." Şimdi bu sözleri söylemek ne kadar da içini acıtıyor, kendi yaptıkları gözüne iğrenç geliyordu.

"Siz ise bundan hiç etkilenmediniz bile. Sonrasında zaten düşmek üzere olduğumda tutmanızla, benimde sizi... öpmem bir oldu. Buna öpücük demekte aslında yalan olur. Dokunmamla beni kendinizden uzaklaştırdınız. Çok şaşırmıştım. Siz gerçekten istemiyordunuz. Bu naz değildi. Sonrasında söylediğiniz şeylerse aklımı başıma getirdi. Kutay Bey gerçekten o görüntülerle hiçbir alakam yok. Peşime takılan bir gazeteci çekmiş. Sonrasında bir şeyler yapmak istedim ama böyle bir şeyin üstüne gitmek olayı daha da karıştıracaktı. Olduğu gibi bırakmak en iyisi diye düşündüm."

"En iyisi mi? Karım bir yerlerde o görüntüyü izlemiş olabilir. Hakkımda ne düşünmüştür kim bilir... Size de söyledim, karımı deliler gibi seviyorum. Şimdi benim yüzümden üzülüyorsa, buna dayanamam."

"Keşke elimden bir şey gelse..."

"Keşke en başta karşıma çıkmasaydınız."

Genç kadının hali Burak'ın içine dokunmuştu. Samimiyetine inanmıştı. Mesleği dolayısıyla, birçok insanla tanışmış. Genç yaşta insan sarrafı olmuştu. O gözler bugün içten bakıyordu ve ağzından çıkan tüm sözlerde samimiydi. "Aslında yardımcı olabilirsiniz. Loya'yı bulduğumuzda ona gerçekleri anlatabilirsiniz."

"Sanki inanır da." diyerek ters ters bakmıştı arkadaşına Kutay.

"Benim gördüğümü görürse inanır."

Genç kadının gözleri Burak'ınkilerle buluşmuş, sözsüz bir teşekkür göndermişti başıyla. Hayatına giren erkeklerden çok farklıydı karşısındaki adam. Gözleriyle konuşan insanlar çok nadir bulunurdu. Hele böyle güzel bakanı bulmak imkânsızdı.

Kutay hala yatışmamış siniri eşliğinde "Niye sen ne gördün ki?" diyerek arkadaşına bakmıştı.

Burak hala genç kadının gözlerinin içine bakarak sözlerini sürdürmüştü. "Samimiyet"

Birkaç gündür hissettiği karın ağrısıyla gözlerini açmıştı yeni güne. Ayrıca şişkinlikte vardı.

"Ne o uykucu, daha kalkamadın mı?"

"Abla yine karnım ağrıyor. Kendimi de kocaman hissediyorum." derken yüzü acıyla kasılmıştı.

"Doktora gitmelisin Ceylan. Daha ne kadar geçmesini bekleyeceksin?" deyip endişeyle bakmıştı kardeşine.

"Geçer belki."

"Dün de aynısını diyordun. Kızım doktor korkunu yenmelisin. Hiçbir mazeret dinlemem bugün gidiyorsun. Hemen arayıp, İzzet Mernüve'den randevu alıyorum."

"Abla gitmek istemiyorum." diyerek yorganın altına daha da sokulmuş ama bu rahatı uzun sürmemişti. Ablasının sesini tekrar duyulmuştu.

"Mazeretin kalmadı Ceylan Hanım. Öğleden sonraki randevuyu aldım bile."

Uff! kim gidecekti ki... Hem sevmezdi ki doktora gitmeyi. Şimdi tahliliydi, şunuydu, bunuydu derken saatleri hastanede geçecekti. Ama bu şişkinlikte canını sıkıyordu. En iyisi büyük sözü dinlemekti.

Öğleden sonra geldiği hastanede çok beklemeden girmişti doktorun odasına.

"Buyurun şöyle oturun."

Ellili yaşların sonunda olan şeker bir doktordu. Neyse ki, Ferit Ekimoğlu gibi biri çıkmamıştı karşısına. Ona muayene olduğunu

düşünemiyordu bile. Biranda ayaklanan tüylerini elleriyle normale döndürmüştü.

"Evet, nedir sorununuz?"

"Karnımın şu kısımlarında ağrı var ve son günlerde de kendimi çok şiş hissediyorum."

"Şöyle uzanırsanız daha iyi olacak."

"Tamam."

Kasıklarına bastırırken "Ağrı bu kısımda mı?"

"Evet."

"İdrarda yanma var mı?"

"Yok"

"Biz yine de bir idrar tahlili alalım."

Yarım saate kalmadan çıkan testle tekrar doktorun odasındaydı. "İdrarınız temiz görünüyor. Adetiniz düzenli oluyor mu?"

"Son birkaç aydır düzeninde şaşma oldu. Dersler konusunda sıkıntılı günler geçirdim de."

"Büyük ihtimalle adet düzensizliği ile ilgili bir sorun gibi görüyor. Bence bir kadın doğumcuya görünürseniz daha iyi olur."

"Kadın doğumcu mu?"

"Hemen boş arkadaşa yönlendiriyorum sizi."

Daha bir şey demesine fırsat kalmadan edilen telefonla kadın doğum yazısının önündeydi. Tabi altta yazan ismi görmemek için kapıya bakmamaya çalışması bir şey ifade etmiyordu. Kaçamayacağı açıktı ve başa gelen çekilecekti.

Yönlendirilen bir hastanın geleceği haber verilmiş, o an başka bir şeyle ilgilendiği için bilgisayarında görünen isme bakmamıştı. Çalan kapı da beklenenin geldiğinin göstergesiydi. Kafasını kaldırmadan. "Buyurun" demişti gelen hastaya.

Önündeki raporun imzasını atıp kafasını kaldırması ile de kalakalmıştı. "Ceylan sen?"

"Evet ben..."

"Dilan Hanım'a bir şey olmadı değil mi?" Sesi endişeli çıkmıştı.

"Yok, son gördüğümde gayet iyiydi. Hatta keyifli bir yemek yiyordu." derken ablasının yüzünden düştüğü duruma içten içe kızmakla meşguldü.

"Bir şey olmamasına sevindim. Bir hasta bekliyordum. Seni biraz bekletsem kusura bakmazsın değil mi?"

"Beklediğin hasta benim."

"Nasıl yani?" Gözü ekrana kaymıştı. Evet ekranda yazan isim Ceylan Meram'dı.

"Sen tüm hastalarına böyle mi dersin?"

"Şey şaşırdım da. Çoğunluk hastam hamile olduğu için."

"Ben hamile falan değilim." derken gözlerinden ateşler saçıyordu.

"Dur sana hamile diyen olmadı."

"Dahiliyeye gelmiştim buraya yönlendirdiler."

"Bir dakika İzzet Abinin yazdıklarını okuyum."

Zaten gelmek yeterince zor olmuştu. Şimdi bir de muayene olacaksa yanmıştı. Sıkkın sıkkın beklemek yeterince sinir bozucuydu. Ablası nereden çıkarmıştı sanki hastaneye gelmesini. Sanki başka hastane yok gibi, bir de bu odun Ferit'in hastanesini seçmişti.

"İdrar temiz çıkmış, şişkinlik ve kasıklarda ağrı var. En son ne zaman adet gördün?"

Çok romantik bir konuşmaydı doğrusu. Kafasında Ferit Ekimoğlu ile tekrar karşılaştıklarında aklını başından almak gibi bir düşüncesi varken, şu anda geldikleri nokta evlere şenlikti. Adama adet gününü söyleyecekti. Sıkkın sıkkın başlamıştı sözlere "Geçen ayın onuydu."

"Bu da demek oluyor ki, yaklaşık kırk gün geçmiş. Ultrason işimizi kolaylaştırır. Seni masaya alayım."

"Ne masası."

"Ne masası olacak ultrason için yatacağın masa."

"Ultrason olmazsa olmaz mı?"

"Doktor benim ve gerekli olduğunu düşünüyorum."

Ne yani şimdi bu adama bir de karnını mı açacaktı? Gün daha da sinir bozucu oluyordu.

"Ceylan ben doktorum. Sanırım sende ilk defa ultrasona girmiyorsun."

"Ben şey..."

"Merak etme sorun yok. Acımayacak söz veriyorum." derken yüzünde hafif alaycı bir ifade belirmişti.

Ne bu adam şimdi de ona gülüyor muydu? İşte bu fazlaydı. "Çok komik. Tamam geçiyorum."

Uzanıp, karnını açmak yeterince zor olmuştu. Üstelik Ferit

karnında değil, kasık kısımlarında ultrason başlığını gezdirmeye başlamıştı. O anlarda kendini güvensiz hissetmeye başlamıştı. Halbuki vücudu arkadaşlarının tabiriyle kusursuzdu. Yine de Ferit'in sadece kasıkları da olsa, bir yerini böyle rahatça görmesi çok sinir bozucuydu.

"Düşündüğüm gibi..."

"Neymiş düşündüğün?"

"Polikistik Over Sendromu"

"Ney... ney?

Genç kızın bu hali çok hoşuna gitmişti. Ne demek istediğini anlasa da, aynı şekilde söyleyerek onu biraz daha sinir etmekte sakınca yoktu. "Polikistik Over Sendromu"

"Şunu halk diliyle anlatsan olmaz mı?" derken sıkkın bir bakış göndermişti genç adama.

"Yumurtalık kisti"

"Ölecek miyim?"

Biranda duyduğu ile Ceylan'ın suratına bakakalmıştı. "Ölmek?"

Onun yüzünün aldığı şekli izlemek Ceylan'ı gülümsetmişti. "Merak etme ölmeyeceğimi anladım."

"Yani korkulacak bir durum yok. Stresli durumlar, adetin gecikmesini takip eden dönemlerde görülebiliyor. Genellikle kendiliğinden birkaç ay içinde geçer. Ama bu sürede takip altında olursan daha iyi olur."

"Ne yani devamlı buraya mı geleceğim?"

"Devamlı değil önümüzdeki ay gelsen yeterli olur. Sorunların kalmadığında da anlaşılır zaten."

"Kalkabilir miyim?"

"Pardon! Tabi kalkabilirsin."

"Aslında adetini düzenlemek için doğum kontrol hapları verebilirim ama bunun gerekli olduğunu düşünmüyorum. Sonrasında onunda bazı şikâyetler ortaya çıkaracağını göz önüne alırsak, en iyisi vücudu kendi haline bırakmak. Zaten ağrılar sadece bununla ilgili değildir. Üşütme de buna neden olmuş olabilir."

"İyi olduğuma göre bana müsaade."

"Geçmiş olsun. Dilan Hanım'a selamlarımı iletin."

Ne yani buradan böyle gidecek miydi? Tekrar karşılaştıklarında aklını başından almayacak mıydı? Tamam da daha birkaç dakika önce muayene olduğu adamın, aklını nasıl alabilirdi ki? Aklına gelen fikirle gözleri ışıldamıştı. Kapıya yönelmişlerdi ve Ferit'in arkasından geldiğini hissediyordu. Aniden durması ile arkasından gelen Ferit'in kendine çarpması bir olmuştu. Daha Ferit kendini toparlayamadan arkasını dönmüş ve genç adamın dudaklarını dudakları ile kapatmıştı. Düşündüğünden de harika bir hisli. Bir de şaşkın Ferit karşılık verebilse daha da harika olacaktı. Sonrasında kendini çekmesi zor olsa da yapabilmişti.

Sonra tek kaşı havada bilmiş bir şekilde gülümserken "Teşekkürler Doktor Bey" diyerek kapıya yönelmiş, kapının koluna ulaşamadan da güçlü eller tarafından durdurulmuştu. Daha ne olduğunu anlamadan, bu sefer Ferit'in dudakları kendi dudaklarıyla buluşmuş. İkisinin de karşılıklı isteklerinin izin verdiği ölçüde bir yakınlık oluşmuştu. Nefessiz kalmaya dayanamayan ciğerleri en sonunda isyan edince ayrılabilmişlerdi.

Ferit, Ceylan'ı kendinden uzaklaştırmadan alnını alnına dayayarak nefeslerinin düzelmesini bekliyordu. "Öyle değil, böyle öpülür güzelim."

Ceylan ayaklarında yürüyebilecek kuvveti hissettiği anda kendini odanın dışına atabilmişti. Kendini dağılmış hissediyordu. Ne yani sadece nasıl öpüleceğini göstermek için miydi tüm bu gösteri? *'Adama bunun yolunu gösterirsen, o da sana başka yollarını gösterir. Kazdığın kuyuya kendin düştün. Şimdi kendine acımayı bırak.'* diyen iç sesi kendine kızmaya başlamıştı.

Halbuki arkasında bıraktığı Ferit de, karmakarışık hislerin ortasındaydı. Karşılaştıklarından beri aralarında olan elektrik, sonunda onları bu noktaya getirmiş, Ceylan'ın hareketine biranda hazırlıksız yakalanmıştı. Sonrasındaysa içindeki tüm istekle öpmüştü genç kızı. Üstelik vücudunun ona tepkisi de kendisini şaşırtmış, bu yüzdende ağzından çıkan sözlere fren koyamamıştı.

Ferit'le konuşmak gerçekten çok iyi gelmişti yorgun yüreğine. Kapalı kalmış konular ne kadar belli etmeseler de, aralarında bir duvarın olmasına neden olmuştu senelerdir. Yıllar sonraysa yıkılan

duvarın enkazından dostlukları yara almadan kurtulmuştu. Günü güzel kılan da buydu. Kaybetmek istemeyeceği ender insanlardandı Ferit. Mutluluğu hak ediyordu.

Tüm işlerini bitirip, yatağa girdiğinde anlamıştı ne kadar yorulduğunu. Son günlerde her iş daha da zorluyordu bedenini. Daha şimdiden bu haldeyse, hamileliğin sonlarına doğru kim bilir ne durumda olacaktı?

Bedenen çektiği yorgunluğa, birde ruhen çektiği eklenince vücudu külçe altınlara benziyordu. Onu bu anlarda hafifleten sadece melekleriydi.

"Uykunuz mu geldi? Anneniz size bugün iyi baktı değil mi? Bak söz verdiği gibi de dayanıklılık gösterdi." Bunları söylerken aklına önceki gün izlediği görüntüler gelmişti. Ne çabuk unutulmuştu. Görüntüler yine aynı kadınla olduğuna göre ciddi olmalıydılar. Tabi ki ciddiydiler, Kutay Aslan uluorta bir kadınla öpüşüyorsa, dünya umurunda değildi herhalde. "Mutlu ol Kutay. Başka ne diyebilirim ki." derken kendini rahatlatmak için derin bir nefes almıştı.

"Hadi canlarım uyuyun artık. Sizi yarın daha az yoracağım. Çok dinleneceğim anlaştık mı? Ayaklarımda daha az şişer o zaman. Hadi benim de çok uykum geldi. Asel kızım rahat bırak kardeşini. Uykusu gelmiş. Sonra oynarsın. Kızım senin bu enerjin kime çekmiş ki? Babana çekmediğin kesin. O kağnı kadar yavaş çünkü." Aklına yaptıkları yarış gelince yüzünde eşsiz bir gülümseme belirmişti. "Aslında babana kağnı demek haksızlık olur. Ona kağnı değil, Ferrari desek daha doğru. Ne çok mu konuşuyorum? Konuşmam yüzünden uyuyamıyor musunuz? Tamam sustum. Uyuyun hadi. İyi geceler meleklerim. Rüyanızda güzel şeyler görün." deyip ellerini huzur bulmak için karnının üzerine koymuştu.

✱✱✱

Havalar ne kadar sıcaktı. Üstünü örtmek bile istemiyordu çünkü çok terlemişti. Yutkunmak canını yaksa da susamıştı da. Gözlerini zar zor aralayıp, suya elini uzatmıştı ama almak bile çok zordu. Biraz daha uyusa iyi olurdu. Belki kemikleri bu kadar ağrımayı bırakırdı.

"Tuğrahan hadi oğlum kalk artık."

Yataktan gelmeyen kıpırtı, sesinin tonunu biraz daha yükseltmişti. "Tuğrahan hadi oğlum."

"Babaanne biraz daha uyuyayım."

"Hadi ama servisi kaçıracaksın."

"Babaanne ne olur."

Böyle olmayacağını anlayınca yatağın kenarına oturup, yorganı çekmişti yaşlı kadın. Torunu yüzündeki ter damlacıkları ve yanakları al al, gözleri hala kapalıydı. Elini alnına götürdüğünde ateşinin yüksekliği şaşkına çevirmişti.

"Oğlum sen yanıyorsun. Bugün okula gidemezsin."

Okula gidememek mi? Tamam da bu imkânsızdı. Günlerden perşembeydi ve annesi arayacaktı. Hasta olduğunu öğrenirse çok endişelenirdi. Bugün okula ne olursa olsun gitmeliydi.

"Yok ben iyiyim. Sadece yorgana çok sarılmışım."

"Bu sadece yorganla olacak iş değil. Hemen doktoru arayacağım." Sesi çok endişeli çıkmıştı.

Bir şeyler düşünmeliydi. Yoksa bugün okul hayal olacaktı. Son anda önceki ateşlenmelerinde babaannesinin ona banyo yaptırması gelmişti aklına. Gerçekten iyi bir fikirdi. Şansını denemeliydi. "Bir banyoya gireyim hiçbir şeyim kalmaz." diyerek ayağa kalkmıştı.

"Dur ben yaptırayım banyoyu."

"Babaanne ben çocuk muyum? Kendim yaparım." Böyle demişti ama o banyoya nasıl girecekti? Ayaklarının üstünde durmak bile çok eziyet vericiyken, okula nasıl gidecekti? Annesi ve kardeşleri için güçlü olmalıydı. Banyo iyi gelmiş, daha da hafiflediğini hissettirmişti. Şimdi bunu babaannesine gösterip, gidiş onayı almanın zamanıydı. Yoksa evden çıkmasına kesinlikle izin vermeyeceğini biliyordu.

"Nasılsın paşam?"

Kollarındaki pazuları göstererek "Çok iyiyim Selma Annem" derken aslında hiçte iyi değildi.

"Gel bakayım." Elini alnına koyduğunda biraz önceki ateşin olmaması içini rahatlatmıştı. "Tamam, öyleyse gel kahvaltını yap."

Yemekleri mideye göndermek de düşündüğünden daha zor olmuştu. Hele süt içmek işkence gibiydi. En sonunda servise binmeyi başardığında rahat bir nefes almıştı.

Banyonun etkisi geçmeye başlayınca yine gelmişti halsizlik ve ateş. Okula geldiğinde midesindekiler de dışarı çıkmak için büyük

bir savaş halindeydiler. Üstelik öğretmeni dinlemekte giderek zorlaşıyordu. Kafasını şuraya koysa ne olurdu ki... Biraz dinlenirdi hiç değilse. Sıranın üstü ne kadar rahattı. Sanki kuş tüyü bir yastık gibi gelmişti. Aniden böğrüne gelen dirsekle kafasını kaldırması bir olmuştu.

"Oğlum öğretmen geliyor."

Eliyle dirseğin geldiği yeri ovalarken "Enes delseydin bari." diyerek ters ters bakmıştı.

"Çağırmasaydım da yakalansaydın."

Öğretmen konuşmakta olan Tuğrahan'a dönüp, "Evet Tuğrahan bir şey mi söyleyeceksin?" diye sorunca sesin geldiği tarafa dönmüştü.

"Özür dilerim öğretmenim."

"Arkadaşlarının dikkatini dağıtmamalısın, değil mi?"

"Evet öğretmenim."

Çalan kapı bir kez daha annesiyle buluşma vaktini haber veriyordu.

"Tuğrahan Aslan'a telefon var."

"Zaten dikkatin dağınıktı. Belki biraz toparlanırsın. Hadi git bakalım."

Merdivenleri çıkarken ceylan gibi hızlı olduğu zamanların aksine, bugün o merdivenler sanki Ağrı Dağı'nın zirvesine çıkıyormuş hissi uyandırmıştı. Ona güç veren biraz sonra duyacağı sesti. Son merdiveni de çıktığında enerjisinin çoğunu da bitirmişti. Odaya girip, telefonu aldığında son enerji kırıntılarına tutunuyordu.

"Alo annecim"

"Merhabalar bir tanem"

"Nasılsın?"

İyi değildi. Hem de hiç iyi değildi. Ayakları onu taşımamak için direniyor, vücudu bulduğu yere uzanmak istiyordu. Karnındakilerin savaşına değinmemişti bile. Birde boğaz ağrısı vardı. Ara ara gelen ateş ve üşümede işini zorlaştırıyordu. Annesinin üzülmesine neden olmamak için son gayretini sarf ediyordu konuşma anında. O üzülürse kardeşleri de üzülürdü. Onların hiçbirinin üzülmesine izin vermeyecekti. Kuvvetliydi ve dayanacaktı.

"İyiyim anne."

"Sesin çok yorgun geliyor bir tanem."

"Çok yoruldum da ondandır. Dün çok koşarak oynadık, bugüne enerjim kalmamış." Neden öyle yormuştu sanki kendini. Üstelik çok terlemiş, soğuk kolayı da içince tam olmuştu.

"Oğlum ben sana gücünü böyle hoyratça kullanma demiyor muyum? Tamam oyna. Bu yaşlar oyun yaşı. Ama kendini de hırpalama." derken sesi bir anne şefkatiyle çıkmıştı.

Bir çocuğa bunu demek kolaydı da. Ondan bunu beklemek zordu. Herkes o yaşlarda aynı şeyleri yapmıştı. Kendi de kaç kez annesini krizlere sokmuştu. Annesi o günlerde, anne olunca anlarsın beni deyince ne doğru söylüyormuş halbuki. Şimdi Tuğrahan'ın kendini böyle yormasının sıkıntısını içinde hissettiğine göre, annesine ne zor durumlar yaşatmıştı kim bilir...

"Ama anne çok eğlenceliydi. O kadar çok gol attım ki, arkadaşlar sayamadılar bile."

Sesindeki neşe bulaşıcıydı sanki. Onun hissettirdikleriyle yüzü aydınlanmıştı. "Arkadaşlarına acısaydın biraz oğlum."

"Onlarda iyi oynasaydı. Hem-"

Tuğrahan'dan gelen öksürük sesi biranda endişelenmesine neden olmuştu. "Ne oldu oğlum?"

"Önemli... değil anne. Bir gıcık geldi o kadar."

Öksürmeye de başlamıştı. Bu hiç iyi değildi. Konuşmayı tamamlamak için tüm gayretini saf ediyordu.

"Eee başka neler yaptın bu bir hafta da bakalım?"

"Anne hep maç yaptık. Ben çok gol attım. Arkadaşlarım benim kadar atamadı. Bahçede de oynadım. Hem babam da benimle oynadı. O çok iyi oynuyor biliyor musun?"

Nereden bilebilirdi ki... Kutay ve ona dair şeyler ona her zaman yasak olacaktı. Onun hakkında hem çok şey bilip, hem hiçbir şey bilmez olmaktı ona düşen. O da bunu kabullenecekti. "Bilmiyordum. Demek babanla da oynadınız."

"Sonra yine at binmeye gittim. Artık çok iyiyim. Beni bir görsen, nasıl güzel binebiliyorum. Eğitmenimde bırakıyor. Tek başıma geziyorum. Çok zevkli oluyor. Kardeşlerime de öğreteceğim. Anne onları da küçük midillilere bindiririz, değil mi?"

"Bindiririz bir tanem."

"Ben babama söylerim onlara da, benim atıma benzer at alır."

Bir aile olarak yapabilecek ne güzel bir eğlenceydi aslında. Ken-

disi de at binmeyi hep sevmişti. İkizlerinin de kendi gibi olmasını çok istiyordu. Tuğrahan'ı da buna yönlendiren kendisi olmuştu. Sonrasında Kutay'ın buna devam edip, küçüğünü bu konuda desteklemesine çok sevinmişti. Keşke gerçek bir aile olup, bunların zevkini birlikte çıkarma zamanlarına erişmiş olsalardı. Ne kadar keyifli zaman geçirirlerdi. Hiç değilse kardeşlerin bunları birlikte yapabileceğini bilmek içini rahatlatan en büyük etkendi.

"Alır kuzum."

Artık dayanacak kuvveti kalmamıştı. Telefonu kapatmazsa, elinden düşmesi an meselesiydi. "Anne öğretmen beni çağırıyormuş. Seni çok seviyorum. Kendine de, kardeşlerime de iyi bak."

"Bende seni seviyorum. Kendine iyi bak. Allah'a emanet ol kuzum."

Telefonu kapattığı anda gözleri kararmaya başlamıştı. Daha ne olduğunu anlamadan bulunduğu yere yığılıp kalmıştı küçük çocuk.

Uzun zamandır boşladığı işlerini tamamlaması gerektiğinden, birkaç gündür kendini işlerine vermiş ancak her şeyi yoluna koyduktan sonra rahat nefes alabilmişti. Bunun verdiği rahatlıkla arkasına yaslandığında telefonun sesi irkilmesine neden olmuştu.

"Alo anne"

"..."

"Hastanede mi?" derken sandalyesinden bir hışımla kalkmıştı.

"..."

"Hangi hastanedesiniz?"

"..."

"Hemen geliyorum."

Aklında annesinin sözleri yankılanırken hastaneye nasıl geldiğini bile anlamamıştı. Oğlu hastanedeydi ve bunun ötesini algılamakta zorluk çekiyordu. Danışmadan öğrendiği odaya gitmek için asansörün düğmesine basmış, beklemek zor gelince, direkt merdivenlere yönelerek hızla çıkmıştı öğrendiği kata.

Şu an tek istediği oğlunun gerçekten iyi olduğunu öğrenmek-

ti. Girdiği odada, küçücük koluna bağlı serumla yatan Tuğrahan'ı görmek tüm direncini kırmıştı. Yatağın yanına gelip, elini nazikçe tutarak dudaklarına götürürken, gözlerinden akan yaşların farkında bile değildi.

"Oğlum... Bir tanem... Bana bunu yaşatma. Sana bir şey olmasına dayanamam." derken önemli olan tek şey onun sağlıkla gözlerini açmasıydı. Hayat ne kadar kısaydı. İster genç ol, ister yaşlı her şey pamuk ipliğine bağlıydı. Daha akşam türlü oyunlarla uyumama savaşı veren oğlu, şu anda kendinde olmadan yatıyordu. Kocaman yatağın içinde minicik bedeniyle ne kadar da savunmasızdı.

Ancak arkasından gelen sesle daldığı düşüncelerden çıkabilmişti.

"Kutay Bey?"

Şaşkın şaşkın bakakalmıştı doktorun yüzüne.

"Ben oğlunuzla ilgilenen doktorum."

"Affedersiniz. Onu böyle görmek bana ağır geldi." derken bulunduğu yerden kalkmış ve doktorun yanına gelmişti.

"Anne babalar için kolay değil onları böyle görmek. Benim de iki çocuğum var sizi iyi anlıyorum."

"Nesi var doktor bey?"

"Üst solunum yolu enfeksiyonu. Ayrıca küçük bey son zamanlarda bu küçük vücudu çok yormuş. Bu da kolay atlatabileceği rahatsızlığın şiddetini artırmış. Üstelik kendini kötü hissettiği halde bugün okula gitmek için yoğun çaba harcamış. Bunların hepsi birleşince de kendini daha fazla taşıyacak gücü bulamamış."

"Durumu çok mu kötü?"

"Korkacak bir şeyi yok ama tedbirli olmamız gerekiyor."

"Ne zaman kendine gelir?" derken gözleri oğlunun üzerindeydi.

"Ateşini kontrol altına aldık. Şu an uyuması yorgunluktan da kaynaklanıyor. Bu yüzden endişelenmeyin."

"Ne yapmamız gerekli?"

"Biz tüm önlemleri aldık. Küçük bey memnun kalmayacak ama sabah akşam iğne olmak zorunda. Çünkü ağızdan ilaçlarla atlatabileceği safhayı geçmiş. Daha etkili olması için iğne tedavisi uygulayacağız. Ayrıca iyi bir dinlenme ve beslenmeyle yakın zamanda toparlar. Onun gibi küçük çocukları yatakta tutmak çok zordur. Bu yüzden size kolay gelsin."

"Teşekkür ederim doktor bey." dedikten sonra tekrar oğlunun yanına gitmişti. Gözlerini açana kadar yanından ayrılmayacak, o güzel gözler ilk açıldığında kendini görecekti.

"Kutay..."

Annesinin sesiyle arkasını döndüğünde, harap düşmüş bir halde bulmuştu Selma Hanım'ı.

Onun sabah okula gitmesine izin verdiği için kendini suçluyordu yaşlı kadın. Torununa göz kulak olamamıştı. Nasıl bir babaanne onun hasta olduğunu anladıktan sonra gitmesine izin verir diye kendine kızıp durmuştu. "Kutay, hep benim suçum."

Annesinin bitkin hali içini burkmuştu. Hemen yanına gidip, kollarının arasına almıştı acılı kadını. Yıllardır zaten yeterince üzmüştü. Şimdi de küçük oğlu için aynı endişeleri yaşıyordu annesi. Ona ne zorluklar çektirmişti. Şimdi düşününce vicdanı sızlıyordu, ondan beklediklerinin ağırlığı yüzünden. "Sakin ol annem. Hiçbir şey senin suçun değil. Sen nereden bilebilirdin ki, bu yaramazın hasta olduğunu?"

"Sabah ateşliydi. Gitme dedim. Banyo yaparsam kendime gelirim diye ısrar etti. Sonra tekrar baktığımda iyiydi."

"Bak sen diyorsun iyiydi diye. Kendini iyi hissetmese okuldan kaçma fırsatını elinin tersiyle itmezdi. Bilirsin benim oğlum tatilleri pek sever."

"Öyle değildi bu sefer oğlum. Okula gitmek için resmen yalvardı."

"Buraya kim getirmiş? Nasıl olmuş? Bir şeyler öğrenebildin mi anne?"

"Müdire Hanım bir şeyler anlattı ama onu dinleyecek kafada değildim. Telefon melefon bir şeyler dedi ama... Dediğim gibi bir şey anlamadım."

"Şimdi Tuğrahan'ın yanından ayrılmak istemiyorum. Yarın öğrenirim ne olduğunu."

"Sen nasıl istersen oğlum." diyerek dışarı çıkmıştı yaşlı kadın.

Annesinin sözleri kafasında yankılanıyordu. *'Evet ben nasıl istersem. Her şeyi de böyle yaşamadım mı zaten... Şimdi istediğim gibi yaşadığım günlerin cezasını çekiyorum. Halbuki ne çok isterdim, sadece kendi istediğim gibi değil, sevdiklerimin de isteklerini göz önünde tutarak yaşamayı. Bencilliğimle onları bu durumlara sokmaya ne hakkım vardı...*

Yıllar boyu aldığım hatalı kararlar, geçen günlere inat saplantılı kalmalar, kalbimden geçenlerin yerine dilimden dökülen yalanlar.'

'Kendiyle kavgalı biri, çevresiyle barışık olabilir mi? Yıllarca savaştım. Kendimden kaçtım. İnsan hiç kendinden kaçabilir mi? Kaçamadım da zaten. Bunun için de tüm benliğimi, o mezara göndüm. Leyla'yı uğurladığım o güz mevsiminde takıldım kaldım. Ne kışın beyazlığı içime işleyebildi, ne ilkbaharın yeni umutları ne de yazın sıcaklığı ben sadece sonbaharın sararan günleriyle birlikte sarardım.'

'Tutunacak dallarım çoktu ama yalnızlığı seçtim. Şimdi eline batan dikeni yüreğimde hissettiğim oğluma en büyük acıları ben çektirdim. Küçücük dünyasını, erişkinlerle eş ettim. Yaşından beklenmeyecek olgunlukları'ndan beklerken, onun küçücük bir çocuk olduğunu unuttum. Küçücük kalbine, yaşından büyük acılar ekledim. Ah oğlum sana sahip olmaya hakkım yok aslında. Benim hiçbir şeye hakkım yok.' İçinden geçen düşünceler gözlerinde akan yaşlara karışmıştı.

Elinin üstüne kondurduğu öpücükle ona yakın olmaya çalışırken, içindeki şiddetli fırtına tüm benliğini altüst ediyor, Tuğrahan'ın hasta bedenini görmek, kalbindeki tüm kilitleri sonsuza kadar ortadan kaldırıyordu. Hayatının öncelikleri yeniden yazılırken, içindeki özlem ateşi daha da şiddetleniyordu. Artık dayanmanın son sınırlarında geziyordu.

Kendi hesaplaşmasına dalmışken gelmişti oğlunun inlemeleri kulağına.

"Loya..."

Oğlu da çağırıyordu hayatlarına giren meleği. Keşke duyabilseydi... Keşke onlara tekrar kalbini açabilseydi o melek.

"Seni özledim... Loya gitme..."

'Ah küçüğüm bunu ona söylemiş olsaydım. "Loya gitme." diyebilseydim. Onu geri çevirebilmiş olsaydım. Seni onsuzlukla bırakmamış olsaydım.' İçinden geçenlerin ruhuna yaptığı baskıdan küçük çocuğun sayıklamalarıyla dönebilmişti.

"Tatlım ne olur gel..."

Tuğrahan'ın, Loya'nın gidişini çabuk kabullenmesine çok şaşırmıştı. Kaybetmeye alışkın oğlunun, kendini koruma duvarlarının çok gelişmiş olduğuna vermişti bu kabullenişi. Şimdi görüyordu ki, oğlu onun gidişini hiç kabullenmemişti.

Gece boyu daha neler neler sayıklamamıştı ki. Bazıları anlamlı bazıları anlamsız bir sürü şey dökülmüştü dudaklarından.

"Asel... Arhan... Artık gel... Sizi seviyorum... Kardeşlerim..."

Her sözü derin anlamlarla gelmişti. Bazılarını ise anlayamamıştı. Sayısız kez tekrarladığı isimleri tanımıyordu. Kimdi Asel ve Arhan? Acaba okulunda samimi arkadaşları mıydı? Oğlu hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Bu nedenle de söylediği sözlere anlamlar yükleyemiyordu. "Kardeşlerim" demişti. Buna hiç mana verememişti. Kardeşleri kimdi? Arkadaş çevresinde çok yakın olanlara bazen kardeş denebiliyordu. Acaba oğlu da bunu mu kastetmişti?

Sabaha kadar geçen endişeli saatler, sabahın ilk ışıklarıyla son bulmuş, onun yorgun gözlerinin hafif aralığı, Kutay'a dünyaları bağışlamıştı. Hele ağzından dökülen "Baba" endişeli yüreğine ilaç olmuştu. Sonrasında yorgun bedeni tekrar uykuya dalmış olsa da, iyi olduğunu bilmenin huzuru hiçbir şeye değişilmezdi.

Oğlunun iyi olduğunu öğrendikten sonra geçen saatler daha da hızlanmıştı. Oğluyla meşgulken, annesinin ne kadar yorgun olacağını düşünmediği için kendine kızarken "Anne sen eve gitsen iyi olur. Çok yoruldun. Nasıl olsa ben buradayım. Hiç değilse sen dinlen." diyerek her halinden yorgunluğu belli olan kadına güven bir bakmıştı.

Selma Hanım torununun yanından ayrılmayı biran bile düşünmemişti. Çektiği vicdan azabı gece boyu yemişti yaşlı kadını. Ancak onun kendine gelmesi biraz rahatlatmıştı. "Yok oğlum ben de bekleyeyim."

"Ama anne çok yoruldun."

"O güzel gözlerini açtı ya, bende yorgunluk ne kalmadı." derken büyük bir sevgiyle bakıyordu yataktaki torununa.

"Haklısın aslında. Bende aynını hissettim. Öyleyse gidip, bir şeyler yesen. İlaçlarını alman lazım biliyorsun."

"Doğru dedin oğlum, tansiyon ilacını hemen alsam iyi olur. Sonra kendimi bulamıyorum. İstersen sana da bir şeyler getireyim."

"Aç değilim anne."

"Nasıl aç olmazsın? Dünden beri ağzına tek lokma koymadın."

'Dünden beri' az kalırdı. Son günlerde yemek yemek angarya geliyordu. Bu yüzden de mecbur olmadıkça bir şeylere eli uzanmıyordu. Gündüz hafif şeylerle geçiştiriyor. Evdeyse annesinin gazabından korktuğundan yemek için büyük uğraş veriyordu.

"Yok anne ben yemeyeyim."

"Bak o zaman ben de yemem." diye tavrını belli etmişti yaşlı kadın.

"Tamam tamam. Bana da küçük bir tost getirsen yeter."

Annesinin gitmesiyle tekrar kendini oğlunun yanında bulmuş, tam ateşine tekrar bakacakken, kapının açılmasıyla o tarafa dönmek zorunda kalmıştı. "Bir şey mi oldu anne?"

"Oğlum okulun müdiresi dışarıda, seninle görüşmek istiyor. Sanırım dün hakkında konuşacak."

Oğlundan ayrılmak istemez bir şekilde bakınca "Merak etme ben yanındayım. Sen git konuş." demişti yaşlı kadın.

Koridora çıktığında görmüştü müdire hanımı. Onun da endişesi yüzünden okunuyordu.

"Merhaba Sonay Hanım"

"Merhaba Kutay Bey."

Yandaki oturma alanını işaret ederken "Buyurun şöyle geçelim."

"Teşekkürler. Kusura bakmayın sizi sabah sabah rahatsız ettim. Tuğrahan'ın durumunu öğrenmek istediğimden hemen gelmek istedim. Ayrıca sizle dün hakkında da konuşmamıştık. Okuldan acil çağrıldığımdan dün geldiğinizde burada değildim. Bu yüzden özürlerimi kabul edin."

"Önemli değil. Ben de sizi arayacaktım zaten. Dünle ilgili birkaç şey soracaktım."

"Tabi ki. Bunun için buradayım."

"Olayın nasıl olduğu hakkında beni bilgilendirmeniz mümkün mü?"

"Aslında göz açıp kapayıncaya kadar oldu desem yeridir. Kendisine gelen telefon için odama gelmişti. Konuştuktan sonra da yere yığıldı. Sonrasında hemen hastaneye getirdik zaten."

"Telefonla mı konuştu?" Bir kaşı havada karşısındaki kadına bakıyordu.

"Evet. Her perşembe konuşuyor."

"Her perşembe mi? Kiminle konuştuğu hakkında bir bilginiz var mı?" Konuşma gittikçe ilginçleşiyordu.

"Biliyorsunuz Nevin Hanım okuldan görüşüyordu Tuğrahan'la. Bu görüşmeler yaklaşık beş aydır her perşembe muntazaman devam ediyor."

"Nevin Hanım mı telefon ediyor?" derken yüzündeki şaşkınlık müdire hanımın dikkatini çekecek kadar açıktı.

Karşısındaki adamın tutumu endişelenmesine neden olmuştu. "Evet... Kutay Bey. Beş aydır sürekli arıyor ve konuşuyorlar. Beş ay öncesinde görüşmeler kesilmişti. Sonra tekrar başladı. Sizin de izniniz olduğu için tekrar bildirme ihtiyacı duymamıştım."

Duyduklarından sonra aklına ölmeden hemen önce Nevin Hanım'la yaptığı konuşma gelmişti.

Yoğun bir günün ardından gelen telefon Nevin Hanım'ın durumunun daha da ağırlaştığını ve onu görmek istediğini haber veriyordu. Kendisine başından beri tavırlı olan bu kadın şimdi ne istiyordu ki? Telefondan sonra hemen arabayı onun evine doğru yönlendirmiş ve görevliden onu odasına götürmesini istemişti.

Senelerdir görmediği kadını, güçsüz bir şekilde yatarken görmek içini burkmuştu. Ne kadar da çaresiz ve hasta görünüyordu. Gözleri kapalıydı. Yanındaki hemşire geldiğini haber verince açılmıştı Leyla'ya çok benzeyen gözler.

Eli ile yakınına gelmesini işaret etmiş. Sonrada hemşireyi odadan göndermişti.

"Gel Kutay gel..."

"Geçmiş olsun efendim..."

"Geçmeyecek evlat. Benim de sıram geldi."

"Öyle söylemeyin. Siz güçlü bir kadınsınız."

"Güçlü bir kadındım. Artık yoruldum. Bu yaşa kadar neler neler gördüm. Toprağın altına ne canlarımı verdim. Artık benim de vaktim geldi."

"Siz-"

Eliyle susmasını işaret ederek "Çok vaktim yok. Sen susacaksın ben konuşacağım tamam mı?" diyerek konuşmasına fırsat vermemişti.

"Tamam efendim."

"Sana daima karşı oldum. Bunun nedenini hep merak ettin değil mi?"

Kafasını iki yana sallarken "Önemli değil. Her şey geçmişte kaldı." demeyi başarmıştı.

"Haklısın geçmişte kaldı. Ama sen daha hayattasın ve geleceğin var. Sana bunları söylemek için çok düşündüm ve sonunda bir karara vardım. Neden sana karşı olduğumu bilmeliydin. Bilirsin Leyla benim kızım gibiydi. Olmayan çocuğumun yerine koymuştum. Gözünden anlardım onun her şeyini. Sana olan sevgisinin de en yakın tanığıydım. Ailesine açamadığı her şeyi bana anlatırdı. Onun hayatında tek erkek oldu. O da

sendin. Onun sevgisinin büyüklüğünü hep bildim. Seni de tanıyordum Kutay. Güzel kızıma olan sevginin boyutunu da biliyordum. Leyla gibi sevmiyordun. Onun gibi bakmıyordun. En başından korktum bu tek taraflı sevgiden. İstedim ki, başkalarını da tanısın, bilsin." Ani gelen bir öksürük konuşmasını bölmüştü.

"Size zor olu-"

"Sana bugün ben konuşacağım demiştim." Kendini rahatlatıp tekrar başlamıştı konuşmaya.

"Böylelikle sana olan duyguları değişebilirdi. Olmadı. Bunu kabul bile etmedi. Zaten benimki küçük bir umuttu. Onun kararlı tutumu da beni susmaya itti. Tek isteğim onu kırmamandı. Aslında senin onunla evliliğinde gerçek aşkı tatmandan korktum. Onu başka biri için terk etmenden. Buna dayanamazdı. Ama zaman bana aşkın da çeşitleri olduğunu gösterdi. Leyla'm seni öyle sevdi ki, bu evliliğinizi ayakta tuttu. Sen de kendince sevdin onu. Evliliği boyunca mutlu ettin. Seninle kısa ama mutlu bir hayat geçirdi. Üst üste yaşadığım acılar sana mantıklı bakmamı engelledi. Aramızda var olan duvarı daha da heybetlendirdi. Üstüne üstlük oğlun konusundaki katı tutumun da bana yardımcı olur nitelikte değildi. Yıllardır senin kendini bitirişini izliyorum. Bu dünyadan göçmeden Leyla için bir şey yapmak istedim. Onun hayatının anlamı olan adamı sarsma ihtiyacı hissettim. Evet, Kutay Bey, hayat bu kadar kısa. Bugün varız, yarın yok. Sana artık kendine gel, Leyla'mın emanetine sahip çık demek istiyorum. Leyla'm çocuğunuzu doğururken öldü. Bunun bir değeri olsun istiyorum. Umarım kendimi anlatabilmişimdir.

"Ben ne diyeceğimi biledim."

"Bir şey söylemeni beklemiyorum. Yapmanı istiyorum. Artık silkelen ve dünyanın devam ettiğini gör. Leyla'ya veremediğin kalbini verecek birini bul. Hayat kısa oğlum. Hayat çok kısa."

Konuşmalarının üzerinden bir hafta geçtiğinde ikinci bir telefon gelmişti. Nevin Hanım dünya üzerindeki vaktini tamamlayıp, ebediyete göç etmişti. Ertesi gün öğle namazından sonra cenazesi vardı. Leyla'nın son akrabası da dünyadan göçmüştü. Telefon görüşmelerini hastalığından dolayı yapamadığını bildiği için, bu üzücü haberden Tuğrahan'a bahsetmemişti.

Acı verici anılardan sıyrıldığı anda aklına gelen düşünceyle şaşkınlıkla kalakalmıştı. Bu kesinlikle oydu. Başka bir ihtimal yoktu. Bulmuştu. O an ağzından sadece tek bir isim çıkabildi. O da aylardır zaten düşmemişti o dilden. "Loya!"

"Efendim bir şey mi dediniz?"

"Sonay Hanım, Nevin Hanım bir buçuk sene önce öldü."

Müdire hanım büyük bir şok yaşıyordu. "Nevin Hanım öldü mü?"

"Evet."

"O zaman Tuğrahan kimle konuşuyordu? Bu konuda bir fikriniz var mı?" derken endişeli çıkmıştı sesi.

"Sanırım var. Müsaade ederseniz bu konuyu sizinle sonra konuşmak istiyorum."

"Siz nasıl isterseniz Kutay Bey. Yardım edebileceğim bir şey olursa elimden geleni yaparım."

Arkasını dönüp, odaya yönlendiğinde aklında tek düşünce vardı. En sonunda Loya'yı bulmuştu. Denizaşırı ülkeleri ararken, onu bulmak için gereken ipucu en başından beri yanındaydı. Aslında Tuğrahan'ın onun gidişini bu kadar çabuk kabullenmesinden bir şeyler döndüğünü anlaması gerekirdi. Ama yine kendini her şeye kapatıp, olayları değerlendirememişti.

Öğrendiği gerçeğe kızsa mı sevinse mi bilemiyordu. Ama içindeki kabaran duygular sinire daha yakındı. Sevinmeyi biraz daha sakinleşinceye bırakmıştı çünkü. Hayatındaki en önemli iki kişi tarafından oyuna getirilmişti. Oğluyla çok iyi anlaştığını düşündüğü anlarda demek ki, arkasından iş çeviriyorlardı. Ama bunun için onlara kızmak çok yersizdi. İkisine de bunun tersi bir his vermiş miydi? Onların arasındaki sevginin büyüklüğünü bile ancak yeni kavrayabiliyordu. Sinirle gülerken her şeyin kendi suçu olduğunu biliyordu. Çünkü baş hatalı kendisiydi. Şimdi kalkıp, beni kandırdınız diye ikisine de kızmaya hakkı yoktu. Biraz sakinleştiği anda mantıklı düşünmeye başlamıştı. Şu anda aklında olan sevdiği iki kişi tarafından kandırılmış olmak değildi. Önemli olan onu bulmak için büyük bir bilgiye sahip olmasıydı.

Odaya girdiğindeki garip hali annesinin dikkatini çekmişti. "Ne oldu oğlum? Müdire Hanım bir şey mi dedi?"

Evet söylemişti. Son beş ayını kâbusa çeviren hasretliğin so-

nunu getirecek şeyler söylemişti. Ama her şey yoluna girmeden kimseye bir şey söylemeyecekti çünkü onlara boşuna ümit vermek istemiyordu. Bulacağına inanıyordu ama... İşte bu 'ama' için biraz daha susması gerekiyordu.

"Bir şey yok annem."

"Ama yüzün hiç öyle demiyor."

"Olayları tekrar dinlemek bu hale getirdi sanırım.

"Sen öyle diyorsan öyledir oğlum."

"Müdire Hanım gelmeden sen kafeteryaya gidiyordun. İlaçların yeterince aksadı. Hadi annem sen gidip, bir şeyler ye."

Annesini gönderdikten sonra biraz daha rahatlamıştı. Şimdi daha rahat düşünebilir, atacağı adımları daha iyi hesaplayabilirdi. Onun bulunduğu yerden uzaklaşmasını istemiyordu. Bu yüzden de bu bilgiyi sadece gerekli kişilerle paylaşacaktı. Eline aldığı telefonla Loya'yı bulma harekâtının bilmem kaçıncısı da başlamış oluyordu.

"Benim Burak."

"..."

"Onu buldum."

"..."

"Eminim."

"..."

"Ayrıntıları telefonda görüşmeyelim. Yarın sabah eve gel. Seninle konuşmalıyız."

"..."

"Hadi görüşürüz..."

Yatakta yatan masum melek, ne çok şey biliyormuş meğer. En başta şüphelenmesi gerekirken, bakar körlüğü yüzünden yine burnunun ucundakileri kaçırmıştı. Onların bu kadar yakın olduğunu bildiği halde, giden Loya'nın ardından, oğlunun sakin kabullenişinden şüphelenmemişti bile. Kendi bu kadar dağılmışken, onların sevgisini bilen biri, Tuğrahan'ın da aynı şeyleri çekeceğini gözü kapalı bilebilirdi. Bakmakla, görmek arasında fark olduğunu söyleyenler haklıydı. Gerçekten görmeyi öğrenmesi lazım gerektiğinin bir işaretiydi bu olay.

Evet, Loya'ya bir konuda daha yenilmişti. Küçücük oğlu, onun nerede olduğunu bilecek kadar Loya'yla iç içeydi. Kendisinin olamadığı kadar... Aralarındaki iletişimsizliğin bir nedeni de kıskanç-

lık değil miydi? Kendine sunmadığı o güzellikleri bir yabancıyla paylaştığı için, Kutay oğlunun Loya'ya olan sevgisini kıskanmıştı. Hâlbuki onlar bunun için bir şey yapmamıştı. Sadece kendileri olmuşlar, anı yaşamışlar ve bir anne oğul gibi sevmişlerdi birbirlerini.

Aylardır arıyordu genç kadını. Bakmadığı yer, konuşmadığı kimse kalmamıştı. Umutla gittiği her yer, yüzüne duvar olmuştu. Şimdi geldiği nokta ne kadarda tuhaftı. Baştan beri uzaklarda aradığı gerçek, yanı başından çıkmış. Bunun gerçekliği sersemletmişti genç adamı. Alması gereken çok yol, kazanması gereken çok kalp vardı. Ama artık kararlıydı. Bir anı bile kaybetme lüksü yoktu. Onu bulacak ve tüm kalbini isterse çiğnesin yine de önüne serecekti.

Hayatı boyu riskleri hep işinde almış, özel yaşamında garanticiliği seçmişti. Başarılı bir işadamıydı. İş dünyasında kime sorsalar gözü pekliğinden, cesaretinden bahsederdi. Ama iş özel yaşama geldi mi, orada biraz durmak gerekiyordu. Hayatı boyunca hep önüne konulanları görmüş, bunun ardını düşünmemişti. Leyla ile evlenirken, sonrasındaki olaylarda ve Loya konusunda hep sığ düşünceleri olmuştu. Leyla ile evlilik çok basit gelmişti. Şimdi düşündüğünde bunun basitlikten ziyade Leyla'nın vericiliğinden kaynaklandığını görüyordu. Evle ve evlilikle ilgili hiç sıkıntı çekmemişti. Genç kadın her olayı büyük bir özveriyle halletmiş, kocasının sıkıntı duyacağı hiçbir şeyi önüne getirmemişti. Evlilikleri boyunca gerçek kavga bile etmemişlerdi. Karşılıklı anlayış içinde sürdürülen evlilik, ikisinin de kabullendiği bir durum olmuştu.

Şimdi düşününce Leyla'ya yaptığı haksızlığı daha iyi görebiliyordu. Leyla her şeyi olduğu gibi kabullenmişti. Çok sevmiş, âşık olmuş ve hayallerindeki adama sahip olmuştu ama bu görünüşte böyleydi. Leyla gerçek anlamda Kutay'ın kalbine hiç sahip olmamıştı. Şimdi daha net görebiliyordu. Leyla ne kadar aşk evliliği yapmış olursa olsun, kendisi mantık evliliği yapmıştı. Bu yüzden de evlilikleri, Kutay açısından derinlik kazanamamıştı. Ama Leyla'yı sevmişti. Gerçekten sevmişti. Tek farkla, sadece onun istediği gibi değildi bu sevgi. Bunu anlaması için, gerçeği tatması gerektiğini yıllar sonra karşısına çıkan kadın göstermişti.

Leyla'dan sonrada, evdeki kadınlar aynı şekilde davranmıştı. Her söylediği yerine getirilmiş, depresif ruh halinin devam etmemesi için, tüm olumsuz olaylar önünden çekilmişti. O anlardaki halleri aklına gelince kızamıyordu onlara. Ne çok acı çektirmişti annesine.

Oysaki yaşlı kadın bir gün bile ağzını açmamıştı. Onun bu fedakârlığına yeterince karşılık verememiş, zor zamanlarda kaçmayı seçmişti. Şimdi yaptığı şeylerden utanıyordu. Bu kadar güçsüz olup, insanlara böyle zamanlar geçirtmiş olmak, vicdanını rahatsız ediyordu. Telafi etmeliydi ve edecekti. Yıllarca kendi yüzünden üzülmüş olanlara, artık rahat yüzü gösterecekti. Bunun sözünü kendine vermişti.

Loya'lı günleri düşünmek bile yüzündeki tebessümü derinleştiriyordu. İlk tanıdığı andan itibaren girmeyi başarmıştı kalbine. Bunu anlamak için bilgin olmak gerekliymiş gibi, anlayamamıştı. Belki de hiç tatmadığı gerçek aşkı tanımamıştı. Onsuz geçen günlerde bulmuştu genç kadını. Her hareketinin derinine inmiş, her detayı hafızasına kazımıştı. Hayatında ilk defa bir kadının hobilerini düşünmüştü. Onunla daha fazla vakit geçirmek için onun hoşlandığı şeylere merak salmıştı. Ama kıymet bilmezliğinin kurbanı olduğu için, Loya'nın çevresinden yardım görmemişti. Herkes ağızbirliği etmişçesine bir şey söylememişti. Ya gerçekten bilmiyorlardı, ya da söylemek istemiyorlardı. Loya'nın ailesine de bu konuda çok şey soramıyordu. Kızlarıyla yaptığının yalancı bir evlilik olduğunun bilinmesi en son istediği şeydi. Yalan olarak başlayan, kısa sürede gerçeğe dönen peri masalını böyle kötü şeylerle lekelemek istemiyordu. Bu masalın tek ve en büyük eksiği prensesiydi. Onu da bulmak üzere olduğunu kalbindeki kıpırtılar belli ediyordu. Yakındı. Hem de çok yakın.

"Baba..."

Oğlunun sesini duyana kadar, kendiyle yaptığı sohbetin ne kadar sürdüğünün farkında bile değildi. Açılan o gözler ne kadar değerliydi. Kalbi bunu her hücresine pompaladığı kanla hissettiriyordu. Oğlu canıydı, kanıydı. "Efendim aslan parçası."

"Baba çok susadım."

"Hemen getiriyorum."

İçtiği su kuruyan boğazına bayram yaptırmıştı. "Baba bana ne oldu?"

"Bunu sen anlatmak ister misin?"

"Neyi?"

"Oğlum hasta hasta okula gidilir mi? Hadi daha kötü bir şey olsaydı. Ya müdürün odasında değil de, merdivenlerde bayılsaydın. Merdivenlerden yuvarlanmış olabileceğini düşünmek bile nefesimi kesiyor." derken sıkıntıyla iç çekmişti.

"Ben iyiydim." Gözlerini kaçırmıştı küçük çocuk.

"Seni küçük yalancı." deyip elini saçlarında gezdirmişti oğlunun. Sonra devam etmişti konuşmasına. "Hem hasta hasta okula gidiyorsun, hem de iyiyim yalanlarına sığınıyorsun. Babaannen ne kadar üzüldü haberin var mı oğlum?"

"Baba..."

"Şimdilik hastasın sonra bu konuyu konuşuruz. Kendini nasıl hissediyorsun bakalım?"

"Yorgunum."

"Bunu o küçük bedene bu kadar yüklenmeden düşünecektiniz küçük bey."

İçeri giren Selma Hanım torununun açılmış gözleriyle yeniden doğmuşa dönmüştü. "Bir tanem... Kuzum..."

"Özür dilerim babaanne."

"İyisin ya paşam, özre gerek yok."

Yapılan kontrollerden sonra akşama eve çıkma izni alınmıştı. Tabi bir haftalık dinlenme istirahati de bunun yanında gelmiş, iğnelerse Tuğrahan'a korkulu rüyalar olmuştu.

Eve gelip, kendi odasında olmak küçük beyi daha mutlu etmiş, herkesin etrafında pervane olması da, kendini prensler gibi hissettirmişti. Çevresindekilere nazlanarak yaptığı istekler, iki edilmiyordu. Küçük paşa hastalığın tüm nimetlerinden faydalanıyordu.

"Babaanne senin hasta çorbandan yine yapar mısın?"

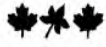
"Yapmam mı kuzum, sen yeter ki iste."

"Oğlum babaanneni rahat bırak. Saat geç oldu. Şimdi yatman lazım, yarın içersin."

"Ama baba..."

"Tuğrahan şimdi uyku zamanı. Bunu uykudan kaçmak için yaptığını biliyorum. Ama nafile. Hadi bakalım, uyumazsan iyileşemezsin."

Yorgun bedeni en sonunda uykuya yenilmişti. Onun yatağında huzurla uyuduğunu görmek, Kutay'a en büyük ödüldü. Yanından bir saniye bile ayrılmak istemiyordu. Onu böyle uyurken izleyerek geçen saatlerin farkına bile varmamış, sonunda yorgun vücudunu uyku davet edince, odadaki tek kişilik koltukta oturur pozisyonda uyuyakalmıştı.

Loya içindeki sıkıntıyı bir türlü gidememişti. Yine huzursuz bir güne gözlerini açmıştı. Kabaran duygularının nedenini bilememek daha da korkutuyordu. Tek tesellisi kötü bir şeyler olmuş olmamasıydı. Biliyordu ki, kötü şeyler olmuş olsa, şimdiye kadar kulağına gelirdi. Herkesle konuşmuştu iyilerdi. Tuğrahan'la da konuşmuştu. O da iyiydi. Ya da kalbi bunlara inanmak istiyordu.

Burak'ın gelmesini beklemek, tam bir işkenceye dönmüştü. Odanın tüm yüzölçümünü hesaplayacak kadar adım atmış, sayısız aramalarıyla da arkadaşını sabrının sonunu getirmişti.

Açılan kapıdan giren Burak'a "Nihayet." dediğinde arkadaşının sert bakışıyla karşılaşmıştı.

"Oğlum senin yüzünden kaza yapacaktım. Bu ne telefon etme azmi. Geliyorum diyorum. İki dakika sonra yine arıyorsun. Sabrımı mı sınıyorsun? Bak öyleyse çok kalmadı haberin olsun."

"Haklısın ama bekleyecek bir dakikaya daha tahammülümün kalmadığını en iyi bilecek kişisin. Şimdi neredeyse onu bulmak üzereyim. Bunun yaşattığı heyecan hakkında bir fikrin var mı?"

"Bu kadar telefondan sonra fikrimin olmaması diye bir şey söz konusu olabilir mi?"

"Daha ne kadar telefon konusunda mızmızlanacaksın Burakcığım?"

"Elimden gelse akşama kadar... Ama yaşamayı seviyorum. Nerde durmam gerektiğini bilecek kadar da insanları tanırım."

"Ha şöyle. Severim böyle duracağı zamanı bilenleri."

"Bak Kutay şansını zorlama. Tamam heyecanına verdim ama biraz sonra bu sakin halim kalmayacak. Senin yüzünden Tuğrahan'ın durumunu da soramadım. Şimdi nasıl oldu?"

"Daha iyi. Biraz dinlenmesi gerekiyor. Çok hareketli bir dönem geçiriyor. Sonuç ortada."

"Hepimiz çocuk olduk. Onu çok iyi anlıyorum. Sanki şimdi istediğimizi yapabiliyor muyuz? Keyfini çıkarsın."

"Tamam, keyfini çıkarsında, canını çıkarmasın. Onu hasta yatağında gördüğümde neler hissettiğimi anlatmaya kelimeler yetmez."

"O konuda da sen haklısın. Ne diyeyim ki..."

"Haklıyım tabi. Çocuğun olsun seni de görürüz."

"O biraz zor. Sen beni bırak, şu olayları anlat da ben de meraktan kurtulayım."

"Anlatacaklarıma inanmayacaksın."

"Sen anlat, buna ben karar veririm."

"Loya baştan beri evden biriyle haberleşiyormuş."

"Kimle?" derken şaşkınlıkla arkadaşının suratına bakmıştı.

"Sence?"

"Tuğrahan de tam olsun."

Gülümseyerek "Ayağını kaldır." demişti.

"Bu nasıl olur? Küçücük çocuk bunu ağzından kaçırmadı mı?" Şaşkınlığı daha da artmıştı.

"Tuğrahan'dan bahsediyoruz. Oğlumun değme yetişkinlere taş çıkarttığını unutuyorsun."

"Bu konuda övünmesen iyi edersin. Çocuk, yaşıtlarıyla normal şeyler yaşaması gerekirken, senin yüzünden çocukluğunu yaşamadan, yetişkinliğe geçiş yaptı."

"Bu konudan zaten rahatsızım, şimdi üstüme gelme."

Ağzına kilit işareti yapıp "Sustum, devam et." diyerek dinlemeye dönmüştü.

"Dün Tuğrahan'ın müdürüyle konuştum. Kadın Tuğrahan'ın her perşembe teyzesiyle görüştüğünü söyledi. Biliyorsun Nevin Hanım'la aramız iyi değildi. Bu yüzden evden görüşmek istemediği için, her hafta okuldan arıyordu."

"Eee bunda ne var?"

"Zaten buraya kadar her şey tamam ama Nevin Hanım bir buçuk sene önce vefat etti."

"Yani... O..."

"Evet o Loya. Beş aydır her perşembe okulu aramış ve Tuğrahan'la konuşmuş. O ikisinin birbirinden bu kadar kolay vazgeçmiş olabileceğini düşünecek kadar salağım."

"Yok değilsin diyeceğim ama doğru söze bir şey denmez."

Burak'ın sözlerine gözlerini devirerek cevap vermişti. "Bu haf-

ta da, Tuğrahan perşembe telefonunu kaçırmamak için hasta olduğu halde, okula gitmeye ısrar etmiş. Sonrasında da telefonla konuştuktan sonra, olduğu yere bayılmış."

"Bu sevgiye şapka çıkarılır. Bu kadım şimdi daha çok merak ediyorum."

"Sana onu merak et demiyorum, onu bulmama yardım et diyorum."

"Kıskançlık krizlerini bırak. Yengem o benim. Senin yüzünden tanışma şansı bulamadığım yengem. Zaten tanıştıktan sonra, ne kadar kötü özelliğin varsa anlatacağım. Ama bu bir şey değiştirmez ki, sen zaten garibe yapmadığını bırakmadın. O senin her kötü huyunu zaten biliyordur."

"Buraaak! Sen kaşınıyorsun."

"Temizliğime çok dikkat ederim. Her gün aksatmadan duşumu alı-"

"Buraaak!!!"

"Senle de konuşulmaz ki?" Kutay'ın gözlerinden çıkan ateş, odayı yakacak kadar kuvvetliydi. "Sustum dostum. Şimdi ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Senin yardımına ihtiyacım var."

"Düşündüğüm şey yüzünden olmasın."

"Senin bu leb demeden leblebiyi anlayan haline bayılıyorum."

Yüzündeki yalancı sinirli ifadeyle "Bu ne bayılma mayılma. Tamam yalnızım dedim de çaresizim demedim."

"Oğlum sen var ya tam dayaklıksın. Burada ciddi şeylerden bahsediyorum, hemen ortamı yayıyorsun."

"Ne yapıyım ya? Senin gibi hayatı gerektiğinden fazla ciddiye alıp, insanlara dünyayı zindan mı edeyim?"

"Haklısın hayatı herkese zindan ettim. Zamanda geriye gitmek mümkün olsaydı, değil mi Burak? Belki bu kadar hata yapmadan kendime gelirdim." Bunları söylerken sözler bir fısıltı gibi dökülmüştü dudaklarından.

Onun yine zırhını kuşanmaya başladığını anladığı anda müdahale gereği hissetmişti. "Oğlum insana keyifle bir dalga geçme şansı vermiyorsun. Hemen arızaya bağlıyorsun. Hadi dalmayı bırak, sana su yüzünde ihtiyacım var."

İçindeki tüm pişmanlıkları kapılar ardına gönderme zamanıy-

dı. Şimdi önceliği, hayatının en büyük yanlışını doğruya çevirmeydi. Yüzündeki yarım gülümsemeyle "Bilirsin iyi yüzücüyümdür."

"Bilmem mi... Beni buraya sadece bunları anlatmak için çağırmadığına göre dökül bakalım."

"Senden yer tespiti konusunda yardım istiyorum."

"Sana James Bond'luğu bırak demedim mi 007 Kutay Bond."

"Bunun ajanlıkla alakası yok. Senden gayet mantıklı bir şey istiyorum."

"Bunun mantık neresinde?"

"Seni zeki sanırdım ama beni hayal kırıklığına uğrattın. Daha geniş düşünebileceğini sanmıştım."

"Bilmece gibi konuşmayı bırak da, sadede gel."

"Şimdi okulu arayanın Loya olduğunu sadece sen ve ben biliyoruz. Nevin Hanım'da öldüğüne göre, okulu arayanın kimliği meçhul. Ben de oğlumu kimin aradığını merak ediyorum ve sizden yardım bekliyorum sayın komiserim."

"Böyle olunca her şey normal oluyor öyle mi?"

"Hiç değilse, daha açıklanabilir oluyor. Senin de böylelikle çok kafan ağrımamış olacak."

"Demek böyle düşünüyorsunuz majesteleri. Bunu hangi engin bilginize dayanarak söylüyorsunuz."

Yüzüne yayılan gülümseme eşliğinde "Engin bilgimden ziyade, bir numaralı arkadaşıma güvenerek söylüyorum. Bu konuda kesin yardıma ihtiyacım var. 'Hayır'ı cevap olarak kabul etmiyorum bilesin."

"Bana reddetmek için şans bırakmadığına göre, yapacağız bir şeyler."

"Aslansın, kralsın, bir tanesin... Anlayacağın liste böyle uzar gider."

"Yağcılığa gerek yok. Tamam dedim zaten. Ama o kadını tekrar bulduğunda da aynı davranmaya devam edersen, değil bir daha sana yardım etmek, suratına bile bakmam. Ne kadar kindar olduğumu en iyi sen bilirsin."

"Benim şu beş ayda çektiğimin en yakın tanığısın. Sence öyle davranmaya devam eder miyim? Şu an tek istediğim onu bulmak ve kendimi affettirmek. Bundan başka bir düşüncem yok."

"Ben testi kırılmadan uyarayım. Sonra gelip, bende ağlama. Bir daha sana dayanacak omuz olmam. Bunu bu kadar net söylüyorum."

"Söylemene bile gerek yok. Bana ne kadar kötü davranırsa davransın, onun kırılan kalbi için savaşacağım. Beş aydır beni ayakta tutan umudumu yeşertip, kocaman bir ağaç yapacağım."

"Aman o filizi soldurma da. Sen de bu kapasite varken, elinden yeşillik bitmesi bile mucize."

Yüzündeki kararlı ifadeyle "Bekle ve gör diyorum."

Loya'yı bulmaya sayılı günler kalmışken, kalbi ona kavuşmak için atıyordu. Tüm hücrelerinde hissettiği aşkı, artık sahibiyle paylaşmanın zamanı gelmişti. Onun da kendisini sevdiğini biliyordu. Bu yüzden de ondan vazgeçmeyecekti. Loya onun geleceğiyken, tekrar bilinmezliklerle dolu bir yarına uyanmak istemiyordu. Loya'nın gerçekliğiyle, hayata yeniden başlayıp, her şeyi yoluna koymaktı derdi.

Güne Tuğrahan'la konuşacağının heyecanıyla başlayan Loya "Evet, şimdi Hazal Teyzenize güzel bir kahvaltı hazırlayalım. Bilirsiniz suda yumurtaya bayılır. Hem de bol salçalı." diyerek dolabın başına geçmiş, sonrasında da gerekli şeyleri ayarlamıştı. "Evet, kahvaltımız da hazır. Şimdi Hazal Teyze'yi çağırma zamanı."

On dakikanın sonunda masadaydılar. "Loya seni sevdiğimi söylemiştim, değil mi?"

"Bu birinci kez oluyor sanırım." derken gülüyordu.

"Sana bin değil, on binler yetmez. Şu yediğim şey var ya, tüm yorgunluğuma değdi. Resmen bayıldım."

"Afiyet olsun."

"Sen bugün neler yapmayı planlıyorsun?"

"Bugün perşembe. Önce Tuğrahan'la görüşeceğim. Çok özledim paşamı. Zaten burnumda tütüyor. Üstelik geçen hafta boğazındaki sorunda meraklandırıyor beni. İyiyim dedi ama yine de endişelenmeden edemiyorum."

"Çok evhamlı oldun. Merak etme iyidir."

"Sesini bir duysam rahatlayacağım. Sonrasında da şiş ve ip almak için dışarı çıkacağım."

"Bir şeyler mi öreceksin?"

"Geçen internette çok güzel bir model gördüm. Onu denemek istiyorum. Hem kafamı dağıtmama da yardımcı olur."

"İyi ben de seninle gelirim. Benim için de iyi olur."

Elinde telefon her zamanki köşesine çekilmişti. Numaraları tuşlarken biryandan da içindeki tuhaf histen kurtulmaya çalışıyordu. Karşıdan alışkın olduğu sesi duyunca "Tuğrahan Aslan'la görüşebilir miyim?" diyerek küçük kuzusunu istemişti telefona.

"Kim aramıştı?"

"Nevin Serez... Teyzesiyim."

Müdire Hanımın yüzünden beklenen aramanın geldiği anlaşılıyordu. Daha önceden bilgilendirildiği için, yapması gereken rutine uyarak "Sizi biraz bekleteceğim Nevin Hanım. Tuğrahan'ı çağırmak için hemen birini gönderiyorum." demişti.

"Teşekkür ederim."

Geçen sürenin her saniyesi Loya'yı bulmak için son umutsuzlukları da yanında götürüyordu. Tespiti yapan kişinin başparmağını havaya kaldırmasıyla Loya'nın gizlilik zırhı da tarih oluyordu.

Aldığı olumlu yanıttan sonra eli titreyerek telefona giderken, aklında aylardır hasret kaldığı sesi duyacak olmanın heyecanı vardı. Aldığı derin nefesten sonra özlemle harmanlanmış sesiyle, hitap etmişti sevdiğine. "Loya..."

"..."

"Senin olduğunu biliyorum. Lütfen dinle beni."

Eli ahizeyi yerine koymak için hamle yapmak istese de, beyni özlemini çektiği adamın sesiyle uyuşmuş gibi, komut vermekten bile acizdi. Dinliyordu. Sadece onun adını fısıldamasını duyuyordu. "Loya" deyişleri değişikti. Şimdiye kadar olmadığı kadar içtendi. Sanki o seste özlem vardı, aşk vardı. *'Ah kalbim ne çok şey umuyorsun. Küçücük bir umuda hala ne kadar muhtaçsın.'* Kapatmalıydı. Ama yapamıyordu. Aynı anda aklına gelen düşüncelerle paniği artmıştı. Telefonu açan Kutay'sa, Tuğrahan neredeydi? Küçüğü önemli bir şey olmasa onu ele vermezdi. Endişe her an daha da artarak tavan yapmaya başlamıştı. Telefonu kapatamıyor, Tuğrahan hakkında tek haber kaynağına sırtını dönemiyordu. Kutay ise hala telefonun diğer ucunda konuşuyordu.

"Loya lütfen..."

"..."

"Loya ben-"

"Tuğrahan... Tuğrahan nerede?"

Duyduğu ses aylardır içini kemiren kurtlardan kurtulmasını sağlamıştı. Çoğu geceleri ona bir şey olduğunun kâbuslarıyla geçirdikten sonra, bu duyduğu gerçeğin ta kendisiydi.

"Çok şükür iyisin Loya. Ben-"

"Kutay sana tek bir soru sordum. Tuğrahan nerede?"

"Tuğrahan hasta. Geçen ki telefon görüşmesinden sonra hastaneye kaldırıldı."

Duyduklarından sonra telefonun elinden ne zaman kaydığını, olduğu yere ne zaman yığıldığını bile anlamamıştı. Gözlerini kapamadan önce kulaklarında hala *"hastaneye kaldırıldı"* sözleri yankılanıyordu.

Aniden kesilen telefon Kutay'ı endişelendirmişti. Tanıdığı Loya bunu duyduktan sonra tepkisiz kalmazdı. Bir şeyler olduğu kesindi. Biran bunu böyle pat diye söylediği için kendine kızsa da, Loya'nın, Tuğrahan'a olan hassasiyetine dayanmak, o an en akıllıca şey gelmişti. Bir kez daha bencillik yaptığını kabul ediyordu ama doğru düşünmek için bile hali yoktu. Ne yapacağını şaşırmış halde, tek bir noktaya odaklanmış, elinde ahizeyle kalakalmıştı. Kendine getirmek için Burak'ın birkaç kez omzundan sarsması gerekmişti.

"Bulduk."

Burak'ın şuan elinde tuttuğu kâğıt parçasına değer biçilemezdi. Uzanıp, ellerine aldığında yazan adresle tekrar Burak'ın suratına şaşkın şaşkın bakar olmuştu.

"Bu doğru mu?"

"Evet doğru."

"Ama burası çok yakın."

"Haklısın burnumuzun dibindeymiş. Onu bu kadar yakında aramak aklımıza bile gelmemişti. Karın çok zekiymiş."

Bazı olayları ustalıkla yönlendirmesi aklına gelmiş, bu da yüzünde bir tebessüme neden olmuştu. "Öyledir."

"Ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Bir saniye daha bekleyemeyeceğim. Hemen yanına gitmek istiyorum."

"Seni nasıl karşılayacağını bilmiyorsun. Kendini her şeye hazırlasan iyi edersin."

"Beni kolay kolay affetmeyeceğini biliyorum. Zaten her şeyi göze aldım. Bundan sonra, ne derse o."

"Bak bunu hatırlatırım. Biliyorsun ben yengeyi tutuyorum."

"Bilmem mi..." derken Burak'a manidar bir bakış atmayı ihmal etmemişti.

Şimdi tek istediği ona gitmekti. Ama önce müdire hanıma yardımları için teşekkür etmesi gerekiyordu. Zaten kadına sadece gerektiği kadar bilgi vermiş ve bazı konularda merakta kalmasına neden olmuştu. Hiç değilse, teşekkürde gerekli inceliği göstermiş olacaktı.

"Sonay Hanım, size böyle bir karışıklık yaşattığımız için üzgünüm. Size de zahmet verdik. Bana gerçekten çok büyük bir yardımda bulundunuz. Ne kadar teşekkür etsem az."

"Ne demek Kutay Bey. Yardımcı olabildiysem ne mutlu."

"Sağ olun Sonay Hanım. Teşekkürler."

Evet, aylardır yaptığı çalışmalar sonunda olumlu bir gelişmeyle yüzü gülmüştü. Elindeki adres yazılı kâğıda sıkı sıkı tutunarak, çıkış kapısına ilerlerken tekrar arkasını dönmüştü. "Burak!"

Kendisine bakan arkadaşına hem gözleri hem de sözleri ile bir kez daha şükranlarını sunuyordu. "Sağ ol dostum."

"Mutlu ol Kutay. Artık mutlu ol. Hayat devam ediyor. Bunun değerini artık anla. Bol şans."

Arabaya binip, adrese yönlendiğinde aklında sadece onu ilk gördüğünde yapacağı konuşma vardı. Ne kadar sevdiğini, özlediğini içtenlikle söyleyecekti. Tüm duygularını ne olursa olsun önüne serecekti. Ama aslında tek yapmak istediği ona olan özlemini sözlerden çok hareketleriyle anlatmaktı. Onu gördüğü anda sıkıca sarmak hiç bırakmamak istiyordu. Tekrar kaybolmaması için bir saniye gözünün önünden ayırmamakta, düşünceleri arasında önemli bir yer tutuyordu.

Kafasındaki düşüncelerle evin önüne gelmişti. Şimdi ona kavuşmak için aralarında sadece metreler kalmış, kalbinin atma hızı da normali geçeli çok olmuştu. Sanki göğsünde son sürat koşan bir yarış atı

vardı. Nefesi hızlanmış, adımları daha da çabuklaşmıştı. Eli zil yerine titreyerek kapı tokmağına gitmişti. Heyecanla birkaç kez vurmuş ve nefesini tutup, onun güzel yüzünü göreceği anı beklemeye başlamıştı.

Hazırlanıp, girdiği salonda onun hareketsiz bedenini görünce ağzından çıkan çığlığa engel olamamıştı.

"Loyaaa!"

Kısa süreli şoktan kurtulup, hemen nabzına bakmış ve bayıldığını anladıktan sonrada, eline aldığı kolonya ile kendine getirmeye çalışıyordu. Hamileliklerde bayılmanın riskli olduğunu bildiğinden, onu hemen kendine getirmesi çok önemliydi.

"Loya, hayatım kendine gel. Korkutma güzelim beni."

Bir yandan kolonyayla bileklerini ovalarken bir yandan da konuşmalarına devam ediyordu. "Hadi güzelim gözlerini aç."

Sonunda çabaları karşılığını bulmuş ve Loya'nın açılan gözleri, içine su serpmişti. "Çok şükür." derken gözlerinden akan yaşlarla "Beni çok korkuttun haberin var mı?" diyerek arkadaşının boynuna sarılmıştı.

Loya'nın aklındaysa sadece tek bir şey vardı. Tuğrahan hastaneye kaldırılmıştı. Küçüğü hastaydı. "Hazal, Tuğrahan..."

Arkadaşının hali tekrar endişelenmesine neden olmuştu. Hem Tuğrahan hakkında söyledikleri de bu endişeyi körüklüyordu."Ne olmuş Tuğrahan'a?"

"Hastaneye kaldırılmış."

"Hastaneye mi kaldırılmış? Ne olmuş ki?" derken o da endişelenmişti.

"Bilmiyorum hiçbir şey bilmiyorum..."

Bu sefer ağlamaya başlamıştı. Tuğrahan diyor başka bir şey demiyordu. Hemen bir şeyler yapmalıydı ama ne? O anda aklına gelenlerle telefona uzanmış ve Ferit'i bilgilendirmişti. Onun gelmesiyle de rahat bir nefes alabilmişti.

Kapıdan gelen sesi son anda fark etmiş ve hemen yönelmişti. Bu saatte kapıyı çalacak tek kişide şu an evde olduğuna göre kapıdaki kimdi ki? Merakla dürbünden baktığında gördüğü yüzle kalakalmıştı. Bir yerden çıkaracaktı ama nereden bir türlü hatırlayamıyordu. Neredeyse hatırlamak üzereyken kapı bir kez daha tıklatılmıştı. Bekleyenin sabırsızlığını anladığı anda, açmak için eli kulpa gitmişti.

"Buyurun kime bakmıştınız?"

Kendini Loya'yı görecek olmaya hazırlamış olan Kutay ilk şaşkınlığı üzerinden atınca konuşabilmişti. "Merhabalar, ben Kutay Aslan."

Duyduğu isim biranda hafızasındaki resmi de gözlerinin önüne getirmişti. Bu Loya'nın elinde gördüğü resimdeki adamdı. Şimdi ne yapacaktı? Loya ondan kaçtığı için gizleniyordu ve şimdi kapıdaydı. Onu eve almamalıydı. Bir şeyler düşünmesi gerekiyordu ama aklı bu anlarda hiçte yardımcı olmuyordu.

"Bana burada değil, onu tanımıyorum gibi şeyler söylemezseniz sevinirim. Loya'nın burada olduğunu biliyorum. Müsaade ederseniz onu görmem gerekli."

Adamın kararlı tavrı itiraza yer bırakmıyordu. Zaten içindeki histe her şeyi oluruna bırakmasını tembihliyordu. Kapının önünden yana çekilerek adamın girmesi için yer açmış, eliyle içeriyi işaret ederek "Buyurun." demeyi de son anda başarmıştı.

"Teşekkür ederim."

Genç kadın ne yapması, ne söylemesi gerektiğini bir türlü ayarlayamıyordu. Loya onu görmeye hazır değildi. Üstelik yeni bir baygınlık yaşamış ve henüz bunun şokunu üzerinden atamamıştı. Bu yüzden Loya'ya onun burada olduğunu söylemesinin daha iyi olacağını düşünerek odaya yönlenmiş, kapının açılmasıyla olduğu yerde kalakalmıştı.

Duyduğu haberden sonra iyice panikleyen kadını sakinleştirmeye çalışarak konuşuyordu. "Tamam sana yardım edeceğim ama

önce biraz sakinleşmelisin. Bak ikiz hamilelik dönemi geçiriyorsun. Normal hamilelerden her şeyi iki kat daha zor yaşıyorsun. Üstelik yaşadığın bayılma da iyi değil. Biraz sakinleşip, ikizlerini dinlendirmelisin. Bu üçünüz içinde en doğru olan."

"Ama-"

"Aması maması yok Loya. Sakinleşecek ve dinleneceksin. Bende sana Tuğrahan'a olanları öğreneceğim. Anlaştık mı?" Sesindeki kararlı tını Loya'yı susması için uyarmaya yetmişti.

"Hıı... hıı..."

"Öyleyse ben şimdi gidiyorum. En yakın zamanda sana haberlerle döneceğim. Sende dinlenmeye devam edeceksin." derken odanın kapısına yönlenmişti.

Arkasını döndüğü anda da Loya'yla karşılaşmıştı. Yatakta kalmak yerine kendiyle gelmesine kızıp "Sana dinlen diyorum sen hala ayaktasın." diyerek tavrını ortaya koysa da, Loya'nın onu duyduğu falan yoktu.

"Seni geçireyim. Yatağa gideceğim zaten."

"Ben yolu biliyor-"

"Merhabalar"

Ferit duyduğu sese dönerken, Loya gözlerini yummuş, sanki hayal alemindeymiş gibi hissetmeye başlamıştı. Evet oydu. Bu ses onundu. Ama nasıl olabilirdi ki? Nerede olduğunu kimse bilmiyordu. Aklı yine ona oyunlar mı oynuyordu? Gözlerini az az aralarken, boğazına takılan yumruyu aşağı göndermek için yutkunmuştu ama bunun işe yaradığı söylenemezdi. O yumru hala oradaydı ve orada durmak için inat ediyordu.

"Merhaba Loya."

Evet bir kez daha duymuştu. Biraz öncekinin aksine daha sıcaktı bu seferki sesleniş. Kendini sesin olduğunu tarafa doğru dönmeye zorluyordu ama kalbi göğüs kafesinden fırlamaya çalışan bir kuş gibiydi. Öyle deli kanat çırpıyordu ki, elini kalbinin üstüne götürüp, tutmak zorunda kalmıştı. Hızlanan nefesini kontrol etmeye çalışırken, bir yandan da küçük adımlarla sese dönmeye başlamıştı. Bir adım... İki adım... derken dönmesiyle onunla karşı karşıya kalması bir olmuştu.

"Kutay!" Ağzından dökülen isim sanki bir hayale sesleniş gibiydi. Gerçek olması imkânsız bir hayal gibiydi evinin orta yerinde

duran adam. Tüm benliği onun gerçek olup, olmadığını anlaması için yanına gitmesini, ona dokunmasını söylüyordu ama ayakları buna izin vermiyordu. Bunu yapamazdı. Ona yasaklıydı çünkü. Hayalin ortadan kaybolması için birkaç kez gözlerini kırpmış, ama hayal hala orada bulunmaya devam ediyordu.

Onun şaşkınlığının farkında olan Kutay'da ondan farksızdı. Karşısındaki kadının gözlerine bakıyordu. Aylardır aradığı, özlemiyle kavrulduğu kadın birkaç adımlık mesafedeydi. Gözlerini ayıramıyordu. Sanki gözlerini kırpsa, kaybolacaktı. Loya'nın da kendisini hayal olarak gördüğünü anlamıştı.

Bu anı hiç böyle yaşayacağı aklına gelmemişti. Aralarındaki mesafeyi kapatacak adımları bir türlü atamıyor, külçe gibi olmuş ayaklarını da, vücudunun diğer tarafları gibi yönlendiremiyordu. Onun gözlerinde tutuklu kalmıştı. İçindeki tüm sevgiyle bakarken, ona dokunmak için inanılmaz bir istek duyuyordu. Ayrı kaldıkları ayların özlemiyle, mesafeleri yok etmekti tüm dileği. Tam bu anda artık açık kalmaya itiraz eden gözleri kapanmış, açıldığı anda gördükleriyle zaten çakılı kaldığı yere, daha da kök salmıştı. Gözlerden ayrılan bakışlar, daha aşağılara kaydığı anda görmüştü, şiş karnını. Loya hamileydi. Bir bebek taşıyordu. Kendi bebeğini. Şaşkınlıkla daha da irileşen gözleriyle genç kadının karnından başka bir yere bakamıyordu. En sonunda toparlandığı anda bakışları tekrar gözlerine yönelmişti ama bu sefer gözlerinde büyük bir şaşkınlık ve soru işaretleri vardı.

Ağzından kelimelerin dökülmesini sağlayamıyordu. Sanki bir el ağzını tutmuş konuşmasına izin vermiyordu. Evet oradaydı. Karşısındaydı ve gerçekti. Onu bulmuştu. İçten içe istediği de bu değil miydi? Neden sevinemiyordu? Neden kollarına atılamıyordu? Aslında sorduğu soruların cevabını biliyordu ama isyankâr kalbi yine de sorular peşindeydi. Hepsinin cevabını içinde barındırdığı halde... Onun gözlerinde gördüklerine inanmak için neler vermezdi. Günler boyu ettiği dualar değil miydi o gözlerde gördüğü?

Dakikalardır açık kalan gözlerini kırpmıştı hayali. Sonrasında kaymıştı bakışları karnına. O anda eli istemsiz olarak bebeklerinin üzerine gitmişti. Sanki o bakışlar onları üzer, zarar verir sanmıştı.

Ne kadar şaşırmıştı hayali gördüğü karşısında. Gözleri yavaşça tekrar gözleriyle buluştuğunda biraz öncekinin aksine sorularla doluydu. Halbuki ne çok hayalini kurmuştu onun kendisini bulduğunu, hamile olduğunu öğrendiğinde filmlerdeki gibi ayaklarını yerden kestiğini. Bir kez daha bunların sadece filmlerde olduğunu anlamıştı. Kalbinin onu daha fazla aldatmasına izin vermeyecekti. İkizleri sadece onundu. Daha doğmamış olsalar da, kimsenin onları üzmesine izin vermeyecekti. Tüm gücünü toplayıp, sesine kattığı umursamaz havayla konuşmaya başlamıştı.

"Evet Kutay Bey bir emriniz mi vardı?"

Onun bu haline ne kadar hazırlıklı olsa da, yine de bu soğukluk içini üşütmüştü. "Loya, konuşmamız lazım."

Bir kaşını havaya kaldırmış Kutay'ı süzerken "Konuşacağımız bir konu olduğunu sanmıyorum." diyebilmişti.

Kutay'ın tüm planları allak bullak olmuş, ne söyleyeceğini bilemiyordu. Zaten odadaki diğer kişilerin varlığı da sıkıntısını artırıyordu. Üstelik bunlardan birinin Ferit Ekimoğlu olması sinirlerini çoktan zıplatmıştı. Aylardır bulmaya çalıştığı karısının nerede olduğunu onun bilmesi canını yakıyordu. İçindeki kıskanç erkeği kontrol etmek her an daha da zorlaşıyordu.

"Loya, konuşmamız gerek diyorum."

"Bende gerekli değil diyorum."

"Loya-"

Birbirlerinden uzakta yaşadıkları laf savaşına biranda dahil olan diğer sese dönmüştü Kutay

"Kutay Bey, Loya sizle konuşmak istemiyor. Bunu da açıkça belirtti. Lütfen kararına saygı duyun." Ferit sakinliğini korumak için inanılmaz çaba sarf ederken bu sözleri ancak söyleyebilmişti.

"Ferit Bey... Bunu size sorduğumu sanmıyorum. Loya'yla konuşmam gerekli. Ayrıca müsaade ederseniz yalnız..." Kutay'ın "Ferit Bey" derken ki vurgusu tuhaf bir şekilde ortamı germişti.

"Müsaade etmezsem ne olacak?" Sabrında bir sınırı vardı. Her şeyi bilip, susmak yeterince zorken, karşısındaki adamın bu rahat tavrı daha da sinirlenmesine neden olmuştu.

"O zaman görürsün. Hem karımla görüşmek için senin iznine ihtiyacım yok. Şimdi bizi yalnız bırakırsanız çok sevinirim."

Ortamdaki gergin hava Loya'nın zaten diken üstünde olan

ruhsal durumunu daha da bozmuş, iki erkeğin gereksiz ağız dalaşına bir son vermek için ağzını açtığı anda, kararan gözleriyle en yakınındaki kanepeye zar zor oturabilmişti. O anlarda iki erkekte iki inatçı keçi misali birbirlerine odaklanmış olduklarından olayı sadece Hazal görebilmişti.

"Loya iyi misin?" Hemen arkadaşın yanına gidip, durumunu kontrol ettikten sonra rahatlamıştı. Baştan beri kenardan ne yapacağını bilmez halde dururken, artık dahil olma zamanının geldiğini anlamış ve biranda sesini yükseltmişti. "İkinizde artık susar mısınız? Yetişkinden çok, iki küçük çocuk gibisiniz. Ona ne yaptığınızı görmüyor musunuz?"

Biranda duydukları ses ikisini de kendine getirmişti. Ferit hemen soluğu Loya'nın yanında almış ve nabzını kontrol etmeye başlamıştı. Sonrasında rutin birkaç şeyden sonra derin nefes almasını ve rahatlamasını telkin ederken bir yandan da özürlerini sıralıyordu. "Affedersin, hassas bir durumda olduğunu bildiğim halde çenemi tutamadım. Affet beni."

Loya oturduğu kanepede ayaklarını uzatmak için yukarı kaldırmaya çalışırken "Lütfen Ferit. Biliyorsun gerginlik bana iyi gelmiyor." diyerek bakmıştı arkadaşına.

"Biliyorum, affedersin."

Onları uzaktan izleyen bir çift gözse, endişelerin en büyüğünü yaşıyordu. Yine yapmıştı. Yine Loya'yı üzmüştü. Her seferinde bir daha yapmayacağım dediği halde, yine bildiği doğrultuda hareket etmişti. Ama artık bu sondu ve bunun bilincinde olan ayakları hedefine odaklanmış bir şekilde yönlenmişti. Onun oturduğu kanepenin yanına gelince eğilerek onunla aynı hizaya gelmiş "Yine yaptım değil mi? Özür dilerim Loya." diyerek gözlerindeki derin anlamlarla bakmıştı.

Duydukları gerçek miydi? Kutay Aslan özür mü diliyordu? Bu gerçek olamayacak kadar tuhaf bir durumdu. "Kutay Aslan özür mü diliyor? Hangi dereleri yoklasak acaba." derken yüzünde garip bir ifade vardı.

"Haklısın Loya. Her konuda sonuna kadar haklısın. Ama seninle konuşmalıyız. Lütfen buna izin ver." derken sesi nasılda yalvarır gibi çıkmıştı.

En sonunda kaçışının olmadığını anladığı anda gözleri Ferit'le buluşmuştu. Genç adamın onaylamaz baş hareketine, gözleriyle

verdiği güvenceyle fikrini değiştirtmişti. Sonrasında Hazal'a bakarak, isteklerini bir kez daha gözleri ile bildirmişti.

Arkadaşının isteğinden sonra "Ferit, biz biraz dışarı çıkalım." diyebilmişti Hazal.

İstemeye istemeye kapıya yönlenmişti genç adam. Yine de tekrar arkaya bakarak, Loya'yı kontrol etmeyi ihmal etmemişti.

Kapanan kapıyla odada yalnız kalmışlardı. İkisinin de ağzını bıçak açmıyor, sadece birbirlerinin yüzüne bakıyorlardı. En sonunda sessizliği bozan Kutay, Loya'nın karnına bakarak konuşmaya başlamıştı. "Bunun için kaçtın değil mi?"

"Neden kaçtığım önemli mi? Zaten birkaç ay sonra ayrılacaktık. Bu ha iki ay önce olmuş ha iki ay sonra ne değişirdi ki?"

"O gün gitmemiş olsaydın, ne değişeceğini görebilirdin..."

"Bilmece gibi konuşmayı bırak Kutay. Ne söyleyeceksen söyle ve hayatımdan çık git." derken içinde büyük bir savaş veriyordu.

"Üzgünüm hayatım ama bu o kadar basit değil." derken ayların hasretliğiyle bakıyordu sevdiğinin duru güzelliğine.

"Basit olmayan ne? Sahte bir evlilikti yaşadık ve bitti. Bundan başka bir şey değil."

"Sen karnındakine bu kadar basit bir şey olarak mı bakıyorsun?"

Gözlerini kısmış bir halde "O benim Kutay Aslan. Sadece benim. Seninle hiçbir alakası yok."

"Onu yapan biziz. Nasıl benimle alakası olmaz?"

Bu sözlerle yaşadıkları gece tekrar aklına gelmiş, bu da Loya'nın kasılmasına neden olmuştu. Pişman olması gereken ama o geceden kalanlarla pişmanlığı düşünemediği gece... İkizlerinin hayat bulduğu... Kutay'ın konuşmalarında basit bir yakınlık olarak söz ettiği gece... O gece ne çok anlamları barındırıyordu. Bir tarafta hayatı, bir tarafta yıkımı... Aslında ikisinin de habersiz olduğu yeniden doğuşu.

"Hem nereden biliyorsun onun senin olduğunu?" Sözleri düşünmeden dökülmüştü dudaklarından.

"Loya yalan söylemeyi bile beceremiyorsun. Hem ne söylersen söyle, onun benim olduğunu biliyorum. Bu yüzden şansını çok zorlama."

Yüzündeki acı dolu gülüş eşliğinde "Yüzüne bakıp, yanılıyorsun demeyi isterdim. Onların senin gibi bir kalpsizin kanını taşıma-

sını istemezdim. Ama hayat bu... Her şey istediğin gibi olmuyor." derken sözler hissettiklerinden çok Kutay'ı kırmaya yönelikti.

Loya'nın yüzündeki ıstırap o kadar canını yakmıştı ki, o anlarda Loya'nın "Onun" değil "Onların" dediğini anlamamıştı bile.

"Evet Loya hayat bu." Aslında söylemek istedikleri bunlar değildi ama karşısındaki kadının o an söylediği hiçbir şeye inanmayacağı gün gibi ortadaydı. Her şeyi ilmek ilmek işlemesi gerektiğini, onu gördüğü ilk an anlamıştı.

Zaten güzel olan kadın, hamilelikle farklı bir ışıltı kazanmış, gözleri kamaştıracak bir hale gelmişti. Nefes almayı bile unutuyordu ona bakarken. Ama bunlara onu inandırmak ne zordu.

Loya dalıp giden adamın ne düşündüğünü ne çok merak ediyordu. Yüzüne öyle bir ihtiyaçla bakıyordu ki, bunu gören yüzüne bakarken, kendini bulduğuna bile inanabilirdi. Halbuki Kutay Aslan'ın kimseye ihtiyacı yoktu. Kalbinden gelen ses o dalgın surata elini değdirmesini söylerken, diğer bir ses bunun ona çektireceği acıyı fısıldıyordu. Hayır bir kez daha onun karşısında güçsüz olmayacaktı. Birkaç gün önce izlediği görüntüden sonra onun hiçbir şeyine inanacak değildi. Aklına gelenler ifadesinin daha da sertleşmesine neden olmuştu.

"Ne istiyorsun Kutay? Sana verebileceğim artık hiçbir şeyim yok. Benden ne istiyorsun?"

"Eve dönmeni istiyorum."

"Aklını mı kaçırdın Kutay?" derken şaşkınlıkla bakıyordu karşısındaki adama.

"Hayır, gayet aklım başımda. Senden evine dönmeni istiyorum."

"Evim... Orası benim evim oldu mu ki? Sen demedin miydin benim gelip geçici bir figüran olduğumu? Şimdi ne değişti de orası evim oluyor?"

Dilinin ucuna gelenleri geri ötelemek zorunda kalmıştı. *'Ev sensin Loyam. Senin olmadığın, nefesini hissetmediğim bir yer artık bana ev gibi gelmiyor. Sen yoksan hiçbir şey tamam olmuyor.'*

"Haklısın. Ne desen haklısın ama orası senin evin. Senin hamile halinle burada tek başına kalmana izin veremem."

"Sen kim olduğunu sanıyorsun? Benim neyimsin ki bana karışma hakkını kendinde görüyorsun?"

"Biz hala evliyiz ve ben senin kocanım."

"Kocam mı? Kutay Aslan ben boşanma kâğıtlarını imzaladım ve seninle aramda hiçbir bağ kalmadı. Sende o kâğıtları imzala ve çık git hayatımdan."

"Senin hayatından çıkamam Loya. Hem bizim çocuğumuz olacak. Onun için bazı şeyleri yeniden gözden geçirmeliyiz."

"Neyi gözden geçireceksin Kutay? Daha birkaç gün önce televizyonlarda oyuncu sevgilinle sarmaş dolaş görüntülerin yayınlandı. Ne oldu sevgilin seni terk mi etti? Teselliye mi ihtiyacın var? Öyleyse git teselliyi başkasında ara. Seni teselli etmek için sevgililerin sıralanmıştır bile."

Duydukları ağrına gitse de, bunların hepsine kendi neden olmuş, ona gerçekleri anlatmadığı anda bunun zeminini kendi hazırlamıştı. Sinirle çıkan sözler için şimdi hayıflanmanın zamanı değildi.

"Loya benim o kadınla hiçbir ilişkim yok."

Ayağa kalkıp, sinirli sinirli odada dolaşmaya başlamıştı. "Ben değil tüm Türkiye gördü seni. Ne bu sefer ki de montaj mıydı? Evet hikâyeniz ne Kutay Bey?"

Onun sinirli dolaşması karşısında tedirgin olmuştu. Oturmasını ve sakinleşmesini istiyordu. Neticede hamileydi ve bugün yeterince büyük olaylar yaşamıştı. Hafifçe kollarından tutmuştu, ileri geri hareket eden kadını. Aynı anda da yüzleri birbirlerinin kokularını duyumsayarak kadar yaklaşmıştı. Burnundan giren kokuyla kendinden geçmişti. Ne çok özlemişti onunla ilgili her ayrıntıyı. Kolları tutan eller yavaş yavaş beline doğru ilerlemeye başlamıştı.

Loya da karşı koyamıyordu. Vücudundaki eller sanki dokundukları her yeri yakarak ilerlerken, uyuşturuyorlardı genç kadını. Tam ayların hasretiyle yanan iki aşığın dudakları birbirlerine değecekken, Loya karnındaki hareketlenmeyle kendine gelmişti. Ondan uzaklaşırken, dilinden dökülenlerde Kutay'a uyarıyı gönderiyordu.

"Bir daha bana sakın dokunma Kutay! Sakın!" derken içinden ikizlerine bir kez daha teşekkürlerini sunmuştu. Karnında kımıldamasalar yine onun istediği noktaya gelmiş olup, kendine olan ufacık saygısını da yerle bir edecekti.

"Loya ben-"

"Evimden çık git Kutay!"

"Seni böyle kolay bırakamam Loya."

"Niye Kutay? Söyle niye? Zaten yapmak istediğin bu değil miydi? Sana bu rahatlığı zamanından önce vermem mi sorun? Seni terk etmem mi? Kırılan egonu tamir etmek için bana daha ne yapmak istiyorsun? Yoruldum Kutay. Artık yoruldum. Rol yapamıyorum. İçimdekileri bastıramıyorum. Değersiz görülmeye dayanamıyorum. Yeter Kutay, artık yeter! Bırak beni de bebeklerimle hayatımı yoluna koyayım."

Yanlış duymamıştı değil mi? Loya "bebeklerim" demişti "bebeklerim". Duydukları ile yine yıllar öncesinden bir sayfa daha açılmıştı.

"Kutay sana büyük bir sürprizim var. Aslında iki tane."

"Ne iki tane Leyla?"

"Bak bugün hastaneye sende gelmiş ve ilk ultrasona girmiş olsaydın, çoktan öğrenmiş olurdun."

"Leyla! Söylese artık!"

"Meraklanmış olsan, bugün beni yalnız bırakmazdın."

"Üzgünüm güzelim. Son anda bir iş çıktı. Biliyorsun ne kadar gelmek istediğimi?"

"Tamam tamam affedildin. Şimdi sıkı dur söylüyorum."

"Leylaaa..."

"Kutay bizim bir değil iki bebeğimiz olacak."

"Nasıl yani?"

"Kutay bunun nasılı mı var? Ne kadar güzel değil mi? Hep bir kızım bir oğlum olsun istemiştim. Düşünsene biri kız biri erkekse."

"Sağlıklı olsun da önemli değil."

"Sen sevinmedin mi?"

"Sevinmez olur muyum? Çok şaşkınım." Soluğu karısının yanında almıştı. Zaten bugün hastaneye gidemediği ve onu yalnız bıraktığı için kendine tüm gün kızmıştı. Elini karısının daha belli olmayan karnına götürmüş ve "Şimdi burada iki tane bebek mi var?" derken okşamaya başlamıştı.

Sonrasında aylar sanki jet hızıyla geçmişti. İlk ultrasonda yalnız bıraktığı karısının bu sefer yanındaydı. Cinsiyetleri öğreneceklerdi. Kutay için cinsiyetleri önemli değildi. O kız olsun, oğlan olsun diye bir beklenti içinde değildi. Tek istediği sağlıklı olmalarıydı. Karısıysa bir kız bir erkek bebek konusundaki heyecanını saklayamıyordu. Doktor ultrason aletinin başlığını karnında gezdirirken, onlarda heyecanla doktorun yüzüne bakıyorlardı.

"Evet çok sağlıklılar. Bakın kızınız esniyor görüyor musunuz?"

"Bak Kutay bir kızımız olacak."

"Bakın bu da oğlunuzun parmakları"

"Evet hayatım bir de oğlumuz olacak. Tam da senin istediğin gibi."

Dalgın dalgın çıkmıştı kelime ağzından "Bebeklerim..."

"Evet bebeklerim. Benim bebeklerim."

Kutay'ın hamilelik konusundaki garip tepkilerine bir anlam veremiyordu. Sevinmesini zaten düşünmemişti de, kızıp, kızmadığını bile anlamamıştı. Ne olmuştu bu adama bir türlü çözemiyordu.

"Cinsiyetleri belli mi?" Korkarak sormuştu bu soruyu. Sanki duyacakları hoşuna gitmeyecek şeylermiş gibi.

"Bir kız ve bir erkek."

"Bir kız ve bir erkek." Tarih tekerrür mü ediyordu? Hayat yine onu sınıyor muydu? Aynı acıya bir kez daha katlanamazdı. Loya'ya bir şey olduğunu görmektense kendini feda ederdi. Hem de gözünü bile kırpmadan. *'Allah'ım bu sefer olmaz. Buna katlanamam. Onlara bir şey olmasın. Olacaksa bana olsun. Ben her şeye razıyım. Yeter ki onlar iyi olsun.'* Diline dökülemeyen yakarışlar kalbine süzülüyordu.

Yine dalmıştı Kutay. Bu adam bugün gerçekten tuhaftı. "Evet, bir kız ve bir erkek. Ve onlar benim çocuklarım. Seninle bir bağı yok. Anladın mı?"

"Şunu söylemeyi bırakır mısın Loya? Sen ne kadar bunu kabul etmesen de, onlar benimde bebeklerim. Bana onlardan bahsetmeyi hiç düşündün mü? Yoksa onları hep kendine mi saklayacaktın?"

"Sana söylemem gerektiğini düşünmedim. Zaten tek gecelik bir ilişkiden olan bebeklerle ne işin olurdu ki? Onları aldırmamı bile isteyebilirdin."

Onun bebekleri öğrendikten sonraki ruh halini düşünmek içini acıtmıştı genç adamın. Ne kadar zor olmuştu kim bilir... O an anlamıştı genç kadının neden sessizce kaçtığını. Onun hamileliği sonlandırmak isteyeceğini düşünmüştü. Daha birkaç gün öncesinde ona o kadar ağır hakaretler eden adam hakkında ne düşünecekti ki? O da kendince en doğru şeyi yapıp, ondan uzaklaşmıştı. Bebeklerinin yaşam hakkı için kaçmış, en zor anlarını tek başına geçirmek zorunda kalmıştı. Ona ne çok acı çektirmişti. Tüm bunları ona unutturmayı başarabilecek miydi? İşte bunu bilmiyordu. Karşısındaki yaralı kadın kendine bu konuda yardımcı olmaya gönüllü değildi. Onun kalbine giden bir yolu bulmak çok zor olacaktı. Ama vazgeçme lüksü yoktu.

"Seni kürtaja zorlarım diye kaçtın, değil mi?"

Biranda duyduğu ile kalakalmıştı. Kutay onu açık bir kitap gibi okuyordu. Ama kendisi onun ifadesinden bir şey çıkaramıyordu. Sinirleri daha da gerilmiş bir halde, "Bu seni ilgilendirmez. Lütfen artık git. Seni daha fazla görmek istemiyorum." Derken karnında hissettiği küçük tekmeyle eli istemsizce karnına gitmişti. O an aklına gelmişti Tuğrahan. Heyecandan hızlanan nefesini düzene koyamadan, son bir gayretle çıkmıştı kelimeler ağzından. "Tuğrahan... Tuğrahan nasıl?"

Küçüğünü daha önce sormadığı için kendine kızıyordu. Nasıl bu kadar bencil olabilmişti. Kutay'ı gördüğü ilk an sorması gerekirken, o eski defterlerle uğraşmıştı. Kendinden nefret etmişti o anlarda. Nefesi hala düzelmeden zor bela oturduğu kanepede, gözlerini Kutay'a dikmiş alacağı yanıtı bekliyordu büyük bir endişeyle.

Hemen yanına gelip "Önce sen sakinleş. Derin derin nefes al. İşte böyle. Tamam hadi tekrar. Derin derin... Evet işte böyle. Sakinleş Loya. Sakinleş..." diyerek Loya'nın rahatlamasına yardımcı olmuştu.

"O iyi mi? Bana doğruyu söyle Kutay."

"Şişt! Sakin ol. O iyi. Şimdi evde dinleniyor. Ama seni görmek onu daha iyi yapacak. Geceleri seni sayıklıyor."

"Beni mi sayıklıyor? Gerçekten mi?" derken gözleri parlamıştı.

"Gerçekten Loya. Küçük paşanın aklı fikri sensin."

"Ben onu çok seviyorum Kutay." Sözlerine, gözlerinden akan yaşlar eşlik ediyordu.

Sevdiğinin gözlerinden süzülen her damla sanki içine akıyordu. Sarılıp, onu sakinleştirmek istese de, bunu istemeyeceğini bilmenin verdiği sıkıntısıyla, rahatlamak için derin bir nefes alıp vermişti. Sonra sevdiğinin hasret kaldığı yüzüne bakarak konuşmaya başlamıştı. "O da seni çok seviyor. Sırf seninle konuşmak için hasta hasta okula gitmiş. Sonrasında acil hastaneye kaldırıldı."

"Nasıl yani? O gün mü fenalaştı? Anlamalıydım. Yorgunum dedi. Bir şeyim yok dedi. Nasıl anlayamadım? Nasıl bu kadar kör olabildim?"

"Bu senin suçun değil Loya. Tuğrahan aklına koyduğunu yapar bunu bilmen lazım."

"Onu özledim. Hem de çok fazla..."

"Öyleyse benimle gel Loya."

"Gelemem. Beni anlamıyorsun. Oraya gelemem." derken sesi bir fısıltıyı andırıyordu. Tuğrahan hakkında konuşmak Kutay'a olan öfkesini perdelemişti. Şimdi tek derdi küçüğünden alacağı haberlerdi.

"Tuğrahan'ı görmek istemiyor musun?"

"Deli misin? Onu görmeye içim gidiyor. Burnumda tütüyor."

"Öyleyse ne Loya?"

"Bunu bana mı soruyorsun? Ben o evden kaçtım. Şimdi hiçbir şey olmamış gibi Selma annenin ve diğerlerinin suratına nasıl bakarım? Bunu benden isteme Kutay."

"Bunu ben değil Tuğrahan istiyor. Her gece seni sayıklıyor. İğneden ne kadar korktuğunu biliyorsun. Şimdi sabah akşam iğne olmak zorunda."

"İğne mi oluyor? Hani iyi demiştin."

"Evet, iyi ama düzelmesi için tedaviyi aksatmaması gerekli. Ayrıca senin yanında olman ona büyük moral olacak. Zaten bugünkü telefon konuşmasını yapamadığı için evdekilere dünyayı dar etmiştir. Sabah okula gidebilmek için ne diller döktü görmen gerekirdi."

Tuğrahan için bu fedakârlığı yapması gerektiğini biliyordu. Yine de kaçar gibi ayrıldığı eve yeniden dönme fikri korkmasına neden oluyordu. Nasıl olsa evi yakındı orada kalmasına gerek olmazdı. Tuğrahan iyileşene kadar her gün yanına gidip, onunla olabilirdi. Bu fikir en mantıklısı gelmişti. Orada tekrar yaşamayı düşünmüyordu.

"Tamam onu görmeye gideceğim. Ama orada kalamam. Bu yüzden de günlük olarak gidip, onun yanında olurum. Sonrasında evime dönerim."

"Loya, senin evin orası. Bunu kabul et."

"Kutay, neden bunda ısrar ediyorsun? Senin hayatından çıktım. Hamile olmam bir şeyi değiştirmez. Zaten istemediğin bebeklerime babalık yapmak zorunda değilsin."

"İstememek mi? Bunu da nereden çıkardın? Neden beni yargılamadan idam ediyorsun?"

"Yargılamadan idam mı ediyorum? Daha birkaç gün önce başka kadınlarla görüntülenen biri mi soruyor bunu bana? Kutay artık seninle aramda hiçbir şey olamaz. Aklından yine ne oyunlar geçiyor bilmiyorum ama buna daha fazla alet olmayacağım. Bunu bil ve buna göre davran.

'Ah hayatım aklımdan geçenleri bir bilsen. Sana olan sevgimin büyüklüğü beni bile şaşırtırken, sana ne diyebilirim ki? Seni seviyorum demeyi ne çok isterdim. Ama buna seni inandıramam ki. Seni seviyorum

aşkım. Hem de delicesine.' Dilinden çıkamayan sözler içini dağlarken aklına gelenle konuşmaya başlamıştı. "Tamam dediğini kabul ederim ama bir şartım var."

"Şartın ne?"

"Ben de buraya taşınacağım."

Duydukları ile gözleri kocaman açılmıştı. "Bunu asla kabul etmem!"

Loya'nın kararlı tavrında bir boşluk bulmak gittikçe zorlaşıyordu. Kutay elindeki tek kozu oynamaya karar vermişti. Bunun Loya'yı üzeceğini bilse de, gelecek güzel günler için bu blöfü yapması gerekiyordu. "Öyleyse ben de Tuğrahan'la görüşmene izin verme fikrimi yeniden gözden geçiririm."

"Bunu yapamazsın." derken yüzünde derin bir çaresizlik vardı.

Onun kendi yüzünden böyle üzülmesi her ne kadar canını acıtsa da, dayanma sınırını zorlamaya karar vermişti. "Beni tanıyorsun. Bunu yapacağımı da biliyorsun."

Evet biliyordu. Kutay kalpsiz adamın biriydi. Kendi egosu için böyle bir cezayı uygulamakta hiçbir sakınca görmezdi.

"Sana iki seçenek sunuyorum. Ya benimle tekrar eve gelirsin ya da bende buraya taşınırım. Seçim senin. Kararını bekliyorum."

Onunla aynı evde tek başına yaşamak... İşte bu olmayacak bir şeydi. En iyisi kaçtığı eve tekrar dönmekti. Böylelikle kalabalık ortamda yalnız kalmamış da olacaktı. Bu dengesiz adamın neden kendiyle uğraştığını bilmiyordu. Bunu öğrenene kadar evdekilerin varlığına güvenebilirdi. Ne kadar zor olsa da, tekrar o eve kısa süreliğine taşınmaya karar vermişti. Pes etmiş bir ses tonuyla "Tamam seninle geliyorum. Ama istediğim zaman oradan ayrılırım. Beni oraya hapsedemezsin."

"Senin mantıklı olanı yapacağını biliyordum. Güzel karım sen gerçekten çok akıllı bir kadınsın."

Duyduğu hitaptan sonra ters ters bakarak "Geliyorum ama şartlarım olacak. Sende benim şartlarıma uyacaksın. Yoksa şuradan şuraya adım atmam. Seni de polis zoruyla da olsa evden attırırım. Üstelik yanıma yaklaşmaman için karar da çıkartırım." diyerek karşısındaki adama meydan okumuştu.

"Bunu nasıl yapmayı düşünüyorsun güzel karım?"

"Daha yeni görüntülerin yayınlandı. Beni aldattığını herkes öğrendi. Sonrasında da beni zorla eve götürmeye çalıştığını söylerim.

Bu da yalan değil. Hazal ve Ferit'in tanıklığıyla da her şeyi tereyağından kıl çeker gibi hallederim." deyip bilmiş bir gülümseme ile bakmıştı genç adama.

Bir kez daha başına bela olan kadına içinden saymıştı. Suçsuz olduğu bir konuda elini kolunu bağlamıştı bu olay. Başa gelen çekilirdi. Loya'nın istekleri yerine gelecekti. "Tamam şartlarını söyle." derken sesi de bıkkın bir şekilde çıkmıştı.

Onun ses tonu, Loya'nın keyfini yerine getirmişti. Artık yeni bir Loya vardı ve bunu Kutay Aslan'a tanıtma vakti gelmişti.

"Öncelikle ben senin karın falan değilim. Bana böyle hitap etmeyi kes. Sonrasında benimle aynı odada olmanı istemiyorum. Ayrıca bana çok fazla yaklaşmayacaksın. Aslında evde kaldığım süre boyunca gözüme gözükmesen iyi olur." diyerek keyifle arkasına yaslanmıştı.

Onun gözüne gözükmemek mi? Geçen aylar boyu tek avuntusu onu tekrar bulduğunda gözünün önünden biran olsun ayırmamaktı. Gözüne görünmeden bunu başaramayacağına göre, bu istek rafa kalkmaya mahkûmdu. "Başka emriniz?" derken düşüncelerinin sıkıntısı sesine yansımıştı.

"Sonrasını aklıma geldikçe bildiririm."

Duydukları sinirini zıplatmıştı ama bunu Loya'nın bilmesi gerekmiyordu. Kabul etmiş gibi görünerek, her şeyi yavaşça yapacaktı. O nasıl olduğunun bile farkına varmadan kalbinden süzülmeyi başaracaktı. Bu yolda her şeyini riske atmaya hazırdı. Sonunda kazanacakları düşünülürse, hayatındaki en büyük oyunu başlatmıştı. "Tamam hepsini kabul ediyorum."

Çalınan kapıya bakmak için yönelen Loya, arkadaşlarına ne diyeceğini düşünüyordu. Aylardır onların yardımıyla Kutay'dan gizlenebilmişti. Şimdi de gizlenmeye çalıştığı adamla gidecekti. Hakkında ne düşüneceklerdi kim bilir?

Açtığı kapıda kendisine meraklı gözlerle bakan iki çift gözle karşılaşmıştı.

"İyi misin Loya?" Ferit soruyu sakin sormuştu ama endişesi yüzünden okunuyordu.

"İyiyim Ferit. Hadi içeri geçin size söyleyeceklerim var."

İki erkekte yan yana, göz göze gelmemek için büyük çaba sarf ederken, Ferit ve Hazal, Loya'nın söyleyeceklerini merakla bekliyorlardı.

Merakı artık en üst sınıra çıkmış olan Hazal "Seni dinliyoruz Loya." diyerek Loya'ya bakmaya başlamıştı.

Konuşmaya başlamak çok zor gelmişti. "Ben... Kısa bir süreliğine Kutay'ların evinde kalacağım."

"Loya orası seninde evin."

"Kutay, lütfen!"

Duyduklarıyla şaşkına dönen Ferit için bu hiç iyi olmamıştı. Onun ne kadar kırılgan olduğunu biliyordu. Orada kaldığı süre boyunca üzüleceğini ve hamileliğinin son aylarında zorlanacağını düşünüyordu. "Loya bu konuda kararlı mısın? Yani bunun zor olacağını biliyorsun. Bunu yapman gerekmiyor. Yoksa bu adam seni zorladı mı?" derken Kutay'a dönmüştü.

Kutay duyduklarıyla Ferit'in yüzüne sinirle bakıp "Sen kendini ne sanıyorsun? Sana bunları söyleme hakkını kim veriyor? Sen kimsin ki-"

"Kutay lütfen bu konuya karışma?" diyen Loya, Kutay'ın sözünü tamamlamasına izin vermemişti.

Sesinin tınısı tartışmayı kabul etmediğinin göstergesiydi. Kutay'da bunu gayet net anlamıştı. Derin derin nefes alıp veremeden sonra gözlerini kapatmış sakinleşmeye çalışıyordu.

Loya, Ferit'e dönerek konuşmaya başlamıştı. "Benim için endişelenmenizi anlıyorum. Ama merak etmeyin hiçbir şey sorun olmayacak. Ne kadar güçlü olduğumun tanığısınız. Bu saatten sonra beni kimse üzemez. Gitme kararını kendim aldım. Bunda Kutay'ın zorlaması yok. Zaten gerektiği kadar kalacağım. Sonrasında yine burada olacağım."

"Sonrasında yine burada olacağım." Kutay'ın kafasında bu sözler yankılanırken, Loya'ya içindeki tüm sevgiyle bakıyordu. Aşkı anlayan her gözün tanıyacağı kadar açıktı bakışlardaki anlam. Hem Hazal hem de Ferit bakışları yakalamıştı. Bu bakışlar koşulsuz bir teslimiyetin kanıtıydı. Loya her ne kadar bunun farkında olmasa da, Kutay Aslan'ı bugün buraya getiren gözlerinden taşandan başka bir şey değildi. Bunu görmek iki arkadaşında endişelerini biraz olsun hafifletmişti. İkisi de Loya'nın iyiliğini istiyordu. Bu Kutay'la olacaksa kabulüydü Ferit'in. Yeter ki, o artık üzülmesindi tek düşüncesi.

"Kararın buysa bize de saygı duymak düşer. Her zaman yanında olduğumuzu bil Loya." derken boynuna sarılmıştı Hazal.

Loya onay bekler gözlerle bu seferde Ferit'e bakıyordu. "Ka-

rarına saygı duyuyorum. Kendine dikkat et Loya. Bir sorun olursa beni ne zaman olsa arayacağını biliyorsun."

"Teşekkür ederim." derken Ferit'i içindeki tüm minnetle kucaklamıştı.

Bu kucaklaşma Kutay'ı kasmıştı ama elinden gelen bir şey yoktu. Loya'yı istiyorsa, sabrı öğrenmeliydi. Ona hesap sorma hakkı yoktu. Zor zamanlarında onun yanında olan kişilere, kızmak yerine müteşekkir olması gerekirdi. Yine de Ferit Ekimoğlu'nu kıskanmaktan kendini alıkoyamıyordu. Loya'nın etrafındaki erkek sineğe bile tahammülü yoktu. Kendisi daha bir kez bile böyle sarılamamışken, herkesin ona bu kadar rahat sarılması ağrına gidiyordu. Tüm vücudu onun sıcaklığına hasretti. Tek isteği onu kollarına alıp, hiç bırakmamaktı. Daldığı düşüncelerden sıyrılmasını Loya'nın sesi sağlamıştı.

"Öyleyse, eşyalarını toplasam iyi olur."

Tekrar onunla aynı evde olmaya dayanabilecek miydi? Eli yine ikizlerinden güç almak ister gibi onların üzerindeydi. Kalbini geriye atalı çok olmuştu. Şimdi hayatının merkezi onlardı ve ikizleri ve Tuğrahan için doğru olanı yapacaktı. Bu kendi canını yaksa da, Kutay'ın varlığıyla yeni bir sınava girecekti. Onun başkasıyla olduğunu bildiği halde içten içe kendine kızıyordu bu teklifi kabul ettiği için. Ama başka şansı yoktu. Küçüğünün ona ihtiyacı vardı. Zaten aylardır ondan istediği fedakârlığın da bir sınırı olmalıydı. Küçücük kalbi daha fazla özlem ve acıyla sınanmamalıydı. Bu yaşında yeterince olgunluk göstermek zorunda kalmıştı. Şimdi keyfince nazlanmalıydı.

Artık daha güçlüydü. Bu sefer Kutay Aslan canını acıtamazdı. Çünkü içinde aylardır taşıdığı umut yoktu. Boşuna dememişlerdi *'umuttur insanı yaşatan, umuttur insanı öldüren'* diye. Elindekilerle yetinip, daha fazlası için mücadele etmeyecekti. İçi acısa da Kutay'ı o kadına bırakmıştı. Onunla bir geleceği yoktu. Bunu evden ayrıldığı gün kabul etmişti.

Kutay ise adımları odaya yönlenmişken, yanındaki kadının düşüncelerinden habersizdi. Aklında sadece kabul edilen teklifin heyecanı vardı. İçerde gezinen gözlerine takılan tişörtse gün boyu birikmiş olan tüm negatifliğini beraberinde götürmüştü. Güzel karısı yalnız günlerde, onun tişörtünü yanından ayırmamıştı. Bu içindeki tomurcukların daha da belirginleşmesini ve geleceğe daha güvenli bakmasını sağlamıştı. Loya uzakta bile olsa ondan vazgeçmemişse,

bu kadar yakınındayken büyük bir şansa sahipti. Bu şansı sonuna kadar kullanacaktı. Bunda kesin kararlıydı.

Sonunda alacaklarını ayarlamayı bitirip, salona geçmişlerdi. Dalgın dalgın dışarıyı izleyen Ferit geldiklerini anlayınca dönmüştü onlara doğru. Kutay'ın bakışlarında gördüklerinden sonra daha rahattı. Loya'yı emin ellere bıraktığını söylüyordu kalbi. Yine de beyni daha öncesinde yaşanılanları düşündüğünde, Kutay'a temiz bir dayak çekmesi için tüm nedenleri sunuyordu. Loya farkında olmasa da, daha Kutay yanında belirdiğinde değişmişti. Aylardır üstündeki tuhaflık, sanki sihirli bir değnek değmişçesine kalkmıştı. Kabul etmek zor olsa da, Kutay, Loya'nın ilacıydı. Tek isteği bu sefer acı çekmeden mutluluğa ulaşmasıydı. Birkaç adımda yanlarına gelmişti.

"Kendine dikkat et Loya. Biliyorsun çok hassas dönemler geçiriyorsun. Hem kendin hem de ikizlerin için daha özenli olmalısın. Hiçbir şeyin seni üzmesine izin verme."

"Merak etme Ferit. Her şey iyi olacak."

Ferit ani bir kararla Kutay'a dönmüştü. Herkes ne diyeceğini merakla bekliyordu. "Onlara iyi bak. Eğer ona bir şey olursa bunun hesabını sorarım." derken kısılmış gözleriyle bakıyordu.

Kutay'sa o anlarda Ferit'teki tuhaflığı düşünüyordu. Bir gariplik vardı. Sözlerini bu sefer âşık bir kalpten ziyade, düşünceli bir ağabey gibi söylemişti. Bu adama alışması çok zor olacaktı. Loya'yla aralarındaki iletişim yüzünden kıskansa da, onun güvenilir biri olduğunu ilk gördüğü anda anlamıştı. "Bundan emin olabilirsin. Onlara gözüm gibi bakacağım." derken hafifçe kapattığı gözleriyle Ferit'e istediği sözü verirken, ikisinin arasındaki sözsüz iletişimden başka kimsenin haberi olmuyordu.

"Öyleyse güle güle ikiz annesi." derken Loya'nın yanına yaklaşmıştı.

"Her şey için teşekkürler Ferit. İyi ki varsın." deyip, büyük bir sevgiyle sarılmıştı genç adama.

Sonrasında sarıldığı Hazal'ın da duygusallığı genç kadının vedalaşmasını daha da hüzünlendirmişti. Ne çok şey borçluydu bu ikiliye. Yardıma ihtiyacı olduğu anlarda, ikisinin sayesinde ayakta kalabilmişti.

"Teşekkür ederim Hazal."

"Seni çok özleyeceğim Loya."

"Her zaman görüşeceğiz zaten. Sizleri bırakamam ki. Siz bana

aile oldunuz. En zor anlarımda desteğimdiniz. Hiçbir teşekkür yaptıklarınızı karşılamaz. Sizlere sahip olduğum için dünyanın en şanslı insanıyım."

"Hadi git ağlatacaksın yoksa." diyerek burnunu çekmişti Hazal.

Arkadaşlarıyla vedalaşıp, arabaya geçtiklerinden beri aralarında bir sessizlik vardı. İkisi de tek kelime etmiyordu. Araba yol aldıkça heyecanı daha da artmıştı genç kadının. Yine nefes alış verişleri hızlanmıştı. Bunun farkına varan Kutay hemen arabayı kenara çekmişti.

Onun hızlanan nefesi korkmasına neden oluyordu. "İyi misin?"

"Kutay... Korkuyorum." İki kelimeyi zar zor çıkarabilmişti ağzından.

"Korkmanı gerektirecek bir durum yok. Onlar için hala eski Loya'sın."

"Ama sen demiştin ki..." sözler dudaklarından çıkmak istemiyordu. Yine o kâbus güne gitmişti. "Sen gerçeği öğrendiklerinde benden... nefret edeceklerini, onlar için bir hiç olacağımı söylemiştin."

Bunların hepsini demişti. Hem de daha fazlasını. Şimdi karşısındaki kadında açtığı yaraların büyüklüğünü görüyordu. İçi acıyordu onun yüzündeki endişeyle karışık korkuyu gördüğü anda. Tek düşüncesi ona bunun kendi aptallığı olduğunu, tek nefret edilecek kişinin kendisi olduğunu söylemek, kollarında teselli etmekti. Ama güzel karısı ona dokunduğu anda irkiliyordu. Bu da elini uzatmasını bile engelliyordu.

"Bana inan Loya, onlar seni düşündüğünden de çok seviyorlar. Benim gibi bir aptalın sözlerine kanma. Keşke elimden gelse, o sözleri geri alsam ama olanla ölene çare yok. Şimdi derin derin nefes al. Sakinleşmen lazım. Bugün yeterince yoruldun zaten." derken içindeki sevginin kendini yönlendirmesine izin veriyordu.

Karşısındaki adam tanıdığı Kutay'dan ne kadar farklıydı. Onun samimiyetine inanmak istiyordu ama gözlerine başka kadının kollarındaki görüntüleri geliyordu. Görüntüler gözünün önünden gitse, bu sefer de Kutay'ın söylediği ağır sözlerin kafasında uğuldamasına engel olamıyordu. Aklındaki düşünceleri öteleyip, sadece tek bir şeye odaklanmıştı. Tuğrahan... Onu görecekti. İsmini anmak bile burnunun sızlamasına neden oluyordu. Onun sevgisiyle dayanacaktı bu zor duruma.

"Onlar... Biliyorlar mı?" derken sesi fısıltı şeklinde çıkmıştı.

"Seni bulduğumu haber verdim. Ama şuan ki durumundan bahsetmedim."

Gözlerini şaşkın şaşkın kırpıştırırken Kutay'a ne kadar sevimli göründüğünün farkında bile değildi.

"Ne yani onların karşısına pat diye mi çıkacağım?" derken öncesinde Kutay'dan, Selma Annenin her şeyi öğrendiğini duymanın sıkıntısını yaşıyordu.

"İster pat diye ister çat diye çık güzelim. Her halinle kabullerisin. Tek istedikleri seni yeniden eve getirmemdi. Hem tek değil üç kişiyi getirdiğimi gördüklerinde, Selma Sultan'ın yüzünün alacağı şekli çok merak ediyorum."

"Bir de dalga mı geçiyorsun? Ben onların yüzüne nasıl bakacağım? Hem Selma Anne de her şeyi biliyor." derken kızaran yanaklarını serinletmek ister gibi elleriyle havalandırıyordu. "Ben o kadını kandırdım. Güvenini boşa çıkardım. Şimdi bir de karşısına geçip, torunlarınıza mı hamileyim diyeceğim? Benim hakkımda ne düşünecek? İnanamıyorum sana ya." deyip sıkıntıyla iç çekmişti.

"Sen o evin hanımısın. O eve her zaman ki gibi başın dik gireceksin. Annemin gözünde değerin hiç azalmadı. Seni hala ilk günkü gibi seviyor. Bunu düşünüp, kendini boş yere harap etme."

Baktığı gözlerde derin bir sahiplenme görüyordu. Gerçek olmasını çok istediği ama yine kalbinin bir aldatmacasına yorduğu...

"Tabi sana bunları söylemek kolay Kutay Efendi." Karnını göstererek "Bu karınla onların karşısına sen çıkmayacaksın." Biranda aklına gelen görüntüyle gülmeye başlamıştı. Hamile Kutay gerçekten keyiflenmesine neden olmuştu.

Onun bu ani duygu değişimine şaşıp kalmıştı Kutay. Ne olmuştu da şimdi böyle katıla katıla gülüyordu bu kadın. "Loya bir şey mi kaçırdım?"

Loya bir yandan gülmeye devam ederken bir yandan da konuşmaya çalışıyordu. "Ben düşündüm de..."

"Adamı çatlatma da söyle ne düşündün?" derken onun kahkahaları gülümsemesine neden olmuştu.

"Seni..."

"Eee..."

"Senin hamile olduğunu..."

Duydukları ile ağzı açık Loya'ya bakakalmıştı. "Benim hamile olduğumu mu? Loya sen gerçekten normal değilsin." Ağzından bunlar dökülse de, karşısındaki kadının neşesi bulaşıcıydı. Kendi de aklına gelen görüntü ile gülmeye başlamıştı. Aynı zamanda Loya'nın biraz rahatlamış olması da keyfini yerine getirmişti.

Loya en sonunda rahatlamış ve arkasına yaslanmıştı. Yaşadığı bu duygu değişimleri gerçekten yormuştu. Yine de kafasındaki düşüncelerden bir türlü kurtulamıyordu. Selma Anneyi ilk gördüğünde ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Her şeyi oluruna bırakmaya karar verip, yolun geri kalanında kendini dinlendirmeye çalışmıştı.

Sonunda arabanın durmasıyla eve geldiklerini anlamıştı. Dışarı çıktıkları anda da evin kapısı açılmıştı. Selma Hanım tüm ihtişamı ile merdivenlerin başında bekliyordu. Surat ifadesinden bir şeyler çözmeye çalıştıysa da, bu kadar mesafeden hem de direkt suratına bakamazken bir şey anlamak çok zordu. Merdivenleri yavaş yavaş çıkmaya başlamıştı. Biranda Kutay'ın elini tutması ile irkilmişti ama ne olur ne olmaz diye merdivenleri çıkarken kendisini tutmasına izin vermişti. Tabi bu her zaman izin vereceği anlamına gelmiyordu. Son merdiveni de çıktıkları anda karşı karşıya kalmışlardı yaşlı kadınla.

Selma Hanım, Kutay'ın onu ikna edemeyeceğini düşündüğü o sıkıntılı bekleyişten onların arabadan inmesiyle kurtulup, rahat bir nefes almıştı. Merak ve özlemle beklediği gelini şimdi karşısındaydı "Hoş geldin kızım."

Loya, Selma Hanım'ın kendisini böyle karşılaması karşısında daha da mahcup olmuştu.

"Hoş bulduk efendim."

"Artık bana anne demeyecek misin Loya?" derken sesi endişeli çıkmıştı.

Loya büyük bir hasretle dile gelmişti. "Diyebilir miyim?"

"Tabi ki diyebilirsin. Bunu sormana bile gerek yok. Sen benim gelinimden ziyade kızımsın."

"Affedin annecim." derken gözyaşları yanaklarından akmaya başlamıştı.

Selma Hanım aralarındaki mesafeyi kapatıp, gelinini hemen kollarına almıştı ama bir gariplik vardı. Öncesinde zayıflığından yakındığı gelinini şu an kucaklamak çok zor olmuştu. Şaşkın şaşkın kendini geri çektiği anda fark etmişti karnındaki şişliği. "Loya sen..."

"Evet anne. Hamileyim."

"Yani benim torunum mu olacak?"

Kenardan iki kadının karşılaşma anını izleyen Kutay söze dahil olmuştu. "Torunun olmayacak anne."

Gözleri kısılıp, merakla oğluna bakarken "Bu ne demek oluyor Kutay?"

"Torunun değil anne, torunların olacak."

"Yani iki bebek mi var?" derken yüzündeki gülümseme eşsizdi. "Oğlum bunu insan başta söylemez mi? Kalbime mi indireceksin? Hem de yine ikiz."

Selma Hanımın ağzından çıkan kelimeler Loya'yı şaşırtmıştı. "Yine mi?"

Gelininin şu hassas döneminde önceki hüzünlü anılarla üzülmesini istememişti yaşlı kadın. Hemen sözlerini yuvarlamaya çalışmıştı. "Şaşkınlık kızım." derken oğlunun kasılan yüz hatlarını fark etmiş, gözlerinde gördüğü acıyı içinde hissetmişti. Korkusunu fark etmemek imkânsızdı. "Hadi kızım içeri geçelim." derken oğlunun yanına yanaşmıştı. Sadece onun duyacağı bir sesle "Merak etme. Her şey iyi olacak. Onlara bir şey olmayacak. Kendine eziyet etmeyi bırak. Öncesinde yaşayamadığın bu güzelliğin tadını çıkar." diyebilmişti.

"Anne be..."

"Şişt! Sonra oğlum. Şimdi Loya'yı bekletmeyelim. Onu da bu konuyla endişelendirmek iyi olmaz. Zaten kız yeterince ağır şeyler yaşadı. Bir de bunu öğrenip, üzülmemeli."

İçeri geçtiklerinde evdeki emektarların da onu beklediğini görmüştü Loya. Hepsi de ona inanılmaz sevgi gösterilerinde bulunmuştu. Hamile olduğunu öğrendikleri anda da, canının bir şeyler isteyip istemediği konusunda detaylı bir sorguya çekilmişti. Beslenmesinin artık onlardan sorumlu olduğunu ve ne pişirirlerse yemesi gerektiğini de bir çırpıda anlatmışlardı.

Şimdi görmediği tek kişi, aylardır hasretiyle kavrulduğu küçüğüydü. Neden o da burada değildi? Yoksa aşağı inemeyecek kadar mı hastaydı? Tamam da Kutay iyi demişti. Öyleyse neredeydi küçük kuzusu? Aklından geçenlerle endişeli bir şekilde dillendirmişti merakını.

"Tuğrahan... Tuğrahan nerede?"

"Uyuyor kızım. Bugün epey zorlu bir gün geçirdi." Aklına gündüz torununun okula gidemediği için çıkardığı isyanlar gelmişti.

"İstersen yanına çık. Küçük paşa derin uyur ama hiç değilse senin geldiğini hisseder."

Duyduklarından sonra rahatlayıp, hemen merdivenlere yönelmiş, ani hareket ettiği içinde yine bacağına kramp girmişti. Onun sendelediğini anladığı anda yanında bitmişti Kutay. Ondan onay almak istercesine elini uzatmıştı. Sonrasında da ağırlığını kendine alarak yukarı çıkmasına yardım etmeye başlamıştı.

"Aslında kucağıma alsam daha rahat çıkardın."

"Kutay!"

"Efendim güzel karım?"

"İstersen şansını fazla zorlama. Yoksa elini de bırakırım."

"Ben sadece seni düşünmüştüm. Başka ne niyetim olabilir ki hayatım?" derken Loya'ya yakın olmanın keyfini çıkarıyordu.

"Kutay Aslan bana bir daha hayatım mayatım deme! Daha anlaşmanın ilk saatlerinde fire vermeye başladın. Sonunu iyi görmüyorum."

"Tamam sustum."

Kalan merdivenleri sakin bir şekilde çıkmışlar, Tuğrahan'ın odasına girdiklerinde rahat bir uykuda olduğunu anlamışlardı. Loya küçüğünden daha fazla ayrı kalmaya dayanamaz şekilde yanına uzanıp, onu kucaklamıştı. Sanki küçük çocuk geleni fark etmiş gibi hemen Loya'nın kollarına sığınmıştı. Zaten günün yorgunluğu da eklenince Loya'nın gözleri daha fazla açık kalmaya dayanamamıştı. Sergiledikleri eşsiz görüntünün farkında olmadan, derin bir uykuya dalış yapmıştı.

Onun uyuduğunu anladığı anda yatağın yanına yaklaşmıştı. Önce üstünü örtmüştü huzurla uyuyan kadının. Sonrasıysa aylardır hasret kaldığı güzelliğin, her bir çizgisini ezberlemek ister gibi bakmak olmuştu. Tuğrahan'a sarılmış ne güzel uyuyordu. Küçüğü de aynı şekilde sokulmuştu anne saydığı kadının koynuna. Gözleri pikenin altında görünmeyen ama varlığını hissettiği ikizlerine kaymıştı. O sadece Loya'yı bulmayı beklerken, üç kişi bulmuştu. Onu o halde gördüğü an ne düşüneceğini şaşırıp kalmıştı. Zaten ona nasıl yaklaşacağını bilemezken, onun bu özel durumuyla daha da bilinmezlere düşmüştü. O an gerektiği gibi tepki bile verememişti. Zaten duygularını anlatmak konusunda her zaman beceriksiz olduğu düşünülürse, ondan da bu beklenirdi.

Halbuki Loya'nın onun bebeklerine hamile olması, tüm benli-

ğinde ılık bahar yağmurları etkisi yapmış, her damladaki bereketi tüm hücrelerinde hissetmişti. Onları böyle bırakıp gitmek içinden gelmiyordu. O sahneye gerekli şekilde dahil olamamış olsa da, hiç değilse odada onlarla olmak istiyordu. Hayatının anlamlarının soluduğu havadan ayrılmak ağır geliyordu. Bu düşüncelerle yatağın yanındaki tek kişilik koltuğa oturmuş, hayran hayran onları izliyordu. Son günlerde huzurlu bir uykuya olan ihtiyacı göz önüne alınınca, uykuya yenilmesi de zor olmamıştı. Kapanan gözlerinin son gördüğü görüntüyse aklının ve kalbinin en güzel köşesine nakşetmişti tıpkı bir nakkaş ustalığıyla.

Küçük çocuk gözlerini açmaya çalışıyordu ama açmak içinden gelmiyor, duyumsadığı sıcaklıktan ayrılmak istemiyordu. Loya'sının sıcaklığını, kokusunu hissediyor, bu bir rüyaysa hiç bitmesin istiyordu. Dün ne kadar ısrar etse de, okula gitmesine izin vermemişler, bu yüzden de annesiyle görüşememişti. Gün boyu bunun acısını herkesten çıkarmış olsa da, üzüntüsü geçmemişti. Şimdi de hasretliği yüzünden aklı ona oyunlar oynuyordu. İçindeki meraka daha fazla karşı koyamayan gözleri hafif hafif aralanırken, hayalin gerçeğe dönüşmesine de tanıklık ediyordu. Annesi yanındaydı ve kollarıyla onu sarmalamıştı. Gerçekti. O an ki duygularını anlatmaya kelimeler bulamıyor, sadece parıldayan gözleriyle ona bakabiliyordu. Sanki onun uyandığını hissetmiş gibi Loya da gözlerini açmıştı. Tuğrahan'ın gözlerinde gördüğü sevgiyi, ta kalbinde hissetmişti. Aynı karşılıkla bakmıştı küçüğünün gözlerine.

"Oğlum." Kelime ağzından öyle bir hasretlik ve sevgiyle çıkmıştı ki, bilmeyen birisi görse, kesin öz anne oğul derdi.

"Geldin..."

Söylenen tek kelime, ne çok şeyi anlatmıştı Loya'ya. O seste hissettiği her duygu içine işlemiş, bu da küçüğüne daha sıkı sarılmasına neden olmuştu. "Geldim bir tanem. Geldim annem."

İki hasret yüklü yürek kendileriyle o kadar iç içeydi ki, o anlarda onları izleyen bir çift gözü fark etmemişlerdi. Onlar kalkmadan uyanmıştı Kutay. Önceki gün olanların hayal olmadığını hemen görmesi gerekliymiş gibi, birden açtığı gözleri hemen aradığına

ulaşmıştı. Evet oradaydı. Sanki biraz daha uyusa yine gidecekmiş gibi gelmiş, bu da uyku mahmurluğundan anında kurtulmasını sağlamıştı. Şimdi ikisinin sessiz kavuşmasını izlerken, kalbinden taşanlara engel olamıyordu. Hissettiği duygu Loya'nın ona sunduklarından sadece biriydi.

'İnsan evladını kıskanır mıymış? Kıskanırmış. O kollarda yatması gereken kişi kendisi olunca hem de ne çok kıskanırmış.' Değişik ruh halleriyle izliyordu karşısındaki sahneyi. Onların bu büyülü anlarına sessizce şahitlik ederken, bir gün o karenin içinde olmayı diliyordu tüm kalbiyle.

- Tuğrahan hasretle beklediği misafirleriyle enerji patlaması yaşıyordu. Hemen doğrularak oturmuştu yatağın üzerine. Loya da onunla aynı şekilde kalktığı anda, Tuğrahan'ın gözleri büyümüş olan karnına kaymıştı.

"Ne kadar büyük!" Sözler ağzından çıkarken, gözleri de, sözlerini doğrular nitelikte büyümüştü.

"Evet çok büyük. Artık çok şişmanım."

Geçen gün arkadaşlarından birinin annesi okula gelmişti. Hamileydi ve onun da karnı kocamandı. Arkadaşı bilmiş bilmiş *"Bebekler büyüdükçe karında büyürmüş"* diyerek onlara bilgelik taslamıştı. Şimdi Loya'sını böyle görünce, arkadaşının gerçekten de doğru söylediğini anlamıştı.

"İyiler mi?"

"Neden sen sormuyorsun?"

"Nasıl yani yanıt verirler mi?"

"Dene istersen."

Elini yavaş hareketlerle Loya'nın karnına koymuştu. Sonrasında hafifçe eğilerek "Asel, Arhan iyi misiniz?"

"Asel... Arhan..."

İkisi de duydukları sese dönmüşlerdi. Öncesinde varlığının farkına varmadıkları adam tam karşılarında şaşkın şaşkın onlara bakıyordu. Tekrar aynı isimleri dalgın dalgın fısıldamıştı. "Asel, Arhan" Bunlar Tuğrahan'ın hastayken sayıkladığı isimlerdi. Taşlar yerine otururken, o anda şimşekler de çakmıştı Kutay'ın kafasında. Küçüğünün bildikleri Loya'yla telefonda görüşmekle kalmamıştı, onun hamile olduğunu da biliyordu. "Tuğrahan senin hamile olduğunu biliyordu..." Sesi sorgulamaktan çok, böyle büyük bir bilginin oğlu tarafından bu

kadar süre saklanmış olmasına duyduğu hayreti yansıtmaktaydı. Konuşurken yatağın yanına yaklaşmıştı. Tam ağzını açıp, bir şeyler daha söyleyecekken Tuğrahan'ın ani tepkisiyle donup kalmıştı.

"Loyam elime dokundular!" Tuğrahan dünyanın en büyük mucizesine tanıklık eder gibi Loya'nın suratına bakmaktaydı.

"Sana iyi olduklarını söylüyorlar." Loya onun heyecanına ortak olarak, gözlerindeki sevgiyle okşamıştı küçüğünün yanağını.

"Gerçekten mi?"

"Hı... hıı..."

"Baba gel sende bak."

Bu sözler ikisinin de birbirine bakmasına neden olmuştu. Şimdi ne yapacaklardı? Loya böyle bir yakınlık için kendini hazır hissetmiyordu. Kutay ise deli gibi istiyordu onları hissetmeyi.

"Hadi baba..."

Oğlunun heyecanını kırmak istemese de, Loya'dan bir işaret almadan yatağa yaklaşamıyordu. Sonunda beklediği işaret genç kadının onaylar şekilde kapanan gözleriyle gelmişti. Yatağın üzerine oturduğunda elleri titreyerek gitmişti genç kadının karnına. Dokunmasıyla Loya'nın irkilmesi bir olmuştu. Sonrasında gözleri buluşmuş, Kutay boğazındaki yumruyu aşağı itmek için kuvvetlice yutkunmak zorunda kalmıştı. O anda da elinin altındaki hareketlenmeyi fark etmişti. Bebekleri sanki hissetmiş gibi hareketlerini hızlandırmışlardı. Daha doğmadan babalarıyla işbirliğine girmiş gibiydiler. Konuşamıyordu Kutay. Lal olmuştu sanki. Ana uygun söyleyecek tek bir kelime bile çıkmıyordu dudaklarından. Sadece gözlerinden taşan heyecan vardı gözler önüne serilen.

"Babalarına merhaba diyorlar." Loya bu üç kelimeyi nasıl olmuşta söyleyebilmişti farkında bile değildi. İçinden sadece söylemek gelmişti. Hala Kutay'a karşı çok zayıftı. Bir dokunuşunun kendini getirdiği nokta ortadaydı. Ne yaparsa yapsın onu unutamayacaktı. Kendisinin olmayan bu adam, hep kalbinde başköşede ikamet edip, orayı kimseye bırakmayacaktı. O Kutay'dan vazgeçeli çok olmuştu. Bunun dönüşü yoktu. Bunun verdiği hüzünle gözlerini kapatmıştı.

"Baba artık çekilsene... Benim kardeşlerime anlatacaklarım var."

Oğlunun isteğiyle zorlanarak da olsa, yatağın üzerinden kalkabilmişti. Ama dağılmak üzereydi. Bu kadar özel bir anı, bu şekilde yaşamak, Loya'nın gözlerinde gördüğü vazgeçiş aylardır diken üs-

tünde olan ruhuna ağır gelmişti. Son bir gayretle odadan çıkmak için kapıya yönelip, kendini odasına atabilmişti. Sonrasındaysa girdiği banyoda küvetin kenarına yığılıp kalmıştı.

Loya ise o anlarda sevdiğinden farklı değildi. Ama güçlü olmak için bebeklerine verdiği sözü tutuyordu. Zaten Tuğrahan'ın karşısında güçsüzlük göstermek gibi bir hata yapacak değildi. Kendi yüzünden zor zamanlar geçiren oğlunun yaralarını sarma zamanıydı, yeni yaralar açma değil. Onun kardeşleri ile konuşmasını yüzündeki tebessüm ve ruhundaki fırtına ile dinlemeye devam ediyordu. Evet bu evde kalmayı kabul etmişti ama daha ilk günden böyle olacağını düşünmemişti. Zor günler bekliyordu onu. Öncesinde uzağında olan adam, bu sefer yanındayken uzak olmuştu. Hangisi daha zordu bilemiyordu. Tek bildiği herkes için güçlü olması gerektiğiydi.

Girdiği banyo iyi gelmişti sıkıntılarla kavrulan ruhuna. Rahatlayan bedeni ve sakinleşen duyguları mantıklı düşünmeyi de beraberinde getirmişti. Girdiği yolun ne kadar zorlu olacağını Loya'yı bulmadan da biliyordu. İsyankâr ruhu bunu bilse de, hasretiyle kavrulduğu kadın bu kadar yakınındayken, ona uzak kalmayı kendine yediremiyordu. Sanki ona o şeyleri yapan kendisi değilmiş gibi, hemen kendisini kabul etmesini ve o herkese sunduğu eşsiz sıcaklıktaki sarmalamasını kendisine de sunmasını istiyordu. Her zaman bencil biri olduğunu biliyordu. Yine bu devreye girmiş ve daha ilk anda kendisini güçsüz hissetmesini sağlamıştı. Ama susturduğu kalbinden sonra devreye giren aklı, ona fethetmesi gereken aşk kalesini öncelikle kuvvetli bir kuşatma altına alması gerektiğini söylüyordu. Üzerini giyinirken aynadaki aksine göz kırpıp aşağı inmişti. Yapması gereken düzenlemeler, görmesi gereken kişiler vardı. Bunun içinde akşama kadar vakti.

"Nasılsın oğlum?"

Yaşlı kadının sesi endişeli çıkmıştı. Oğlunun ruh halini en iyi anlayandı ne de olsa. İşinin de kolay olmayacağını biliyordu. Tekrar kavuştuğu gelininin, kendini kolay kolay açmayacağı o kadar belliydi ki. Tek istediği bu iki aşığın artık mutlu olmasıydı. Birbirlerine olan sevdalarında daha fazla acı çekmeden, daha fazla vakit kaybetmeden günlerin ve birbirlerinin değerlerini bilmeleriydi. Öğrendiklerinden sonra bunun zor olacağını bilse de, içten içe bu derin sevdaya ve doğacak olan ikizlere güveniyordu.

Yüzündeki eşsiz gülümsemeyle "Bomba gibiyim. Hem nasıl kötü olabilirim ki? Onu buldum anne. Umudu kestiğim anda buldum. İşimin zor olduğunu biliyorum. Ama tüm hatalarımı telafi edeceğim." Biranda aklına gelenle kalbindeki sıkıntı yüzüne yansımıştı. "Anne benim yine bebeklerim olacak."

Yaşlı kadın oğlunun yanına yaklaşıp, yüzünü ellerinin içine almış, dokunuşuyla ona cesaret vermek ister gibiydi. "Tekrar kaybetmekten korktuğunu biliyorum. Bu karamsarlık ve korkunun seni ele geçirmesine izin verme. Bu güzel anları korkularınla harmanlayıp, hem kendine hem de sevdiklerine zehir etme. Dua oğlum dua... Bu saatten sonra tek yapacağın bu. Kötü düşünme iyi düşün. Bu sefer onları kucağınıza sağlıklı alacaksınız. Ben buna inanıyorum. Sende inan."

Annesinin sözlerinden sonra yüreğindeki ağırlığın biraz olsun hafiflediğini hissetmişti. Yıllar yılı acı çektirdiği annesini kollarıyla sarmalarken "Özür dilerim anne. Sana yaşattıklarım için özür dilerim." diyerek yılların pişmanlığını telafi etmeye çalışıyordu.

Selma Hanım oğlunun başını okşarken "Hepsi geçmişte kaldı. Şimdi gelecek güzel günleri düşünelim. Bak ailemize yeni canlar katılacak. Şimdi onlar için hazırlanmalıyız." diyerek gülümsemişti.

Annesinin gözlerinin içine, tüm sevgisiyle bakmıştı genç adam. Anneliğin kutsal olduğunu söyleyenler az bile söylemişti. O olmasaydı ne yapardı bilmiyordu. Hep yanında olmuştu. "Teşekkür ederim anne. İyi ki varsın."

Selma Hanım gözlerinden akmak için izin bekleyen yaşlara o izni vermeyi erteleyerek "Oğlum beni ağlatmak mı derdin? Bak buysa niyetin, yaklaştın haberin olsun." diyebilmişti.

"Hayır anne sen ağlama. Bundan sonra hep gül. Hep mutlu ol."

"Sen de oğlum sen de."

Aklına gelenle hemen değişik bir moda girmişti "Bak sana söyleyeceklerimi unuttum."

"Neymiş söyleyeceklerin?"

"Akşam Yıldız Anneleri çağırayım diyorum. Biliyorsun onlarında Loya'dan haberleri yoktu. Hem Loya'ya da güzel bir sürpriz olur. Ne dersin?"

"İyi derim de oğlum. Geçen ki haberden sonra görüştün mü Yıldız Hanım'la?"

"Görüşmedim. Bu yüzdende telefonla aramak yerine direkt görüşmek için evlerine gitmeyi düşünüyorum. Sonrasında ne yapacağıma karar veririm. Çünkü şimdi ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum."

"Sen bilirsin. Beni de haberdar etmeyi unutma. Ben hazırlıklara başlarım."

"Ama Loya'nın haberi olmasın."

Selma Hanım tam bir şey söylemek için ağzını açtığı anda, yemek odasının kapısında torununun heyecanlı sesini duymuştu.

"Anne bugün bana yine iğne yapacaklar. Hem biliyor musun artık hiç korkmuyorum. Çünkü büyüdüm. Abi oldum."

Hem Kutay hem Selma Hanım duyduklarının şaşkınlığını yaşıyordu. Tuğrahan, Loya'ya 'anne' diyordu. Duyduklarının doğru olup, olmadığını anlamaya çalışır gibi ikilinin konuşmasına odaklanmışlardı.

"Sen hep cesur oldun bir tanem. Bu yeni bir şey değil ki. Sen benim hep küçük cesur prensimdin." Bu iltifatlar için aldığı güzel bir kucaklama ve yanağındaki eşsiz öpücüklerdi.

"Ben çok acıktım anne."

İkisinin arasındaki kuvvetli bağı bir kez daha hem de çok net anlamışlardı. Anne oğlun gözleri duyduklarının güzelliğiyle birbirini bulmuştu. Selma Hanım gözünden akan tek damlayı eliyle kurularken, kalbindeki mutluluğu tarif edecek kelime bulamıyor, Kutay ise hayatındaki en önemli iki insanın birbirlerini böylesi kabullenişinin inanılmaz güzelliğiyle, kalbinin sevgiyle dolduğunu hissediyordu.

İki suç ortağının bir sırrı daha ortaya çıkmış ve onları sevenlerin kalbinde eşsiz bir sevince neden olmuştu. Tuğrahan ve Loya bunu kendi aralarında yaptıklarına göre, anne oğula bunu kalpten kabullenmek kalmıştı. Bu sadece ikilinin, ilk karşılaştıkları andaki duygularına bir isim koymaktı. İki sırdaş yine onlardan öndeydi. Her zaman olduğu gibi...

"Doğrusu bende acıktım."

"Öyleyse doğru yerdesiniz. Kahvaltı hazır. Hem de sevdiğiniz her şeyden var." Selma Hanım'ın sesine dönmüşlerdi her ikisi de şaşkınlıkla.

Masaya geçtiklerinde gördükleri harika lezzetler, hepsinin iştahını daha da artırmıştı.

"Gözlerim beni yanıltmıyor değil mi? Onlar yumurtalı ekmekler mi?"

"Evet, kızım sen seversin diye yaptırdım."

"Anne sen müthişsin. Bayılırım."

Herkes onun iştahlı yemek yiyişini izliyordu. Karşılarındaki daha öncesinde bir lokma yemek için zorlayıp durdukları kadın değildi sanki. Öyle güzel yiyordu ki, Kutay açlığını bile unutmuştu ona bakmaktan.

"Anne benden bile çok yedin." Tuğrahan sanki gördüklerine inanamaz gibi bakıyordu Loya'nın yüzüne.

Loya hafif kızarmış yanaklarıyla oğluna bakıyordu. "Biliyorum hayatım, zaten bu gidişle şişman bir annen olacak."

Onların bu tatlı konuşmasına katılmadan edememişti Kutay "Sen dünyanın en güzel annesi olacaksın."

Duyduklarının hayal olup, olmadığını görmek ister gibi, araştırır şekilde bakıyordu Kutay'ın suratına.

"Anne, babam doğru söylüyor. Sen hala çok güzelsin. Hatta daha da güzelsin."

Birbiri ardına aldığı itiraflar yüzünün gülmesine neden olmuştu. Dudağını ısırırken oğluna da sevimli bir gülümseme göndermekten geri kalmamıştı. Tabi bundan Kutay'a bir tane yoktu. O yine Loya'nın bir kaşı havada tutumu ile baş başaydı.

Kutay zorlu bir görev için yola koyulmuştu. Yıldız Hanımların evine yaklaştıkça kendisini nasıl karşılayacaklarını bilmediğinden heyecanı daha da artıyordu. Her ne kadar suçsuz olsa da, o görüntülerden sonra kimi inandırabilecekti ki? Bu düşüncelerle

arabayı park edip, merdivenlere yönelmiş, derin bir nefes alıp, çaldığı zilden sonra içeri davet edilmişti. Birkaç dakika sonrada Yıldız Hanım karşısındaydı.

Damadının bu ani gelişiyle şaşırmış, bunun televizyondaki görüntüler yüzünden olduğunu düşünmüştü. Her şey çok ortada olsa da, nedense bir yanı buna inanmak istemiyordu. Güveniyordu Kutay'a. Yine de böyle bir olayın nasıl bir açıklaması olabileceğini düşünmeden edemiyordu. Aylardır sadece telefonda görüştüğü kızının, kocasını bırakıp, gitmesini de zaten başından beri tasvip etmiyordu. Salonda kedisini bekleyen adama yaklaştığında, onun dalgın bir şekilde beklediğini görmüş ve söze ilk başlayan olmuştu.

"Hoş geldin Kutay."

Kafasında nereden başlayacağını düşündüğü anda duyduğu ses irkilmesine neden olmuştu. "Hoş bulduk efendim."

"Hangi rüzgâr attı seni buraya."

"Güzel bir rüzgâr diyelim."

"İyi öyle diyelim." derken genç adamın suratından anlamlar çıkarmaya çalışırken, konuşmakta zorluk çektiğini fark etmişti.

"Loya'yı buldum."

"Buldun mu? İyi mi? Şu an nerede?" derken heyecanla sorularını birbiri ardına sıralamıştı. Aylardır evladının hasretiyle yanan kadın için bundan güzel bir haber olamazdı. Hem görüntülü hem de sesli olarak birçok kez görüşmüş olsalar da, onun kanlı canlı yanında olması gibi değildi. İyiydi Loya bunu biliyordu ama onu görmeye ihtiyacı vardı.

"Çok iyi. Şu anda evimizde." Özellikle en büyük ayrıntıyı es geçmişti. Yıldız Hanım'ın bunu kendi gözleriyle görmesini istemişti. Kızlarının büyümüş karnını görmek, aile için büyük sürpriz olacaktı. Zaten fazla da vakit kalmamıştı.

Duyduklarından sonra rahat bir nefes almıştı. "Onu hemen görmeliyim."

"Buraya gelmemin nedeni de buydu. Kabul ederseniz akşama sizi yemeğe davet edecektim. Loya'ya sürpriz yapmak istiyorum."

"Kabul etmek mi? Oğlum aylardır onun özlemi ile kavruluyorum. Tamam iyi olduğunu biliyordum ama görme gibisi var mı?" derken gözleri yaşarmıştı.

"Yok tabi ki." Kayınvalidesinin diğer olaydan bahsetmeyece-

ğini anladığı anda, bu konuyu açması gerekenin kendisi olduğunu anlamıştı. Kendi hakkında kötü düşünmesini istemiyordu. Gerçekleri anlatmak ve Loya'ya olan aşkını gözler önüne sermek istiyordu.

"Sizle başka bir konuyu daha konuşmak istiyordum."

Kızının bulunma haberiyle bulutların üzerinde olan Yıldız Hanım, damadının sesindeki ani değişimden anlamıştı hangi konu hakkında konuşmak istediğini. "Sanırım konuyu biliyorum. Evet seni dinliyorum Kutay."

"Aslında söze nereden başlayacağımı bilemiyorum. O görüntülerin üstüne sizi nasıl inandırabilirim ki masum olduğuma?"

"Anlatsan da buna ben karar versem."

"Affedersiniz. Geçen ki görüntüleri sizde görmüşsünüzdür. O görüntüler tamamen yanlış bir anlaşılmanın ürünü. O kadınla aramda kesinlikle bir şey yok. Ne öncesinde ne de sonrasında onunla bir alakam olmadı. Zaten tanımam etmem bile. Size ne üzerine isterseniz yemin ederim ki, onunla hiçbir ilişkim yok."

Böylesi kararlı birine inanmaktan başka seçeneği yoktu. Zaten içinden bir ses doğruyu söylediğini fısıldıyordu.

"Hem ben Loya'ya aşığım. Ondan başkasını zaten gözüm görmüyor." derken mahcup bir şeklide bakmıştı kayınvalidesinin yüzüne.

Kayıp Loya'yı arayan Kutay'ın halini gördüğünden damadının gerçeği söylediğini biliyordu. Zaten öncesinde bilmese de, şu an karşısındaki adamın sevgisine inanmak için kanıta gerek yoktu. Açık bir kitap gibi okunuyordu her şey. Sadece bakmayı bilmek gerekiyordu ve Yıldız Hanım'da bunu bilenlerdendi. "Sana inanıyorum."

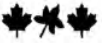
"Keşke Loya da inansa." derken derin bir nefes alıp verirken üzüntüsü her halinden belliydi.

"Umarım kızım da inanır oğlum. Mutlu olmanızı her şeyden çok istiyorum."

"Sağ ol anne." İlk kez bu kadar hissederek söylemişti 'anne' hitabını Yıldız Hanıma. İlk kez gerçekten Loya'nın ailesini gerçek ailesi olarak görmüştü. Onunla ilgili her şeyi zaten kabul edeli çok olmuştu. Sadece sırasıyla bunları göstermesi gerekiyordu. Bunun için zamandı gerekli olan.

Kutay'ın hitabının içtenliğini Yıldız Hanım da anlamış, bir kez

daha kızı için en doğru insanın o olduğuna ikna olmuştu. Onların tekrar mutlu olması için elinden geleni yapmaya hazırdı.

Son kontrollerde ablasını yalnız bırakmamıştı ama bunu artık yapamayacağını biliyordu. Onu tekrar görmeyecekti. Bunun kararını da kesin olarak vermişti.

"Ceylan ben çıkıyorum. Gelmeyeceğinden emin misin?"

"Eminim abla. Billur'la buluşmam lazım. Gitmeden görsem iyi olur."

"Sen bilirsin güzelim. Hadi ben çıktım."

Çok değil bundan yaklaşık bir ay öncesinde, arkadaşlarıyla olan sohbetinde 'aşk' diye bir şeyin olmadığını, bu hissin sadece anlık bir büyülenme olduğunu söyleyerek, gülüp geçmişti. Tabi bu Ferit Ekimoğlu ile tanışana kadar olan düşüncesiydi. Sonrasında küçümsediği o anlık büyülenmenin insanı ne kadar etkilediğinin farkına varmış ama son görüşmelerindeki olayla Ferit için bir önemi olmadığını anlamıştı. Birkaç kez gördüğü birinden zaten ne bekleyebilirdi ki? Gerçi kendisi de birkaç kez görmesine rağmen kalbindeki sızı o andan beri geçmek bilmemişti. Şimdi yapması gereken onu hiç görmemiş gibi hayatına devam edip, buna kendini alıştırmaktı.

Gün içindeki randevularını kontrol ederken Dilan Fırat ismini görmek heyecanlanmasına neden olmuştu. Son karşılaştıklarından beri görmemişti Ceylan'ı. Acaba gelecek miydi? Aslında cevabı biliyordu ama kalpten geçen isteklere sınır konmuyordu.

Beklediği saat gelip, Dilan Fırat kapıyı tek başına açınca anlamıştı göremeyeceğini. Ne bekliyordu ki, o olaydan sonra kızın geleceğini mi? Oysaki onu görmeyi ne çok istemişti. Yıllardır oraya kimsenin girmesine izin vermediği için kalbindeki bu yeni kıpırtıyı tanıyamadığından, başlayamadan biten bir hikâye gibi kapanmıştı sayfa.

"Hoş geldiniz Dilan Hanım. Bugün kendinizi nasıl hissediyorsunuz?"

"İyiyim Doktor Bey. Sadece son aylara yaklaştıkça heyecan daha artıyor o kadar."

"Haklısınız heyecanın arttığı haftalara girdik. Şimdi küçük beye bir merhaba diyelim."

Anne adayı ultrason için hazırlanırken, Ferit'in aklı yine Ceylan'a gitmiş, aklına önceki görüşmelerindeki hali gelmişti. Kendisine kafa tutan, sözleriyle krizler geçirten, umursamazlığıyla dikkat çeken... Ceylan Meram... Hastasının kardeşi, kendisinin de hastası. Bundan ötesi neydi? Tabi ki de hiçbir şey...

Eve adımını attığından beri içi içini yiyordu. Selma Hanım'la konuşması gerektiğini biliyordu ama ne diyeceğini ve ne duyacağını bilemiyordu. Korkuyordu duyacaklarından. Yine de bu konuşmadan kaçmanın kimseye bir yararı yoktu. Tuğrahan'ı dinlenmesi için odasına götürdükten sonra, Selma Hanım'ı bulmak için aşağı inmişti. Her zamanki gibi aynı yerdeydi yaşlı kadın.

"Buyur kızım. Gel otur."

Karşısına geçip, oturduktan sonra gözlerine bakıp konuşmaya başlamıştı. "Anne sizinle... konuşmak istiyorum."

Gelininin zorlandığı her halinden belliydi. Başta niyetlendikleri oyun için onlara kızmış olsa da, bu oyun sayesinde birbirlerini bulmuş olmalarından dolayı artık kızgınlıktan iz kalmamıştı. Şimdi tek isteği, artık birbirlerine olan aşklarını doyasıya yaşamalarıydı. "Kızım her şeyi biliyorum. Sana kızmıyorum. Seni ilk gördüğüm gün çok sevdim. Senin Kutay için doğru kişi olduğunu daha o gün anlamıştım. Şimdi de düşüncelerimde bir milim sapma olmadı. O gün ne düşünüyorsam şimdi de aynını düşünüyorum."

"Anne ben özür dilerim." derken pişmanlığı gözlerinden okunuyordu.

"Ne kadar zor günler geçirdiğini, nelerle sınandığını en iyi bilenim. Ben seni affettim kızım. Senin de bazı şeyleri affedip, önündeki güzel günlere bakmanı istiyorum. Bak kızım çevrene iyi bak. Bu se-

fer bir şeyleri kaçırmayın. Hayat pişmanlıklar için çok kısa. Kutay'a bir şans ver."

En çok istediği bu değil miydi sanki? Kutay'a ne zaman kızabilmişti ki? En kötü sözleri duyduğunda bile onu koruyacak bir şeyler hep bulmuştu. Ama sevgisizlik başka bir şeydi. Kendisini gerçekten sevdiğini bilse, bir saniye bile düşünmeden kollarına atlardı. Ama biliyordu Kutay'ın onu sevmediğini. Buraya sadece oğlunun sağlığı için getirmişti. Yine hayatına dahil etmezdi ama hamile karısını bırakmak Kutay Aslan'a göre bir hareket değildi.

Kendisini sevdiği ve oğluyla olmasını istediği için Selma anneyi anlasa da, geçen ki görüntüler hala tazeliğini koruyordu. Ailesinin yanında bile sevgi gösterilerinde bulunurken dikkatli olan adamın katı kurallarını biliyordu. Böyle biri, kameralar önünde bu şekilde yakın görüntüler veriyorsa, o kadın hiçte basit olarak düşünülecek bir ilişkinin tarafı olmamalıydı. Kabul etmek ne kadar zor olsa da, Kutay'ın seçimiydi. Aynı kendi kalbinin seçiminin de o olduğu gibi.

Tam ağzını açtığı anda çalan telefonla konuşmaları yarım kalmıştı. "Anne müsaadenizle. Derin arıyor."

Selma Hanıma o sözlerden sonra ne söyleyeceğini bilemediği anda, arkadaşının telefonu kurtarıcı gibi yetişmişti. İçten içe arkadaşına teşekkürlerini sunarken, konuşmak için dışarı çıkmak istemişti.

"Kızım bu kadar olay oluyor beni haberdar etmek aklına gelmiyor: Derin burada meraktan ölsün kimin umurunda? Hazal'da olmasa kalmıştım."

"Güzelim bir dakika sakin olsana. Her şey o kadar hızlı oldu ki, seni arayacak vakit bile bulamadım."

"Vakit bulamadın demek. Ah bahaneye bak."

"Derin bahane üretmiyorum. Gerçekten zor saatler yaşadım." derken gözlerindeki yaşlar bir bir dökülmeye başlamıştı.

Derin o anda sitemli konuşmalarından pişman olmuştu. "Özür dilerim bir tanem. Lütfen ağlama. Bak Asel'le, Arhan çok üzülür."

Bahçedeki banklardan birine bırakmıştı yorgun bedenini. Sözler ağzından dökülürken, yaşlarda yolculuklarına ara vermeden devam ediyordu. "Derin onu çok seviyorum. Uzaklaşınca azalır sandım ama yanılmışım. Onu tekrar karşımda görünce kalbim onunla öyle bir doldu ki, patlayacağını sandım. Derin bu sevgi ağır geliyor. Kimseye açamıyorum. Ne yapacağımı bilemiyorum."

Aralarındaki mesafenin uzaklığına üzüldükleri anlardan birindeydiler. "Hamileliğini öğrenince ne oldu Loya?"

Yüzündeki acı dolu gülümsemeyle "Hiçbir şey. Sevindi mi sevinmedi mi anlamadım. Çok konuşmadı bunun hakkında. Tek istediği Tuğrahan için eve dönmemdi. Zaten boşanma kâğıtlarını da imzalamamış. Şimdi bebekleri öğrendikten sonra Kutay Aslan'a yakışmaz karısını boşamak. Bunun için beni burada tutmak isteyeceğine eminim. Ama kalamam Derin. Onunla aynı havayı solurken, ondan uzak kalmaya dayanamam. Ona güçsüzlüğümü gösteremem. Bunu yapamam. En kısa sürede hayatlarından çıkacağım. Tamam, çocuklarını görebilir ama ben bu karenin içinde olmayacağım. İstenmediğim bir hayatta daha fazla sığıntı olamam."

Arkadaşının her sözünü içinde hissetmişti. Çaresizliği iç yakıcıydı. Elinden bir şey gelmemesiyse daha da kötüydü. Ona kimsenin yardımı dokunamazdı. İyi ya da kötü kendi kararlarını alması gerekiyordu. Ne çok isterdi, kalbindeki aşkın karşılığı olmasını. Ama bu ol demekle olacak bir şey değildi ki, öyle olsa Ferit yıllardır hissettiklerinin karşılığını bulurdu.

Arkadaşıyla yaptığı sohbetin ardından eve girdiğinde ortalıkta kimselerin olmamasının rahatlığıyla misafir odasına gidebilmişti. Tuğrahan'ın da rahat bir uykuda olduğuna göre, kendisinin de biraz dinlenmesi fena olmayacaktı.

Kutay ne kadar eski odayı kullanmasını istemiş olsa da, kendinde bu cesareti görememişti. Orada, onun kokusunun sindiği oda da olmak, durumunu daha da zorlaştırmaktan başka bir şeye yaramayacaktı. Bunu bilmesi için yaşamasına bile gerek yoktu. Bu yüzden de eşyalarını misafir odasına bıraktırmıştı. Bu Kutay'ın hoşuna gitmemiş olsa da, doğru olan buydu. Misafir olarak geldiği evde, ev sahibi gibi davranmayacaktı.

Gözleri saate kayıp, bu kadar uyuduğu için kendine kızmış olsa da, vücudu buna hiç alınacak havada değildi. Dinlenmiş bir şekilde ayağa kalktığında, zaten kızgınlığından eser kalmamıştı.

Elleri karnına gittiği anda küçük bir tekme ile ödüllendirilmişti. "Sizi çok seviyorum canlarım. Babanızı mı? Buna yanıt vermesem

olmaz mı? İlla yanıt mı istiyorsunuz? Israr mı ediyorsunuz? Çok kötüsünüz biliyorsunuz değil mi? Evet meleklerim onu da çok seviyorum. Ama bu aramızda sır tamam mı? Teşekkürler." derken bir kez daha yaptığına gülümsemişti.

Ayakları hemen Tuğrahan'ın odasına yönlenmişti. Daha sabah gördüğü halde özlemişti küçüğünü. Bu kadar süre nasıl olmuşta, görmeden dayanabilmişti aklı almıyordu. Odada bilgisayar oyununa dalmış bir halde bulmuştu oğlunu.

"Çok heyecanlı olmalı. Bu kadar kendini kaptırdığına göre."

Annesinin sesiyle uzaydaki istiladan gerçek hayata dönmüş, gülen gözleri sevgiyle bakarken "Evet çok heyecanlı." diyerek onaylamıştı.

"Devam etmek istiyorsan edebilirsin."

"Yok, ben senin uyanmanı bekliyordum. Odanıza gittim yoktun. Sonra Selma Annem gösterdi nerede olduğunu. Loyam neden orada kalıyorsun? Neden odanda değilsin?" derken soran gözlerle bakıyordu.

İşte bunu düşünmemişti. Gözlerindeki merak ve korkuyu alabiliyorken, ona korktuğu şeyleri söylemekte istemiyordu. Misafir odasında yatmış olması, geri gideceği korkusunu da tetiklemiş gibiydi. Hayır, ona bunu yaşatamazdı. Nasıl buraya onun için gelmişse, onun için gerekirse, korktuğu odaya da girecekti. Bunun kaçarı yoktu.

"Bir nedeni yok canım. Oda temizleniyordu. Benim de uykum vardı. Beklemek yerine temiz olan odayı kullanmak kolayıma geldi." Ona yalan söylemiş olmak kendini kötü hissettirmişti.

Gözlerindeki ani değişim, Loya'nın dikkatinden kaçmamıştı. Duyduklarından sonra rahatlamıştı küçüğü. Koltukta oturan Loya'nın yanına oturduğunda, başını da göğsüne yaslayıp, hem hasret kaldığı sıcaklığa olan özlemini dindiriyor hem de onunla konuşuyordu. "Annecim seni tekrar göremeyeceğim diye çok korktum biliyor musun?"

"Sana geleceğimi söylemiştim bir tanem."

Heyecanla annesinin sıcaklığından kafasını kaldırıp, bakmıştı genç kadının yüzüne. "Öyle ama yine de korktum. Kimseye bir şey söylemedim."

Tuğrahan'ın konuşmalarına kattığı mimiklerini hayranlıkla izliyordu. Burnunun ucuna kondurduğu öpücükten sonra konuşmaya başlamıştı. "Biliyorum kuzum. Sen özel bir çocuksun Tuğrahan Aslan. Hem de çok özel."

Gözleri o anlarda masanın üzerindeki resimdeydi. Leyla'nın en güzel fotoğrafı çok güzel bir çerçeveyle masanın üzerinden onlara bakıyordu. *'Böyle özel bir çocuğun annesi olduğun için ne kadar şanslısın. Sen burada olmasan da, senin bir parçan hep onun yanında olacak. Keşke sende onun büyüdüğünü görebilmiş olsaydın.'* Bu düşüncelerle elleri karnına gitmişti. Onları dünyada tek başlarına bırakmak insanı iç karartıcı bir ruha büründürürken, bunun yüzünden gördüğü kâbuslar, geceleri kan ter içinde kalkmasına neden oluyordu. Resimde gördüğü kadının da birçok geceler bunu yaşadığına emindi. Ne yazık ki, genç kadınınkiler sadece kâbus olmakla kalmamıştı. Geçmişten kendilerine bakan kadına içten teşekkürlerini sunarken, içindeki endişe bulutlarını da dağıtmaya çalışıyordu.

"Aşağı inelim mi?"

Gülen gözler sözlere yer bırakmıyordu. Elinden tuttuğu oğluyla aşağı indiğinde kurulmuş olan sofranın büyüklüğüyle kalakalmıştı. "Anne misafir mi gelecek?"

Geline dönerken, yüzünden bir şeyler anlaşılmasın diye büyük gayret sarf ediyordu. "Evet kızım. Öncesinde planlanan bir yemek vardı. İptal edemedik."

"Anne benimde katılmam gerekli mi?"

"Güzel kızım, senin için zor olamayacaksa, bugün bizimle olmanı çok isterim."

Böyle nazik ve anlayışlı bir kadına ne denebilirdi ki? "Gelecekler yabancı mı? Hani ona göre giyinsem iyi olur."

"Nasıl rahat edeceksen öyle giyin kızım. Ben de son hazırlıklar için mutfağa gideyim." Bunlar heyecanla giderken son sözleri olmuş, başka bir soruyla daha karşılaşmamak için neredeyse kaçar gibi odadan ayrılmıştı.

"Anne, ben de mi üstümü değiştireceğim?" İçinden gelmediği suratının aldığı ekşimiş ifadeden belli oluyordu.

Yanaklarını iki eliyle tutup "Sanırım seninde giyinmen iyi olur. Misafirleri eşofmanla karşılamak pek de uygun olmasa gerek. Ne dersin?" deyip göz kırpmıştı.

Sonrasında giyinmek için çıkmışlardı yukarı. Loya üzerindeki hamile kıyafetiyle, Kutay'ı bir kez daha kendine âşık edecek kadar parıldıyordu. Aşağı indiğinde herkes bu parıltıyı hissetmiş, öncesini bilenler için bu değişik bir durum olmuştu. Herkes Leyla Hanım'ın

son günlerini hatırlamış, daha önceden tembihlendikleri için kimse bu konuda ağzını açmamıştı. Herkes sadece bu sefer her şeyin yolunda gitmesi için dualar ediyordu.

Yorucu bir günden sonra evine dönüyordu. Bugün tek olmak istediği yer evi olmuş olsa da, ilk günden Loya'yı ürkütmek istememiş, bu yüzden de ne kadar zor olsa da, akşamı beklemesi gerekmişti. Aklının kendine oyunlar oynamadığı zamanlarda, yarım kalan işlerini halletmeye çalışmış, böylelikle bazı günlerin tatilini şimdiden garantiye almıştı.

Evin merdivenlerini çıkıp, açılan kapıdan girdiği anda tek bir şeye odaklanmıştı gözleri. Aradığını bulmak da zor olmamıştı. Üzerindeki sade hamile kıyafetiyle peri kızı gibiydi. Gözlerini hayranlıkla baktığı karısının üzerinden alamıyordu. Tam o anlarda sanki kendisini hissetmiş gibi, onunda kendine bakmasıyla ortamda öyle değişik bir hava oluşmuştu ki, odadaki diğer kişilere eşsiz bir seyirlik sunmuşlardı.

İlk kendini toparlayan her zaman ki gibi Kutay olmuştu. Gözlerini hiç istemese de, âşık olduğu kadından çekmiş ve gelen misafirlere yönlendirmişti. Aynı anda da kardeşleri ve eşlerinin tebrikleriyle baş başa kalmıştı.

Herkes sözbirliği etmiş gibi, eski olaylardan bahsetmeden, sadece bu olayın güzelliğine odaklanmıştı. Aileye katılacak olan ikizler herkesin sevgisini şimdiden kazanmıştı. Bu arada Belkıs'ın küçük oğlu hayran hayran izlediği Loya'nın yanına oturmuş ve çapkın gözlerle süzmeye başlamıştı. Bu da herkesin gülmesine neden olmuştu.

Gülen herkese sinirli bakışlarını göndermekten geri kalmamıştı küçük Batuhan. Sonrasında da çevresindekilere aldırmadan Loya'nın gözlerine bakmaya devam etmişti.

"Abi bizimki yengeye âşık haberin olsun. Evde Loya diyor başka şey demiyor."

"Kızım oğluna söyle. Onun sahibi var. O gitsin yaşıtlarına baksın." derken gözleri karısının üzerindeydi.

O anlarda, Loya etrafındaki ilgili küçük erkeklerle uğraşırken, çalan kapının farkına varamamıştı.

Kutay beklediği misafirlerini karşılamak için gitmişti kapıya.

"Hoş geldiniz anne... Hoş geldiniz baba..."

"Hoş bulduk evladım."

Gazi Beyin babacan sesi ve destek verir yüz ifadesi onun Yıldız Hanım'la yaptıkları konuşmadan haberdar olduğunun açık bir deliliydi.

"Hoş geldiniz."

"Hoş bulduk Selma Hanım..."

"Buyurun içeri geçelim. Aslında geleceğinizden Loya'nın haberi yok. Onun için sürpriz olsun istedim. Ayrıca onunda size sürprizi var."

"Sürprizi mi var?" Yıldız Hanım'ın suratındaki şaşkın ifadeyi görünce Loya'nın kime benzediğini anlamıştı.

"Evet. Buyurun." Davet edildikleri salondaki kalabalık, onları görünce hemen hareketlenmişti. O anlarda Batuhan'ın ilgisiyle sarmalanmış Loya'nın çevresiyle iletişimi hala yoktu. Son anda fark etmişti, herkesin kalkıp, bir yere baktığını. Kendisi de ağır ağır oturduğu koltuktan kalkıp döndüğü anda görmüştü hem annesi hem babasını.

"Anne... Baba!.." Şaşkınlıktan sözlerin devamı gelememişti bile.

Ailesi de onun kadar şaşkındı. Işıklar saçan kızları hamileydi. Bu iki ebeveyn içinde büyük şok olmuştu. Loya'nın attığı adımlara, aynı hızla cevap vermişti Yıldız Hanım. Kızını kollarının arasına alırken, bir yandan da sevinç gözyaşları döküyordu.

"Kızım seni ne kadar özledim biliyor musun? Nasıl bana söylemezsin Loya?" Kızına sitemle konuşurken, bir yandan da saçlarına öpücükler kondurmayı ihmal etmiyordu.

"Annem, sizi çok özledim. Haklısın çok hatalar yaptım. Affedin beni."

Annesinin ardından babasının sıcacık kollarında yerini almıştı. Gazi Bey aylardır hasret kaldığı kızını kollarının arasından bırakmak istemiyor, ağzından tek bir söz dökülmeden sadece ipek saçlarını okşuyordu. Sonrasında kızının alnına sıcacık bir öpücük bırakıp, gözlerinin içine bakmaya başlamıştı.

"Küçükhanım aslında sana ceza vermeliyim ama artık bu bana düşmez. Damat sana uygun bir şeyler düşünür artık."

Bu sözler ortamda neşeli kıkırdamalara neden olmuş olsa da, gülmeyen iki kişi vardı, mahcup mahcup birbirlerine bakan.

"Oğlum alacağın olsun. Bugün görüştüğümüzde neden söylemedin Loya'nın bebek beklediğini? Bak kalbime inecekti."

"Affedersiniz anne. Sürpriz olsun istedim."

"Gerçekten sürpriz oldu evladım. Hem de çok güzel bir sürpriz."

"Sürprizler bununla sınırlı değil bilesiniz." Selma Hanım'ın heyecanlı sesine dönmüştü hem Yıldız Hanım hem de Gazi Bey.

"Daha ne olabilir ki?"

"Bir değil, iki torununuz birden olacak desem ne dersiniz?"

"Nasıl yani Loya ikiz mi bekliyor?"

Utanmış bir şekilde yere bakan Loya'nın yardımına yine Selma Hanım yetişmişti. "Evet dünür, bir değil iki torun bizi bekliyor."

Bu anlarda Gazi Bey'in kucağında oturan Tuğrahan da kendini tutamamıştı. "Gazi Dede benim iki tane kardeşim olacak. Hem de biri kız biri erkek. İsimlerini de ben buldum. Asel ve Arhan olacak."

"Demek isimleri Asel ve Arhan olacak. Ne güzel isimler bulmuşsun." derken kucağındaki çocuğun saçlarını sevecen bir şekilde okşuyordu.

"Tamam başka sürpriz kalmadı değil mi? Hadi daha varsa, ya sonraya saklayın ya da alıştıra alıştıra söyleyin. Kalbim artık dayanmaz haberiniz olsun." derken gülümseyerek bakıyordu Yıldız Hanım ortamdakilere.

"Yok dünürüm. Sürprizler bitti. İsterseniz yemeğe geçelim."

"Olur dünür geçelim. Sanırım sürprizler çok acıktırdı beni."

"Buyurun öyleyse."

Yenen keyifli yemek ve sonrasında yapılan sohbetlerle saatin nasıl geçtiğini anlamamışlardı. Kutay'ın kardeşleri işleri olduğunu söyleyip, bir bir evden ayrılmıştı. Sonrasında görüşmek için randevulaşmayı da ihmal etmemişlerdi.

Kalkmaya hazırlanan Gazi Bey ve Yıldız Hanım'ı ise hem Kutay, hem de Selma Hanım'ın bırakmaya niyeti yoktu. Geç olan saat ve biraz daha konuşma isteğiyle evde misafirliğe ikna edilmişlerdi. Ailesini odalarına yerleştirdikten sonra kalması gereken odanın önündeydi Loya. Ah birde o odaya girmek kolay olabilseydi...

Oğlunu yatırıp gelen Kutay onu kapının önünde kararsız görünce, biraz cesaretlenmeye ihtiyacı olduğunu anlamıştı. Onun için kapıyı açıp, kenara çekilmişti. Loya adımını atar atmaz bıraktığı gibi olmasının şaşkınlığını da yaşamıştı. Elbiselerinden tut, saç fırçasına kadar her şey yerli yerindeydi. Bu da kafasını daha da karıştırmıştı.

Neden tutmuştu bunca şeyi Kutay? Buna mantıklı bir cevap veremiyordu. Selma Hanım gerçekleri bilmese, konu daha mantıklı gelebilirdi ama her şeyi bilen bir Selma Hanım'ı kandırmak için odayı böyle tutmuş olamayacağına göre neydi bundaki amacı? Arkasını dönmüştü şaşkın yüz ifadesiyle.

"Hiçbir şeyi değiştirmedim."

'Neden?' içinden geçen soruyu dişlerini birbirine kenetleyerek salıvermemiş, sadece meraklı gözlerle karşısındaki adama bakmakla yetinmişti.

"Hep seni bulacağıma inandığımdan her şey nasıl bıraktıysan öyle kalsın istedim." Sözlerini Loya'nın gözlerinin içine bakarak "Geldiğinde yabancılık çekme diye." tamamlamıştı.

Kalbi bu sözlerle ısınmış olsa da, sözleri bunun tam tersi buz gibiydi. "Yabancılık çekme."

Kendi kelimelerinin tekrarlanış şekli Kutay'ın hiç hoşuna gitmemişti.

"Sanırım atladığın bir detay var. Ben senin için hep bir yabancıydım. Bunun dışında bir şey değildim. Bu yüzden odayı boş yere aynı tutmuşsun Kutay. Ben zamanı geldiğinde gidecek bir misafirim. Bence burayı sevgilinin isteğine göre döşe. Burada yaşayacak olan ben değil o çünkü." dedikten sonra hemen banyoya yönelmişti. Söylediği sözlerin ağzından nasıl çıktığını anlamamıştı bile. Tek bildiği o sözlerin kalbini kanattığıydı. Hemen oradan ayrılmazsa, gözlerinin ona ihanet edeceğini biliyordu. Tam banyonun kapısında bileğini tutan elle duraksamıştı.

"Loya ben-"

Elini susmasını işaret eder bir şekilde havaya kaldırdığı anda gözleri de kısılmış ve Kutay'a konuşma şansı vermemişti. "Çok yorgunum Kutay. Hiçbir şey duymak istemiyorum." Sesindeki emir tınısı genç adamın sınırları zorlamaması gerektiğinin bir kanıtıydı.

Girdiği banyoda içinde tuttuğu gözyaşlarını salıvermişti. *'Daha bir gün oldu. Nasıl dayanacağım. Allah'ım bana güç ver. Dayanmama yardım et.'* derken gözlerinden akan yaşlar, yüreğindeki ağırlığın birazda olsa hafiflemesini sağlamış, rahatladığını hissettiği anda, elini yüzünü yıkayıp banyodan çıkmıştı. Kutay'ın onu bekliyor olması olasılığı yüzünden gerilmiş olan sinirleri, evliliklerinin ilk zamanlarındaki yerinde uyumayı seçmiş olmasıyla normale dönmüştü.

Loya'nın konuşmasına şans vermemesi, içindekileri söyleyememiş olması Kutay'ı taşmaya hazır bir baraj gibi germişken, içindeki sözler dilinden çıkmak için yol arıyordu. Küçücük bir aralık bulsa, hemen bu yola tutunacaktı ama bunun için Loya'nın en küçük bir isteği yoktu. Onu ilk günden sıkıp, tamamen kapanmasına neden olmak en son istediği şeydi. Loya'nın banyodan çıktığında kendisini ortalıkta görmesinin iyi olmayacağına kanaat getirdiğinde, yine emektar koltuğuna uzanmıştı. İçerden ses gelmediğini anladığı anda da soluğu Loya'nın yatağının yanında almıştı. Düzenli nefes sesleri, derin bir uykuda olduğunun en büyük kanıtıydı. En sonunda gün boyu hayal ettiği güzelliğe doya doya bakacağı zaman gelmişti. Ne kadar kötüydü bu güzelliğin kendinden böylesine kaçması.

Genç kadını ürkütmeden usul usul uzanmıştı yanına. Tek elini başının altına destek yaparak, karşısındaki kadının yüzüne özlemle bakmaya başlamıştı. Melekler gibiydi. Yastığın üzerine dağılmış saçlarının kokusu bedeninin uyuşması için en güzel parfümü yayıyordu. Ya uykusunda dudaklarını kıpırdatışı yok muydu? İşte aklını alandı bu. Öyle güzel uyuyordu ki, hayran hayran bakmaktan kendini alamıyordu. Elini uzattığında uyanacağından korkmasa, özgürce hüküm sürmeyi ne çok isterdi o güzel yüzünde. Aklına Loya'nın son sözleri geldiğinde yüzünün aldığı şekil, ekşi sevmeyen birinin limon yemesiyle eşdeğerdi.

Sözler kalbine ok gibi saplanmış, her birinin acısını kanayan yüreğinde hissetmişti. Onda böyle derin yaralar açmış olduğu için kendini hiç affetmeyecekti. Nasıl bu kadar kör olduğunu ise asla bilemeyecekti. Loya'nın her verdiği nefesin serinliğini yüzünde hissediyor, bu kadar yakınındayken, ona özgürce dokunamamaksa zorluyordu. Zor günler, zor geceler, zor anlar, zor zamanlar, zor yollar... Liste böyle uzarken, elinde beklemekten başka da bir şey gelmeyeceğini çok iyi biliyordu.

Gözleri, yüzünden karnına kaydığı anda da değişik duyguların içinde bir şölen verdiğini hissetmişti. Bir insan nasıl bu kadar değişik hisleri aynı anda yaşayabilirdi. Birkaç saniye önce kalbinde hissettiği sızının yerini bu seferde sevdiğinin bedeninde büyüyen canlarının heyecanı sarmıştı. Sabah Loya'nın şişmiş karnına elini koyduğundaki hislerini şimdi bile söze dökemiyordu. Bu nasıl gü-

zel bir histi. Öncesinde de aynı şeyleri yaşamış, Leyla'nın hamileliği boyunca her şeyin dört dörtlük olması için elinden geleni yapmıştı. Bebeklerini heyecan ve sevgiyle beklemişti. Ama bu seferki daha değişik gelmişti. İnsanın tüm bedeninde hissettiği bir kadından çocuk sahibi olması kadar büyük bir mucize olmayacağını anlamıştı tüm duygularının gelgitleri arasında.

Bunun Leyla'ya çok büyük haksızlık olduğunu fısıldayan iç seslerinin haklılıklarını kabul edip, tüm samimiyetiyle Leyla'dan af diliyordu. Onu da sevmişti, doğacak bebekleri için şimdiki gibi heyecanlanmıştı. Oğluna olan sevgisinin tarifi yoktu. Tüm duyguları karışmıştı ama tek emin olduğu kalbinde çeşit çeşit sevginin barındığıydı. Hayatına ansızın giren kadınsa yıllardır kapattığı kalbinin kilidi, gerçek anlamda almayı unuttuğu nefesi, kalbindeki çorak toprağın mucize açan çiçeğiydi. Karnında büyüyen parçalarsa candı. Tuğrahan gibi anlamdı. Sevdiği kadınla bir oluşlarının meyvesiydi. Aşkın büyüsü, hatalarının telafisi, gelecek için umuttu.

Tüm duyguları karışmış olsa da, bu sefer yıllar önce olduğu gibi kaybolmamıştı. Hayatındaki tüm bireyler, kutup yıldızı gibi önünü aydınlatan birer ışığa dönmüştü. Önünde bu kadar parıltı varken, ümitsizlik ona yakışmıyordu. Bu da en büyük gücüydü. İnancıyla ailesini gerçek anlamda bir araya getirecekti. Bunun içindi sessiz yalvarışları, bunun içindi sessiz kabullenişleri, bunun içindi yeşeren ümitleri.

Karşısındaki güzellikten kendini alabildiği anda kendi yerine geçmiş ve aklındaki tüm düşüncelerin gelgitleriyle uykuya dalarak, kısa bir ara vermişti Loya'nın kalbine giden yoldaki serüvenine.

Yeni güne gözlerini açtığı anda karşılamıştı odasının alışılmış havası. Kendine ait olmayan bu evi bu kadar kısa sürede sahiplenmiş olmak zoruna gidiyor, orada kendini misafir olarak görmesi gerekirken, bu kabulleniş işini daha da zorlaştırıyordu. Çok değil yaklaşık bir aylık bir süreden sonra ayrılmayı düşündüğü evi yine benimsemiş, kendini yuvasında hissetmişti. Akşam sinirle ağzından çıkmış olan sözlere inat, odanın bıraktığı gibi korunmuş olması yüzündeki gülümsemeyi daha da derinleştiriyordu. Yine de yüreğin-

de yeşermeye çalışan her türlü filizi daha kök salmadan, daha kendine gelmeden koparıp atmaya yeminliydi. Kalbi bir daha böyle bu yokluğa alışamaz, yine dünyalara sahipmiş gibi hissedip, biranda yokluklarla sınanmayı kaldıramazdı.

Yataktan kalktığı anda ayakları onu Kutay'ın uyuduğu bölüme yönlendirmişti. Sanki her şeyin gerçek olduğuna inanmak için onun yüzünü görmesine ihtiyacı vardı. Derin bir uykuda olduğunu anlayınca, hain yüreği yine bir oyun daha oynamış, koltuğun kenarındaki sehpaya oturması için yönlendirmişti. Sanki babalarının yanına geldiklerini anlamış gibi oradan oraya kayarak, içinde küçük balıkların oynamasına benzer hislerle baş başa bırakıyorlardı genç kadını. Elleri karnının üzerinden ikizlerine dokunurken, gözleri de kocasındaydı. Koyu renk saçları hafiften uzamıştı. Tanıştıkları zamanlarda daha kısaydı. Hangisini daha çok sevdiğine karar veremiyordu şu an. Kutay her haliyle aklını başından alacak kadar hoştu. Daha ilk gördüğü anda gözlerindeki bir şey değil miydi onu kendine çeken, ayağım yerden kesen, aklına gelen düşüncelerden kaçıran... Ona deli derken, aslında aklına gelen düşünceler yüzünden kendineydi bu hitabı. Kutay'ın kıpırdanmaları izleme süresinin sonuna geldiğinin de habercisiydi.

İkizlerinin izin verdiği ölçüde seri hareketlerle hazırlanıp, aşağı inmişti. Kendini erkenci olarak adlandırırken, salonda kendinden daha da erkenci olanları görüce, keyifli gülümsemesinin eşliğinde onlara katılmıştı.

"Gel kızım gel. Bizde senin dedikodunu yapıyorduk."

"Dedikodumu mu?" Loya annesinin yüzüne anlamaz ifadeyle bakarken yüzünün aldığı şekilden haberi bile yoktu.

"Ne sandın ya? Daha seninle işim bitmedi küçükhanım. Bu ayların cezasını çekeceksin. Şimdi torunlarıma dua et yoksa bu cezaya erken başlardın ama neyse. Ucunda iki göz ağrım var."

"Anne pabucum hemen mi dama atıldı?"

"Alışsan iyi edersin Loya Hanım. Zaten sana çok kızgınım."

"Anne haklısın. Çok hatalıyım. Ama büyükler affetmek için değil mi?"

"Demek büyükler affetmek için. Şunun şurasında birkaç ayın kaldı o zaman görürüm ben seni. Çocuklarını kucağına aldığında anlarsın beni. Şu birkaç ayda ne çektiğimi, kalbimin ne kadar sıkış-

tığını, her aklıma düştüğünde ağzımdaki lokmalarımın boğazıma dizildiğini... Daha saymamı ister misin?"

Duydukları yüreğini acıtsa da, nasıl diyebilirdi ki, torunların için gitmem lazımdı diye. Ağzından tek söz bile çıkamamış, annesine dalgın dalgın bakmaktan başka bir şey yapamamıştı. O an duymuştu Selma Hanım'ın şefkatli sesini.

"Yıldızcım, Loya kızıma çok yüklenme. Sen pırlanta gibi bir evlat yetiştirmişsin. Yapmışsa mutlak bir bildiği vardır." Sözler Yıldız Hanım'a olsa da, içten içe muhatabının kendisi olduğunu hissetmişti Loya. Onun kendini anladığına bir kez daha şahit olmuş, minnetle kapanan gözleriyle bir teşekkürü daha göndermişti kayınvalidesine.

"Selma Hanımcım iyi dersin de, bu bildiği nedir, söylemezse biz nerden bileceğiz? Biz onun anneleri değil miyiz, bizi nasıl böyle bir şeyle sınar? Aklım almıyor hala."

"Haklısın annem. Bencillik ettim... Düşünemedim... Hani sorsan mantıklı bir açıklama bile yapamam. Kapris deyip, geçeceğim. Almam gereken bir ders deyip, susacağım. Hayatın getirisi deyip, suçu hayata atacağım. Çocukluk ettim deyip, senin affetmeye hazır kalbine sığınacağım. Dediğim gibi mantıklı bir açıklama yapamayacağım. Affet annem. Sizlere böyle acılar çektirdiğim için beni affedin. Sizlerin sevgisine şu an daha da ihtiyacım var. Bana kızma annem. Bana darılma. Bu zor anlarımda elimi tut, desteğim ol."

Yıldız Hanım gözlerinden akan yaşlar eşliğinde kızına sarılmıştı. Ne zaman ona kızabilmişti ki sanki. "Ah bir tanem asıl sen affet bu anneni. Sen böyle özel bir haldeyken seni üzüyorum."

"Annem lütfen..."

Selma Hanım ortamın aldığı duygusallığı dağıtmanın kendi görevi olduğunun bilinciyle elini bu gözleri yaşlara bulanmış ikilini omuzlarına koymuştu. Kendide içindeki bentleri yıkmak istese de, şu anlarda gelininin yanında olması gerektiğini biliyordu. *"Bencillik ettim... çocukluk ettim..."* diyen gelininin nasıl bir fedakarlık yaptığının tek tanığıydı. Onun bu hassas halinde bile kendilerini korumaya çalışması ona olan sevgisinin daha da artmasına neden oluyordu. *"Sizlere böyle acılar çektirdiğim için beni affedin..."* Af diliyordu suçsuz gelini. Oğlunun yaptığı tüm suçların cezasını yalnız başına geçirdiği aylar olarak ödemişken, en zor anlarında yalnızlıkla sınanmışken af diliyordu. O böyle güçlü olmak için son çabalarını harcarken, onun güçsüz olmaya hakkı yoktu. Bilakis her zamankinden daha

da güçlü olmalıydı. Hem oğlu hem gelini, hem de doğacak torunlarının geleceği, atacakları adımların sağlamlığına bağlıydı. Bir anne olarak onlara bu ortamları da kendisi hazırlayacaktı. Şimdiki işiyse nemli havayı dağıtmaktı.

"Hadi bayanlar... İkizler gözyaşlarınız yüzünden yağmur yağıyor sanacak. Hem Yıldız Hanım anneannelerinin sulu göz olduğunu görürlerse, bak sonunda sana her şeyi yaptırmaya çalışırlar. Zaten annelerine alışıktırlar. Bu yüzden ona bir şey demiyorum. O dersini öncesinden almıştır. Hem düşünsenize ikizler bu sulu gözlü ortamlar yüzünden, ağlak bir şeyler olurlarsa ne yaparız? Yıldız Hanım bak bunlar bebekler ağlayınca ikimize bırakırlar. Sonra sustur susturabilirsen."

"Allah iyiliğini versin Selmacım. Demek torunlar ağlak bir şey olacak? Hiç güleceğim yoktu doğrusu. Zaten benim bu kız onlara yeterince yağmurlu hava yaşatmıştır." derken gözlerinden akanlara inat tebessüm etmeyi başarabilmişti.

"Anne ama-"

"Yalan mı söyle bakayım?"

"Yani başlarda birazcık olmuş olabilir."

"Sadece birazcık mı? İnansam mı?"

"Tamam tamam birazdan küçük bir miktar daha fazla olabilir..."

Ortam biranda neşeli bir hal almıştı. Tüm ailenin toplanmasıyla da, keyifli bir kahvaltı şöleni yaşayarak, günün başlangıcını yapmışlardı.

Ailesinin ardından el sallarken, ne kadar yorulduğunu anlamıştı. Onların yanında bazı şeyleri fark ettirmemek adına kendini kasmak zorunda kalmasının acısını tüm bedeni hissediyordu. Tek istediği bir kedi gibi yatağına kıvrılmak ve kasılan tüm sinirlerinin rahatlamasını sağlamaktı. Bu düşüncelerle merdivenlere yöneldiği anda duymuştu Kutay'ın sesini.

"Görüşmemiz mi gerekiyor?"

"..."

"Önemli bir şey mi var?"

"..."

"Tamam şirkette buluşuruz. Zaten ben de seni görmek istiyordum."

Kiminle konuştuğunu deliler gibi merak etse de, ona soramayacağını biliyordu. *"Bende seni görmek istiyordum."* demişti karşısındakine. Kimi görmek istiyordu ki? Yoksa... Onu mu? Aklına gelen düşünce içindeki kıskançlığın daha da şiddetlenmesine neden olurken, evden çıkan Kutay'la karşılaşan gözleriyle de genç adama delici bakışlar fırlatmaktan geri kalmamıştı. Bunu kabullendiğini kendi kendine bile itiraf etmeyi zor sanırken, asıl zorluğun bunun gerçekliğini kendi gözleri ile görmek olduğunu anlamıştı. Bu da zaten yorgun olan bedenini daha da kıpırdayamaz hale getirmişti.

Sonunda silkinip, kafasını kaldırdığındaysa gözleri kendisini izleyen küçüğüyle karşılaşmıştı. Ona bulunduğu hali hissettirmemek için son bir gayret harcayarak, gülen gözlerle ona doğru ilerlemişti.

"Evet paşam neler yapıyordun bakayım yukarıda?"

"Hiç sadece oyun oynuyordum. Ama tek başıma canım sıkıldı."

Sonrasıysa küçüğünün dinlendirici sesi eşliğinde geçen keyifli dakikalardı. Tuğrahan'ın bulaşıcı enerjisi, Loya'ya yorgunluğunu bile unutturmuştu. Tabi bunda oynadıkları bilgisayar oyununun da büyük etkisi vardı. En sonunda kabul etmek zorunda kalmıştı bu konuda çok iyi olmadığını. "Tamam pes ediyorum."

"Loyam hep senle oynayalım tamam mı?"

"Niye? Hep beni yen diye mi? Bak bu sefer böyle oldu ama gelecek sefere daha iyi olurum."

Tuğrahan'ın gülen suratı bu sözleri çok ciddiye almadığının bir göstergesiydi. Zaten Loya da kendini bu konuda çok ciddiye almıyordu. Yeteneksizliğini kabul etmekte bir erdemdi ne de olsa.

Loya'nın son bakışı şirkete gidene kadar aklından çıkmamıştı. Ne yapmıştı ki, yine ölümcül okların hedefi olmuştu? İçindeki sıkıntı ile şirkete girerken, yüzünden düşen de bin parça deyiminin tam bir tasviriydi. Sekreterinin arkasından seslenmesine bile aldırış etmeden odasına yönlenmişti.

"Ooo Kutay Bey siz şirkete bu saatte gelir miydiniz?"

Arkadaşının sesine yüzündeki tüm sıkıntıyı belli eden bir surat ifadesiyle bakarak "Burak, şaka kaldıracak havada hiç değilim. Sen bana sarmayı bırak da, neymiş böyle önemli olan konu sen ondan bahset." diyerek yerine geçmişti.

"Şey... ben..."

"Oğlum sana konudan bahset dedim, kem küm et demedim."

Burak bu anın provasını kaçıncı kez tekrarlamış olsa da, yine kekelemekten ileri gidememişti. "Kutay, ben bir şey yapmak istiyorum ama sana sormadan yapmak istemedim."

"Bak şimdi bilmeceye döndün. Hadi söylesene artık."

"Ben... ben biriyle görüşmek istiyorum ama..."

"Şimdi de bulmacaya döndük. Bak gerçekten sinir oranım çok yüksek bunu senden çıkarmadan önce şu ağzındaki baklayı çıkar da sen de rahat et, ben de edeyim."

"Tamam söylüyorum. Ama baştan söyleyeyim. Şu bahsettiğin ruhsal durumunun acısını benden çıkarmazsan iyi edersin."

"Şimdi de tehdit mi?"

"Bugün solundan falan mı kalktın? Ne oldu daha karını bulalı iki gün olmadı? Sevinçten havalarda uçman gerekirken bu ne asabiyet?"

"Doğru onu en sonunda buldum. Ama bulduğum kadın aylar öncesinden öyle farklı ki... Gözlerinde gördüğüme alışmam biraz zaman alacak. İşin kötü yanı ben onun gözlerinde gördüğüme alışmak istemiyorum, o gözlere yeni anlamlar yüklemek istiyorum. Bu konuda da işimin ne kadar zor olduğunu söylememe gerek bile yok."

"Durum o kadar vahim ha? İyi şanslar dostum. Buna ne denir ki başka?"

Kutay keyifsiz bir nefes alış verişten sonra "Hadi sen beni bırak da, şu ağzından çıkmamak için bin bir takla atan şu baklayı çıkar."

"Tamam hemen olaya giriyorum ve senden beni anlamanı bekliyorum."

Kutay'ın sinirli kaş çatmasıyla karşılaşınca "Pekâlâ... Simer Dinç'le görüşmek istiyorum." Oh be söylemişti. Rahatlamış bir şekilde oturduğu koltukta geriye yaslandığı anda, Kutay'ın anlamaz ifadelerle suratına bakması ile neyin anlaşılmamış olduğunu düşünmeye başlamıştı. Söylediğinde anlaşılmayacak olan neydi ki?

"Görüş. Bana ne ki?"

Duydukları ile şaşıp kalan surat ifadesiyle Kutay'a bakarken "Görüşmemde bir sorun yok yani?"

"Ne olacak ki oğlum?"

"Kutay benimle oyun mu oynuyorsun?"

"Ne oyunu? O kadının Loya'ya açıklama yapması için konuşmak istemiyor musun? Bende görüş diyorum. Bunda böyle şaşılacak ne var anlamadım gitti."

"Yani sen öyle diyorsun." Ne yani şimdi her şeye baştan mı başlayacaktı? Tam söyleyip, rahatladım derken, olay daha da çıkılmaz sulara doğru gidiyordu.

"Sanırım sana derdimi iyi anlatamadım. Ben Simer'le görüşmek istiyorum ama senin düşündüğün nedenlerden değil."

"Bu kadın şimdi ne yaptı?"

"Neden illa bir şey yapması mı lazım?" deyip derin bir nefes alış verişten sonra "Sanırım ben ondan hoşlanıyor gibiyim." diyerek cümlesini tamamlamıştı.

Kutay doğru duyup, duymadığını kontrol etmek ister gibi kulaklarına hafifçe vurarak test etmeye devam ederken "Ben yanlış duydum değil mi? Sen ondan hoşlandığını falan söylemedin?"

"Yok dostum tamamen olay bu. Nasıl olduğunu anlamadım ama o günden beri aklımdan çıkmıyor. Bu belirsizlik daha fazla uzarsa kafayı yiyeceğim. Hiç değilse onunla bir kez konuşsam, bunun aptalca bir beğeni mi yoksa daha derin bir şeyler mi olduğunu anlarım. Ama bunu sana sormadan yapmak istemedim."

"Sen şimdi bana o kadına âşık olduğunu mu söylüyorsun?"

"Aşk demedim. Duygularımı teyit etmek istiyorum dedim. Arada fark var."

"Oğlum sen karşındaki kadının kim olduğunu ve neler yapabileceğini biliyorsun değil mi? Ben hala onun yaptıkları yüzünden, Loya'yla aramı düzeltemiyorum. Bana yaptıklarını gördün. Onun gibi bir kadınla ne yapacaksın ki? Sen aklını mı kaçırdın?"

"Her şeyin farkındayım Kutay. Ama senin görmeyi bir türlü istemediğin bir gerçeği de gördüm o gün. O kadın gerçekten son görüştüğümüzde gayet samimiydi. Ben onun samimi olduğuna inandım. O gözlerde değişik bir şeyler gördüm. O gördüklerimin peşinden gitmeyi istiyorum."

"Sen kararını vermişsin. Öyleyse benden ne istiyorsun?"

"Sana ne kadar değer verdiğimi biliyorsun. Böyle bir olaya başlayacaksam önce senin bilmeni istedim. Arkandan iş çevirdiğimi düşünmeni istemem."

Kutay arkadaşının yanına gelip, karşısında durduğu anda gözleriyle vermişti bu izni ama yine de sözlere dökülmesi gereken şeyler olduğunu da biliyordu. "Sen benim kardeşimsin Burak. Senin için her şeyin en iyisini istediğimi biliyorsun. Sen böyle diyorsan, bana da sana iyi şans dilemekten başka bir şey düşmez. Umarım o kadın, nasıl bir cevherin karşısına çıktığını anlayacak kadar bir kalbi hala bünyesinde taşıyordur."

Sonrası iki arkadaşın sözsüz bir şekilde birbirlerine verdikleri desteği hissettirmeleriyle geçen dakikalardı.

Ablasının ağzını aramak ne kadar zor olmuştu. Sanki duydukları verdiği emeğe değmişti de. İçinden kaç kez, keşke o gün ablasıyla hastaneye hiç gitmemiş olmayı dilemişti. Sanki bu dilekleri gerçek olacak gibi, çaresizce sarılmıştı düşüncelerine. Evet, onun için Ferit defteri daha açılmadan kapanarak, gönül köşkündeki en güzel yerini almıştı. İçindeki kıpırtıları bastırmak için elinden bir şey gelmemesi, o küçücük kıpırtıların kendisine bu kadar acı vermesi ise, bundan sonra alışması gereken başka hislerdi. Nasıl aşk onun için yeniyse, onun için çekilen acı da yeniydi. Kendisi de bunlara dayanacak kadar güçlüydü.

Çalan telefon sıkıntılarına küçük bir ara verdirmişti. En sevdiği arkadaşının mutlu günü çok yakındı ve onun tüm hazırlıklarında yanında olması gerekiyordu. Arkadaşının bu özel anlarını, o adını anmak istemediği beyefendi yüzünden karalara bağlatmayacaktı. Onunla keyifli alışverişler yapıp, en güzel elbiseleri alarak, kendini şımartacaktı. Telefonu içindeki sıkıntıları kapalı kapılar ardına atarak cevaplamıştı.

"Efendim canım."

"..."

"Demek bugün nişanlığının son provası."

"..."

"Sormana bile gerek yok. Bunu kaçıracağımı düşünmen bile hata. Hem daha bana nişan kıyafeti bakacağız."

"..."

"Tamam bir saat sonra butikte buluşuruz. Görüşene kadar kendine iyi bak."

"..."

Elini başkası için atmaya başlayan kalbinin üzerine birkaç kez vurarak "Bende Ceylan Meram'sam, seninle baş etmeyi öğreneceğim isyankâr kalbim." deyip hazırlanmaya koyulmuştu.

İşyerinde yapacak iş bırakmayınca, eve dönmek için bahanesi kendiliğinden ortaya çıkmıştı. Loya'nın son bakışı hala içinde taze de olsa, onu görmek için can atan kalbi, görüntünün üstünü mozaikleyerek daha çekilir hale getirmişti. Aslında içinden çiçeklerle gitmek gelse de, daha o zamanlara gelmediklerinin bilinciyle uzaktan bakıp, geçmişti yoldaki çiçekçiyi.

Eve gelene kadar aklında olan çiçekler bahçedeki ender çiçeği görene kadar hükmünü sürdürmüştü.

Genç kadının, önündeki solmamak için direnen çiçeği koklarken ki hali, Kutay'ın aklını başından alacak görsel bir şölendi. Aldığı kokuyla kapanan gözleri, hamileliğin yüzüne kattığı inanılmaz hoş ışıltı, karnında bebeklerinin yaptığı çıkıntıyla, en ünlü ressamların resmetmek isteyeceği kadar muhteşem bir görüntüye şahit oluyordu gözleri. Tabi gözleri bu zevkin sonuna kadar takipçisi olurken, ayakları da daha yakına gitmek için son sürat bir yarış içindeydi. Aynı anda Loya sanki onun geldiğini hissetmiş gibi gözlerini açmıştı. Şaşkın şaşkın kendisine bakarken, Kutay'ın onu kollarıyla sarma isteğini bastırmak için verdiği mücadeleyi anlamamıştı bile.

"Erkencisin..."

Tek bir söze yüklenilen anlam ne kadar büyüktü. İkisinin de kesişen gözleri, aynı hatırayı tozların arasından silkeleyerek çıkardıklarının kanıtıydı.

Gün tüm güzelliği ile devam ederken, keyfi son derece yerindeydi. Aldığı iş, yüzünde güllerin açmasını sağlamıştı. İşi almakta güzeldi ama kar-

şı tarafın yaptıklarını takdir etmesi ve övgü dolu sözlerle bunu daha da anlamlı kılması ayrı bir şeydi. Eve gelirken de, kutlama yapmak için herkesin sevdiği tüm tatlı ve tuzlu çeşitlerinden bir paket hazırlamış, Tuğrahan'ın en sevdiği pastadan da içine tüm sevgisini katarak bir tane yapmıştı.

Elindekileri taşımakta zorluk çekerek kapıya ulaştığında, Sevim Hanım'la karşılaşmıştı.

"Kızım ne çok şey getirmişsin."

"Çok değil Sevim Teyzem. Herkes için küçük bir şeyler. Hem elmalı turtada var."

"Elmalı turta mı? Umarım yeterince vardır. Biliyorsun mutfaktakilerden bana kalmıyor."

"Merak etme, bu sefer tedarikli geldim. Geçen ki gibi az değil."

"Ne oldu Sevim? Kim geldi?"

Gelinini görünce yüzündeki gülümseme derinleşmişti Selma Hanım'ın.

"Kızım zahmet etmişsin."

"Ne zahmeti annecim. Bugün benim için çok güzel bir gündü. Size bahsettiğim işi aldık. Bunu kutlarız diye düşündüm."

"Senin için çok sevindim kızım. Zaten alacağından emindim. Senden daha yetenekli birini mi bulacaklar sanki? Sevim kızı daha fazla bekletme de elindekileri alın."

"Hay Allah! Kurabiyelere, turtalara daldım, unuttum. Kusura bakma Loya kızım."

"Ne demek Sevim Teyze." dedikten sonra akşam için hazırlanmaya çıkmış ve hızlıca işlerini halledip aşağı indiğinde gördüğü kişiye şaşırmıştı. "Kutay!!!"

Kendisine donuk gözlerle bakan adamın haline aldırmadan, neşeli sesinin şakımaları eşliğinde konuşmaya başlamıştı. "Erkencisin..."

"Niye evime gireceğim saati sana mı soracaktım?"

"Yok... ben..."

"Evet sen ne Loya?"

"Hiçbir şey." Bulutların üstünden son sürat yere çakıldığını hissetmişti ama onun önünde dağılmaya hiç niyeti yoktu.

"İyi bende öyle olduğunu düşünmüştüm. Bir daha benim eve geliş saatlerim hakkında konuşmazsan iyi edersin. Sana hesap vermek zorunda değilim."

"Affedersin."

İçindeki tüm keyifte yukarı çıkan Kutay'la birlikte yok olmuştu. Halbuki eve gelirken ne güzel hayaller kurmuştu. Gerçek bir aile gibi oturacakları sofrada, başarısını anlatıp, onlarla bu özel günü paylaşmanın heyecanını yaşayacaktı. Düşüncelerinin yersiz olduğunu Kutay bir kez daha yüzüne tokat gibi çarpmıştı. Ardından baktığı adam bir kez daha içindeki umudu, umutsuzluk boyalarıyla renksizleştirmişti.

"Pardon yanlış kelime kullandım. Ben kim Kutay Aslan'a bunu söylemek kim?"

"Loya... Lütfen..."

"Ne var ki Kutay? Bunu söyleyen sen değil miydin? Bana hesap vermek zorunda değilsin ki? Ben kimim sanki? Sıradan bir yabancı... Evindeki bir misafir..."

"Loya öyle olmadığını biliyorsun."

"Biliyor muyum? Neyi biliyorum Kutay söylesene? Evliliğimiz boyunca bana bunu hissettiren sen, şimdi nasıl başka şekilde düşünmemi beklersin?"

"Loya konuşmama izin verecek misin?"

"Majesteleri konuşacak demek. İyi konuş bakalım." Yüzündeki alaycı ifade Kutay'ı çok rahatsız etse de, onun yıldırma çabalarına karşı koymaya çalışmaktan başka elinden gelebilecek hiçbir şey yoktu. Onu kazanmak istiyorsa, her şeye razı gelecekti. Şimdi olduğu gibi...

"Loya o gün gerçekten çok kötü bir gün geçirmiştim. Tahammül sınırımı çoktan aşmıştım."

"Kutay ben bir şey dememiştim ki... Sadece senin erken gelmene olan şaşkınlığımı belirtmiştim." Dilinin ucuna gelen *'ve sevincimi'* sözlerini yutmak için büyük bir gayret sarf etmişti.

"Biliyorum. Ne kadar büyük eşeklik ettiğimi biliyorum. Ama zamanı geriye alamam. O günü değiştiremem. Ama bugünü daha da güzelleştirmeye çalışırım."

Hafiften kafasını ona çevirip, gözlerinin içine bakarken, çok değil bundan birkaç ay önceki düşünceleri gelmişti aklına. Ama artık kapanan bir devrin yeniden açılmaya çalışılması gibi bir beklentisinin olmaması da söylenecek sözleri değersiz kılmıştı.

"Yoruldum Kutay. Müsaadenle yukarı çıkmak istiyorum." Bu sözlerin bir istekten çok, emir niteliğinde olduğunu merdivenlere yönelen Loya hareketleriyle göstermişti.

Kutay dalgın dalgın sevdiğinin süzülüşünü izlerken *'Erken geldim bir tanem. Senin güzel gözlerinin hasretine dayanamadım. Nefesinin olmadığı havayı ciğerlerime çekemedim. Geldim bir tanem, erken geldim.'* Kalbinde de diline dökülemeyenlerin isyanı vardı.

Günler geçiyor, hayatta herkes için bir yol bulmuş sürüyordu. Kutay, Loya'nın duvarlarından içeri süzülemediğinden sınırlarda gezerken, Loya da sevdiğiyle bu kadar yakınken, uzak kalmanın zorluğunu yaşıyordu. Son günlerin en güzel olayı, Tuğrahan'ın kendini iyi hissetmesi ve tekrar okula dönmesiydi. Kahvaltıdan sonra küçüğünü yolcu eden Loya içinde, işleri kontrol etme zamanı gelmişti.

Pasta evine gideceğini söylediğinde Selma Sultan onunla gelmek istemiş, buna gerek olmadığını söylediğindeyse şoförle gitmesi konusunda ısrarcı olmuştu. Ancak onu iyi olduğu konusunda rahatlatıp, ikna ettiğinde yola çıkabilmişti.

Aylar sonra kendine ait olan yerde olmak çok iyi gelmiş. İçeri girdiğinde dalgınlığından onu görmeyen Seda'ya küçük bir oyun yapmaktan kendini alamamıştı.

"Şu çikolatalı pastanın tümü var mıydı acaba?"

"Şunun mu?"

'Kusura bakmayın. Sadece buradaki kaldı. İşiniz acele değilse, akşama doğru taze taze alabilirsiniz."

"İşim acele değil. İsterseniz yapmanıza yardımcı olabilirim."

"*Yardımcı olmak mı?*" Bu kadın burayı ne sanmıştı da, mutfak bölümüne girebileceğini düşünüyordu?

"Affedersiniz ama-" Gördüğü yüzle şoka girmişti. Karşısındaydı Loya. Hem de gerçekti. Aslında bunu anlamak için küçük bir çimdik fena olmazdı ama şu an onu atacak bir halde bile değildi. "Loya sen!"

"Evet benim."

Tezgâhın oradan çıkıp, yanına nasıl geldiğini bile anlamamıştı. "Seni ne kadar özlemişim."

"Benim kadar değildir herhalde. Hem, ben o kadar değişmiş miyim de tanıyamadın?"

"Dur bakayım değişmiş misin? Az değil beş aydır yoksun."

Karşısına geçip, süzmeye başladığı anda ikinci sürprizle şaşıp kalmıştı. "Loya... sen..."

"Arkadaşım bugün kelime dağarcığında sorun vardı herhalde. "Loya... sen... Loya... sen..." Evet güzelim benim. Hem de hamileyim."

"İnanamıyorum."

Kendi ortamında olmak genç kadının güvenini tazelemişti. Aylar boyu süren yalnızlıktan sonra moral olmuştu her birinin ilgisi. Sonunda mutfağına girdiği anda, yaşadığı rahatlamaysa eşsizdi. Aldığı derin nefeslerle, sanki tüm hücrelerine tekrar nakış ediyordu huzur bulduğu yeri.

"Canlarım annenizin işyerine ilk ziyaretinizi gerçekleştirdiniz. Şimdi size çok güzel bir pasta yapacağım. Hadi başlayalım mı?" Ortamdaki un, çikolata, vanilya kokularına bırakmıştı yorgun ruhunu. Elleriyle yine yaptığı sanat eserine konsantre olup, etrafındaki her şeyi unutmuştu.

Yorucu bir iş günü geçirmiş, küçük bir ara anında hemen telefona sarılmıştı. "Anne nasılsınız?"

"Nasılsınız mı, karım nasıl mı? Hangisi oğlum?" derken telefonun diğer tarafındaki oğlunun yüzünün aldığı şekli düşünüp, gülümsemişti.

"Anne sizi de arıyorum. Neden böyle diyorsun ki şimdi?"

"Sitem değil oğlum. Sadece gerçekler."

"İyi öyleyse karım nasıl?"

Şimdi duyacaklarının oğlunu pimi çekilmiş bombaya çevireceğini biliyordu ama söylememek gibi de şansı yoktu. Hem kızı eve hapis edecek değildi ya...

"İyi ama..."

"Aması ne anne? Bir şey olmadı değil mi?" derken endişesi telefonun öbür tarafından hissediliyordu.

"Oğlum o iyide. Pasta evine gitti."

"Yalnız mı?"

"Evet yalnız."

"Anne durumunu biliyorsun. Buna asıl izin verirsin?"

"Durumunun farkındayım oğlum ama kız hasta değil, hamile." derken sıkıntıyla iç geçirmişti.

"Bak sen de söylüyorsun hamile diye. Yollar onun için güvenli değil. Neden şoförle gitmesini söylemedin?"

"Oğlum sanki beni dinliyorsunuz da. Söyledim ama inatçı kızı vazgeçiremedim."

"O zaman ısrar etseydin anne."

"Başka derdin. Üstünden kapıyı da kilitlese miydim?"

"Anne." Sesi bezgin çıkmıştı.

"Oğlum kızı eve kapatamam. Kararlarına da karışma hakkını üzerimde görmüyorum. O gayet kendinin farkında bir kadın. Riski olmadığını söylüyorsa yoktur. Üstüne giderek, onu bunaltma. Bunun sana da ona da faydası olmaz. Bunu aklında tut tamam mı?"

"Haklısın anne. Ama ne yapayım ona bir şey olmasından ölesiye korkuyorum. En iyisi almak için ben gideyim. Geç kalırsak merak etmeyin. Hadi görüşürüz."

"Görüşürüz oğlum." Kapanan telefondan sonra yaşlı kadının içindeki sıkıntı biraz daha hafiflemişti. O da Loya'nın tek başına gitmesini istemiyordu ama kızı bunaltmanın işlere faydası olmayacağını bilecek kadar güngörmüştü. Oğlunun da bunu yaşayarak öğreneceğine inanıyordu.

Onun tek başına evden çıkmış olması hala sinirden kasılmasına neden olurken, pastaneye nasıl geldiğini anlamamıştı. Boş olan yollarda, başma her türlü olayın gelebileceğini düşünmek bile tüylerini diken diken etmeye yetiyordu. Bunun için elinden geleni ardına koymaması gerektiğini düşünerek girmişti kapıdan içeri. Gözleri o hayran olduğu kadını arasa da, orada bulamamıştı. Yetişememiş olma düşüncesi, midesine düğüm düğüm bir hal aldırmıştı.

"Kutay Bey!"

"Merhabalar Seda Hanım. Loya bugün buraya gelecekti. Yoksa çıktı mı?"

"Çıkmak mı? Şu an çıkmayı düşünecek halde olduğunu sanmı-

yorum. Arka tarafta. İsterseniz oraya geçebilirsiniz. Normalde onu çalışırken kimsenin izlemesini istemez ama siz eşi olduğunuza göre, size bir ayrıcalık yapabiliriz."

"Teşekkürler."

"Bu taraftan. Sizinle oraya gelemeyeceğim. Ana bölümde müşterilerle ilgilenmem lazım. Bu arada tebrikler."

Genç kadının ne demek istediğini hemen anlamıştı. "Sağ olun." derken karşısındaki kadına içten bir gülümseme göndermişti.

Her adımı onu Loya'nın bir bilinmezine daha ortak etmeye çalışır gibi hızlıydı. Son adımla birlikte varmıştı karısının tüm güzelliği ile konsantre olduğu işi yaptığı yere. Karşısındaki görüntüyle büyülenmiş bir halde kalakalmıştı. Elleri yaptığı pastanın süslerinin üzerinden son kez geçerken, gözleri de kısılmış bir eksiklik olup, olmadığının taramasını yapıyordu. Saçlarına ak düşmüş bir hava veren un lekeleri, yaşlanınca da ne kadar güzel olacağını göstermek ister gibiydi. Bu durumu daha da inanılmaz yapansa, karşısındaki kadının kendi çocuklarını karnında taşımasıydı. Hamile haliyle, değme mankenlere taş çıkarır bir şov sergiliyordu karşısında. Bu görüntü yüzünden, dayandığı kapı pervazına, daha da sıkı tutunmak zorunda kalmıştı. Sanki destek almazsa, oracığa yığılacaktı. Tam son rötuşu da bitirmişti ki, gözleri karşılaştı.

"Kutay!"

"Merhaba..."

"Burada ne yapıyorsun?" derken karşısındaki görüntünün şaşkınlığını yaşıyordu.

Sorusuna gözlerindeki araştırır ifadeler eşlik ederken, ona cevap vermek ne zordu. "Karımın işe başladığını öğrenince, sevdiğim tatlılardan yapmışsa alayım diye geldim."

"Yalancı..." Sözlerine kaşının birinin havaya kalkmış görüntüsü eşlik ediyordu.

"Neden yalan söyleyeyim ki?"

"Beni kontrol etmek için geldin değil mi? Üstelik şoförsüz çıktığım içinde azarlamak istediğine bahse gerebilirim."

"Her şeyi biliyorsan neden soruyorsun?"

"Senden duymak istedim."

"İyi öyleyse, duy. Seni çok merak ettim. Sen nasıl tek başına bu kadar yolu gelebildin? Ya yolda başına bir şey gelseydi? Ya arabanın lastiği patlasaydı? Ya kaza yapsaydın? Ya-"

"Kutay felaket senaryolarını bıraksan iyi olur. Şimdi buradayım ve gayet iyiyim. Olmamış şeyler yüzünden bana kızman gerekmez." Sözlerinden sonra bezginlikle iç çekmişti.

"Olmadığı olmayacağı anlamına gelmez. Loya lütfen, bundan sonra şoförsüz dışarı çıkmanı istemiyorum."

"Ben istediğimi yaparım. Bana emir veremezsin." derken kararlıydı.

"Loya bu emir değil ki, sadece küçük bir rica. Senin ve bebeklerimizin sağlığı için. Bu senin yorulmaman için de iyi olur. Bana olan sinirinin mantığının önüne geçmesine izin verme."

Sanki bilinçli bir şekilde, onun tepkisini ölçmek için yapmıştı bu oyunu. Normalinde kendisi de şoförden isteyecekken, Selma Hanım'ın sözlerinden sonra, Kutay'ın tavrını merak etmişti. Tetiklenen merakı da, böyle riskli bir olayla baş başa bırakmıştı kendisini. Şimdi düşününce ne kadar mantıksız hareket ettiğini anlıyordu.

"Haklısın."

Kabullenmiş yüz ifadesini görünce "İşin bitti mi?" diyerek konuyu değiştirmişti.

Onunla gergin anlar yaşamak istemediğinden olayın kapanmasına memnun olmuştu. Aslında onunla hiçbir şey yaşamak istemiyordu. *'Yalancı'* biranda seslenen iç sesi yüzünden etrafı kontrol etme gereği duymuştu. *'Demek onunla bir şey yaşamak istemiyorsun.'* Yine mi o sesti? Yok kafayı yemiş olamazdı. *'İstemiyorum işte ne zorluyorsun ki?'* Aklındaki sesle bir savaş halindeydi. *'Hadi Loya yeme beni. Onunla yapmak istediklerini saymaya başlarsam, yüzünün alacağı renklerin hiçte açık tonlar olmadığını söyleyebilirim.'*

İç sesi son sözlerinden sonra aniden atılmıştı. "Terbiyesiz."

"Efendim bir şey mi dedin?"

"Sesli mi konuştum?"

"Loya iyi misin?"

"Niye kötü mü görünüyorum?"

"Ayakta bu kadar kalmak sana iyi gelmemiş. En iyisi hemen eve gitmek."

"Ne zaman gitmek istersem o zaman giderim. Şimdi burada kalmak istiyorum." Ayakları bu kadar isyan bayrağı çekmişken, gerçekten istiyor muydu? İşte bundan emin değildi.

"İyi ben de seni beklerim."

"Senin başka işin yok mu? Yapacağın çok anlaşma vardır. Benimle uğraşarak vaktini boşa harcama."

"İnan bana seninle uğraşmak vaktimin boşa harcanması değil. Bilakis-"

"Loya görmen gereken bir sipariş listesi var." Seda kendisine şaşkın şaşkın bakan iki surat görünce yanlış zamanda geldiğini anlamıştı. "Affedersiniz, konuşmanızı böldüm. Tamam sonra da bakabilirsin."

Seda daha adımını atmadan Loya arkasından yetişmişti. "Konuşmamız da bitmişti."

"Loya..."

Arkasından gelen sese kulak asmamak zor olsa da, yanındaki kadınla konuşmaya odaklanmaya çalışması en iyisiydi. "Evet. Görmem gereken neydi?"

İşte yine kaçmıştı. Yine kalbindekiler yol bulamamıştı muhatabına gitmek için. Daha ne kadar içinde tutabilecekti bu sevgiyi? Daha ne kadar onu ürkütmemek için geri adım atmak zorunda kalacaktı? Daha ne kadar sabrı zorlanacaktı? İşte bunların hepsine vereceği tek bir cevabı bile yoktu. Arkasından baktığı sevdiği için, çekeceği cezayı kesecek kimse yoktu. Davacısı da, davalısı da, avukatı da, savcısı da hatta hâkimi bile kendi olmuştu. Şimdiki mahkûmiyeti bu yüzden gönüllüydü. Ömür boyuydu kendine biçtiği ceza. Onunla geçecek bir ömür.

Onun oradan oraya yaptığı tüm koşuşturmayı büyük bir sabırla izlemişti. Tabi masasına konan birbirinden güzel tatlılarda, bekleme süresinin uzunluğuna tek laf etmemesini sağlamış olabilirdi.

"İşiniz bitti mi küçükhanım?"

"Bitti. Gidebiliriz."

"Siz nasıl emrederseniz."

"Paketlerin arabaya kondu güzelim."

"Teşekkürler arkadaşlar. Ben yokken öyle güzel idare ettiniz ki, size ne kadar teşekkür etsem az." Eli karnının üzerinde konuşmasına devam ediyordu "Bundan sonra bu ufaklıklar izin verdiği ölçüde buradayım. Hadi hepinize kolay gelsin."

"İyi akşamlar Loya"

"İyi akşamlar arkadaşlar..."

Oturduğu anda anlamıştı ne kadar yorulduğunu. Aylardır has-

ret kaldıkları önüne serilince, ne olduğunu bile anlamadan geçmişti vakit. Şimdi tek istediği ayaklarını uzatıp, dinlenmekti. Sessiz bir şekilde düşünürken, bir yandan da kafasını arabanın camına yaslamıştı. Gözleri yola bakıyor gibi görünse de, aslında baktığını görecek halde değildi. Anlık bakışlarla yanındaki adamı süzüyordu. İşini gücünü bırakıp, onun için gelmiş, üstelik saatlerce kendini beklerken tek söz etmemişti. Garipti Kutay. Hem de çok garip. Tekrar bir bakış için kafasını çevirdiği anda yakalanmıştı. Buluşan gözler, birbirine ne çok şey anlatmak istiyordu. Ah her şey onlara bırakılsa, hayat daha kolay olacaktı.

"Çok yordun kendini."

"Değdi..."

"Değmiş olabilir ama senin durumunda bu kadar ayakta kalman, kendini bu kadar yorman iyi değil."

"Kutay Bey sizin işadamı olduğunuzu sanıyordum. Ne zamandan beri doktorluğa merak sardınız?"

"Haklı olduğumu biliyorsun Loya. Bu yüzden laf çarpıtmaya çalışma."

"Haklıysan ne olmuş? Bugünden gerçekten keyif aldım. Önemli olan bu."

"Senin için önemli olanın karnında taşıdığın bebekler olması gerekmez mi?" Sözler ağzından çıktığı anda büyük bir pot kırdığını anladığından hemen arabayı yana çekmişti. "Loya... ben..."

Duyduğu sözler, dudaklarından dökülenleri sertleştirmişti. "Bebeklerimle beni yargılama! Onlar için neyin iyi neyin kötü olduğunu bilecek kadar kendimdeyim. Sen bana hesap soracak durumda bile değilsin. Bunu aklına yaz Kutay Aslan. Sen benim hiçbir şeyim değilsin. Bebeklerimin babası olmanda, hiçbir şey ifade etmiyor. Bu yüzden konuşmana dikkat edersen sevinirim."

"Affe-"

Eliyle dinlemek istemediğini belirtirken, gözleri de sıkıntıyla kapanmıştı. "En iyisi susmak. Lütfen yolun geri kalanında dinlenmek istiyorum. Beni gereksiz uyarılarınla yormazsan sevinirim."

Yine yapmıştı. Söylememesi gereken şeyler söyleyerek, zor bulduğu o küçücük boşluğa, kendi elleriyle tekrar tuğlayı koymuştu. Kendine ne kadar saysa da, yeterli gelmiyordu. Yanında oturan kadın yine ondan kilometrelerce uzaklaşmıştı. Onunla aynı dilden

konuşmayı başarabilecek miydi? Bu düşüncelerle tekrar yola koyulmuştu. O andan sonda da, aralarında tek söz bile konuşulmadan geçen sıkıntılı bir yolculukla evin yolunu tutmuşlardı.

"Geldik." diyen adamın sözünden sonra sessizce inmiş ve eve girdiğindeyse kimsenin bir şey anlamaması için büyük bir gayret sarf etmişti. Akşam Tuğrahan'ın okulda karşılanışını anlatması ve Loya'nın ilk iş günüyle devam ederek ilerlemişti.

Günün yorgunluğu üzerine çöktüğünde "Anne müsaadenizle. Hayırlı geceler." diyerek hareketlenmiş, merdivenleri çıkmanın kendine büyük işkence olduğunu fark etmesiyle de yüzü acıyla buruşmuştu. Sonunda çıkmayı başarmış ve yorgun bedenini odasına atmıştı.

Yaptığı banyo vücudu ne kadar dinlendirmiş olsa da, ayakları ona ihanet etmeyi bırakmamıştı. Karnı yüzünden ayaklarıyla uğraşmak çok zor olduğu için, sadece uzatmakla yetinmişti. Ayağının altına yastık yerleştirdikten sonra sırtını da yatak başına yaslamıştı. Ayaklarına düşmanıymış gibi bakışlar atarken girmişti Kutay odaya. Gözleri yavaşça ona yönelirken, hala aklında yoldaki konuşmaları vardı.

Bakışlarının nedenini çok iyi bildiği için, ürkütmekten korktuğu bir kuşmuş gibi yavaşça yaklaşmıştı yanına. Yatağa oturduğu anda da şişmiş ayaklarının altındaki yastığı kenara itip, kucağına almıştı genç kadının ayaklarını. Loya'nın şaşkınlığından tek bir söz bile edemeyecek olmasının avantajını kullanarak, şişmiş ayaklarından birine odaklanmıştı. Hafif hafif yaptığı masaj, ayaklarına çok iyi gelirken, kalbinin de hızının artmasına neden oluyordu. Hızlanan nefesi ve kalp atışları yüzünden ağzından çıkacak sesleri engellemek için dudaklarını birbirine sıkı sıkı kapatmıştı. Onun ellerinin bu kadar yetenekli olduğunu daha önce hiç fark etmemişti. Tam bu anda kafasında şimşekler çakmıştı. Kutay bu masajı çok profesyonelce yapıyordu. Kim bilir kimlere bu ellerle şifa dağıtmıştı. Aklına gelen düşünceler, sinirle ayaklarını çekmesine neden olmuştu. Onun bu ani hareketi karşısında gözleri buluşmuştu.

"Teşekkür ederim." Ağzından çıkanlar teşekkür sözleri olsa da, sanki Kutay'a tokat gibi gelmişti. Anlık duygu değişimini anlayamamıştı. Çaktırmadan baktığı anlarda, yüzündeki keyifli gülümsemeyi gördüğüne yemin edebilirdi. Ne olmuştu da, şimdi yine kanlı bıçaklı olmuşlardı. "Loya onunla işim bitmemişti." derken bu düşüncelerin etkisindeydi.

Genç adamın sözleri daha da sinirini artırmıştı. *'İşi bitmemişmiş. Gıcık ne olacak...'*

"Sağ ol. Yeterli."

"Sen öyle diyorsan..."

"Çok yorgunum Kutay. Dinlenmek istiyorum."

Bu kısaca, 'yataktan kalk, beni rahat bırak' cümlesinin biraz daha yumuşatılmış haliydi. Hayatında ilk defa bir kadının ayaklarına masaj yapmıştı. Loya'nın şişmiş ayaklarını kucağına alana kadar da bu kadar yetenekli olduğunun farkına varmamıştı. Tamamen içgüdüleriyle yönlenen elleri, sevdiği kadının ayaklarının tüm ağrısını kendine almak istemişti. Hamileliğin tüm sıkıntılarını taşıyan karısına, hiç değilse böyle bir destek sağlamak hoşuna gitmişti. Onunda bundan hoşlandığını sandığı anlarda, yine tırnaklarını etine geçirmişti. Bu gidişle vücudunda, küçük kedinin tırnak izlerinin olmadığı tek bir yer kalmayacaktı.

Sonunda arkadaşının aylardır hazırlandığı gün gelmiş, kuaförde işleri bittince de keyifle nişan yerine varmışlardı. Göktan'ın yol boyu Ahsen'i iltifatlara boğması, Ceylan için ileride kullanılacak çok güzel malzemelere dönüşmüştü.

"Hadi çifte kumrular ben sizi yalnız bırakayım. Bakayım kimler gelmiş?"

Aslında ne kadar dalgacı bir tavır sergilese de, kalbindeki sızı ona rahat vermiyordu. Arkadaşının bu güzel anlarında aklını işgal etmesi yüzünden Ferit'e kızgınlığı dilene dökülmüştü. "Odun ne olacak..."

"Kimmiş odun olan?"

Arkasmdan duyduğu sese yönelmesi sırasmda, salondaki kaç erkeği kalpten götürdüğünden haberi bile yoktu.

"Abla geldiniz mi?"

"Yok canım daha gelmedik. Yoldayız. Gelmesek seninle nasıl konuşayım Ceylan?"

"Abla zaten yorgunum. Bir de sen konuşmalarımla dalga geçmesene."

"Kızım sende bana malzeme verme. Ne yapayım kendimi dur-

duramıyorum." derken bir yandan da kıkırdamalarına devam ediyordu.

"Hanım dur böyle gülmeye devam edersen, biz direkt hastaneye gideceğiz."

"Enişte ya... Şu karını al başımdan. Hormonları yerine gelene kadar her şeye gülecek gibi bir havası var."

"Ona her şey serbest Ceylan."

"Ay tamam ikinize de bir şey demiyorum. Sanki kimi kime şikâyet ediyorsam..." Yüzünde konuşmalarını takip eden sıkkın bir ifade olması gerekirken, onların bu ilgili halleri yüzünden kendisi de tebessüm ediyordu.

"Ceylanım kızma bana. Bilirsin sana takılmak hoşuma gidiyor. Hem sen benle konuşmaya devam edeceğine. Salonda şu anda seni kesen erkeklerle ilgilen. Adamların sana bakmaktan boyunları tutulacak."

"Abla!!!"

"Yalan mıyım Tuğrul?"

"Ablan haklı kızım. Hele şuradaki düştü düşecek." derken gözleriyle genç birinin durduğu köşeyi işaret etmişti.

"Ay hiç işim olmaz onlarla."

"Niye güzelim senin kimle işin olur? Söyleseydin onu getirirdik."

"Güzel ablam, sen çok ayakta kaldın. Gel seni masana götüreyim de dinlen. Yoksa ayak ağrın diline vurmaya, oradan da bana oklar fırlamaya devam edecek."

"Hadi götür bari. Ayrıca çok güzel olmuşsun güzel kuşum. Allah nazarlardan saklasın."

Duyduğu iltifatla gözleri aydınlanmıştı. Ablası öyle kolay kolay bir şeye iltifat edecek kadınlardan olmadığı için güveni daha da artmıştı. "Teşekkürler. Sende çok güzelsin."

"Ben mi? Şu halime baksana kızım. Küçük bir fil yavrusu gibiyim. Öyle değil mi Tuğrul?"

"Dilanım o nasıl laf. Sen fil yavrusuysan, karnındaki ne oluyor. Yok güzelim biz fil, küçük paşada fil yavrusu olsa daha iyi değil mi?"

"Sana soranda kabahat." Yüzündeki yalancıktan alınmış ifadenin değişmesi için Tuğrul'un kollarını belinde hissetmesi yetmişti.

İkisinin birbirlerine bakarken ki hallerinin, salondakileri kıskançlık krizine sokmadan yerlerine oturtulmalarının vakti gelmişte, geçiyordu. "Hadi yerinize. Yoksa aile var diye salondan atılacaksınız."

Ablası ve eniştesini yerleştirdikten sonra Aysen'in yanına gitmek düşündüğünden daha zor olmuştu. Geçtiği yol boyunca, birçok kişinin dikkatini çekmesinden dolayı mesafe uzadıkça uzamıştı.

"Ne o, bir şeyden kaçar gibi halin var?" derken meraklı bakışlar atmaktan geri kalmamıştı genç adam.

"Senin şu arkadaşlarından kaçıyor olmayım. Oğlum ne çok arkadaşın varmış. Odaya gelemeyecektim onlar yüzünden."

Arkadaşının sitemli hali çok hoşuna gitmişti. "Ceylan sen onlara bahane bulacağına önce bir aynaya bak. Adamlar haklılar. Görmüşler böyle bir güzelliği, rahat bırakırlar mı?"

"Ayseeen!"

"Aysen... Aysen... Ben doğru söylüyorum bir kere."

İki arkadaşın lafını Göktan bölmüştü. "Hadi kızlar vakit geldi."

Sonrası ışık hızıyla geçmişti. Salona girmeleri, dans, oyunlar, merasimler derken neredeyse nişanın büyük bölümünü atlatmışlardı. Birçok kişinin dans teklifiyle karşılaşmış ve ısrarlı birkaçını kabul etmek zorunda kalmıştı. O anlardaysa kafası hep bir kişide takılıydı. Bir ara o kadar ileri gitmişti ki, kalabalığın arasında Ferit'i gördüğünü bile sanmıştı. Ayakta bile hayal gördüğüne göre gerçekten çok yorulmuş olmalıydı.

Son anda çıkan sezaryen tüm planlarını sekteye uğratmış, üzerindeki takımı çıkarıp, önlüğünü giydiğinde, yakın bir doktor arkadaşının nişanına da geç kalacağını anlamıştı. Zorlu geçen doğum sonrasında yorgun hissetmesine rağmen Göktan'ın nişanına gitmesi gerektiğini biliyordu. Yoksa bir ömür onun dilinden kurtulamazdı.

Daha içeri girmeden çok kalmayacağını kendine telkin ederek adımını atmıştı. Gözleri kalabalığın içinde Göktan'ı aramaya başladığında, arkadaşını bulması hiçte zor olmamıştı. Adımlarını ona yönlendirdiği anda, Ceylan'ın hayaliyle kuşatılmıştı. Gözlerini kapatıp, kafasını hafifçe sallamış ama hayal ortadan kaybolmamıştı. Sanırım gerçekten yorulmuştu. Hemen Göktan'la konuşup ayrılsa iyi olurdu yoksa mekandaki tüm kızları siyah saçlısıyla karıştıracaktı.

"Hey damat nasılsın?"

Arkadaşına sarılırken "Ferit en sonunda gelebildin." diyerek sitem etmişti.

"Oğlum ben öyle aklına estiğini yapabilecek biri değilim."

"İstersen şimdi meslekleri karşılaştırmayalım."

"Niye mesleğimin nesi varmış?"

"Bugün seninle bu konu hakkında tartışmaya girmeyeceğim. Zaten girmemde anlamsız, iki dakikaya kalmaz, beni de kendine çevirirsin."

"Sanki milletin orasını burasını kesmek çok güzelde, benim işime konuşuyor."

İkisinin bu konuşmalarına alışmıştı Aysen. İki meslek aşığı doktorun bir sonraki durağı senin branş mı benimki mi ye dönecekti. Onları bu safhaya gelmeden durdurmakta onun göreviydi.

"Ferit, gelmenden ümidi kesmiştim."

"Affedersin Aysen. Son anda bir sezaryen çıktı."

"Geldin ya, önemli olan o. Sen bakma Göktan'a."

"Zaten onla işim olmaz. Ben senin için geldim."

"Hoş geldin, sefalar getirdin."

"Çocuklar Sultan Hanım sizi çağırıyor." Arkalarından gelen sese dönmüşlerdi.

"Sultan Hanım çağırıyorsa akan sular durur. Ferit sen keyfine bak. Biz gidip, bir bakalım."

"Beni düşünmeyin. Zaten çok kalmayacağım."

"Ferit son söylediğini duymayayım. Yeni geldin, hemen gitmekten bahsediyorsun."

"Oğlum çok yorgunum. Halime baksana."

Gerçekten de yorgun olduğu çok belliydi. Kıyamamıştı arkadaşına. Zaten onca yolu gelmişti. Bu yüzden onu daha fazla zorlamanın nedeni yoktu. Hem meslektaşının halinden de anlıyordu. "Tamam hadi affedildin. Ama hiç değilse biraz kal. Seni tanıştırmak istediğim biri var."

"Göktan, böyle şeyleri sevmediğimi bilirsin."

"Oğlum bir susta bekle. O zaman görürüm seni."

"Hadi hadi sen kendi işine bak. Bekletme Sultan teyzeyi." diyerek sıkıntıyla kafasını çevirdiğinde tekrar siyah saçlının hayaliyle karşılaş-

mıştı. Gözlerini tekrar kapatıp, açtığında hayal hala oradaydı. Yok bu hayal değil gerçekti. Hem de genç bir adamın kollarında süzülüyordu. Aynı anda vücuduna yayılan hissin adını koymak hiç zor değildi. Onu, etrafında pervane misali dolanan erkeklerin arasında çekip almak istiyordu. Ama buna hakkı yoktu. Gülüşü, saçlarını hafifçe savuruşu, kuğuları kıskandıracak endamıyla salonda yıldız gibi parlıyordu. Aklındaki bir ses 'yanına git' derken, diğeri 'gidince ne diyeceksin' diyordu. Onu uzaktan izlemenin yeterli olmadığını anladığı anda ayaklarının kendisini hayallerindeki güzelliğe götürmesine izin vermişti.

"Küçükhanım benimle dans eder misiniz?"

Arkasından gelen ses biranda kasılmasına neden olmuştu. Arkadaş hatırına daha kaç kişiye katlanacaktı? Sıkıntılı bir iç çekişle döndüğü anda karşılaştığı yüze hazırlıklı değildi. Şaşkınlıktan irileşen gözleri, bir şey söylemek için açılmış dudaklarıyla öylece kalakalmıştı.

"Ferit... Sen..."

"Evet... Ben..."

Şaşkınlığının ilk evresini atlattıktan sonra konuşabilmişti. "Burada ne işin var?"

"Ne işim olacak. Arkadaşımı bu gününde yalnız bıraksaydım, kesin o usta neşterini üzerimde denerdi."

"Sen Göktan'ın arkadaşı mısın?" derken şaşkınlığı her kelimesinden belli oluyordu.

"Evet ama sen soruma yanıt vermedin?"

Gözlerindeki anlamaz ifade ile bakmıştı genç kız "Soruna mı?"

"Benimle dans eder misin?"

Ferit daha yanıtı bile beklemeden kollarına aldığında, Ceylan'ın itiraz etmek aklının ucuna bile gelmemişti. Sanki günlerdir içten içe kızgınlığı başkasınaymış gibi ağzını açıp tek söz etmemişti. Şaşkınlıkla çıktığı dans pistinde, sanki hep alışkınmış gibi rahattı Ferit'in kollarında. Belindeki eller ne kadar sahiplenircesine kavramışsa, o da kendini öylesine rahat bırakmıştı. İçindeki karmaşaya isim koyamıyor, sadece anın güzelliğinin tadını çıkarmak istiyordu.

"Dilan benim gördüğümü sende görüyor musun?" derken karşıdaki görüntüden gözlerini ayıramamıştı.

"Evet görüyorum."

"Bunlar ne zaman bu kadar yakın oldu? Sen hiç mi anlamadın?"

"İlk karşılaştığımız günü görsen sen de bunu anlamazdın. Neredeyse kedi köpek gibiydiler."

"Tamam işte, sana ipucunu vermişler."

"Nasıl ipucu vermişler?"

"Senle ben ilk karşılaştığımızda aynı öyle değil miydik?"

"Şimdi sen bana kedi mi köpek mi demek istedin?"

"Güzel karım sen benim hep sevimli kedimsin. O köpek seni gördüğümden beri ben oluyorum."

"Senden olsa olsa Sibirya Kurdu olur. Sen hiçbir şeyde sıradan olmazsın. Sen bizi bırak da bunlara ne diyorsun?"

"Valla ne yalan söyleyeyim. Çok yakışıyorlar. Bizim asi kız için biçilmiş kaftan Ferit Bey."

"Aslında daha Ferit Bey'i ilk gördüğümde, benimde aklıma gelmişti böyle bir düşünce ama bizim kızı bilirsin Nuh der peygamber demez. Bu yüzden tek söz etmediydim. Hatta kontrole hususi götürdüydüm. Tabi daha adamı ilk dakikadan canından bezdirince bende umut falan kalmamıştı. Bunlar hangi ara böyle yakınlaşmış anlamadım. Son gördüğümde birbirlerini boğazlayacaklardı."

"Hıı... hıı... Haklısın birbirlerini boğazlayacak gibi görünüyorlar." derken bir yandan da sesli bir şekilde gülmeye başlamıştı.

Misafirlerle ilgilenmek için masaları dolaştıkları anda fark etmişti pistteki ikiliyi. O andan beri de gözlerini alamıyordu. Göktan arkasını döndüğünde taş kesilmiş nişanlısını gördüğünde soluğu hemen yanında almıştı.

"Aşkım ne oldu bir şey mi var?"

"Göktan beni çimdiklesene."

"Aysen, iyi misin hayatım?"

"Sana beni çimdikle diyorum."

"Kızım milletin önünde mi?"

En sonunda daldığı ikiliden bakışlarını yanındaki adama çevirmişti. "Sana beni çimdikle dedim, milletin ortasında öp demedim. Bu nasıl bahane söyler misin?"

"Hem sen öyle dalmış nereye bakıyorsun? Bak çok kıskanç olduğumu bilirsin."

"Sen bana bunları söyleyene kadar şu tarafa bir baksan iyi olur."

"Niye ne var ki..." gördükleriyle irileşen gözleri eşliğinde tamamlayabilmişti sözlerini "...orada?"

"Aysen beni çimdiklesene."

Nişanlısının haline gülmeden edememişti. Biraz önce kendi tepkileri nasılsa Göktan'da aynı şekilde davranıyordu. Bir kez daha neden bu adama âşık olduğunu anlamıştı. Gözlerindeki sevgi kıvılcımları eşliğinde "Milletin önünde mi?" diyerek gülümsemişti.

Ceylan günlerden beri ilk kez bu kadar huzurlu hissetmişti. Sanki birkaç gündür koşuşturmalarla hırpalanan beden kendisinin değilmiş gibi, tüm yorgunluğu uçup gitmişti. Ara ara buluşan gözlerini ise utangaç bir şekilde tekrar yere indiriyordu. Sanki içlerindeki sevgi parıltılarının görülmesinden korkuyor gibiydi.

"Neden gelmedin?"

Hazırlıksız yakalanmıştı gelen soruya. İlk şaşkınlığı attığı anda içindekini sormayı başarabilmişti. "Neden beni sormadın?"

"Cesaret edemedim." Anlam olarak sayfalarcasına değer iki kelimeydi dudaklarından dökülen. "Ya sen?"

"Cesaret edemedim." Verilen aynı yanıt ikisinin de gözlerinin kesişmesine ve içinde bulundukları büyülü anın etkisini daha da artırmasına neden olmuştu. Sözsüz geçen dakikalardan sonra biten müzikle birbirlerinden ayrılmak zorunda kalmışlardı. Ceylan

anında alıştığı sıcak kollardan sıyrıldığı anda ürpermişti. Bedenler birbirinden ayrılmış olsa da, gözleri ve ruhları hala aynı dansın devamındaydı. Ne yapacaklarını bilemez halde öylece dururlarken, Ferit daha ne olduğunu anlamadan sırtına yediği tokatla hafifçe sendelemişti. Bu densizin kim olduğunu anlamak için bakmasına bile gerek yoktu.

"Oğlum güç denemesi mi yapıyorsun?"

"Ay canınız mı acıdı nazik doktorum?"

"Saçmalama..."

Hafiften arkadaşının kulağının seviyesine gelip "Oğlum daha ne kadar burada ağaç gibi duracaksınız. Herkesin dikkatini çekiyorsunuz. Şöyle kenara çekilin. Sana yolu yordamı ben mi öğreteceğim." derken sesindeki keyif metrelerce öteden hissedilecek kadar belliydi.

"Zevzek..."

Sözü umursamaz bir kaş hareketi ile karşılık bulmuştu. "Hah..."

"Ceylan şöyle geçelim." dedikten sonra, arkadaşına dönmüştü. Sesini sadece Göktan'ın duyacağı şekilde ayarlayıp "İfadeni sonra alacağım." diyerek genç kadının ardından yürümeye başlamıştı.

Sonunda geçtikleri köşede keyifli bir sohbet sonucunda öğrenmişlerdi tanışıklıklarının nedenini. Tabi aralarındaki etkileşim hakkında tek söz edilmemişti. Biraz önceki büyülü anlardan sonra buna gerek bile yoktu. Arkadaşlarının bir anlık dalgınlığından yararlanan Ferit anı değerlendirip, Ceylan'ın ayaklarını yerden kesen sözleri fısıldar gibi söylemişti.

"Çok güzelsin."

Bugün sayısız kez duyduğu sözler ilk defa anlam kazanmış, kendisini gerçekten çok güzel hissetmişti. Kızaran yanaklarına hafifçe elleriyle serin hava gelmesini sağlarken "Teşekkürler." diyebilmişti.

Tam konuşma başka bir yöne kayacağı anda, arkadan gelen sese dönmek zorunda kalmışlardı.

"Ceylan biz kalkıyoruz."

"Bu kadar erken mi Dilan abla?"

"Ahsenim çok bile oturduk. Biliyorsun gün sayıyorum. Size mutluluklar dilerim."

"Teşekkürler ablacım."

Ablasının Ferit'i görmediğini düşündüğü anda söze girmişti. "Abla Ferit Bey'de burada."

"Aaa öyle mi?" derken yalancı bir şaşkınlık yerleşmişti suratına.

"İyi akşamlar Dilan Hanım."

"Sizi burada görmek büyük sürpriz Doktor Bey."

"Göktan hastaneden arkadaşım olur."

"Hadi size iyi eğlenceler."

"Sizi geçireyim."

"Yok güzelim biz yolu buluruz." Dilan aynı anda kardeşini kucaklama bahanesiyle lafı da yapıştırmıştı. "Sen Ferit Bey'ciğinle ilgilen." Ardından tek söz bile etmesine izin vermeden gidiş yoluna yönlenmişti.

Sonrasında gece hızlandırılmış bir şekilde devam etmiş ve bu özel günün sonuna gelmişlerdi.

"Seni eve bırakmak istiyorum." derken henüz ondan ayrılmaya hazır olmadığını hissediyordu.

"Arabamla geldim."

"Israr etsem faydası olur mu?"

"Bilmem. Dene istersen..."

"Lütfen küçükhanım sizi eve bırakmama izin verin."

Gözlerine yansımayan, alaycı bir tereddüt yoklamıştı yüzünü. Sonra alıp, verdiği derin nefes eşliğinde "Olur götürebilirsiniz. Ama arabama ne olacak?" diyerek gülümsemişti.

"Merak etmeyin yarın akşama kapınızın önünde olacak. Tabi sabahın köründe ihtiyacınız olursa bilemem."

Önünde parkeden arabaya binmek için hareket ettiği anda açılan kapıyla karşılanmıştı. "Teşekkürler..."

"Benim için büyük zevk"

Yol boyu bakışmalar dışında ikisi de konuşmaya çalışmamıştı. Sonunda tarif üzere geldiği evin önünde park etmişti arabayı.

Günler boyu canını yakan sessizliğin uzamasına daha fazla izin vermek istememişti. "Ferit konuşmamız gerekmiyor mu?"

"Şimdi değil. Şimdi başka bir şey yapmamız gerekiyor." dediği anda hafifçe kendine çektiği Ceylan'ı öpmeye başlamıştı. İkisi de günlerin belirsizliğine inat, sanki ilerisi için bir umuda tutunmuş gibi sarılmışlardı birbirlerine. Sonunda ayrılmak zorunda kaldıkla-

rında nefes nefeseydiler. Ceylan son hızla atan kalbinin duyulacağından korkarak gözlerini yanındaki adama çevirdiğinde onunda kendisine aynı hislerle baktığını görmüştü. "Önceki aptallığım için affet beni Ceylan."

Gözlerinin hafif açılıp, kapanması beklediği affın sözsüz dile gelişiydi. Sonunda kendini toparladığı anda inmeye niyetlenmişti. Kapıya kadar geçirmesiyle de kalbi havalara uçmuştu.

"Seni yarın arayabilir miyim?"

Sesin geldiği tarafa döndüğünde suratı asılmıştı. "Biraz önceki yakınlığımızdan sonra bunu hala soruyorsan, sana verecek bir cevabım yok." Biranda kendini nasıl bu kadar kaptırmıştı? Eve girmek için hareketlendiği anda kolundaki elin baskısıyla durmak zorunda kalmıştı. Ateşler saçan gözlerini Ferit'e çevirip, dik dik bakarak, konuşmasını beklemeye başlamıştı.

"Siyah saçlım neden her şeyi tersinden anlıyorsun? Ben bir şey demedim ki, sadece arayabilir miyim dedim."

"Haklısın bir şey demedin. Ben önüne gelenle böyle öpüşen bir kız mıyım sanıyorsun? Sana bu yakınlık için izin vermişsem, bana başka bir şey sormana gerek var mı?"

"Şişt! Seni zaten öyle biri olarak hiç düşünmedim. Sadece telefon numaranı almak için uygun sözleri seçemedim."

"Hıı..."

"Bana öyle şaşkın şaşkın bakmayı kes. Hatırlarsan bende telefon numaran yok. Hem böyle bakmaya devam edersen, eve girmene izin vermeyeceğim. Üstelik yukarıdan bakan ablana da çok güzel bir seyirlik sunmaktan büyük zevk duyacağım."

"Ablam yukarıdan mı bakıyor?" derken sesi çok telaşlı çıkmıştı.

Genç kızın heyecanlı hali gülümsemesini sağlamıştı. "Evet."

"Biraz öncekini görmüş müdür?"

"Eğer dürbün kullanmıyorsa görmemiştir ama sen böyle devam edersen ben ona tekrarını geçmekten büyük mutluluk duyacağım."

"Feriiiit!"

"Evet, siyah saçlım telefon numaran?"

"Tamam telefonunu ver." Sonrasında aldığı telefonla kendini çaldırarak, hem kendi Ferit'in numarasını almıştı, hem de Ferit'e numarasını vermişti.

"Şimdi başka öpücük yok mu diyorsun?"

"Sana hoşça kal diyorum... Daha konuşmadık diyorum... Konuşmadan bir dahakini rüyanda görürsün diyorum..."

Yinede kendisini kavrayan kollara karşı koyamamıştı. Sadece sarılmıştı Ferit. Saçlarına küçük bir öpücük kondurup, iyi geceler dilemekten sonra, arkasında havalarda uçan bir âşık bırakarak uzaklaşmıştı.

Araba uzaklaştığı anda kendisini yukarıda bekleyen sorgu memuru aklına düşmüştü. "Ah Ferit, beni ne hale koydun? Şimdi ablama ne diyeceğim?"

Başa gelen çekilir diyenler boşuna dememişti. Bunun bilinciyle yavaş yavaş kaderine doğru yürümeye başlamışken, aklı da yolcu ettiği adamdaydı. Morali bu kadar iyiyken, hiçbir şeyin önemi yoktu. Olsun ablası birazcık sıkıştırsındı. Bunda ne vardı ki, Ferit onu arayacaktı ya, varsın biraz sıkıntı çeksindi.

"Yüzünüzdeki gülümsemeye bakılırsa keyfiniz yerinde görünüyor Ceylan Hanım."

"Hem de nasıl yerinde güzel ablam benim. Hem sen bu saatte ayakta ne geziyorsun?"

"Bilmem. Kardeşim doktorumla kapının önünde bir şeyler karıştırmış olduğu için olabilir mi?"

"Abla çok kötüsün. Bizi mi gözetledin?"

"Gözetledim tabi. Bir şey göremedim ama tahmin etmem zor olmadı. Sen böyle bir şeyi benden nasıl saklarsın Ceylan?" derken renk vermiyordu.

"Abla ben gerçekten bir şey saklamadım."

"Ne yani ben hayal mi görüyorum? Hadi ben hayal gördüm eniştende mi gördü? Ya da davetteki diğerleri?"

"Öyle değil abla. Ben Ferit'ten daha ilk gördüğümde hoşlanmıştım ama onun bana ilgisi olmadığını düşünmüştüm. Sonra ben hani doktora gitmiştim ya..." deyip olanları anlatmıştı.

Duyduğunun şaşkınlığıyla elini ağzına götürmüştü. "Adamı öptün mü? Kızım sen nasıl böyle bir şey yaparsın? Üstelik böyle bir şey yaptığın gibi bana da söylemedin. Ben de saf saf kontrole gittim. Adam hakkımda ne düşünmüştür." derken elini sallayarak yüzüne hava gelmesine uğraşıyordu.

"Ama abla o da beni öptü."

"O da seni mi öptü? Allah'ım aklıma mukayyet ol."

"Evet o da beni öptü. Sonra hiçbir şey olmamış gibi davrandı.

Ben de boyumun ölçüsünü almış oldum. Bugün davette karşılaşmasak, ikimizde aramızdaki bu elektrikten haberdar olamayacaktık."

"Kızım aranızdaki elektrikten sadece siz haberdar olmadınız ki, trafoyu patlattınız. Davetteki herkes bunu konuşuyordur."

"Konuşurlarsa konuşsunlar güzel ablam. Hiç önemli değil."

"Sonuca gel bakalım."

"Yarın görüşeceğiz. Abla hayatımda ilk defa kalbimin böyle attığını hissediyorum. Bu öyle güzel, öyle değişik bir şey ki, anlatmakta bile zorlanıyorum. Sence bu aşk mı?"

"Enişteni ilk gördüğümde bende senin gibi hissetmiştim. İşte benim için doğru adam demiştim." Elleri karnının üzerinde sahiplenircesine dolaşırken, gözleriyle karnını işaret ederek "İşte sonuç. Sence bu aşk mı?"

"Hayır abla o aşk çocuğu"

"Zevzek... Gel buraya."

Kollarındaki kardeşine daha da sıkı sarılarak konuşmasına devam etmişti. "Mutlu ol güzel gözlüm. İsteğin buysa ben her zaman senin yanındayım."

"Teşekkürler abla. İyi ki varsın."

"Hadi artık yatalım. Yoksa Ferit Bey'i görmen için çok beklemen gerekmeyecek?" Biranda aklına gelenle yüzü buruşmuştu. "Kızım bu adam benim doğumuma girecekti. Yok bu saatten sonra kontrol tamam da doğum olmaz. Eniştem olacak adamın orama burama bakmasını istemem."

"Ablaaaa!"

"Kız işin zor valla. Adamın mesleği yüzünden sen çok başını ağrıtırsın."

"Hiçte bile."

"O zaman görürüm seni. Hadi hadi artık git de yat."

Duyduklarından sonra sanki uyku tutacaktı da. Ferit neden böyle bir meslek seçmişti ki? Ablasının dediği gibi kıskançlıktan adama hayatı dar edecek bir yapıya sahip olduğu düşünülürse, işleri gerçekten zordu. Gülü seven dikenine katlanır misali, Ferit'i sevende, onun mesleğine katlanmak zorundaydı. Üzerindekileri çıkarırken de, duşunu alırken de, yatağa yatarken de hep aklında bunlar vardı. Sonunda yumurta mı tavuktan, tavuk mu yumurtadan çıkar durumuna gelen düşüncelerini bir kenara koyarak, uyuşan sinirlerini dinlendir-

mesi gerektiğine karar vermişti. Bin bir zorlukla da uykular diyarına giriş yapmıştı. Tabi uykusunda birçok kadına, hem de çok güzel kadınlara doğum yaptıran Ferit görüntüleri ile baş başa kalmıştı.

Gözlerini yeni güne açmak kolaydı da, vücudunu bu rahatsız koltuktan kazımak çok zordu. Bu günleri düşünüp, önceden bu koltuğu değiştirmediğine pişman olmuş ama sonrasında, odaya rahat bir koltuk almanın, verdiği mücadeleden vazgeçmek anlamına geldiğini düşündüğü anda soğumuştu. Ucunda Loya'ya ulaşmak varsa, gerekirse tüm kemiklerinin sızlamasına razıydı. Bu düşüncelerle odaya yönlendiğinde Loya'nın hala uyuduğunu görmüş ve akşamki anılar aklına üşüşmüştü. Ne olmuştu da nazlı karısı biranda pençelerini göstermişti, bir türlü anlamamıştı. Karışık düşüncelerle girdiği banyoda birazda olsun ağrıyan kemiklerini rahatlatabilmişti. Çıkacakken kıyafet almadan banyoya girdiği aklına geldiğinden kara kara düşünmeye başlamıştı.

"Bir bu eksikti."

Loya'nın uyuduğunu umarak beline sardığı banyo havlusuyla odaya girdiğinde, ayaklarını yataktan uzatmış, kalkmaya hazırlanan Loya'yı görmesi bir olmuştu.

"Uyanmışsın..."

Uyku mahmuru gözlerini kaldırdığı anda karşısında yarı çıplak duran Kutay'ın görüntüsü ile karşı karşıya kalmıştı. Görüntü öyle etkileyiciydi ki, biran hala uyuyor muyum diye kendini kontrol etme ihtiyacı duymuştu. Gerçekliğini anladığı anda da, üzerinde uyku mahmurluğundan eser kalmamıştı. "Kutay sen çıplaksın!" sözler sanki doğruluğunu kendine onaylatmak ister gibi fısıltı şeklinde dökülmüştü dudaklarından.

"Çıplak değilim. Havlu var üzerimde."

"Ay çok rahatladım." Sesindeki dalga geçer tınıyı hissetmemek imkânsızdı. "Kutay ne yapmaya çalışıyorsun?"

Duyduğu sözlere bir anlam yüklemekte zorlanıyordu. "Ne yapmaya mı çalışıyorum?"

"Evet, ne yapmaya çalışıyorsun?"

"Hiç... Duş aldım, üzerimi giymek için odaya geldim."

"Sanırım evliliğimizin ilk günlerinde yaptığımız konuşmayı hatırlıyorsundur."

"Duş almam yasak mıydı? Affedersin unutmuşum." Ne demek istediğini gayet iyi anlamıştı da, işi şakaya vurmaktan başka çaresi de yoktu.

"Neden bahsettiğimi gayet iyi hatırlıyorsun. Bana saf numarası yapma."

"Karıcım eğer beni bu kadar lafa tutmasaydın, odanın ortasında dakikalardır çıplak durmak zorunda kalmayacaktım. Çoktan üzerimi alıp, giyinmiştim. Ama amacın neyse... bilemedim." Bu sözlerin Loya'nın tepesini attıracağını bilse de, dudaklarından çıkmasını engelleyememişti.

"Git... Giyin ne yapıyorsan yap. Seninle daha fazla uğraşamayacağım." Kendisi de giyeceklerini alıp, banyonun yolunu tutmuştu. Sanki son anda aklına bir şey gelmiş gibi arkasını döndüğünde de Kutay'a bakmamaya çalışarak "Bir daha da bana karıcım falan deme..." deyip adımlarını hızlandırmıştı.

"Emredersin... Karıcım."

Kafasını hafifçe yan çevirip, kısılmış gözlerinin eşliğinde dile gelmişti. "Kutay sabrımı zorlama. Çıktığımda odada olmazsan bana büyük iyilik yaparsın."

Kutay, Loya'nın yüzünün kızarmış hali ve kirpiklerinin arasından kendisine bakan gözlerini hatırladıkça daha da keyiflenmişti. Gün kemiklerinin çıtırtısı ile başlamış olsa da, Loya'nın o muhteşem tepkilerini görmek her şeye değmişti. Giyindikten sonra, aldığı emir uyarınca odadan hemen çıkmış olsa da, arkasında hala kendisini beğenen bir kadın bırakmanın haklı gururuyla merdivenlere yönelmişti.

Kutay ne kadar keyiflenmişse, Loya da o kadar sıkıntılı bir haldeydi. Banyoya girdiğinde yüzünü serinletmek için hemen suyla ıslatma gereksinimi duymuştu. Evlilikleri boyunca Kutay'ı ilk defa çıplak görmüştü. Tamam çıplaktan ziyade yarı çıplaktı ama çıplaktı işte. Kendini bakmamaya ne kadar zorlasa da, ara ara kaçamak bakışlar atmaktan geri kalmamıştı. Eve gelmeden yaptığı anlaşmada kalacağı süre boyunca gözüme görünme dediği aklına gelince, şu durumu karşısında sinirli bir gülme krizinin eşliğindeydi. Kutay'ı neredeyse devamlı görüyordu. Görmekle kalmıyor.

Daha öncekinden de yakın davranması karşısında elinden bir şey gelmiyordu. Bundan sonra daha dikkatli olmasında yarar olduğunu kendine sayısız kez hatırlattıktan sonra ancak hazırlanabilmişti.

Merdivenleri yavaş yavaş inip, kahvaltı masasına ilerlediğinde, Kutay'ı görmesiyle şaşkınlığı daha da artmıştı.

"Sen gitmedin mi?"

"Kahvaltı etmeden çıkmak istemedim."

"Sen çoğunlukla kahvaltı etmezdin ki."

"O zamanlar iştahım yoktu. Şimdi önüme ne koysalar yiyecek kadar kendimi iyi hissediyorum."

Gram yağ olmayan vücudunun görüntüsü hala hafızasında canlıydı bu yüzden ne kadar iyi göründüğünü pardon hissettiğini çok iyi biliyordu.

Onun yüzünün hafiften pembeleşmesinden neler düşündüğünü anlamıştı Kutay. Kısık gözlerinin ardından sözlerini ayarlamaya çalışıyordu. Sonunda sözlerini tartmaktansa, direkt olmanın daha iyi olacağına karar vermişti. "Zaten iyi göründüğümü sen de biliyorsun. Yediklerim yaramış değil mi güzel karıcım?"

Kutay'ın sözlerinin şaşkınlığı, ağzına aldığı tek yudum suyun genzine gitmesine neden olmuştu. Bir yandan öksürürken, bir yandan da Kutay'a sinirli bakışlar göndermekten geri kalmıyordu. Üstelik birde gelip, *"Helal... Helal..."* diyerek sırtına vurması yok muydu? Yok bu adam elinde kalacaktı. Masadakilerin duymayacağı bir sesle "Çek ellerini üzerimden." diyerek Kutay'ı uzaklaştırmaya çalışsa da, çıktığı yolda her yolu kendine mubah gören Kutay için sözler bir kulağından girip, diğerinden çıkarak, kafasında durmama yolunu seçmişti. "Sana ellerini çek dedim." En sonunda daha fazla sinirlendirmenin kendisine olumsuz döneceğini anladığında tekrar yerine oturmuştu.

"İyi misin?"

Bir de *"İyi misin?"* diye soruyor ya. *'Kötüyüm hem de çok kötüyüm. Seninle böyle bir durumda olduğum için çok kötüyüm.'* Birde bu sözleri söylemek için ortam müsait olsaydı. Ama sadece gözlerindeki sinirli ifadeler belli ediyordu düşüncelerini. Sözler muhatabına iletilmek için biraz daha beklemek zorundaydı.

Yapılan kahvaltının ardından Tuğrahan'ı okula göndermek için hareketlenmişti Loya. Küçüğünün yanaklarına kondurduğu öpücüklerle onu yolcu ederken, yanında biten Kutay biranda ürpermesine neden olmuştu. Yine ne istiyordu bu adam?

"Ne var Kutay?" derken ters bir bakış atmıştı.

"Güzel karım beni de yolcu etmeyecek misin? Hem bana da bir hoşça kal öpücüğü versen fena olmazdı." Söylediği sözlerin Loya'nın suratındaki tüm kanın çekilmesine neden olduğunu bilse de, onunla uğraşmak çok hoşuna gidiyordu. Yine de aklındakilerin hepsini söylememişti. Mesela o öpücüğün dudaklarına kondurulması istediğini kendine saklamıştı. Bunun için bile tebriki hak ediyordu.

"Kutay şu kapıdan hemen çıkmazsan, kimseyi umursamayacağım ve sana güzel bir hoşça kal dersi vereceğim."

"Senin her türlü hoşça kal deyişine razıyım güzelim. Yeter ki-" Sözleri sinirli Loya'nın tehdidiyle tamamlanmamıştı.

"Kutay çabuk git yoksa akşam geldiğinde beni bulamayacaksın."

Sabahtan beri süren neşeli hali bu duyduklarıyla anında tarih olmuştu. Döndüğü zaman onun evde olmayacağını bildiği bir güne daha tahammülü yoktu. Yine işi yavaştan yapması gerektiğini unutup, vitesi yükseltmişti. Bunun karşılığında da okkalı bir karşılıkla geri püskürtülmüştü. Bu tehdidin üstüne tek laf için bile enerjisi kalmamıştı.

"Tamam, sustum Loya. Yeter ki, sen gitme... Yeter ki, burada olacağını bileyim..." diyebilmeyi ancak başarabilmişti.

Loya karşısındaki adamın biranda değişen surat ifadesinden bir şeyler çıkarmaya çalışıyordu. Birkaç dakika öncesinde neşesi ile evi şenlendiren adam gitmiş yerine zorla nefes alıyormuş gibi biri gelmişti. Ne yani hepsi sadece onun gideceğim tehdidi yüzünden miydi? Buna inanmayı çok istese de, Kutay'ın dengesiz tavırlarından biriyle daha karşı karşıya olduğunu düşünerek, dalgın dalgın kapıya ilerleyen adamın ardından bakakalmıştı. Ne yapmaya çalıştığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Sanki kendisine hayatında yer olmadığını söyleyen başkasıymış gibi, onunla flört ediyordu.

Ayrıca nasıl oluyordu da o kadın, Kutay'ın kendisiyle aynı evde yaşamasına izin verebiliyordu? Kendisi olsa tek dakika tahammül edemez, dünyayı ikisine de dar ederdi. Onların aynı evde kalmasını umursamadığına göre, kendisini tehdit olarak görmüyor olmalıydı. Tabi Kutay Aslan'ı halka açık bir alanda o duruma getiren kadının kendine güvenmesinden mantıklı ne olabilirdi ki? Halbuki sevgiye aç gönlü için biraz önceki sahnenin gerçek olması dünyalara bedel-

di. Gerçekten kocasını işe gönderen, içinde onun kanından canından melekler taşıyan, geleceği saati iple çeken, gelen kocasının gözlerinde kendi aksini gören gerçek bir kadın, gerçek bir eş olmayı ne çok isterdi. Kendi seçtiği oyun yüzünden her şeyin yalancısı olmaya mahkûm olmuştu. Yalancı bir eş, yalancı bir gelin, yalancı bir anne. Bu ilişkiden elinde kalan sadece küçük melekleriydi. Onların doğacağı güne olan özlemi bu yüzden daha da artıyor, biran önce doğsunlar ve yalnızlıkla kıvranan ruhuna huzur buldursunlar istiyordu.

"Dalmışsın kızım..."

Kafasındaki düşünceleri biraz daha ileri iteleyerek, kendisine bir anne şefkatiyle yaklaşan kadına dönmüştü. "Affedersin, anneçim. Sadece düşünüyordum."

"Neyi düşünüyordun diye sormayacağım güzel kızım. Umarım kalbin sana istediğin cevapları verir."

"Keşke... Keşke verebilseydi, anne..."

"Umudunu kaybetme ve hiçbir şey de keşkeyi ortak etme konuşmana. Yıllar sonra o keşkeler seni yer bitirir. Acele karar verme güzel kızım. Her şeyi düşünüp, öyle karar ver."

"Umut..." Bu kelimenin peşinden gitmişti ama hiçbir şey umduğu gibi olmamıştı. Onun gözlerinde gördüğüne inandığı duygular değil miydi, o anlarda onun bu kadar hesapsızca kalbini de, bedenini de Kutay'a teslim etmesini sağlayan. Sonuç ne olmuştu sanki? Hem duygularının, hem de bedeninin anlık bir zevk için kullanılmasından başka... *"Acele karar verme..."* Bu da başka bir konuydu ya zaten. Hiçbir şeyde acele etmemişti. Her ne kadar karşısındaki onun hakkında bir şey öğrenmeye çalışmasa da, kendisi onu tanımaya çalışmıştı. Tüm olumsuzluklarına tahammül etmişti, bir gün düzelmesi ümidiyle. Sonunda da acele olmayan, yavaş bir yok oluş içinde bulmuştu hırpalanmış benliğini.

"Sizden bir şey isteyebilir miyim?"

"Buyur kızım ne demek..."

"Şey ben buraya gelmeden önce alacaktım ama fırsat bulamadım. Bebeklerim için bir şeyler örmek istiyorum. Acaba bu konuda bana yardımcı olur musunuz?"

"Sorman bile hata. Hem laf aramızda örgü de ustayımdır." derken gözlerinin içi gülmeye başlamıştı. "Dur Sevim'den yukarıdaki kutumu indirmelerini isteyeyim."

Açılan kutudan ortaya saçılanlar odanın dört bir tarafındaydı. İki kadında kendini kaptırmıştı örneklere, renklere... Sonunda beyaz renkte karar kılmışlardı. Loya öreceği yeleklerin modelini Selma hanımla paylaşınca, yaşlı kadının önerilerini de almış, sonrasında rahat koltuklara oturup, örmeye başlamışlardı. Loya attığı her ilmeğin kendini rahatlatması karşısında, daha da şaşırıyordu. Sanki örgü tüm vücudunu dinlendiren bir terapi gibi gelmişti. Boşuna insanlar el işlerine bu kadar merak salmamış diye düşünmeye başlamıştı. Şimdiye kadar kendinin böyle şeylerle ilgisi olmadığı için, bunun insana verdiği zevki de fark edememişti. Şimdiyse bebekleri için kendi elleriyle bir şeyler hazırlamanın büyülü anlarına giriş yapmıştı. O kadar işi abartmıştı ki, kafasında yapacaklarını planlamaya bile başlamıştı.

Belli bir yere kadar gelmiş olduğu örgüsünü Selma Hanım'ı göstermek için eğilmişti "Anne olmuş mu?"

"Sen yaparsın da olmaz mı? Hem de benimkinden güzel yapmışsın."

"Üzülmeyeyim diye diyorsun. Yoksa seninki nerede benimki nerede?"

"Ah kızım ne zaman kendindeki cevherleri fark edeceksin?"

"Demek güzel olmuş." Duyduğu iltifatla daha da sarılmıştı elindeki işe. Kendini öyle kaptırmıştı ki, vaktin nasıl geçtiğini bile anlamamıştı.

"Annem ne yapıyorsun?"

"Tuğrahan?"

"Evet benim." Küçük Tuğrahan Loya'nın ifadesiyle eğleniyormuş gibiydi. Elini kaldırmış, sanki karşısındaki kadını deniyormuş gibi bu kaç diye sormaya bile başlamıştı.

"İki"

"Peki bu?"

"Dört..."

"Bilemedin."

'Nasıl bilemedim? İşte dört. Bir... iki... üç... dört..."

"Hayır beş. Ama beşinci dördün arkasına saklanmış" Sonrasında neşeli bir kahkaha atmıştı küçük çocuk.

"Oğlum ben hiç anlamadım."

"Bak böyle işte..." Aynı anda da başparmağının saklı olan kıs-

mını genç kadına döndürmüştü. "Görüyor musun dördün ardına gizlenmiş."

"Tuğrahan ben nereden bileyim oğlum. Ben yaşlı bir kadınım öyle genç şakalarından bi haberim."

Duyduklarından sonra hemen soluğu Loya'nın yanında almış. Kollarıyla boynuna dolanırken, bir yandan da yanaklarına sıcacık öpücüklerinden kondurmayı ihmal etmemişti. "Sen dünyanın en güzel annesisin. Hem de en genci."

"Öyle miyim?" küçük kuzusunun sözleri kalbine ne kadar da iyi gelmişti. Onun her anne deyişi içinde bir şeyleri dalgalandırıyordu. Kendi doğurmamış olsa da, en az karnında taşıdıkları kadar çok seviyordu bu aslan parçasını.

"Hı hı..." biranda gözleri Loya'nın elindeki örgüye takılmıştı. Minicik görüntüdeki şeyin ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. "Anne bu ne?"

"Bu yelek oğlum."

"Ama yeleğe benzemiyor."

"Ben ördükçe benzeyecek. Kardeşlerine yelek örüyorum."

"Yelek mi örüyorsun? Ama bu çok küçük"

"Yakışıklı oğlum, zaten onlarda çok küçük olacaklar."

Aklına küçük bebekler geldiği anda annesinin sözlerindeki haklılığı da anlamıştı. "Doğru, onlarda küçük olacaklar. Bugün nasıllar?"

"Ağabeylerini gördüler daha iyi oldular. Şimdi ağabeyleriyle birlikte yemek yiyince daha da iyi olacaklar."

"Tamam üzerimi değiştirip, hemen geliyorum."

Gün kâh elindeki örgüleri örmekle, kâh Tuğrahan'ın derslerine yardımcı olmakla geçmişti.

"Kutay çabuk git yoksa akşam geldiğinde beni bulamayacaksın." Sözlerinin etkisi gün boyu sürmüştü. Son günlerde üzerine sinen mutluluk havasının, üstüne ölü toprağı atılmış gibi hissediyordu. Eve gidip onu bulamayacağı günlerin karabasanlarıyla yaşamak, tüm benliğini kemiren bir kurt gibiydi. Bu kurdun karşısında kendi-

ni savunmasız bir yaprak gibi hissetmeye başlamıştı. Her şeyi göze alarak girdiği bu yolda, çok sıkıntı çekeceğini biliyordu. Bunların hepsine katlanabilirdi. Ama yaptığı bir şey yüzünden tekrar onu bulamayacağı bir yere kaçmasına dayanamazdı. Biriyle konuşmazsa çatlayacağını hissediyordu. Eline aldığı telefonda hemen konuşulacak kişinin numarasını tuşlamıştı.

"Burak, müsait misin?"

"..."

"Öyleyse öğle yemeğini birlikte yiyelim."

"..."

"Her zaman ki yerde."

"..."

Biraz daha odada kalsa, duvarları yumruklamaya başlayacaktı.

"Öğleden sonraki randevularımı iptal et Nihal"

"Emredersiniz Kutay Bey"

Burak'a tarifinde "her zaman ki yerde" demişti. Buranın nasıl bir anısı olduğunu daha önce anlatmamıştı genç adama.

"Hoş geldiniz Kutay Bey." diyen görevlinin kendisini yönelttiği masayı gördüğünde yüzünde oluşan tebessüme engel olamamıştı.

"Buyurun..."

"Teşekkürler."

"Siparişlerinizi hemen alalım mı? Yoksa bekleyecek misiniz?"

"Teşekkürler, arkadaşım gelecek."

Sonrasındaysa o güne tekrar gitmişti.

Annesinden duyduğu nutuk hala kulaklarında yankılanıyordu. O kadar çok şey söylemişti ki hangisini hatırlayacağını şaşıyordu ama bir tanesi kafasında dönüp durmaya devam ediyordu "Evlenmen lazım." Sıkıntıyla arkasına yaslandığı anda içinde bir yerlere dokunan ipek gibi bir ses kulağına gelmişti.

"Of ki ne of..."

Kendisi de sıkıntılı olduğunda bu kelimelere ne çok sarılırdı. Biraz daha kulak kabarttığında iki kişinin karşılıklı konuştuğunu anlamıştı.

"Ne oldu seninkiler yine birini mi bulmuşlar? Yeni talip kimmiş?"

"Dalga geçme Derin. Sence şaka kaldıracak halde miyim?"

"Tamam güzelim sustum."

"Neden anlamıyorlar ki, ben böyle mutluyum."

Bak bir ortak nokta daha. Evet niye anlamıyorlardı ki sanki. İlla evlenmesi mi gerekiyordu insanın? Her duyduğu sözden sonra daha da merak etmeye başlamıştı genç kızı.

"Senin nikâha birkaç gün kala bırakılmandan sonra depresyona girdiğini düşündüklerinden olmasın."

"Tamam da Derin, ben evlenmek istemiyorum. Bu şekilde gayet rahatım. Bunu bir türlü anlamıyorlar."

Evet bende rahatım. Kimseye verecek hesabım yok. Hayatımın ipleri kendi elimde.

"Her konuda kafanın dikine gidersen onlarda anlamazlar tabi. Baban şirkette çalış dedi adamı dinlemedin kendi pasta dükkânını açtın. Onay vermedikleri bir adamla evlenmek üzereyken direkten döndün. Onlara kızmaya hakkın var mı sence?"

Benden de dik başlılar varmış. Ben hiç değilse babama iş konusunda zorluk çıkarmadım. Annem bunları duysa da, benim kıymetimi anlasa.

"...Ama işim konusunda tartışma kabul etmem. İşime aşığım."

İşte bir ortak nokta daha. Sesin sahibini daha da merak etmeye başlamıştı. Kendi gibi işkolik birini daha tanımıyordu. Demek ki, yalnız değildi. Şu an arkasını dönse, kendi gibi biriyle tanışması an meselesiydi.

"Eee yarın ne yapacaksın bakalım? Bir kaçış yolu düşündün mü?"

Konuşma daha da ilginç bir hal almaya başlamıştı. Kendisi de tam bu konu üzerinde düşünüyordu. Bakalım genç kızın planı neydi? Belki düşüncelerini kendi hayatına uygulayacak kadar mantıklı bulabilirdi. Pür dikkat sesi dinlemeye devam etmek için biraz daha arkasına yaslanmıştı.

"Yıldız Hanım'ın sesi hiçte kaçarım olduğunu göstermiyordu..."

Doğru Selma Hanım'da bana hiç acıyacak gibi değildi.

"Benim günü kurtaracak değil, kesin bir şeylere ihtiyacım var. Yoksa bizimkiler bu yolda helak olacaklar."

Böyle giderse Selma Sultan'ın da başına gelecek olan bu.

"En kötüsü de onlarla zıt gitmek istemiyorum. İyiliğimi istediklerinin farkındayım ama bu farkındalıkla olacak bir şey değil..."

Ses çok haklıydı. Annesi de iyiliğini istiyordu. Ama ne yapabilirdi ki? Biranda kafasında şimşekler çakmıştı. Ne demişti esrarengiz ses "Benim günü kurtaracak değil, kesin bir şeylere ihtiyacım var." Evet kendisinin de tam buna ihtiyacı vardı. Daha görmeden etkilendiği kıza, kafasında düşüncelerini tartmadan teklifini yapmıştı bile.

"Evlen benimle"

Loya'nın o anki surat ifadesini bu kadar zaman sonra bile böyle net hatırlayabilmesi de ayrı bir olaydı. Ayrıca sinirli ve şaşkın haliyle ne kadar güzel görünüyordu. Onun o halini düşünmek bile keyfini yerine getirmişti.

"Oğlum ne diye pişmiş kelle gibi sırıtıyorsun?"

"Pişen kelle hiçte sırıtmaz Burak Bey. İsterseniz test edelim? İster misin bir kazan kaynayan su getirteyim şuraya?"

"Aman aman bir şey demedim. Telefondaki sesini duyunca denizde gemilerin battı sanmıştım. Bakıyorum da keyifler yerinde. Ne oldu da böyle kendi kendine gülüyordun?"

"Onu tam burada gördüm biliyor musun? Arkasındaki masayı işaret ederken, yine o güne gitmişti.

"Kimi gördün oğlum? Bilmece gibi konuşmayı keste, şu olayı doğruca anlat."

"Loya'yı... Tam arkamdaki masada oturuyorlardı. Biranda sesi kulağıma geldi. Daha önce duymadığım kadar güzel bir tınıydı. İlk anda merakımı celbetmişti. Sonra kulak kabartıp, söylediklerini dinlemiştim."

"Oğlum bak bu sendeki dinleme sevdası yeni değilmiş. Ta o zamanlarda varmış."

Kutay'ın değişmeyen yüz ifadesinden kendisini duymadığını anlamıştı. Sanki kendi kendine bir çözümlemenin içindeymiş gibi konuşuyordu.

"Onunla o kadar çok ortak noktamız vardı ki... O konuşurken, kendimi buldum. O da işkolikti, aynı benim gibi... O da dik kafalıydı... Sanki konuşmalarıyla beni anlatıyordu. Halbuki bahsettiği kendiydi. Daha yüzünü görmeden, güçlü karakterine hayran olmuştum."

Arkadaşının sözleriyle şaşırmıştı. Onun sonradan Loya'ya âşık olduğunu düşünürken, aralarındakinin ilk görüşte aşk olduğunu hiç düşünmemişti. Kutay'ın yüzünün aldığı şekle bakılırsa, o da öncesinde bunları düşünmemişti. Kutay Aslan'ı nikâh masasına ikinci kez oturtabilecek bir kadın olacağını düşünmezken, gelmişti evlilik haberi. Kutay öyle zorla bir şeyleri kabul edecek bir adam değildi. Vardı bunun altında başka şeyler diye düşünmüştü o günlerde. Evet vardı ve bu tarihteki en eski duygulardan biriydi.

"Ona evlenme teklif ettiğimde yüzünün aldığı hali görmeliydin..."

Aklına gelen görüntüyle o da arkadaşı gibi gülmeye başlamıştı. "Sana bir tokat yapıştırsa yeriymiş."

"Ben kendimi hazırlamıştım ama atmadı."

"Ne yaptı ya?"

"Hem şaşkın hem de sinirli bir halde *"Deli misiniz?"* dedi."

"Kız nereden bilsin karşısındakinin gerçekten deli olduğunu. Sonra ne yaptı?"

"Hiç"

"Nasıl hiç? Susup kabul mü etti?"

"Ben teklifimin hemen ardından, masaya kartı bırakıp, restoranı terk ettim."

"Yani kaçtın."

"Aslında öyle de sayılır. O anki suratını görseydin, sen de aynını yapardın."

"Kutay, sana bir şey söyleyeyim mi?"

Kafasının hafifçe sallayarak vermişti onayını.

"Sen ona daha sesini duyduğun an âşık olmuşsun."

"Saçmalama."

"Saçma mı? Seni tanırım. Sen böyle aptalca teklifler yapacak biri değilsin. Hele zorla nikâh masasına oturtulacak bir adam hiç değilsin."

"Âşık olsam bunu anlamaz mıydım?"

"Sen daha önce aşkı tatmadın ki, içindeki duygunun ne olduğunu bilesin."

Arkadaşının sözleri ile taşlar yerine oturuyordu. Loya'nın sesiyle ona çekilmesi, konuşmalarını kendi düşünceleriyle harmanlaması, Loya'nın ailesiyle tanışmasındaki rahatlığı, kendi ailesine onu tanıştırırken ki ruh hali, evlilik için göz açıp kapayıncaya kadar ikna edilmesi şimdi hepsi daha akla yakın geliyordu. Bazı konularda aklında olan soru işaretlerinin yerini noktalar alıyor. Konular yerli yerine taşınıyordu. Her bir anı, beynindeki bir yeri uyarıyor, yeni yeni düşünceleri de beraberinde getiriyor, hepsinde de ortak nokta hep Loya oluyordu. Evliliklerinin ilk aylarındaki sinirli halleri, onun ilgili hallerine yaptığı kabalıklar, onunla paylaştığı anların güzelliği,

onu oğlundan bile kıskanmış olması. Bunların hepsi birleştiği anda ortaya çıkıyordu içindeki hislerin ismi. 'Aşk'tı bu.

Ayırdına vardığı düşünceler eşliğinde çıkmıştı sesi "Sanırım haklısın."

"Keşke şu halini benim gözümden bir görseydin. Evet dostum haklıyım."

"Ben ne yapacağım Burak? O benden bu kadar uzakken ona nasıl ulaşacağım? Onun beni terk etmesini nasıl engelleyeceğim? Bugün bile beni gitmekle tehdit etti. Üstelik beni hala o kadınla sevgili sanıyor."

"Kutay ona lütfen ismiyle hitap et."

"Yoksa sen..."

"Evet onunla çıkıyorum."

"Sen o gün bana söylediklerinde ciddiydin." Yüzündeki donuk ifadeden ne kadar şaşırdığı anlaşılıyordu.

"Ya ne sanmıştın? Gerçekten ciddiyim. Onu tanısan, sen de ondaki saflığı görürsün."

"Yok canım sana mutluluklar dilerim ama benim onu tanıma gibi bir isteğim yok. Benden ve ailemden uzak olsun tek derdim bu."

"Loya'yla görüşmek istiyor."

"Buna izin veremem."

"İzin vermen gerektiğini biliyorsun. Görüntüleri ancak Loya'ya o açıklayabilir."

"Şimdi zamanı değil. Biraz daha vakit geçmesi lazım. Hem biliyorsun hamile. Sinirlenmesi, üzülmesi onun durumunda biri için hiç iyi değil."

"Öyle diyorsan..."

"Biraz daha bekleyelim Burak. Bakarsın gerek bile kalmaz."

"Buna inanıyor musun?"

"Umut... Elimde bundan başka şey yok. Bende ona tutundum."

"Senin için her şeyin iyisini istediğimi biliyorsun."

"Bende senin için aynı şeyleri düşünüyorum ama ne bileyim, o kadına bir türlü güvenemiyorum."

"Onun bir ismi var."

"Üstüme gelme"

"Bu konu burada kapanmadı. Seninle bunu çözümlememiz lazım."

"Sonra Burak... Lütfen..."

"Tamam... Sustum."

Aylar sonra gelen aydınlanmayla açlık falan kalmamıştı. Loya'ya olan sevgisi içini öyle bir doldurmuştu ki, başka bir şeye yer bırakmamıştı. Bir de onu bu duyguların gerçekliğine ikna edebilse, işte o zaman her şey yeniden başlayacaktı. Bunaydı tüm inancı... Bunaydı tüm çabası... Bunaydı tüm sevdası...

"Ferit neden kadın doğum doktoru oldun?" Sonunda aklını kurcalayan soruyu sormuştu. Şimdi de alacağı yanıt çok önemli değilmiş gibi dikkatini etrafındaki şeylere yönlendirmiş gibi numara yapıyordu.

"Dünyaya yeni bir canın geldiği ana şahit olmak için. Doğum benim için bir mucize. Küçücük bir bebeğin büyümesini izlemek, kalp atışlarını dinlemek, ilk gününden, dünyayla tanışıncaya kadar onunla geçen inanılmaz yolculuk... O küçücük bebeği kucağıma aldığım an hiçbir şeye değişilmez."

Duydukları çok güzel şeyler olsa da, daha da kıskanmasına neden olmuştu. Mesleğine âşık olan bir doktorun hayatında yeri ne olacaktı? Şimdi durum öncekinden daha da vahim bir hal almıştı. "Hiç başka bir branş seçmeyi düşünmedin mi?"

"Aslında çevremdekiler başlarda çok yadırgadılar. Git kalp ya da beyin cerrahı ol falan dediler. Neymiş erkek adama yakışmazmış kadın doğum doktorluğu."

"Neden onları dinlemedin?"

"İnat yapım vardır. Biri bana bir şeyi yapma dediği anda o gözümde daha da değerlenir."

"Yani kadın doğumu seçmen inatçılığın yüzünden miydi?"

"En başlarda öyle diyebiliriz. Ama daha ilk anlarda anlamıştım benim için en uygunu olduğunu. Zamanla daha da alıştım. Zaten ilk yaptırdığım doğumda bebeği kucağıma aldığımda, aklımda hiçbir soru işareti kalmamıştı. O anın güzelliğini anlatmaya kelimeler yetmez."

Mesleğini anlatış şeklini dinlemek bile Ferit'e olan hayranlığını daha da artırmış, bir kez daha âşık olmuştu karşısındaki adama. Bu kadar ince ruhlu bir erkeğe odun deme cüretini gösterebilmiş olduğuna inanamıyordu.

"Hem sen bunları neden soruyorsun?"

"Hiç merak ettim..."

"Ceylan... Bunun altında kıskançlık mı seziyorum?"

"Kıskançlık mı? Saçmalama. Kıskançlık ve ben..." Bu anlardaki surat ifadesi her şeyi ele verecek kadar berraktı. Zaten ne zaman duygularını saklayabilen biri olmuştu ki...

"Nedense buna hiç inanasım yok..." derken merakla bakıyordu karşısındaki genç kıza.

"Tamam kabul ediyorum. Seni kıskanıyorum. Öncesinde doğuma gelen kadınlardan kıskanmıştım, şimdi de âşık olduğun mesleğinden kıskandım."

"Mesleğimden mi kıskandın? Ceylan şaka mı bu?"

"Hiç de şaka değil Ferit Bey. Hatta o kucağınıza aldığınız çocuklardan bile kıskanıyorum desem yalan olmaz."

Yüzündeki anlayışlı ifade ile daha da yakınlaşmıştı genç kıza. Hayatına bu kadar kısa sürede girip, seçtiği yeni yola ışık olan, kalbindeki eskinin yerine kendini yazan, hayatını kökten değiştirmesine neden olacak biriyle karşı karşıya olduğunu, kalbinin fısıltısından anlıyor, yeni bir sayfanın açılış hışırtısını duyuyordu. Bu yeni sayfanın hem kendine hem de Ceylan'a iyi gelmesini istiyordu. Yanındaki kızın omzuna yaslanmasıyla gözlerini kapatmıştı. Aldığı derin nefesi verirken, siyah saçlısının, saçlarına kondurmuştu küçük bir öpücüğü.

✱✱✱

Evine gitmek ne kadarda güzel ve özeldi. Orada kendisini bekleyenler orayı yuvası yapıyordu. Şimdiye kadar hissetmediği bir yoğunluk hissediyordu evine karşı. Sanki yarım olan her şey tamamlanmış gibiydi.

Merdivenlerden çıkarken elindeki çiçeği nasıl vereceğinin derdindeydi. Geçen sefer çiçekçinin önünden geçerken cesaret edip, alamamış olması içine oturmuştu. Bugün yine önünden geçtiği çiçekçi-

yi, bu sefer ziyaret etmek için bir saniye bile düşünmemişti. Elindeki çiçeğe bakarken, aklına isteme günü gelmişti. Yüz tane gül isteyen kadına, odunluğu yüzünden bir taneyi bile götürmemişti. Şimdi ondan ne çok şeyi esirgediğini daha iyi anlıyordu. Bu kadar kırdığı kalbin şimdi kendisine giriş izni vermesini istiyordu. Geçmişten gelen her anı bunun zorluğunu fısıldıyordu sanki. Yine de kararlıydı. Bu kadar olumsuzluğun içinden kendileri için bir gelecek çıkaracaktı.

Açılan kapıdan girdiği anda onu tanıyanların artık alışkın olduğu yeni Kutay'dı.

"Ne haber Sevim Sultan?"

"Ne olacak oğlum. Bildiğin gibi."

Üzerindekini ceketi çıkarırken bir yandan da yaşlı kadına takılmaktan geri kalmıyordu. "Bildiğim neymiş bakalım?"

"İş güçten başka ne olacak evladım."

"Demek çok çalıştırıyor Selma Hanım."

"Sanki bilmezsin anneni. Kendi yapar neredeyse çoğu işini. Kime şimdiye kadar neyi fazla yaptırdı ki?"

Bilmez miydi? Kimseyi kendinden aşağı görmeyen, çalışanlarıyla aynı masayı paylaşabilen, onların her sıkıntısında yanlarında olan, bunu çocuklarına da öğreten mükemmel bir kadındı. Onun gibi anneye sahip olmak ayrıcalıktı. "Bilmem mi Sevim Sultan... Bilmem mi..?"

Sevim Hanım'ı da bilirdi. Onun bu eve ve ailesine olan bağlılığı çok derindi. Daha yeni gelinken geldiği bu evde, yıllar sonra bile aynı heyecanla sarılırdı her işe. Yorgunluk nedir bilmezdi. Son yıllarda eskisi gibi her işe yetişemese bile, her şeyden haberi olurdu. Evin bel kemiği, annesinin can dostuydu. Kendisinin de biricik Sevim Sultan'ıydı.

"Bizimkiler nerede?"

"Senin ki salonda..."

"Benim ki mi?"

"Ah oğul senin kimi sorduğunu bilmez miyim? Gözlerinin parıltısından anlamaz mıyım? Sen zaten diğerlerinin bu saatte nerede olduğunu iyi bilirsin. Hadi ben yemeklerle ilgileneyim. Sende şu elindeki güzellikleri sahibine ver de, garibanlar can sularına ulaşsınlar."

"Hadi daha fazla vakit kaybetme. Git de hasretini dindir."

Elinde çiçeklerle heyecanlı adımlarını salona yönlendiren Kutay'a bakarken, gözleri dolmuştu. 'Ben nereden mi bilirim? Şu halini

görüp de, anlamayan olabilir mi? Her tarafından özlem fışkırıyor. Ah oğul senin böyle âşık olduğunu göreceğimi hiç sanmazdım. Mevlam bu günleri de gösterdi ya. Şükürler olsun.' diyerek geçiriyordu içinden.

"Ne oldu Sevim? Neden kendi kendine konuşuyorsun?"

"Kutay geldi."

"Ne olmuş ki geldiyse. "

"Salona geçti. İlk defa elinde çiçeklerle eve geldi."

"Başka bir şey demene gerek yok Sevim. Ben aldım sorularımın cevabını." Yaşlı kadının sözlerine gülen gözleri eşlik ediyordu. Duydukları karşısındaki sevincini belli etmesi için çok konuşması bile gerekmemişti. İki kadında birbirlerini sadece küçücük şeylerle anlayacak kadar tanıyorlardı

Her adım onu sevdiğine yaklaştırıyordu ama hiçbir uyarı şu anda karşısındaki güzelliği anlatmaya yetmezdi. Sanki dünyanın en zor işini yapıyormuş gibi tüm dikkatini elindeki işine vermişti. O anlarda kaşları öyle bir çatılmıştı ki, içinden hemen yanına gidip, düzeltme ihtiyacı hissetmişti. Biraz daha dikkatli baktığında anlamıştı elindekinin örgü olduğunu. Pastalarla haşır neşir görmeye alışkın olduğu karısını, şişlerle ve iplerle görmek değişik gelmişti. Adımlarını ona yönlendirmiş olmasına rağmen, hala geldiğinin farkına varmamıştı.

"Kolay gelsin."

Duyduğu sesle birlikte mücadelesi de son bulmuştu. "Kaçırdım"

"Ne oldu? Neyi kaçırdın?"

"İlmeği..."

"Dikkatini dağıttığım için üzgünüm."

"Seninle alakası yoktu. Senden önce kaçırmıştım. Bir ihtimal yakalar mıyım diye peşindeydim."

"Niye ilmek nereye kaçmıştı ki?

"Bir alt sıraya..."

"Şimdi ne olacak?"

"Anneme müracaat. O çok yetenekli. Ben şimdilik küçükten öğreniyorum."

"Herkesin alanı farklı, annemde bu konuda uzman ne diyelim."

"Haklısın. En iyisi kaldırayım da daha fazla hasara mahal vermeyeyim."

Özenle düzelttiği örgüsünü, yine aynı özenle yerleştirmişti kutusuna. Elindeki dikkat kaynağı kalktığı anda da fark etmişti Kutay'ın getirdiklerini. Gözlerinin ışıltısı hissedilir gibiydi. Öyle büyük bir özlemle bakıyordu ki, çiçeklere.

Onun gözlerinde gördükleri ile elindekileri uzatmıştı sevdiğine "Senin için..."

"Benim mi? Neden? Bugün ne vardı ki?"

"Çiçekçinin önünden geçerken içimden geldi. Hem sana borçlu olduklarım düşünülürse bunlar onların yanında hiç kalır."

Eline aldığı çiçekleri koklamak için burnuna yaklaştırdığında güzel kokuların rahatlatıcılığıyla sarmalamıştı. Önceleri de birçok kişiden çiçek almıştı ama bunun kadar özel olanını hatırlamıyordu. Gerçi Kutay ne demişti *"Çiçekçinin önünden geçerken içimden geldi..."* Yani bu çiçeklere anlam yüklemesi için bir neden yoktu. Onun için sıradan bir şey yapmıştı. Acaba daha öncede başkalarına çiçek almış mıydı? Onun gibi biri almaz mıydı? Tabi ki de almıştı. Bu kadar etkileyici bir buketi seçebildiğine göre bu konuda bilgisiz olduğunu düşünülemezdi bile. Yine de çiçeklerin kokusu hala bu kadar tazeyken, genç adamı terslemek içinden gelmemişti. Açılan gözleriyle birlikte dökülmüştü sözler dudaklarından. "Teşekkürler..."

"Ne kadar şanssız çiçekler. Senin yanında sönük kalıyorlar."

Duyduğu iltifatla kızarmıştı yanakları. Oturduğu yerden kalkmaya çalıştığında elinde çiçekler işini zorlaştırmış, Kutay'ın yardımıyla ancak kalkabilmişti. "Solmasınlar diye suya koyalım."

"Sen dur ben getiririm."

"Yok ben gideyim. Zaten ayaklarımda uyuşmuş. İyi olur." Bunların hepsi bahaneydi aslında. Tek istediği odadan çıkmaktı. Onunla birlikteyken, büyüsüne kapılmak çok kolaydı. Kendine ne kadar söz vermiş olursa olsun, hemen bir yerden fire veriyordu. Yine böyle bir andı yaşadığı. Bu yüzdende ondan uzakta biraz nefes almaya ihtiyacı vardı. Çünkü onun eşsiz kokusunu duyarken, mantık başını alıp gidiyordu. Bu düşüncelerle sonunda mutfağa gidebilmişti. "Çiçekler için suya ihtiyacım vardı."

"Oy kızım, onlar ne güzel şeyler öyle."

"Gerçekten öyleler." derken tekrar burnuna götürmüştü kokularını duyumsamak için.

"Kız Sevim bizim oğlanı gördün mü?"

"Görmez olur muyum hanımım. Gerçekten çok güzeller."

"Onun eve çiçekle geleceğini rüyamda görsem inanmazdım."

Duyduklarıyla şaşkınlığı daha da artmıştı. "Nasıl yani?"

"Kızım Kutay çiçek alıp, gelecek erkeklerden değildir. Bunu ilk defa yapıyor. Sana verdiğinin kıymeti bil."

"Yani daha önce hiç mi almadı?"

"Benim bildiğim almadı. Bu konuda hiç babasına çekmemiş. Ahmet Bey her zaman çiçeklerle donatırdı evi. Zaten evin bahçesindeki her çiçekte emeği vardır. Bu evi sırf önündeki boş alan yüzünden almıştı. Sonrasında da sık sık buraya gelip, bu hale gelmesi için elinden geleni yaptı. Bu yüzdendir çiçeklere olan düşkünlüğüm. Onlarda görürüm Ahmet'i."

Kayınvalidesinin anlattıkları da, anlatırken ki ruh hali de çok özeldi. Hala eşinden bahsederken özlemi, sevgisi hissediliyordu. Ne çok isterdi aynı şekilde sevmek ve sevilmeyi. Bunun imkânsızlığını bilse de, bu güzelliği düşünmekten kendini alamıyordu. Hem Kutay'ın daha önce hiç çiçek almaması olayı da vardı kafasını karıştıran. Kutay'ın ilgili hallerine bir anlam vermekte de zorlanıyordu. Sanki o evdeki sözleri söyleyen o değilmiş gibi davranıyordu. Şimdi bile aklına geldiğinde kalbini kanatıyordu o sözler.

"İki günlük bir yabancı. Bundan öte bir şey değilsin..."

Kendisine çiçek alan da bu sözleri söyleyen de aynı adamdı. Hangisine inanacağını şaşırmıştı. Tek bildiği Kutay'a çok güvenmemesi gerektiğiydi. Bunun için kendine verdiği sözü tutacaktı ve zamanı geldiğinde bu evden gidecekti. Ama anın güzelliklerini, kalbinin bir köşesinde yalnız günleri için saklamaktan da kimseye zarar gelmezdi. Bu düşüncelerle vazoya yerleştirdiği çiçekleri, salonun en güzel köşesine yerleştirmişti.

Sonrasıysa keyifli geçen akşam yemeğiyle devam etmiş, Loya'nın kaçan ilmeği tekrar yakalanıp, yerine yerleşmişti.

"Nasıl yani bu bebek yeleği mi?"

"Niye beğenemedin mi?" Sesinde yaşadığı hayal kırıklığı hissediliyordu.

"Yok canım. Sadece çok küçük."

"Bak anne babamda benim gibi dedi." derken gülüyordu Tuğrahan.

"Senin kime çektiğin belli oldu bir tanem."

"Oğlum tabi ki de bana benziyor. Bundan şüpheniz mi vardı?" deyip yanında oturan oğlunun saçlarını karıştırmaya başlamıştı.

"Yok canım babayla oğul arasına girilmemesi gerektiğini bilecek kadar akıllıyız." derken Kutay ve Tuğrahan'ın yakınlığıyla keyifleniyordu.

"Sen ne demiştin oğlum?"

"Küçük dedim. Sonra aklıma arkadaşımın kardeşi gelince, bunun ona olacağını düşündüm. Kardeşlerimde doğduğunda çok küçük olacakları için annemin yeleğinin içine olurlar."

"Güzel çıkarımlar. Aferin sana."

Kutay karısının hiçbir konuda yorulmasını istemediğinden konuşmaya başlamıştı. "Loya her şeyin hazırı vardı. Neden kendini yoruyorsun ki?"

"Bebeklerimin benim emeğim olan bir şeyi giymelerini istemem kötü mü?"

"Tabi ki de kötü değil. Bu çok güzel ve ince bir düşünce. Sadece yorulmanı istemedim."

"Ben yorulmuyorum. İlk defa örgü sayesinde dinlendiğimi hissettim."

"Ne yani şimdi bunu örmek seni dinlendirdi mi?" derken şaşkındı.

"Ay Kutay senin anlamını zaten beklemiyorum. Bu yüzden de yorumlarını kendine sakla."

"Gel oğlum biz senin kalan ödevlerini yapalım. Anneni daha fazla sinirlendirmeyelim."

"Sayfa 55'tekini yapmıştık. Siz 56'dan devam edin." diyerek örgüsüne tekrar dönmüştü.

Selma Hanım farkında olmadan bir aileye dönüşen evlatlarına baktıkça daha da keyifleniyordu. Loya fark etmese bile, hep bu ailenin bir üyesiydi. Bu ona verilmiş bir ayrıcalıktan çok, onun hareketleriyle kazandığı bir şeydi. Onları izlemek yorgun kalbine en büyük eğlenceydi. Şimdi de çok sıradan şeyleri, gerçek evli çiftler gibi yaşıyorlar ama bunun farkına varamıyorlardı.

Üzerini değiştirmiş ve yatağa uzandığında, bugün hiçbir şeyi dert etmeden uyumak istiyordu. Kafasındaki düşünceleri sonra bir yoluna koymak en iyisiydi. Tam gözlerini yummak üzereyken açılan kapıya dönmüştü.

"Tuğrahan uyudu mu?"

"Uyudu. Gün geçtikçe uyuması daha da zorlaşıyor."

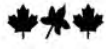
"Çünkü büyüyor. Büyüdükçe de erken yatmayı sorun etmeye başlıyor."

"Sen daha uyumamışsın."

"Uyumak üzereydim. Hadi Allah rahatlık versin."

"Sana da. Güzel rüyalar..."

Konuşmaların ardından hemen uykuya dalmıştı. Sonunda yine aynı kâbusların içinde bulmuştu kendini. *'Her yerde kan vardı. Bebeklerini kontrol etmek için elini karnına götürdüğünde bir boşlukla karşılaşmıştı. Ayakta duramayacağını hissedip, dizlerinin üzerine çökmüştü. Bağırmak istiyor ama sesi çıkmıyordu. Nefesinin kesildiği hissediyordu. Sanki yer ayaklarının altından kayıyor, zemindeki kan daha da artıyordu. Çok uzaktan bebek ağlamaları geliyordu. Ama onları göremiyordu. Sese doğru gitmek istese de, adım atamıyordu. Sesinin çıkması için son bir gayret daha sarf etmişti ama bu da küçük bir fısıltıdan öteye gidememişti. Bebekleri hala ağlıyordu. Onlar neredeydi? Bebeklerini istiyordu. Onlarsız yaşayamazdı. Ağzından tekrar aynı sözler dökülmüştü "Bebeklerim..." sonrasında yine aynı boşlukta çırpınmaya devam ediyordu. Çaresizliği karşısında ağlamak istiyordu. Sesler hala kulaklarındaydı. "Bebeklerim..."*

Kafasındaki düşünceler yüzünden uyuması hiçte kolay olmamıştı. Uykuyla uyanıklık arasında bir yerlerdeydi. Yine sesler duyuyordu. Kalbi hızlanmış, nefes alışı düzensizleşmişti. Son bir gayretle zaten zor daldığı uykudan kendini koparabilmişti. Ama sesler uyandığı halde kesilmemişti. Genellikle uyandığı anda her şey normalleşirdi ama sesler hâlâ devam ediyordu. Tamam da bu kabuslardan kurtulmuştu. Neden yine onu ziyarete gelmişlerdi ki? O anda sesin geldiği yeri fark ettiğinde panikle atılmıştı. "Loya!"

Yattığı yerden nasıl odaya geçtiğini bile anlamamış, o hızla çarptığı masanın bacağında oluşturduğu acıyı bile hissedemeyecek kadar telaşlanmıştı. Sonunda yatağa ulaştığında onu terden sırılsıklam bir şekilde sayıklarken bulmuştu.

"Bebeklerim..."

Kendinde değildi. Bu kâbusların insana nasıl işkence yaptığını çok iyi bilirdi. Loya'ya seslenmeye başlamıştı. "Loya! Kendine gel." Genç kadının gözünü açmadığı her an endişesi artıyordu. "Loya! Hadi ama..." derken bir yandan da omuzlarından sarsmaya devam ediyordu. Ama genç kadın iniltilerinden başka bir tepki vermiyordu. "Loyam lütfen kendine gel..." derken artan panik yapacaklarını da şaşırtıyordu genç adama.

Loya'nın gözlerinden boncuk gibi yaşlar dökülürken, tüm hücrelerinde çaresizliği hissediyordu. Sarsmaları biraz daha şiddetlenmişti. Sonunda gözlerinin hafifçe aralanmasıyla rahat bir nefes alabilmişti. "Çok şükür."

"Bebeklerim..." diyerek atılmıştı genç kadın.

"Sakin ol güzelim. Onlar iyiler. Bak..." diyerek Loya'nın tuttuğu elini, karnının üzerine götürmüştü. Aynı anda Loya'nın gözlerinden akan yaşlar daha da artmıştı.

"Bir tanem lütfen ağlama."

O anda dünyayla bağlantısı kesilmiş gibiydi genç kadının. Sadece bebekleri ve kendi vardı. Onların iyi olduğunu anlamaya çalışıyordu. Elinin altında küçük bir tepki bekliyordu. Sonunda beklediği tepkinin gelmesiyle, bu sefer gözyaşları mutluluğa dönmüştü.

"Hareket ettiler."

"Sakin ol güzelim. Onlar iyiler. Sadece annelerinin sakinleşmesini istiyorlar." Onun bu halleri kalbinin en derinlerine dokunmuştu. Gözlerinden akan yaşlara engel olamazken, öyle çaresiz hissetmişti ki. Kendi kâbuslarında bile böyle yoğun duygular yaşamamıştı.

"Kutay, bak onlar hareket ediyorlar." Kutay, Loya'nın elini karnına götürmesiyle biranda ne yapacağını şaşırmıştı. Genç kadının bunları bilinçsizce yaptığını bilse de, içindeki mutluluk kelebeklerine engel olamıyordu. Elinin altındaki kıpırtılar ve elinin üstündeki sevdiğinin sıcaklığıyla mest olmuştu. Hayatındaki en güzel anlardan birini yaşıyordu.

"Evet bir tanem hareket ediyorlar. Biz iyiyiz anne diyorlar."

"Öyle diyorlar değil mi?" Nemli kirpiklerinin arasından, kocaman açılmış gözleriyle, Kutay'ı ne kadar sarstığını bilmeden bakıyordu.

"Tabi ki öyle diyorlar. Onlar senin her hareketini hissederler."

"Çok korktum Kutay." derken bir yandan da kollarında olduğu adama daha da sokularak, onun sıcaklığına ihtiyacı olduğunu hissettiriyordu. Bunu anladığında genç kadını daha da kuvvetli göğsüne bastırmıştı. "Geçti bir tanem. Hepsi kâbustu geçti."

"Gerçek gibiydi. Her yer kandı. Bebeklerim karnımda yoktu. Bebeklerimin sesleri geliyordu ama onlara ulaşamıyordum. Adımlarımı atamıyordum. Sesim çıkmıyordu..." Konuşmaları sırasında her şeyi yeniden yaşıyormuş gibiydi.

"Tamam geçti gitti."

"Onlara bir şey olmayacak değil mi?"

Ah bu soruya gerçekten cevap verebilseydi. Kendisi de aynı kâbuslarla kıvranıyordu. Öncesinin acısı hâlâ yüreğinde tazeydi. Bir ikincisinin olması ihtimalini bile düşünmek istemiyordu. "Olmayacak bir tanem. Onları kucağına alacaksın. Hem Asel'imizi hem de Arhan'ımızı göreceğiz."

"İnşallah Kutay... İnşallah..."

Kollarındaki kadının terden sırılsıklam olduğunun farkında olduğundan, üzerini değiştirmesine yardım etmiş ve güven veren bir sesle "Hadi bakalım uzan ve tekrar uyumaya çalış." diyerek yorganı üzerine örtmüştü.

"Uyumak istemiyorum. Yine aynı kâbusu görürsem..."

"Görmeyeceksin. Sana söz veriyorum."

"Nasıl emin oluyorsun?"

"Sadece bana bunu fısıldayan meleğin sesine kulak veriyorum."

O anda ikisi de Kutay'ın neden bahsettiğini anlamış ve o güne gitmişti.

İkisi de uyuyalı çok olmamıştı ki, yanındaki kıpırtıların artmasıyla gözlerini açmıştı Loya. Açtığı anda da yanında Kutay'ın çırpınmasına tanık olmuştu. Tanıdığı güçlü, kuvvetli adamdan ziyade, savunmasız küçük bir çocuk gibiydi. Kafası oradan oraya savrulurken, ağzından da anlaşılmayan kelimeler dökülüyordu.

"Hayır..."

"Bırakma..."

"Olmaz..."

Hiçbirinde ne demek istediğini anlamamıştı. Koluna dokunup seslenmiş ama genç adamın bu kadar cılız bir dokunmayla kendine gelmeyeceğini de anlamıştı.

"Kutay kendine gel."

Çırpınmalar ve hafif inlemeler devam ederken, Kutay'da uyanma belirtisi yoktu.

"Benim suçum. Her şey benim suçum."

"Kutay aç gözlerini." derken paniği de son noktaya gelmiş, bunun verdiği kuvvetle daha da hızlı sarmıştı genç adamı. Birkaç saniye içinde de bunun faydasını görmüş ve gözlerini açmıştı Kutay.

"Nihayet." derken rahat bir nefes almıştı. Onun açılan gözlerindeki korkuysa tekrar rahatlığın yerini huzursuzluğa bırakmıştı. Gözleri anlamsız bakıyordu. Sanki hâlâ uyanmamış gibiydi. Ellerini iki yanağına koyup, kendisine bakmaya zorlarken, yatakta oturur hale gelmişlerdi. Gözlerinin içine bakarak sesleniyordu. "Kutay, lütfen kendine gel." Seslenmeleri karşılık görmüş ve sonunda gözleri daha da anlamlanmış ve en sonunda kendisini gördüğünü fark etmişti. İşte o zaman gerçekten rahat bir nefes alabilmişti.

"Geçti Kutay. İyisin... Buradasın..."

"Geçmedi... Geçmeyecek..."

"Geçecek Kutay. Kendine inanmalısın. Geçeceğine inanmalısın."

"Korkuyorum. Uyumaktan çok korkuyorum."

"Bak ne kadar terlemişsin. Üzerini değiştirmen lazım. Bekle de sana kuru bir şeyler getireyim." Sonrasında yardımıyla üzerindekileri değiştirmişti.

"Hadi bakalım uzan ve tekrar uyumaya çalış."

"Uyumak istemiyorum. Yine aynı kâbusu görürsem..."

"Görmeyeceksin. Sana söz veriyorum."

"Nasıl emin oluyorsun?"

"Sadece bana bunu fısıldayan meleğin sesine kulak veriyorum."

"Biliyor musun o melek doğru söylemiş." Melek kelimesinin üzerine yaptığı vurgudan kimden bahsettiği açıkça anlaşılıyordu. Onun kendisine böylesine güzel hitap etmesi, gergin sinirlerine ilaç

gibi gelmişti. Kutay hâlâ konuşmaya devam ediyordu. "Ben o günden sonra o kâbusları tekrar görmedim."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Sen de görmeyeceksin. Şimdi uyumaya çalış, tamam mı?"

Yataktan kakmaya hazırlandığı anda kolunu tutan elle olduğu yerde kalmıştı.

"Gitme..."

Duyduğundan emin olamıyordu. Gerçekten sevdası ona "Gitme" demiş miydi? Yoksa bu da aklının ona yeni bir oyunu muydu? Bunun gerçekliğini anlamak için onun kendisine bakmasını sağlamıştı. "Bunu gerçekten istiyor musun?"

Konuşmaya gücü bile yoktu genç kadının. Zaten bu tek kelimeyi söylemek bile ne kadar zor olmuştu. Bunu tekrarlamak yerine kafasının hafif hareketiyle istediğini bir kez daha dile getirmişti. Aldığı bu sessiz onay Kutay için dünyalar kadar değerliydi.

Yatağa tekrar yerleşirken, Loya'nın kendine sokulmasıyla derin bir nefes almıştı. Onun kokusuna bu kadar alışmış olması da ne kadar garipti. Aldığı nefeste onun kokusunu duyumsadığında tüm sinirleri, sıkıntıları ortadan kalkıyormuş gibi hissediyordu. Loya onun için doğal bir yatıştırıcı gibiydi. Birkaç dakika sonra kollarındaki kadının rahatlamasını hissetmiş, onun kendisine daha da sokulması ile de aylardır hasret kaldığı yakınlığa kavuşmuştu.

Loya'nın nefes seslerini dinlerken yine o güne gitmişti. O gün kendisi de aynı kelimeyle ona seslenmişti. *"Gitme..."* Bu kelimeyi duyan Loya ona daha sıkı sarılmıştı. Böylelikle de hayatında ilk defa bu kadar rahat bir uykuya dalmış ve sabah kalktığında kendini ilk defa dinlenmiş hissetmişti. O an bile anlamamıştı bu iyileştirici gücün kalbine etkisini. Nasıl bu kadar bakar kör olmuştu, aklı bir türlü almıyordu. Düşündükçe ne çok şey hatırlıyordu ikisiyle alakalı. Bu da o anlardan küçük bir parçaydı ama anlam bakımından tarif edilemezdi. Kendisi de uykuya daldığında hâlâ genç kadını kollarında tutuyordu.

Sabah gözünü çalan telefon eşliğinde açmıştı. Gözleri tam açılmadan el yordamıyla bulduğu telefona, daha kim olduğuna bile bakmadan cevap vermişti. "Alo..."

"Merhaba Ferit."

"Ceylan?"

"Ne oldu başka birinin mi aramasını bekliyordun?" derken duyacaklarına odaklanmıştı.

"Yok canım sadece daha uyanmamıştım. Ne kadar erkencisin."

"Ben güne erken başlarım, geç başlayıp da, bir anını kaçırmayayım diye."

"Sendeki bu enerji ile tek dakika bile kaçırmazsın ki..."

"Senide uyandırdım. Kusura bakma."

"Ne kusuru güzelim. Zaten kalkacaktım. Biliyorsun erken mesai yapanlardanım. Öyle lüksüm yok saatlerce yatma gibi."

"Bugün görüşecek miyiz?"

"Öğle yemeğine ne dersin?"

"Gelemem. Aysen'e sözüm var. Senin hakkında beni sorguya çekemedi ya, çatladı."

"Öyleyse çıkışta hastaneye gel. Oradan birlikte çıkarız."

"Olur. Bana uyar."

"Tamam akşam görüşürüz."

"Görüşürüz Ferit."

Yataktan daha kalkmamış olsa da, artık tamamen uyanmıştı. Tavana diktiği gözleriyle hayatının yeniden şekillenmesini düşünüyordu. Kendisi bile farkına varmadan, içeri süzülmüştü genç kız.

Aynı zamanda Ceylan'ın olayları başkasından öğrenmesini istemediğinden, her şeyi ona anlatmayı planlıyordu. Bunun için gerekli ortamı bekliyordu. Ona gerçekleri anlatmadığı her dakika kendini kötü hissediyor, onu kandırdığını düşünerek, huzursuzluğu artıyordu.

Ayrıca bugün başka bir düşünülecek konuyla daha karşı karşıyaydı. Loya'nın kontrol için gelmesi gereken gündü. Gelip gelmeyeceği hakkında hiçbir bilgisi yoktu. Zaten gittiğinden beri geçen sürede sadece bir kez telefonla görüşmüşler. Onda da durumu hak-

kında bilgi alıp, o evde rahat olup, olmadığını öğrenmişti. Seçtiği yolda ona karışmak istemiyordu. Bu yüzden de arayıp, aralarında huzursuzluğa neden olmak en son isteyeceği şeydi. Genç kadının üzülmesini değil, mutlu olmasını istiyordu. Bunun da tek çaresinin o adam olduğunu biliyordu.

Gözlerini daha açmadan bazı şeylerin garipliğiyle sarmalanmıştı. Yok gariplikle değil de, bu birinin gerçekten onu sarması gibi bir şeydi. Gözlerini yavaşça açtığında, Kutay'ın kollarıyla sıkı sıkı kuşatıldığını anlamıştı. Başta şaşırmış olsa da, sonunda aklına üşüşen gecenin görüntüleriyle hatırlamıştı, bulundukları durumun nedenini. Ona *"Gitme"* demiş, Kutay'da onu dinleyip, yanında uyumuştu. Şimdi kendini çok daha iyi hissediyordu. Bu da o saatten sonra daldığı rahat uykunun eseriydi.

Tamam gece her şey normal görünüyor olabilirdi ama gündüz gözü hiç öyle demiyordu. O korku ve gecenin sessizliği bu yakınlığı sağlamış olsa da, şimdi ağaran günle birlikte bu yakınlıktan ayrılması gerekiyordu. Mantığına kulak vererek, yavaşça kıpırdanmaya başladığında, Kutay'ın daha da sıkı sarılmasına neden olmuştu. Tekrar kalkmaya çalıştığında Kutay'ı uyandırmayı başarmıştı.

"İyi misin Loya?"

"Evet çok iyiyim. Sadece her tarafım tutulmuş. Bu yüzden kalkmak istedim."

"Affedersin o kadar sıkı mı tutmuşum? Özür dilerim." diyerek kollarını gevşetmişti.

Yataktan kalkıp "Özür dilemene gerek yok. Ben gidip, üzerimi değiştireyim de kahvaltıya inelim. Sen de hazırlansan iyi olur. Geç kalacaksın." Sözlerini bir çırpıda söylemiş ve hemen elbiseleriyle banyoya koşmuştu. Yüzüne değen buz gibi sularla kendine geldiği anda, bugün Ferit'e gitmesi gerektiğini hatırlamıştı. Bir yanı bunu Kutay'a söylemesi gerektiğini fısıldarken, diğer tarafı 'hiçte bile söylemesen de olur' diyerek karşıt görüşleriyle ortaya çıkmıştı. Sonunda mantıklı olana karar verip, odaya girmişti. Neyse ki, Kutay'da giyinmiş ve onu bekliyordu.

"Giyinmişsin." Sözler dudaklarından döküldüğü anda yaptığı hatayı anlamıştı ama iş işten de geçmişti.

"Neden üzüldün mü?" derken çapkın bir şekilde karşındaki kadına bakıyordu.

"Saçmalamayı kes Kutay."

"Tamam kesiyorum. İşin aslı senin işinin ne kadar süreceğini bilemediğimden misafir odasını kullandım."

"İyi yapmışsın. Benimde seninle konuşacaklarım vardı."

"Evet dinliyorum hayatım."

"Kutay seni bir kez daha uyarmama gerek var mı? Aslında ne kadar zeki olduğun göz önüne alınırsa, uyarmama gerek olmamalı."

"Tamam sustum. Devam et."

"Bugün doktor kontrolüm var."

"Kontrole mi gideceksin?" Bebeklerini görme düşüncesiyle gözleri parlamıştı. "Senin için hemen bir randevu ayarlatırım."

Duyduğuyla sinirleri de ayağa kalkmaya hazırlanmıştı. "Ne demek senin için randevu ayarlatırım? Benim zaten bir randevum var."

"Loya benim sabrımı mı sınıyorsun? O adamın senin için duygularını bilip, seni muayene etmesine nasıl izin veririm?"

"Senden izin istediğimi sanmıyorum." derken kararlı bir tutum sergiliyordu.

"Ben de sana bu konudaki net fikrimi söylediğimi düşünüyorum."

"Bugün o kontrole sen istesen de istemesen de gideceğim."

"Loya lütfen bu konu hakkında tartışmayalım."

"Tartışalım efendim." derken meydan okuyordu.

"Loya lütfen..."

"Kutay, sana buraya gelmeden önce, sunduğum şartlara verdiğin yanıt hâlâ aklımda. Bu yüzden, ya benim kontrol için Ferit'e gitmeme izin verirsin ya da olacaklara katlanırsın."

Katlanması gereken şeyin ne olduğunu çok iyi bildiğinden, bu tehdit karşısında boynu kıldan inceydi. İçindeki kabaran kıskançlığı bir kenara koyup, karısının isteğini yerine getirecekti. Bundan kaçışı yoktu. Sıkıntılı bir şekilde aldığı nefesi, yine sıkıntılı bir şekilde vererek "Tamam senin dediğin gibi olsun ama ben de geleceğim." diyebilmişti.

Loya duyduklarının gerçek olup, olmadığından emin olmak için tekrar sorma gereksinimi hissetmişti. "Sen de mi geleceksin?"

"Evet ben de geleceğim. Benim de şartım bu. Kabul edersen."

Kabul etmek mi? Bunu ne kadar istediğini ah bir bilseydi. Kaç kez ikizlerini onunla izlediğini hayal etmişti. Kaç kez bunun rüyasını görmüştü. O masada yatarken, bunun eksikliğini ne çok hissetmişti. Şimdi Kutay ona *"Kabul edersen"* mi diyordu? Bu aylardır beklediği bir şeydi. Bir rüyasının daha gerçeğe dönüşmesiydi. Yine de bunu karşısındaki adamın bilmesine gerek yoktu. Bu yüzden de sanki duyduğu normal bir şeymiş gibi ayarladığı ses tonuyla konuşmaya başlamıştı. "Sıkılmazsan gel."

Sıkılmak mı? Böyle bir anda sıkılacak kadar da kafayı yememişti. Elinin altında onların hareketini hissettiği anda, nasıl göründüklerini merak etmişti. Onunla birlikte, ikizlerini gördüğünü hayal etmişti. Tamam Ferit'in odasında göreceklerdi ama hayali gerçek olduktan sonra bunun da bir sakıncası yoktu. Tabi işin boyutu değişmedikten sonra. O kısımda kimse onu ikna edemezdi. Kesinlikle doğumda olmayacaktı Ferit. Gerekirse bunu garanti altına alacaktı.

"Bunun benim için ne büyük bir zevk olduğunu anlatmaya kelimeler yetmez." derken samimiyetini karşısındaki kadının hissetmesini diliyordu.

"İyi öyleyse beni işyerimden alırsın, birlikte gideriz. Son randevu benim, ona göre gelirsin. Tabi işlerini ayarlayabilir misin bunu bilmem?"

"Saatinde orada olacağım."

"Bu konuda hallolduğuna göre aşağı insek iyi olur. Ben kurt gibi açıktım."

Söylene söylene inen karısının arkasından onu izlemek ne kadar keyifliydi. Aylar önce yemek konusundaki ihmalkâr kadın sanki o değilmiş gibi, şimdi her sofrada iştahıyla herkesi kendine hayran baktıran birine dönüşmüştü.

Bu sefer işyerine kendisini şoförün götürmesine izin verecekti. Geçen sefer her ne kadar Kutay'ı sinir etmek için böyle bir şey yapmış olsa da, bunu tekrar etmek gibi bir düşünce içinde değildi. Bu yüzden kahvaltıdan sonra hazırlanıp, aşağı indiğinde gözleri İzzet Bey'i aramış ama bir türlü bulamamıştı. Son çare olarak Selma anneye sormaya karar vermiş ve salona doğru yönlenmişti ki, ardından gelen ses biranda korkmasına neden oldu.

"Birine mi bakıyordun?"

"Sen daha gitmedin mi?"

"Gitmek mi? Sanırım bugün seni işyerinden almam gerekiyor. Demek ki, bugün oraya gideceksin. Seni tekrar tek başına göndereceğimi sanmadın değil mi?"

"Ama ben-"

"Kendin gider miydin?"

"Haa... haa... Çok komik. Hem ben İzzet Bey'e bakıyordum."

"Eğer müsaadeniz olursa sizi ben götürmek isterim Loya Hanım. Bugünlük şoförünüz olarak beni kabul edebilir misiniz?"

"Tamam da pasta evi senin iş yerine ters. İşe geç kalırsın."

"Bırak orasını ben düşüneyim. Şimdi hazırsanız çıkabiliriz küçükhanım."

"İyi öyle olsun şoför bey. Çıkalım."

Yol boyu ikisi de sabahki konuyu açmak istese de, yapamamıştı. Kutay onu tekrar sinirlendirmek istemiyordu. Son araba yolculukları aklına geldiğinde de, ağzını kapalı tutması gerektiğini hatırlıyordu. Loya ise yaşadıklarının tuhaflığını düşünmekten başka bir şeye yönlenemiyordu. Sonunda sessiz geçen yolculuğun ardından gelmişlerdi pastanenin önüne.

"İçeri gel de, sevdiğin tatlılardan bir paket hazırlayayım."

"Bak bu teklif reddedilecek gibi değil ama sonra geleceğim için hakkımı o zamana saklı tutmak istiyorum. Tabi teklifin hâlâ geçerli olursa?"

"Teklifimin vakti dolarsa, sen de parayla alırsın." Yüzündeki eğleniyormuş ifade Kutay'ın çok hoşuna gitmişti.

"Tamam da insan karısının işyerinden parayla bir şey alırsa, tüm çalışanların dedikodu malzemesi olur. Hem sana da cimri derler."

"Desinler. Benim için sorun değil."

"Olsun ben yine de senin teklifinin geçerli olduğunu kabul edeceğim."

"Tamam şoför bey geçerli olacak. Neticede bugünkü iyiliğinizin karşılığı olmalı."

O iyiliğin karşılığını başka şekillerde istese de, şimdilik bunun için beklemesi gerektiğinin bilincindeydi. Bu yüzdende hiç değilse, tatlılarla tatlanmak en iyisiydi. "Hadi görüşürüz."

"Hayırlı işler."

Giden arabanın ardından dakikalardır baktığının farkında bile değildi. Seda yanına gelmiş olmasa daha da farkında olmayacaktı.

"Bakıyorum da hemen kocanı özlemeye başlamışsın."

"Kim demiş?"

"Güzelim dakikalardır arabasının ardından bakıyorsun. Bunun başka açıklaması var mı? Varsa söyle de bilelim."

"Sedaaa!"

"İyi tamam sustum. Hadi içeri geçelim. Yeni bir sipariş geldi. Belki senin ilhamın bu kadar üstündeyken, onlar için güzel şeyler düşünürsün."

"Teması ne?"

"Doğum partisi"

"Doğum mu?"

Arkadaşının gözlerinin ışıltısından anlaması gerekeni anlamıştı. "Haline bakılacak olursa, şimdiden kafanda örnekler dolaşmaya başlamış gibi."

"Biliyor musun ben kendim için hiçbir şey düşünmedim."

"Boşuna dememişler terzi kendi söküğünü dikemez diye. Merak etme seni mahrum bırakmayız. Sana en güzelini yaparız."

"Yaparız değil mi?"

"Tabi ki de. Ama şimdi öncelik başka bir çiftin. Onlarla ilgilenmeliyiz."

Sonrasını hatırlamıyordu. Öyle güzel şeyler ortaya çıkmıştı ki, siparişi isteyen çift gördüğünde bayılacaktı. O anlarda yüzlerinin şeklini görmeyi ne çok isterdi. Ama kendini yormama konusundaki sözünü tutacaktı. Bu yüzden de onlar geldiğinde orada olamayacaktı. Hiç değilse, kafasındakileri şekle dökebilmenin haklı gururu vardı şu an üstünde.

"Müthiş oldular. Her yaptığından sonra daha iyisi olabilir mi diye düşünüyorum? Ama sen her seferinde olabileceğini kanıtlıyorsun. Artık ellerinin sihirli olduğuna inanıyorum."

"Ellerim sihirli değil de, bu işi çok severek yapıyorum. Sanırım olayın özü burada yatıyor."

"Sen öyle diyorsan... Kontrol öncesi prensesimle prensim nasıllar bakalım?

"İyiler Seda Teyzesi. Ellerinden gelse hemen gelmeyi düşünüyorlar."

Seda, Loya'nın karnına eğilmişti. Sanki onu gerçekten duya-

caklar gibi sözlerini de sıralıyordu. "Hey o kadar aceleci olmayın. Daha vaktiniz varken oranın tadını çıkarın. Bak doğduğunuzda buna memnun olmayacaksınız. Karnınız acıkacak, ikiz olduğunuz için sıra bekleyeceksiniz. Üstelik gazınız olacak. Bunun için sıkıntılı zamanlar geçireceksiniz. Üstelik ne zaman uyumanız gerektiği konusunda bir karar verene kadar yorgun düşeceksiniz."

"Sedacım ne yapıyorsun hayatım. Bu seferde doğmak istemeyecekler." derken suratında hafif bir tebessüm eşlik ediyordu konuşmasına.

"Merak etme onlar akıllı bebekler. Teyzelerinin ne dediğini anlamışlardır."

"Kızım sen hiç aşermiyor musun?"

"Aşermek mi? Yoo..."

"İnsan şöyle gecenin bir yarısı bir şey ister de, Kutay Bey'i semt semt sabaha kadar dolaştırır."

Kutay Bey kendisi için sabaha kadar dolaşacak. Bunu rüyasında görse inanmazdı. Böyle bir şeyin riskini bile almaya değmezdi. Zaten her şey önüne seriliydi. Hamileliği boyunca da öyle canı bir şeyi çok istememişti. Aşerme diye bir şey varsa, daha onun yanına uğramamıştı. Zaten uğramasa iyi ederdi. Onun sabahlara kadar istediğini bulmak için dolaşacak bir kocası yoktu. Bunun teyit edildiğini görmeyi de istemiyordu.

"Her şey elimin altında, daha ne isteyim ki Seda?"

"Hiç nazlı bir hamile değilsin. Kuzenim, kocasına hamileliği boyunca kök söktürmüştü. Yazık adam istediklerini bulmak için ne kadar çok uğraşmıştı. Birinde bile gıkı çıkmamıştı. Allah her kocaya senin gibi hamile eş nasip etsin. "

İkisi de gülmeye başladığı anda, içeri birinin girdiğinin sinyali sesi duyup, o tarafa dönmüşlerdi. Geleninse iyi insan lafının üstüne geliri doğrulayan Kutay olduğunu anlamışlardı.

"Erkencisin."

"İstersen gideyim, sonra geleyim." diyerek şaka yollu geri geri gitmeye başlamıştı.

"Gelmişsin. Bari o kadar yolu tekrar gitme." derken yüzündeki tebessüme engel olamamıştı.

"Bana acıdığın için teşekkür ederim. Hem söz verdiğin tatlılardan yemem zamanımı alır bilirsin."

İkilinin birbiri ile tatlı atışmalarını izlemek Seda'nın çok hoşuna gitmişti. Onları böyle görmeyi uzun zamandan beri bekliyordu. Başlarda tuhaf bulduğu evliliğin, son durumu çok hoşuna gidiyordu. "Sen dur Loya. Ben hallederim. Sen biraz dinlen. Hem sana da sevdiğin kurabiyelerden getireyim."

"Seda ye ye, sonunda yarım dünyadan tüm dünyaya transfer olacağım."

"Sen her halinle güzelsin. Hem yarım dünya falan da değilsin."

"Senin gözlerin hipermetrop olmuş. En iyisi gel senide hastaneye götürelim."

"Yok canım, benim gözler ne hipermetrop ne de miyop. Maşallah gayet sağlıklı gözlere sahibim." deyip giderken bir yandan da gözlerini kırpıştırmayı ihmal etmemişti.

Gülerek arkadaşının arkasından bakarken, yanına yaklaşan Kutay'ın sıcaklığını hissetmişti. Kafasını çevirdiğinde de çok yakınında olduğunu görüp, heyecanlanmaya başlamıştı. Son anda kendini toparlayıp, yandaki masayı işaret etmiş ve oraya geçmelerini sağlamıştı.

"Senin bu tatlı düşkünlüğüne şaşırıyorum. O kadar yediğin halde bu haldesin ya. Şanslısın ne diyeyim." Sözler ağzından çıktığı anda yanlış konuştuğunu anlamıştı. Yine onu havluyla odanın ortasında gördüğü güne dönmüştü. Yüzünün hafif pembeleştiğine de emindi. Neden çenesini tutamıyordu ki? Varsın ne yerse yesindi. Ona mı kalmıştı sanki adamın fit vücudundan bahsetmek. Kutay'ın yüzündeki hoşnut ifade de daha da sinir bozucuydu. Ona bu imkânı kendi sağladığına göre hayıflanmasının da bir anlamı yoktu. Yine de sözlerini toparlama gereği hissetmiş gibi devam etmişti konuşmasına "Yani zayıfsın demek istedim."

Onun sözleri söylerken ki yüzünün aldığı şekle bayılmıştı. Vereceği tepkiden korkmasa o elma yanaklarından küçük bir öpücük çalmayı bile düşünürdü ama şimdilik bunlar gelecek güzel günlerin getireceği şeylerdi.

"Bende öyle anladım zaten."

Yüzündeki ifade başka şeyler söylese de, o anlarda bunu düşünmemek en iyisiydi. Tam o anda elindeki tabaklarla gelen Seda'da yardımına yetişmişti. Tatlıları bir bir midesine götüren Kutay'ı izlemek kadar eğlenceli bir şey yoktu.

"Senin yüzünden iflas edeceğim."

"Ne yani, yediğim iki dilimi mi çok gördün?"

"İki dilim mi? Neredeyse bir kilo yedin."

"Tamam canım neyse parası veririm. Yeter ki, sen iflas etme." Sözleri söyleyişinin muzipliğine, elini cüzdanına atması da eklenince Loya'nın gülmesi daha da derinleşmişti.

"Tamam, bu seferlik de benden olsun. Sonrasını zamanı gelince düşünürüz."

"Gerçekten gönlünüz çok bol Loya Hanım. Bu güzellikleri bana ikram ettiğiniz için çok teşekkürler."

"Ne demek efendim. Lafı bile olmaz. Ama siz böyle yemeğe devam ederseniz, ikizlerin kontrol saati geçecek."

Ah keşke geçse de, başka doktora görünmek için bahaneye sahip olsalardı. Bunun için değil bir kilo, kilolarca tatlı yemeğe razı gelebilirdi. Ama Loya'nın damarına basmanın kendisine dönüşünün kötü olacağını öğrendiğinden "Ben hazırım. Hadi kalkalım." diyerek hareketlenmişti.

Sonrası ise hastaneye giderken ki sıkıntılı yolculuktu. Orada tekrar Ferit'le karşılaşacak olmak gerilmesine neden oluyordu. Üstelik o adamın karısına âşık olduğunu bilerek, kontrolü yapmasını da erkeklik gururuna yediremiyordu. Fikir belirtme şansı olmadığı içinde, susmanın en iyisi olacağını bilecek kadar Loya'sız kalmıştı. Tekrar aynı şeyleri yaşamamak için varsın erkeklik gururu birazcık ezilsindi. Ucunda kazanacağı büyük ödülün yanında lafı bile olmazdı.

Yolda hesaba katmadıkları bir kaza sonucu biraz beklemek zorunda kalmışlardı. Bu yüzden de randevu saatine gecikmişler, arabadan indikleri gibi hızla odaya doğru yönlenmişlerdi. Kapıyı açtıkları anda da toparlanmakta olan Ferit'in şaşkın yüz ifadesiyle karşı karşıya kalmışlardı.

"Geldiniz!" derken şaşkındı.

"Kusura bakma Ferit. Yolda bir kaza olmuş. Bu yüzdende biraz geciktik. Hem geldiniz de ne demek? Tabi ki de geleceğiz, benim doktorum sensin."

Ferit, Loya'dan çok Kutay'ın yüzünden bir şeyler anlamak ister gibiydi. Onun tepkisizliği şaşırtsa da, Loya gelmişse, muayene etmekten başka şansı yoktu.

"Sen öyle diyorsan..."

"Tabi ki öyle diyorum."

"Eee görüşmeyeli nasılsın bakalım ikiz annesi?"

"Çok iyiyim. Geçen gün yorulduğum için biraz sıkıntı çektim ama sonrasında dersimi aldım."

"Sana yorulmaman konusundaki sözlerimi tekrar hatırlatmam gerekmiyor, değil mi?"

"Aslında hatırlatsan iyi olur. Bu karıncanın durmaya niyeti yok." diyen Kutay, Loya'ya bakmaya başlamıştı.

"Bana karınca diyene bak. Asıl sensin karınca."

"Tamam karıncanın kim olduğu konusunu bir kenara bırakıp, ikizlerin durumuna baksak iyi olacak. Sen masaya geçsen iyi olur Loya." diyerek karınca savaşım sonraya erteletmişti Ferit.

"Yardım edeyim." diyerek hemen yanında belirmiş, ultrason masasına çıkması ve karnını açmasında da yardımını esirgememişti. O anlarda ilk defa Loya'nın hamile karnını görmenin mutluluğunu yaşıyordu. Dediği gibi kocamandı karnı. Bunu sesli dile getirse, kesin Loya'dan temiz bir dayağa hazır olması gerekirdi. Yine de öyle güzel görünüyordu ki. Hele heyecanlı heyecanlı, daha açılmamış ekrana bakması yok muydu... Kelimeler anlatmaya yetmezdi.

İşlerini bitiren Ferit'te yerini alınca, ikizleriyle ilk buluşması için aralarında bir engel kalmamıştı. Nefesini tutarak, ekranda beliren şekillere bakmaya başlamıştı. Aynı anda gelen kalp sesleriyle de ne düşünüp, ne hissedeceğini şaşırmış bir halde ekrana bakakalmıştı.

"Evet, ikizlerinizin rahatları yerinde görünüyor. Bakın Asel Hanım elini başının altına koymuş. Şimdiden rahatına düşkün olacağı belli."

Kutay karşısındakinin Ferit olduğunu bile unutmuş bir halde konuşmaya başlamıştı. "Şu elimi?"

"Evet eli. Bakın burada da Arhan beyimiz var. Surat ifadesine bakılırsa, uyumak üzere."

"Bak Kutay esniyor..."

"Evet hayatım görüyorum." derken, kalbide hızım artırmıştı.

"Ayaklarım da gördün mü?"

"Görmez olur muyum?"

Gördüklerine büyülenmiş gibi bakmaya devam ediyordu. Kendi canları, sevdiğinin karnında büyüyordu. Bundan daha büyük bir mutluluk olamazdı.

"Sanki Asel sana benziyor gibi ne dersin Loya?"

"Bana mı benziyor? Atıyorsun Kutay. Ultrason görüntüsünden benzeteni de yeni görüyorum."

"Doğduğunda haklı olduğumu göreceksin."

"Onu o zaman düşünürüz."

İkilinin keyifli konuşmaları Ferit'i gülümsetmiş, gördükleriyse Loya'nın adına sevinmesine neden olmuştu. Hem önceki kadar canı da yanmıyordu bu sahne karşısında. Bu da düşünmesi gereken başka bir konuydu. Onlara bakarken, kendi bebeğinin de büyümesini izlemek istediğini düşünmüştü. Biranda masada yatan kadının Ceylan olduğu gelmişti gözünün önüne. Nasılda güzel görünüyordu siyah saçlısı.

"Hey sana sesleniyorum Ferit. Daldın gittin."

"Pardon aklıma bir şey gelmişti de."

"Bir sorun yok değil mi? Sen öyle bakmaya başlayınca korktuğumu biliyorsun."

"Korkmana gerek yok ikiz annesi. Her şey yolunda ama kendini yormama konusunda daha dikkatli olsan iyi olur. Ayrıca yürümelere devam etmelisin. Bunun senin için iyi olacağını söylemiştim."

"Sen merak etme Ferit, hepsiyle yakından ilgileneceğim." diyerek Ferit'e dönmüştü Kutay.

İki erkekte o an dikkatli bir şekilde birbirine bakmıştı. Gözleriyle birbirlerine neler anlattıkları ise Loya için hep sır kalacaktı.

Ultrason kısmı bittiği anda karnındaki jeli temizlemek için uğraşmaya başlamıştı. Onun yüzünün şeklinden bundan hoşlanmadığını anladığı anda, elindeki havlu peçeteleri alıp, devamını karısının şaşkın bakışları ve etkisiz itirazları eşliğinde getirmişti Kutay.

Sonunda bu işi de halletmişler ve Ferit'in karşısındaki koltuklarda yerlerini almışlardı. Aynı anda da Loya'nın sözleri ortama bomba gibi düşmüştü.

"Ferit doğumumu senin yaptırmanı istiyorum."

Her iki erkekte aynı anda "Hayatta olmaz" diyerek seslerini yükseltmişler, ikisinin de aynı tepkiyi vermesi Loya'nın şaşkın şaşkın bakmasına neden olmuştu.

"Ama Ferit baştan beri doktorum sensin. Bunu istemek hakkım."

"Kesinlikle hayır Loya! Kontrollerine yardımcı olmak başka, doğumunu yaptırmak başka!"

"Ama bunda ne var ki? Sayısız kadının doğumunda bulundun. İkizlerimle başka birinin elinde olmak istemiyoruz."

Sinirden suratının rengi kırmızıya dönmüş olan Kutay, sakin-

leşmeye çalışmak için derin derin nefes alıyordu. Ağzından çıkacak sözlerin çok kırıcı olmasından korktuğundan konuşmamayı seçmişti. Karısı nasıl bu kadar mantıksız bir şeyde ısrar ediyordu, aklı almıyordu. Ayrıca Ferit'in de kendi gibi düşünmesine çok şaşırmıştı. Onun sırf kendini sinir etmek için buna evet diyeceğini düşünürken, kendisi gibi bu olaya şiddetle karşı çıkması onun hakkındaki düşüncelerini tekrar değerlendirmesi gerektiğini bir kez daha göstermişti.

"Israr etsem."

"Israrların sonuçsuz kalır. Benim bu konudaki düşüncem budur. Bunun dışmda bir şeye de evet diyeceğimi hiç sanmıyorum."

"Loya sabrımı zorlamaya çalışıyorsan, benim de bir erkek olduğumu hatırlatmak zorunda kalabilirim." diyebilmişti Kutay.

"Neden senin sabrını zorlayayım ki?" Masumca konuşmasına rağmen, bu olayla eğlendiği çok belliydi.

"Sen neden olduğunu çok iyi bilirsin, küçükhanım."

"Ama bilmiyorum."

"Yok, Loya sinirlenmeyeceğim."

"Kutay Bey merak etmeyin. Benim baştan beri böyle bir düşün4

Sonunda birbirleri ile olan soğuk savaşları bittiği anda odaya giren kızı fark etmişlerdi.

"Affedersin Ferit. Son hasta benim sanıyordum. Başka hasta geleceğini bilmiyordum. Sizden de özür dilerim hanımefendi. Biz de zaten gidiyorduk."

Biraz önceki hallerine, başka birinin daha şahit olmuş olması yüzünden çok utanmıştı. Hemen orayı terk etmek çok iyi olacaktı. "Hadi çıkalım Kutay." Daha sözlerini bitirmeden de Kutay'ı kapıya doğru itelemeye başlamıştı.

"Dur kızım ya. Kimseyi dinlemiyorsun. O hasta değil. Ben de tanışmanızı istiyordum zaten. Demek bu güne kısmetmiş."

Genç kıza gülen gözleri ile bakarken "Çok gevezeyim değil mi? Ama aslında böyle değildim. Sanırım hamilelik hormonlarımı bozdu."

"Kendinizi kötü hissetmeyin. Sizi çok iyi anlıyorum."

"Sizde mi hamilesiniz?"

Kız biranda sorulan soruyla şaşırıp kalmıştı. "Yok ben evli değilim. Hamile de değilim."

Yine çok utanmıştı. "Özür dilerim. Dedim ya çok patavatsız oldum diye."

"Ablam hamile. Doğumuna da az kaldı. Zaten kendisi Ferit'in hastası."

Kızın *"Ferit"* ismini söyleyiş şeklinden hemen anlamıştı ortada bilmediği şeyler döndüğünü.

"O zaman beni anlıyorsunuzdur."

"Aslında seni değil, bizi anlıyordur hayatım." Kutay'da konuşmaya dahil olmuştu.

"Sen ne demek istiyorsun Kutay Bey?"

"Bir şey demek istediğim yok." Sözler böyle söylese de, gözler bunu desteklemiyordu.

"Sen bana geveze demek istedin, değil mi?" Alınganlıkla sorduğu soruya alacağı cevabı duymak için kırpıştırdığı kirpikleriyle Kutay'a dönmüştü.

"Sen ömrümün sonuna kadar konuş. Ben seni hep dinlerim."

Alınganlığın yerini biranda daha değişik duygular almıştı. Onların bu halini izleyenlerse ikisinin sevgisinin büyüklüğüne şahit oluyorlardı. Daha kendileri bilmese de, birbirleri için yaratılmışlardı. Bunu her fırsatta belli ediyorlardı.

"Kutay..." derken söyleyecek sözleri bitmiş gibiydi. Sadece gözlerinden genç adama minnetle bakmaktan başka bir şey yapamıyordu. Aslında içindeki tüm aşkla bakmak istese de, bu sözleri söyleyen adamın gerçekten samimi olduğunu tam olarak düşünemediğinden, aşkını perdeler ardına gizlemeyi seçmişti.

İkilinin arasındaki elektriği görmek için, çok dikkatli bakmaya gerek bile yoktu. Biraz daha öyle bakmaya devam ederlerse trafo patlayacaktı. Birinin olaya müdahale etmesi, o saatte çıkacak sorunla ilgilenmek zorunda kalacak elektrik şirketinin minnet duyacağı bir şeydi.

"Loya sizi tanıştırayım."

"Affedersin dalmışım."

"Fark etmemiştim..." Kelimenin üzerindeki vurgu bunun tam tersini fısıldıyordu zaten. "Ceylan, bu ikiz annesi, Loya oluyor. Benim çok eski bir arkadaşım. Loya, bu siyah saçlı güzel bayan da, Ceylan. Kız arkadaşım."

Loya'nın şaşkınlıkla bakışım o an birbirine bakan Ceylan ve Ferit görememişti. İlk defa birine aralarındaki ilişkinin adı konmuş bir şekilde bahsediliyordu. Bu Ceylan için çok yeni bir şeydi. O anlarda Ferit'in aklından geçenleri okumaya inanılmaz derecede ihtiyacı

vardı. Yüzüne baktığı adamın gözlerinde gördüğü de, kalbinin kanatlanmasını sağlayacak kadar güzel bir ışıktı.

"Tanıştığımıza memnun oldum Ceylan Hanım."

"Lütfen sadece Ceylan deyin."

"Tamam öyleyse Ceylan. Ferit için özel olan benim için de özeldir. Bundan sonra beni de bir yakının olarak görebilirsin."

"Teşekkür ederim Loya Hanım."

"Bak şimdi oldu mu? Loya de lütfen."

O anlarda arkada bulunan Kutay söze dahil olmuştu. "Kimse beni tanıştırma gereği görmediğine göre bunu ben yapayım. Ben de Kutay Aslan. Bu hamile bayanın kocasıyım."

"Memnun oldum Kutay Bey."

"O memnuniyet bizlere ait efendim." Duyduklarından sonra gerçekten memnun olmuştu. Ferit'in, Loya'ya olan hislerini biliyordu. Bu yüzden de onunla arasında sorun olacağını düşünmüştü ama Ferit en baştan beri, hep onlara destek olmaya çalışmıştı. Ayrıca genç kadına bakışını da çok beğenmişti. Ceylan'a böyle bakmaya devam ettiği sürece, kendisi için endişelenmesine gerek yoktu. Ayrıca kendi âşık kalbi, herkesin de bu güzelliği tatmasını istiyordu. Bunun içinde gördükleri gerçekten çok hoşuna gitmişti.

"Ne dersiniz buradan bir yere geçsek iyi olmaz mı?"

Bunu söyleyenin Kutay olduğuna inanmak için kocasının yüzüne tekrar bakmak zorunda kalmıştı. Bu adam gerçekten çok değişmişti. Burnu Kaf Dağı'nda Kutay gitmiş, yerine uyumlu bir adam gelmişti. Hangi Kutay'ın gerçek olduğunu bulmakta ona kalmıştı.

"Bu seferlik bizi affederseniz çok memnun oluruz. Ceylan'la önceden sözleşmiştik."

"Teklifim her zaman geçerli. Müsait bir zamanda birlikte bir yerlere gitmeyi çok isterim."

Biranda bu kadar ılımlı bir Kutay görmek, Ferit'in de garibine gitmişti. Ceylan olayının adamı yumuşattığını düşünüyordu. Bunda da haksız sayılmazdı. Kim olsa, karısına ilgisi olan birinin, başkasıyla ilişkiye başladığını öğrendiğinde rahatlardı. Kutay'ın durumu da bundan ileri geliyordu.

"Öyleyse bize müsaade."

"Söylediklerimi unutmayın. Yorgunluk yok, yürümelere devam, yemek konusunda dikkat."

"Emredersiniz efendim." Elini başına koyup, verdiği selam herkesin gülmesine neden olmuştu.

"Ceylancığım görüşelim. Sana Ferit'in sırlarından bahsederim."

"Loyaaa!"

Ferit'e gönderdiği göz kırpması eşliğinde konuşmasına devam etmişti. "Sen böyle kızdığına bakma. Aslında pamuk gibidir."

"Umarım tekrar görüşürüz."

"Görüşeceğimize emin olabilirsin." derken en güzel gülümsemelerinden birini göndermişti genç kıza.

Kapıdan çıkan ikilinin ardından bakarken, derin düşünceler içindeydiler. Şimdi odada yalnızdılar ve söze hangisinin başlayacağını tartıyorlardı. Sonunda konuşan Ceylan olmuştu.

"O mu?"

Bu beklemediği soru karşısında afallamıştı Ferit. Onun, bunu hissetmiş olacağını düşünmemişti. Tamam bundan bahsedecekti. Aralarında gizli bir şey olmasını istemiyordu ama onun yanlış anlayacağı bir durumun içinde de olmak istemiyordu.

"O mu derken ne demek istedin?" Soruya soruyla karşılık vererek, genç kadının aklındakileri öğrenmenin en iyisi olduğuna karar vermişti. Bunun içinde gelecek yanıtı dinlemeye odaklanmıştı.

"Ara sıra gözlerinde gördüğüm kadın. O, Loya, değil mi?"

Genç kızın sözlerinde ne bir sitem ne de bir kınama vardı. Sanki daha önce fark ettiği gerçeğin açıklamasını bekler gibiydi.

"Böyle bir şey olduğunu sana düşündüren neydi?"

Tüm samimiyetiyle konuşmaya karar vermişti. Ferit'le bir gelecek düşünüyorsa açık olacaktı. Kalbindekileri kırılmamak için gizlemeyecek, bunun Ferit tarafından görülmesine izin verecekti. Dürüstlüğün tek şansları olduğunu biliyordu.

"Seni ilk gördüğüm an etkilenmiştim dersem belki bana inanmazsın. O gün sana yaptıklarım düşünülürse, inanmamakta da sonuna kadar haklısın. Belki de içimdeki duygu beni böylesine bir canavara dönüştürmüştü."

"Senin bir canavar olduğunu hiç düşünmedim. Gördüğüm en güzel karşıt görüştün." diyebilmişti Ferit.

Yüzündeki gülümsemeyle sözlerine sürdürüyordu. "Kazadan sonra geldiğimiz hastane de seni tekrar gördüğümde, içimdeki duygu yine beni esir aldı. Sana neler söylediğimi hatırlıyorsundur."

"Her bir kelimesini. Büyük bir zevkle."

"Senin gibi bir adamın bu mesleği seçmesini garipsemiştim."

"Neden benim neyim var ki?"

"Sen hiç aynaya bakıyor musun?"

"Bakıyorum ne olacak ki?"

"O zaman tam olarak bakmıyorsun. Sen gördüğüm en yakışıklı doktordun. Hem de kadın doğum doktoru. Senin ablama yaklaşımını ve bebekler hakkındaki düşüncelerini öğrendikçe, asıl odunun kendim olduğumu anladım."

"Sen ve odun olmak..." Sözleri gülmesi yüzünden yarım kalmıştı.

"Gülmesene Ferit! Konsantrasyonumu bozuyorsun."

"Tamam sustum siyah saçlım."

"Seni ve onu da gördüm. O kadına bakışın normal değildi. Çok sahipleniciydin. O an sandım ki, sen evlisin ve o da eşin. İçimde sana karşı büyük bir öfke patlaması yaşadım."

"O gün bana olan sinirli tavrının nedeni bu muydu? Ondan mı evli olduğumu ima edip, durdun?"

"Öyle düşündüğüm içindi. Sonrasında bekâr olduğunu öğrendiğimde gerçekten çok sevindim. Sonra olayların nasıl geliştiğini biliyorsun. Seni her gördüğümde gözlerindekini de gördüm. Orada puslu bir taraf vardı. Bunun birine duyulan sevgi olduğunu düşündüm. Bugün gördüklerimden sonrada kime olduğunu tam olarak anladım. Bunları seni suçlamak için anlattığımı düşünme. İnsan seveceği kişileri seçemez. Eğer böyle olsa, ben senin hayatında olmazdım. Bunu konuşmak istedim çünkü aramızda karanlık bir kuyu olmasını istemiyorum. Bir beraberlik yaşayacaksak, bunun gayet açık olmasını istiyorum. Bundandır sana bunları anlatışım."

Ceylan'ın açık yürekliliğine bir kez daha hayran kalmıştı. Bu kızın içi dışı birliğini seviyordu. Aslında Loya'yla benzer tarafları çoktu. Bazen acaba bunlar mı ona çekilmesine neden oluyor diye düşünmüştü ama Ceylan başka biriydi. Hem de tamamen kendine münhasır özellikleri barındıran özel biri. Bazı şeyleri daha söylemeden sezmiş olması ise, bu kadar kısa sürede kendini çok iyi analiz ettiğinin bir kanıtıydı. Onun açıklığına kendinin de aynı şekilde cevap vermesi gerekiyordu. Zaten istediği de buydu.

Her şeyi en baştan başlayarak anlatmaya başlamıştı. Onunla tanışmasından, etkilenmesinden ve onun kendi hayatını yönlendir-

mesine kadar olan her bir ayrıntıyı anlatarak, içinde gizli bir şey kalmamasına özen göstermişti. Sonunda güç almak ister gibi derin bir nefes aldıktan sonra sözlerine devam etmişti.

"Ama her şey onun doğum gününe kadar sürdü. Hayatta atlamayacağım bir gündü. Tüm duygularıma kilit vurup, partinin yapıldığı annesinin evine gittim. Orada ilk kez onları birlikte gördüm. Tuhaflardı. Ama Loya'nın sevgisini hissetmek için bir kez bakmam yetmişti. Onu benden daha iyi tanıyan kimse olamazdı. Ondan küçük bir umut görsem bunun peşine düşecektim. O küçücük umudu büyütüp, hem ona hem kendime kocaman bir dünya yapacaktım ama o gün, onunla ilgili tüm düşüncelerimin sonu oldu. Sonra bir gün kocası beni aradı. Loya ortalıklarda yoktu. Her yerde onu arıyordu. Loya öyle ortadan kaybolacak biri değildi. Deli gibi merak etmeye başlamıştım. O günlerde telefonum çaldı. Bilinmeyen bir numaraydı. Açtığımda karşımdaydı Loya. Bana kaldığı yerin adresini verdi ve oraya gittim. Çok mutsuzdu. Bana evliliği ile ilgili tüm gerçeği anlattı. Yaptıkları yalancı bir evlilikmiş. Ama ikisi de nasıl olduğunu anlamadan gerçeğe dönmüş. Loya, Kutay'ın kendini sevmediğini düşündüğünden, evden kaçmış." Kendini dinleyen kadına kısa bir bakış attıktan sonra kaldığı yerden devam etmeye başlamıştı.

"Çünkü hamileymiş. Kutay'ın bebekleri istemeyeceğini düşünmüş. Kutay her tarafta onu aradığı içinde çok fazla ortalığa çıkamıyordu. Bu yüzden benden doktoru olmamı istedi. Böylece sevdiğim kadının karnında başka erkeğin çocuğu olduğu halde, onun koruyucusu oldum. Senin gördüğünde de yine öyle bir kontrol için gelmişti. Yani hâlâ kaçaktı. Sonunda Kutay izini bulunca, tekrar eve dönmek zorunda kaldı. Eğer o adamın gözlerinde gördüğümün gerçek olduğunu anlamasam, onun gitmemesi için gereken her şeyi yapardım. Ama seninde gördüğün gibi onlar birbirleri için yaratılmışlar."

Duydukları karşısında ne düşüneceğini şaşırmıştı. Kendi açıklığının karşılığını bulmuştu Ferit'te. O da içindeki her şeyi tüm samimiyetiyle anlatmıştı. Kalbinde hâlâ Loya'nın olduğu belliydi. Ama kendisi onun için ne ifade ettiğini bilmiyor bu da kendini çok çaresiz hissettiriyordu. Onu gerçekten çok seviyordu. Fakat başka birini seven biriyle birlikte olabilir miydi? İşte buna vereceği yanıt çok açıktı. Kesinlikle hayır. Ama onun konuşması arasında söylediği bir söz aklına gelmişti. *"Ondan küçük bir umut görsem bunun peşine*

düşecektim. O küçücük umudu büyütüp, hem ona hem kendime kocaman bir dünya yapacaktım." İşte kendisi için de anahtar buradaydı.

"Ne düşünüyorsun?" Endişeliydi Ferit. Ceylan'ın hayatından çıkmasını istemiyordu. Kalbi yeni bir şeylerin farkına varıyordu ve bunları çok sevmişti. Bütün bunları sağlayan da Ceylan'dı.

"Çok üzücü bir hikâye. Keşke onunla mutlu olsaydın demek istiyorum ama dilim dönüp, bunu söyleyemiyorum. Kalbim buna izin vermiyor. Sen onun kaderi hiç olmamışsın Ferit."

"Bunu biliyorum Ceylan. Zaten bunu kabul edeli de kendimi çok rahat hissediyorum. Bugün burada onlarla karşılaşmış olmasak da sana bunları anlatacaktım. Aramızda gizli şeyler olmasını istemiyorum. Seninle yaşadığım ilişkide her şeyin aynı senin gibi şeffaf olmasını istiyorum."

"Ferit sana bir şey daha sormak istiyorum. Loya senin kalbini bu kadar doldurduğuna göre, ben senin için neyim?"

Derin bir nefes alıp vermeden sonra başlamıştı konuşmaya. "Loya'nın kalbimi doldurmuş olması konusunda haklısın. Bir gün evde fenalaşmış. Ama bana telefon etmemiş. Arkadaşı Hazal bulmuş. Ona olan hislerimin farkında olduğundan beni aramamış. O an bunları duyduğumdaki halimi anlatamam. Duygularımla onu ezmiştim. Ona sadece gerçek bir dost olmam gerekirken, kalbimdeki sevgi yüzünden onun bana tam olarak yaklaşamadığının farkına varamamışım. Bunun böyle sürmeyeceğini anladığım da onunla yıllardır ertelenen konuşmayı yaptık. O gün kendimi öyle rahatlamış hissettim ki, sanki üzerimden tonlarca yük kalkmıştı. Loya, onu Kutay'la gördüğüm ilk andan beri benim için sadece çok iyi bir dost. Bundan başkası da değil."

Ceylan'a dönüp konuşmasına kaldığı yerden devam etmeye başlamıştı. "Loya'yı kalbimde dost olarak adlandırdıktan sonra orası da boşalmış oldu. Biliyor musun tam o anlarda çıktın karşıma. İlk gördüğüm anda beni kendine çektin. Öyle deli doluydun ki, farkında olmadan akımına kapıldım. O gün bu kapının önünde beni öpmüştün ya, işte o an bende kırılma noktası oldu. O an kalbime dokunduğunu hissettim."

Tekrar o andan sonrasını hatırlayıp, onu görmediği günlerde yaşadıklarını tüm açıklığıyla anlatmaya başlamıştı. "Seni Gürkanların nişanında görünce açılmadığını sandığım defterin, içimde

çoktan açılmış olduğunu anladım. Bu anlattıklarımdan sonra belki bana eskisi gibi bakmayacaksın. Ama sana her şeyi tüm samimiyetimle anlattım. Seninle bir gelecek istiyorum ve bunun hiçbir şeyin gölgesinde kalmasını istemem. Bizim için bazı şeyler kolay olmayacak. Ama senin gözlerine her baktığımda kalbimin yenilendiğini hissediyorum. Sen benim kaderimsin Ceylan. O gün arabama değil, gönlüme çarptın. Benim diyeceklerim bunlar. Savaşmak istemezsen seni anlayışla karşılarım. Hiçbir şeye seni mecbur etmek istemem." Ellerini kalbinin üzerine koyup "Ben işte burayla konuştum. Senin de kararını kalbinin sesiyle vermeni isterim."

Söyleyecekleri bittikten sonra en yakın sandalyeye çöker gibi oturmuştu. İçindekileri dökmek düşündüğü kadar kolay olmamıştı. Birlikte bir gelecek düşündüğü kadının karşısında başkasına olan sevdasından bahsetmek ve sonunda da ondan gelecek için birlikte olmayı beklemenin bencillik olacağını düşünüyordu. Ama içinden bir seste artık bir konuda da bencil ol diye bağırmaktaydı. Ellerini kafasının arasma alıp, yere odaklandığında duyacağı yanıtın 'Hayır' olacağından o kadar emindi ki. Ceylan genç bir kadındı ve istediği erkeği kendine hayran bırakabilirdi. Bu yüzdende başkasına olan sevdasını dinlediği bir adamla bir gelecek düşünmezdi. Sessizlik giderek uzamaya başlayınca, gözlerini açma isteği de giderek azalıyordu. Ceylan'ın sessizliği de endişesinin yersiz olmadığını gösteriyordu. Ayak seslerini duyduğu anda kapının kapanış sesine de kendini hazırlamıştı ama yanına eğilip, ellerini yüzünden çekip, kendine bakmaya zorlayan bir Ceylan'a hazırlıklı değildi.

✱✱✱

Arabaya bindiklerinde Loya'nın sessiz hali dikkatini çekmişti. Odadan çıktıklarından beri tek kelime etmemişti. Düşünceliydi ama yüzünün şeklinden bunu kötüye yoramıyordu. Sanki bazı şeyleri çözümleme aşamasında gibi kısılmıştı gözleri. Ferit ve Ceylan'ı düşündüğünü biliyordu ama tam olarak onlar hakkmda ne düşünüyordu işte bunu bilmiyordu.

"Ne düşünüyorsun?"

"Ferit'le Ceylan'ı"

"Neden?"

Sözlerini hâlâ dalgın olan yüz ifadesi eşliğinde sürdürüyordu. "Çok yakışıyorlar. Umarım mutlu olurlar."

"Bu kadar zaman sadece bunu mu düşündün?"

İşte şimdi daldığı sulardan çıkmıştı. Dikkatli bir şekilde Kutay'ın yüzüne bakmaya başlamıştı. Bir şeyler arıyor gibiydi. "Sence başka ne düşünebilirim?"

"Loya o adamın sana olan hislerini biliyoruz. Şimdi-"

Eliyle susmasını işaret etmişti.

"Daha fazla devam etme Kutay. Sen zararlı çıkarsın. Evet, onun bana olan hislerinin farkındayım. Daha ilk anlarda da farkındaydım. Ama o hiçbir zaman beni bir şeye zorlamadı. Hayatıma müdahale etmedi. Beni verdiğim kararlarla yargılamadı. Sadece ne yaptı biliyor musun? Her sıkıntılı anımda bana destek olup, sırtımı dayayacağım dostum oldu. Bunları yaparken de kendi çok acılar çekti. Bunun farkında olup, ona yardımcı olamamak ne zordu bilir misin? Tabi sen nereden bileceksin ki? Sen hayatındaki tüm kadınların kendilerini sana sunmasına alışmışsın."

Kutay'ın konuşmak için hareketlendiğini gördüğü anda, gözleriyle buna izin vermez bir ifade takınmış, bu da genç adamın lafının ağzında kalmasına neden olmuştu. "Sevdiğin kadının başkasından olan çocuklarının gelişimini izlemek zorunda kalmak nasıl bir şeydir hiç fikrin var mı? Buna da fikrin yoktur. Çünkü sen Kutay Aslan'sın. İstediğini alırsın." Gözleri kapanmıştı. Yine o güne gitmişti. Kendi de diğer kadınlar gibi kendini ona sunmuştu. Onlar gibi tek gecelik bir eğlence olmuştu. Acıyla yumduğu gözlerini tekrar açıp, konuşmasına devam etmeye başlamıştı. "Ferit her şeyi karşılıksız yaptı. Bunu yaparken tek düşündüğü benim iyi olmamdı. O benim koruyucu meleğim oldu. O olmasa, zor günleri atlatmam kolay olmazdı. Bir kez bile beni sevdiğini söylemedi. Söylediğinde eskisi gibi olamayacağımızı düşünüyordu. Aslında o gün yaşanmamış olsa, öyle de kalacaktı ama-"

"Sana sevdiğini mi söyledi?" Yüzündeki şaşkınlık ve kıskançlık apaçık belliydi.

"Evet söyledi ne olacak? Gidip hesabını mı göreceksin? Sana söylediklerimi dinlemiyorsun bile. İşte aranızdaki fark bu."

"Affedersin. Anlık bir tepkiydi."

"Anlık bir tepki..." Yüzündeki sıkıntılı ifade hayra yorulacak

gibi değildi. "Bunu da affedeyim ne olacak ki? Kutay Aslan'dan da bu beklenir zaten." O an içinden bir ses sus konuşma dese de, diğer sese kulak vermiş, yaşadığı o kâbus günü anlatmaya başlamıştı. "Çok kötüydüm. Resmen dipteydim. Evin içinde yalnızdım. Oturduğum yerden bile kalkamayacak haldeydim. Çaresizlik beni öyle esir almıştı ki, o günün son günüm olduğunu bile düşünmeye başlamıştım. Sanki içimdeki tüm enerji çekilmişti. Bebeklerime tutunmaya çalışıyordum ama elimden hiçbir şey gelmiyordu. Her şeyi boş vermiş bir halde saatlerce öylece kalmışım."

Duydukları ağır gelmiş, onu öyle düşünmek bile kanını dondurmuştu. Onu aradığı anlarda, hep iyi olduğunu düşünerek ayakta kalmıştı. Onu neredeyse kaybetmek üzere olduğu bir günü duymaya hazır değildi. Genç kadının, o anki çaresizliğini kalbinin derinliklerinde hissetmişti.

"Sonunda eve gelen Hazal bulmuş beni. O gün kendime böyle bir gün daha yaşamayacağımın sözünü verdim. Kimsenin beni üzmesine izin vermeyecektim çünkü bebeklerime bunu borçluydum. Olayları öğrenen Ferit, onu aramamam karşısında deliye dönmüş. Sonrasında yıllardır ertelenen konuşmayı yaptık. Beni sevdiğini ama artık sadece dostum olduğunu söyledi." Arada söylenilenleri anlatmasına gerek yoktu. Kutay'a olan hislerini açıklaması gerekmiyordu. Onlar sadece kendine özeldi. Kutay bunları belki de asla öğrenmeyecekti.

"İşte Kutay Bey, Ferit böyle bir adam. Gerçekten sırtımı dayayıp, gözü kapalı güveneceğim birisi. Mutlu olmasını herkesten çok ben isterim. İlk kez bunun için umutlandım. İşte bu kadar zaman bunu düşündüm. Umarım bu yanıtım daha hoşuna gitmiştir."

"Loya beni yanlış anladın. Seni yargılamak en son istediğim şey. Ferit için inan bende çok sevindim. Bana inanmasan da, bende mutlu olmasını isterim. Evet, seni sevdiğini daha ilk gördüğüm anda anlamıştım. Her erkek gibi bende bunun için ona tavırlıydım. Ama senin iyi olmanı sağladığı için ona çok şey borçluyum. Gerçekten hayatını geçireceği biriyle karşılaşmış olmasına çok sevindim."

Loya konuşan adamın yüzünde bir şeyler arar gibi gezdiriyordu bakışını. Konuşmalarında samimi olduğunu görebiliyordu ama neden Ferit'i kıskandığını ya da kıskanmış mı bunu bir türlü anlayamıyordu. O günkü gibi bir yanlış anlaşılmaya daha mahal vermeyecekti. Doğum gününde bunun yanıtını almıştı. Bir kez daha sorup, aynı şeyleri yaşamayacaktı. O günkü cevabı hâlâ aklındaydı.

O an aklındakileri geriye itip, konuyu başka tarafa çekmeyi uygun bulmuştu. "Ceylan iyi birine benziyor. Hem Ferit'e bakışlarını da beğendim. Çok mutlu olmalarını istiyorum." Sonrasında gözleri uzaklara daldığından, yanındaki adamın sevgi dolu bakışlarının farkına bile varamamış, hayat boyu sahip olamayacağı sevdasına içten içe hissettiği özlemiyle baş başa kalmıştı.

Ferit Ekimoğlu. Ansızın hayatına giren ve şimdiye kadar kimsenin doldurmayı başaramadığı tüm boşlukları dolduran kişiydi. Hayatta aşka inanmıyorum diye bas bas bağırırken, ben varım der gibi çıkmıştı karşısına. Söyleyeceği tüm sözleri dikkatlice dinlemişti. Şimdi elleriyle kafasını tutmuş bir şekilde önünde oturan adamın çaresizliğini hissediyordu. Onun böyle bir çaresizlikle baş başa bırakılmasını düşünemiyordu bile. Duydukları ağır şeylerdi. Tamam ortada yaşanmış bir şeyler yoktu. Bu olayı daha da kötü hale getiriyordu. Yaşanmışlık olsa unutmak daha kolay olurdu. Ama yıllarca umutla beklenilen bir sevdanın unutulması o kadar kolay olmazdı. Biliyordu, buradan çıkıp gitse, Ferit ona kızmazdı. Duruş şeklinden kendini buna hazırladığı belliydi. Ama gidemiyordu. Onu burada böyle çaresiz bir başına bırakmak ona ağır geliyordu. Kısacık sürede ona umutsuzca âşık olmuştu.

Yıllarca arkadaşlarına güldüğü başına gelmişti. Tabi bu kadar dalga geçmeden sonra gelende, herkesin yaşadığından daha zor olacaktı. Her şeyi nasıl içten anlatmıştı. O konuşurken, bazı yerlerde sorular sormak istemişse de, onun girdiği ruh hali yüzünden vazgeçmişti. Onun anlattıklarıyla yetinmeyi seçmişti. Sözler ağzından dökülürken, yüzüne bakmaya çalışıp, tekrar kafasını çevirdiği anları düşündükçe içi acıyordu. O anlarda ne çok istemişti ona sarılmayı ve onu teselli etmeyi. Ama yapamamıştı. Onun kendiyle verdiği sınavda yalnız olması gerektiğini anlamıştı. Zaten konuşmalar bittiği anda soracak tek sorusu bile kalmamıştı. Çünkü Ferit hiçbir şeyi sır olarak saklamamıştı. Ona öyle güvenmişti ki, Loya'nın evliliği hakkındaki gerçeği bile anlatmıştı. Kararını kalbinle ver demişti son olarak. Şu anda kalbi de, beyni de sadece tek şeyi söylüyordu. Sarıl

ona. Bu kadar acı çekmesine, bilinmezliklerde sürüklenmesine izin verme. Sev onu. Aşkınla kuşat. Onun aşkını gün yüzüne çıkart.

Zor olacağını biliyordu. Ama bu anlarda sığınacağı kocaman bir kucak vardı. Bu zorluklarda yalnız olmayacaktı. Ferit'in kararlı tavrı ona bunu fısıldıyordu. Onu daha fazla bekletmek istemediği anda atmıştı adımını. Ayak sesini duyduğu anda vücudunun gerildiğini hissetmişti. Sevdiği gideceğini mi düşünmüştü? O zaman Ceylan Meram'ı tanımamıştı. Yavaşça yanına yaklaşıp, hafifçe eğilmiş, ellerini tutup, hareketleriyle onun kendisine bakmasını istemişti. İşte o an gözleri karşılaşıp, sonrasında Ferit'i dünyanın en mutlu adamı yapan sözler dudaklarından dökülmeye başlamıştı.

"Şu gözlerinde gördüğüm için seninle bir ömre varım Ferit Ekimoğlu. O gözlerinde gördüğümü hem sana hem kendime kocaman bir dünya yaparım."

Sözler ne kadar tanıdıktı. Kendi sözleri onun dudaklarından dökülünce daha da anlam kazanmıştı. Ceylan ondan vazgeçmemişti. Kalbindeki dalgalanma giderek artıyordu. Sonunda da taşıp, Ceylan'a doğru yol almaya başlamıştı. O an hiçbir sözün hükmü yoktu. Yapmak istediği, içinden gelene yol vermekti. Yanında duran kadını kucağına çekip, kaybolmasından korkar gibi sıkı sıkı sarılmıştı. Sonrasında yavaşça uzandığı dudakların kendisini kabul etmesiyle ikisi için yeni bir hayat başlamıştı.

"Babaanne neden gelmediler daha?" derken sabırsız çıkmıştı sesi.

"Oğlum böyle tepemde dönüp durmasana. Başımı döndürdün evladım. Yaklaşmışlar zaten, birazdan gelirler."

"Ama geç kaldılar."

"Paşam hastane işleri öyle kolay değildir. Ondan gecikmişlerdir."

"Beni niye götürmediler ki? Bende kardeşlerimi merak ediyordum. Hem benim hakkımdı. Ben onları önceden biliyordum."

"Seni gidi seni... Önceden biliyormuş. Sen bu kadar süre nasıl bunu kendine sakladın bakayım?" Öğrendiğinden beri sormak istediği soruyu sonunda sormuştu.

"Şey... ben..."

"Hadi şimdi de konuş da göreyim."

"Ama Selma Anne ben bir şey yapmadım ki."

"Yapmadın mı evladım? Babanın halini, benim halimi gördün. Nasıl Loya'yla görüştüğünden bahsetmedin?"

"Ama Loyam bana söyleme dedi. Bana güvendi. Sende bana güvenip, sırrını versen, onu da söylemem."

"Ah paşam senin gibi bir çocuğu tanımadım ben. Bu nasıl bir olgunluk anlamıyorum. Bazen bu kadar olgun olmanla gurur duyuyorum bazense çocukluğunu yaşayamadığın için vicdan azabı. Sende hiçbir şey orta değil."

Açılan kapı konuşmanın da sonlandığının habercisiydi. Tuğrahan saatlerdir beklediği misafirlerine kavuşmanın verdiği coşkuyla direkt kapıya koşup, soluğu Loya'nın yanında almıştı.

"Loyam beni niye götürmedin? Bende merak ediyordum kardeşlerimi."

"Seni de bir dahaki kontrolde götüreyim. Olur mu paşam?"

"Olur."

Kelime ağzından çıkarken takındığı nazlı haller Loya'nın kalbine işlemişti. Nasıl böyle bir şeyi düşünememişti? Onun da bugün yanlarında olmak isteyeceğini bilmeliydi. Hem ona bunu borçluydu. Küçüğünü içindeki pişmanlıkla kucaklamıştı. Saçlarını okşarken de sözler dökülmüştü ağzından "Özür dilerim."

Kutay'da aklına gelmediği için kendi kendine kızmaktaydı. "Bir dahakine seni de götürürüz oğlum."

Tuğrahan'ın omuz silkme hareketinden anlamışlardı ne kadar kırılmış olduğunu. Bunu en çok Kutay'a hissettirileceği de yapılan hareketten belliydi. Oğlunun tavrını anlayışla karşılamıştı. Ona küçücük bir sitem etmeye bile hakkı yoktu.

"Ama sana fotoğraflarını getirdik." diyerek konuşmaya başlamıştı genç kadın. Hiç değilse, ellerinde olan ultrason resmiyle oğlunun gönlünü alabilirlerdi.

Duyduklarıyla hemen sese dönmüştü. "Resim mi?"

"Evet resim."

"Ama nasıl resim çektirdiler?" Şaşkın şaşkın Loya'nın karnına bakmaya başlamıştı.

"Öyle resim değil oğlum. Bunlar başka şekilde." diyerek çantasından çıkardıklarını küçük çocuğun ellerine bırakmıştı.

"Ama bundan çok bir şey anlaşılmıyor ki."

Küçüğünün yanına gelip gördüklerini yorumlamasında yardımcı olmaya başlamıştı. "Bak bu kolu... bu da bacakları... burası da kafası..."

Küçük çocuk gördükleri dünyanın en büyük buluşuymuş gibi babaannesinin yanına gitmişti. Aynı anda da kendi gördüklerini, heyecanla yaşlı kadına anlatmaya başlamıştı. Sonunda resimle de olsa, küçüğünün gönlünü alabilmişti.

Kutay, oğlunun Loya'yla barıştığını anlayınca, ona en iyi gelecek şeylerden birini rüşvet olarak kullanmaya karar vermişti. Böylelikle kendi de barış imzalamış olacaktı. "Sana başka bir şey daha getirmiştik."

Tuğrahan getirilen güzel şeyi duyduğu anda gözleri parlamış ama hemen yelkenleri suya indirmemek için sanki çok umurunda değilmiş gibi konuşmuştu. "Neymiş?"

Kutay kenarda duran paketi kaldırdığı andaysa Tuğrahan'ın tüm savunma duvarları yıkılmış, hemen babasının elindeki pakete sarılmıştı. Loya'nın pastası bir kez daha kurtuluş olmuştu.

"İstediğim kadar yiyebilir miyim?"

"Abartmamak koşuluyla ve yemekten sonra"

Tuğrahan çoktan mutfağın yolunu tutmuştu bile.

"Umarım seni çok üzmedi bu ufaklık."

"Başımda o kadar çok döndü ki, bir ara etraf da dönüyor sanmaya başladım."

"Aslında haklı. Nasıl aklıma gelmedi inanamıyorum."

"Kendini üzme kızım. Bir dahakine birlikte gidersiniz."

"Anne istersen o zaman sen de gel."

"İstemez olur muyum? Çok isterim tabi ki."

"Anlaştık o zaman. Bir dahaki kontrole hepimiz birlikte gideceğiz."

"Nasılmış benim küçük meleklerim?"

Loya cevap vermek için ağzını açtığı anda, Kutay'ın sesini duymuştu. "İyilerdi anne. Görmen lazımdı. Elleri, kolları her şeyleri iyiydi. İnanılmazlardı."

Sesindeki coşku hissedilmeyecek gibi değildi. Sanki bebeklerden bahsederken gözleri gülüyordu. Yine de bu görüntüyü görmemeye çalışmak kafasının karışmaması için daha iyiydi. Şu an için bir kafa karışıklığına hiç ihtiyacı yoktu.

"Anne müsaadenizle ben üzerimi değiştirmek için çıkıyorum."

"Tamam kızım. Sonrada yemeğe geçeriz."

"Olur anne."

Merdivenlere yönelen kadının ardından düşünceli düşünceli bakmaya başlamıştı genç adam. Ne çok isterdi onunla gerçekten her şeyi konuşmuş olmayı. Bu en hassas zamanlarında sevgiyle kuşatılması, şımartılması gerekirken, o kendini her şeye kapatmıştı. Kendine ördüğü duvarlardan içeri sızmak için yapılan tüm girişimleri de püskürtmeyi başarıyordu. İçindeki tüm hisleri açmak istediği her seferde, mutlaka bir şey çıkıyordu. Ona kendini zorla dinletmek istemiyordu. Böyle yaparsa, sevgisine inanmayacağını biliyordu. Bu yüzdende zamanı bekliyordu. Çoğu anlarda da bu zamanın gelmeme olasılığı yüzünden uykuları kaçıyordu. Yine de yanındaydı ya, bu da büyük bir şeydi. Aylarca onsuzlukla geçen kâbus günlerden sonra, bu güzelliğe sarılmak en doğrusuydu. Biliyordu zamanı gelecek ve her şey güzel olacaktı. Loya ona olan sevgisini kabul edip, kendi de kalbindeki o güzellikle ödüllendirecekti. İşte her şey o güzel günler içindi.

"Burak, o beni hiç affetmeyecek değil mi?" derken üzgündü.

Sarıldığı kadının daha fazla vicdan azabı çekmesini istemiyordu. Simer gerçekten de çok iyi biriydi. Çevresinin yanlış yönlendirmesi olmadan, onun gerçek karakterini görebilmişti. Zaten Simer'in eski hayatına dönmek gibi bir niyeti de yoktu. Ona duygularını açtığı andan beri, aralarındaki her şey daha da anlamlı olmuş, Simer'in hayat hikâyesini öğrendikten sonra da, onu her zaman koruyacağına söz vermişti. Şimdi iki ateş arasında kaldığını hissediyordu. Genç kadının sebep olduğu yanlış anlaşılma yüzünden çok acı çektiğini biliyordu. Ama Kutay'a zorla bir şey yaptıramazdı. Zamanı geldiğinde tekrar şansını deneyecekti ama bu zamanı Kutay'ın net tavrı yüzünden bir türlü ayarlayamıyordu. Her sözü açtığında ke-

sin bir mazeretle susmasını sağlıyordu. Kutay'ın yaşadıklarını bildiği içinde ona baskı yapamıyordu. Her ne kadar Simer'i çok seviyor olsa da, Kutay'ın kararlarına saygı duyması gerektiğini biliyordu.

"Affedecek hayatım. Ama biraz zamana ihtiyacı var. Onun nasıl bir dönemden geçtiğini biliyorsun. Bu yüzden de onu anlayışla karşılamalısın."

"Zaten tüm isteğim de o zamanı benim yüzümden boşa harcamamaları. Hayatım boyu çok yanlış şeyler yaptım. Onları değiştirmek için elimde bir şansım yok ama bunu düzeltebilirim. Loya'yla görüşsem bunu yaparım. Hem hamile bir kadının bu günlerini benim yüzümden sıkıntı içinde geçirmesini istemiyorum."

"Biraz daha bekleyeceğiz güzelim. Yanlış atacağımız bir adım, onları daha kötü bir duruma getirebilir. Senden biraz daha sabır istiyorum."

Genç adamın yüzüne içindeki tüm sevgiyle bakıyordu. Ona olan duygularını anlatmaya sözler bile yetmiyordu. "Biliyor musun bazen düşünüyorum. Hayatta ne iyilik yaptım diye."

"Sen iyi birisin Simer. Kendine daha fazla haksızlık yapma."

"O iyilik neyse her gün bunu yapmış olduğum için şükrediyorum. Çünkü bana seni verdi. Ne kadar parlak bir kariyere sahip olsam da, duygusal anlamda dibe vurduğum bir anda seni çıkardı karşıma. Üstelik sen bana tavırlı yaklaşmadın. Gerçek beni gördün ve bana da gösterdin. Seni çok seviyorum Burak. Senin için her şeyden vazgeçerim. Yeter ki sen iste."

"Bunları senle daha öncede konuştuk. Ben senden zorla hiçbir şey istemem. Sen kendine layık şeyi bilirsin. Bu yönde de karar vereceğine inanıyorum. Seni yönlendirmek en son düşüneceğim şeydir."

"Biliyorum hayatım. Eski hayatım yüzünden çok zorluk çekeceğiz ama senin sevgin olduktan sonra bunları dert etmiyorum."

"Sen her şeye değersin."

"Asıl sen her şeye değersin yakışıklım." deyip daha da sokulmuştu sevdiği adama.

Önceki gece Loya'nın hali hâlâ gözlerinin önündeydi. Bu yüzden de bir türlü uyuyamıyordu. Kendi kâbuslarına ilaç

olan kadının yanında olmak istiyordu. Ama bunu, o istemeden yapamazdı. Onun fırsatçılıkla suçlamasını kaldıramazdı. Yine de uyurken yanında olabilirdi. Bu yüzden de yattığı yerde dakikaların geçmesini bekliyordu. Sonunda tam kalkmaya hazırlandığı anda sesini duymuştu.

"Kutay..."

Derinden gelen bir seslenişti. Yattığı yerden nasıl olduğunu bile bilmeden kalkıp, hemen odaya geçmişti. Hareketsiz yatan karısını gördüğü anda da, korkuları yine saklandıkları yerden çıkmıştı. Keşke fırsatçılıkla suçlasaydı, keşke istediği her şeyi saysaydı da onu yalnız bırakmasaydım diye düşünerek sevdiğini sarsmaya başlamıştı. Loya hiçbir tepki vermiyor. Korkusu daha da derinlere iniyordu. Tekrar onu sarsmıştı. Ama yanıt yine hareketsizlikti. Masanın üzerindeki kolonyayla bileklerini, boynunu ovalamaya başladığı anda genç kadında ufak ufak kıpırdanmaya başlamıştı. Sonunda da sanki oksijen ciğerlerini yakıyormuş gibi öksürerek kendine gelebilmişti.

"Şükürler olsun..." O ana kadar tuttuğundan habersiz olduğu nefesini rahatlayarak vermişti.

Birkaç dakika sonra getirdiği ıslak bezle terlemiş olan vücudunu siliyordu. Bunun rahatlamasına yardımcı olacağını düşündüğü için tüm eklem yerlerinde gezdirmişti bezi. Sonunda Loya'nın öksürükleri daha azaldığı anda da, onu göğsüne bastırmıştı. İyi olduğunu bilmeye ihtiyacı vardı. Kalbinin, nefesinin sesini duymalıydı. Bu hislerle onu sanki içine sokmak ister gibi sarmalamıştı. Loya da bu sıcaklıktan kaçmıyordu. Bilakis daha da kuytularına saklanmaya çalışıyordu. Sessiz dakikaların sonunda ikisi de ancak rahatlayabilmişti.

"Yine kâbus gördün, değil mi?"

Loya sanki konuşmaya gücü yokmuş gibi sadece kafasını sallayabilmişti.

"Korktuğun halde neden yanında olmama izin vermedin?"

Onun doğru söylediğini biliyordu ama seninle böylesine bir yakınlıktan daha çok korktum nasıl diyecekti ki. En iyisi susmak ve onu dinlemekti.

"Merak etme yanlış anlamazdım. Sende bana aynını yapmıştın. Kâbuslarım o günden sonra bir daha gelmedi. İzin ver yanında olayım. Tek kelime etmene gerek yok. Bırak geceleri o kâbuslardan seni koruyayım. Söz veriyorum sabahları gözünü açtığın da yanında olma-

yacağım. Tek istediğim böyle bir gece daha yaşamaman. Bu bebeklerimiz için de çok kötü. İzin ver hayatım. Uykunuzda sizi koruyayım."

Ağzından tek kelime çıkacak gücü yoktu. Sadece sarıldığı bedene daha da yakınlaşarak sözsüz iznini beden diliyle fısıldamıştı.

"Teşekkürler bir tanem teşekkürler."

Sonraki günler Kutay sözünde durmuştu. Geceleri kollarında bir bebek gibi uyutmuş, sabahlarıysa daha Loya gözünü açmadan kendi yerine geçmişti. Aralarında bu konu hakkında tek söz bile konuşulmamıştı. İkisi de sözsüz bir anlaşmayla bağlanmış gibi buna uymuşlardı. O günden sonra Loya tek kâbus bile görmemiş, huzurlu bir şekilde geçirmişti gecelerini.

Sıkıntılı bir şekilde gözlerini açtığı anda ortalığın daha aydınlanmadığını görmüştü. İçindeki kıpırtılar hiç de hayra alamet değildi. Hamileliğinin başlarında hayatı ona zindan eden bulantı yine kendini göstermiş, vücudu ter içinde kalmıştı. Son bir gayretle kendini banyoya atabilmiş, aynı anda da midesindekiler dışarı çıkma savaşına başlamıştı. O kadar çok öğürmüştü ki, boğazının yandığını hissediyordu. Tam o anda banyonun kapısının vurulduğunu duymuştu.

"Loya iyi misin?"

İyi değildi. Kutay'ın onu böyle görmesine ise hiç hazırlıklı değildi. "İyi...yim." Son bir gayretle söylese de kelime istediği gibi çıkmamıştı ağzından.

"Loya içeri geliyorum."

"Gelme..." Cılız bir itirazdan ileri gitmemişti sözü.

Açılan kapıdan giren Kutay hemen Loya'nın yanında almıştı soluğu. Kollarının altından destek olmak ister gibi tutmuştu genç kadını. Suratı bembeyazdı. Tekrar bir bulantı dalgası gelmiş ve midesindeki kalan son şeyi de çıkarmıştı. Sonrasında yine öğürtüler devam etmişti. Midesinde bir şey kalmadığı için yaptığı kuru girişimler, daha da yorulmasına neden olmuştu. Kutay o anlarda hep yanında olduğunu hissettirmişti. Alnına koyduğu eli, sırtına yaptığı destekle 'Korkma ben buradayım' demişti.

"Şimdi daha iyi misin?"

Kutay'ın karşısında bu halde olduğu için utanmıştı. Gözlerini genç adamdan kaçırırken, sadece kafası ile olumlu işareti yapmıştı.

Kutay onun utandığını hissettiği an, daha fazla sessiz kalama-

mıştı. Onu kendine bakmaya zorlayıp "Loya ben senin kocanım. Benden utanma." diyerek ona destek olduğunu hissettirmişti.

Bu sözler zaten izin bekleyen gözyaşlarına geçit olmuştu. Bir biri ardına damlayan gözyaşlarıyla Kutay'ın suratına bakarken tek söz çıkmamıştı ağzından.

"Gel seni temizleyelim."

Kutay'ın kendisini bir bebek gibi kaldırmasına, yüzünü yıkamasına, ağzını temizlemesine, sonrasında kenara oturtup dağılmış saçlarını tarayıp, örmesine, üzerindeki lekeli kıyafetleri değiştirmesine, sonrada ağırlığına bakmadan kucağına alıp, yatağa taşımasına tek söz edememişti. Onunla yaşadığı bu deneyime bir isim koyamamıştı. Kendine verdiği sözleri bir kenara bırakıp, sadece ana bırakmıştı tüm benliğini. Geldiğinden beri ilk defa gerçekten ona kalbini açarak sarılmıştı. Tek söz etmeden de tekrar uykuya dalmıştı.

Gözlerini açtığı anda geceki görüntülerin istilasına uğramıştı. Yaşadıkları rüya mıydı, gerçek mi bir türlü bilemiyordu. Çevresine bakındığında, gerçek olduğunu gösteren bir iz yoktu. Kutay'da her zamanki gibi yerine geçmişti. Banyoya girdiğinde de durum farklı değildi. Her taraf tertemizdi. Gördükleri gerçek olamayacak şeylerdi. Demek ki, yine aklının oyununa gelmişti. Aynanın önüne geçtiği anda, gece Kutay'ın yüzünü yıkadığını düşündüğü anlara gitmişti. Onun tarafından böyle sahiplenilmek ne güzeldi. Ama her şey yine bir hayaldi. Hem de gerçekleşmesi çok zor olan cinsten.

Yüzünü yıkamak için eğilip, soğuk suyu kendine gelmek ister gibi yüzüne çarpmaya başlamıştı. O kadar çok çarpmıştı ki, sonunda üzeri de ıslanmıştı. Ayna da kendine baktığı anda da bir terslik dikkatini çekmişti. Akşam yatarken giydiği eşofman yoktu üzerinde. Onun yerine üzerinde kuzu resmi olan geceliği vardı. Tamam da üstündekinin bu olmadığına emindi. O anlarda Kutay'ın üstündekini lekeli kıyafeti çıkarışını ve sepete atışını hatırlamıştı. Aklına gelenle açtığı sepette akşamki kıyafetleri duruyordu. Eline aldığı anda da geceki lekeleri üstünde görmüştü. O an her şeyin yaşanmış olduğunun tamamen farkına varmıştı. Ayakta durmaya gücünün tükendiğini hissettiği anda otura-

cak bir yer aramaya başlamış, en yakındaki klozetin üzerine bırakmıştı vücudunu. Oturduğu anda da başka görüntülerin ziyaretine gelmesiyle daha da aptallaşmıştı. Klozetin üzerinde otururken, Kutay'ın saçlarını taradığını görüyordu şimdi de. Sonra da Kutay saçlarını örüyordu.

"Hayır bunlar gerçek olamaz. Beni öyle görmüş olmamalıydı."

Ama görüntüler kafasında hâlâ dönmeye devam ediyordu. Kutay bu seferde ağırlığına bakmadan kucağında yatağa taşıyordu. Bir bebek gibi ilgileniyordu. Yatağa yatırıp, üzerini örtmüştü. Sonra... Sonra... Kendisini onun kollarına bırakmıştı. Hem de içindeki tüm duvarları önemsemeden. Oturduğu klozetin üzerinde ne düşüneceğini şaşırmış bir haldeydi. Bir erkeğin, bir kadını görmemesi gereken bir halde görmüştü Kutay, kendisini. En ufacık bir tiksinti belirtisi bile göstermemişti. Tam tersi kusmaya devam ettiğinde de, klozeti temizlerken de tek bir iğrenme ifadesi görmemişti suratında. Yüzünü yıkarken de, ağzını temizlemesine yardım ederken de sanki incitmekten korktuğu bir bebeğe gösterebileceği bir özenle yaklaşmıştı. Hem ne demişti. *"Loya ben senin kocanım. Benden utanma."* Sözler hâlâ kulaklarında tazeliğini koruyordu.

Kutay'a nasıl davranması gerekiyordu? Kutay tek hareketiyle korumayı başardığı surlarında koca bir delik açmıştı. Şimdi ne olacaktı hiçbir şey bilmiyordu. Kutay'ın bunları yaparken ki, düşüncesini de inanılmaz merak ediyordu. Hiçbirini soramazdı. Bu gece hiç yaşanmamış gibi... Bu geceyi hatırlamıyormuş gibi davranmak en iyisiydi.

Evet hiçbir şeyi hatırlamıyormuş gibi davranacaktı. Yoksa bu gecenin sabahında ona verecek tek mantıklı cevabı yoktu.

'Hemen üstümü değiştirip, o uyanmadan aşağı inmeliyim. Evet en iyisi bu.' Kafasından geçen düşünceleri uygulamak için odaya girdiği anda, banyoya yönelmiş Kutay'la çarpışmıştı.

"Önüne baksana!"

"Affedersin Loya. Sanırım daha uyanamadım. İyi misin?"

"İyiyim. Niye ki? Kötü olmam için bir neden mi var?"

"Yok bir şey." Onun gece hakkında konuşmak istemediğini sözlerinin telaşı ve yüzüne bakamayışından anlamıştı. Onu zorlamak istemiyordu. Bu yüzdende hatırlamıyormuş gibi yapmak istiyorsa, o da ona uyacaktı.

"Banyoda işin bittiyse, ben geçiyorum."

"Bitti. Kullanabilirsin."

Kutay'ın banyoya girdiğinden emin olduğu anda. Hemen kıyafetlerini değiştirip, kaçar gibi aşağı inmişti. Merdivenlerden inerken etrafına dikkat etmeden, kendi kendine konuşuyordu. "Şimdi sen hatırlamıyorsun numarası yaptın diye o da inandı sanki. Aptal kafam aptal..."

Onun dalgın dalgın konuşması ve kendisini görmemesine şaşırmıştı Tuğrahan. "Loyam!" ses yoktu. "Tatlım!" ses yine yoktu. "Annecim!"

Loya rüyadan uyanır gibi sese dönmüştü "Efendim bir tanem."

"Sabahtan beri sana sesleniyorum. Beni duymadın."

"Affedersin kuzum. Bir şey mi oldu?"

"Bir şey olmadı. Sadece günaydın demiştim."

"Günün aydın olsun küçük kuzum."

"Kardeşlerim nasıl?"

"Kurt gibi açlar."

"Ben de kurt gibi açım."

"Kime çektikleri belli zaten."

İkisi de gülmeye başlamıştı. Kahvaltı masasına gittiklerinde de yine gözleri bayram etmişti. Çeşit çeşit peynirler, börekler, reçeller, soslar... İnsanın aklına gelebilecek tüm güzellikler serilmişti masanın üzerine. Loya hangisinden önce başlayacağını şaşırmıştı. Hepsi onun iştahıyla zevkten dört köşe oluyordu. Sevdiği şeyleri yapmak en büyük eğlenceleriydi. Onun da karşılık olarak kendilerine getirdikleri kurabiyeler, tatlılar, pastaları söylemeye gerek bile yoktu. Karşılıklı birbirlerini beslemek en büyük zevkleri olmuştu.

"Bakıyorum da bensiz başlamışsınız."

"Baba kurt gibi acıktım."

"Oğlum o nasıl laf."

"Ama kardeşlerimde kurt gibi acıkmış."

Loya'nın tabağına aldıklarını gördükten sonra Kutay'ın bu sözün üstünde durmasının gerekliliği önemini yitirmişti. Karşısında gerçekten kurt gibi acıkmış bir kadın vardı. Bu da her halinden belliydi. Şimdi oğluna bunun dersini vermek için uygun zaman değildi.

"Görüyorum oğlum görüyorum."

Sonrası keyifle yapılan kahvaltıyla geçmişti. Herkes işinin yo-

lunu tutmuş, ev sakin bir havaya bürünmüştü. Böylelikle Loya'ya da örgü yolu görünmüştü. Zaten hemen başına geçmezse, ikizlerin doğumuna yetişmeyeceklerdi.

"Hamarat gelinim hemen işe başlamışsın."

"Anne ne hamaratlığı. Böyle giderse, doğuma yetişmeyecekler."

"Sen merak etme yetişir. Sende bu azim olduktan sonra elinden kurtulmaz."

Gün iki kadın için de eğlenceli geçmişti. Kâh gülüp el işi yapmışlar, kâh dışarıda güzel bir sohbet eşliğinde günlük bir gezinti. Gün boyu sadece küçük kuzunun cıvıltısını aramışlardı.

Tuğrahan'ın öğleden sonrayı bir arkadaşında geçirecek olması herkes için yeni bir şeydi. Kutay'ın buna izin vermiş olduğuna hâlâ inanamıyorlardı.

"Ben geldim."

"Ooo küçük paşamızın yüzünde güller açıyor."

"Anne o kadar çok eğlendik ki. Hem Enes'in annesi çok güzel şeyler hazırlamıştı."

"Afiyet olsun paşam. Umarım yaramazlık yapıp, Nalan Teyze'nizi üzmemişsinizdir."

"Hiç yaramazlık yapmadık. Nalan Teyze'de hiç kızmadı bize. Çok usluyduk."

"İnanayım mı?"

"İnan tabi. İstersen telefon et sor."

"Sana inanıyorum kuzum. Hiç öyle şey olur mu?"

"Anne Enes'te bize gelebilir mi?"

Bu soruya verebileceği bir cevap yoktu. Tuğrahan'ı her ne kadar kendi oğlu gibi görse de, bu evde kendini misafir olarak adlandırıyordu. Böyle bir kararı Kutay'a bırakmak en iyisiydi. Artık baba oğul iyi anlaştıklarına göre, onların hayatına müdahale etmeyi bırakmalıydı.

Sessizliği Tuğrahan'ın soruyu tekrar etmesine neden olmuştu. "Anne gelebilir mi?"

"Tuğrahancığım, bunu babana sorsan daha iyi olur."

"Ama sen de benim annemsin. Hem sen evet dersen babam bir şey demez ki."

"Olsun baban gelince ona soralım. Bu daha iyi olur tamam mı?"

"Tamam" Küçüğünün sesinin alçak tonuna kıyamamıştı. He-

men kollarına alıp, ipek saçlarına öpücükler kondurarak, sevgisini hissetmesini sağlamıştı. "Babana hemen sorarız, tamam mı?"

Birbirlerine o kadar dalmışlardı ki, gelen Kutay'ı fark etmemişlerdi bile. "Neymiş bana soracağınız?"

"Baba gelmişsin." Loya'nın kollarından bu seferde büyük bir hızla Kutay'a akmıştı.

"Evet neymiş bakalım bana soracağınız şey?"

"Tuğrahan, Enes'in de buraya gelmesini istiyordu."

"Evet, baba Enes'te bize gelsin. Ben anneme sordum ama o senden izin almam gerektiğini söyledi."

Bunun altında yatanı hemen anlamıştı Kutay. Bu yüzden sözlerini Loya'nın gözlerinin içine bakarak sürdürmüştü. "Gelebilir oğlum. Seninle ilgili her kararı annen de verebilir. Bana sormanıza bile gerek yok."

Loya duyduğu cümlenin etkisine girmişti. *"Seninle ilgili her kararı annen de verebilir. Bana sormanıza bile gerek yok."* Kutay, Tuğrahan'la olan anne-oğul ilişkisini hiçbir tartışmaya mahal bırakmadan onaylıyordu. Bunun için edebileceği teşekkür yoktu. O anda gözlerindeki yaşlara da söz geçirmeyi başaramamıştı. Akan yaşlar eşliğinde, gözleriyle genç adama teşekkürlerini sunuyordu. Kutay'ın yüzündeki ifadeden de, onun da bunu anladığını ta kalbinde hissediyordu. Kutay'ın gözlerine bakarken ağzından çıkan sözlerle, anın güzelliğini pekiştiriyordu. "Teşekkürler."

Selma Hanım gelmese belki saatlerce o şekilde kalabilirlerdi.

"Bugün en sevdiğin yemeği yaptım oğlum. Hadi üzerini değiştir de, tekrar ısıtmak gerekmesin."

"Tamam, anne hemen geliyorum." Sonrasında merdivenlere yönelmiş olsa da, aklında sadece Loya'yı kollarına almak vardı. Onun gözlerinden akan her damlayı dudaklarıyla tek tek toplamayı istemiş, onu kollarına alıp, sen benim hayatımsın, her şeyim senin demek için kendini zor tutmuştu. Tuğrahan'ın zaten onu annesi olarak gördüğü andan beri, onları ayırmayı tek an bile düşünmemişti.

Kutay o anlarda karşısındaki kadının gardının indiğinin farkına varamamıştı. Kollarına alsa, söylediği gibi akan damlalara du-

daklarıyla set olsa, ona dur demeyecekti, diyemeyecekti Loya. Kutay'ın sözleri öyle duygusal bir havaya bürünmesini sağlamıştı ki, o an Kutay ona ne dese kalpten inanacaktı. Bunu boşuna beklediğini biliyordu. Kutay ona asla istediği şeyleri söylemeyecekti. Bugün ona Tuğrahan için verdiği haklar, küçüğüyle aralarındaki sevginin eseriydi. Bir aile olacaklarının belirtisi değil. Halbuki gerçekten bir aile olmaya ne çok ihtiyacı vardı.

Kimsenin ondaki duygusallığı fark etmesini istemediği için, eline aldığı örgüsünü örüyor numarası yapmak işine gelmişti. Böylelikle içindeki yangının kimse farkına varmamıştı. Her şeyi tek başına yaşadığı gibi, bu duygusal anını da kendine saklamıştı. Biraz daha iyi hissettiği anda da çağrıldığı masadaki yerini almış, içindeki duygusallığı kimsenin hissetmemesi için de büyük çaba sarf etmişti.

"Kızım sen de sever misin kuruluk dolmasını?"

"Çok severim Selma Anne. Bu yüzden annemler her gittiğimde mutlaka yaparlar. Kendim yapmayı denedim ama onunki gibi olmuyor."

"Kızım neden önce söylemedin? Bu kadar çok sevdiğini bilseydim her hafta yapardım. Bakalım benimkini de beğenecek misin?"

"Güzel olduğuna eminim."

"Öyle yemeden olmaz. Ye de öyle."

Üzerine sıktığı limondan sonra aldığı lokma ağzında enfes bir tat bırakmıştı. Selma Annenin lezzeti de en az annesininki kadar müthişti. Ağzındaki lokmayı yuttuktan sonra meraklı gözlerle kendisini izleyen kadına beklediği yanıtı vermişti. "Ben çok şanslıyım. İki annem de muhteşem aşçı. Ellerine sağlık anne." deyip tabağındaki yemeğe dönmüştü.

Kutay sevdiğinin bir beğenisi daha öğrenmişti. Onun da kendi gibi bu yemeği çok sevmesi inanılmaz hoşuna gitmişti. Onunla ortak çıkan her huyları, sanki aralarındaki bağı daha da kuvvetlendiriyor gibi hissediyordu.

"Afiyet olsun kızım. Kutay'da bayılır bu dolmaya."

Elindeki çatalı tam ağzına götürürken duymuştu söylenilenleri. Sonrasındaysa istemsiz olarak gözleri Kutay'a dönmüş, kendine bakan adamla göz göze gelmişti. Dalıp giden gözler ne çok şey ifade ediyordu. Ah bir de bakanlar, oradaki anlamları okuyacak kadar yakınlaşabilmiş olsalardı.

"Anne ben de çok severim."

Küçüğünün neşeli sesi kendine getirmişti genç kadını. "Oy bir tanem. Demek sen de seversin. Afiyet bal şeker olsun paşama."

Güzel yemek, dile gelemeyen duygularla sürüp gitmişti. Loya yatağa uzandığında çok mu yedim ki diye düşünmeden edemiyordu. Bu düşünceye önceki geceki mide vakası eklenince de, yüzü kızarmıştı. Gece yine aynı durum olursa, kesinlikle kapıyı kilitlemeyi düşünüyordu. Ama geceki ilgili Kutay aklına geldiğindeyse, kilitlemeyi hiç mantıklı bulmuyordu. Hem ayağı kayabilir, bayılabilir veya bunun gibi bir sürü olumsuz şey olabilirdi. Bu yüzden kapı kilitlemek hiç mantıklı değildi. Kafasındaki tüm olumsuzluk senaryoları ile kalbi yine istediğini elde etmişti. Ayrıca gece için Kutay'a teşekkür etmesi gerektiğini de en sonunda anlamıştı. Bunun zor olacağını biliyordu ama yapması da gerekiyordu. Kutay birkaç telefon görüşmesi için çalışma odasındaydı. En iyisi gelince, uzatmadan işi bitirmekti. Korkunun ecele faydası yoktu. Beklerken sızlayan ayakları da hiç rahat vermiyordu. Yine şişmişlerdi. Aklına Kutay'ın yaptığı masaj geldiği anda yüzünde de bir rahatlama oluşmuştu. Ayakları aynı masaja balıkların suya ihtiyaç duydukları kadar ihtiyaç duyuyorlardı. Ama Kutay gıcığının başkaları üzerinde uyguladığı hünerlerini kendi üzerinde denemesine bir kez daha izin vermeyecekti. Bunun için kendine söz vermişti. Sinirle baktığı ayaklarına da bunu hatırlatmak en iyisiydi.

"Hiç bana öyle bakmayın. Sözümden dönmeyeceğim."

"Loya bazen senin tuhaf olduğunu düşünüyorum. Ayakları ile konuşan bir kadın daha görmedim. Sen gerçekten değişik birisin."

Yakalanmıştı. Ne vardı sanki sesli düşünecek? İçten düşünme diye bir şey vardı. Bazı anlarda nasıl oluyor da bunu hatırlayamıyordu?

Daha ne olduğunu bile anlamadan yine ayakları Kutay'ın kucağındaydı.

"Şu ayaklarının haline bak. Çok kötü olmuşlar."

Ayaklarının üzerinde şifalı eller dolaşmaya başlamıştı. Kutay biraz daha aynı işleme devam ederse, çaya düşmüş şeker gibi eriyecekti. "Hey ellerini ayaklarımdan çeker misin?"

Karşısındaki adam hâlâ yaptığı işe konsantre devam ediyordu.

"Hey sana diyorum duymuyor musun?"

"Duymamak işime geliyor."

"Ellerini ayaklarımdan çeker misin? Bunun için sana izin verdiğimi hatırlamıyorum."

"Zaten izin almamıştım."

"Kutay lütfen ayaklarımdan ellerini çek!" Sesindeki tını o kadar sertti ki, Kutay'ın elleri biran hareketsiz kalmıştı. Sanki dokunup, dokunmama arasında ince bir sınırda gibiydi. Gözleri Loya'nın gözleri ile buluştuğu anda oradaki ateşi görmüştü. Sonrasında kucağından hızla çekilen ayaklarla da Loya'nın tepkisinin sertliğiyle karşılaşmıştı. Çok masumca yaptığı hareket karşısında, onun böyle bir tepki vermesi donup kalmasına neden olmuştu.

Gözlerdeki aleve, dildeki sertlikte eklenince küçücük bir olay daha da büyümüştü. "Buraya gelmeden seninle bir anlaşma yaptık. Sana bazı konularda izin vermiş olmam, bana özgürce dokunma hakkını sana vermez. Eğer böyle bir düşünceye neden olmuşsam üzgünüm. Ama senden bir daha böyle bir harekete kalkışmamanı istiyorum. Bu hareket başka sevgililerinde işe yaramış olabilir. Bundan çok hoşlanmış olabilirler. Ama ben onlardan biri değilim. Böyle ucuz numaralar bana göre değil. Git bunları sevgiline yap, bana değil!"

Her bir sözün Kutay'ın yüzünde oluşturduğu değişimi görmüştü. Hatta bazı anlarda ileri gitmiş olabileceğini düşünmüştü ama hayal kırıklığıyla bakan Kutay hazırlıklı olduğu bir şey değildi. Kutay eskiden olsa bunları duyduktan sonra kendiyle övünürdü. Ama şu anki yüz ifadesi övünmenin 'ö'sünü bile barındırmıyordu.

Oturduğu yerden ağır ağır kalkan Kutay'ı şaşkın yüz hali ile izliyordu. Sonrasındaysa gözlerinin içine bakarak söylediği sözlerle, kalbinden vurulmuş gibi hissetmişti.

"Sözlerin bitti mi?"

İçindeki son gayretle sesinin tonunu ayarlayabilmişti "Evet."

"İyi o zaman dinle. Ben hiçbir zaman bir kadına dokunmak için numaralara başvurmam. Şu an bunu yapıyor olmam senin için gerekli olduğu içindi. Bunun altında art niyet arama. Ayrıca hayatımda hiçbir kadının ayaklarına masaj yapmadım. Böyle bir alışkanlığım da yok. Yani anlayacağın ayaklarına masaj yaptığım ilk ve tek kadınsın. Merak etme bir daha da yapmam."

Loya duyduklarının şaşkınlığını üzerinden atamamıştı. Hâlâ kafasında dönüyordu sözler *"Ayaklarına masaj yaptığım ilk ve tek kadınsın"* Bunun doğru olduğuna inanamıyordu. Banyoya giden Kutay'ın ardından bakakalmıştı. *"...ilk ve tek kadınsın."* bunu demişti. Halbuki kendisi onu ne kadar kötü şeylerle suçlamıştı. Aslında teşekkür et-

mek için beklerken, kendisini aşağılık biri gibi hissetmesine neden olmuştu. Ne yapacağını bilemez halde yatakta oturuyordu. Şimdi teşekkürüne bir de özür eklenmişti. Kalbi banyoya git, yaptıkların için özür dile derken, mantığı bekle, sakinleşmesi için biraz zaman ver diyordu. Mantığına uyup, yatağın üzerinde oturur vaziyette beklemeye başlamıştı. Sonunda çıkmasıyla da çekinerek seslenmişti.

"Kutay ben-"

"Loya, lütfen şu anda değil. Bana biraz zaman ver. Merak etme sapık falan değilim. Korkmadan yatabilirsin."

Duyduklarından sonra kalkıp, yanına gitmeye niyetlenmişti ama genç adamın kararlı surat ifadesi olduğu yerde kalmasını fısıldıyordu. Kutay'ın koltuktaki yerine geçmesiyle, kendi de huzursuzca yatağa uzanmıştı. Dakikalar geçiyordu ama uyuyamıyordu. Ne çok alışmıştı, onun kollarında uyumaya. Şimdi o uzaktayken, uyku bile girmiyordu gözüne. Bu kadar ağır şeylerden sonra gelmezdi ki Kutay. Belki uyuduğunu düşünürse, gelirdi. Küçük bir aldatmaca yapmanın kimseye zararı olmazdı.

Uyuyor gibi sessizleşmişti. Yatakta yaptığı dönmeleri bırakmış, nefesini de sakinleştirmişti. Sonrasındaysa heyecanlı bekleyiş başlamıştı. Duyduğu ayak sesleri ise doğru yolda olduğunu kanıtlamıştı. Yorgan açılıp, içeri alışkın olduğu sıcaklık girdiği anda, hem tamamlanmış hem de ısınmıştı. Farkına bile varmadan da, kendi yeri olarak gördüğü kucağa hemen sokulmuştu. Kutay'da sahiplenici tavırları ile onu kabul etmişti. Kafasında kurduğu tüm planlar da burnundan giren mest edici koku ile biranda buhar olmuş, sadece Kutay kalmıştı. Kendisine sarılan adama daha da yakınlaşırken, duyduğu sesle kalakalmıştı.

O yatağa uzanmak Kutay için hiç kolay olmamıştı. Daha önce böyle bir muamele ile karşılaşmış olsa, yüzüne bile bakmazdı ama Loya'ya olan sevgisi her şeyi aşmıştı. Onun dengesiz ruh haline anlayış göstermesi gerektiğini bildiği için biraz önceki olayın üstünde durmamıştı. Ama bu kalbinin kırılmadığı anlamına gelmiyordu. Hem de çok kırılmıştı ama şu anda bunu Loya'ya belli edip, üzmek en son isteyeceği şeydi.

Halbuki odaya girip, ayaklarıyla yaptığı muhabbeti görünce

çok normal bir hareketmiş gibi onları kucağına almıştı. Aralarında söze dökülmese de, küçük bir iletişim köprüsü kurulduğunu düşündüğünden buna güvenerek de masaj yapmaya başlamıştı. Ayakları gerçekten çok şişiyordu. Buna ihtiyacı olduğu içinde her gün bıkmadan ona masaj yapabilirdi. Zaten o anlarda yüzünün ifadesinden de, hoşuna gittiğini anlamıştı ama küçük kedisi yine tırnaklarını çıkarmaktan geri durmamış, o lafları içini acıtan bir surat ifadesiyle dile getirmişti. Daha önce kimseyle böyle bir yakınlık kurmamış olmasına rağmen, kadınların üzerinde böyle bir güç kullanmakla itham edilmişti. Sözler içini yaktığı anda da, kendi sözlerine fren koyamamıştı. Sonunda bunun sadece onun için yaptığı özel bir şey olduğunu belirtmişti. Banyoya gittiğinde eline geçirdiğini savurmak istemiş olsa da, Loya'nın huzuru için kendini frenlemeyi bilmişti.

Zor bela sakinleştikten sonra da, hemen kendi bölümüne geçmek için yollanmıştı. Uyuduğunu düşündüğü kadının yatağın üzerinde masum bekleyişi içini ısıtmıştı. Ama tam sakinleşmeden onunla konuşmak istememiş, bu yüzden, o an için konuşmamayı uygun görmüştü. Yatağına geçtiği anda da, huzursuz dakikalar başlamıştı. İçerden gelen dönme sesleri, Loya'nın da en az kendi gibi huzursuz olduğunun belirtisiydi. Belirli bir süre sonunda sesler kesilmişti ama bunda bir gariplik vardı. Aylarca onu uyurken seyretmişti. Aldığı nefesi tanır olmuştu. Nefes sesleri düzenli gelse de, heyecanlı olduğunu anlamıştı. İşte o anlarda da Loya'nın uyuyor numarası yaptığının farkına varmıştı. Demek küçük kedisi oyun istiyordu. Öyleyse o da bu oyuna dahil olacaktı. Yavaşça kalkıp, ağır ağır yatağa yanaşmıştı. Yorganı açıp, içeri girdiği anda da Loya'nın kendisine sokulmasıyla yüzünde derin bir gülümseme oluşmuştu. Genellikle uyurken farkında olmadan yaptığı bu yakınlığı ilk kez kendindeyken yapıyordu. Bu da içinde öfke namına küçük bir kalıntı kalmışsa, onu da silip süpürmüştü. Sonunda dudaklarından muzip sözler dökülmüştü. "Numaracı"

İşte yakalanmıştı. Şimdi ne yapacaktı? Olduğu yerde kıpırtısız durmaya özen gösteriyordu. Zaten yeterince rezil olmuştu. Şimdi bir de numaraya devam etmeye çalışmak, daha da büyük aptallıktı. En iyisi suçu kabul etmekti. Hem ses tonu da sinirli değildi. Sanırım affetmişti. Bunun verdiği rahatlıkla derin bir nefes alabilmişti.

"Ben birinci numaracıysam, sende ikinci numaracısın Kutay Bey." Konuşmayı sürdürürken en iyisi suratına bakmamak diye düşündüğü için de rahat yerinde kalmaya devam ediyordu.

"Ben nasıl ikinci numaracı oluyorum bakayım güzel karım?"

"Sen de benim uyumadığımı bilerek buraya geldin ve uzandın."

"Demek öyle. İkimiz de numaracı olduğumuza göre gerçekten uyumaya geçsek iyi olacak. Yoksa sabaha şiş gözlerle kalkacağız." derken kollarındaki kadının kendine verdiği huzuru sonuna kadar hissediyordu.

"Kutay..." Sözler neden ağzından çıkmak için davetiye bekliyordu ki? Oysa kafasında söyleyeceği her şeyi hesaplamıştı. Ama onun sıcaklığı her şeyi gölgelemişti.

"Bir şey mi söyleyecektin?"

"Özür dilerim." İşte söylemişti. Söylediği anda da üstünden büyük bir yük kalktığını hissetmişti.

"Önemli değil, hadi uyu."

"Beni affettin mi?"

"Sana kırılmadım ki."

O an oturmak için hareketlenmişse de, Kutay'ın sıkı tutuşuyla olduğu yerden milim kıpırdayamamıştı.

"Gerçeği söylüyorum. Hadi uyu. Kendine bu konu hakkında daha fazla eziyet etme."

Uyu demek kolaydı. Sanki önceki ve şimdiki duyduklarından sonra uyuyabilecekti de. Hem kafasında dönen soruları sormakta istiyordu. Ne yüzsüz bir şey olmuştu. Sonunda ağzından çıkanlara kendi bile şaşırmıştı. "Kutay... Sen gerçekten kimsenin ayağına masaj yapmadın mı?"

Yüzündeki gülümseme daha da derinleşmişti. Bu küçük kedide kıskançlık belirtileri mi vardı? Bu tırnak göstermenin altında yatan neden bu muydu? Farkına vardığı gerçek içini ısıtmıştı. Biraz önceki olayda, kendisine dokunmasını istemediği için değil, sırf kıskandığı için bu olayı çıkarmıştı.

"Kimsenin ayağını ovmayı bırak, elime almadım."

"Kutay..." Bunu nasıl soracağını bir türlü hesaplayamamıştı. Ama içini de kemiriyordu. Sormadan rahat edemeyecekti. "Kutay, onun bile mi?"

"O kim Loya?"

"Şey... Leyla'nın?"

Acı ama gerçekti. Leyla'nın bile ayaklarına bu özeni göstermek aklına gelmemişti. Onu ne çok kendi haline bıraktığını böyle anlar-

da daha iyi anlıyordu. Bu da çektiği vicdan azabının üzerine bir kat daha ekliyordu.

Loya, Kutay'ın cevabı gecikince çok ileri gittiğini düşünmüş ve sorusunu sormamış olmayı diliyordu. Ama yapacağı da bir şey yoktu. Söz ağızdan çıkmıştı bir kere. "Cevap vermene gerek yok Kutay. Bunu sormaya hakkım yoktu."

"Onun bile."

Kollarındaki kadının birden kasıldığını hissetmişti. Belki de söylediğine inanmamıştı. Belki de başka bir şeydi onu bu hale getiren. Ama bir kez açılınca susamamıştı.

"Ben Leyla'nın hamileliğiyle çok ilgilenemedim. Şirkette çok çalışmam gerekiyordu. Kendimi kabul ettirmek için tüm gücümü harcıyordum. Babam çok başarılı bir iş adamıydı. Onun yerini doldurmak hiç kolay değildi. Bunun için de zamanımın büyük bir kısmını şirkete ayırmıştım. Bu yüzden de Leyla'ya gereken ilgiyi gösteremedim. Bunun vicdan azabını hâlâ çekiyorum."

Kutay'ın duygularını bu şekilde açması Loya'nın içinde bir yerlere dokunmuştu. Genç adamın kendisine güvendiğini hissetmişti. "Kutay kendini suçlamayı bırak. Hiçbir şey senin suçun değil. İnanıyorum ki, Leyla'da senin bunlara üzülmeni istemezdi."

"Bunu biliyorum ama kalbime söz geçiremiyorum."

Sözler aslında başka anlamlar ifade etse de, Loya yine kendisine göre yorumlamayı seçmişti. Onun Leyla'ya olan büyük aşkının bir başka yolla ifadesi olarak görmüştü bu son sözleri. Halbuki bunlar gerçek bir pişmanlığın izleriydi. Sonunda uyumanın ikisi için de iyi olacağına karar vermişti.

"Hadi uyuyalım. Dediğin gibi panda göz olmaya hiç niyetim yok. Zaten panda kadar oldum. Gözlerimde benzerse tam olurum."

Kendisini üzen konudan uzaklaştırmak için yapılan söz değiştirme işlemine minnettardı. Tabi kollarındaki kadının küçük bir panda olduğunu düşünmekte gülmesine neden olmuştu.

Onun gülmesini göğsünde yatan Loya da hissetmişti. Yalancı bir sitemle laf atmaktan da geri kalmamıştı.

"Aşk olsun Kutay. Bir de gülüyor musun? İyi hadi ben uyuyorum. Sana da bir şey demiyorum."

Kutay konuşmak yerine kollarındaki kadına daha sıkı sarılmış ve uyumak için gözlerini yummuştu. Uyku ile uyanıklık arasında Loya'nın sesini tekrar duymuştu.

"Teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Geceki yardımların için."

Demek ki sevdiği, olayı görmezlikten gelmeyi bırakmıştı. Onun bunu yaparken ne kadar zorlanmış olacağını düşündüğü için de, olayı uzatmadan kabul etmişti özrünü. Saçlarına kondurduğu öpücük verebileceği en güzel yanıttı. Sonrasında iki âşık güzel bir uykuya giriş yapmışlardı.

Yaptıkları konuşma içindeki umudu fazlalaştırırken, bugün işe gitmek çok zor olmuştu. Onun kendisini kıskanmış olması düşüncesi bile güzeldi. Hem ilk defa kendindeyken, kollarında rahattı. Öncesinde küçük bir ayak polemiği yaşamış olsalar da, sonrasında yaşadıklarının yanında bunun lafı bile olmazdı. Karşılığında böyle teşekkürler alacaksa, tartışmalarda güzel olabilirdi.

Aynada son kontrollerini yaptıktan sonra yatakta yatan sevdiğinin yanında almıştı soluğu. Gitmeden onun yüzünü ezberlemek ister gibiydi bakışları. Biraz önce kollarından ayrılmak hiçte kolay olmamıştı. Yanından kalktığını anladığı anda da yüzü asılmıştı ama uykunun verdiği mahmurlukla tekrar uykuya yenilmesi hiçte zor olmamıştı. Yatağın kenarına oturup, onun asi saçlarından yüzüne düşmüş birkaç teli yerlerine yerleştirdi. Sonunda daha fazla kendine hakim olamayarak dudaklarına yönelmişti. Küçücük bir öpücük çalmıştı sevdiğinden. Kendinde olsa kesin idam edilirdi. Neyse ki, derin bir uykudaydı da yaptığı hırsızlık fark edilmemişti. Sonunda yola düştüğünde hâlâ aklında sabah kollarından zorla ayrılmak zorunda olduğu karısı vardı. Bu sefer daha umutlu olması, gününü daha da güzel kılmıştı.

İşyerine vardığında da herkes ondaki bu parıltıyı hissetmişti. Aklındakileri kalbinin en güzel köşesine oturtup, sabah erkenden oraya gelmesine neden olan dosyayla ilgilenmeye başlamıştı.

"Günaydın Kutay Bey. Erkencisiniz."

"Sana da günaydın. Dosyada aklıma takılan birkaç pürüz vardı. Anlaşmada erken olacağı için düzeltmem gerekti."

Yıllardır onun her haline tanık olan sekreteri için de yeni bir

Kutay'dı. Onun parladığına yemin edebilirdi. Kutay Aslan'ı böyle görmek çok istisnai bir durum olduğundan, bu günü bir yerlere not etmek iyi olabilirdi.

Sabah kalkıp, Kutay'ı yanında görememek büyük bir boşluk hissini de beraberinde getirmişti. Hem buradan yakında ayrılacağım deyip, hem de Kutay'ın gösterdiği ilgiyi kabul etmek kendisine iki yüzlülük gibi gelse de, son aylarda yalnızlıkla sınanmış kalbi için bunun anlamı çok büyüktü. Zaten aralarında olan da önemli bir şey değildi ki, sadece hamileliğin zorlukları karşısında Kutay'ın ona yardım etmek isteyişiydi. Gece en sonunda Kutay'ın hareketlerine bir anlam verebilmişti. Konuşmalarından yaptığı şeyleri vicdan azabının tetiklediğini anlamıştı. Leyla'ya olan ihmalkâr tavrının üzüntüsünü hâlâ içinde hissediyordu. Bu kadar sevdiği kadına yaptığı bu bencillik dolu hareketler yüzünden de şimdi kendisine ilgili davranıyordu. Hepsi sadece geçmişin izlerini silmekle alakalıydı. Yoksa kendine hissedilen bir şey değildi. Bu kalbine ne kadar ağır gelse de, gerçek buydu. Zaten Leyla'nın sevgisiyle yarışamayacağını anlayalı çok olmuştu. En iyisi kafaya bunu takmamaktı. En son istediği şey de, hamileliğin kritik haftalarına yaklaşırken, böyle bir kafa bulanıklığıydı.

Aklındakileri gerilere öteledikten sonra tüm ilgisini elindeki örgüsüne vermişti. Neredeyse bitmek üzere olan yeleğe bakmak keyfini yerine getiriyor, daha birleştirilmemiş olsa da, şimdiden yaptığı işin kendisine iyi etki yaptığını hissediyordu. Bebekleri için kendi elleriyle bir şeyler yapmak gibisi yoktu. Çalan telefonla birlikte elindeki işi dikkatlice kenara kaldırmıştı. En son istediği bir ilmek savaşı yaşamaktı. Eli yatkınlaşmış olsa da, daha o kadar ileri bir teknik sahibi olamamıştı. Bu yüzden kaçan ilmekler konusunda tek yetkili Selma anneydi.

Telefondaki isim yüzündeki gülümsemeyi artırmış, içindeki tüm sevgiyle seslenmişti. "Annem"

Karşısındaki seste ondan az kalır değildi. *"Bir tanem"*

"Sesini duymak inan günümü aydınlattı. Keşke şimdi yanımda olsaydın. Seni çok özledim."

"Ben de seni özledim dünya güzelim. Eee konuş bakalım nasılsın? Anneannelerinin gülleri nasıllar?"

"İyiyim annem. Onlarda iyiler. Yiyip, içip gün bekliyorlar. Hem bak benim küçük bey ona gül dediğini duymasın bozulur."

"Oy oy bozulur demek. Ne dememden memnun olur kendileri. Söyle de öyle sesleneyim."

"Aslan, kaplan gibi şeyler diyebilirsin."

"Kızım Allah iyiliğini versin. Ben de gerçek gibi dinliyorum seni."

"Ama anne gerçekten hissediyorlar. Hem tepki bile veriyorlar."

"Eee daha neler yapıyorsun? Selma Hanım nasıl?"

"Selma annem iyi. Bizlerle ilgilenip, durmaktan yoruluyor."

"Sağ olsun. Onun varlığı benim bu kadar rahat olmama neden oluyor zaten. Ona ne kadar teşekkür etsem az."

"Hem bana da örgü öğretti. Bebeklerim için yelek örüyorum."

"Ooo demek örgüye başladınız hamarat hanım."

"Selma anneminkilerin yanında lafı olmaz ama küçük bir yelekle başladım."

"İnsanın kendi ördüğü gibisi yoktur kızım. Ben hâlâ saklarım size yaptıklarımı."

"Gerçekten mi?" Bana niye hiç göstermedin?"

"Fırsat mı oldu güzelim? Hem neden mi vardı?"

"Bak anne yine taşı attın kafama. İnsan hamile kızına böyle şeyler der mi?"

"Der kızım. Senin gibi burnu havada, bildiğini okuyana her şeyi der."

"Beni affetmeyeceksin değil mi?"

"Affettim bile. Ama o ayları yalnız geçirmeni içime sindiremiyorum. Ya bir şey olsaydı."

"Anne dedim ya Ferit, Hazal ve Derin hep yanımdaydı."

"Zaten onları da bir göreyim. Onlarda azabımdan nasiplenecek."

"Anne sakın! Onların hiçbir suçu yok. Ben zorla ikna ettim hepsini."

"Ah kızım seni tanımasam inanmam ama senin inatçılığını bilirim. Kim bilir onlara da nasıl baskı yapmışsındır?"

"Onlara bir şey deme tamam mı anne?"

"Tamam tamam. Zaten teşekkürden başka ne diyebilirim ki? Sana iyi bakmışlar ya başka ne isterim."

"Sağ ol anne. Bu arada babam ne yapıyor?"

Ne yapsın torunlar diyor başka bir şey demiyor. Dur aklımdayken sütninenin selamını da söyleyeyim."

"Sizde miydi?"

"Yok kızım telefonla görüştüm. Biliyorsun öyle çok dışarı çıkmayı sevmez. Senin hamile olduğunu öğrendi havalara uçtu. Seni görmek istiyor da başka bir şey istemiyor."

"Sütninem benim de burnumda tütüyor ama biliyorsun bu aralar gidemem. Ah ne vardı ki oralarda kalma konusunda ısrar etmese."

"Biliyorsun kızım o kadar ısrar ettik bana mısın demedi. Zaten senin inadını kimden aldığını düşünmüyorum bile."

"Anne her şeyi bana bağlıyorsun."

"Ne yapıyım. İkinizin ilişkisini düşününce senin kime çektiğini anlıyor hemen insan."

"Nasılmış? Her şey yolunda mıymış?

"Çok iyi. Geçenlerde babanla gitmiştik zaten. Eski toprakları bilirsin, hepimizden dinç."

"Bilmem mi? Kendine ne kadar iyi bakar."

"Hem sana sözü var. Sevdiğin çörekten de yapacakmış."

"Ah anne o çöreklerden bir canım istedi ki, sorma gitsin. Keşke burada olsaydı da, yapsaydı."

"Ben yapayım kızım diyeceğim ama alacağım yanıtı biliyorum."

"Anne seninkini de seviyorum ama onunkine bayılıyorum."

"Bildiğim için hiç teklif etmedim zaten. Kutay ne yapıyor, nasıl?"

"İyi nasıl olsun ki?" Sanki normal bir sohbet havası gibi ona kocasını soruyordu. Ona nasıl söyleyebilirdi ki, Kutay gerçekten kocam değil diye. Hem karnında onun bebeklerini taşırken, ona kim inanırdı ki...

"Herkese selam söyle güzelim. Kendine ve torunlarıma da iyi bak. Tuğrahan'ını da öp benim için."

"Söylerim anne. Öperim merak etme. Sende babama selam söyle."

Yapılan konuşma nasılda iyi gelmişti. Şu anda sütnine ile konuşmayı çok istese de, konuşmanın ortasında ağlama ihtimali ile yaşlı kadını üzmek istemiyordu. En iyisi kendini daha güçlü hissettiği bir ana ertelemekti konuşmayı. Gözünün önüne gelen çocukluk görüntülerinin hepsinde başköşedeydi yaşlı kadın. Toprağım diye tutturana kadar da öyle olmuştu. Ama aralarındaki bağ hep kuvvetli olmuştu. Kendi için önemli olan bu yaşlı kadını bebeklerinin de tanımasını sağlayacaktı. Tabi buna ömrü olursa. Üzerine gelen olumsuz havayı da-

ğıtmak için hemen büyük başarısı olan örgüsüne dönmüştü. Eline aldığı işle birlikte, içindeki tüm negatifliğin kaybolmasına izin vermişti.

Tüm işleri yoluna koyduktan sonra evinin yoluna düşmek gibisi yoktu. Orada sevdiklerinin olduğunu bilerek kat ettiği her kilometre, daha da anlamlı oluyordu. Çalan telefonun işle ilgili olma ihtimali yüzünden de biraz gerilmişti. Neyse ki, arayan Yıldız Hanım'dı.

"Oğlum iyi günler."

"İyi günler anne."

"Uygunsuz bir zamanda aramadım inşallah."

"Eve gidiyordum. Hem ne demek her zaman arayabilirsiniz."

"Sağ ol evladım. Nasılsın oğlum?"

"İyiyim anne."

"Hep iyi ol. Oğlum biraz önce Loya'yla konuştum."

Aklına hemen birbirinden değişik senaryolar gelmiş, ona bir şey olduğunu duyma düşüncesi bile kendini kötü hissetmesi için yetmişti. Arabayı kenara çekip, hemen sormuştu. "Anne Loya'ya bir şey mi oldu?"

"İlahi oğlum. Yok bir şey. Sadece bu bizim kız hiçbir şeye aşermez mi diye düşünüyordum da, biraz önceki telefonda sütnine ve onun çöreklerinin burnunda tüttüğünü söyledi. Hem bilirsin böyle istekler yerine getirilmelidir."

Duyduklarından sonra rahat bir nefes almıştı. Demek Loya aşermişti. Kocası olarak ona düşen de gerekli şeyleri temin etmekti.

"Siz bana adresi verin yeter."

"Oğlum dur öyle basit bir şey değil. Sütnine buralarda değil. Memleketinde. Öyle kolay kolay da gelmez. Senden hiç değilse, sütninenin çöreklerinden Loya'ya götürmeni isteyecektim."

"Ne demek anne. Bu benim görevim. İyi ki söylediniz. Yoksa o inatçı hayatta söylemezdi."

"Bende bunu bildiğimden söyleyeyim dedim."

"İyi yapmışsınız anne. Siz merak etmeyin."

Damadının sesinin tonundan doğru yolda olduğunu anlamıştı.

Genç adam Loya'nın bir isteğini yapacak olmanın tatlı heyecanıyla dolmuş, bu da sesine yansımıştı. Normalinde böyle bir şey yapmazdı ama Loya'nın kocasının bu taraflarını görmesini istiyordu. Nedense kızının onu tam olarak göremediğini bu yüzden de dışarıdan yardıma ihtiyacı olduğunu düşünüyordu. Bu uğurda küçük bir müdahalenin de lafı olmazdı.

"Tamam oğlum yazıyorsan adresi söylüyorum."

Kapanan telefondan sonra gözleri elindeki kâğıttaydı. Hem adresi almış, hem de sütnine hakkında bir şeylerde öğrenmişti. Tamam çöreklerinden getirme konusunu halledebileceğini düşünüyordu ama en çok istediği sütnineyi de beraberinde getirmekti. Bu sürprizin Loya için çok güzel olacağını düşünüyordu. Elindeki adrese bir kez daha baktıktan sonra hemen birkaç telefon görüşmesiyle özel bir uçak hazırlatmıştı. Şimdi yola çıkarsa, oraya varması, sütnineyi ikna etmesi ve sonrasında dönmeleri gecenin geç saatlerini bulacaktı. Bu da demek oluyordu ki, eve gelemeyeceğini bildireceği bir telefon etmesi gerekiyordu.

Hemen tuşlamıştı evin numarasını. Direkt Loya'yla konuşmak istese de, biraz merakta bırakmanın iyi olacağını düşünmüştü.

"Alo anne"

"Efendim oğlum."

"Anne acil bir işim çıktı. Gece çok geç geleceğim."

"Oğlum gece gece neymiş bu iş?"

"Bak sana söyleyeceğim ama kimseye söyleme."

"Ah oğlum bilmece gibi konuşmayı bırak da, anlat bakalım."

Bir çırpıda her şeyi anlatmış, sonrasında annesinin dualarıyla yola koyulmuştu. Bindiği uçakla sevdiğine yapacağı sürprizin heyecanıyla dolu olarak yola düşmüştü.

"Hadi sofraya geçelim." diyerek seslenmişti.

Selma Hanımın sözleri örgüsünden başını kaldırmasına neden olmuştu. Kutay gelmeden sofraya geçmezlerdi. "Anne Kutay'ı beklemeyecek miyiz?"

"Kızım aradı işi çıkmış, gece çok geç gelecekmiş. Beklemeyin dedi."

Duydukları yüzünden belli etmemeye çalışsa da, suratı asılmıştı. Halbuki dünden sonra onu görmeyi ne çok istiyordu.

"Demek öyle. Tamam geçelim o zaman. Ben Tuğrahan'ı çağırayım."

"Olur kızım." Gelininin düşen yüzü Selma Hanım'ı çok üzmüştü ama sabah yaşayacağı sürprizi düşününce oğluna verdiği söze sadık kalmıştı. Sonrasında yenen yemeklerden ve Loya'nın sıkıntısını belli etmemek için verdiği büyük uğraşlardan sonra herkes odasına çekilmişti. Sadece Loya odasına gitmek istemiyor bunu da uzattıkça uzatıyordu. Kutay'ın olmadığı bir oda çok boştu. Hem o olmadan yine kâbuslar görecekti. Gıcık Kutay bunu bildiği halde nasıl onu yalnız bırakmıştı. O an aklına gelenlerse sinirlerini altüst etmişti. Yoksa o kadınla mıydı? Böylesine acil bir yerlere gitmesine neden başka ne olabilirdi ki?

Ne düşüneceğini şaşırmış, sıkıntısı da giderek artmış bir şekilde ağır adımlarla odasına girmiş, o anda da yatakta yatan Tuğrahan'la karşılaşmıştı. Acaba bir şeyden mi korkmuştu da buraya gelmişti? Hemen yanına gidip, saçlarını okşamıştı. Derin bir uykuda olduğu belliydi. Ne için gelmiş olursa olsun, geldiği için çok minnettardı. Yalnız uyumayacak ve ihtiyaç duyduğu saf sevgiyle sarmalanacaktı.

Uçağa bindiğinden beri tek düşündüğü Loya'nın bu sürprizi göreceği anki surat ifadesiydi. Bu yüzden de yolculuk boyu da başka bir şey düşünememişti. Sonunda uçak inmiş ve havaalanında kendini bekleyen arabaya binerek hemen verilen adresin yolunu tutmuştu. Adrese ulaştıklarında yeşilliklerin arasında çok güzel bir evle karşılaşmıştı. Saatte geç olmaya başladığı için iyi ki Yıldız Hanım önceden geleceğinin haberini vermiş diye düşünüyordu. Yoksa kimseyi tanımadığı bu yerde, kendini anlatması epey zor olurdu. Şoföre beklemesini söyleyip, hızlı adımlarla eve yönelmişti. Kapı açıldığında karşısına hiçte beklemediği biri çıkmıştı. Sütnine dedikleri zaman çok yaşlı bir kadınla karşılaşacağını düşünüyordu ama

gördüğü kadın evden dışarı çıkamayacak kadar yaşlı görünmüyordu. Ayriyeten çok da dinçti. Tahminen seksenlerinin ortasında olmalıydı. Ama çoğu akranından daha iyi durumdaydı. Yıldız anne kendine bakma konusunda iyi olduğunu söylerken abartmamıştı.

"Beğendin mi?"

"Affedesiniz anlamadım."

"Oğlum sabahtan beri beni inceliyon. Bari beğendin mi?"

"Özür dilerim sütnine. Sizi daha yaşlı zannetmiştim."

"Şimdi buna sevinem mi yoksa sana kızam mı bilemedim."

Karşısında şaşkın şaşkın bakan gence daha fazla kıyamamıştı. Nasıl kıyabilirdi ki, gözbebeğinin sevdiğine.

"Gel kuzum içeri gel. Yıldızım geleceğini dediydi. İyi ki de demiş yoksa çoktan yatmış olurdum. Sende kapıda ağaç olup, kök salardın."

Şaşkınlığını üzerinden attığı an yapması gerekenler aklına gelmişti. Hemen yaşlı kadının elini öpmüş ve kendini tanıtmıştı.

"Sen demesen de ben seni tanırım oğul. Resimlerinizi gördüm dünya güzelimlen. Aslında sana kızarım ama şimdi bunun sırası hiç değil."

"Neden sütninem seni kızdıracak bir şey mi yaptım?"

"Daha ne yapacaksın oğul? Öyle apar topar düğün ettin ki, hasta olduğumdan kuzumun düğününe gelemedim. Aylardır hasretim gül yüzlüme."

"İşte bunun için geldim ninem. Seni gül yüzlüne götürmek için."

"Oğlum ben bu saatten sonra öyle yola gelemem. Kusuruma bakman. Zati geleceğini öğrenince ettiydim çörekleri. Götür de kuzum da, bebeleri de yesin."

"Öyle şey olur mu ninem? Loya'nın aşerdiği o çöreklerden çok sensin. Sen gel de çörekler mühim değil."

"Oğlum bak kuzumu çok özledim ama uzun yolu çekemem."

"Onun için sana uçak getirdim ninem."

"Uçak mı? Tövbe binmem ben ona."

"Ninem, hiç mi merak etmezsin hamilelik kuzuna yakışmış mı diye?"

"Etmem mi oğul etmem mi? Burnumda tüter ama-"

Yaşlı kadının sözünü keserken tek derdi iki özlem duyanı bir-

leştirmekti. "Ama deme, gel ninem. Merek etme ruhun bile duymadan gideceğiz. Kısmet olursa, sabaha kuzuna doyasıya sarılırsın."

Normalinde şuradan şuraya adım atmazdı ama bu çocukta hayır demeyi engelleyen bir şey vardı. Nedense kalbi bir türlü hayır gelmem diyememişti. Zaten kuzusunu özlemişti, birde bu saatte buralara gelen bu genci geri çevirmeye içi el vermiyordu. Gittiğinde Gazi'nin az lafını yemeyecekti ama değerdi ciğerpareleri için.

"Ah oğul. Sen de ne tüyü var? Hayır diyemedim ya ben sana."

"O benden değil ninem. Senin gönlünün yüceliğinden, iyiliğinden."

"Dur ben hemen bi hazırlanayım."

Hazırlanmak için giden yaşlı kadının ardından sevecen gözlerle bakmaya devam ediyordu. Loya'nın sevdiği kadar vardı sütnine. Kendisinin de hemen kanı kaynamıştı. Onunda Loya'yı ne kadar çok sevdiği, uzun yolu sevmese bile yola çıkmaya karar vermesinden belliydi. Yıldız anne kesin gelmez demişti, şimdi onunla gidince hepsi de çok şaşıracaktı. Yıldız anneye ne kadar teşekkür etse azdı. Onun sayesinde Loya'nın gözlerindeki o parıltıyı görebilecekti. Zaten gece geç gelmesi yüzünden çok kızmış olmalıydı. Yine kafasından ne senaryolar kurmuştu kim bilir? Bunları düşünürken bile, yüzündeki gülümseme derinleşiyordu.

"Ne ola oğul. Yüzünde güller dolaşıyo."

"Loya sabah seni görünce ne kadar çok sevinecek. Onun yüzünün alacağı hali düşünmek hoşuma gitti."

"Onu çok seviyon demi?"

Sadece yaşlı kadının gözlerine bakmıştı. Zaten güngörmüş kadın için başka da bir şeye gerek yoktu. Karşısında hamile karısı için bunca yol gelmiş bir adam vardı. Bunu öyle her erkek yapmazdı. Onun mutluluğu için böyle uğraşan biri de kuzusuna yakışırdı. Güzel gözlüsü bulmuştu dengini. Resimlerde de bunu görmüştü ama canlısı başka bir şeydi. Şimdi gerçekten buna tüm kalbiyle inanmıştı.

"Ah oğul gözlerin anlatıyor sevdanın büyüklüğünü zati. Bir ömür mutlu olun. Mevlam korusun sizi."

"Sağ olasın ninem."

Sonrasında hemen yola koyulmuşlardı. Yol boyu da sütnineden Loya'nın türlü maceralarını dinlemişti. Zaten yaramaz bir çocuk olduğunu tahmin etmişti ama duyduklarından sonra bundan tamamen emin olmuştu. Bebekleri annelerine çekerse, çok can ya-

kacaklardı bu kesindi. Keyifli sohbet uçakta da sürmüş, bu da yaşlı kadının korkusunu hafifletmişti. Ne kadar korktuğunu belli etmese de, uçak tekerlerini yere koyduğu an verdiği rahat nefes her şeyi anlatmaya yetiyordu.

"Geldik ninem."

"Çok şükür oğul. Çok şükür."

"Kusuruma bakma ninem. Seni de bu saatte yollara çıkardım. Uykusuz bıraktım."

"Ne kusuru oğul, bunun kusurumu olur. Ben hiç şikâyetçiye benziyor muyum?"

Eve geldiklerinde Selma Hanım'ı hâlâ ayakta bulmuşlardı. Misafiri için önceden yapmıştı hazırlığını.

"Hoş gelmişsiniz Safiye Hanım."

"Hoş bulduk kızım."

"Sizi de yorduk kusurumuza bakmayın."

"Bak böyle analı oğullu kusur kusur deyip, durmayın. Kız bizim de kızımız, onun için yapılan şeyde kusur mu olurmuş?"

"Ne yaparsınız dil alışkanlığı."

"Hem artık hısımız. Öyle yabancılık falan olmaz aramızda."

"Açlığınız falan varsa hemen sofra kurdurayım."

"Açlık maçlık yok kızım. Bana yatacak yerimi göster yeter. Zaten sabaha da bir şeycik kalmadı. Hadi oğlum sen de git yat. Helak oldun yollarda."

"Ninem sen beni bırak. Asıl seni helak ettim yollarda. Sen dinlen, ben dinlenmiş gibi olurum."

"Hadi hadi sen de hemen yatmaya git. Ben de gidiyom zaten."

"Allah rahatlık versin."

"Sana da oğul. Sana da."

Gerçekten vücudu yorgunluktan bitap düşmüştü ama değmişti. Hem sütnineyi tanımanın ayrıcalığına erişmişti hem de sevdiği için bir şeyler yapmıştı. Bunun huzuru ile odasının yolunu tutmuştu. İçerdekileri uyandırmaktan korkar şekilde usul usul hareket ederek girmişti odaya. Sonrasında hayatının en güzel iki anlamının sarılarak yattıkları yatağa yaklaşmıştı. Yüzündeki huzurlu ifade ile onlara bakarken, ne kadar şanslı olduğundan başka bir şey yoktu aklında. Oğluna kayan gözleri yaptıkları konuşmayı hatırlamasına neden olmuştu.

Uçağa binmeden hemen önce hatırladıkları yüzünden biranda neşesi sönmüştü. Tüm ayarlamalar yapılmış olmasına rağmen, yolculuğu gündüze almayı bile düşünmüştü. Ama sonrasında aklına gelenle tekrar keyfi yerine gelmişti. Telefonu tuşlayıp, hemen Tuğrahan'ı istemişti.

"Efendim baba."

Kendisiye telefonda sık görüşmedikleri için de küçüğünün çekingen sesine çok şaşırmamıştı.

"Paşam senden çok önemli bir görev isteyeceğim ama kimsenin haberi olmayacak."

Babasının kendisinden bir şey istemesinin düşüncesi bile güzeldi. Heyecanıyla harmanlanmış sesiyle başlamıştı konuşmaya "Söz kimseye söylemem."

"Zaten kimseye söylemeyeceğini biliyorum." Aklına aylarca Loya'dan haber alıp, hiçbir şey bilmiyormuş gibi yaptığı anlar gelmişti. Oğlu gerçekten sır küpüydü. Verilen bir sırrı ondan almanın imkânı yoktu. Küçük yaşında güven konusunda ihtisas yapmıştı.

"Çok önemli bir işim var bu yüzden gece geç geleceğim. Ama annen geceleri korkuyor. Bak bunu benden duyduğunu sakın söyleme."

"Söylemem."

"O geceleri gördüğü kâbuslardan korktuğu için onu sen koruyacaksın. Bugün ben odada olmayacağım için yatmak için bizim odaya geç ve o gelene kadar uyu. Böylelikle sana bir şey sormaz. Sen de hem onu hem kardeşlerini gizliden korumuş olursun. Tamam mı?"

"Görev anlaşılmıştır baba."

Oğlu hemen olayın havasına girmişti. Son zamanlarda her şeyden bir oyun çıkarmada üstüne yoktu. Önceki suskun Tuğrahan'ının yerine bıcır bıcır bir çocuk gelmişti. Onun yaşını yaşaması en çok istediği şeydi. Kendi yüzünden kaçırdığı güzelliklerin hepsini büyümeden görsün istiyordu. Zaten küçüğü de bu yolda ilerliyordu. Yine de bunu yaparken şımarıklığa kaçmamayı başarıyordu. Bu da yılların ona verdiği bir özellikti. Bazı şeyler hiç değişmiyordu.

Loya'nın huzurlu suratından küçüğünün verdiği görevi layıkıyla yaptığını anlamıştı. Hem annesini hem de kardeşlerini kâbusların sıkıntısından koruyan bir kahraman gibiydi. Onunla ne kadar gurur duysa azdı. Ona sahip olduğu için çok şanslıydı.

Sonunda yorgun bedeninin son itiraz çığlıkları da ortaya çıkmıştı. Buna kayıtsız kalamayacağını anladığı anda üzerini değiştirip, yerine doğru yönlenmişti ama son anda aklına gelenle, onları uyur-

ken izlediği gün aklına geleni yapmaya karar vermişti. Yavaşça yaklaştığı yatağa Tuğrahan'ın tarafından uzanmıştı. Hem Loya'yı hem ikizlerini hem de Tuğrahan'ı kucaklarken, içinde yorgunluktan eser kalmamıştı. Bu halde onları hissetmenin değeri biçilemezdi. Huzur buydu. Bunun daimi olacağının sözünü vermişti hem kendine, hem Tuğrahan'a hem de doğmamış bebeklerine. Sonunda yorgunluktan kapanan gözleri huzurlu bir uykuya alıp, götürmüştü genç adamı.

✱✱✱

Gözlerini araladığı anda bir tuhaflık gözüne çarpmıştı. Üzerinde iki tane kol vardı. Tamam da yattığı zaman sadece bir taneydi. Şimdi nasıl iki olmuştu? Kafasını çevirdiği anda Kutay'ın da yatakta olduğunu anlamıştı. Tabi gecenin fısıltıları da eklenince, tüm sinirleri ayağa kalkmıştı. Sevgilisinin yanından gelip, nasıl yatağına böyle rahat uzanabilmişti? Hiç mi utanması yoktu bu adamın? Hemen yataktan atmak en iyisiydi. Bu düşünce ile hareketlendiği anda Tuğrahan aklına gelmişti. Küçüğü odadayken hiçbir şey yapamazdı. Mantıklı düşündüğünde, Kutay'ın da bunu bildiği için yatağa uzandığını anlamıştı. "Pis gıcık ne olacak!"

"Yine ne yaptım güzel karım?"

"Bana karım demeyi bırak! Gece gezip gezip bir de buraya mı yattın? Yatak doluydu misafir odasına gitseydin ya."

"Niye bak rahatça sığdık. Hem benim yerim burası. Misafir odası değil."

"Tabi canım burası senin odan. Asıl benim misafir odasında olmam gerekirdi."

"Loya burası senin de odan ve sen bu evde misafir değilsin. Bunu aklına yazsan iyi olur."

Aklına bir şey gelmiş gibi gözlerini kısarak Kutay'a bakmaya başlamıştı "Hem sen beni mi dinliyordun?"

"Yo nereden çıkardın?"

"Söylediğim söze hemen balıklama atladın da."

Aslında birazcık uyuduktan sonra kalkmıştı. Sonrasında da Loya'nın aşağı indiği anı kaçırma fikri yüzünden gözüne bir daha uyku girmemişti. Onun kalktığını anladığı anda, uyuma numarası yapmanın sonuna geldiğini anlamıştı. "Uykum hafiftir."

"İyi öyle olsun. Seninle tartışacak değilim. Hem sen-"

Gözlerini kırpıştırmaya başlayan Tuğrahan bir kez daha babasının kurtarıcısı olmuştu. "Günaydın paşam."

"Baba gelmişsin."

"Söylediğim gibi gece geldim. Aferin sana görevini yapmışsın."

Loya'nın kafasında jeton o an düşmüştü. Odaya Tuğrahan'ı gönderen Kutay'dı. Kendi yokken korkmasını engellemek istemişti. Böyle ince düşünen bir adamın aynı zamanda öbür kabalıkları yapmış olması da ilginçti. Bu adamın ortası yoktu. Bunu bir kez daha anlamıştı.

"Ona burada yatmasını söyleyen sendin..." derken yüzündeki şaşkınlık karşısındaki iki erkeği de eğlendirmişti.

"Oğlum yakalandık. Hadi sen odana hazırlanmaya, ben de banyoya."

"Durun! Kaçmayın!"

Loya ikisine de yetişememiş, aklındaki düşüncelerle olduğu yerde kalakalmıştı. Kafasının ne kadar karışık olduğunu söylemeye gerek bile yoktu. Kutay en sonunda kafayı yedirecekti. Sanırım bunda kesin kararlıydı.

Geceyi sevgilisiyle geçiren bir adam neden evdeki karısının korktuğuyla ilgileniyordu? Hem sanki bir şey olmamış gibi gelip, aynı yatağa uzanmıştı. Bunda kesin bir iş vardı. "Ah Kutay yine neler çeviriyorsun?" derken hiçbir sonuca ulaşamamıştı.

İçeri girdiği anda duymuştu karısının sözlerini. "Ben bir şey çevirmiyorum ama sen kafanı çevirirsen diye söylüyorum, üzerimde sadece havlu var. Tabi çevirmek istersen benim için sorun yok. Zaten sen de yediklerimin olumlu yaradığını biliyorsun. Gram yağım yok."

İşte yine yakalanmıştı. Yine sesli düşünmesinin kurbanı olmuştu. Bir türlü öğrenemeyecekti. Duydukları doğru muydu? Yoksa yine Kutay'ın bir oyunu muydu? Tamam da bakmazsa nasıl anlayacaktı? Bakarsa da çenesinden kurtulamazdı. Şöyle emin olmak için azıcık baksa, bu da sorun olacak değildi ya. Bunu düşünmesiyle de kafasını hafifçe çevirmişti. O anda da dolaptan kendine kıyafet almakta olan Kutay'la göz göze gelmişti.

Kutay bir elini hafifçe havaya kaldırmış bir şekilde konuşmaya başlamıştı. "Bak seni uyarmıştım. Sen baktın. Benim hiç suçum yok."

Anında gözlerini çekse de bir kez daha yakalanmıştı. "Pis gıcık"

"Bir şey mi dedin hayatım?"

"Kutay ne dediğimi gayet iyi duydun bana tekrarlatma istersen."

Sonrasında tek kelime etmeden kıyafetlerini alıp, banyoya geçmişti. Giyinip çıktığındaysa, Kutay'ın inmiş olmasıyla rahatlamış, son kez aynada kendini kontrol ettikten sonra da, odadan çıkıp, merdivenlere yönelmişti. Daha inmeye başlamadan tanıdık bir kokunun burnuna gelmesiyle mest olmuştu. Dünkü konuşmanın hâlâ etkisinde olduğu kesindi.

"Sanırım çörekleri canım çok istedi. Resmen burnuma kokuyorlar. Ah sütninem ne vardı ki, şimdi burada olaydın." Yavaş yavaş inmeye devam ederken, koku azalmaktan çok daha da artıyordu. Hatta yemek odasına doğru yoğunluk daha da fazlalaşmıştı.

"Yok artık. Kendimi çizgi filmlerde kokunun peşinden giden karakterler gibi hissediyorum." deyip son adımı attıktan sonra da, karşısında gördüğüyle donakalmıştı.

"Süt ninem!"

"He kuzum."

Yok artık burnu yetmezmiş gibi gözleri de oyuna katılmıştı. Karşısında sütnineyi görüyordu. Hem sütnine konuşuyordu da. Ama hayaller böyle konuşamazdı ki... Tamam da, sütnine köyünden çıkmayı sevmezdi? Bu düşüncelerle "Biri beni çimdikleyebilir mi?" demeyi başarmıştı. Aynı anda da kulağının dibinden gelen ses irkilmesini sağlamıştı. "Büyük bir zevkle karıcığım."

"Kutay!"

"Efendim hayatım"

"Sen-" Biranda kafasına dank etmişti. Sütnine hayal değil, gerçekti. Bunu anladığı anda kendini yaşlı kadının kollarına bırakmıştı. "Ninem!"

"Kuzum..."

İkisinin duygu yüklü kavuşması herkesin içini titretmişti.

Yaşlı kadın torunu yerine koyduğu genç kadını kollarında biraz uzağa tutarak "Dur bakem bi sana." demiş ve sonrasında gördüklerinden pek memnun olmuş gibi konuşmaya devam etmişti. "Kızım zati güzelidin şimdi dünyalar güzeli olmuşun."

"Ah ninem hâlâ gerçek olduğuna inanamıyorum. Seni hangi güzel rüzgârlar buralara getirdi?"

"Rüzgâr değil kuzum, Kutay oğlum getirdi."

"Kutay mı?"

Gözleri kısılmış, Kutay'a garip garip bakmaya başlamıştı. "Sen bunun için mi gece geç geldin?"

Zaten Kutay'ın gülen gözleri her şeyi açıklamaya yetiyordu. "Evet."

Onun daha fazla konuşmasına sütninenin bilmiş sesi izin vermemişti.

"He kuzum senin bu kocan var ya, beni hemen ikna etti. Daha nasıl olduğunu anlamadan da beni o uçağa bindirdi."

"Sen uçaktan korkardın." derken şaşkındı.

"Korkardım ama insanın yanında böyle bi yol arkadaşı olunca, nasıl olduğunu anlamadan uçup, geliyor. Ağzından bal damlıyor kuzumun."

"Kuzu?"

"Kuzu tabi. Senin gibi o da benim kuzum bundan böyle. Sağ olsun uçurdu getirdi beni buraya."

O anlarda suskun Kutay'da ninenin yanındaki yerini almıştı. Sanki tanışıklıkları çok eskiye dayanıyormuş gibi samimi olmaları Loya'yı etkilemişti. Hayatındaki en önemli kişilerden birini daha kendine bağlamıştı Kutay. Bunun altında yatanları düşünmeyi sonraya bırakacaktı. Şu anki mutluluğu paha biçilemez ölçüde kıymetliydi. Anı yaşamak en iyisiydi.

"Teşekkürler Kutay"

"Kuzum insan öyle kuru kuru teşekkür eder mi? Bunları da ben söylemeyeceğim ya..."

Duydukları ile gözleri kocaman açılmıştı. "Sütnineee!"

"Ne var küçük kuzum. Yalan mı diyom, artık koca kadın oldun, bak karnında bu adamın bebelerini taşıyon. Gerisini de ben demeyim artık. Öp kocanı bakıyım."

Söylenilenlerden sonra yüzünün rengi domatese dönmüştü ama sütnineyi kırmak son isteyeceği şeydi. Bu kadar uzun zamandan sonra zaten onu görmek inanılmaz güzeldi ve bunu sağladığı için Kutay'a minnettardı. Yavaşça yaklaştığı kocasının yanağına küçük bir öpücük kondurmak isterken, Kutay'ın aniden kafasını çevirmesiyle genç adamı dudağının kenarından öpmüştü. Bu da Loya'nın zaten domatese dönmüş rengini daha da kırmızı bir tona boyamıştı.

"Ödülün böyle olacağını bilsem, önceden düşünürdüm." Sesindeki isteği hissetmemek imkânsızdı.

"Gıcık şey" Ağzından çıkanlara ifadesi eşlik etmiyordu. Resmen gülüyordu genç kadın. Onun bu hali Kutay'ın hasretlik çeken ruhuna inanılmaz iyi geliyordu.

Sonrasında sütnineye içten bir öpücük vererek, tekrar kollarındaki yerini almıştı.

"Güzel gözlüm artık kollarıma sığmaz olmuşsun."

"Ne yani sütninem, sen bana şişman mı diyorsun?"

"Yok güzelim hiç öyle der miyim? Senin bir şeyler yemen için az mı peşinde dolanırdım?"

"Yemek..." İşte karnında alarm zillerini çaldıran kelime duyulmuştu. O anda da odadaki muazzam çörek kokusu tekrar burnundan girip, tüm hücrelerine bayram ettirmeye başlamıştı. En kısa zamanda midesinin de bu bayrama ortak olması gerekliydi. Yoksa isyan çıkarması an meselesiydi. "Ninem elin boş gelmemişsin. Kokuları ta yukarıdan aldım."

"Sen isten de ben etmez miyim hiç... Yıldızım dediği anda etmeye başladıydım."

"Annem mi?"

İşte bu olaylardaki asıl suç ortağı da ortaya çıkmıştı. İyi ki de, böyle bir şey yapmıştı. Bu anın güzelliğine her şey değerdi.

"Annen kuzum. Zaten Gazi ile başımın etini yiyecekler. Onlar o kadar ısrar etti gelmedimdi. Şimdi taze damadın lafıyla geldin diye, az konuşmaz Gazi oğlum."

Kavuşma anına uzaktan ortak olan Selma Hanım konuşmaya dahil olmuştu. "Öğlene çağıralım da, bir sürprizde onlara olsun."

"İyi düşündün anne. Keşke daha önce aklıma gelseydi. Yıldız Anne'ye zaten teşekkür borçluyum."

"Anne çok güzel kokuyor. Kahvaltı da çörek-" Küçük çocuk karşısındaki yabancıyı gördüğü anda sesinin yüksekliğinden utanmış ve susmuştu. Yabancıların yanında bağırarak konuşmanın hoş karşılanmayacağını çok iyi biliyordu. "Özür dilerim. Ben-"

Oğlunun kızaran yanaklarını sıkmak istemiş, onu hemen kendisi için çok önemli olan kişiyle tanıştırmak için söze başlamıştı. "Gel bir tanem. Seni sütninemle tanıştırayım."

"Süt nine mi?"

"Evet sütnine. Annemin sütannesiymiş. Benimde sütninem oldu bu yüzden. Sütninem, bu küçük bey Tuğrahan."

Küçük çocuk çekinerek yaşlı kadının elini öpmüştü. Ama sütninenin sahiplenici tavrıyla hemen kendini sıcacık bir kucaklamanın içinde bulmuştu.

"İsminle yaşa kuzum."

Sonrasında Tuğrahan da sütnineyi hemen kabullenmişti. Evdeki herkes için kırk yıllık bir tanıdık olmuştu yaşlı kadın.

"Ben bu çöreklerden yemezsem, daha fazla dayanamayacağım."

Sonrasındaki konu Loya'nın iştahı olmuştu. Genç kadının yediği çörek miktarı herkesin gözlerini açık bırakacak kadar şaşırtmıştı. Yine de Loya yediklerinden pişman değildi. Yine olsa yine yerdi. Yemekten sonrada günün cumartesi olmasıyla herkes sohbete devam etmişti. Halden anlayan Selma Hanım konuşacakları vardır diye yalnız kalmalarını sağlamıştı Loya ve sütninenin. Ayların hasretini dindirmek hiç kolay olmuyor, bu yüzden de her fırsatta sarılmalarla bunu telafi etmeye devam ediyorlardı.

"Ah kuzum seni böyle gördüm ya, daha ne isterim."

"Senin burada olduğuna hâlâ inanamıyorum ninem."

"İyi ki de gelmişim güzel gözlüm. Yoksa aklım sende kalacaktı. Biliyon çocuklu bir adamla evlenmeni pek hoş karşılamamıştım. Senin kalbinin temizliğini bilirdim de başkalarına güvenemezdim. Üzülün dediydim. İyi ki gelip, seni burada görmüşüm. Kutay oğlumu, Tuğrahan kuzumu görünce anladım. Tam layığını bulmuşsun kızım. Gözüm ardımda kalmaz artık."

Sütnine görmüş geçirmiş kadındı. Bazı şeylerin yerine oturmadığını anlamıştı ama üstünde durarak dile getirmek ve büyütmek istememişti. Bu yüzden de gördüğü güzellikleri paylaşmanın en iyisi olduğuna karar vermişti.

Sütninenin sözlerinden sonra dalıp gitmişti genç kadın. Nasıl diyebilirdi ki, bu sahte bir evlilik diye. O zaman yaşlı kadın demez miydi bu karnındakiler ne diye? Nasıl anlatabilirdi, yalandan başladığım evlilik, bana sahip olmayı rüyalarımda göreceğim bir aile verdi. Yalancı kocama sırılsıklam âşık oldum ama o beni sevmiyor diye. Zaten dese de inanmazdı ki, yaşlı kadın. Hamile karısı için o kadar yol tepmiş birinin sevmediğine kim inanırdı? Zaten Kutay'ın bu yaptığına kendi de bir anlam verememişti. Sorsa alacağı yanıt belliydi. Annen söyledi diye yaptım. Bahane hazırdı. Üstüne düşünmesi bile gerekmiyordu.

"Daldın kuzum."

"Düşünüyordum ninem. Tuğrahan benim için ayrı. Hayatıma dahil olan inanılmaz bir varlık. Onu ilk gördüğüm anı unutamam. Sanki aramızda görünmez bir bağ vardı. Bana hiç asi olmadı. Aslında daha ilk anda kabullenip, kalbine aldı. Sonrası da geldi zaten. Bana 'anne' diyor. Ondan duyduğum bu hitabın değeri biçilemez. O benim kıymetlim." Sözlerine, gözlerinde beliren sevgi eşlik ettiğinde söyledikleri daha da anlamlanıyordu. Sütnine zaten her şeyi görmüştü. Loya'nın daha fazlasını anlatmasına gerek bile yoktu.

Çalan kapı da beklenen misafirleri haber veriyordu. İçeri giren Gazi Bey, sütnineye takılmadan edememişti.

"Safiye Sultan bakıyorum da pabucumuz dama atılmış. Yeni damadın sözüyle gelmişsin."

"Dediydim zaten Gazi oğlum böyle der diye."

"Yalan mı dedim ninem? Gelmem diye ısrar ederken, bak şimdi buradasın. Ama olsun geldin ya önemli olan o. Varsın damat bunda başrol olsun."

"Senin yerinde bende ayrı oğul. Sen ilk göz ağrımsın."

"Sağ olasın ninem." derken yaşlı kadının elini saygıyla öpmüştü. Daha sonra kendisini karşılayan Kutay'a "Damat taktiği bana da ver. Bu Sultan kolay çıkmaz oralardan. Nasıl olduğunu biliyim de, bir dahaki sefere uygulayayım."

Gazi Bey'in esprisi ortamda çok güzel bir hava oluşturmuştu. Tabi sütnine de ondan aşağı kalmamış hemen lafını vermişti.

"Bu yaştan sonra Yıldız kızım tekrar çocuk bakamaz. Bu yüzden sen taktiği maktiği bırak. Siz en iyisi beni görmek istediğinizde atlayın gelin."

Sözler herkesin gülmesine neden olmuştu.

"Alacağın olsun Safiye annem. Hiç öyle denir mi?"

"Denir Yıldızım denir. Bu yaştan sonra ben her şeyi derim, siz de dinlersiniz."

Bu sözden sonrasına herkesin boynu kıldan inceydi. Yaşlı kadının herkesin üstünde emeği vardı. Onu görmek için de istediği her yere giderlerdi. Yeter ki o iyi olsundu. Başka istekleri yoktu.

Sonrasında edilen keyifli sohbetler, yenen birbirinden güzel lezzetlerle günün nasıl geçtiğini bile anlamamışlardı.

"Ninem neden burada kalmıyorsun ki?" Loya tüm şirinliğini

kullansa da yaşlı kadının kararından dönmeyeceğini biliyor, yine de bir umut diye ısrarında devam ediyordu. Sütnine yine kendi bildiğini okumuş tüm ısrarlara kendince karşılıklarla cevap vermişti.

"Keşke kalsaydın ninem. Daha bana Loya'nın çocukluğu hakkında anlatmadığın çok şey vardı."

"Yok öyle oğlum. Onları da bana geldiğinize sakladım. Hepinizi beklerim. Herkesi topla getir."

"İnşallah ninem. Bizde çok isteriz. Geleceğimizden emin olabilirsin."

Loya onun sözlerinden sonra garip garip bakmıştı Kutay'a. İlk kez gelecekle ilgili bir şeyin sözünü veriyordu. Tabi sütnineyi kim sevmezdi? O da ilk anda etkisine kapılmıştı. Bunun sonrasının olacağını da iyi biliyordu. Safiye Sultan bağımlılık yapardı.

"Seni gördüm ya güzel gözlüm, dünyalar benim oldu. Artık ben beklerim sizi. Hadi kuzularım. Allah'a emanet olun. Her daim mutlu olun ki, mutluluk haberlerinizle ben de huzur bulayım.

"Dünyalar güzeli ninem ayaklarına, ellerine, gönlüne sağlık. Bana nasıl moral oldun anlatamam. Gönül ister hep yanımızda ol. Ama senin kararına saygım sonsuz. İnşallah bebeklerimde ellerini öpmeye gelecekler sana."

"Gelin tabi. Gelin de evimi şenlendirin."

Duygusal anların sonunda misafirler yolcu edilmişti. Kutay Yıldız anneye teşekkürlerini de sunduktan sonra rahatlamıştı. Ne kadar teşekkür etse azdı. Onun sayesinde Loya'nın surlarında bir delik daha belirmişti. Yukarı çıkan karısının ardından bakan gözlerde, sahibine ulaşmak için sabırsızlanan saf bir aşk, o günlere duyulan sonsuz bir özlem vardı.

"Baba sütnine çok tatlıydı değil mi?" deyip uzanmıştı yatağına.

"Evet oğlum öyleydi."

"Onun evine gideriz değil mi?"

"Gideriz tabi koçum. Kardeşlerin doğup, biraz kendilerini toplasınlar hep birlikte gideriz."

"Ama ben onların hemen doğmasını istiyorum. Onları çok merak ediyorum."

"Paşam her şeyin zamanı var. Şimdi onların annenin karnında biraz daha büyümeleri gerekiyor. Yoksa küçük ve çok kırılgan olurlar. Öyle olmasını istemezsin değil mi?"

"Tabi ki istemem. İyi biraz daha beklerim o zaman."

"Hadi bakalım uyku zamanı."

"Ama uykum yok ki..."

"Paşam hastalandığın günü çabuk unuttun. Kendini zaten çok yoruyorsun. Bir de uyku düzenini bozarsan, o iğnelerden kurtuluşun olmaz."

İğne lafını duymak bile yetmişti. "Tamam tamam hemen uyuyorum."

Oğlunun alnına kondurduğu öpücükten sonra kapıya yönelmişti. Ardından gelen sözlerse kalbini havalara uçurmuştu. "Seni çok seviyorum baba."

Biraz önce tersi yönde attığı adımları bu sefer yatağa doğru daha hızlı atmıştı. Tuğrahan'a yılların içinde biriken özlemi, pişmanlığı, sevgisiyle sarılmıştı. "Bende seni çok seviyorum oğlum." Baba, oğlun bu duygusal anları sadece ikisine özel olmuştu. Yıllarca yaptığı hatalardan sonra bu duruma gelmek onun için inanılmaz bir şeydi.

Odasına yüzündeki gülümseme ve kalbinden taşan sevgiyle yönlenmişti. Hayatı düşünemeyeceği kadar güzel gitmeye başlamıştı. Bunun mimarı da şu anda içeride olan kadındı. Güzel karısı çok yorulmuştu bu yüzden çoktan uyumuştur diye düşünse de, tek istediği hâlâ uyanık olmasıydı. Onun gözlerine bakmaya ihtiyacı vardı. İçeri girdiğindeyse dualarının kabul olduğunu anlamıştı.

Çok güzel bir gün geçirmişti. Hamileliğinin ilk başlarında yalnız geçirdiği günleri düşününce şimdiki haline inanamıyordu. Sanki herkes el birliği yapmış gibi onun mutlu olması için uğraşıyordu. Mutfaktakiler yedirecekleri şeyleri şaşırmışlardı. Selma Hanım'ın ilgili halini söylemeye gerek bile yoktu. Yaşlı kadın elinden geldiğince onun rahatı için uğraşıyordu. Küçük paşası ise

neşeli, cıvıl cıvıl halleriyle gününe ışık, yüzüne tebessüm oluyordu. Ama Kutay deyince orada durup kalıyordu. Herkesin yaptığından iki kat fazla emek harcıyordu. Hele bu son yaptığı sürpriz, her şeyi geçmişti. Ne düşüneceğini bile şaşırmıştı. Kalbi, her şeyi geride bırak, anlatmaya çalıştıklarını dinle, diyordu. Ama korkularının önüne geçemiyordu. Her ne olursa olsun bugünkü yaptığı için içten bir teşekkürü hak ediyordu. Bunu da ondan esirgemeyecekti. Geçen ki yarım ağızla yaptığı gibi olmayacaktı. Bu sefer gözlerinin içine bakacaktı minnetini göstermek için. Kafası düşüncelerle o kadar karışmıştı ki, odanın kapısının açıldığını bile hissetmemişti. Sonunda duyduğu sesle biranda irkilmişti.

"Uyumamışsın."

"Seni bekliyordum."

"Seni bekliyordum." demişti sevdiği. Ondan duyduklarıyla bir isteği daha gerçekleşmiş oluyordu. "Bir şey mi vardı?" derken içindeki mutlulukla harmanlanan sesinin tonunu ayarlaması hiçte kolay olmamıştı.

"Teşekkür etmek istemiştim."

"Teşekküre gerek yok Loya. Sen hâlâ bunu görmeyi istemesen de, benim için önemlisin. Senin mutluluğun için her şeyi yaparım."

Duyduklarının güzelliğini anlatacak kelimeler yoktu. Sanki bebekleri de bunu hissetmiş gibi kıpırdanmaya başlamıştı. Miniğinin biri tekme konusunda biraz sert olunca yüzü hafifçe gerilmişti.

"İyi misin?" Endişeyle hemen yanına varmıştı.

"Merak etme iyiyim. Sanırım oğlumuz futbolcu olmak istiyor."

"Oğlumuz." Bunu onun dudaklarından duymak kadar güzel bir şey yoktu. İlk kez 'bebeklerim' yerine 'bebeklerimizi' kullanıyordu. 'Benim' değil 'bizim' diyordu. O an onları hissetme konusunda içindeki istek tavan yapmıştı. Çekinerek dökülmüştü kelimeler ağzından. "Dokunabilir miyim?"

Ortamdaki hoş hava konuşmasını zorlaştırmıştı. Sadece yüzündeki güzel tebessümüyle kafasını sallayarak izin verebilmişti. Kutay yavaş yavaş elini sevdiğinin karnına götürmüştü. Aynı anda da küçüklerinden birinin hareketiyle karşılaşmıştı. İçinde bir şeyler uçuyordu. Ona dokunmak başka bir şeydi. Hem sevdiğine dokunmak hem de içindeki canlarının hareketlerini hissetmek inanılmazdı. İçinden taşanları Loya'nın da görmesini istiyordu. "Kımıldıyorlar..." derken heyecanını belli eden bir ifadeyle bakıyordu genç kadına.

"Hep böyleler. Sabahları daha hareketli oluyorlar. Bugün benim keyifli olmam onlara da etki etmiş olmalı ki, hâlâ uyanıklar. Sanırım onlar da babalarına teşekkür ediyorlar."

Bugün duyacaklarının sınırı yoktu bunu anlamıştı. Karısının dudaklarından dökülen *"Babaları"* kelimesi içinde bayram şenlikleri kurdurmuştu. Onlara böyle dokunmak yetmiyordu. Direkt tenini ve altındakini hissetmek istiyordu. Loya'nın ters bir şey söylemesinden endişe etse de, denemesi gerektiğini hissediyordu. Yavaşça eşofmanın köşesini karnının üzerinden kaldırmıştı. Aynı anda da gözleri karşılaşmıştı. Genç kadın şaşırmıştı ama karşı da çıkmıyordu. Bu da ilerlemesi için beklediği izin olmuştu. Sonrasında karnını tamamen giysilerden kurtarmıştı. Ellerini sevdiğinin karnında gezdirmeye başladığı anda, hayatındaki en önemli anlardan biri daha gerçekleşmiş oluyordu. Elinin altındaki sıcaklık ve hareketler dünyayı tozpembe bir bulutla kaplamıştı sanki.

"Bebeklerim bananız sizi çok seviyor. Sizin için her şeyi yapacağım. İyi bir baba olmaya çalışacağım. Abinizdeki yanlış davranışlarımla sizlere hayatı zindan etmeyeceğim. Size hep anlayışlı olacağım. Hem abiniz de sizleri çok seviyor. Bana hemen doğmanızı istediğini söyledi. Ben de ona daha çok küçük olduğunuzu ve biraz daha annenizle olmanız gerektiğini anlattım. Annenizi üzmeyin meleklerim. O sizin için her şeyi yapıyor. Sizi çok seviyoruz. Hep de seveceğiz."

Kutay'ın bu ilgili halleri içindeki bazı şeylerin önünü açmıştı. Bastırmaya çalıştığı tüm duygular çıkmak için fırsat kolluyor, aylardır unutmaya çalıştığı tüm hatıralar ortaya dökülmek için yer arıyordu. Yeni Kutay ezber bozuyordu ama buna karşı o anlarda tamamen kendini ona bırakmış olan Loya'nın kendini savunacak duvarları yoktu. Kutay'ın sözlerine eşlik eden dokunuşları, Loya'nın tüm duygularında gelgitler oluşturmaya başlamıştı. Kutay bebekleriyle sohbeti bitirip, onlara olan sevgisini okşayışlarıyla gösterdikten sonra Loya'nın karnının üzerine küçük bir öpücük bırakmıştı. Kondurulan masum bir öpücüktü, sonrasını yangın yerine çeviren. O anda birleşen gözleri ikisinin de ne istediğini sözsüz dile getiriyordu.

Kutay hafif hareketlerle yatağa uzanmasını sağladığı karısının gözlerine bakmaya devam ediyordu. Onun da kendi gibi bu dokunuşlardan etkilendiğini görmek, isteğini daha da artıyordu. Yüzündeki dağılmış saçları kenarlara itip, kendine yer açmışı. Genç

kadının alnına, yanaklarına küçük küçük öpücükler kondurmaya başlamıştı. Sonrasında ulaştığı dudaklarınaysa ayların verdiği özlemle sarılmıştı.

Bastırmaya çalıştığı tüm duygular ortaya çıkmıştı. O da en az Kutay kadar istekliydi. Sonunda nefes almak akıllarına geldiği an ayrılmışlardı. Kutay yatağın başına sırtını dayayıp, Loya'yı da göğsüne çekmişti. Kollarındaki kadının kalp çarpıntısını, sıklaşmış nefesini hâlâ hissediyordu. Zaten kendi de aynı durumdaydı. Saçlarına kondurduğu birbiri ardı öpücüklerle sakinleştirmeye çalışıyordu. Ona bu kadar yakın olmak kelimelere dökemeyeceği kadar güzeldi. Yaşadıkları heyecanlı anlardan sonra ikisi de, söyleyecek sözlerle dolmuştu ama kelimeler bir türlü yol bulamamıştı. Sonunda Kutay ne olacaksa diyerek sözlerine başlamıştı.

"Belki söyleyeceklerime inanmayacaksın. Belki bana kızacaksın."

"Sende kızacağım şeyler söyleme o zaman."

Sevdiğinin sesi nasılda nazlıydı. "Her şeyi göze aldım Loya. Artık bunu içimde tutmak istemiyorum. Ben seni-"

Loya nefesini tutmuş Kutay'ın söyleyeceklerini bekliyordu. Kızmasından korktuğu ne söyleyebilirdi ki? Merakı daha da artmıştı. Kutay'ın her sözünden sonra heyecanlanan kalp atışları tekrar yeni bir ritim tutturmuştu. Çalmaya başlayan telefonsa anın tüm büyüsünü bozmuştu.

"Affedersin."

Kutay aceleyle kapatmıştı telefonu. Bu kadar özel bir anın başkaları tarafından bölünmesi sinirlerini zıplatmıştı. Tam konuşmaya başladığı anda bu seferde çalışma odasındaki telefon ısrarla çalmaya başlamıştı.

"Sanırım bakman gerekiyor. Yoksa sabaha kadar arayacaklar."

Önemli bir şey olmasa, bu saatte aranmayacağını biliyordu ama ilk kez bu kadar yakınlaştıktan sonra da, Loya'yı kollarından bırakmak çok zor geliyordu.

"Haklısın baksam iyi olacak. Ama beni bekle tamam mı?"

Loya utangaç bir şekilde Kutay'a bakmıştı. Onun söyleyeceği şeyleri çok merak ettiğinden "Tamam." diyerek gözlerini kırpmıştı.

Çalan telefonu hızla eline alıp konuşmuştu. "Alo"

"..."

"Neler oluyor Nihal? Gecenin bu saati aradığına göre önemli olmalı."

"..."

"Tamam da ben her şeyi halletmiştim nasıl o belgeler olmaz."

"..."

"Neyse ki, mail atmıştım. Bekle tekrar göndereyim."

Bilgisayarın açılmasını beklemek ilk kez bu kadar uzun gelmişti. İçerde kendisini bekleyen güzeller güzeli karısı varken, işler yüzünden yine erteleme yapmak zorunda kalmıştı. Yarına bırakılamayacak kadar önemli bir durumdu. Cumartesi bile çalışıp, şirkette de bu saate kadar kalan insanlara sorumluluğu vardı. Onların da evlerine dönmeleri için bu işleri bitirmeleri lazımdı. Patronları olarak da, bu fedakârlığı yapması gerekiyordu. Açılan bilgisayardan gerekli belgeleri şirkete mail atarak işlerini bitirmişti. Sonrasında sabırsızca kendini odaya attığında, güzel karısının uyuduğunu görmenin hayal kırıklığıyla kalakalmıştı.

Yatağın yanına yaklaştığında huzurla uyuyan kadını görünce hayıflansa da, onun rahat bir uykuda olmasına memnun olmuştu. Üzerini değiştirmek için banyoya geçip, sonrasında yataktaki yerini almıştı. Loya da hemen yerine yerleşmişti. O uyusa da, içindeki duygular bu kadar kabarmışken susmak zor gelmiş ve konuşmaya başlamıştı Kutay.

"Seni seviyorum bir tanem. İnatçılığınla, doğallığınla, sevginle, anlayışınla, insanlığınla beni kendine hayran bıraktın. Bir yalanla başlayan evliliğimizin gerçek olmasını istiyorum. Karım olmanı, her şeyim olmanı istiyorum. Seni seviyorum güzel gözlüm. Hem de ilk gördüğüm andan beri."

Sonrasıysa ikisinin de birbirlerinin sıcaklığı ile sarmalandığı huzurlu bir uykuda buluşmalarıydı.

Sabah gözlerini açtığı anda Kutay'ın mest edici kokusuyla karşılaşmıştı. Aralarındaki anlaşma gereği şimdiye yerine geçmiş olması gerekirken, hâlâ yanında olmasına şaşırmış olsa da, sevinmediğini söylemek ikiyüzlülük olurdu. Onunla geçen her gecenin sabahında bunun hayalini kurmuştu. Onun kollarında güne başlamak, hep düş gibi gelmişti ama şimdi bunu yaşıyordu. Saat daha erkendi. Biraz daha bu anı yaşamanın kimseye zararı olmazdı. Zaten akşam uyuyarak bir çuval inciri berbat etmişti. Kutay geceki konuşmaya devam eder miydi? Niye etsindi ki, kendisini beklemeyen birinin söyleyeceklerini değersiz bulduğunu düşünmüş olmalıydı. Artık kolay kolay o konu bir daha açılmazdı. Bir de geceki yakınlaşmaları vardı. Hatırlamak bile nefesinin hızlanmasına neden oluyordu. O noktaya gelmeye nasıl izin vermişti anlamamıştı. Ama o anları tüm hücrelerinde tekrar hissederken, içinde en ufacık bir pişmanlık olmaması da ayrı bir olaydı.

Hafifçe kıpırdandığı kollarda Kutay'ın suratını görecek şekilde dönmüştü. Huzurlu bir uykuda olduğu ne kadar da belliydi. Uykusunda bile etrafına saçtığı erkeksi hava devam ediyordu. Boşta kalan elini yanağının üzerinde gezdirmek için hafifçe adamın tenine dokundurmuştu. Yaptığı hareket hem korkmasına hem de heyecanlanmasına neden olsa da, isteklerine engel olamıyordu. Sonra gözlerinin üzerine düşmüş saçlarını hafifçe yana itmişti. Ne kadar da etkileyiciydi. Böyle bir adamla yalancı evlilik fikrini nasıl kabul etmişti? Hiç mi korkmamıştı? Öncesinde veremediği cevaplar artık gün gibi açıktı. Onun çekimine ilk anda kapılmıştı. Sonrası ise bahanelere tutunmak olmuştu. Akşamın anıları aklına üşüştüğünde gözleri Kutay'ın dudaklarına kaymıştı. Onunla tekrar bunu yaşamayı ne çok isterdi. Ama ellerine verdiği özgürlüğü, maalesef dudaklarına vermemiş, ne kadar tersini istese de, onu esarete terk etmişti.

Kollarındaki kadının uyandığını anlamıştı Kutay. Şimdi kendiyle çetin bir mücadele içinde olan karısının ne düşündüğünü öğ-

renmeyi ne çok isterdi. Onun ipek yumuşaklığında ellerinin yüzünde dolaşması ise sanki sabır sınamasıydı. Daha akşamki öpüşmeleri aklında tazeliğini korurken, onun bu dokunuşları, sinirlerinin yay gibi gerilmesine neden olmuştu. Hemen müdahale etmezse, olacaklar hiçte masumluk çerçevesinde kalmayacaktı.

Gözlerini hafifçe araladıktan sonra "Günaydın" diyerek genç kadının yerinden sıçramasına neden olmuştu.

Gözleri yakalanmanın verdiği şaşkınlıkla kocaman açılmıştı. Ne kadar zamandır uyanıktı? Ona dokunduğunu görmüş müydü? Aklında bir sürü soru dans ederken, Kutay'da ona bakmaya devam ediyordu. "Günaydın..."

Mahcubiyetle kızarmış yanakları, güzelliğine güzellik katmıştı. Sevdiği kadınla aynı yatakta uyuyup, ona dokunamamak zaten işkence olurken, birde böylesine güzelliğiyle başını döndürmüyor muydu işte o anlarda aklıda gezmelere çıkıyordu. Yine böyle bir andı yaşadıkları.

"Şey... Bende kalkacaktım." Sözlerini hemen hareketleri izlemişti ama genç adamın sıkı sarılması yataktan kalkmasını engellemişti.

"Saat daha erken. Dün çok yoruldun, biraz daha uyu."

"Biraz daha uyu." Sanki uyumak kolaydı. Hele de onun kolları tarafından böylesine sahiplenilmişken. Yataktan kalkmanın kendisi için en iyisi olacağını biliyordu ama gerekli olan bahaneyi bir türlü bulamıyordu. Doğru, saat erkendi ama evdekiler erken kalkmaya alışkın olduğundan, herkes çoktan işinin başına geçmiş olmalıydı. İşte kalkma bahanesini bulmuştu.

"Kalkman lazım. Çok sıkıştım."

Onun sıkıştım kelimesini yanlış anlayan Kutay işe kollarını biraz daha gevşetmişti. "Affedersin o kadar sıktığımı anlamamıştım."

"Yok öyle değil, tuvalete gitmem lazım."

Sonrasında daha Kutay tek kelime etmeden kendini banyoya atmıştı. Aynı anda da bahanesinin komikliği kafasına dank etmişti. Çok romantik bir anın tam ortasında tuvaleti bahane eden ilk kadın olmalıydı. Şimdi Kutay hakkında ne düşünmüş diye merak edip, duracaktı. Ah dengesizin biri olup, çıkmıştı. Hepsinin suçlusu da, o yatakta tüm heybetiyle yatan yakışıklıydı. Yapmıştı bir şey şimdi de katlanacaktı utancına. Vücudundaki bu sıcaklığın geçeceği yoktu. En iyisi banyoya girmekti. İlk kez giysileri olmadan banyoya girdiğini

ancak çıktığında anlamıştı. Şimdi havluyla içeri girmesi gerekiyordu. Tamamda Kutay hâlâ oradaydı. Nasıl gidip de, kıyafetlerini alacaktı. Böyle beklerse de, hasta olacaktı. Yavaşça açtığı kapıdan sadece kafasını çıkarmıştı. Kutay yatağın başına sırtını vermiş karşıya bakıyordu.

"Kutay gözlerini kapat. Üzerimi almam lazım."

Kutay ise duyduklarının şaşkınlığını üzerinden atamamıştı. "Ne gözlerimi mi kapatayım?"

"Evet. Kıyafetlerimi almayı unutmuşum."

"Sorun değil hayatım. Ben senin kocanım. Rahatça gelebilirsin." derken eğlendiği sesinin tonundan belliydi.

"Kutaaay!"

"Tamam sustum. Gözlerimi kapatıyorum. İstersen yorganı da başıma çekeyim. Garanti olur."

"Ha... ha... çok komik."

"Tamam. Hadi üşüyeceksin."

Gözlerini kapattığını anladığı anda hemen üzerini almak için hareketlenmiş, aldıklarıyla hızlı bir şeklide banyoya yöneldiği anda hızının kurbanı olmuştu. "Ah!"

Loya'dan gelen acı dolu inilti ile yataktan nasıl kalktığını bile anlamadan soluğu Loya'nın yanında almıştı. "İyi misin?"

Loya elindekileri bırakmış acıyan ayağını ovuşturmaya başlamıştı. Canı çok yanıyordu. "Çok acıyor Kutay."

"Bakmama izin ver."

Ellerini zorlada olsa acıyan parmağından çektiğinde, Kutay büyük bir özenle ayağını ellerinin arasına almıştı. "Ah güzelim neden kendine bunu yaptın ki?"

"Sanki bilerek mi yaptım Kutay?"

"Bilerek yapmadın ama bu kadar çekinecek ne vardı sanki? Sana bakmayacağımın sözünü vermiştim."

"Kutay kanamış" Gözleri kanı gördüğü anda daha da büyümüştü.

"Bana kan gördüğümde bayılırım deme Loya. Buna hayatta inanmam."

"Çok komiksin Kutay."

"Hadi daha fazla yerde oturma. Zaten yarı çıplaksın. Üstüne bir de üşüteceksin." Sözler ağzından çıktığı anda, itiraz etmesine fırsat vermeden kucağına almıştı genç kadını. Loya üzerindeki havlu-

nun açılmasından endişelenerek, elleriyle kenarlarından tutuyordu. Sonunda Kutay yavaşça yatağın üzerine bırakmış, yorganı da genç kadının omuzlarına örtmüştü. Onun tarafından bebek gibi sarmalanmış, aynı anda Kutay'ın kapıya yönelmesiyle de şaşırıp kalmıştı.

"Nereye gidiyorsun?"

"İlk yardım çantasını getireceğim."

Onun kendisini bırakıp, gitmediğini öğrenmek içini rahatlatmıştı. Birkaç dakika sonrada elindeki çantayla Kutay yanındaydı.

"Uzat bakalım ayağını."

Çıplak bacağını onun bacaklarının üzerine uzatırken yüzünün renginin pembeleştiğine emindi.

Kutay onun çekinerek yaptığı hareketlerini izlerken, onun zorlandığını biliyordu ama ona alışması gerektiğine de inanıyordu. Eline aldığı temizleme suyuyla parmağının kanayan yerini temizlemiş, sonrasında da yara bandını dikkatlice yapıştırmıştı. "İşte bitti."

"Teşekkür ederim."

"Sanırım akşama kadar bu kılıkla durmayacaksın. Benim için sorun yok durabilirsin ama biraz daha böyle durmaya devam edersen hasta olacaksın." Sözler dudaklarından döküldüğü anda da yerdeki kıyafetlerle Loya'nın yanına gelmişti.

"Hadi giyin şunları. Tabi istersen yardım da edebilirim." derken çapkın bir gülümseme yerleşmişti yüzünün kıvrımlarına.

"Yok... Ben... Ben kendim giyerim." Heyecanla dökülmüştü kelimeler dudaklarından.

Ayağa kalkmaya çalıştığı anda onu tekrar oturtmuştu. "Tamam canım sen burada giyin. Ben de banyoya gidecektim. Rahat ol." Sonrasında kendi giysilerini alıp, banyoya girmişti.

Onun karşısında bu kılıkla durduğuna inanamıyordu. Aklına o gece geliyor, bu da eski kötü anıları canlandırıyordu. Bu güzel günün sabahını o düşüncelerle bozmayacaktı. Bu düşüncelerle üzerini giyinmişti.

"Hazırlanmışsın yaralı kuş"

"Hazırım. Hem de kuş falan değilim."

"İyi olma." Onun her sözüne bir kulp bulması bazen gerçekten eğlenceli oluyordu. Yine böyle bir andaydılar. Ama Kutay'ın aklında olan tek şey gece yarım kalan konuşmaya devam etmekti.

"Hatırlarsan seninle gece bir şey konuşacaktım."

İşte ne olduğunu söyleyecekti. Zaten çok merak ediyordu. "Affedersin uyumuşum."

"Önemli değil. Tabi uyanık olmanı tercih ederdim." derken gözleri Loya'nın gözlerine sabitlenmişti.

"Üzgünüm..."

"Üzülme... Ne kadar yorgun olduğunu biliyorum."

"Bana konunun ne olduğunu söyleyecek misin?

"Konu sen ve ben..."

"Sen ve ben mi?"

"Evet... Aslında bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Kızabilirsin de... Beni çok mutlu da edebilirsin."

"Kutay artık söyleyecek misin? Çok merak ettim."

"Loya ben seni-"

Biranda çalınan kapı, sözlerin önünü bir kez daha tıkamıştı. Kutay kendini rahatlatmaya çalışarak aldığı nefesi yavaş yavaş vererek kapıya yaklaşıp, açtığında Tuğrahan'ın sesi odayı doldurmuştu.

"Baba sana telefon var."

"Telefon mu?"

"Evet. Burak Amcam sana hiçbir yerden ulaşamamış. Onu aramalıymışsın."

O an aklına gelmişti gece tüm telefonların sesini kestiği. *'Ah Burak bu yapılır mı?'* Sanki herkes el birliği etmiş gibi konuşmasına engel olmak istiyordu.

Tuğrahan çoktan içeri girmiş Loya ve ikizlerle koyu bir sohbete dalmıştı.

"Nasılmış kardeşlerim. Acıkmışlar mı?"

"Acıkmışlar abisi"

"Selma Annem çok güzel şeyler hazırlamış. Pazar kahvaltısına yakışır şeylermiş. Öyle dedi."

"Annem öyle dediyse, kesin ziyafet vardır." Sözler onlara yaklaşan Kutay'ın dudaklarından dökülmüştü.

"Hadi anne ben de çok açıktım. Hemen inelim."

Loya'nın sandalyeye çarptığı ayağını hatırlayınca "İnebilecek misin?" diye sormuştu genç adam.

Ayağındaki hafif sızı biraz rahatsız etse de, ilk anki gibi acı hissetmiyordu. Ayrıca Kutay'ın sihirli ellerini de unutmamak gerekirdi. "Teşekkürler. Şimdi iyiyim."

"Ne oldu anne?"

"Küçük bir kaza kuzum. Ayağımı çarptım. Şimdi iyiyim. Hadi inelim."

Gözleriyle Kutay'a anlamlı bakışlar attıktan sonra Tuğrahan'ın elini tutup, kapıya yönlenmişti. Halbuki ertelenen sözlerin, aylardır hasretle duymayı bekledikleri olduğundan habersizdi genç kadın. Sevdiği adamın da kendi gibi sevda ateşine düştüğünü, kendiyle eş bir aşkı kalbinde büyüttüğünü öğrenmeye küçücük bir an kalmıştı.

Çıkmadan "Sanırım bu konuşmayı hiç yapamayacağız." diyerek seslenmişti.

- Onun sözlerinden sonra Kutay'ın kararlı sesi duyulmuştu. "Yapacağız Loya. Yapacağım son şey olsa da, o konuşmayı yapacağız."

"Babam neyi yapacak anne?"

"Ben de bilmiyorum bir tanem. Hadi Selma Anneyi bekletmeyelim."

"Hadi baba inelim."

"Ben şu Burak Amcanı arayım. Sonra hemen yanınızdayım."

Konuşmalarının önüne hep engel çıkması gerilmesine neden olmuştu. Tam kendini hazırlayıp, Loya'nın da ruh halinin en uygun anları olduğunu hissettiği zamanların böyle heba olması çok sinir bozucuydu.

Telefonunun pimini girdikten sonra gelen aramalar karşısında şok olmuştu. Ne çok arama vardı. Bir gece telefonu kapatmaya gelmemişti. Sanki telefon şirketi sırf ona çalışmıştı. Son aramalarsa hep Burak'tandı. Ne olmuş olabilirdi ki? Onun sabah sabah araması normal değildi. Önemli bir şey olmasa evden de aramazdı. Düşünceler eşliğinde Burak'ın telefonunu tuşlamıştı. "Buyurun Burak Bey, bir emriniz mi vardı?"

Yıllardır tanıdığı arkadaşının sesindeki sitemi de, sabırsızlığı da almıştı genç adam. "Ne oldu? Yolunda gitmeyen bir şeyler mi var?"

"Sizin gibi tanıdıklarım olursa, benim işim rast gider mi?"

"Sanırım tersinden kalkmışsın."

"Yok oğlum, gayet düz kalktım. Hatta hayatımdaki en güzel günlerden birine gözlerimi açtım."

"Eee o zaman derdin ne?"

"Derdim konuşamamak"

"Sende konuş. Elinden alan mı var?"

"Elimden alan var. Akşam konuşmak isterim bir şey çıkar, gece konuşmaya çalışırım, iş yerinden ararlar, sabah konuşayım derim, en yakın arkadaşımın beni arayacağı tutar."

"Anladım. Vakitsiz aradın diyorsun."

"Ben artık bir şey demiyorum. Zaten diyemiyorum da."

"Ne bileyim bu saatte kahvaltıda olursun demiştim. Senin pazarda olsa yatakta kalan yapın yoktur."

"Bugün akşama kadar o yataktan çıkmak istemiyordum tamam mı?"

"O kadar mı dengesiz bir zamanda aradım?"

"Saçmalama. Sadece Loya'ya duygularımdan bahsedecektim."

"Bekleyeceğini sanıyordum."

"Bekle bekle nereye kadar? Her geçen gün bizim için kayıp olurken, daha ne kadar bekleyeyim?"

"Arama nedenlerimden biri de buydu? Simer konuşma konusunda ısrar ediyor."

"Burak sana önce de söyledim. Şu anda onu görmesi hiç iyi olmaz. Biliyorsun riskli aylara girdi."

*"Kardeşim biliyorum ama sen de biraz kadın sezisine güvensen."*derken bezgin çıkmıştı sesi.

"Şuanda tek güvendiğim kendi sezgilerim. O da Loya'nın beni anlayacağını söylüyor. Bana birkaç gün daha müsaade et. Sonra olmadı ondan yardımı kabul ederim."

"Sen öyle diyorsan, bana söyleyecek laf düşmez."

"Anlayışın için sağ ol Burak."

"Umarım sezgilerin gerçekten kuvvetlidir."

"Ben de öyle umuyorum. Baksana işin yoksa öğlen gel. Bugün evdeyiz. Güzel bir pazar yemeği sana da iyi gelir.

Başka zaman olsa bu teklifi reddederdi. Ama Simer bir arkadaşını görmeye gideceği için bugün yalnızdı. Hem merak ettiği kaçak gelini de görürdü. "İyi olur valla. Hem Selma Sultan'ın yemeklerini de özlemiştim."

"Demek sadece yemeklerini özledin?"

"Yok canım her şeyini özledim. Hem lafımı çarpıtma."

"Onu gelince Selma Sultan'a anlatırsın." deyip kapattığı telefondan sonra aşağı inmişti.

"Hey umarım o güzel şeylerden bana da bir şey kalmıştır."

"Sen bize ne demek istiyorsun Kutay?"

"Yok canım bir şey dediğim. Hem sen benimkileri de yiyebilirsin. Sorun yok." Deyip karısına gülümsemiş ve annesine dönmüştü. "Aklıma gelmişken, öğlene Burak'ı çağırdım. Yemeklerini çok özlemiş."

"Ben de onu özledim. İyi ki çağırmışsın."

"Burak mı? Hani şu komiser olan arkadaşın mı?" deyip Kutay'a dönmüştü.

"Evet. Seni bulmamda yardımını ödeyemem."

Şimdi düşününce Loya da ona ne çok şey borçlu olduğunu görüyordu. Sevdikleriyle kuşatılmış bir şekilde oturduğu sofraya onun vesilesi ile kavuşmuştu. Birkaç hafta sonra gidecek olsa da, hamileliğinin en ağır zamanlarını onlarla geçirmek tarif edilemez bir duyguydu. Üstelik son günlerdeki artan kâbuslarının son bulmasını düşününce bu borç daha da katlanıyordu. Burak Bey gerçekten ona iyilik meleği olmuştu. Bunu son günlerdeki yaşadıklarını düşününce daha iyi anlamıştı.

Dışarıdan gelen araba sesi Tuğrahan'ın hemen kapıya yönlenmesine neden olmuştu.

"Burak Amcam geldi."

"Tuğrahan dur düşeceksin."

"Bence kendini yorma. Seni duymuyor bile."

Kapıyı açtıktan sonra da hemen genç adamın boynuna sarılmıştı. "Burak Amca hoş geldin. PES oynayacak mıyız?"

Aynı anda Kutay'ın sesi duyulmuştu. "Dur oğlum amcan bir nefes alsın."

"Çocuğa ne çıkışıyorsun ki, huylarını kimden aldığı belli. Aynı sen." diyerek arkadaşına bakmıştı.

"Ne haliniz varsa görün. Size karışanda kabahat!"

Elindekileri verdikten sonra Selma Hanım'ın eline içten bir öpücük kondurup, onun tarafından da sevgiyle kucaklanmıştı. Zaten Tuğ-

rahan genç adam içeri girdiğinden beri yanından hiç ayrılmamıştı. Sıra Loya'ya gelmişti. Daha önce tanışmadığı kadının karşısında dururken, Kutay'ı deli divaneye çeviren kadının buna layık olduğunu görüyordu. Loya gerçek bir melek gibiydi. Bu güzelliğe kayıtsız kalmak imkânsızdı. Kutay'da ne kadar taş kalpli de olsa, sonunda bir kalbi olduğunu anlamıştı. Ve bunu karşısındaki güzel hamile melek yapmıştı.

"Merhabalar Loya Hanım."

"Lütfen Loya deyin."

"Loya... Ben Burak Tamer. Bu hayırsızın çok uzun yıllardır arkadaşıyım. Ne yazık ki, tanışmamız ancak bu güne nasipmiş. Düğününüzde önemli bir görevdeydim. Sonrasında da bir türlü vakit uyuşmadı. Bu hayırsız da çağırmayınca, ancak kendi kendimi davet ettirip gelebildim."

"Hemen beni kes." diyerek terslenmişti Kutay.

"Tabi keseceğim. Yengem beni yanlış tanımasın. Hem kocasının en yakın arkadaşı olup, hem de yeni görüşmemiz normal mi?"

"Tanıştığımıza memnun oldum Burak Bey."

"Lütfen... Burak de."

"İyi ki geldiniz. Methinizi çok duymuştum."

"Kesin bundan değil." derken Kutay'a umursamaz bir bakış atmış, kollarını doladığı Selma Hanımın yanağına bir öpücük daha kondurup, kesin "Selma Sultandandır." diyerek göz kırpmıştı.

"Yok, Kutay'dan da duydum. Ona haksızlık yapmayalım. Sana gerçekten çok değer veriyor."

"Ne yalan söyleyeyim, ben de onu severim. İnsanın hayatında böyle güvenebileceği birinin olması önemli bir şey. Ona çok şey borçluyumdur."

"Ne demek koçum. Senin bana verdiğinin yanında lafı olmaz." İki erkekte Loya'yı aradıkları günlere dönmüştü.

"Eee oğlum görüşmeyeli nasılsın?"

"Nasıl olayım Selma Sultan. İşler güçler o kadar yoğunki bazen eve gidemiyorum desem yalan olmaz."

"Sen böyle çalışmaya devam edersen, tek başına yaşlanacaksın haberin olsun."

"Merak etme Sultanım. Tek başıma kalmayacağım."

"Bundan iyi bir şeyler çıkarayım mı?" deyip gülümsemişti.

"Çıkar tabi. Yakındır oğlunun iyi haberlerini alman."

Kutay duyduklarından sonra dikkatle Burak'ın suratına bakmaya başlamıştı. Bu konudaki düşüncelerini paylaşmıştı ama ilişkinin bu kadar ciddi olduğunu düşünmemişti. Burak'ı tanıyordu öyle kolay birine bağlanacak biri değildi. Simer'le görüşmeye başladığında sadece merak ettiği için olacağını düşünmekle hata etmişti.

"Hem böyle güzel şeyler dersin, hem de tek başına gelirsin. İnsan kızımı da getirir. Tanışırdık."

"Biraz daha zamanı var sultanım. Ondan sonra merak etme elini öptürmeye getireceğim."

"Her zaman beklerim evladım. Sen de benim bir oğlumsun. Senin sevdiğin de kızım olur."

"Biliyorum Selma annem. Sağ olasın."

Onların konuşmalarını anlamaz gözlerle izleyen Tuğrahan için sohbet hiçte iç açıcı değildi. Onun istediği son alınan futbol oyununu oynamaktı ve en iyi rakibi de her zaman Burak Amcası olmuştu. Bu yüzden şimdi onu bulmuşken bırakmaya hiç niyeti yoktu. "Burak Amca oynamayacak mıyız?"

"Oynayacağız koçum. Ama ilerleyen bir vakitte olursa daha çok oynarız. Düşünsene şimdi otururşak çağırdıklarında kalkmak zorunda kalırız. Sonra otururşak, istediğimiz zaman kalkarız."

Duydukları kulağa mantıklı gelmişti ama bir hesap yapsa hiç fena olmazdı. Birkaç dakika düşünmeden sonrada bunun akla yatkınlığını onaylamış ve "Doğru, en iyisi sonra oynamak!" diyerek bakmıştı Burak'a.

Herkes derin bir sohbete dalmış, Loya, Burak'ın samimi hareketlerinden etkilenmişti. Gerçekten Kutay'ın iyi arkadaşı olduğu her halinden belliydi. Sadece bakışlarıyla bile anlaşabiliyorlardı.

"Doğuma ne kadar kaldı yenge hanım?"

Hitap önceleri garip gelse de, sonra alışmıştı. "Yaklaşık iki ay."

"Bir şey kalmamış desenize."

"Oğlum bir şey kalmamış olur mu? Asıl en zor zamanlar başladı. Şimdi merak daha da artıyor. Bu yüzden de beklemek zorlaşıyor."

"Sen hep sabırsız biri oldun. En güzel zamanlar, tadını çıkarsana."

"Gören de sürüyle çocuğun var sanır."

"Sürüyle çocuğum yoksa da, sürüyle yeğenim var. Onlar gökten leylekle gelmedi ya."

Bu sözler Selma Hanım'ı aylar öncesine götürmüştü. Loya'nın ailesine girmesindeki en büyük nedenlerden biriydi okuldaki o olay. O günleri tekrar hatırlamak yaşlı kadını hem üzmüş, hem de düşündürmüştü. Tuğrahan'ın şimdiki hali ve o zamanki hali arasında dağlar kadar fark vardı. Hâlâ o durumda olmuş olsa, şimdi nasıl olurdu diye düşünmek bile kalbine ağır gelmişti. Şu günlerin güzelliği hiçbir şeye değişilmezdi. Düşünceler yüzünün gerilmesine neden olmuş olacak ki, Loya'nın dikkatini çekmişti.

"Bir sorun mu var annecim?"

"Bir şey hatırladım da kızım." Anlatıp, anlatmamak arasında ince bir çizgideydi. O günleri hatırlatıp, insanların moralini bozmak istemiyordu ama kendisine böyle meraklı bakan gözleri de cevapsız bırakmanın hoş olmayacağını düşünüyordu.

"Leylek deyince aklıma küçük bilmişin yaptığı geldi de."

"Ne yapmış gene bizim aslan parçası"

Selma Hanım kendine merakla bakanları daha fazla bekletmemişti. "Ne mi yapmış Burak Amcası. Okulda herkese kendisini leyleklerin getirdiğini söylediği bir hikâye anlatmış. Hatta o kadar abartmış ki, leylekler getirmekle kalmamış, evin bacasından içeri atmışlar. Bizde iki gün karaları geçsin diye yıkamışız."

Olayı derinlemesine düşününce işin içindekini anlıyorlardı ama ortamı hüzünlendirmenin şuanda kimseye bir faydası yoktu. Hem o anlar geçmişte kalmıştı. Şimdi Tuğrahan'ın mutluluğu daha ilk bakışta görülüyordu. Bu yüzden herkes duydukları karşısında kahkahalarını tutamamıştı.

"Ne gülüyorsunuz sanki. İyi söyleyin o zaman beni leylekler getirmediyse, ben nasıl geldim? Durun onu anladım. Kardeşlerim gibi bende annemin karnındaydım. Ama ben oraya nasıl girdim? Hem kardeşlerim de nasıl oldu da oradalar?" deyip sözlerini daha etkili kılmak içinde gözleriyle Loya'nın karnını işaret etmişti.

Sorunun ardından herkes sessizleşmişti. Hatta Loya duyduklarından sonra bir ara öksürük krizine tutulmuş, Kutay'da hemen yanında belirmişti. "İyi misin?" diyerek endişesini dile getirmişti.

Loya ise gözlerindeki utanmış ve ne diyeceğini bilmez bir ifadeyle bakmıştı kendisiyle ilgilenen adama.

Sorusunun havada kaldığını anladığı anda, tekrarlama gereği duymuştu küçük çocuk "Hadi ama söylesenize."

Onun sorusunu yinelemesi Burak'ın tekrar gülmesine neden

olmuştu. Tabi aynı anda da Kutay'ın uyaran bakışlarıyla karşılaşmıştı. "Kusura bakma. Tutamıyorum kendimi."

"Zamanı gelince seni de görürüm."

Burak Amca'sının tekrar gülmeye başlaması Tuğrahan'ın dikkatini de onun üzerine yönlendirmişti. "Burak Amca babamlar söylemiyor sen söylesene."

Biraz önce gülen kendisi değilmiş gibi suratı biranda ciddileşmişti. Bu sefer gülen Kutay'dı. "Hadi anlatsana." diyerek arkadaşına meydan okumaya bile başlamıştı.

Arkadaşına ters bir bakış atmış ve yapacağı teklifle olaydan sıyrılmayı bilmişti. "Gel koçum biz PES oynayalım. Bu konular için daha erken."

"Ama ben merak ediyorum. Hem PES'i sonra oynayacaktık."

Sonunda Kutay olaya müdahale etme zamanının geldiğini anlamıştı. "Oğlum bu konuyu erkek erkeğe konuşsak daha iyi olur."

"Söz mü?"

"Söz."

"Anlaştık o zaman"

Olayın geldiği nokta herkesi gülümsetmişti ama Loya için durum çok farklıydı. Hem Selma Hanım'ın anlattığı olay hem de sonrasında Tuğrahan'ın sorusu kafasında birçok düşüncenin geçidini başlatmıştı. Kutay'ın kendine evlenme teklif ettiği zamanın bu olayla bağlantılı olduğunu anlamıştı. Demek ki, kendine yapılan baskılardan bahsederken anlatmak istediği bunlardı diye düşünmüştü. Aklındakiler onu alıp, Kutay'la ilk karşılaştıkları güne götürmüştü.

Onun ilk sesini duyuşu... İlk görüşü... Hüzünlü gözleri... Kalbinin çarpıntısı...

"Loya iyi misin?"

Hayallerindeki sesin ismini söylemesiyle dönmüştü şimdiki zamana. Ah ne vardı sanki ona böyle dünyanın en güzel varlığıymış gibi bakmasaydı... Bunu düşünmediği halde neden yapıyordu ki? Anlamıyor muydu bu yaptıklarının kalbine yaptığı zararı? İçi acıyordu hem de çok acıyordu. Tamam da, gözler yalan söylemez diyenler yanılıyor muydu? Şimdi ona bakan gözler yalan gibi gelmiyordu. Neden her şeyi kötü düşünüyordu ki? Kendine küçücük bir izin veremez miydi? Zaten doğumdan sonra bu yakınlık ve ilgi bitecekti. O zamana kadar bunun keyfini çıkarmak iki yüzlülük olur muydu? Ya çok alışırsa? Ya bırakmak istemezse? O zaman ne yapacaktı? Kutay

kendisine ilk zamanlardaki gibi mesafeli olduğunda buna dayanabilecek miydi? Hem kendine tekrar kapılmayacağım diye söz vermemiş miydi? Neden onun iki güzel sözüne, iki güzel hareketine hemen yelkenleri suya indiriyordu. Kalbi ona hep ihanet etmişti. Bundan sonra da ona güvenmeyecekti ama elinden de bir şey gelmiyordu. En iyisi kendisine endişeyle bakan adamın endişesini gidermekti.

"İyiyim."

"Hadi gel herkes yemeğe geçti. Bizi bekliyorlar."

Kalkmakta zorlandığı anda Kutay hemen yanında belirmiş, sanki bir kuşmuş gibi ağırlığını üzerine alarak kalkmasına yardım etmişti. Sonrasında da sanki dünyanın en normal şeyiymiş gibi elini beline koyup, yemek odasına yönlendirmişti. O dokunuşların kendisine nasıl geldiğini bir bilseydi, belki de ona dokunmayı düşünmezdi bile. Ne çok karmaşa yaşıyordu. Bir yanı bu güzellikleri doya doya yaşamasını, bir yanı ise alışmamasını fısıldarken, hangisinin sözlerine uyacağına aklı bir türlü karar veremiyordu. Bu anlarda onu yöneten tek şey kalbindeki büyük sevgi açlığıydı.

"Çok doydum. Selma Sultan özlemişim yemeklerini. Eğer kendimi davet ettirmesem, evde pizzaya talim edecektim. Sana da aşk olsun Kutay Efendi, bu güzellikleri her gün yiyorsun, insan arada en yakın arkadaşını da görür."

"Oğlum elinden mi alıyorum? Ev senin istediğin zaman gel."

"Kutay doğru diyor oğlum. Davete mi gerek var? Yerin her zaman başımızın üstünde."

"Sağ olasın Selma Sultanım." deyip yanında oturan kadının ellerine içten öpücüklerini kondurmuştu.

"Burak Amca zaman daha gelmedi mi?"

"Geldi geldi. Hadi bakalım alayım ifadeni."

"Asıl ben senin ifadeni alacağım."

"Tuğrahan, Burak Amca'nla düzgün konuş."

"Ama baba, o da bana dedi."

"Sen ona bakma, o daha küçük."

"Bana takılmadan işin rast gitmez, değil mi?"

"Ne yapayım oğlum en büyük zevkim."

Arkada kalan hanımlar giden üçlünün ardından gülen gözlerle bakıyordu.

"Burak gerçekten iyi biri. Kutay böyle arkadaşı olduğu için çok şanslı."

"Çok severim Burak'ı. Oğlum gibidir. Birbirlerine böyle laf verdiklerine bakma çok iyi anlaşırlar."

"Belli zaten. Kutay'la böyle konuştuğuna göre samimiyetleri iyi olmalı. Yoksa onun kendiyle böyle konuşulmasına izin vereceğini sanmam."

"Kaç yıllık dostlar. Olacak o kadar."

"Gerçek arkadaşların yerini hiçbir şey tutmaz." Aklına gelen Derin'in hayaliyle burnunun direği sızlamıştı. Ne çok özlemişti. Onlar da kardeş gibi büyümüşlerdi. Her şeyleri birlikte yapmışlar ama hayat onları ayrı ayrı yerlere sürüklemişti. Şimdi onun yanında olmasını ne çok isterdi. Özlemi giderek arttığı anda Selma Hanım'dan izin isteyip, telefon etmek için odasına çıkmıştı. Aradaki mesafeyi düşününce saat çok uygunsuzdu ama onunla konuşmak dünyadaki en iyi terapiydi ve şu an buna çok ihtiyacı vardı. Çevirdiği numaradan sonra gelen sesle içindeki sıkıntılar buhar olup, uçmuştu.

"Derinim..."

"Kardeşim..."

"Affedersin saat farkı olduğunu biliyorum ama yinede aramak istedim. Çok özledim seni."

"Sana her saat arayabilirsin demedim mi? Bunu dert etme. Hem ben de özledim güzelim. Ne yaparsın gurbetlik var arada. Söyle bakalım nasılsın?"

"Tuhafım be Derin."

"Tuhaf da ne demek açsana biraz?"

"Kutay kafamı karıştırıyor. Öyle şeyler yapıyor ki, ne düşüneceğimi ne yapacağımı şaşırıyorum. Tüm ezberlerimi bozuyor. Bazen öyle bir bakıyor ki, dünya üzerinde benden başka kimse yokmuş gibi hissediyorum. Gözlerinde gördüğüm derinlik aklımı başımdan alıyor." Sonrasında da her şeyi bir bir anlatmıştı karşısındaki kadına.

"Biliyorsun eve beni getirmedeki en büyük nedeni Tuğrahan'dı. Şimdi o iyileşti ama benim evden ayrılmamı istemiyor. Bebeklere sevindi mi sevinmedi mi onu da anlamadım ama geçen

onlarla konuştu Derin. Öyle tatlıydı ki. Onları sevmese öyle davranmazdı, değil mi?"

"Kim çocukları sevmez güzelim. Onun da bir kalbi var. Ve doğacak bebekler onun kanından. Kan çekmiştir."

"Öyleyse, tek neden bebeklerin doğumunu beklemek... Tekrar ortalıktan kaybolurum diye korkuyor olabilir. Bu yüzden de beni yanında tutmak için çalışıyor. Onları sevdiğini anlamışsa, onlar ve sevdiği kadın arasında kararsız kalmıştır. Of Derin of. Bilmiyorum. Bilmemekte beni çok yoruyor. Kafam çok karışık."

Duydukları gerçekten kulağa ilginç geliyordu. Çoğu bebek bekleyen evli çiftlerin yaşamadığı şeylerdi söyledikleri. Bazı arkadaşları hamilelik süresince eşlerinin ilgisizliğinden yakınmış, en sevmedikleri şeyin ise mide bulantıları olduğunu söylemişlerdi. Loya'nın anlattıklarından sonra Kutay'ın niyetini merak etmeye başlamıştı. İçinden bir his bunun kötü olmadığını hatta çok güzel olduğunu söylüyordu. Ama arkadaşına boşuna ümit verip, yine elleri boş kalsın istemiyordu. Tarafsız bir gözden olayları duymalıydı. Ama bu kim olabilirdi ki? Aklına gelenle yüzü aydınlanmıştı. Tabi ki Ferit...

"Kalbini dinle Loya. O sana gerekenleri söyleyecektir." derken sözlerinin ona yardımcı olmasını diliyordu.

Onunla konuşmak yine çok iyi gelmişti. Belki yeni bir şeyler keşfetmemişti ama hiç değilse içindekileri paylaşmıştı. Bu da kendini çok hafif hissetmesini sağlamıştı.

Yaşlı kadın kapının önündeki adama sarılıp geri çekilmişti. "Ne zaman istersen gel oğlum. Böyle özletme kendini."

"Ama özlenmek iyi oluyor Selma Sultan."

"Burak Amca bir dahakine ben yeneceğim görürsün."

"Yenersin koçum. Bugün zaten zor oldu senden maçı almak."

Duydukları küçük çocuğun yüzünde güller açtırmıştı. Sevdiği amcasından böyle iltifatlar duymak gururunu okşamış, ona olan sevgisini katlamıştı.

"Yenge hanım. Tanıştığımıza memnun oldum. Bundan sonra daha çok kafanızı ağrıtırım."

"Ne demek Burak. Hem kafamı falan ağrıtmadın."

"Sağ olasın."

Sonra Kutay'a dönmüştü. Önceki yaptıkları konuşmayı hatırlatmak için "Söylediklerimi unutma. Sonra çok geç olabilir."

"Merak etme geç olmayacak." Bugün ertelenen konuşmayı yapacaktı. Bu yüzden içi içine sığmıyordu. Hemen Loya'yla yalnız kalmak istiyordu. Şu anda aklındaki tek şey buydu.

Loya'yla konuştuktan sonra daha fazla dayanamamış hemen telefona sarılmıştı. Konuşacakları konunun Ferit'i zorlayacağını bilse de, arkadaşı için bunu yapması gerektiğine inanıyordu. Zaten karşıdan gelen sesi duyduktan sonra da bunu ertelemek için artık çok geçti.

"Alo"

"Ferit..."

"Ooo Derin Hanım, sesinizi duymak büyük şeref."

"Dalga geçmesene."

"Dalga denizde olur hanımefendi. Ne zamandır arayıp, sorduğun yok. Tabi artık haber alman gerekmiyor değil mi?"

"Aşk olsun Ferit. Seni sadece Loya için mi arıyorum sanki?"

"Son zamanlarda biraz öyle gibiydi."

"Ama biliyorsun durumlar özeldi."

"Tamam affettim ama bir daha olmasın. Zaten sana verecek çok güzel haberlerim var."

"Güzel haber mi?"

"Çok uzak olmayan vakitlerde seni ve Mehmet'i bir yere çağırmayı düşünüyordum."

"Niye bize tatil mi hazırladın? Bak biliyorsun balayına gidememiştik. Ne güzel bir iyilik olur."

"Balayına kocanı al git güzelim. Ben kendi balayımı ayarlamakla meşgulüm."

"Ba...la....yı... mı?" Sözler ağzından sanki tek tek dökülmüş, duyduklarını bir türlü algılayamamıştı. Yanlış mı duymuştu yoksa gerçekten bu adam *'Balayı mı'* demişti?

"Ne oldu dilini mi yuttun?"

"Az kaldı o da oluyordu. Siz beni bu kadar mesafe varken el birliğiyle şaşkınlıktan öldürmeye mi çalışıyorsunuz? Şunu doğru anlatsana kardeşim ya."

"Tamam kızma. Nişanlandım."

"Bak şaka yapıyorsan, elimden çekeceğin var."

"Kızım ne şakası, gerçek diyorum. Keşke burada olsaydın da tanışsaydın. Aslında gördüğün biri."

Aklına Loya'yla gittikleri hastanedeki genç ve güzel kadının görüntüsü gelmişti.

"Dur dur hatırladım. Seni yere bakan yürek yakan. Anlat bakalım nasıl oldu?"

"Aslında nasıl olduğunu ben bile anlamadım. Sanırım Ceylan'ı görsen ne demek istediğimi daha iyi anlarsın."

"Oğlum şimdi göremeyeceğime göre, sen bi anlatmayı dene bakayım."

"Kaza olayını, sonrasında tanışmamızı biliyorsun. İşte her şey ondan sonra olmaya başladı. İnsan ilk kez gördüğü birini özler mi? Özledim Derin. Onu görmek istedim. Sonra araya giren yanlış anlaşılmalarla yollarımız ayrıldı ama bu da uzun sürmedi. Bu seferde tesadüf eseri karşılaştık. Göktan'ın nişanlısının en samimi arkadaşı biliyor musun?"

"Gerçekten mi?"

"Tam bizim bir geleceğimiz olamaz diye düşünürken orada tekrar karşılaştık. O gün benim için doğru insan olduğunu tam olarak anladım." Sonrasında tüm olayları anlatmıştı. *"Yani anlayacağın Ceylan, hastamın kardeşiyken, hastam oldu, sonrasında da gönlümü açtığım hayat eşim."*

Arkadaşının sesindeki coşkuyu hissedebiliyordu. Ceylan derken sesinde ayrı bir tını vardı. Aynı yıllardır her 'Loya' dediğinde hissettiği şeyi almıştı. Onun mutluluğunu çok istiyor ama kalbindeki yaranın onun geleceğini gölgelemesinden korkuyordu. Ayrıca genç bir kızın bu gerçekle yüzleşmesinin zor olacağını da biliyordu. Ferit'i tanıyordu, kimseyi kıracak bir adam değildi. Böyle bir ilişkiye başladıysa, kesin kararlı duracağına inanıyordu ama arkadaş olarak uyarmanın da vazifesi olduğunu biliyordu ve bunun bilinciyle konuşmuştu. "Ferit, onun Loya'dan haberi var mı?"

Tam da Derin'den beklediği gibi davranmıştı. Arkadaşı hiçbir zaman açık sözlüğünden bir şey kaybetmemişti. Şimdi de doğru gördüğü şekilde yardımcı olmaya çalışıyordu. Aynı yıllar önce yaptığı gibi.

"Her şeyi anlattım. Böyle bir gerçeği saklayıp, bir ilişkiye başlamak bana uymaz. Ama kalbimdeki küçük kuşlar geleceğin çok aydınlık olduğunu söylüyor. Ceylan'ın gözlerine baktığımda kendimi görüyorum. Neysem oyum. Gizli bir şey yok. Bu da ikimizi daha da kenetledi. O karşıma çıktığı için çok şanslıyım Derin."

"Senin için çok mutlu oldum. Sen her şeyin en iyisine layıksın."

"Hem Loya ve Kutay'la da tanıştı."

"Nasıl yani?"

"Geçen gün muayene için gelmişlerdi. Tesadüf olarak Ceylan'da onlar çıkmadan gelince, karşılaştılar."

"Demek öyle. Aslında tanışmaları da iyi olmuş. Bende seni Loya yüzünden rahatsız etmiştim. Ferit, sen gerçekleri bildiğin için, kolay kolay Loya'nın, Kutay'la gitmesine izin vermezdin. Ne oldu da ona karşı durmadın?"

"Ne mi oldu? Derin, Loya'nın ona olan sevgisini zaten biliyorsun. Bunu sana anlatmama gerek yok. Ama sana şunun garantisini verebilirim ki, o adam bizim kıza körkütük âşık olmuş."

"Âşık mı olmuş? Doğru mu duyuyorum Ferit? Nasıl anladın bunu?" Sözlerin ağzından çıkış hızıyla, hızlı tren bile yarışamazdı.

"Kızım bombardımanı kes. Hızına yetişemiyorum."

"Affedersin Ferit, çok heyecanlandım. Loya'yla konuştuğumdan beri içim içimi yiyor."

"Neden ki?"

"Çok üzgün. Aslında üzgünden ziyade karışık... Kutay'ın kendisine olan ilgili tavrını çözebilmiş değil. Yaptıklarının tek nedeninin bebeklerin doğumunu beklemek olduğunu düşünüyor. Söyleyeceğime belki inanmazsın ama sütnineyi bile getirmiş."

"İnanırım. O adamın gözlerini gördüm Derin. Yoksa Loya'nın o kadar acıdan sonra onunla gitmesine nasıl izin verirdim? Gözlerindeki çaresizliği, koşulsuz teslimiyeti, hasreti ve en önemlisi de aşkı gördüm. Bunları seninle konuştuğuma inanamıyorum ama gerçek bu."

"Öyleyse sevgisini niye dile getirmiyor?"

"Sen olsan o kadar yaşanmışlıktan sonra karşına geçip, seni seviyorum diyen adama inanır mıydın? Üstelik Loya'nın ona tavrı da hiç dostane değil. Hatta adama doğumuna benim gireceğimi söyledi."

"Ciddi olamazsın."

"Gayet ciddiyim. Resmen adamın damarına basıyor."

"Doğuma girecek misin?"

"Bunu gerçekten soruyor musun? Tabi ki de hayır. Zaten bizimkinin amacı sadece adamı süründürmek. İstediği bu olduğu için söylemedi."

"Bilmem mi onun damarını. Sence onlar için yapabileceğimiz bir şey var mı?"

"Biz bir şey yapamayız. Onların ilişkisi sağlam bir zeminle oluşmadı. Bu yüzden de her olayda sallanıyor. Birbirlerine ancak kendi gönüllerini kendileri açarak yardımcı olurlar. Buna dışarıdan müdahale etmek, etkili bir yol olmaz. Merak etme iyi olacaklar."

"Buna gerçekten inanıyor musun?"

"İnanıyorum. Çünkü onları birlikte gördüm. Sende görseydin ne demek istediğimi anlardın."

"İçimi rahatlattın Ferit. Beni mutlu eden öyle güzel haberler verdin ki, bunlara paha biçilemez. Bu kadar uzakta olunca insan daha meraklı oluyor. Bugün gurbeti bir kez daha hissettim."

"Öyleyse Mehmet'e söyle de, oralarda çok kalmayın."

"İkimizin düşüncesi de bu zaten. Uzun ayrılık bize göre değil."

Telefon kapandığında aklında bir sürü düşünce dans ediyordu. Duyduklarıyla havaya uçmuştu. İki arkadaşı da mutluluğa çok yakındı.

"Evet beyefendi yatma vaktiniz." diyerek yatağında oyunlarla uğraşan oğluna hatırlatma ihtiyacı hissetmişti.

"Ama şimdi yatamam."

"Nedenmiş o?"

"Bana söz verdin."

"Ne sözü?"

"Hadi ama baba hemen mi unuttun?" derken inanmaz gözlerle bakıyordu.

"Neyi unuttum oğlum?"

"Bana kardeşlerimin nasıl annemin karnında olduğunu anlatacaktın."

Doğru ya bunun sözünü vermişti. Tuğrahan'ın unutacağını nasıl düşünmüştü? "Oğlum geç oldu. Sonra anlatırım."

"Hadi ama baba. Lütfen anlatacağına söz vermiştin. Babalar sözlerini tutarlar."

Kaçarı yoktu, yakalanmıştı bir kere. Tamam da nasıl anlatacaktı el kadar çocuğa böyle zor bir konuyu. Neresinden başlayacaktı ki? Tuğrahan'ın bunu anlattırmadan rahat etmeyeceğini çok iyi biliyordu. Hem oğlunun güvenini yeni kazanmışken, ona verdiği sözden de cayamazdı. Bu yüzden Tuğrahan'ın yatağının kenarına ilişip, onu da kendine çekmişti. O anlarda kendilerini dinleyen kişiden habersiz başlamıştı konuşmaya.

"Oğlum sana sadece bazı şeyleri anlatacağım. Her şeyi öğrenmen için daha vaktin var. Sadece bilmen gereken şeyleri söyleyeceğim. Şimdiden bu konuda anlaşalım tamam mı?"

"Niye hepsini anlatmıyorsun ki? Ben abi olacağım, küçük değilim ki..."

"Anlaştık mı?" Sesinde itiraz kabul etmeyeceğinin sert tınısı vardı. Tuğrahan'ın iyi bildiği bir tondu bu. İsteksiz de olsa kafasını sallayarak babasını onaylamıştı.

Kendisini rahatlatmak için derin derin nefes alıp, vererek konuşmaya hazır hale gelmişti. "Şimdi baştan başlayalım. Kadın ve erkek birbirlerini severler... Yani âşık olurlar. Sonra da evlenirler." Şimdi bunun evlilik dışı da olacağını söyleyip, kafa karıştırmanın âlemi yoktu. "Birbirlerini çok sevdikleri için de yakınlaşırlar."

"Nasıl yakınlaşırlar baba?"

"Tuğrahan anlattığım kadarla yetinecektin."

"Tamam."

"Yani birbirlerini öperler, aynı yatakta uyurlar ve bunun gibi bazı özel şeyler... Sonrasında da bebekler annenin karnında oluşmaya başlar. Önce çok küçük olurlar. Sonra annenin her yediğinden beslenerek büyürler. Gelişimlerini tamamlamaları içinde dokuz aya ihtiyaç duyarlar. Dokuz ayın sonunda da dünya tatlısı melekler olarak dünyaya gelirler. Aynı kardeşlerinde olacağı ve sende olduğu gibi."

"Şimdi sen Loya annemi öptün, aynı yatakta yattınız ve kardeşlerim mi oldu?"

"Yaklaşık öyle gibi..."

"Ama bende annemi öpüyorum. Hatta birlikte de uyuduk. O zaman nasıl oluyor?"

Bu çocuklar nasılda her şeye bir kulp buluyorlardı. Kendi za-

manında bunları sormak bile aklına gelmemişti. Şimdiki çocuklara hayret etmek için bir neden dahaydı.

"Bu sadece karı kocaların bunları yapmasıyla olur."

"Hı anladım." Sanki gerçekten her şeyi anlamış gibi olan yüz ifadesinden sonra Kutay ne düşüneceğini şaşırmıştı. Gerçekten anlamış mıydı? "Anladın mı?"

"Tabi ki de anladım."

Neyi ne kadar anladığını acayip merak etmişti ama bunu da oğluna soramazdı. Sorusunun karşılığının dönüşü kesinlikle daha fazlası olacağından susmayı seçmişti.

Üzerini değiştirip, Tuğrahan'a iyi geceler öpücüğünü vermek için geldiği anda konuşmalar kulağına çalınmıştı. Önce içeri girmek istemişse de, Kutay'ın sesiyle olduğu yere çivilenmişti.

"Kadın ve erkek birbirlerini severler yani âşık olurlar. Sonra da evlenirler."

Âşık olup, evlenmek... Bunu duyduğu anda kendi yalancı evlilik oyunu aklına gelmişti. Yaptıkları anlaşmalar, insanları kandırmak için bir olmaları, herkesin gözünün içine bakarak söyledikleri yalanlar. Bunları düşündüğü anda da kendinden iğrenmişti. Bu insanların sevgisine layık değildi. Onun gibi bencil biri hiçbir şeye layık değildi. İstemsiz olarak, acıdan kapanmıştı gözleri. Hâlâ içeriden konuşmalar geliyordu ve son duydukları da hepsinin üzerine tuz biber ekmişti.

"Birbirlerini çok sevdikleri için de yakınlaşırlar."

Kalbindeki acı dayanılmaz bir hal almıştı. Orada biraz daha durursa dizlerinin üzerine yığılacağını hissediyordu. Odaya giderken sadece kafasında Kutay'ın sözleri çınlıyordu *"sevdikleri için yakınlaşırlar"*.

Ayağının altındaki yerin kaydığını hissederken, kendini zor bela yatağa atabilmişti. Gözlerinden akan yaşlara engel olamıyordu. Kulaklarına bu sefer aylar önceki sözler gelmişti. *"Sende o aşağıladığın kadınlar gibi yapmadın mı? Tek gece için yatağımı ısıtmadın mı?"* Sözler, duygularla karışıyor, ortaya tarifsiz bir acı çıkıyordu. Duygular bir kez ayaklandıktan sonra dinmesi zordu. Bu da iç çatışmasını daha yoğun yaşamasına neden oluyordu.

Elleri karnında, bacaklarını da çekebildiği kadar karnına çekmişti. Yorganın altında sanki iki bebeği karnında taşıyan o değilmiş gibi küçücük kalmıştı. İçindeki artan acı, sağlıklı düşünmesini engelliyordu. Karışmış düşünceler sadece büyük bir ıstırap olmakla kalmıyor, vicdanını da rahatsız ediyordu. Her gözyaşı, içindeki hüzün denizine bir damla daha ekliyordu. Bebeklerine onları üzmeyeceğine dair verdiği sözü hatırlıyor ama duygularına engel olamıyordu. Gözyaşlarının kalbini yıkamasına çok ihtiyacı vardı. Yoksa içindekilerle yaşamak kolay olmayacaktı. Elleriyle bebeklerine sarılır gibi durup, onların kendisini duyacağını ümit ederek fısıldamıştı. "Özür dilerim. Size yaşattıklarım için, duymanıza neden olduklarım için, doğmadan bin bir türlü zorlukla başa çıkmanıza neden olduğum için affedin meleklerim. Affedin annenizi..."

Kutay odaya girdiğinde ne kadardır ağladığını bilmiyordu. Tek bildiği ona bunu hissettirmek istemediğiydi. Uyuyor gibi davranmak en iyisiydi. Şimdi onunla böyle bir yüzleşme en son isteyeceği şeydi.

Oğluyla konuşması düşündüğünden de uzun sürmüştü. Küçüğünün merakını gidermek ve bazı şeyleri anlatmadan, ona mantıklı şeyler söylemek ne zor olmuştu. Tuğrahan'da işini kolaylaştırmamıştı doğrusu. Uyku yardımına yetişmemiş olsa, sabaha kadar sorgulamadan kurtulamayacağına emindi.

Odaya yöneldiğinde, ertelediği konuşmayı yapacak olmanın heyecanından içi içine sığmıyordu. Ama Loya'yı yatarken bulunca, tüm heyecanı da biranda sönmüştü. Duygularını söylemeyi bir gece daha ertelemek kalbini sıkıştırmış, yavaş adımlarla yanına yaklaşmıştı. Nasılda savunmasız görünüyordu. Suratı neden kızarmıştı? Yoksa hasta mı olacaktı? Elleri yavaşça alnına gitmiş, sıcaklığının normal olduğunu anladığı anda rahat bir nefes alabilmişti.

Her şey elindeyken aylarca beklemişti. Şimdi de kıymet bilmezliğinin cezasını çekiyordu. Yaptığı yanlışların kefaretiydi beklemek. Öyleyse neden dertleniyordu ki? Üzerini değiştirmek için gittiği banyoda aklında olan şey ne zamana kadar beklemek zorunda kalacağıydı? Buna yanıtı da yine kendi veriyordu. 'Gerekirse, bir ömür boyu.'

Kutay yanından ayrıldığı anda gözlerini açıp, banyoya giden adamın ardından bakmıştı. Neden küçücük bir dokunuşu bile kalbinde böylesine bir etki yapıyordu ki? Neden ona karşı bu kadar zayıftı? İçerden gelen seslerden çıkmak üzere olduğunu anlamış, gözlerini kapatarak hemen rolüne dönmüştü. Kutay'ın adımlarının yatağa yaklaştığını duymak, kalbindeki tüm kanın daha da hızlı pompalanmasına neden oluyordu. Bir yanı onun kollarında olmayı isterken, geçmişte kalmış yanı ise bundan kaçmayı istiyordu. Yorgan açılıp, içine tüm heybetiyle girmişti genç adam. Güçlü kolların kendine sarılmasıyla bir anda irkilmişti. Aklında hâlâ aynı kelimeler dönüp dururken, onun kollarında önceki rahatlığı yakalayamıyor, tüm gücünün tükendiğini hissediyordu. Onla tanıştığından beri hayatı hiç sıradan olmamıştı. Yaşadığı duygularda da hep uçlardaydı. Yine böyle bir anla sınanıyordu. Gözkapakları gerçek uykuyla buluştuğunda, aklında sadece delicesine sevdiği tek adam vardı.

Onu kollarına aldığı anda uyanık olduğunu anlamıştı. Uyanıksa neden uyuyor numarası yapmıştı? Hem son zamanlarda dokunuşları karşısında kendini bırakmışken, bu sefer daha elini kollarına koyduğu anda kasılmıştı. Hamile kadınların hormonları konusunda birçok şey okumuştu. Yine böyle bir durum muydu yaşadıkları yoksa başka şeyler mi vardı? Loya'yı anlamak hiç kolay olmamıştı. Şimdi daha da zordu. Onu kendine çektiği anda sanki kollarındaki kadın büyük bir savaş veriyormuş gibi yakmıştı içini. Uyumadığını anlamış olduğu halde, sesini çıkarmamıştı. Sanki bunu anladığını hissettirirse, Loya'nın parçalara ayrılacağı gibi bir hisse kapılmıştı. Yine de kendine engel olamamış saçlarının kokusunu içine çekerek rahatlamaya çalışmıştı. Kollarındaki kadının uyuduğunu anladığı anda da saçlarına kondurduğu öpücüklerle kendi de rahatsız bir uykuya bırakmıştı bedenini.

Uzaktan gelen bir sesle uykusu bölünmüştü. Susturmaya çalıştıkça daha da artıyordu sanki ses. En sonunda eline sesin kaynağını almıştı. Gözlerini hafifçe araladığında telefonunun ısrarlı yanıp sönen ekranı karşılamıştı. Sabahın yedisinde ne istiyorlardı ki?

"Ne var Nihal? Rüyanda mı gördün?"

"Affedersiniz Kutay Bey. Önemli olmasa bilirsiniz aramam." Kutay Aslan'ı önemsiz bir şeyle rahatsız edecek kadar aklını peynir ekmekle yememişti. Dengesizliklerini en iyi bilenlerin başında geldiği için, daha telefonu eline aldığı anda yiyeceği azarları hesaplamıştı. Ama elden gelen bir şey de yoktu.

"Neymiş bu önemli şey?"

"Efendim anlaşmanın yarın imzalanacağını biliyorsunuz..."

"Bunun için mi aradın?"

"Yok efendim onun için değil. İtalya'daki şirkette bir sorun çıkmış. Önemli olduğunu söylüyorlar. Bazı belgeler gelmiş. Görmeniz gerekiyor."

Bıkkın çıkan nefesi birçok şeyi anlatıyordu aslında. Zaten rahat bir uyku uyumamıştı. Anlamsız birçok şey rüyasını işgal etmiş, sevdikleriyle arasına set olmuştu. Hem Loya'nın geceki hali de hâlâ onu endişelendiriyordu. Şimdi kalkıp işe gitmek hiçte içinden gelmiyordu. Bu sabah için önemli planları vardı. Sonunda anlamıştı bu böyle olmayacaktı. Evde bu konuşmayı yapamayacaklardı. Aklına gelenle gözleri parlamıştı. Evet en iyisi buydu. Şimdi biraz daha düzelmişti morali.

"Tamam Nihal geliyorum."

Telefonu kapattığı anda kollarındaki kadına daha da sarılmıştı. Onun yine kendine sokulmuş olması kadar güzel bir şey yoktu. Alnına kondurduğu öpücükten sonra, istemese de yataktan kalkmak için hareketlenmişti. Loya onun kalkması ile gözlerini aralamıştı. Ne olduğunu anlamak için hafif hafif kırpıyordu. Uyku mahmurluğunun bir kadına bu kadar yakışacağı kimin aklına gelirdi ki?

"Benim çıkmam gerekiyor. Vakit erken, sen biraz daha dinlen."

Gerçekten de çok yorgundu. Duyduklarından sonra tekrar kapanmıştı gözkapakları. Ama uykuya dalması o kadar kolay olmamıştı. Bir tarafı onunla konuşmak zorunda kalmayacağı için sevinse de, diğer tarafı onun bu kadar erken gitmesi yüzünden kendini yalnız hissediyordu. Bu duygularla yeniden dalmıştı uykuya.

Hazırlanan Kutay ise aklındaki düşüncelerle sevdiğine küçük sıcak bir öpücük vererek, yola çıkmıştı.

İşyerine girdiğinde herkesi büyük bir azimle çalışırken bulmuştu. Bu iş için verdikleri emeğe büyük saygı duyuyordu ama son dönemlerde iş onun için ikinci planda olmaya başlamıştı. Hayatına giren bir peri sanki ona dünyanın güzelliklerini göstermiş, öncesinde sadece işlerle mutlu olduğu zamanlar geride kalmıştı. Şimdi aklında, gelecek güzel günler için birçok planlar vardı. Hayatında yapmadığı kadar tatil yapmak istiyordu. Sevdiklerini şımartacak, her türlü eğlenceyi ayaklarına serecekti. Bundan sonra öncelikleri değişecekti.

Nihal onu gördüğü anda hemen yanına gelmişti. Ayaküstü sorundan bahsetmiş ve hemen odaya geçmişlerdi. Saatler sonra sayfalarca evrakın içinde kaybolmuştu Kutay. Küçücük sorun daha da büyümüş yerine gidilmesi gerekecek duruma gelmişti. O anlarda sabahki sakin tavrından hiç eser yoktu.

"Telefonu bağlıyorum efendim."

"Bi zahmet bağlasan iyi olur."

Sinirini çalışanlardan çıkardığı için üzgündü ama hayatını düzene sokmak için atacağı her adımda önüne konan engellerden de bıkmıştı artık. Sanki her şey, herkes elbirliği etmişçesine onun karşısındaydı. İstediği artık huzurlu olmaktı. Sevdikleriyle geçireceği bir ömürdü. Neden her şey böyle olmak zorundaydı ki? Bağlanan telefon düşüncelerini yine bir kenara bırakmasının zamanını fısıldıyordu.

"Selim bu sorun da nereden çıktı?"

"Kutay Bey gerçekten her şey tamamdı. Sanırım diğer şirketten biri işi bozmaya çalışmış. Bunu yapamamış ama ortalık fena karışmış. Yani sizin buraya gelmeniz en iyisi."

"Bensiz halledemez misiniz?"

"Yeterli vakit yok. Sizin buraya gelmeniz süreci hızlandırır. Anlaşma yarın öğleden sonra imzalanacak."

"Biliyorum Selim biliyorum. Ah her şeyi bilmesem keşke. Tamam bir saate yola çıkarım. Sen her şeyi ayarla. Geldiğimde düzensiz hiçbir şey istemiyorum."

"Emredersiniz Kutay Bey."

Telefon kapandıktan sonra bıkkın bir şekilde iç çekmiş ve koltuğuna gömülmüştü. Her şey yolunda giderse, en iyi ihtimalle yarın öğlene doğru direkt işyerine geçebilecekti. Eve uğraması da ancak akşamı bulurdu. Tam her şeyi hallettim derken, hep bir sorun çıkıyordu. Şimdi evi arayıp da gitmem gerek demek ne zordu. Hem de bu kadar yakınlaşmışken.

Eline aldığı telefonla önce Nihal'e direktiflerini vermiş, sonrasındaysa evin numarasını tuşlamıştı. "Alo Sevim Sultan, annem oralarda mı?"

"Burada oğlum."

"Telefonu ona verir misin?"

"Bir dakika."

Kutay'ın gündüz aramalarına alışkın olmayınca evdeki herkesi bir panik sarıyordu. Sesindeki tını da bu paniğin artmasının en büyük nedeniydi.

"Efendim paşam."

"Anne imzalayacağımız anlaşmayı biliyorsun. Sorun çıkmış. Bu yüzden hemen İtalya'ya uçmam gerekiyor. Büyük ihtimalle yarın akşama kadar yokum. Merak etmeyin, tamam mı?"

"Hayırlı yolculuklar oğlum. Bak telefonun hep açık olsun. Aklımızı sende koyma."

"Merak etme anne. Loya oralarda mı? Telefon ettim ama sanırım telefonu kapalıydı."

"Biraz uzanacağını söylemişti."

Endişeli ses tonuyla konuşmuştu. "Bir şeyi yok değil mi?"

"Yok tabi oğlum. Sadece dinlenmek istedi. Bugün işe gidecekti ama sonradan ondan bile vazgeçti. Biliyorsun çok ağırlaşmaya başladı. Şimdi ona her şey çok yorucu geliyor."

İşe gitmemiş olmasına aslında sevinmişti. Oraya gidince kendini kaptırdığı için ne kadar yorulduğunu bile anlamıyordu. Bu yüzden onun evde rahat olduğunu bilmek en iyisiydi.

"Annem oğlum, karım ve bebeklerim önce Allah'a sonra sana emanet. Loya'ya dikkat et olur mu?"

"Gözüm gibi bakarım hepsine. Aklın burada kalmasın. Hayırlı gidip, hayırla gelesin inşallah."

"Ben sonra yine ararım."

"Olur paşam."

Oğlunun sesindeki her duygu rengini almıştı yaşlı kadın. Kutay için hayatın sadece düzen olduğunu bildiğinden, sevdasının büyüklüğü karşısında her gün daha da şaşırmadan edemiyordu. Küçüklüğünden tut, gençliğine, yetişkinliğine, evliliğine ve evlilik sonrası tüm hayatına bu düzenlilik etkisi altına almış, her şeyi en ufak ayrıntısına kadar planlayıp, öyle hareket etmeyi kendine prensip edinmişti. Hiçbir şey onu bu yoldan döndürememişti. Bazen erken sorumluluk almasının hayatını yaşamasının önüne geçtiğini düşünüyordu.

Yaptığı her şeyde başarılı olan bir adamdı Kutay ama iş duygusal boyuta geçince çok derinliği yoktu. Çevresi hep kadınlarla sarılı olduğu halde, o her çiçekten bal alma derdinde olmamıştı. Bazen onun genç yaşına rağmen ruhunun çok yaşlı olduğunu düşünmüştü. Leyla'yla evlenmesine çok sevinmişti. Severdi Leyla'yı. Gelini gerçekten dört dörtlük bir kadındı. Her yönüyle Kutay'ı tamamlamıştı. Ama oğlunun bu düzeninden evlilikleri de etkilenmişti. Oğlunun mantık evliliği yaptığını en başında anlamıştı.

Leyla'yla uzun yıllardır tanışıp, çok iyi anlaşıyorlardı. Ama Leyla onun hayatında bir değişikliğe neden olamamıştı. Sevgisinin büyüklüğü ile sarıldığı evliliği çok güzel yürütmüş ve her şeyi olduğu gibi kabullenmişti. Sonrasında da zaten her şey çok çabuk gelişmişti. Oğlunun Leyla'dan sonra hayatına kimseyi sokmamış olması her zaman rahatsız etmişti yaşlı kadını.

Onun vicdanıyla yaptığı savaş yüzünden kendini cezalandırdığını biliyordu. O günlerde onu sarsmaya cesaret edememesinin acısını hep içinde hissetmişti. Ama elinden de bir şey gelmemişti. Yıllardır suskun kalan sözleri, oğlunun karşısında dökülememişti. Onun kendi istemedikten sonra değişmeyeceğini biliyor, bu da elini kolunu bağlıyordu. Şimdi nereden nereye diye düşünmeden edemiyordu. Hayatı boyu düzen konusunda takıntılı olmuş oğlu. Loya için ne çok şeyi değiştirmişti.

İçeri girdiğinden beri Selma Hanım'ın yüzünü inceliyordu genç kadın. Ne düşündüğünü anlamamıştı ama çok uzaklarda olduğu belliydi. Yüzünde ifadeler geçit yapıyordu. Biran çatılan kaşlarını, sonraki saniye buğulanan gözler izlemişti. Bunlara eşlik eden gülümsemesi ise yaşından beklenmeyecek bir gençlik katmıştı suratına. Neydi onu böyle karmakarışık eden şeyler merak etmişti.

"Annecim dalmışsınız."

Gelinin sesiyle gözlerini kırpıştırıp, ona dönmüştü. "Affedersin kızım. Gittim yine bir yerlere."

"Çok uzakta gibiydiniz."

"Öyleydim kızım öyleydim."

"Özel bir şey değilse sorabilir miyim?"

"Kutay'daydı aklım kızım. Acaba ona sorumluluğu çok erken mi yükledik diye hep düşünüp, dururum?"

"Bunu ne düşündürdü size?"

"Ne bileyim kızım, bizim yüzümüzden onun hayatı hep tek düze geçti gibi gelir."

Kutay'ın geçmişi hakkında çok şey bilmediği için yaşlı kadının sözlerine bir anlam verememişti.

"Bence o halinden memnun anne. Bunun için üzülmeyin."

"O duygularını belli edemez kızım. Bu yüzden de çok acı çekti."

Evet, onun ölen karısı yüzünden çok acı çektiğine bizzat kendide şahit olduğundan bu hislerle konuşmuştu. "Haklısınız. O kadar genç yaşta birinin eşini kaybetmesi çok zor olmuş olmalı."

"O da, biz de çok zorlu günler geçirdik. Bu yüzdendir bugünleri çok beklemem. İyi ki hayatımıza girdin kızım."

Selma Hanım'ın anaç halleri her zaman içine işlemişti. Kendini her şeye kapattığı için onun söylediklerinin altında yatanları anlayamamıştı. Tam ağzını konuşmak için açtığında Sevim Hanım içeri girmişti.

"Akşam'a Kutay oğlumun istediği bir şey var mı?"

"Sevim, Kutay bugün yemeğe gelmeyecek. Sen bize göre bir şeyler hazırlarsın."

Yemeğe gelmeyecek miydi? Kalbini biranda bir sürü olumsuzluk sarmıştı. Ne olmuş olabilirdi ki? Selma Hanım sakin olduğuna göre önemli bir şey olmamalıydı. Yine de kalbi deli gibi atmaya başlamıştı.

"Bak konuşmaya daldık sana söylemeyi unuttum kızım. Kutay aradı. İtalya'ya gitmesi gerekiyormuş. Biliyorsun şu imzalayacakları anlaşma için son zamanlarda çok çalışıyorlar. Bir sorun mu ne olmuş. Seni de aramış ama telefonun kapalıymış."

"Şarjım bitmişti." Sözler fısıltı gibi çıkmıştı ağzından.

"Endişelenmeyin, yarın akşama gelirim dedi."

Kutay'ın eve gelmeyecek olması yine sıkıntılar içinde kalmasına neden olmuştu. Bir yanı iyi gelmesin derken öbür yanı onun

hasretini şimdiden çekiyordu. Bunun verdiği hislerle konuşmuştu. "Öyle mi?"

Onun biranda değişen ruh hali Selma Hanım'ın dikkatinden kaçmamıştı. Kutay'ın gelmeyecek olmasına gösterdiği tepkiden üzüldüğü anlaşılıyordu. Demek ki, oğlu iyi yoldaydı.

"Seni telefona istedi ama uyuduğunu söyleyince rahatsız etmek istemedi. Sonra yine arayacakmış."

Şu anda içindeki sıkıntıyı kimsenin görmesini istemediğinden yapacak bir şeylere ihtiyacı vardı ve gözüne çarpan şişte ona bu uğraşı işaret etmişti. Sesinin daha canlı çıkmasını umarak konuşmaya başlamıştı. "Anne bu gidişle yelekler yetişmeyecek. En iyisi biraz daha hızlanmam."

"Yetişir kızım merak etme. Zaten birini bitirdin. İkincisinin de az bir şeyi kaldı. Yapılacak tek şey sonrasında birleştirmek ve düğmeleri dikmek. Sen zor kısmı atlattın. Zaten senin elinden kurtulamazlardı."

"Sence güzel oldular mı?"

"Güzel ne demek kızım, senin gibi acemi birinin yaptığını göz önüne alırsak, usta işi gibi."

"Beni mutlu etmek için söylüyorsunuz." derken kayınvalidesine bakıyordu.

"Sözlerimde çok ciddiyim."

Her zaman hızla geçen saatler nasılda yavaşlamıştı. Halbuki öncesinde ne çabuk geçiyorlardı. Kutay'ın gelmeyeceği sanki onlara da etki etmişti. Tabi böyle bir durum yoktu ama kalbi bunun böyle olduğunu düşünmekte inat ediyordu. Hem arayacağını söylemiş aramamıştı bile. Ne olacak işlere dalıp, hemen unutmuş olmalıydı. *'İşkolik ne olacak?'* derken bir yandan da odasına giden merdivenleri yavaş yavaş çıkmaya çalışıyordu. Her geçen gün yaptığı işler zorlaşıyordu. Öncesinde koşar gibi çıktığı merdivenlerden şimdi kaplumbağadan bile daha yavaş çıkıyordu. Odaya girdiği anda kulağına gelen tanıdık melodiyle gözleri de ışıldamıştı. Ekrana baktığında bu ışıltı daha da belirginleşmişti.

"Efendim..."

"Nasılsın Loya?"

"İyiyim."

Sesini duymak nasılda iyi gelmişti. "Öğlen aradığımda uyuyordun. Rahatsız etmek istemedim."

"Artık çabuk yoruluyorum. Uyu uyu köşe minderine döndüm."

"Köşe minderi mi?"

"Evet, hiçbir şeye yaramadan öylece duruyorum."

"Hiçbir şeye yaramamak mı? Sen karnında taşımak zorunda olduğun ağırlığı çok küçümsüyorsun küçükhanım."

"Ama onlar ağırlık değil ki, ben zevkle taşıyorum. Bir daha bebeklerime ağırlık demeyin beyefendi."

"Güzelim ne demek istediğimi gayet iyi anladın. Lafımı çarpıtma." derken onun sesinin tınısının güzelliği içine işlemişti.

- "Belki de anlamamışımdır. Nereden biliyorsun?"

"Sana laf yetiştirmek çok zor laf ebesi."

"Şimdi de bana yaşlı mı demek istiyorsun? Yazık sana Kutay Bey çok yazık. İnsan hamile kadının duygularıyla böyle oynar mı?" Sesine kattığı yalancı hüzün çok inandırıcı olmuştu. Bunu Kutay'ın panik halindeki sesinden daha iyi anlamıştı.

"Yok bir tanem öyle demek istemedim. Sen gördüğüm en güzel hamilesin."

"Gerçekten mi? Çok mu hamile kadın gördünüz Kutay Bey?"

Bu konuşma nereye gidiyordu böyle? Bu kadınla normal konuşulmaz mıydı?

"Loya inan bana sen gördüğüm en güzel kadınsın."

Sabah ona tavır yapmayı düşünen kendisi değil miydi? Şimdi geldikleri nokta da neydi böyle? Onun sözlerinden sonra resmen yağ gibi erimişti. "Ne yaptın işlerini halledebildin mi?" İlgili ve sevecen bir eş gibi çıkmıştı sözler ağzından.

"Daha değil. Ara verince sesini duymak istedim."

"Niye ki?"

"Niye olabilir Loya?"

"Bilmem..." Sesindeki nazlı tını Kutay'ın tüm gerginliğini de beraberinde götürmüştü.

"Özledim..."

Doğru mu duymuştu? Kutay gerçekten *"Özledim"* mi demişti? Kalbinin sesi kulaklarına kadar geliyordu. Acaba Kutay'da duyuyor muydu? Yok daha neler, nasıl duysundu ki? Bu cevaba *'Ben de'* demeyi ne çok isterdi. Ama kelimeler ağzından dökülmeden kalbi-

nin derinliklerine gömülü kalmıştı. Bunun yerine başka sözler dökülmüştü dilinden.

"Ne zaman geleceksin?"

"Yarın öğleye doğru direkt işyerine geçeceğim. Ancak akşama gelirim."

"Kolay gelsin."

İkisi de telefonu kapatmak istemiyordu. Ama içlerindeki dile dökülmeyince de, sessizlik uzayıp gidiyordu. Sonunda Loya telefonu kapatması gerektiğini anlamıştı. "Ben seni daha fazla oyalamayım da, işini çabuk bitir."

Sevdiği böyle güzel konuşurken, arada bu kadar kilometre olması ne kadar sinir bozucuydu. Şimdi yanında olup, ona gönlündekileri açmış olmayı ne çok isterdi. Nazlı sesini, gözlerinin içine bakarak dinlemeyi, saçlarının ipeksi yumuşaklığına birbiri ardı öpücükler kondurmayı. *'Seni seviyorum hem de çok seviyorum'* demeyi her şeyden çok isterdi. Ama yükümlülükleri sırtındaki bir kambur gibi onu rahat bırakmıyordu. Şimdi de bu işin halledilmesi gerekiyordu. Yarın başka ne çıkacaktı işte onu bilmiyordu. Tek bildiği bundan sonrası için hayatının böyle devam etmeyeceğiydi. Öncelikleri değişmişti ve bunu sevdiği herkese hissettirecekti.

"Çabuk bitireceğime emin olabilirsin. Kendine dikkat et. Gece Tuğrahan'la uyu tamam mı?"

Onun kendisini düşünmesi kanatlanıp uçmasını sağlamış, aralarındaki mesafenin uzunluğunu aşıp gelen kelimeler ruhunu canlandırmıştı. İlk defa gerçek bir çift gibi konuştukları telefonda ikisi de aynı duyguları yaşıyordu birbirinden habersiz.

"Tamam. Sen de dikkat et."

Etmez miydi? Sevdikleri böyle ister de etmez miydi hiç? Daha önce olmadığı kadar ederdi hem de. "Ederim."

Kapanan telefondan sonra uzunca bir süre farkında olmadan dalıp gitmişlerdi. İkisinin aklında da sadece yaptıkları konuşmanın içlerinde uyandırdığı bahar havası vardı. Güzde kalmış gönüller için çiçek açma mevsimi, sararmış yaprakların yeşillenmesinin zamanı, kurak kalmış kalplerin suya kavuşma anıydı. İkisi içinde çok özeldi bu küçücük konuşma anı.

Telefondan sonra sanki gün daha aydın geçmiş, herkes yatmaya gittiğinde de odasına çıkmak istememişti. Onsuz odada olmayı sev-

miyordu. Bu yüzden Tuğrahan'ın uyuduğunu anladığı anda aşağıya inmişti. Selma Hanım'a biraz daha oturacağını söyleyip, tembel tembel karşısına bakmaktaydı. Gören televizyon izliyor sanabilirdi ama onun aklı o anlarda televizyonda değildi. Yaptıkları konuşmadan sonra içi içine sığmıyor, ona ne olduğunu bir türlü anlayamıyordu. Tuhaftı Kutay. Hem de hiç olmadığı kadar. *"Özledim"* derken ki sesi hâlâ içinin ürpermesine neden oluyordu. Sanki o andan sonra, hiçbir şey eskisi gibi olmayacakmış gibi hissetmişti. Şimdi de kalbi bunun etkisinde bir türlü çırpınışını bitirememiş küçük bir kuş gibi hareketliydi. O anlarda kapanan gözlerinin bile farkında olmamıştı.

Belinden tutup kendine çekmişti genç adam. Bu kokuya bu sıcaklığa ne çok alışmıştı. Onunla tamamlandığını hissediyordu her seferinde. Yine öyle bir andaydılar. Kalbi resmen kulaklarında atmaya başlamıştı. Onunda kendinden farksız olduğunu görmek içini gururla dolduruyordu.

"Seni seviyorum."

Bu kelimeyi duymak için beklediği günler aklına gelince, yüzünden yine o bildik hüzün bulutu geçmişti.

"Bir şey mi oldu hayatım?" Onun küçücük sıkıntısını bile içinde hissedir olmuştu genç adam.

Sevdiğinin gözlerine bakarak dökülmüştü kelimeler dudaklarından genç kadının. "Çok mutluyum Kutay. Hem de çok. Buna inanmakta zorluk çekiyorum."

Kollarındaki kadının korkularını çok iyi anlıyordu. Aylar boyu çektirdiklerinden sonra, ona böylesine kalbini açması bile bir mucizeydi. Gözlerinden tüm sevgisini gördüğü aşkına, gönlünden gelenlerle seslenmişti. "Korkma bir tanem. Hep yanında olacağım. Çocuklarımızla hep mutlu olacağız. Artık korkma. Kendine bu eziyeti yapma güzel gözlüm."

O böyle bakıp, konuşunca korku mu kalırdı? Bu yüzden de geldiği hızla geri dönmüşü. "Seni seviyorum Kutay Aslan. Hem de daha ilk gördüğüm andan beri."

Sonrası ise sadece ikisine özel anlardı, birbirlerine sevgilerini her şekilde anlattıkları...

Onun kollarında olduğu anlardan, gerçek dünyaya dönmüş olmanın acı hissini ağzında hissettiği anda da yüzünü buruşturmuştu. Neden hepsi rüyaydı sanki? Mutluluk hep mi uzak olacaktı? Bu sözleri duyması için hep uyuması mı lazımdı? Oysaki gözleri açıkken de duymaya hasretti. Saate baktığında aslında çok zaman

geçmediğini anlamıştı. Küçücük bir ana dünyaları sığdırmıştı. Öyle güzel anlardan sonra şimdiki zaman hiç cazip gelmemişti. Yine de içinde yeşeren bir umut filizi vardı ya... Bu da çok önemliydi. Kaybettiği umuda telefonda yeniden kavuşmuştu. Heyecanla bekliyordu onunla karşılaşacağı anı. Bu düşünceler ağzındaki tadmda güzelleşmesini sağlamış. Yüzüne eşsiz bir gülümseme olarak yansımıştı. En iyisi hemen uyumaktı. Yoksa saatler geçmeyecek. Kutay'ın geleceği zamanı beklemek daha zor olacaktı.

"Haydi meleklerim yatma vakti..." Sözlerinden sonra ağır hareketlerle oturduğu yerden kalkmıştı. Tam odadan çıkarken televizyonun açık kaldığını fark ederek kapatmak için yönlenmişti. O anda kumandanın nasıl olup da, düştüğünü bile anlamamıştı. Aynı düşüp, içindeki umudu kökünden söken kanalı nasıl açtığını anlamadığı gibi... Sessizliğin içinde biranda bağırır gibi çıkan sunucunun sesi kulaklarından girip, tüm hücrelerine işlemişti.

"Son zamanlarda ortalarda görünmeyen ünlü dizi oyuncusu Simer Dinç sonunda kameralara yakalandı. Havaalanında görüntülenen Simer Hanım'ın acelesi olduğu ve kameralardan rahatsız olduğu gözlerden kaçmadı. Kendisine yakın olan kaynaklardan aldığımız bilgiye göre son sevgilisiyle âşıklar şehrinde buluşacakmış."

Gözlerinin karardığını, yerin ayağının altından kaydığını hissediyordu. El yordamıyla bulduğu kanepeye yığılıp kalmıştı. Hızlanan nefesini düzenlemek için derin derin nefes alıp veriyor, kafasının içinde geçit yapan sözlerse buna bir türlü izin vermiyordu. *"Son sevgilisiyle âşıklar şehrinde buluşacak."* Kalbi inanma derken, aklı daha kendini kandırmaya ne kadar devam edeceksin diye birbiri ardı uyarılarını yineliyordu. Kalbinin cılız sesini, bastıran beyni otoritesini konuşturup, her şeye kendini kapıyordu.

Bir kez daha aldanmış olamazdı. Kutay'ın yaptığı telefon konuşmasındaki hali rol olamazdı. İnanmayı reddediyordu ama mantıklı bir şey bulamıyordu. Kutay'ın işleri hakkında çok fazla bilgi sahibi değildi. Onu, birlikteliği boyunca hep bu gibi şeylerden uzak tutmuştu. Yine aynıydı değişen ne vardı ki? Bu yüzdende İtalya olayının gerçekliğini bilmiyordu. Gerçekten iş miydi yoksa âşıklar şehrinde küçük bir kaçamak mı? Bunun yanıtını bilmiyordu. Her bilmediği de umutsuzluğunu artırıyordu. Onunla bir geleceği olmayacağını görmek kalbine bu kadar mı zor geliyordu? Daha ne kadar acı çekmeyle öğrenecekti sanki. Aylar önce gördüğü görüntüden sonra vermemiş

miydi kararını? Nasıl olmuşta yine küçücük bir ümidin peşine düşüp, kendine kocaman bir gelecek hayali kurabilmişti?

Hepsinin içi boş bir balondan oluştuğunu şimdi daha iyi görebiliyordu. Kutay terk edilmeyi kendine yediremeyip, peşinden koşmuştu. Sonrasında da hamile olduğunu öğrenmenin şaşkınlığıydı yaşadıkları. Salak gibi onun ilgisine kanmıştı. Yanında uyumasına izin vermiş, ayaklarına yaptığı masajlar hoşuna gitmiş, dokunuşlarıyla kendini pelteye çevirmesine ses çıkarmamıştı. Yaralı kalbinin ihtiyaç duyduğu her ilgiyi, düşünmeden vermişti Kutay. Onun bu sevecen haline nasıl inanabilmişti?

Geçirdikleri gecenin üzerinden günler geçmeden kendini basit kadınlarla bir tutan adam o değil miydi? Hayatımda evlenmeyi düşünmeyeceğim insanlardan birisin diyende oydu. Ailem içinde, benim içinde hiçbir şey ifade etmiyorsun diye bağıran yine oydu. Hayatına girmiş tek erkek olduğunu anladığı halde geçirdikleri gecenin basitliğinden bahseden bir adama güven olur muydu? Kendisi için özel olan bir şeyi paylaşmıştı ve sonunda da sevdiği adamın aşağılamalarına maruz kalmıştı. Nasıl olup da, ona bir kez daha inanıp, mutlu gelecek rüyalarının peşinde koşabilmişti? Bir daha kalbinin onu kandırmasına izin vermeyecekti. Şimdi gerçekleri daha açık görüyordu ve kimsenin onu bir daha aptal yerine koymasına izin vermeyecekti.

"Özür dilerim meleklerim. Denedim. Babanıza güvenmeyi gerçekten denedim. Kendime verdiğim sözü ardımda bıraktım ve ona inanmayı seçtim. Bana bunun için geçerli bir neden vermediği halde onu kabul ettim. Ama olmadı. Bizim babanızla bir geleceğimiz yok. Merak etmeyin sizi ondan ayırmayacağım. Bu sefer ortadan kaybolmayacağım. En kısa zamanda aklımdakileri uygulayacağım. Annenizi affedin güzellerim. Gerçek bir aile olmayı ne çok isterdim. Üzgünüm..." daha fazla konuşmaya devam edememişti. Gözlerinden birbiri ardına dökülen damlalar, önünü bile görmesini engellerken, konuşması imkânsızdı.

İçindeki sızı canını yakıyordu. Kalbi bir kez daha parçalara ayrılmıştı. Her seferinde daha fazla acı çekemem derken, bunda yanıldığını anlıyordu. Bu sefer öncekilerinden de büyük bir hayal kırıklığı yaşıyordu. Ve bunun kolay geçmeyeceğini ve bir ömür boyu içinde yara olarak kalacağını biliyordu. Ama başka şansı yoktu. Gerçek bir aile olamayacaklardı. Bu çerçevenin hep dışında kalacak, onların mutluluğuna hep uzaktan bakacaktı.

'Sen kazandın Simer Dinç. Vazgeçtim. Her şeyden vazgeçtim. Zaten bunun tersi olacağını düşünmekle yaptım en büyük hatayı. Ne bekledim ki? Bana bunun imkânsız olduğunu söyleyen bir adamdan ne bekleyebildim ki?'

Aklına gelenlerle yüzünde acı bir tebessüm oluşmuştu. Aslında kimse kazanmamıştı ki... Ne Simer ne de kendisi... Hâlâ eski karısının aşkıyla yaşayan, ona olan sevgisi yüzünden yıllarca yas tutan, hayatındaki tüm güzelliklere sırtını dönen bir adamı kazanabileceklerini düşünerek ne büyük aptallık etmişlerdi. Aynı anda aklına gelen görüntülerse bunun tersini söylüyordu aslında. Belki kendinin yapamadığını Simer yapmıştı. Ona Leyla'yı unutturmuştu. Böyle olmasa, Kutay bu kadar değişebilir miydi? Tanıdığındaki somurtkan adam gitmiş yerine gülmeyi bilen bir adam gelmişti. Gülmenin birine bu kadar yakıştığını görmese inanmazdı. Onun gülümsemesini izleyerek saatler geçirebilirdi. Ama o bunu istememiş sadece ona biçtiği rolü oynamasını beklemişti.

Kutay'ın hayatında hiçbir zaman figürandan öteye geçemeyecekti. Başroller kapılmıştı. Ona düşen ise, zamanı geldiğinde sahneden ayrılıp, orada olduğunu bile gösterecek küçücük bir detayı bırakmamaktı. Ama o ne yapmıştı, küçük bir detay değil iki dünyalar tatlısı melek bırakmıştı Kutay'ın hayatına. İşte tüm olayların biranda seyrini değiştiren bu olmuştu. Ondan kurtulacakken, sevdiğiyle bir gelecek kurma arifesindeyken, tüm planlarını nasılda altüst etmişti Kutay'ın. Ortaya büyük bir karmaşa çıkmış, bu karmaşa da ortaya böyle karışık bir durum çıkarmıştı. İlgili olmaya çalışan, gerçek düşüncelerini saklayan bir eş, onun her fırsatta kollarına koştuğu bir sevgili ve bir kez daha aldanan aptal bir kadın. Kimseye fazlalık olmak gibi bir düşüncesi yoktu. Bu yüzden de gereken neyse yapacaktı.

Kendini biraz daha rahatlamış hissettiği anda odasına çıkabilmişti. Yatakta yatan dünyalar iyisi kuzusuydu onu buraya tekrar getiren. Şimdi geldikleri noktadan sonra, onu her gün görmeden nasıl yaşayacaktı? Kendi karnında taşımamış olsa da, onun için hissettiği her şey çok yoğundu. Yeni bir ağlama krizinin eşiğine geldiğini anladığı anda tüm düşünceleri geri itmiş, Tuğrahan'ı kollarına alıp, onun çocuksu kokusunu içine çekerek uykuya dalabilmişti.

İşleri nasıl hallettiğini hatırlamıyordu bile. Birkaç saat uykuyla Türkiye'ye dönmüş, aldığı soğuk bir duştan sonra kendine ancak gelebilmişti. İtalya'da tüm işleri yoluna koymak için bir saniyesini bile boş geçirmemiş, ucunda sevdiklerine ulaşmak olduğu için hiçbir şeyi şansa bırakmamıştı. Her şeyle bizzat ilgilenmiş, tekrar bir sorun çıkmayacağından emin olmuştu. Gün içindeki yoğunluğunu düşündüğü anda nasıl her şeyi halledip, yola çıkabildiğine inanamıyordu. Anlaşmayı imzaladıkları anda da rahat bir nefes almıştı.

Evinde kendini bekleyen karısını her düşündüğünde nefesinin kesildiğini hissediyordu. Gün içi telefonla birkaç kez aramıştı ama her seferinde mesaj bırakabilirsiniz diyen sinir bozucu sesle karşılaşmıştı. Evi aradığında ise uyuduğunu öğrenip, rahatsız etmemelerini söylemişti. Halbuki aklı böyle derken, kalbi onun sesini duymak için büyük bir özlem içerisindeydi. Şimdi ev yolunda olmanın keyfini çıkarıyordu. Kilometreler gözüne çok görünse de, sonunda evine sağlam ulaşmak için ayağının dengesini ayarlamayı biliyordu. Acele giden ecele gider diyenler boşuna dememişti. Sevdikleriyle bu kadar doluyken, buna niyeti yoktu. Sonunda arabayı evin önüne park ettiğine inanamıyordu. Seri hareketlerle merdivenlere yönelmiş, sabırsızca zile yüklenmeye başlamıştı. Onun zile yaptığı baskı sonunda meyvesini vermiş ve kapı hemen açılmıştı.

"Oğlum elin zile takılı kaldı sandım."

O kadar neşeliydi ki, Sevim Hanım'ın yüzüne de içten bir öpücük kondurup konuşmuştu "Acelem vardı Sevim Sultan."

"Acelen olduğu belli oğul."

Gözleri içeriyi kontrol etmeye başlamıştı bile. "Bizimkiler neredeler?"

"Buradayız oğlum."

"Nasılsın annem?" Herkese dağıtacak kadar büyük bir sevgi bulutunun üzerindeydi genç adam.

Kollarını yaşlı kadına öyle sevgiyle dolamıştı ki, Selma Hanım'ın tüm sıkıntılarını alıp götürmüştü. "Sen sağlıkla geldin ya, hiç kötü olur muyum?"

Oğlunun havalarda uçan hali onu ne çok mutlu ediyordu. Demek her şey yolunda gitmişti. Gözlerinin etrafı incelediğini gördüğü anda da onu çok fazla yormak istememişti. "Yukarıdalar."

Duyduklarından sonra ayakları ondan önce davranmıştı sevdiklerine ulaşmak için. "Sağ olasın annem."

Birkaç basamak çıkmıştı ki, oğlunun sevinç çığlıklarıyla kucağına atlaması bir olmuştu. Böylece çıktığı basamakları da inmek zorunda kalmıştı. Oğlunun suratına kondurduğu öpücükler zaten havalarda olan ruh halini daha da uçurmuştu. Dünya üzerinde kendinden daha mutlu biri olduğunu düşünmüyordu. Birde diğer hasretliğini görse, her şey tamam olacaktı. Sanki düşünceleri muhatabına ulaşmış gibi merdiven başında belirmişti sevdası. Gözlerindeki tüm sevgiyle bakmıştı genç kadına. Bu kısacık anda nasılda özlemişti. Böyle bir şeyin gerçek olması mümkün müydü? İnsan bir günde böyle özleyebilir miydi? Yıllarca güzde kalmış ruhu, yeni mevsimlere yelken açmıştı. Bu da içindeki duygu çeşitliliğinin en büyük nedeniydi.

"Seni çok özledim baba."

"Bende seni özledim koçum." Ona yaptığı bencilliğin büyüklüğünü onu kollarına her aldığında daha iyi anlıyor bu yüzden de günlerin değil, sanki yılların hasretiyle kucaklıyordu her seferinde.

Tabi kendini abi gören küçüğü bu sarılmaların böyle olmasına her zaman kendince yorumlarda bulunmayı ihmal etmiyordu. "Bu kadar yeter baba." O anlarda onu anlamazlıktan gelmek en büyük zevkiydi. "Ne yeter oğlum?"

"Ben abiyim. Bana yeterince sarıldın. Kardeşlerim kıskanır. Onlara da sarıl."

Bir yandan oğlunu dinlerken bir yandan da gözleri merdivenleri ağır ağır inen kadının üzerindeydi. Son basamaklarda elini uzatıp, inmesine yardımcı olmak istemiş ama Loya bunun gerekli olmadığını hareketleriyle belli etmişti. Zaten saniyeler sonrada karşı karşıyaydılar. Saatlerdir onunla karşılaştığında nasıl davranacağını düşünmüş durmuştu. Ve şimdi karşısında, elini uzattığı anda dokunacağı mesafedeydi. İçinden taşan tüm duygularla onu kollarına almak istiyordu. Keşke Loya biraz daha yukarıda kalsaydı da, bu karşılaşma anını odalarında yapmış olsalardı. İçindeki çeşitli duygularla karşısındaki kadına bakarken, onunda kendisine baktığını fark etmemişti.

"Hoş geldin Kutay..."

Sevdiğinin sesiyle ana dönmüştü. Tekrar gözlerine bakıp, onu kollarıyla sarmalamış kokusunu içine çekerken, mest olmuştu. "Hoş buldum güzelim." Keşke yalnız olsalardı da ona ne kadar hoş bulduğunu gösterebilseydi.

Sanki derin bir rüyadan uyanır gibi gözlerini kırpmıştı. Gözlerinde gördükleri nasıl da gerçek gibiydi. Ama artık görmek istediklerini gördüğünü biliyordu. Bu gördükleri hiçbir zaman gerçek olmayacak hayallerdi. Aynı anda da genç adamın kollarıyla sarmalanmıştı. Ona uzak olmaya çalışırken, sıcaklığını hissetmek çok zordu. Tüm duyguları ve duyuları amansız bir savaş içindeydiler. *"Hoş buldum..."* Kulağına gelen sesteki tını ise içine işlemişti. Ama artık bunlara inanmayacaktı. Saniyeler geçiyor, Kutay'ın kolları bir türlü gevşemiyordu. Başka zaman olsa orada saatlerce kalabilirdi ama aldığı kararlardan fazladan olan her saniye canını daha da yakıyordu. Hafifçe kıpırdanıp, kollarının sarmasından kendini geri çekmeyi başarmıştı. Odaya giren Sevim Hanımsa kurtarıcısı olmuştu o anda.

"Haydi sofra hazır. Kutay oğlum sende acıkmışsındır. Şimdi elin memleketinde bir şey yiyememişsindir."

Loya'nın mest edici sıcaklığından sonra boşta kalan kollarıyla öylece kalakalmıştı. Halbuki tek isteği onun kollarında olmasıydı. Yemek falan umurunda değildi. Ama karnından gelen sesler saatlerdir aç olduğunu ona belli etmeye çalışıyordu.

"Haklısın Sevim Sultan. İki gündür düzgün bir şey yemedim."

Sonraki dakikalar Kutay'ın gerçekten kurt gibi acıkmış olduğunun kanıtıydı. Sevim Hanım'ın onun için yaptığı tüm yemekleri keyifle midesine indirmiş, iki günün açlığından sonra midesine güzel bir ziyafet çekmişti. "Doydum." Karnını tutarak konuştuğunda herkesin gülmesine neden olmuştu.

Yenen yemeğin ardından Loya küçüğünün uykulu haline kıyamamıştı. "Oğlum burada uyuyacaksın. Hadi gel seni odana götüreyim."

"Ama biraz daha oturmak istiyorum."

"Gözlerin kapanmak üzereyken, oturmanın anlamı olmaz ki bir tanem."

Aslında orada uyuyup, babasının kucağında yukarı çıkarılmak da güzel olurdu. Ama en iyisi söz dinlemekti. "Tamam" isteksiz çıkan sesinde kabulleniş vardı. Sonrasında herkesi öpücüklere boğarak odasının yolunu tutmuştu, Loya'yla birlikte.

Oğlunun arkalarından özlemle baktığını anlamıştı Selma Hanım. Daha fazla ona eziyet etmek en son istediği şeydi. "Hadi sende yorulmuşsundur. Çık odana da dinlen."

"Gerçekten yoruldum anne. Ama eve gelip, sizleri gördükten sonra bende yorgunluk ne kalmadı. Bu nasıl bir duygu anlamıyorum. Yıllar boyu göz ardı ettiğim şeylerin büyüleyiciliği karşısında her gün daha da şaşırıyorum."

Onun halini çok iyi anlıyordu. Bazı insanları kendi de dahil olmak üzere aşk çok erken ziyaret ederken, bazılarını da Kutay gibi hayatlarının ikinci baharında kucaklıyordu. "Zaman evladım. Demek ki senin zamanın yeni başlıyor."

Sözsüz kapanan gözler yaşlı kadına cevabı vermişti.

Uyumaya yalnız gitmek istemeyen küçüğünü çok iyi anlıyordu. Yıllarca göz ardı edilmiş olduğunu düşünmüş, bu da yıllar boyu içinde bulunduğu güvensizlik denizinde boğulmasına neden olmuştu. Evdeki herkesin sonsuz sevgisiyle kuşatılmış olsa da, gerçek sevgi ve güveni her çocuk gibi baba ve anne değerlerinde aramıştı. Zaten olmayan annesinin yerini hiçbir şey alamamıştı. Babası da onu sevmiyormuş gibi kendinden uzak tutunca, her şey kötü olmuştu. Yeni yeni hissetmeye başladığı baba sevgisi ve gerçek anne sıcaklığı yıllarca boş kalmış tüm hücrelerini dolduruyordu. Bu yüzden şimdi yıllar sonra kavuştuğu tüm duyguların keyfini çıkarıyordu. Böyle olunca da uyku onun için hep ikinci sırada kalıyordu. Belki de yaşadıklarının rüya olduğunu zannediyordu küçük yüreği. Uyuyunca her şeyin yok olacağını ve eski yalnız günlerine gözlerini açacağını sanıyordu. Bu yüzdendi belki de kendi başına uyumak yerine, yanında anne ve babasının olmasını istemesi. Onların kokusuyla, sesiyle daldığı uykulardı huzuru. Onun mutlulukla bezenmiş suratına bakmak bile içindeki tüm sevgiyi ayaklarına sermesine neden oluyordu.

Küçüğünün alnına kondurduğu sıcacık öpücükten sonra daha fazla kaçarı olmayan yere doğru yönlenmişti. Onunla aynı odada olma fikri çok rahatsız ediciydi. Hem ona olan özleminin yoğunluğu hem de kendini sevmeyen bir adama yük olma düşüncesi arasında dönüp durmuştu. Onun yakınlığı her zaman kararlarının netliğini bozmuştu. Şimdi de böyle olmasını istemiyordu. İçeri girdiğinde banyodan yeni çıkmıştı genç adam. Onu gördüğü anda da nefesi

kesilecekti neredeyse. Üzerinde öyle hoş, öyle değişik bir hal vardı ki, gözlerini zor bela başka tarafa çevirebilmişti. Demek âşıklar şehri insanı böyle tazeliyordu. Aklına gelenlerle biraz da olsa onun baş döndürücü havasına karşı koymayı başarabilmişti.

"Uyudu mu bizimki?"

"Uyudu. Kafası her daim düşünmeye odaklı olduğu için uyuması çok zor oluyor."

"Bilmem mi? Seni de yoruyor."

Yormak mı? O küçük çocuğun hiçbir şeyi onu yormuyordu. İlk gördüğü andan beri içinde büyüyen bir sevgiyle bağlıydı ona. Bunun yorgunluğu olur muydu hiç. "Bu benim için yorgunluk değil. Büyük bir zevk."

"Teşekkür ederim."

Tuğrahan onu annesi olarak kabul etmişti. Bir anne çocuğu için yaptığı şeyleri hiçbir zaman teşekkür veya başkalarının övgüsü için yapmazdı. Bunu bile mi anlamamıştı bu adam? "Ne için?"

"Ona böyle ilgili davrandığın için."

Duyduğu sözlerden sonra sadece Kutay'ı sarsmak istiyordu. O benimde oğlum. Kanım canım dememek için kendiyle büyük bir savaş halindeydi. İçinde zaten büyük bir savaş varken, böyle bir konuşma ateşi daha da harlamıştı. Genç adamın iyi niyetle söylediği tüm güzel sözler tam tersi etki yapmış, Loya duyduklarının altında yatanları anlayacak çizgiyi çoktan geçmişti. "Müsaadenle üzerimi değiştirmeliyim."

Ağır ağır kıyafetlerini değiştirebilmiş, bu bile büyük bir enerji harcamasına neden olmuştu. İçeri girme vaktini elinden gelse günlerce erteleyebilirdi ama bunu yapamayacağını da biliyordu. Bu yüzden istemese de odaya gitmek zorundaydı.

Halbuki içerde sevgisinin büyüklüğüyle içi içine sığmaz bir şekilde bekleyen âşık bir erkek olduğunu bilmiyordu. İçindekileri sevdasına fısıldamak hatta yüksek sesle dile getirmekti tek isteği. Loya'yı kapıda göründüğü anda da yanında olmak için hamle yapmıştı ama onun direkt yatağa gitmesiyle ayakları olduğu yerde kalmıştı.

"Çok yorulmuşum. Artık en ufacık şeyler bile yoruyor. Uyusam çok iyi olacak."

Uyumak mı? Bu şu an aklının ucunda bile yoktu. "Uyumadan biraz konuşabilir miyiz?"

"Kutay gerçekten çok yorgunum. Eğer beni mazur görürsen hemen yatmak istiyorum."

Konuşmasının yine ertelenecek olmasının sıkıntısı içine çöreklenmişti. "Çok önemli ama..."

"İyi ya işte, böyle önemli bir şeyi bu halde dinlememi istemezsin. Hatta sen konuşurken uyuyup, kalabilirim bile."

"Loya ben-"

"Kutay lütfen." Bunlar Loya'nın son sözleriydi. Sonrasında başka söz istemez şekilde direkt yorganın altına girmişti. Vücudunun gün boyu değişen ruh hali yüzünden gerçekten çok yorulmuş olmasının sonucu olarak, dakikalar sonra uykuya yenik düşmüştü.

Yine kendi ve duygularıyla baş başa kalmıştı. Halbuki iki gündür tek düşündüğü onunla odada yalnız kaldığında yapacakları konuşmaydı. Artık ne olursa olsun içindekileri kendine saklamak istemiyordu. Paylaşmak, daha da büyütmekti tek derdi. İçindeki sevda tek başına taşıyamayacağı kadar ağırlaşmıştı. Her gün daha da gelişiyor, her bir ayrıntıyla daha da güzelleşiyordu.

Uyandırmaktan korkarak uzanmıştı yanına. Bu kadar çabuk uyuyabildiğine göre gerçekten çok yorgun olmalıydı. Aylar boşuna geçmiş, her şeye çok yakınken beklemeyi kendi seçmişti. Şimdi ise beklemeye tahammülü olmadığı halde, eskinin intikamının peşini bırakmadığını düşünüyordu. Önemli olan sevdiğinin rahatıydı. Sonunda ona kavuşmak olduktan sonra, varsın bir gün daha beklesindi. Artık ona bakmak yetmiyordu. Onu kollarına almak, tüm sıcaklığını hissetmekti derdi. Yavaşça saçlarına dokunduğu kadını sonrasında yine yavaşça kollarına almıştı. Loya da her zaman yaptığı bir şeymiş gibi yerine tüm rahatlığıyla yerleşmişti.

Gecenin sabahında hiçbir şeyin göründüğü kadar basit olmadığıyla yüzleşmiş, daha gözlerini açtığı anda, bazı şeylerin ters

gittiğini anlamıştı. Sabahları kollarında uyanmanın hoşuna gittiğini düşündüğü kadın, sanki kötü bir şey yapmış gibi kendini çekmiş ve yatağın kenarına büzüşüp kalmıştı. Bunun şaşkınlığıyla ağzını bile açamamıştı. Gözleri tavana dikili halde olanları tekrar gözden geçirmiş ama buna neden olacak hiçbir şey aklına gelmemişti.

Gün içinde de durum farklı değildi. Önceki günkü yoğun trafikten sonra tüm günü evde geçirmeye ayırmıştı ama Loya'nın kendisinden kaçmasının mantıklı bir açıklaması yoktu. Sanki birlikte olurlarsa ona kötü bir şey yapacakmış gibi her fırsatta bir bahaneyle yanından uzaklaşmıştı. Halbuki yaptıkları telefon görüşmesinden sonra ne çok beklentisi vardı. Şimdi geldikleri nokta ise tam bir hayal kırıklığıydı. Pes etmek defterinde yazmazdı. Güzel karısı ne kadar kaçmaya çalışırsa çalışsın, sonunda onu dinlemek zorunda kalacaktı.

Odada bir oradan bir oraya giderek attığı voltaların sayısını unutmuştu. Tamam Tuğrahan zor uyuyordu ama bu kadar da zor değildi sanırım. En sonunda merakına yenilmiş ve sabırsız adımlarla oğlunun odasının yolunu tutmuştu. Odaya girdiği anda da hayalleri bir kez daha yerle bir olmuştu. Loya, Tuğrahan'a sarılmış derin bir uykuya dalmıştı bile. Onun konuşmak istemediği halde, keklik gibi avlanacağı odalarına gelmeyeceğini anlamış olmalıydı. Bezginlikle verdiği nefesiyle yandaki koltuğa yığılıp kalmıştı. Karşısında büyük bir sevgiyle birbirine sarılmış anne oğlu izlerken, nerede hata yaptığını düşünüp duruyordu. Ne olmuştu da, telefonda kendisiyle o tonda konuşan kadın gitmiş, yerine ondan kaçan biri gelmişti. Hiçbir şey anlamıyordu. Düşünceler kafasında sabahı nasıl ettiğini bile bilememişti. Gözünü tek dakika bile kırpmamış, yine de mantıklı bir açıklama bulamamıştı.

Gözleri gece boyu üstlerinde olan ikilinin uyanmaya başladığını anladığı anda sözleriyle odada olduğunu hissettirmişti.

Gün boyu yaşadığı köşe kapmacalar sonunda, iflas eden vücudu, küçüğünü uyuturken, orada yorgunluktan sızıp kalmıştı. Gözlerini aralarken, nerede olduğunu biran idrak edememiş, ancak kollarındaki kuzusundan nerede olduğunu anlamıştı ama ardından gelen sesle olduğu yerde donakalmıştı.

"Günaydın."

Ne zamandır oradaydı acaba? Yoksa hiç mi uyumamıştı? Hafifçe toparlanıp, yataktan kalktığı anda koltukta oturur halde bulmuştu Kutay'ı. Halinden belli olanda geceyi orada geçirdiğiydi. Onu bu hale soktuğu için kalbi hemen yumuşamıştı. Gözlerinde büyük bir acı görüyordu. Mutlaka gece boyu o rahatsız pozisyonda oturduğu için her yeri tutulmuştu.

"Günaydın."

Gün gerçekten aydın olacak mıydı bunu bilmiyordu ki. Bazen yaptıklarıyla boşa kürek çektiğini düşünüyordu. Attığı tüm adımların yanıtsız kalması, umutsuzluğa düşmesine neden oluyordu. Tam tutunacak bir şey buldum, zırhında bir delik açtım derken, daha sağlam bir korumayla karşılaşıyordu. Heyecanla odada onu beklerken, gelmeyip, burada uyuması da içinde büyük bir hayal kırıklığı oluşturmuştu. Böyle anlarda ona ulaşmayı hiç başaramayacağını düşünüyordu.

"Burada uyumuşsun..."

Sıradan konuşmanın içindeki gizli soruyu hissetmişti genç kadın. "Tuğrahan'ın uyumasını beklerken, uyuya kalmışım."

Kısık bir sesle "Kesin öyle olmuştur." derken bakışları karısının üzerindeydi.

"Bir şey mi dedin?"

"Yok. Tabi dün evi dört dönmekten o kadar yoruldun ki, bu çok normal."

Üstü kapalı sitemi almıştı. Ondan kaçmasını kendince yorumlamıştı. Keşke her şey bu kadar basit olsaydı ama değildi.

"Sen burada mı uyudun?"

"Uyku... Gece bana uğramayı unutmuş."

Konuşma tuhaf bir boyuta giderken, buna son vermesi gerektiğini anlamıştı. "Affedersin ama hazırlanmam lazım. Bugün önemli bir görüşme için pastanede olmalıyım."

İşte yine kaçmak için bir bahane bulmuştu. "Öyleyse ben götüreyim."

"Yok şoför götürür. Sen zahmet etme."

"Loya bunun zahmet olmadığını biliyorsun. Hazırlan çıkalım."

Onun daha fazla damarına basmamak için kabul etmişti. "Olur."

Sonrasında ikisi de hemen hazırlanmış ve yola koyulmuştu. Arala-

rında sözsüz bir anlaşma imzalanmış gibi yapılmak istenen konuşmanın lafı geçmemişti. Kaçamak bakışlarla süzdüğü Kutay'ın konuşmak istemediği de çok belliydi. Onu da suçlamıyordu. Çünkü aralarında konuşulacak çok fazla bir şey yoktu. Bunun üstüne niye düşecekti ki?

Halbuki yanında oturan adamın konuşmamaktaki tek nedeni, son günlerde zorladığını düşündüğü Loya'ya biraz daha zaman vermekti. Onu sıkarak, kendinden köşe bucak kaçmasına neden olduğu için kendini suçlamıştı. Hem şu anki ruh hali de sağlıklı bir konuşma için elverişli değildi ve kendinin de duygularını bir yoluna koyması gerekmekteydi. İçindeki sevginin büyüklüğünden emin olsa da, Loya'nın davranışı karşısında kendinde hata arar olmuştu.

"Getirdiğin için teşekkür ederim."

Gözlerinin küçük bir hareketi ile karşılığını vermişti genç kadına. "Telefon edersen, çıkışta da alırım.".

"Gerek yok. Ben kendim giderim."

"Loya lütfen."

"Bakarız..." deyip ardında ona büyük bir hasretle bakan bir adam bırakarak, arkasına bile bakmadan içeri girmişti.

İşyerine geldiğinde morali de yerinde değildi. Odasına girip, kimsenin kendisini rahatsız etmemesini de sıkı sıkı tembih etmişti. Gece boyu zaten uyumadığı için gözkapaklarıyla amansız bir mücadele halinde olmasının yanında, Loya'nın davranışlarındaki değişikliğin nedenini bilmemekte canını sıkmakta, bir türlü geçerli bir neden bulamamaktaydı. Sonrasında ise rahat koltuğun cazibesine kapılıp, derin bir uykuya geçiş yapmıştı.

Sesler kafasından mı geliyor yoksa kapıdan mı bir türlü karar verememişti. Ne kadar zamandır uyuduğunu da bilmiyordu. Gözlerini araladığı anda, kapının sesinin biraz daha arttığını duymuştu.

"Gir."

"Affedersiniz Kutay Bey, rahatsız etmeyin dediniz ama evden arıyorlar. Size cepten ulaşamamışlar."

"Tamam Nihal. Hemen arıyorum."

Telefonu koyduğu yerden aldığında art arda cevapsız aramalarla karşılaşmıştı. Ne olmuştu ki, evden böyle ısrarla aranmıştı. Endişeyle tuşlamıştı numaraları "Anne bir sorun mu var?"

"Yok oğlum. Sadece sana haber verecektim. Ben bugün Tuğrahan'la birlikte Perihan Teyzenlere gideceğim. Tuğrahan'ın okulu da

yarın tatilmiş. Büyük ihtimal gece orada kalırız. Bunu haber vereyim demiştim."

"Perihan Teyze'ye mi gideceksiniz?"

"Evet oğlum. Ne zamandır gelin diyordu. Bugün yine aradı. En iyisi gideyim de ahretliğin gönlünü alayım."

"Tuğrahan seni yormasın ama..."

"Yok oğlum neye yoracak. Bilirsin Perihan Teyzen bayılır Tuğrahan'a. Hem o da onu çok sever. Onun içinde değişiklik olsun."

"Sen nasıl istersen anne. Ama beni habersiz bırakmayın."

"Tamam evladım."

Hayatında gördüğü en anlayışlı anneye sahip olduğunu bir kez daha anlamıştı. Bu sadece ona evde daha fazla alan vermek için yaptığı bir şeydi. Bundan başka bir açıklaması yoktu bu ani ziyaretin.

"Annem sağ ol."

Onun her şeyi anladığını hissetmişti yaşlı kadın. "İnşallah her şey istediğin gibi gider."

"İnşallah anne inşallah."

"Hadi sana hayırlı işler evladım. Yarın görüşürüz."

"Görüşürüz annem."

Bugün bu konu halledilecekti bunun başka yolu yoktu. Sustuğu her an yarardan çok zarar getirmişti. Bu saatten sonra beklemeye tahammülü yoktu. Günlerdir ertelenen konuşma bugün olacak, Loya en sonunda onun için ne demek olduğunu öğrenecekti. Şimdi kendini daha iyi hissediyor, sabırsızlıkla Loya'nın onu alması için edeceği telefonu bekliyordu.

Saatler geçmiş bir türlü gelmemişti telefon. Aramalarına da cevap alamayınca endişeyle pasta evinin yolunu tutmuştu.

"Merhabalar Seda Hanım. Loya'ya geldiğimi haber verir misiniz?"

"Loya birkaç saat önce çıkmıştı. Haberiniz yok mu?"

"Çıktı mı?"

"Evet."

"Nereye gittiğini biliyor musunuz?"

"Eve gidecekti."

"Eve gitti demek. Teşekkürler."

Sesinin sakin çıkmasına ne kadar gayret etmiş olursa olsun, için-

de patlamaya hazır bir volkan vardı. Arabaya nasıl bindiğini, ev yoluna nasıl çıktığını bile hatırlamıyordu. Sanki daha yeni hızlı gitme konusunda mesajlar veren kendisi değilmiş gibi, gaz pedalına gerektiğinden fazla yüklenerek, mesafeyi kısaltmaya çalışıyordu. Bu kadın ne yaptığını sanıyordu? Nasıl bu kadar düşüncesiz hareket edip, eve tek başına dönmüştü. Eğer sinirlendirmeye çalışıyorsa, bunda başarılı olmuştu. Artık bu kaçıp, kovalamaca da son noktanın zamanıydı.

İçeri girip, rutin kontrolleri yaptıktan sonra biraz daha oyalanmış, zor da olsa birkaç işi de yoluna koymuştu. Bu anlarda içinin sıkıntısı kendisini sevdiği işe vermesini zorlaştırıyor, kimseyle konuşamamakta kendini daha kötü hissetmesine neden oluyordu. Kimi arayabilirdi ki? Herkes onun derdini dinlemekten usanmıştı. Derin'i mesafeye bakmadan ne kadar üzmüş ve yormuştu. Hazal'ın yoğunluğu başından aşkındı. Ferit'i de arayamazdı. Hem arayıp, ne diyecekti? Daha yeni bir birlikteliğe başlamıştı. Onu zor durumda bırakmak en son isteyeceği şeydi. Seda'yla konuşabileceğini biliyor ama içindekini nasıl kelimelere dökeceğini bilmiyordu. Sanki içinden bir seste kimseyle konuşmamasını fısıldıyordu. En iyisi kendiyle baş başa kalmaktı.

Bunun içinde en iyi yer sahildi. Atacağı adımları şimdiden düşünmesi gerekiyordu. Bu konuda en büyük sıkıntısı Tuğrahan'a bunu nasıl anlatacağıydı. Onun üzülmemesi için biraz daha kendinden fedakârlık yapabilirdi ve onun için kesinlikle bunu yapardı. Sahil de kendine umduğu rahatlığı sağlamayınca yol görünmüştü. Tabi Kutay'ı arayıp, beni götür demeyecekti. Bu yüzden taksi gerektiği zaman devamlı aradığı numarayı çevirip, kendisi için bir tane göndermelerini istemişti. Oldu olası yoldan taksi çevirmeyi çok sevmemiş, bu yüzdende güvendiği bir yerle anlaşmıştı. Bu önemli zamanlarında her zaman işine yaramıştı. Şimdi de yapacağı uzun yolculuk için en iyisiydi.

Taksinin gelmesini beklerken biraz daha vakit geçmişti. Beklediği taksi yaklaşıp, içinde çok sevdiği Sadri Amca'yı görmek yüzünü gülümsetmişti.

"Ooo Loya kızım yüzünü gören cennetlik."

"Öyle deme Sadri Amca, ne yaparsın hayat. İnsanlara her daim sürprizleri oluyor."

"Evlendiğini duymuştum kızım. Bakıyorum bebekte bekliyorsun. Allah analı babalı büyütsün."

"Allah analı babalı büyütsün." Ne güzel bir temenniydi. Bunun böyle olmasını ne çok isterdi. Ama ona yazılan bu değildi ki... Olumsuz düşüncelerinin tersi şekilde "Âmin. Sağ olasın." diyerek tebessüm etmişti kendine bakan adama.

Sonrası aylardır görüşmeyen insanların yaptığı gibi havadan sudan geçen bir konuşmayla eve gelmişlerdi. "Teşekkürler Sadri Amca."

"Hadi kızım işin rast gitsin."

"Senin de."

Eve girerken Kutay'ın kendisine çok kızacağının farkındaydı. Hele taksiyle geldiğini öğrenince kesin tepesi atacaktı. Ama artık ondan bir beklentisi yoktu. Bu küçücük bir rica bile olsa durum buydu.

"Hoş geldin kızım."

"Hoş bulduk Sevim Teyzem. Bizimkiler nerede?"

"Haberin yok mu kızım?"

"Neyden?"

"Selma Hanım'la, Tuğrahan bugün evde değiller. Perihan Hanım'a gittiler."

"Perihan Teyze'ye mi gittiler?"

"Evet. Ne zamandır gel diye arardı. Yarın Tuğrahan'ın okuluda olmayınca, bu küçük tatili değerlendirelim dediler." Tabi Selma Hanım'ın giderken emektarına 'gençleri yalnız kaldıkları anlarda ve odalarına çekildiklerinde kesinlikle rahatsız etmeyin' dediğiniyse kendine saklamıştı. Bazı konularda Selma Hanım'ın anlattığı kadarını biliyordu ve bu kadarı da ona yetiyordu. Zaten iyi bir gözlemciydi ve bu çift arasında bir şeyler olduğunu biliyordu. İletişimsizliğin en büyük sorunları olduğu öylesine belliydi ki. Bu yüzden de Selma Hanım'ın sözlerinin altında yatanı hemen anlamıştı.

Dili "İyi yapmışlar." dese de gönlünden geçenler aynısını söylemiyordu. Kutay'la evde yalnız olmak şimdiden tedirgin olmasına yetmişti. Hem eve ona haber vermeden gelmiş olmasına çok sinirlenecekti. Şimdi arkasına saklanabileceği ne Selma Hanım ne

de Tuğrahan vardı. Tamamen savunmasızdı. Ama kendisi de hiçbir zaman korkak biri olmamıştı. Her şeyin bugün sonu olacaksa olacaktı. Bunu ertelemek artık kimseye yarar sağlamıyordu. Hiç değilse, bebekleri bir karmaşanın ortasına doğmaktansa, gelecekte yaşayacakları şeyler belirlenmiş bir şekilde doğacaktı.

"Aç mısın kızım?"

"Sağ olasın. Aç değilim."

"Tamam kızım. Bir istediğin olursa söylemen yeterli."

"Teşekkürler." dedikten sonra vakit geçirmek için bitirmek üzere olduğu ikinci yeleği almış, kafasını dağıtmak için ördüğü örgüyle saatin nasıl geçtiğini de anlamamıştı. Son ilmeği atıp, modeli kestiğinde artık ikizleri için kendi yaptığı iki küçük ve güzel yeleği bitirmiş oluyordu. Şimdi yapması gereken onları birleştirmekti. Nasıl yapılacağını bilmiyordu ama teoride anlatılanları harfiyen uygulayarak, birleştirdiğinde elinde dünyanın en güzel yeleğini tutuyordu. Kendi yaptığı için gözüne daha da güzel gelen yelekler, son günlerde gülmeyi unutmuş ruhuna ilaç gibi gelmişti. Birkaç küçük detayı kalmıştı. Ondan sonra tamamen giyilmeye hazır olacaklardı. Onları meleklerinin üzerinde göreceği günü sabırsızlıkla bekliyordu. Dikkatlice katladığı yelekleri güzelce örgü kutusunun içine yerleştirmiş, sonrada üzerine daha rahat bir şeyler giymek için odasının yolunu tutmuştu.

Odaya girdiğinde, güzel bir banyonun kendisine iyi geleceğini düşünüp, suyun altına atmıştı yorgun bedenini. Ilık suyun vücudundaki tüm gerilimi de yanında götürmesini umarak beklemişti, bunun ne kadar imkânsız olduğunu bildiği halde. İşini bitirerek, odadan çıkmak için hareketlenmişti.

✻✻✻

Arabadan inip, merdivenlere ne zaman yönlendiğinin bile farkında değildi. Birbiri ardına bastığı zil içerde olanca sesiyle yankılanmaktaydı. Saniyeye tahammülü yoktu. Kapı açıldığı anda da içeri hızla girmişti.

Kutay'ın halindeki tuhaflık tedirginlikle konuşmasına neden olmuştu. "Oğlum bir şey mi oldu?"

"Loya nerede Sevim Teyze?" derken sabırsızdı.

"Biraz önce odasına çıktı."

Duyduğundan sonra merdivenlere yönelmiş ardından kendisine şaşkınlıkla bakan kadına "Özel konuşmamız gerekiyor. Lütfen rahatsız edilmeyelim." diyerek seslenmişti.

Merdivenleri ikişer üçer çıkıp, odanın önüne geldiğinde içindeki sinirle kapıyı sertçe açmıştı. İşte beklediği karşısındaydı.

"Ku...tay!"

"Evet Kutay... Hatırlamanıza çok şaşırdım hanımefendi. Sanırım sizde söz dinlemez ve asi eşim olmalısınız."

"Kutay ben-"

"Evet sen? Sen ne Loya?"

Onun neye kızdığını çok iyi bildiği için direkt söze girmişti. "Seni rahatsız etmek istemedim."

"Beni rahatsız etmek istemedin mi? Rahatsız olacağımı nasıl düşünebilirsin? Asıl senin bu kadar yolu tek başına gelmenden rahatsız olacağımı düşünemedin mi?"

"Ben tek başıma gelmedim..."

"Öyleyse kimle geldin?" derken duyacaklarına odaklanmıştı.

"Taksiyle geldim."

"Taksiyle mi? Loya bunu nasıl yaparsın? Bu kadar mesafeyi tanımadığın biriyle nasıl gelirsin?" derken bulunduğu yerde duramaz bir görüntü sergiliyordu.

"Tanıyordum."

"Ne demek tanıyordum?"

"Daha öncesinde devamlı kullandığım duraktan istedim taksiyi."

"Bak bu ne kadar da içimi rahatlattı. Güzelim istersen tanıdığın olsun. Burada ben dururken, böyle bir şeyi nasıl yabancı birinden istersin?"

Kutay'ın sesindeki öfke Loya'yı da tetiklemiş, günlerdir içinde bulunduğu karmaşa en sonunda patlak verecek anı bulmuştu. "Neyi istiyorsam onu yaparım Kutay. Bunun içinde sana hesap vermek zorunda değilim."

"Demek istediğini yaparsın... Hesap vermek zorunda değilsin." Derken gözleri genç kadının üzerindeydi.

"Evet vermek zorunda değilim. Hem sen kendinde böyle hesap soracak hakkı nereden buluyorsun?"

"Nereden mi buluyorum?" Sözler ağzından fısıltı şeklinde dökülmüştü. Karşısındaki kadının hâlâ hiçbir şey anlamamış olmasına inanamıyordu.

"Evet Kutay nereden buluyorsun? Sen benim neyimsin ki bana hesap soruyorsun?"

"Loya ben senin kocanım."

"Kocam... Bunu gerçekten inanarak mı söylüyorsun? Bunun böyle olmadığını sen de ben de biliyoruz. Kendimizi kandırmayalım." derken siniri daha da artıyordu.

"Ne için kendimizi kandırmayalım Loya? Söyler misin?"

"Bunu gerçekten mi soruyorsun Kutay?"

Sevdiği kadının yüzünde gördüğü ifade içinde bir şeylerin yer değiştirmesine neden olmuştu. "Konuşmalarımda ne kadar ciddi olduğumu şu ana kadar anlamış olmanı dilerdim."

"Öyle mi Kutay Bey... Affedersiniz demek sandığınız kadar zeki değilmişim."

"Loya bunu demek istemediğimi biliyorsun. Lütfen-"

"Evet lütfen Kutay bu konuyu burada kapatalım. Yoksa ikimizde bundan zarar göreceğiz."

Onun kararlı tutumu elini ayağını bağlıyordu ama artık bazı şeylere dur demek gerekiyordu. "Bunu kapatamayacağımızı göremiyor musun Loya? Bizim en büyük eksikliğimiz iletişimsizlik. Konuşmamız lazım. Artık susup, bir kenarda durmak istemiyorum. Sana içimdeki her şeyi anlatmak ve bunun karşılığını da senden duymak istiyorum."

"Neyi anlatacaksın Kutay? Bizimki yalancı bir evlilikti. Bundan öte bir şey değildi. Bunu bana kaç kez söylediğini sen çok iyi biliyorsun. Şimdi kalkıp da bana aramızda konuşulacak şeyler olduğunu savunma. Sen bu hakkı o sözleri söylediğin anda kaybettin."

Her söylediği sözü hatırlıyor, bunların onun kalbini ne kadar kırdığını biliyordu. Tek isteği artık kendi yüzünden acı çekmemesiydi. Sesini daha da alçaltarak sözlerine devam etmeye başlamıştı "Haklısın güzelim. Sana söylediklerim hâlâ içimi kor gibi yakıyor. Bunlar içimi böyle dağlarken unutmam zaten imkânsız. Ama senden, kendimi anlatmak için bir şans istiyorum." Konuşmaya devam ederken ondan uzak olmaya dayanamıyormuş gibi bir yandan da ağır ağır yaklaşıyordu.

Kutay'ın sözleri ve tonlamasmdaki farklılık biranda kafasını karıştırmıştı. Zaten onu ne zaman tam olarak anlayabilmişti ki. Tam her şey yoluna girecek dediği anlarda, almıştı en büyük darbeleri. Şimdi de onun bu farklı haline kanıp, tekrar kendini aptal durumuna düşürmeyecekti. "Neyi anlatacaksın Kutay? Biz seninle ailelerimizi kandırmak için evlenmedik mi? Evlilik boyunca uyacağımız kurallar koymadık mı? Birbirimize karışmama sözleri vermedik mi?" Sanki aylarca içinde kalanlar dökülmek için bu günü bekliyormuş gibiydi hali.

Onun karşısında, böyle bir halde olması canını acıtıyor, üzgün olmasına dayanamıyordu. Sevdiğinin ağzından dökülen bıçaktan keskin sözlere tek yanıtı yoktu. Çünkü bunları ona yaşatan kendisiydi Bunun bilinciyle son derece anlayışlı bir sesle dile gelmişti. "Hepsinde haklısın bir tanem. Ama beni bir dinlesen-"

İçindeki hesaplaşma o kadar kuvvetliydi ki, karşısındaki adamın hiçbir sevgi sözcüğü kulağına gelmiyordu. Tek düşünebildiği içindeki her şeyi dökmekti ve bunu yaparken de güçlü olmaya çalışmalıydı. Onu en çok zorlayan da buydu. Gözlerinden akmak için izin bekleyen damlaları geriye itmek, onların boğazında inmeyen bir yumruya dönüştürmüştü. Dökülemeyen her damla gözlerini daha da kızartarak, yaşadığı yoğunluğa vurgu yapıyordu. "Daha sözümü bitirmedim. Şimdi ben konuşacağım Kutay. Beni dinle artık."

Halbuki o anlarda tek sıkıntısı hamile haliyle böyle bir karşılaşma yaşamak zorunda kalmasıydı. Ona bir şey olacak diye içi gidiyordu. Ama kalbindeki tüm sakladıklarını dökerek, boşaltması gerektiğini de biliyordu. Bunun içindi onun acı çeken haline dayanmaya çalışması. Büyük bir kabullenişle dinlemeye başlamıştı, kalbinin sahibinin dudaklarından dökülenleri.

"Biz sevdiğimiz insanları kandırdık. Hâlâ Selma Anne'nin yüzüne bakarken içim gidiyor. Bana kızıymış gibi davranan birine yaptığım kötülüğü düşündükçe kendimden nefret ediyorum. Ya Tuğrahan... Kutay güzel kuzum bana "anne" dedi. Bunun ne demek olduğunu bilemezsin. Onun için en özel kelimeyi ondan hak etmeyerek aldım. O küçücük kalbi kandırdım ben." Tuğrahan'ı düşünmek tüm setleri biranda yıkmış ve gözyaşlarının birbiri ardına dökülmesine neden olmuştu. Artık ayakları da onu taşıyamıyordu. Çevresinde oturacak bir yer olup, olmadığına bakacak hali bile yok-

tu. Dizlerinin bağı çözülmüş, olduğu yere yığılmak üzereyken kuvvetli kollar tarafından tutulmuştu.

Konuşarak rahatlayacağını düşünüyordu ama bu kadarı fazlaydı. Hamile bir kadın bunları yaşamamalıydı. Bu konuşmanın gelecekleri için çok önemli olduğunu bilse de, biraz daha beklerdi. Tek o iyi olsun da, bir ömür beklemeye razıydı. Kollarındaki narin bedeni yatağın kenarına oturturken bir yandan da fısıltı şeklinde sözler dudaklarından dökülüyordu. "Tamam güzelim. İstersen sonra konuşalım. Hiçbir şey senin iyi olmandan önemli değil."

"Hayır... Bunu bugün yapacağız. Bugün her şey bitecek. Bu belirsizliğe bir gün daha tahammül edemeyeceğim."

"Ama sen iyi değil-"

Susmasını işaret edip, sonrasında da ellerinin tersiyle yüzündeki yaşları silerken, kapatmıştı gözlerini. Konuşmalarının yarım kalmaması için kendini sakinleştirmeye çalışırken, kendiyle büyük bir mücadele içindeydi.

Sevdiği ne kadar farkında olmasa da, onun sıkıntısını kalbinde hissediyordu. Konuşmak istiyorsa, buna izin verecekti. Keşke her şey daha kolay olsaydı ama onlar için hiçbir şey kolay olmamıştı ki...

Kendini biraz daha rahat hissettiği anda tekrar açmıştı gözlerini. Kutay'ın gördüğü bakışlar genç adamın içini titretecek kadar soğuktu.

Üşümüştü Kutay. Hem de hayatında üşümediği kadar çok üşümüştü. O gözlerde gördüğü soğukluğun kalıcı olmasına dayanamazdı. Yıllarca güzde kalmış yüreği, bu soğuklukla karlar altından çıkamazdı ki.

"Ben hiçbir şeye layık değilim." Genç adamın konuşmak için ağzını açtığını gördüğü anda da gözleriyle susmasını emretmişti.

"Annem, babam hep benim iyiliğimi istediler. Ben ne yaptım? Onların her isteğine karşı çıktım. Neymiş kendi isteklerim, idealleri varmış. Bunun için ailemi karşıma aldım. Onlar ne yaptı dersin... Yaptığımı kabullenip, beni anladılar. Sonra onların elinden en çok istediklerini aldım. Benim mutluluğumu isteyen aileme en büyük kötülüğü yaptım. Onların üzülmesine neden oldum. Ne için? Bana istemiyorum dediğim şeyleri dayattıkları için. Aslında evlenmeyeceğim bir adamı, onların tasvip etmedikleri bir adamı onlara sevdiğim olarak sundum... Sonuç yine benim kaprislerime boğun eğmeleri oldu. Sonunda yine onları üzerek, o adamı hayatımdan çıkardım. Sanki çok

üzgünmüş gibi davranıp, bana anlayışlı olmalarını sağladım. Senin de o gün bana söylediğin gibi ben aile değerlerini ayaklar altına alan biriyim." Yine o günkü sözlerdi kafasında dönenler.

"Tabi bununla da yetinmedim. Bana baskı yapmaya başladıkları an yeni bir oyun buldum ve senin teklifini kabul ettim. Bir kez daha benim iyiliğim için uğraşan insanları kandırdım. Bunları düşündükçe kendimden iğreniyorum. Yaptığım bencillikler yüzünden aynaya bakacak yüzüm yok. Ailem hâlâ benim mutlu bir evliliğin içinde olduğuma inanıyor. Bunun devam etmesi içinde seninle elbirliği yapıyor. Halbuki tüm bunlar ne için? Birkaç ay sonra bitecek yalancı bir evlilik için. Onlara yaşatacağım büyük hayal kırıklığından habersiz ailem, hâlâ benim mutluluğum için didiniyor. Her şey benim gibi yüzsüz ve bencil bir yaratık için."

Onun kendine hakaretler yağdırmasını eli kolu bağlı dinlemek çok zor oluyordu. Ama sözünü kesmesine de gözlerinin kararlı tavrıyla izin vermiyordu. Yine de son sözlerinden sonra ona böyle olmadığını haykırmak istemişti. "Loya sen yüzsüz ve bencil biri değilsin. Kendine haksızlık yapma."

"Öyleyim. Başka da bir şey değilim."

Konuşmada geldikleri nokta onun için tam sürpriz olmuştu. Eve gelirken tek istediği ona yaptığı düşüncesiz hareketlerin zararlarını anlatmak ve sonrasında da günlerdir ertelediği konuşmaya zemin hazırlamaktı. Şimdi baktığında bunun ne kadar da uzağındaydılar. Genç kadının içindeki fırtınanın büyüklüğünü, o güne kadar gerçekten anlayamamıştı. Ona ve kendine bu evlilik oyunuyla ne kadar büyük bir acı çektirdiğini ilk kez bu kadar net görüyordu. Ama o oyun olmasa, Loya'nın hayatına hiç girmeyecek olması gerçeğiyse, işin boyutunu değiştiriyordu. Onu tanımamak gibi bir şeyi düşünmek bile istemiyordu. Bu yüzdende ikisi içinde gerçekten acı olaylara neden olmuş olsa da, bu oyunu başlattığına memnundu.

"Loya bunlar eskide kaldı. Şimdi önümüze bakmalıyız. Gelecek güzel günleri düşünmeli ve ona göre adımlar atmalıyız."

Eski de mi kalmıştı? Güzel günleri düşünmek miydi? Bu adamın dediklerini kulağı duyuyor muydu? Neydi eskide kalan ya da hangi güzel günlerdi bahsi geçen?

"Ne eski de kaldı Kutay? Yaptığımız evlilik hâlâ sahte... Söylediğimiz yalanlar hâlâ gerçek... Şimdi sen kalkıp bana bunların eskide kaldığını nasıl söylersin?"

"Söylediklerinde haklısın ama bunları değiştirmek elimizde. Bana bir fırsat verirsen sana söylediklerimi kanıtlayabilirim."

"Sana fırsat vermek mi? Bunu ne için yapacağım söyler misin? Boşanmak için gün saydığın kadından ne fırsatı istiyorsun aklım almıyor."

"Loya neden beni dinlemeye gönüllü değilsin. Neden her sözümde bir açık arıyorsun?"

"Neyi dinleyeyim söyler misin? Biz seninle her şeyi konuştuk. Birbirimiz için ne ifade ettiğimizi biliyoruz. Bunun üstüne söylenecek başka bir şey var mı?"

"Beni dinlesen bu sözleri duyacaksın ama bana fırsat vermiyorsun."

"Ben seni dinledim Kutay. Sen değil misin bana bu evliliğe kapılma diyen? Sen değil misin benim, senin için anlam ifade etmediğimi söyleyen, hayatından çıkacağım günü bekleyen? Sen değil misin beni basit kadınlarla bir tutan? Geçirdiğimiz gecenin basitliğinden bahseden... Bana tahammül edemeyen... Benim hayatındaki iki günlük bir yabancı olduğumu söyleyen... Sen değil misin benim ailen içinde senin içinde bir hiç olduğumu söyleyen? Sen değil misin bana hayattan korkan bir kadın olduğumu söyleyen? Evet, Kutay daha sayayım mı?"

Ona verdiği zararın böyle gözlerinin önüne serilmesi duraklamasına neden olmuştu. Bu evlilikte ne çok hata yapmıştı. Bunu bir kez daha anlıyordu.

"Haklısın. Tüm saydıklarını yapan bendim. Ama insanlar değişir Loya. Ben değiştim."

"Değiştin demek." Yüzündeki acı gülümseme Kutay'ın kalbine işlemişti. "Değiştiğin buysa, değişmesen daha neler yapardın kim bilir?"

Duydukları ağır olsa da ona ulaşması gerektiğini biliyordu. "Beni sen değiştirdin bir tanem."

Sözlerinden sonra hâlâ ona iyi davranma çabası içinde olmasına inanamıyordu. "Bana artık sevgi sözcükleri söylemeyi bırak. İnsan içinden geçmeyenleri söylememeli."

Ona daha yakın olmak için attığı adım Loya'nın durmasını işaret eden hareketiyle yarım kalmıştı. "Loya içimden geçenlerle buradayım. Kalbimdekileri görmeni istiyorum. Beni artık anlamana ihtiyacım var. Kalbimdekini artık taşıyamıyorum."

"Merak etme Kutay, seni çok iyi anlıyorum ve sana hiçbir şeyde zorluk çıkarmayacağım. Bunun için rahat olabilirsin."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun. Bunu söylemem için ısrarcı olma lütfen. Hiç değilse bunu bana borçlusun."

Duyduklarından bir sonuç çıkaramıyordu. Sözlerin kendine ifade ettiği hiçbir anlamı yoktu. "Loya gerçekten neden bahsettiğini bile bilmiyorum. Bize bunu yapma."

"Demek böyle olmasını istiyorsun. Öyle olsun. Bugün avukatımı aradım ve aylar önce zaten imzalamış olduğum evrakları bana göndermesini istedim. Senden istediğim bana zorluk çıkarmadan boşanma belgelerini imzalaman."

Boşanmak mı? İçi bu kadar doluyken onun ellerinden kaymasına izin verebilir miydi? Kalbi bunu söylerken, sevdiği kadının dudaklarının arasından dökülenler, isyan halindeki göğsüne yakıcı bir sıvı dökülüyormuş gibi dağlamıştı. Loya'nın söylediği her sözle biraz daha ümidi kırılmış, gelecek günlere beslediği tüm beklentiler kuvvetli bir rüzgâra tutulmuş gibi etrafa savrulmuştu. Ona kendini anlatamamış olmanın acısı tüm hücrelerine çöreklenmişti. Küçücük de olsa bir kırıntı bile mi bırakmamıştı da, sevdiği bu kadar çabuk vazgeçebilmişti ondan.

"Ne oldu Loya? Son görüşmemizden sonra ne oldu da böyle kendini kapattın? Sana ulaşamıyorum."

Ne mi olmuştu? Aslında çok şeydi olan. Gözlerinin ve kalbinin görmek istemediklerini, beyni zorla da olsa benimsetmişti geçen sürede. "Hiçbir şey olmadı Kutay. Sadece en başta verdiğim kararlar doğrultusunda devam etmenin bizler için en iyisi olduğunu bir kez daha anlamış oldum."

"Loya bu en iyisi değil. Bunu sen de biliyorsun. Lütfen artık aklından bunları geçirmeyi bırak. Sana göstermek istediğim şeylere kendini böyle kapama."

Dilinden dökülemeyenler içinde yankılanıyordu. *'Ah keşke onları görmeseydim. Beni istemediğini, her şeyi hamile bir kadını ortada bırakmamak adına, kendi gururun için yaptığını bilmeseydim. Ah Kutay içimde bu kadar büyük bir sevgi barındırmasaydım şu anda çektiğim acı belki biraz daha az olurdu. Sana bunları söylerken içim bu kadar yanmazdı. Seni ölene kadar seveceğim aşkım. Sen istediğin hayata kavuştuğunda bende ömür boyu sensizlik cezasına çarptırılacağım. Ama sen bunu hiçbir zaman öğrenemeyeceksin.'*

Aklından geçenleri öteleyip konuşmasına dönmüştü. "Ben hiçbir şeye kendimi kapatmıyorum Kutay. Sadece olması gerekeni biraz daha öne almak istiyorum. Senin de bana bu konuda yardımcı olmanı bekliyorum. Merak etme senden hiçbir talepte bulunmayacağım. Çocuklarımın geçimini sağlayacak kadar kazanıyorum. Onların kendilerini yeterince sevmeyen bir babadan gelecek hiçbir şeye ihtiyacı yok. Ayrıca merak etme onları görmek istersen bunda zorluk çıkarmayacağım. Mahkemenin uygun gördüğü günlerde onları görmene izin vereceğim. Ama senden tek isteğim Tuğrahan'ı görmeme izin vermen. Onun kardeşleri ile devamlı görüşmesini istiyorum. Ayrıca bazı günler bende kalması için de izin vermeni bekliyorum."

Daha boşanma kâbusunu üzerinden atamadan gelmişti diğer darbeler. Sözleri arasında içini yakan başka bir gerçekle daha yüzleşmişti. Ne demişti Loya *"Onların kendilerini yeterince sevmeyen bir babadan gelecek hiçbir şeye ihtiyacı yok."* Bebeklerini sevmediğini düşünüyordu. Bunu nasıl düşünebilirdi? Daha öğrendiği an içinde onları kaybetme korkusunun ağırlığını taşımaya başlamıştı.

Loya'nın, bebeklerini sevmediğini düşünmesi çok acı vermişti. Bu da söyleyeceği sözlerin başlangıcını değiştirmişti. Öncesinde başka şeyler söylemeyi düşünürken, şimdi bebeklerini sevdiğini ispat etmesi gerekiyordu. Tamam Loya'ya olan sevdasının ispatı gereksinimi vardı. Çünkü ona öyle kötü şeyler yapmıştı ki, genç kadına aslını anlatması gerektiğini en başından biliyordu ama bebeklerini sevdiğini ispata gerek duyacağını hiç düşünmemişti. Şimdi ise, dün bugüne, bugün geleceğe bir pencereyle bağlanmıştı. Kutay ise hepsinde aynı karelerle derin bir acı içerisinde kalakalmıştı.

"Onları sevmediğimi mi düşünüyorsun?" Sözler sanki fısıltı gibi çıkmıştı ağzından.

Onun duygu değişimlerini izlemek tüm dengesini altüst etmiş, sanki doğru bildiği her şey bir yanlışa doğru savruluyormuş gibi hissetmişti. Yine de aylardır inandıklarını dile dökmekten geri kalmamıştı. "Hadi ama Kutay onları istemedin. Biranda ortaya çıktılar ve kabul etmek zorunda kaldın. Belki öncesinde öğrensen onları-"

"Loya, sakın pişman olacağın sözler söyleme!" derken sinirle patlamıştı genç adam.

"Bunları söylemeyi çok mu istiyorum sanıyorsun? Bana bunun ne kadar acı verdiği hakkında bir fikrin var mı? Ben ki, onların bu sözleri duymaması için aylarca hasretlik içinde yaşadım. Sevgiye en

ihtiyaç duyduğum anları, sırf onların kötü şeyler duymaması için sevdiklerimden ayrı geçirmeye razı oldum. Evet Kutay sence bunları söylemek benim için kolay mı?"

İkisi için de konuşmanın kolay olmayacağı başından belliydi. Ama olayların bu kadar çetrefilli olacağını düşünmemişlerdi.

"Senin için kolay değilse, yapma Loya. Neden bunun için kaçtığını söylediğin şeylerden şimdi vazgeçiyorsun? Neden o iki masumun bu konuşmayla üzülmesine izin veriyorsun?"

Bir kez daha Kutay tarafından bebeklerini düşünmemekle itham edilmişti. Mantıklı düşününce bunun doğru olduğunu da anlıyordu ama çok acı çekiyordu. Bunun için de mantığını yeniyordu kalbindeki düşüncelerin ortaya saçılma isteği...

"Beni suçlama Kutay. Bunu yapmak benim için kolay değil ama-"

"Evet aması ne Loya? Ne değişti söyler misin?

Ne mi değişmişti? Aslında değişen bir şey yoktu. Sadece içindeki sevda her an gün yüzüne çıkmak için çırpınırken, kendine olan küçücük bir gurur parçası bunun olmasını engellemeye çalışıyordu. İleride evlatlarının yüzüne rahatça bakması içindi yaptıkları. Annelerinin, onu sevmeyen bir adam için yalvarmasını onlarda istemezdi. Ama bunu Kutay'a nasıl anlatabilirdi ki? Daldığı düşüncelerden Kutay'ın derinden gelen sesiyle dönmüştü.

"Leyla ile evliliğimizde en çok istediğimiz şeylerden biriydi bebek sahibi olmak. Ama aylar geçtikçe bu isteğimizin olmayacağı korkusuna kapılmıştık. Leyla bebek konusunu takıntı haline getirmişti. Bir sürü doktor gezdik. Ama sonuç hep hüsran oldu. Onun kendini daha fazla hırpalamasını görmeye dayanamadığım için bu konuyu kendi haline bırakmamız gerektiğini ona söyledim. Bana çok kızdı. Onu anlamadığımı söyledi..."

Yavaşça kafasını kaldırdığında, dağılmış halde bulmuştu Kutay'ı. Dalgın dalgın konuşan adamda bir başkalık vardı. Sanki konuştuğunun bile farkında değildi. Bir kez daha ondan Leyla'yı dinliyordu. Ama bunu kendi istemişti.

"Ne olacak klasik Kutay davranışı. Her şeyi bilen müthiş insan. Karşısındakinin düşünmeye hatta hissetmeye bile hakkı yok." Kafasını kaldıran adamın gözlerindeki büyük acıyla karşılaştığı anda hata yaptığını anlamıştı. Ama iş işten geçmişti.

"Sana yaşattıklarımdan sonra ne desen haklısın. Ama ben onu anlıyordum. Sadece kendine yaptığı işkenceyi görmeye dayanamıyordum. Artık üzülmesini istemiyordum. Zaten bu olaydan kısa bir süre sonra güzel haberi aldık. Hamileydi Leyla. Mutluluk tarifsizdi... İlk kontrol için doktor randevusu vardı. O kadar sevinçliydi ki, yerinde duramıyordu. Doktorun muayenehanesinde buluşacaktık ama ben yine işlerim yüzünden onu ikinci plana atmıştım. Akşam eve geldiğimde yine beni tüm sevgisiyle karşılamıştı. Kendimi öyle kötü hissettim ki, anlatamam. Bana çok güzel sürprizleri vardı. O gün bebeklerimizin kalp atışlarını duymuştu..."

Duyduğu ile biranda kalbi daha hızlı atmaya başlamıştı. "Bebekleriniz mi?"

Acıyla yere bakan gözler genç kadınınkini bulmuştu. "Evet bebeklerimiz..."

"Tuğrahan'ın ikizi mi vardı?"

Kollarına alamadığı küçük meleğinin hiç duyumsayamadığı kokusu sanki burnundan dolmuş gibi konuşmasını imkânsız hale getirmişti. Sadece kafasıyla onaylayabilmişti genç adam.

Onun çektiği acıyı içinde hissetmişti. Bir tarafı yanına gidip, onu teselli etmesini, yıllar öncesinde yaşanmış olsa bile, bu acının hâlâ tazeliğini koruduğu için sevdiğine yakın olmasını söylerken, diğer yanı duyduklarının şaşkınlığı ile donup kalmıştı.

"Benim için öncelik sağlıklarıydı. Ama Leyla bir kız ve bir erkek bebek istiyordu. Cinsiyetlerini öğreneceğimiz güne kadar da bunun için dua etmişti. O gün doktorun odasında bir kez daha Leyla'nın isteği olmuştu. Bir kızımız ve bir oğlumuz olacaktı. Ama..."

Duyduklarıyla dağılmıştı Loya. Cümlenin devamında gelecekleri anlamıştı. Bunları anlatmanın, anlatırken tekrar o günlere dönen adam için ne kadar zor olduğunu da çok iyi biliyordu. Bu bencilliği ona yapamazdı. Daha fazla devam etmesi gerekmiyordu. "Tamam anladım Kutay. Devam etme lütfen."

Genç adam ise o günlerin ağırlını yaşasa da, bu konuşmanın devamının önemli olduğunu biliyordu. Bu yüzden de devam etmeye başlamıştı kaldığı yerden. "O kâbus gece aslında bir kişiyi almadı benden. Ben kokusunu bile duymadığım bir parçamı da Leyla'yla mezara bıraktım. Kızımı bir tanemi de ebediyete uğurladım."

Daha söylenmeden anladığı gerçekleri bu kadar açık bir şekilde

duymak içindeki bebeklerini daha da koruma isteği uyandırmış, elleri istemsizce karnına gitmişti. Sanki her şeyden koruyabilecekmiş gibi onları sarmalamıştı.

"Hani onları yeterince sevmediğimi düşünüyorsun ya, işte bunda yanılıyorsun güzel gözlüm. Ben daha onları öğrendiğim anda sevdalarıyla yandım. Ama geçmişin gölgeleri beni böylesine rahatsız ederken, doğru düşünemedim. Hâlâ da onlar söz konusun olunca böyle oluyorum. Onlara bir şey olursa dayanamam diye korkuyorum."

Duyduklarından sonra her şey daha da anlam kazanmaya başlamıştı. Kutay'la karşılaştıkları ilk gün, anlamlandıramadığı tüm tepkileri şimdi açıkça ortadaydı ve kendisi de o gündeydi.

"Bebeklerim" genç adamın iki bebek karşısındaki tepkisini isteksizlik olarak algılamıştı. Şimdi anladığı ise bu tek kelimenin altında büyük bir acı barındırdığıydı.

"Cinsiyetleri belli mi?" diye sormuştu. Suratındaki ifadeyi o anlarda hoşnutsuzluk olarak adlandırmıştı ama şimdi açıkça korku olduğunu görebiliyordu.

"Bir kız ve bir erkek."

Kendi söylediklerini tekrar edişini de tüm açıklığıyla hatırlıyordu. Zaten o gün olan hiçbir olaydaki ayrıntıyı unutamamıştı. Kalbine kazınmıştı orada yaşanan her şey. Şimdi anlıyordu onun aynı şeyleri yaşamaktan korktuğu için böyle tepki verdiğini. Kendisi bebeklere sevinmedi diye düşünürken, genç adamın daha varlıklarını yeni öğrendiği bebekleri için endişelenmeye başladığını şimdi görebiliyordu.

"Demek o yüzden Selma Anne ve diğerleri bebeklerin ikiz olduğunu öğrenince garip davrandılar? Bir şey mi var dediğimde hep lafı çevirdiler."

"Evet onlardan bunu istedim. Senin de benim gibi bu kâbusu yaşamanı istemedim. Sen hamileliğini böyle şeylerden uzak geçirmeliydin. Geçmişin gölgesini yaşamak zorunda değildin."

Farkına vardıklarına bir yenisi daha eklenmiş gibi genç adamın yüzüne bakmaya başlamıştı. "Sen bebeklerimi seviyorsun."

"Hayır Loya... Ben bebeklerimizi seviyorum. Gerekirse onlar için ölüme razı gelirim."

Duyduklarından ve farkına vardıklarından sonra şaşkınlıkla

irileşen gözlerine, açılan ağzı eklenmişti. Onun gerçekten bebeklerini sevdiğini hiç düşünmemişti ama şimdi geldikleri noktada Kutay'a ne kadar haksızlık etmiş olduğunu görüyordu.

"Onları sevmediğini düşündüğüm için üzgünüm." Yine de öğrendiği şeylerin kendini yumuşatmasına izin vermeyecekti. Aldığı kararlar hâlâ geçerliydi. Kutay bebeklerini gerçekten seviyordu bunu öğrenmek içini inanılmaz rahatlatmış olsa da, kendisi hâlâ genç adam için bir hiçti.

"Ama bu kararlarımı değiştirmemi sağlamayacak. Hâlâ sözlerimin arkasındayım."

"Loya hâlâ söyleyeceklerim bitmedi. Beni dinlersen çok sevinirim."

"Konuşacağımız başka şeyler olduğunu sanmıyorum. Ama onları sevmenin benim için önemini de bilmeni isterim. Babalarının da onları benim kadar sevdiğini öğrendiğim için ne kadar mutlu olduğumu anlatamam." derken mutluluğu gözlerinden okunacak kadar açıktı.

"Beni dinlersen konuşacaklarımızın da bitmediğini anlarsın."

"Başka ne olabilir ki Kutay?"

Artık kalbinde taşıyamadığı sözler, sevdiğinin gözlerine bakarken tek tek dökülmüştü dudaklarından. "Loya ben seni seviyorum."

Kulağına gelenler şaşkınlıkla gözlerinin açılmasına neden olmuştu. Yine duymak istediklerini duyuyordu anlaşılan. Yoksa Kutay böyle bir şeyi hayatta söylemezdi.

Onun sözleri karşısındaki şaşkınlığını görüp, bir kez daha tekrarlamıştı içinden taşanları. "Evet hayatım seni seviyorum."

Aynı şeyleri bir kez daha duyduğunda hayal değil gerçek olduğunu anlamıştı. Ama yine de gerçek olamayacak kadar hayaldi. Kendini koruma içgüdüsüyle konuşmaya başlamıştı. "Hadi ama Kutay, benimle oyun oynamayı bırak. Git kendine oynayacak başkasını bul."

Tamam ondan hemen kollarına atılmasını ve aşkını kabul etmesini beklememişti ama böylesine bir tepkiyi de düşünmemişti. Ona ufacık da olsa hissettirememiş miydi içinden taşanları? Bu kadar mı sığ bir adam görüntüsü çizmişti? "İnanmak bu kadar mı zor?" derken çaresizce çıkmıştı sözler dudaklarından.

"Buna zordan çok imkânsız desek daha doğru olur. Şimdi söyleyecek başka bir şeyin yoksa aşağı inmek istiyorum." diyebilmeyi

zorda olsa başarabilmişti. Sonrasında kapıya yönlenmişti Kutay'ın duyduklarından sonra ne kadar dağıldığını göremeden. Ama tam kapıyı açacağı anda, omzuna konan el onu durdurmuştu. Yavaşça arkasını döndüğündeyse, yüzü kireç gibi olmuş bir adamla karşı kaşıya kalmıştı.

"Sanırım konuşmamız daha bitmedi." derken son gayretlerle çırpınıyordu.

"Tam tersi Kutay, konuşacak hiçbir şey kalmadı. Müsaadenle şimdi bu odadan çıkmak istiyorum."

"Müsaadenle şimdi bu odadan çıkmak istiyorum." Bu sözler sanki aşağı inmek için istenen izin gibi gelmemişti. Tam tersi o an onu bıraksa, tamamen hayatından çıkmasına izin vermiş olacağını tüm yüreğinde hissetmişti. Bu kadar yaklaşmışken buna izin veremezdi.

"Senden küçük bir iyilik istiyorum. Lütfen beni bir kez olsun dinle. Sonrasında hâlâ aynı şeyleri düşünüyor olursan, sana hiçbir konuda zorluk çıkarmayacağım."

Bezgin bir nefes alışverişten sonra tekrar odaya yönlenmişti. "Tamam ama lütfen kısa olsun."

Kısa mı? Mümkün olsa bir ömür boyu hiç susmadan ona aşkını anlatabilecekken, şimdi küçücük bir andı şansı olan. "Loya ben seni daha ilk gördüğüm andan beri seviyorum."

"Sevgini göstermek için enteresan yollar seçtin öyleyse." derken suratında o günlerin acısını gösteren bir ifade belirmişti.

"Haklısın sana çok haksızlık ettim. Seni çok kırdım ama bunların hiçbirini isteyerek yapmadım. Korktum Loya. Sana kapılmaktan ve sonrasında tekrar boşluğa düşmekten korktum. Hissettiklerim bana çok yabancıydı. Daha öncesinde kalbim hiç böylesine kanatlanmamıştı. Gözlerimi kapattığımda birinin yüzünü böylesine açıkça anımsamamıştım. Her anımı onunla geçirmek istememiştim. Hayatımı tekrar yoluna koyup, ona uygun hale getirmeye çalışmamıştım. Bunların hepsi bana çok yabancıydı Bu yüzden öncesinde anlayamadım. Karşıma çıkan aşkı tanıyamadım. Tanıdığım anda da tek isteğim bunları sana anlatmaktı. Ama yapamadım. Her şey ters gitti. Bir türlü sana açılamadım. Loya ben sana gerçekten aşığım. Buna inan." Sözlerine gözlerinden taşan bir sevgiydi eşlik eden.

Ne çok isterdi inanmayı. Ama hâlâ tüm yaşadıkları kalbinde birer acı olarak dururken, karşısındaki adamın sözlerine nasıl inanabilirdi ki? Bu tekrar kör kuyularla sonuçlanan bir yalnızlıktan başka

bir şey getirmezdi. Hem önceki karısının yıllarca yasını tutup, hem de aşkı tanımıyorum diyordu. Böyle bir adama nasıl inanabilirdi ki?

"Kutay lütfen daha fazla hissetmediğin şeyleri anlatmaya çalışma."

"Asıl öncesinde söylediklerimi unut Loya. Şu an ağzımdan çıkan her kelime gönlümün dile gelişinden başka bir şey değil."

"Söylediklerin tutarlı değil. Bunlara inanmamı nasıl beklersin? Aşkı bilmiyorum diyorsun ama yıllarca ölen karının yasını tutup, her şeye kendini kapıyorsun. Şimdi de karşıma geçmiş bana hissettiklerine aşk diyorsun. Anlaşılan kafan çok karışmış. Biraz dinlenmeye ihtiyacın var."

"Haklısın kafam çok karışık. Ama sandığın şeylerden değil. Sensizlikle cezalandırılma korkusundan gelen bir karışıklık bu. Leyla'yı sevmediğimi sana hiç söylemedim. Çünkü onu kendimce seviyordum. Ama ona olan sevgim hiçbir zaman senin söylediğin şekilde değildi. Benim yaptığım mantık evliliğiydi. Ama bu hiçbir zaman şuan ki hissettiklerimle karşılaştırılacak gibi değildi. Ona çok büyük haksızlık ettim. Her şeyde onu yalnız bıraktım. Sevgisinin evliliğimizi sürdürmesine izin verdim. Bu her zaman da böyle oldu."

"Buna inanmamı nasıl beklersin Kutay? Bir kadının ardından yıllarca yas tutulmuşsa, bu sevginin büyüklüğünden değil de neyindendir?"

"Vicdan Loya... Vicdan... Ben ona veremediklerim yüzünden bu azabı tüm hücrelerimde hissettim. Ona yaptığım haksızlıkları yıllar boyu hazmedemedim. Yeri geldi kendimden tiksindim. Sana da anlattığım gibi doğum yaptığı anda yanında bile olamadım. Onun kendini yalnız hissederek böyle büyük bir acının içinde bebeklerimizi dünyaya getirmesine izin verdim. Yıllar boyu onun sevgisini kullanarak, bir evlilik yürüttüm. Hiçbir zaman verici olmadım. Bencil yaratığın teki oldum. Bunun yüzünden de yıllar boyu cezalandırıldım. Hem onu hem de minik yavrumu toprağa verdim. Ben o gün kalbimi de, her şeyimi de onlarla birlikte kaybettim. Güzde kaldım Loya. Onlardan sonra yeşeremedim. Renksiz, ruhsuz bir adam olup, çıktım. Senin başlarda gördüğün da bu yanımdı zaten."

"Öyleyse, beni sevdiğini söylediğin halde, bana ettiğin laflar neydi Kutay?"

"Onlar çaresizliğimdi. Kendimi koruma çabalarımdı. Son çırpınışlarımdı."

"Senin kendini korumaların yüzünden ben yerle bir oldum. Küçük bir oyun diye başladığım evliliğin içinde kayboldum Kutay. Yolumu bulmam için elimi tutmadın. Bunu yapmadığın gibi yönümü bulmamam için bana bir sürü neden sundun. Senin o çaresizliğin olan laflarla ben hayatımın en kötü kâbuslarını yaşadım. Hâlâ söylediklerin kulaklarımdayken, senin sevgine inanmamı nasıl beklersin?"

Birkaç adımda yanına gelmişti. Konuşurken nasıl zorlandığını görebiliyordu. Onu kollarına alıp, teselli etmek istiyor buna bir türlü cesaret edemiyordu. Geldikleri nokta zaten onun dengesizlikleri yüzünden olmuşken, ondan izinsiz yapacağı küçük bir temasın bile tamiri olmayacağını hissediyordu.

"Ne desen haklısın güzel gözlüm. Ama ben sevmeyi bilmeyen, elindekinin kıymetini anlamayan dünya üzerindeki en aptal adamım. Yine de senden bana bir şans vermeni istiyorum. Lütfen bunu hem kendin hem de çocuklarımız için yap."

"Söylediklerin doğru olsa da bunu yapamam. Bu dengesizliklerle bir ömür geçiremem. Çocuklarımın böyle sağlıksız bir ortamda büyümesine izin veremem."

"Bana bir şans verirsen, sana değiştiğimi gösterebilirim. Bizden bu kadar çabuk vazgeçme."

"Çabuk mu?" Yüzündeki acı dolu gülümsemeyle dökülmüştü kelimeler dudaklarından. "Keşke çabuk olsaydı da, bu kadar acı çekmeseydim. Böyle düşünüyorsan, varsın bu da benim suçum olsun." deyip kafasını yavaş yavaş iki yana sallamıştı.

"Beni yanlış anladın hayatım... Ben sadece senin sevgini hissedemediğim için kendime kızıyorum. Bu kadar değerli bir şeyi anlamayan kalbime bütün hıncım. Sözlerim bir süzgeçten geçmiyor. Bu yüzdendir bir ayarı olmaması."

"Sana olan sevgim..." direkt gözlerine bakmaya başlamıştı. Karşılaştıkları andan beri ilk defa bu kadar cesurca ve bir şey anlatmak ister gibiydi bakışları. "...sence bu kadar yaşanandan sonra bu sevgi hâlâ olması gerektiği gibi midir?"

"Buna yanıtı ben veremem ki... Ben sadece kendi kalbimdeki aksini sana anlatmaya çalışabilirim. Bunu yaparken de dualarımla bunun karşılıklı olmasını dilerim."

"Maalesef Kutay. O kadar kötü şeyler yaşadım ki, içimdekini sömürüp, bitiren... Biz daha o anlaşmayı yaparken, büyük bir hata

yaptık. Başkalarını kandırmaya çalışırken yaptığımız oyunu aslında kendimize oynadık. Biz kendimizi kandırdık, başkalarını değil. Yalanlar üzerine kurulan birlikteliğin getirisinin bundan fazla olması imkânsız. İnkâr etmiyorum seni sevdim. Hem de bana söylediğin ve yaptığın şeylerden sonra bile bu değişmedi. Ama sensiz geçen günlerde bunu aştım. Şimdi benim için tek gerçek çocuklarım. Kalbimde onların sevgisinden başkasına yer yok. Üzgünüm Kutay, biz bu evliliğe daha başlarken kaybetmiştik. Bu enkaz ne seni ne beni mutlu eder. Bu harabeden bir aile ortaya çıkaramayız. Bunu artık kabul et."

Daha çok değil birkaç gün önce sevdiğinin sesinde duyduğu tınıyı arıyordu kulakları. O ses, seven bir kadının sesiydi. Şimdi bu kabulleniş mantıklı gelmiyordu. Ne olmuştu aklı almıyor, kalbi bu hükmü kabul etmiyordu.

"Ne olur aşkım bunu yapma. Sensizlikle daha fazla sınama. Yaptığım hataların büyük olduğunu biliyorum ama artık affet beni. Kendimi ilk defa bu kadar güçsüz hissediyorum. Elim kolum bağlı, tek adım atacak mecalim yok. Lütfen Loyam bize bir şans ver."

Sevdiği adam bu kadar çaresizce karşısındayken ona hayır demek ne zordu. Ama kalbinin inanmak için çırpındıklarını, mantığı ustalıkla savuşturuyordu. Onun kollarına koşmak için ayaklarına izin vereceği anda, gözünün önüne getirdiği görüntülerle bir kez daha korunma zırhını kuşatıyordu genç kadına. Simer'le dudak dudağa görüntüleri... İş seyahati adı altında yapılan küçük kaçamakları... Böyle bir adama inanmayı reddediyordu beynindeki tüm hücreler.

"Bizim bir şansımız yok Kutay. Bunu sen de biliyorsun. Bu yüzden de kendini rahat hissettiğin her an başka kollara koşuyorsun. Söyler misin böyle bir adamın sözlerine inanabilir miyim?"

"Loya ben sandığın gibi sürüyle sevgilisi olan bir adam hiç olmadım. Leyla'dan sonra dokunduğum ilk kadınsın."

İşte her şeyde son noktaydı. Şimdiye kadar söylediği her sözü yerle bir eden bir yalandı bu. Mantığı yine haklı çıkmış, kalbiyse bir kez daha ağır bir yara almıştı.

"Bana saygın olmadığı gibi hayatına giren kadınlara da saygının olmadığını görebiliyorum. Yazık Kutay... Çok yazık..."

"Sana doğruyu söylüyorum. Leyla'dan sonra kendime her türlü zevki yasak ettim. Hayatını mahvettiğim kadının hatırasını kirletmedim. Günlük maceralar peşinde olmadım. Zaten buna istek de duymadım."

"Demek Leyla'nın hatırasını kirletmedin." Leyla'ya karşı bir kez daha kıskançlık hisleriyle baş başa kalmıştı. Ölmüş olsa bile kocasının sadakatiyle ödüllendirilmişti. Halbuki kendisi aynı adam tarafından buna layık bile görülmemişti. İşte aralarındaki fark buydu.

"Leyla için sevindim."

"Loya sana yemin ederim sana sadığım. Seninle evli olduğum süre boyunca bir kez bile bunun tersi bir durum içerisinde olmadım. Simer konusu tamamen yanlış anlaşılmaydı. Başka bir şey değildi."

"O zaman hiçte böyle dememiştin. Bana söylediklerin hâlâ aklımda. Dur bir düşüneyim ne demiştin... 'Sağlıklı bir erkeğim ve ihtiyaçlarımın olması da gayet doğal. Geçen geceden sonra bunu daha iyi anlamanı beklerdim.' Tabi sadece bununla da yetinmemiştiniz Kutay Bey. Ama sanırım o günden bunu hatırlamak yeterli."

"Haklısın bunları söyledim ama dediğim gibi korktum. İçimde büyüyen duygudan korktum. Söylediklerimin hiçbiri gerçek değildi. Buna inan Loya."

"Biliyor musun neredeyse inanmak üzereydim. Neyse ki, yine klasik hareketlerinden birinin farkına vardım da, tekrar aptal yerine konmaktan kurtuldum."

"Neden bahsediyorsun?" derken olayların geldiği noktayı düşünüyordu.

"Hadi ama Kutay. Şimdi sen İtalya'ya da gerçekten iş için gitmişsindir."

"İş için gittim."

"Tabi iş olsa da, âşıklar şehri yalnız çekilmezdi, değil mi?"

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Sevgilinle yaptığın küçük kaçamağı öğrenemeyeceğimi mi sandın?"

"Sevgilim mi? Kaçamak mı? Sen neden bahsediyorsun Loya? Gerçekten hiçbir şey anlamıyorum."

"Simer'in de seninle İtalyaya gitmesinden tabi ki..." derken acı bir gülümseme oturmuştu yüzüne.

"O da mı İtalya'daydı?" derken şaşkındı.

"Bana aptalı oynama. Bu sana hiç yakışmıyor. O yakışsa yakışsa benim gibilere yakışır."

"Loya o kadınla kesinlikle bir alakam yok. Hem o Burak'ın kız arkadaşı."

Bugün sınırlar aşılmıştı. Son duydukları da bunun bir kanıtıydı. "Bu kadar küçüleceğini düşünmemiştim. En samimi arkadaşını böyle bir konuda nasıl kullanırsın?"

"Bu gerçek Loya."

"Tabi böyle bir olay vardı ve Burak o gün bana bunu anlatmadı. Buna inanmamı bekliyorsan, beni gerçekten çok saf sanıyorsun."

O an bir şeyler kırılmıştı. Genç adam sesindeki garip havayla konuşmaya başlamıştı. "Seni saf sanmıyorum hayatım. Asıl saf olan benmişim. Sana olan sevgimin her şeyi çözeceğini düşünecek kadar körmüşüm. Senin bana hiç inanmayacağını düşünmemişim. Kalbimdekileri anlattığımda bana inanacağını düşünecek kadar da âşıkmışım. Kusura bakma güzel gözlüm ben seni öyle sevmişim ki, gözlerimi her şeye kapatmışım. Senin beni asla kabul etmeyeceğini görememişim. Yaptıklarım yüzünden beni cezalandırmak isteyeceğini beklememiştim. Ama sevgimin büyüklüğüyle her şeyi yoluna koyacağımı düşünmüşüm. Seni bulduktan sonra o kadar sevinmişim ki, bana olan nefretinin büyüklüğünü görememişim. Ah güzel gözlüm ben seni, senin bile anlayamayacağın kadar çok sevmişim. Ama ne yazık ki, bunu sana küçücükte olsa hissettirememişim. Senin de dediğin gibi biz geç kalmışız güzelim. Çünkü bu kadar önyargı ve nefretle bir geleceğimiz olamaz. Hâlâ istediğin hayatından çıkmamsa, bunu yapacağım."

Sözlerin tükendiği yerdeydiler. Loya ondan böylesine bir çıkış beklemediği için donup kalmıştı. Sadece şaşkın bir halde gözlerinin ta içine bakan adama dalıp gitmişti. O gözlerde gördüğü vazgeçmişlikle iliklerine kadar sarsılmıştı. Ne bekliyordu ki, kendi istemişti. O da bunu kabul ediyordu. İstediğine ulaşmıştı. Sevinmesi lazımdı. Ama bunu yapamıyordu. Onun çekiminde lal olmuş kalmıştı.

"Sadece şunu bilmeni isterim aşkım. Senden ayrılsam da, seni sevmeye devam edeceğim. Sen buna inanmasan da, kalbim sadece sana ait. Bu saatten sonra onunla yaşaman gerekecek. Çünkü istesem de onu senden alamam." Bunlar kapıya yönelmeden ki, son sözleriydi. Eli kulpun üstündeyken de ardındaki kadına bakmadan söylemişti veda sözlerini "Hoşça kal bir tanem."

Yavaşça kapanan kapının ardında kalakalmıştı. O an ilk kez Kutay'ın sözlerindeki sevgiyi tam olarak hissetmişti. Ulaşılmaz gördüğü kocası da, onu seviyordu. Ama artık her şey için çok geçti. Kutay giderken *"hoşça kal"* demişti. Vazgeçmişti. Kafasında dönen sözler,

içindeki tüm sinirlere baskı yapıyordu. Aynı anda da karnında büyük bir acı hissetmişti. Yatağa yönlenmiş ama daha birkaç adım atamadan cansız ayaklarının kurbanı olmuş, dizlerinin üzerine yığılıp kalmıştı. Acı daha da artıyor, korkusu daha da büyüyordu. Eli bacaklarının arasına gittiği anda korkmakta hata etmediğini anlamıştı.

"Özür dilerim. Sizi koruyamadığım için özür dilerim. Ne olur beni terk etmeyin. Buna dayanamam. Ne olur dayanın meleklerim."

Ayağa kalkmaya çalışsa da, bunda başarılı olamamıştı. Telefonlar ulaşamayacağı kadar uzaktaydı. Tek çaresi sürünmekti. Kapıya kadar sürünürse, aşağıdakilere seslenebilirdi. Son bir gayretle kendini çekmeye başlamıştı. Ama yol sanki o ilerledikçe daha da uzuyor, santim santim ilerleyebiliyordu. Sonrasında daha kapıya bile yanaşamadan derin bir karanlıkta kaybolmuştu.

Merdivenleri uçar gibi inip, kapıyı hızla ardından çekmişti. Yaşadığı büyük hayal kırıklığıyla oradan mümkün olduğunca uzağa gitmekti isteği. Onunla konuşmak, gelecek güzel günlere adım atmak şimdi ne kadar da uzaktı. Zaten ona sevgisini hiç hissettirememişse, bir gelecek nasıl düşünebilirdi ki? Eskinin gölgeleriyle bir gelecek kurulamayacağını bir kez daha anlamıştı. Yıllar sonra hayatına giren bu güzelliği sonuna kadar tatmayı çok fazla istemiş ama aptallıkları sayesince gencecik bir kadını mutsuz etmişti. Şimdi kalbi kan ağlasa bile, onun mutlu olması adına istediğini yapacak ve ayrılacaktı. Bu düşüncelerle geldiği arabasının önünde cebini yoklamış ama anahtarı bulamamıştı. Sonra aklına, Loya'nın bebeklerini sevmediğini düşündüğünü anladığı anda elinden düşürüşü gelmişti. Şimdiyse yukarı çıkıp, anahtarı alması gerekiyordu. Ama oraya tekrar dönemezdi. En iyisi Sevim Teyze'den istemekti.

Çarparak kapattığı kapıyı ısrarlı çalışlarla açtırmıştı. İçeri girmeden "Teyzem, anahtarlarım yukarıda kalmış. Bir zahmet getirir misin?" deyip beklemeye başlamıştı.

Sevim Hanım'ın yukarı çıkarken aklı karmakarışıktı. Fırtına gibi eve gelen, sonrasında saatlerce odada kalan ve yine fırtına gibi çıkan bir Kutay'la karşı karşıyaydı. Ne bir şey sorabilmiş, ne de olanları anlayabilmişti. Bunun sıkıntısıyla çıkmış ve odanın kapısını

tıklatmıştı. Ses yoktu. Bir kez daha tıklattıktan sonra endişesi artmış ve daha fazla beklemeden açmıştı kapıyı ve gördükleriyle biranda bağırmasına engel olamamıştı.

"Loyaaaa!!!"

Yaşlı kadının gelmesini ayağını yere yurarak dalgın dalgın beklerken sanki tüm duyuları uyuşmuş gibiydi. Aynı anda yukarıdan gelen bağırma sesiyle neye uğradığını şaşırmıştı. O merdivenler nasıl çıkılmış, odaya olan mesafe nasıl kat edilmişti bunu asla anlayamayacaktı. O anlardan tek hatırladığı, odanın ortasında kanlar içinde kalmış sevdiğinin görüntüsüydü.

Tek adımda sevdiği kadının yanına varmıştı. Gördüğü kan durumun hiçte iyi olmadığının kanıtıydı. Bir kez daha aynı şeyleri yaşayamazdı. "Dayan Loyam."

Sanki onun geldiğini anlamış gibi gözleri hafifçe aralanmıştı genç kadının. "Ku...tay..."

"Kendini yorma bir tanem. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

"Ku...tay...be...bek..." Tamamlanmayan bu sözler genç kadının ağzından çıkan son seslerdi.

"Sevim Teyze hemen şoföre haber ver arabayı çalıştırsın."

Daha sözleri bitmeden yaşlı kadın aşağıya doğru yönlenmişti.

Kanlar içindeki sevdiği kucağında ayağa kalktığında tek düşüncesi yine geç kalmamaktı. Loya'yı incitmemek için olabildiğince dikkatli davranarak merdivenleri inmişti. Sonrasında çalışan arabaya bindikleri anda, ölümle yaşam arasında gidip gelen kadını hastaneye yetiştirme telaşı başlamıştı.

"Daha hızlı!"

Rüzgâr gibi giden arabanın içinde kafasından geçenler, sevdiğine yine en büyük acıyı kendi çektirdiğiydi. Ama şu anda kendini suçlamaya bile zamanının olmadığını biliyordu. Bunun zamanı da gelecekti ama şimdi öncelik sevdiklerinin canıydı. Bir şeyler yapması gerekiyordu. Ferit'i aramalıydı ama numarası yoktu ki... Bunu öğreneceği tek numara vardı o da Loya'nın işyeriydi. Çalan telefonu beklemek bile bir asır gelmişti.

"Alo Seda Hanım. Ben Kutay. Sizden çok acele Ferit Ekimoğlu'nun telefonunu istiyorum."

"Kutay Bey, önemli bir şey yok değil mi?"

"Kaybedecek vaktimiz yok. Hemen numaraya ihtiyacım var."

Ettiği telefondan sonra tüm dikkatini kucağında masum yatan kadına yöneltmişti. Elleri hâlâ karnında, kendinde olmasa da bebeklerini korumaya çalışıyordu. Ona nasıl böyle bir kötülük yapmıştı? Hassas olduğunu nasıl anlamamıştı? Duyguları yüzünden mantıklı düşünemediğini nasıl hissetmemişti? Zaten onunla neyi doğru yapmıştı ki?

"Dayan hayatımın güneşi... Dayan bir tanem... Dayan ruhumun eşi..." Sözlerine saçlarına kondurduğu birbiri ardı öpücükler eşlik ediyordu. "Allah'ım onları benden alma. Bir kez daha bu acıyla sınama. Ne olur..." Hayat boyu kurak olan gözpınarları ilk damlalarını sevdiğinin üzerine akıtıyor, kendi gözlerinden hayat bulan damlalar, sevdiğinin teninde devam ediyordu yolculuğuna. Sonrası dakikaların asırlara eş olduğu sonsuz anlardı.

Aldığı telefondan sonra hemen ameliyathaneyi hazırlatmış, en güvendiği doktor arkadaşını da izinli gününde apar topar evinden çağırmıştı. Kutay'ın anlattıklarından durumun kritik olduğu anlaşılıyordu. Loya, zaten kolay bir hamilelik geçirmemişti, şimdi de böyle zorlu bir sınavla karşı karşıyaydı. Tek düşüncesi onun sağlıklı bir şekilde çocuklarını kucağına almasıydı. Kaybetme korkusunu ne kadar ağır yaşadığının en büyük tanığıydı.

"Ferit beni duyuyor musun?"

"Affedersin Çiğdem. Geldiğini duymamışım." derken dalgın bir şekilde bakmıştı arkadaşına.

"Zararı yok. Gelmek üzereler mi ondan haber ver?"

"Neredeyse burada olurlar. Çiğdem gelen hasta benim için çok önemli. Lütfen elinden geleni yap."

"Sen de doğuma girsen çok iyi olurdu aslında."

"Bu heyecanla girmemem senin yararına olur."

"Sen öyle diyorsan, bana laf düşmez."

"İşte geldiler!"

Kendini tüm olumsuzluklara hazırlamıştı ama onun böyle solgun ve kanlar içindeki görüntüsüne hiçbir hazırlık yeterli gelmezdi. Kutay'ın kollarında öyle narin ve kırılgan görünüyordu ki...

Dakikalardır sevdiğinin ölümle yaşam arasındaki ince çizgide gidip, gelmesine tanık oluyordu. Ona bir şey olursa dayanamazdı. Sanki geçen her dakika da, biraz daha kayıyordu ellerinden genç kadın. Hastaneye geldiklerini anladığı anda içindeki umutsuzluk biraz da olsa aralanmış, gözleri aradığını bulmaya yönlenmişti. Zaten Ferit, geldiklerini gördüğünde kapıda belirdiği için bu zor olmamıştı.

"Ferit, lütfen onu kurtar..." Sesi öyle bir çaresizlikle harmanlanmıştı ki, o anda sedyenin başında olan herkesin içini bir tuhaf etmişti.

"Sakin ol Kutay. Bu halde ona yararın olmaz."

"Olamıyorum. Onun ellerimden kaydığını gördükçe ben hiçbir şey olamıyorum." derken ağlamanın verdiği kızarıklarla bezenmiş gözleri sedyede götürülen karısındaydı.

Yapılan ilk müdahaleden sonra genç kadın acil ameliyathaneye alınmış, sonrasında endişeli bir bekleyiş başlamıştı.

Kapanan ameliyat kapısı zaten az kalmış olan enerjisini de almıştı. Geri geri gidip, sırtını duvara yaslamış ve kendini taşımakta zorlanan ayaklarının kalmayan takatiyle olduğu yere yığılmıştı. Keşke gözlerini kapatıp açtığında her şeyin bir kabus olduğunu görseydi ama kapanan gözleri bile rahatlık vermeden direkt sevdiğinin kanlar içindeki halini getiriyordu tekrar önüne. Nefes almasını engelleyen kravatı gevşeterek çıkardığı anda yanında endişeyle bekleyen adamla karşılaşmıştı gözleri. "Sen girmedin mi?"

"Girmeyeceğim."

"Eğer benim söylediklerim yüzündense, lütfen gir. Çünkü Loya sana çok güveniyor."

"Söylediklerinle alakalı değil. Zaten doğuma girmeyecektim ve

Loya da bunu biliyordu. Yine de seni sinir etmek için bunda ısrarcı numarası yaptı. Ben de onun oyununa susmakla ortak oldum. Hem benim orada olmam yarardan çok zarar olur. Şu durumda orada olamam. Beni anla."

Karşısındaki adamında endişeyle dolu olduğunu hissetmişti. "Ona bir şey olursa yaşayamam, Ferit."

"Aklından kötü düşünceleri at. Ona bir şey olmayacak." Keşke söylediklerine kendi de inanabilseydi.

Duyduğu bu cesaret verici sözlere can simidi gibi sarılmıştı. "Olmayacak değil mi ?"

"Allah'ın izniyle olmayacak. Ama buna senin de inanman lazım."

Acıların insanları birleştirdiğinin iki güzel örneğiydiler. Aylar önce aynı kadın için birbirlerine düşmanmış gibi bakarlarken, şimdi aynı kadının iyiliği için elbirliği yapmışlardı.

Sonrası, içerden gelecek iyi haber için yapılan dualardan başka hiçbir şeye yerin olmadığı büyük bir sessizlikti.

Geçen her dakikada endişe daha da artıyor, ameliyathaneden çıkanlara bir umut diyerek sorular sıralanıyordu.

Açılan kapıdan çıkan hemşirenin yanına hızla gelmişti. "Ne oldu Berrin? Durum nasıl?"

"Bebekler doğdu Ferit Bey. İkisinin de sağlık durumu iyi. Ama tedbir amaçlı kuvözde kalacaklar."

Bebeklerinin iyi olması yüreğine su serpmişti ama solgun yüzüyle ameliyathaneye gönderdiği sevdiğinden gelecek iyi haberlerden önce hiçbir şey için sevinmeyecekti. "Ya karım?" Yüzünde, bakanında aynı endişeleri hissetmesini sağlayacak bir tükenmişlik vardı.

"Dikişleri atılıyordu..."

Sanki söylemediği başka şeylerde vardı ama her iki adamda bunun üstünde durmak istememiş ve tekrar beklemeye başlamışlardı.

'Allah'ım ne olur onları koru. Onlar masum. Benim yaptıklarımın cezasını onlar çekmesin. Ne olur Allah'ım.' İçten yapılan her dua tabi ki de ulaşırdı muhatabına. Kutay'da sevdikleri için tüm benliğiyle yapıyordu dualarını. Sanki zaman da Loya'yla birlikte girmişti ameliyathaneye ve o çıkmadan geçmeyecekti.

Aldığı haberden sonra apar topar hastane yoluna düşmüştü yaşlı kadın. Tuğrahan'ı orada kalmaya ikna etmek düşündüğünden de zor olmuştu. Küçüğü normalde severek kabul ederken, bugün sanki içine bir şeyler doğmuş gibi huysuzlanmıştı. Sonunda ikna edip, yola düştüğündeyse aklında sadece her şeyin yolunda gitmesi vardı.

"Merhaba. Loya Aslan hastanenize acil getirilmiş. Durumu hakkında bilgi alabilir miyim?"

"Sizi bir dakika bekleteceğim."

Bir dakika altmış saniye diyenler yanılmış olmalıydı. Çünkü hayatındaki en uzun dakikayı yaşamıştı yaşlı kalbi.

"Loya hanım şu anda ameliyattaymış. Hemşire arkadaş size oraya kadar eşlik edecek."

"Sağ olun." deyip önündeki genç kızı sessizce takip etmişti. Geldikleri yerde oğlunun endişeyle bembeyaz olmuş, dalgın yüzüyle karşılaştığında farkında bile olmadan ismi dökülmüştü dudaklarından. "Kutay..."

Annesini görmek düşündüğünden de iyi gelmiş, onun sıcak kucağına kendini bıraktığı anda gözyaşları da önündeki tüm setleri yıkıp geçmişti. "Anne... Loya..."

"Şist!!! Sakin ol oğlum. Böyle dağılmak sana yakışıyor mu? Sen böyle olursan, içerdeki masum nasıl dayansın. Sen sağlam ol ki, sevdiklerinde sağlam olsun."

"Yapamıyorum anne. Onun hali gözlerimin önüne geldikçe sakin olamıyorum. Ona bir şey olursa dayanamam..."

"Loya güçlü kızdır. Bebekleri için dayanacaktır." derken, kendi de dağılmış olduğu halde, oğlunu toparlamaya çalışıyordu. Yıllar öncesinde aynı olayla hayata küsen oğlunun, benzer bir durumla daha başa çıkamayacağını biliyordu. Yine de onun dirayetli durması gerektiğine inandığı için, sözlerini birbiri ardı sıralıyordu.

"Gerçekten dayanır değil mi anne?"

Oğlunun çaresizliğe bulanmış gözlerine bakmak bile yaşlı kalbini tekletiyordu. Ama o bir anneydi... Evladı ister küçücük bebek olsun, isterse otuzlarını geçmiş yetişkin biri. Sözlerin anlamını yitirdiği anlarda sıcacık kucağıyla oğlunu sarmalayarak, güven vermeye çalışıyordu.

"Yıldız Hanımları aradın mı?"

Yerden kaldırdığı gözleri, çaresizlikle annesininkiyle buluşmuştu. Sanki duymaktan korktuğu sözlerdi dile gelen. Böyle bir haberi onlara nasıl verecekti ki?

"Aramadım anne. Onlara kızınıza sahip çıkamadım, benim yüzümden bu halde nasıl derim?" derken boğazındaki düğüm giderek büyüyordu.

"Haberleri olmalı evladım. Bu saklanacak bir şey değil."

"Biliyorum anne ama benden bunu yapmamı isteme."

Zaten oğluna böyle ağır bir yükü yüklemeyi düşünmüyor, bu zorlu görevi içi daralsa da kendi yapması gerektiğini biliyordu. "Tamam ben yaparım." derken sesi bu yüzden çok cansız çıkmıştı.

Kutay'dan biraz uzaklaştıktan sonra çevirmişti dünürünün numarasını. Karşıdan gelen sesi beklerken zaman geçmek bilmemişti.

"Alo..."

"Merhaba Yıldız Hanım."

"Ooo merhabalar dünürüm. Ne zaman oldu ben de seni aramak istiyordum."

"Şey... bir şey söylemem gerekiyor ama söze nasıl başlayacağımı bilemiyorum."

Duyduğu sesteki hüzün tınısını aldığı anda aklına kızı gelmiş, panikle atılmıştı. "Loya'ya bir şey mi oldu?"

"Şu an hastanedeyiz... Doğum başladı." Daha fazlasını söylemeye cesareti yoktu. Kendi de bir anneydi ve Yıldız Hanım'ın bu haberi duyduğu anda fenalaşacağından endişe etmişti. En iyisi kalan kısmı hastaneye geldiklerinde öğrenmeleriydi.

"Ama daha vakit vardı." Sözler fısıltı şeklinde dökülmüştü dudaklarından.

"Doğum... Doğum erken başlamış." Son bir gayretle çıkmıştı sözler.

"Tamam Selma Hanımcığım... Biz hemen oraya geliyoruz."

İçerde hayata tutunmaya çalışan genç kadının yakınlarının kendinden bir haber beklediğini biliyordu Doktor Çiğdem. Ama

onlara durumun kritik olduğunu nasıl söyleyeceğini bilmiyordu. Son bir gayretle yanlarına yaklaşıp, başlamıştı konuşmaya.

"Ameliyat bitti... Bebeklerin sağlık durumları çok iyi. Yine de emin olmak için belirli bir süre müşahede altında tutulacaklar. Anne ise çok kan kaybetmiş. Bu da toparlanmasını biraz geciktirecek. Yani durumu... Ne yazık ki..." Kendine böylesine endişeyle bakan insanlara açıklama yapmak mesleğinin en zor anıydı. "Ne yazık ki... Kritik."

Duyduğundan sonra en yakın yere oturup kalmıştı Kutay. Sanki kendini kaybetmiş, boş boş bakmaya başlamıştı. *"Çok kan kaybetmiş"* diyen doktorun sözlerine, Loya'nın kanlar içindeki hali eşlik ediyordu. O an aklına, Loya'nın gördüğü kâbusu anlatırken ki, sözleri gelmişti.

"Gerçek gibiydi. Her yer kandı. Bebeklerim karnımda yoktu. Bebeklerimin sesleri geliyordu ama onlara ulaşamıyordum. Adımlarımı atamıyordum. Sesim çıkmıyordu..."

Güzel karısı bir kez daha haklı çıkmıştı. O gün kâbus diye geçtikleri olay, şimdi tüm açıklığıyla karşılarındaydı. O günkü kâbustan onu uyandırabilmişti ya şimdi ne olacaktı?

Ferit kendine geldiği anda, gözleriyle kenara çağırdığı Çiğdem'e sorular sormaya başlamıştı.

"Çiğdem durum ne kadar kritik?"

"Çok kan kaybetmiş, bu yüzden de aşırı güçsüz kalmış. Doğrusu çok güçlü bir kadın. Yerinde başkası olsa, yaşam savaşını kaybetmişti. Ama tutunuyor."

"Yani bize..." cümlenin gerisini getirmek için birkaç kez yutkunması gerekmişti. "...her şeye... hazır olun mu diyorsun?"

Yıllardır arkadaşı olan adamın yüzündeki çaresizlik içini yaksa da gerçekleri söylemenin gerektiğinin bilincindeydi. Zaten olayı yumuşatmak, yaşanacak acıyı daha da katlardı. "Ne yazık ki evet. Sen de böyle durumların ne kadar zor olduğunu bilirsin."

Duyacaklarının bildiği halde, yine de bunları başkasından duymak tüm direncini kırmış, Loya'ya bir şey olma düşüncesi içine kor gibi oturmuştu. Kendini çok bitkin hissediyordu. Keşke Ceylan yanında olsaydı. Onun dinginliğine ne çok ihtiyacı vardı.

"Ferit..." derken arkadaşının omzuna tüm samimiyetiyle koymuştu elini. "Bizler her gün dünyaya yeni umutların gelmesine yardımcı oluyor, ölümle de, yaşamla da ince bir çizgiyle yarışıyoruz." deyip, boşta olan elini Ferit'in kalbinin üstüne koyup devam etmişti

sözlerine "Bura bana, o kadının dayanacağını söylüyor. Bu içgüdüyü en iyi sen bilirsin."

Dibe vurduğu anda duydukları, biraz da olsa toparlanmasını sağlamıştı. Arkadaşı bunu hissettiğini söylüyorsa, buna inanırdı. Çünkü Çiğdem en güvendiği doktorlardan biriydi. Zaten şu anda ihtiyaçları olan da küçücük bir umut değil miydi?

"Sağ ol Çiğdem."

Karşılıklı göz göze gelmelerle anlaşmıştı iki can dost.

Kendini toparladığı anda da çevresine göz gezdirmiş, Kutay'ın boş gözlerle karşıya baktığını anladığı an, duruma müdahale etmesi gerektiğini anlamıştı. Yanına yanaştığı adamın omzuna elini koyduğunda, karşıya bakan boş gözleri üzerinde hissetmişti.

Sanki boşluğa konuşuyormuş gibiydi genç adamın tavırları "Her şey benim yüzümden oldu."

"Senin yüzünden mi?"

"Onu çok zorladım. Duygularımı anlamasını istedim. Onun hassas olduğunu düşünemedim."

"Seni bunun için uyardığımı sanıyordum." Sesi suçlamaktan çok gerçeğe vurguydu.

"Biliyorum ama onu sevdiğimi bilmesini istedim. Zor anlarında yanında olacağımı, her an elini tutmaya hazır olduğumu bilmeliydi."

Loya'nın da en çok istediği bunları duymaktı. Nasıl olmuşta, böylesine bir konuşma bu şekilde sonuçlanmıştı.

"Ben onu seviyorum Ferit. Hem de tüm hücrelerimle, tüm kalbimle."

"Biliyorum."

"Biliyor musun?" Dakikalardır boş boş bakan gözler ilk defa aydınlanmıştı.

"Loya'nın seninle gitmesine nasıl izin verdim sanıyorsun?"

"Sen bunu anladığın için mi izin vermiştin?" Şaşkınlık o an durumunu ifade eden en kilit kelimeydi.

"Ne sandın?" derken içten bir şekilde gülümsemişti. "Onun da seni sevdiğini biliyordum. Senin gözlerinde gördüğüm sevgiyle, mutluluk size çok yakındı. Buna olan inancımla onun senle gitmesine ses çıkarmadım. Eğer onu sevmediğini düşünsem, hiçbir kuvvet seninle göndermemi sağlamazdı."

Aylardan beri umutla beklediği sözler, hiç beklemediği bir adam tarafından dile getiriliyordu. Duydukları, endişeyle yorulmuş yüreğinde umut çiçekleri açtırmıştı. "Beni seviyor değil mi?"

İlk gördüğünde ulaşılmaz ve kibirli görünen adamın, sevdiği için değişen çehresine bakarken "Seviyor. Hem de senin düşünemeyeceğin kadar çok." diyerek Kutay'ın beklediği cevabı vermişti.

Duydukları öylesine özel şeylerdi ki... Bunun verdiği hislerle konuşmuştu. "Onu görebilir miyim?"

"Şu an olmaz ama uygun vakitte görmeni sağlayacağım. Bu yüzden senden biraz daha sabır istiyorum."

"Sabır..." Bu duygu zaten en çok sahip olduğu şey değil miydi? Şimdi düşündüğünde ömrünü Loya'yı bulmayı bekleyerek geçirdiğini anlıyordu. Öncesinde kendini her şeyde eksik hissederken, hayatına giren kadınla tam olmuştu. Şimdi bu yarıya kavuşamadan kaybetmek korkuların en büyüğüydü.

"Bu sırada bebeklerini görmek ister misin?"

İstemez miydi hiç... Hem de çok isterdi ama öncesinde sevdiğini görmeliydi. "Önce... Loya'yı görsem daha iyi olur. Bebeklerim babalarını ilk kez böyle görmesinler." derken yüzünde acı bir gülümseme vardı.

"Öyleyse biz Selma Hanım'la gidelim."

Gözleriyle onaylayıp, tekrar endişeli nöbetine dönmüştü.

Telefondan sonra göğsündeki sıkıntı dayanılmaz bir hal almıştı. Doğum için hastanede olduklarını söylemişti ama Selma Hanım'ın sesinde sanki söylenmemiş daha önemli bir şey olduğunun sezisini almıştı. Dillendirmese de yol boyu aklında kızının başına gelebilecek türlü senaryolar kol gezmişti. Hastanenin önüne geldiklerinde arabadan inip, içeri girmek ne zor gelmişti. İsmi söyleyip, bir yanıt bekledikleri görevlinin yönlendirmesiyle geldikleri yerde, dalgın dalgın bakan Kutay'ı gördüğünde endişelerinin yersiz olmadığını anlamıştı.

"Oğlum..." diyerek hızla gelmişti genç adamın yanına.

İlk karşılaşacakları an onlarla yalnız kalmayı istememiş olsa da, kısmetten ötesi yoktu.

"Kızım nasıl?" Gözlerindeki endişeli merakla bakıyordu damadına.

Bu soruya 'Çok iyi' yanıtını vermeyi ne çok isterdi ama vereceği yanıt kendi gibi, bir anneyi de çaresizliğe düşürecekti. "Doğum gerçekleşti. Bebekler iyi ama..."

"Bana ona bir şey olduğunu söyleme!" derken gözpınarlarından da birbiri ardına damlalar akıyordu.

"Anne... Loya çok kan kaybetti. Geldiğimizde bilinci yerinde değildi. Şimdi de doktorlar... yani onlar... kritik saatlerin bizi beklediğini söylüyorlar." Sözler nasıl dökülmüştü dudaklarından hâlâ aklı almıyordu. Sonrasında tek yapabildiği yanındaki kadına sarılarak sakinleştirmeye çalışmaktı.

"Kutay... kızıma bir şey olmayacak değil mi?" Bu sözler geldiklerinden beri sessizliğini koruyan Gazi Bey'dendi. Sanki duyduklarından sonra daha da çökmüştü yaşlı adam. Kızına olan sevgisinin derinliğine ne çok şahit olmuştu.

Beklentiyle bakan yüzlere "Her saniyemi onun iyi olması için dua ederek geçiriyorum." diyerek cevap vermişti.

Ferit ve Selma Hanım'dan sonra, Yıldız Hanım ve Gazi Bey'de torunlarını görmeye gitmişler, iki meleğin hissettirdikleriyle, dayanma güçleri artmıştı. Sonrasında gelen yakınlarla birlikte duaların eşliğinde, kritik saatler başlamıştı.

Yoğun bakımın kapısından çıkan herkese sorgulayan gözlerle bakıyorlardı. Sonunda içeri bir kişinin girebileceği bilgisi gelmişti.

İçeri girmeyi çok istiyordu ama bu bencilliği Yıldız Hanım'a yapamazdı. İçerdeki eşi olsa da, neticede onun da kızıydı. Yaşlı kadının bitkin haline bakarak "İsterseniz siz... girin." derken kalbi çoktan kanatlanıp sevdiğinin yanındaki yerini almıştı.

Oturduğu yerden yavaşça kalkarak damadının karşısına gelmişti. Geçen saatlerde onun nasıl perişan olduğunu, her açılan kapıda herkesten önce geleni karşıladığını görmüştü. Kızım sevdiğini biliyordu ama bugün gördüklerinden sonra bunun normal bir sevgiden daha üstün olduğunu hissederek, mutlu olmuştu. Ağlamaktan ufacık olmuş gözleriyle damadına bakarak "Sen gir oğlum. Gir ki, kızım ne kadar sevildiğini, nasıl beklendiğini hissetsin." deyip anlayışla kapamıştı gözlerini.

Kollarını yaşlı kadına sararken, teşekkürlerini de sıralıyordu. "Sağ ol anne. Beni çok mutlu ettin."

"Hadi şimdi git ve hepimizin selamını da beraberinde götür." derken gözlerinde akmak için izin istemeyen yaşlar vardı.

Hazırlıklar tamamlandıktan sonra girmişti odaya. Sayısız kablo ve hortuma bağlı olan sevdiğinin her şeyden habersiz yatan haliyse, zaten sınırda olan duyguları için bir darbe daha olmuştu. Ne kadar zor olsa da, Loya için dirayetli durması gerektiğini biliyordu. Hem daha sevdiğiyle görmesi gereken iki küçük misafirleri vardı. Nasıl-

da savunmasız görünüyordu. Şimdi gözleri açık olsa, kesin odadan kovalanırdı. Ama o iyi olduktan sonra her şeye razıydı. Kendine geldikten sonra, isterse onu hayatında istemesindi. Zor olsa da buna dayanırdı. Ama onsuz bir dünya dayanabileceği bir yer olur muydu işte bunun yanıtını kalbi veriyordu. 'Hayır...'

Dokunmamasını söylemiş olsalar da küçücük bir temastan kendini mahrum edememişti. Sanki ona dokunmazsa, Loya orada olduğunu anlamayacakmış gibi hissetmişti. Elinin üzerine koyduğu parmaklarıyla, ben buradayım... Yanımdayım... Seninleyim... diyordu sanki.

"Güzel gözlüm. Sana böyle yatmak hiç yakışmıyor. Ne olur dayan bir tanem. Bebeklerimizin, Tuğrahan'ın, sevdiklerinin ve en çokta benim sana ihtiyacım var. Daha sana anlatacak öyle çok şeyim var ki... Tabi beni dinlemek istersen... Dinlemek istemesen de canın sağ olsun. Yeter ki sen iyi ol. Başka isteğim yok. Herkesin selamı var. Senin iyi olmanı istiyorlar."

"Kutay Bey..." cümlenin devamını duymasına gerek yoktu. Hemşirenin gitme vaktini haber verdiğini biliyordu. Son bir kez daha sevdiğinin yüzüne eğilip, alnına minicik bir öpücük bırakmış ve fısıldamıştı. "Dayan günışığım... Dayan sevdiğim... Dayan yüzünü güldüremediğim sevdam..."

Onu yapayalnız bırakıp, odadan çıkmak hayatının en zor anlarından biri olmuştu. Halbuki o gözlerini açana kadar yanında olmak, ona olan sevdasını anlatmak istiyordu. Ama bunun zamanının olmadığını da biliyordu.

Sonrası herkes için bekleyişin devam ettiği anlardı. Dakikalar saatleri, saatler ise koskoca bir günü devirmişti. Herkes yorgunluktan ayakta duramaz bir haldeyken, aile için ayrılan odada ölüm sessizliği hüküm sürüyordu.

Odada olmayan tek kişiyse, yoğun bakım ünitesinin önünden biran bile ayrılmayan Kutay'dan başkası değildi. Zor bela odaya gönderilen ailelerin ardından nöbeti tek başına devam ettirmişti. Sanki oradan ayrılırsa, Loya bunu anlarmış gibi hissediyor, sevdiği-

ne dışarıdan destek olmaya çalışıyordu. Dalgın dalgın baktığı kapıda görünen Ferit, biranda hareketlenmesine neden olmuştu.

"Ne olur iyi haberlerin olduğunu söyle."

"Başardı..." Söylenen bu tek kelimenin değerine paha biçilemezdi.

Duyduklarının kulağının bir yanılsaması olmasından korktuğundan, fısıltı şeklinde sorabilmişti. "Kendine geldi mi?"

"Henüz değil ama değerler normale döndü. Yakın zamanda uyanmasını bekliyoruz."

"Allah'ım sana çok şükür. Ferit lütfen yanında olmama izin ver. Gözlerini açtığında orada olmak istiyorum." Sözler dudaklarından yalvarır gibi çıkmıştı.

Yaklaşık bir buçuk gündür gözünü kırpmadan nöbetine devam etmiş olan adama, bunu borçlu olduğunu düşünerek "Tamam." demiş ve ona dünyaları bağışlamıştı.

"Sağ ol." Söylenen tek kelime olsa da anlamı büyüktü.

Tekrar girdiği odada hemen yaklaşmıştı yatağın kenarına. Kafasında birçok şey dönüp, dursa da, hiçbirini söze dökememiş, sadece dinginliğin hüküm sürdüğü odada varlığıyla nefes olmuştu sevdiğine.

Durumunun normale döndüğünü öğrendiğinden beri içi içine sığmıyor, kalbinden taşan mutluluk, sanki tüm canlıları kucaklıyordu. Sonunda beklemelerini nihayete erdiren kıpırtılar başlamış, dünya üzerinde gördüğü en güzel gözler aralanmıştı.

"Ku...tay..." Bin bir güçlükle çıkmıştı bu iki hece dudaklarından.

"Şişt sakin ol meleğim. Kendini yorma."

"Be...bek..." genç kadının kendini yorma pahasına söylemeye çalıştıklarını anlamıştı genç adam ve hemen beklediği yanıtları vermişti. "İyiler. Sağlıklılar ve annelerini bekliyorlar."

Duyduklarından sonra yavaşça kapanmıştı tekrardan gözler. Kendine geldiğini haber verdikten sonra gelen doktorların muayenesinden sonra Loya sonunda odasına çıkarılmış, kâbus gibi saatlerden sonra herkes rahat bir nefes almıştı.

Her şey bölük bölüktü. Ne zaman evden çıkmışlar, ne zaman hastaneye gelmişler, ne zaman doğuma alınmıştı hiçbirini hatırlamıyordu. Tek bildiği bebeklerinin iyi olduğunu öğrendiği andaki rahatlamasıydı. Kapıya ulaşmaya çalışırken kapanan gözlerinden sonra, her şeyin sonunun geldiğini düşünmüştü. Şimdiyse melekleri annelerinin onları görmesini bekliyordu.

Gözlerini açtığı anda karşılaştığı yorgun yüzse, kalbinde binlerce kelebeğin hep birlikte kanat çırpmasına neden olmuştu. Kendini kaybetmeden önceki son dakikalarında onun kendinden vazgeçtiğini düşünmüştü ama gördüğü adam ondan vazgeçmemişti. Kendine gelmeye çalışırken, çok derinden gelen bir sese tutunmuştu. Sesin söylediklerini şimdi bile net hatırlıyordu. *"Dayan günışığım... Dayan sevdiğim... Dayan yüzünü güldüremediğim sevdam..."* Şimdi bu sesin sahibinin kim olduğunu biliyordu. Kutay'dı ona hayat ipini uzatıp, tüm kuvvetiyle çeken. Kör kuyulardan çekip, ferahlığa çıkaran... Etrafını sarmalamış tüm yüzlerde derin bir yorgunluk ve endişenin olduğunu görmüş, onların ne kadar üzülmüş olduğunu hissettiği anda da çok üzülmüştü

"Kızım bizi ne kadar korkuttun biliyor musun?" diye seslenen Yıldız Hanım aslında ne kadar da rahatlamıştı. Gözbebeğinin iyi olduğunu bilen kalbi sanki birkaç yaş gencelmişti. Gazi Bey'de ondan aşağı değildi.

Sonraki saatlerde ziyarete kimler gelmemişti ki... Tüm yakınlardan tut, işyerindeki çalışanlar ve hatta Burak ve Ceylan bile gelmişti. Ferit'e nasılda uygundu bu kız. Kendine her fırsatta yardım kollarını açan bu adamın mutluğu en çok istediği şeylerdendi. Şimdi buna çok yakın olduklarını görüyordu.

Odaya tekrar giren Selma Hanım gelininin daha fazla yorulmasını istemiyordu. Zaten zorlu saatler geçirmişti. Şimdi de ziyaretçiler yüzünden kendini kötü hissetmesi en son istediğiydi. "Kızım nasılsın?"

"Teşekkürler anne. İyiyim. İnsan bu kadar seveni olunca hiç kötü olur mu? Sağ olun. İyi ki varsınız."

"Ah güzel kızım. Sen sevilmez misin hiç? Mevlam seni bize bağışladı ya, daha ne isterim."

"Anne Tuğrahan nasıl?" Gözlerini açtığından beri aklındakini sormuştu.

"Sorma kızım. Evdekilere kök söktürmüş. Buraya gelemedi ya, çatladı paşam."

"Gelsin anne... Bende özledim kuzumu. Hem kardeşleri de ağabeylerini merak ediyordur."

"Sen istersin de gelmez mi? Uçar da gelir."

"Hadi sen biraz dinlen kızım."

Dinlenmesine dinlenmek istiyordu ama gözleri hep tek kişiyi arıyordu. Neredeydi ki bu adam? En çok ihtiyacı olduğunda nereye gitmişti?

Onun bakışlarından anlamıştı Kutay'ı aradığını yaşlı kadın. "Kutay misafirleri geçiriyor güzel kızım. Merak etme birazdan yanında olur."

Son misafiri de yolcu ettikten sonra kalbinin nöbet beklediği yere dönebilmişti. Yorgunluktan kapanmış gözleriyle, melekler gibiydi genç kadın. Şu iki gün boyunca yaşadıklarını düşününce, şimdi bulundukları durum hayal gibi geliyordu. Ellerinden kaymaya çok yakın olan sevdiği, şimdi tüm ihtişamıyla karşısındaydı. Günlerdir hasret kaldığı yüze, dalıp gitmişti.

"Balık çok mu?"

"Efendim..."

"Çok derinlere dalmışsın. Ben de çok balık var mı merak ettim."

"Balıkları bilmem ama bir tane dünya güzeli denizkızı var. Bu yüzden de gözüm başka bir şey görmedi."

"Demek denizkızı peşindesiniz Kutay Bey."

"Hem de en güzelinin... En özelinin..." derken bir yandan da sevdiğinin gözlerine tüm aşkıyla bakıyordu. Bunun en güzel yanı o gözlerin kendinden kaçmadan, aynı sevgiyle karşılık vermesiydi. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Çok iyiyim. Birde bebeklerimi görsem dünyalar benim olur."

"Bunun için birkaç saat daha beklemen gerekecek."

"Ama neden ki? Ben iyiyim. Hemen getirseler olmaz mı?" diye söylenirken, nasılda nazlı çıkmıştı sesi.

"Bence yakınmayı bırakıp, biraz dinlenirseniz daha iyi olacak küçükhanım."

"Ama-"

"Haklı olduğumu biliyorsun. Biraz dinlenirsen, bebeklerimizi daha enerjik ve güzel karşılarsın."

"Ama uyuyamam ki..."

"Sen bir dene istersen."

Söylediğinin aksine yorgun bedeni derin bir uykuya geçiş yapmak için birkaç dakikaya ihtiyaç duymuştu.

Geçen her dakikayı onun yanında ve iyi olduğunu bilerek yaşamak ne kadar güzeldi. Aralarındaki şeyler tam çözülmemiş olduğu halde kendisine ters de davranmamıştı. Bu seferde daldığı sulardan gelen kapı sesiyle gerçekliğe dönmüştü.

"Girin."

"Rahatsız etmiyorum ya?"

"Gel Ferit. Bizimki de en sonunda uykuya daldı. Neden şimdi görmüyorum diye epey direttiyse de, yorgunluğa yenildi."

"Kolay değil. Hatta iyi bile toparladı. Her zaman derim Loya güçlüdür diye. Bunda yine beni yanıltmadı."

"Bana dayandığına göre güçlü olmalı. Yoksa çoktan beni yanlışlarımla baş başa bırakıp, gitmiş olurdu."

"Hadi ama bunları artık düşünmeyin. Birazdan küçük mucizeleri getirecekler. Siz hazır mısınız ondan haber ver?"

"Hazır olmak mı? Sanırım daha fazla hazır olamazdık."

"İyi öyleyse... Ben söyleyeyim de getirsinler." diyerek kapıya yönlenmişti.

"Ferit..."

"Bir şey mi oldu?"

"Teşekkür ederim."

İki adam için de bu teşekkürün anlamı çok büyüktü. Aralarında zaten erimiş olan buzlar, güzel deniz suları kadar berraklaşmıştı.

"Onu çok mutlu et. Bana yapacağın teşekkür o zaman değerlenir."

"Ömrüm oldukça buna çalışacağım." derken kendine verdiği sözü ona da tekrarlamıştı.

Artık bekleyecek tek dakikaya sabrı kalmamıştı. "Niye daha getirmediler Kutay?"

"Loya biraz daha sakin ol. Bu kadar stres senin için iyi değil." derken sevdiğini rahatlatmaya çalışıyordu.

"Olamıyorum ki... Karnımda olmalarına o kadar alışmışım ki... Onlar olmadan kendimi boş hissediyorum."

"Merak etme gelmek üzeredirler." deyip karısının arkasındaki yastığı düzeltmeye çalıştığı anda da kapıdan gelen sesleri duymuş, sonrasında odaya alınan iki küçük meleğe hayran hayran bakakalmışlardı.

Kucağına verilen oğlu ve kızının kokularını içine çektiğinde huzurla dolduğunu hissetmişti. Onlar sağlıklı ve iyilerdi ya daha ne isterdi. Bunun hisleriyle dolu olarak dönmüştü kocasına. "Kutay çok güzeller."

Onun bakışlarına aynı sıcaklıkla bakarak vermişti karşılığını. Bir yıl öncesinde böyle bir anı yaşayacağını söyleseler hayatta inanmazken, şimdi bu anın güzelliğini tüm hücrelerinde hissediyordu.

"Evet Loya Hanım. Şimdi bebeklerinizin karnını doyurma zamanına sizi hazırlayalım."

Loya'nın bebekleri emzirmeye başlayacağını duyduğu anda, orada olmasının rahatsızlık verip, vermeyeceğini düşünmeye başlamıştı. Böyle özel bir anı belki de paylaşmak istemeyecekti. Çünkü aralarında hâlâ böyle bir yakınlık oluşmamıştı. Bu hislerle dolu olarak seslenmişti. "Loya... İstersen..." derken sözlere dökülmeyen ama karısının anlayacağı şeyleri gözleriyle dile getirmişti.

Genç kadın onun rahatsızlığını anlamıştı. Ama artık aralarında sınırlar olsun istemiyordu. Onunla bir gelecek hayali vardı ve buna da çok yakınlardı. Şimdi bir adım atması gerektiğini biliyordu. Bu düşüncelerle "Yanımda kal Kutay." derken, aslında *'Hayatımda ol. Hep benim ol.'* demek istemişti.

"Emin misin?" derken içindeki kuşların şarkı söylemeye başladığına emindi. Onun dudaklarından dökülen bu kelimelerin ifade ettiği şeyler ne kadar da fazlaydı.

Konuşacakları çok şey vardı ama bazı şeyleri bu konuşmayı bekleyerek, uzatmak istememişti genç kadın. Sevgiyle kapanan gözleriyle vermişti onayı sevdiğine.

"Evet şimdi küçük prensesi alalım. Göğsünüzü anlattığım şekilde tutarsanız, rahat emzirirsiniz. Yoksa bebekler hava yutar ve bu sizin ve bebeklerin sıkıntı çekmesine neden olur. Ayrıca doğru emzirmeyle sütünüz daha çabuk gelmeye başlar."

Kucağındaki kızına göğsünü verdiği anda, sanki yıllardır bunu yapıyormuş gibi rahattı. Melekleriyle yaşadığı bu özel an, aralarında büyük bir bağ oluşturmuştu. Küçük Asel'i' emzirdikten sonra hemşireye vermişti.

Orada olmak, Loya'yla bu özel anı paylaşmak hala hayal gibiydi. Onun bebeklerini emzirmesi dünya üzerinde gördüğü en güzel şeylerden biriydi. Daldığı güzelliklerden hemşirenin sesiyle gözlerini ayırmıştı.

"İsterseniz kızınızın gazını siz çıkarın."

"Ben mi?" derken şaşkınlığı hemşireyi de Loya'yı da gülümsetmişti.

"Tabi ki, hem öğrenmiş olursunuz. Artık iki bebeğiniz olduğu için, yardım etmeniz gerekecek. Şimdiden alıştırmaya başlamak en iyisi."

Daha önce Tuğrahan'ın o anlarında yanında olamamıştı. Küçük oğlunu ne kadar çok şeyden mahrum bırakmıştı, şimdi daha iyi anlıyordu. Kucağındaki meleği incitmeye korkar bir halde tutup, sırtına küçük vurmalarla gazını çıkarmasına yardımcı olurken, yaşayacağı mutlulukta sınır var mı diye merak ediyordu.

Küçük Arhan'ın da doymasıyla yemek vakti bitmişti. "Evet, şimdi bebeklerimizi yataklarına alalım."

"Burada kalacaklar değil mi?" derken onların götürülecek olmasının endişesini yaşıyordu.

"Evet. Bir ihtiyacınız olursa hemen haber verin. Bebekler uyurken, biraz dinlenmek size iyi gelir."

"Teşekkürler."

Hemşirenin odadan çıkmasıyla ilk kez bebekleriyle yalnız kalmışlardı. İkisi de emerken yoruldukları için, hemen uyumaya başlamışlardı.

"Kutay... Çok güzeller. Melek gibiler."

"Gerçekten öyleler."

"Onlara bir şey olsaydı yaşayamazdım." derken gözleri nemlenmişti.

"Kötü şeylerden bahsetmeyelim. Şimdi bu güzelliğin tadını çıkarma zamanı. Hem sen de yoruldun biraz dinlensen iyi olacak."

"İçim içime sığmıyor ki... Uyumak gelmiyor içimden. Hem Tuğrahan'ı da özledim."

"Annemler yarın getirecekler."

"Şimdi telefonla görüşsem? Perişan olmuştur kuzum benim."

"Hemen arıyorum." deyip, eline aldığı telefonla evi tuşlamıştı.

"Anne nasılsınız?"

"..."

"Evet Loya da iyi. Selamı var."

"..."

"Tamam. Anne telefonu Tuğrahan'a verir misin?"

"..."

"Nasılsın oğlum?"

"Hiçte iyi değilim. Siz orada kardeşlerimlesiniz. Ben buradayım."

"Ama sende yarın geleceksin."

"Olsun. Herkes gördü. Bir ben göremedim."

"Resimlerini göndün ya paşam..."

"Onlar resim, gerçek değil."

Ona laf anlatmak çok zordu. "Bak seninle kim konuşmak istiyor deyip telefonu Loya'ya uzatmıştı.

"Kuzum!"

"Annem!"

"Seni çok özledim bir tanem."

"Ben daha çok özledim. Hem ben kardeşlerimi de özledim. Biraz da babamı özledim. Yani ben dört kişiyi özlediğim için, daha çok özledim."

"Haklısın canım."

"İyisin değil mi?"

Tuğrahan'dan olaylar saklandığı için çok memnundu. Onları kaybedeceği düşüncesi ile kaç kez kâbuslar görmüştü küçük çocuk. Bu kâbuslara neredeyse yaklaştıklarını bilmesine gerek yoktu. Hem şimdi iyiydi ve her şey kötü birer anı olarak kalacaktı. "İyiyim canım benim. Seni görünce daha iyi olacağım. Kardeşlerinde uyuyorlar. Hem sen gelene kadar biraz daha büyürler."

"Çok mu küçükler?"

"Minicikler."

"Olsun... Ben onları korurum."

"Korursun tabi.

"Seni çok seviyorum anne."

"Bende seni bir tanem, ben de seni. Yarın görüşürüz oğlum benim. Babaanneni üzme tamam mı?"

"Tamam"

Kapanan telefondan sonra rahatlamıştı. "Sesini duymak iyi geldi."

"Hadi bakalım küçük beyle de görüştüğüne göre, artık biraz dinlenme zamanı. Hemşirenin dediğini duydun."

"Ama sen?"

"Ben şu koltukta biraz kestiririm."

"Orada hiç dinlenemezsin ki... Her yerin tutulur."

"Sen beni bırak da dinlenmene bak." derken sevgiyle gülümsemişti.

"Şey... İstersen buraya gelebilirsin." demiş ama aynı anda da kızarmıştı.

Doğru mu duymuştu? İstemez miydi hiç... "Sen rahatsız olmaz mısın?"

Genç kadının yanıtı biraz kenara çekilip yer açmak olmuştu. Böyle güzel bir teklife kim hayır diyebilirdi ki? Uyuyan bebeklerini kontrol ettikten sonra yavaşça uzanmıştı Loya'nın kendisi için açtığı yere.

"Hadi uyu artık." derken kolları onu sarmak için çıldırıyor ama ürkütmekte istemiyordu.

"Şey... Bana sarılır mısın?"

"Hiç sormayacaksın sanmıştım." deyip dikişlerine zarar vermemek için dikkatlice sarılırken, saçlarına kondurduğu öpücükler ruhuna ilaç gibi gelmişti.

Onun sıcaklığı içindekileri söylemesi için güç vermişti. "Biliyor musun o kapıdan çıktığın an seni kaybettiğimi düşündüm. Senin duygularını öyle incitmiştim ki... Beni affetmezsin diye çok korktum."

"Benim kadar korkmuş olamazsın. Seni öyle gördüğüm an, dünyam kararadı. Özür dilerim Loyam. Sana çektirdiğim her şey için özür dilerim." deyip daha da sarılmıştı.

"İkimizde hatalar yaptık. Ama bak bu hatalar bize neler kazandırdı." Gözleriyle beşiklerinde mışıl mışıl uyuyan bebeklerini işaret etmişti.

"Biliyor musun benim yaptığım en büyük hata sana kalbimi kaptırdığım halde, bunun tersini savunmamdı."

"Ben de işini hiç kolaylaştırmadım ki..." derken acı bir şekilde gülümsemişti.

"Sana söylediklerimde ciddiydim güzel gözlüm. Ben seni görmeden, bu buğulu sesini duyduğum anda sana vurulmuştum. Ama bunu anlamayacak kadar aptaldım. Ben aşkı hiç tatmadım. Bir insanın kalbinin böylesine sevebileceğini hiç bilmedim. Karşılaştığım anda da bu yüzdendi bu duyguyu tanıyamamam. Günlerce bunun basit bir çekim olduğunu düşündüm. Ama içten içe bu kadar basit olmadığını da hissettim. Öyle karmakarışıktım ki, bu yüzden de her fırsatta sana çattım. Sanki seni kırarsam, içimdekiler yok olur sandım. Ama her seferinde tam tersi oldu. Seni üzdüğüm her an, kalbim daha da ağrıdı. Herkese açık olan kalbine, hiçbir zaman sahip olamayacağımı düşünmek beni ne kadar korkuttu bir bilsen." Konuşurken güç almak ister gibi sevdiğinin saçlarının okşuyordu.

"Kendimle yaptığım savaşlar..." deyip iç çekmişti. "Her seferinde yenildiğim bu savaşların sonunda kabullendim senin galibiyetini. Evden ayrıldığın gün, tek düşüncem kalbimi sana açmaktı. İşleri hızla yoluna koyup, geldiğim evde seni değil, o mektubu buldum. Okuduklarımla tekrar umutsuzluk denizlerine daldım. Bir kez daha geç kalmıştım ama bu sefer kolay vazgeçmeyecektim. Bu yüzden her yerde aradım seni. Sormadığım tek bir kişi bile kalmadı. Yeri geldi hepsine yalvardım. Ama kimseyi sana olan sevgime inandıramadım. Umutla sarıldığım her dal elimde kaldı. Çaresizlik denizlerinde öyle çok su yuttum ki, sonunda nefes alamaz hale geldim. Ah güzel gözlüm seni öyle çok sevdim ki, sevgim tüm benliğimi aştı."

Aylarca yaşadığı kâbuslardan sonra bu duydukları hayal gibiydi. Sevdiği tarafından sevildiğini hissetmek... Onun dile getirdiği tüm güzelliklere öylesine açtı ki... Duyduğu her kelime, her sevgi sözcüğü kalbindeki karşılığıyla hayat bulurken, içinde tutmaya çalıştıkları artık ağır geliyordu.

Aralarındaki acı, hüzün, yanlış anlamların ilk ve son kez dile gelmesi gerektiğini düşünerek, konuşmaya başlamışlardı. Yüreklerinde acıları taze olan anılara tekrar dönmek zor olsa da, güzel ve

özel günlerin başlaması için yapmaları şarttı bu konuşmayı. Derin bir nefes alıp, konuşmaya başladı genç kadın. "Tuğrahan'ın doğum gününde tek isteğim, küçüğümün mutlu olmasıydı. Ama senin her şeyi yanlış anlayıp, gitmen kalbime çok ağır geldi. Beni ruhsuz biri gibi görmene dayanamadım. Peşinden geldiğimde tek düşüncem sana kendimi anlatabilmekti ama duyduklarım çok ağırdı. Beni kovduğunda oradan nasıl çıktığımı, nereye gittiğimi bile bilemeyecek haldeydim. Sonra beni buldun. Bana kalbini açtın. Gözlerindeki yaşları görmeme izin verdin. Benimle geçmişini paylaştın. Bunun bana neler anlattığını bilseydin keşke. Sonrasında yaşadıklarımız bir rüyaydı Kutay. Banyodan çıktığım anda gördüm seni. Bakışların, her şeyin değişikti. Gözlerimin bir oyunu sandım ama sen yaklaştıkça öyle olmadığını gördüm. Orada gördüklerim, benimkine eş bir gerçekti. Bana yaklaştıkça gördüklerimin büyüsüne kapıldım. Sanki sadece ikimiz varmışız gibi her şey silindi gözlerimden." O günü tekrar yaşıyor gibi yanakları kızarırken, Kutay'ın, suratının halini görmemesi için daha da sokulmuştu genç adamın kuytularına.

"O an sadece dokunuşlarıyla tamamlandığım sevdiğim adama bıraktım kendimi. Ben kimseyle böyle şeyler yaşamadım. Sevmeden asla yaşayamayacağım kadar özel şeylerdi. Sen ilkimdin... Sonumda olacağın gibi. Senin olduğumda yaşadığım duyguyu anlatmaya hiçbir kelime yetmez. Kutay senin beni sevmediğini düşünsem sana kendimi vermezdim. Ben o an senin sevginden emin olduğum için seninle oldum. Kollarında daldığım uykuysa hayatımdaki en güzel düşlerle süslenmişti. O gün bana bir rüyayı yaşattın. Yeni güne gözlerimi açtığımda öyle mutluydum ki... Sen beni seviyordun. Biz gerçek karı koca olmuştuk. Hayatımız yeni başlıyordu. Biliyor musun beni tekrar çıplak göreceğini düşününce gözlerimi açmakta bile zorlandım. Öyle utanıyordum ki..." O günün en kötü anı boğazında yumru olmuş gibi konuşmasını engellemişti. Sevdiklerinden güç almak ister gibi bebeklerine dönmüştü bakışları. Sonrasında kendini toparlayıp, yeniden konuşmaya başlamıştı.

"...ama senin olmadığını daha gözlerimi açmadan hissetmiştim. Sonra o notu buldum. Öyle ruhsuz yazılmış bir şeydi ki anlatamam. O notu yazan kişi, gece kollarında aşkı yaşadığım adam olamazdı. Ben aramızda olan her şeyin sevgiden olduğunu düşünürken, tokat gibi çarpılmıştı gerçekler yüzüme. Ne kadar tersini düşünsem de, kullanıldığımı hissettim. Bu öyle ağırdı ki... Orada öylece ne kadar kaldığımı hatırlamıyorum. Kendime geldiğimde

apar topar oradan ayrıldım. Her şey anlamını yitirmişti. Eve gidemedim. Utandım. Kendimi basit kadınlar gibi hissettim. Derin'in evine gidip, biraz rahatlayana kadar orada kaldım. Eve dönmemim tek nedeni Tuğrahan'dı. Ona böyle bir terk edilme travmasını yaşatamazdım. O eve gelmek benim için öyle zor oldu ki, sana anlatamam. Evdekileri rahatlatacak konuşmamı öncesinde hazırlamıştım. Kendi yaptığım hataların cezasını onlar ödememeliydi. Ama biliyor musun o anlarda bile sana olan sevgim hâlâ ilk günkü gibiydi."

Ona yaşattığı acıları duyduktan sonra derinden sarsılmıştı. Nasılda tazeydi onun benliğinde açtığı yaralar. Ama bundan sonrasını o yaraları iyileştirmek için çabalayarak geçirecekti.

"O gün o lafları ederken, sinirim senden çok kendimeydi ama bunu itiraf edemeyecek kadar bencildim Loyam. Yaptıklarımın bir nedeni de seni kıskanmamdı. Oğlumla en özel şeyleri sen paylaşıyor, ona veremediğim güzellikleri sen sunuyordun. Bunun intikamını senin kalbini kırarak almaya çalıştım ama bilmediğin senin kırılan kalbindeki her acıyı, kendi bedenimde hissettiğimdi. Söylediğim sözlerin ağırlığı üzerime gelmeye başladığı anda seni bulmak için dışarı koştum ve o ana kadar fark etmediğim fırtınanın kucağına düştüm. O havada sen yalnızdın ve hepsi benim suçumdu. Seni bulana kadar geçen sürede ömrümden ömür gitti. Bulduğumdaysa, sana kendimi anlatmaya çalıştım. Beni kötü bilme istedim." O an gözleri, o günün en özel armağanlarındaydı.

"Eve geldiğimizde olanlar hâlâ öyle tuhaf ki... Odaya girdiğimde aklımdaki tek şey kıyafetleri bırakıp çıkmaktı ama sen girdin odaya. İşte o an içimde bastırmaya çalıştığım tüm duygularım yol bulup, sana akmaya başladı. Ben hiçbir zaman çok eşli biri olmadım. Böyle özel bir şeyi önüme gelenle yaşayacak kadar basitleşmedim. Ben Leyla'dan sonra hiçbir kadına elimi sürmedim. Senin o melek görüntün ve kokun, yıllarca içimde kilitli kalmış erkeği ortaya çıkardı. Ama beni sarsan bu olmadı. Sana hissettiklerim sadece tensel şeyler değildi. Kalbim, o gün hayatımda ilk kez kendini bulmuş bana bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. Sana dokunduğum anda öyle büyük bir haz duydum ki, bu beni korkuttu. Sonrasında seni kollarıma aldığım anda her şey durmuş, sadece ikimiz kalmıştık. Seninle bir olduğumda yaşadığım tatmini daha önce hiç yaşamamıştım. O an, kendi duygularıma öyle kapılmıştım ki, senin ilk erkeğin olduğumu bile anlamadım." Kollarındaki kadın biran irkilmişti. Böylesine önemli bir ayrıntıyı anlayamayan adama ne denirdi ki...

"Hayatımdaki en güzel uykuya dalmıştım. Gecenin ilerleyen saatlerinde çakan şimşek olmasa, belki uyanmazdım. Ama uyandığım anda yaşadığımız dakikaların kusursuzluğu korkmama neden oldu. Yarış günü yaşadıklarımızdan sonra söylediklerin aklıma geldi. Gece de senden sevgiyle alakalı tek söz duymamıştım. Neticede sen benimle sadece özgürlüğün için evlenmiştin. Bu yüzden yaşadığımız şeylere basit bir şey gözüyle bakabilirdin. Bu yüzden bir korkak gibi yataktan kalkıp, gitmeye hazırlandım. Ama seni bırakıp, öylece gidemedim. Sabahın ilk ışıklarına kadar muhteşem güzellikteki yüzünü izledim. Çok değil, birkaç saat önce o güzel yüzün her bir noktasına kondurduğum öpücükler aklıma geldikçe, gitmem daha da güç oldu ama bunu yapmanın ikimiz içinde en doğrusu olduğunu düşündüğüm için seni orada bırakıp, en büyük kötülüğü kendime yaptığımı düşünerek, orayı terk ettim." Konuşmak *gittikçe* zorlaşmasına rağmen devam ediyordu.

"Aklım hep sende ve ne düşündüğündeydi. Ama daha kötüsü vücudum sana alışmış, her hücrem seni ister haldeydi. Onlara kendimi kapatmak öyle zor oldu ki... Benim için en özel anlar sen uyurkendi. Sabahlara kadar seni izleyerek kendimi avuttum. Sonra o kabus gibi olay meydana geldi. O kadına yardım ederken, olayların böylesine uzayacağını hiç tahmin etmemiştim. Sana yemin ederim o kadını tanımıyordum. Sonrasında sana açıklama yapmak istedim ama sen çoktan kararını vermiştin. Ne söylesem boşuna olduğunu anlayınca, *bende senin gibi sinirlenip, istemediğim şeyler* söylemeye başladım. Her söz, senden önce benim içimi yaktı ama kırılan gururum doğruyu söylememi engelledi." Son kelime ağzından fısıldar gibi dökülmüştü.

"Sen hayatımda başıma gelen en güzel şeydin. Yanında huzur bulduğum, gülmeyi unutmuş yüzüme yıllardan sonra tebessüm olandın. Sen günümü aydınlatan güneşim, ruhumun eşiydin. Sana o gün "basit bir gecenin rüyasını görecek değilim" demiştim ya, işte o da en büyük yalanlarımdan biriydi. Çünkü seninle geçirdiğim gece, her gün bana işkence etmeye devam etti. Senin hayallerinle birlikte olduğum gecelerin sonunda, kollarım bomboş kalktığımda kendimi bir hiç hissettim. Loya Aslan sen benim için hiçbir zaman basit bir gece olmadın. Sen hayatımın en anlamlı gecesi, en anlamlı hecesi, en özlem duyduğum düşüncem oldun. Sen bana hayat, sen bana umut, sen bana gelecek, sen bana aşk oldun."

Küçük melekler anne ve babalarının çok önemli bir konuşmanın ortasında olduğunu biliyormuş gibi mışıl mışıl uyuyordu.

"Ben ilkim olduğunu fark etmediğini anlamadım. Sabah kalktığımda bunun da senin için önemsiz olduğunu düşündüm. Senin gözünde bu kadar değersiz olmak canımı çok yaktı. Senden önce böyle özel bir anı bırak, ben doğru düzgün öpüşmemiştim bile. Her şeyi senle yaşadım Kutay. Bu yüzdende gözlerim her şeye kör oldu. Benimle konuşma çabalarından kaçtım. Bana söyleyeceğin kötü şeyleri kaldıramayacağımı düşündüm. Değersiz olduğumu söylemeni duymazsam, kalbim acımaz zannettim. Ama o geceden sonra kalbimdeki acı hiç dinmedi." O günün anıları yüzünden gözünden akan yaşlara engel olamamış olsa da, kollarında olduğu adamın samimiyetiyle bunu aşacaklarına olan inancı tamdı.

"Televizyondaki haberi izlediğimde ne düşüneceğimi bilemedim. Benimle yaşadıkların daha tazeyken, sevgililerinin kollarında da aynı şeyleri yaşadığın düşüncesine katlanamadım. Kıskançlıktan kör oldum. Bu da kelimelerin ayarını kaçırttı. Sonra sen korktuğum şeyleri söylemeye başladın. Duyduklarım kalbimi öyle kırdı ki, hiçbir zaman tamir edilmez sandım. Senin gözünde bu kadar basit olmak çok ağrıma gitti. Beni hiçbir zaman sevmeyeceğini o anda kesin anladım. Yaşadıklarım yüzünden vücudumun iflas etmek üzere olduğunu sanırken, yeni iki yaşamın ev sahipliğine başladığımın farkında bile değildim." Gözleri bebeklerinin üzerinde, onları ilk gördüğü ultrason gününe gitmişti.

"Öğrendiğimde öyle şaşırdım ki... Ama onlara sahip olduğum için ne korktum ne de pişmanlık duydum. Sevdiğim adamdan bana kalacak iki güzel melekti. Onları öğrendiğimde tek istediğim seninle gerçek bir aile olmuş olmaktı. Sonra başka şeyler aklıma gelmeye başladı. Onları sana nasıl söyleyecektim? Ya onları aldırmamı istersen ne yapardım? Bu düşünceler üstüme kâbus gibi çöktü. Her zaman çocuklarım olsun istemiştim. Bu en büyük hayallerimden biriydi. Seninle evlenmemdeki nedenin ailemin baskısı olduğunu söylerken kendimi kandırmışım Kutay." Sonra söyleyeceklerinin genç adamın üzerindeki etkisini görmek için dönmüş ve gözlerinin içine bakmaya başlamıştı.

"Çünkü ben daha sana ilk gördüğüm gün kapılmıştım. Sana öyle çıkışırken bile içimde uçan kelebekleri engelleyemiyor, gözlerinde gördüğüm hüzün bulutlarını dağıtmak istiyordum. Seninle

yaptığım evliliğe hiç pişman olmadım. Çektiğim acılar olsa da, sonunda öyle güzel şeylerle ödüllendirildim ki, sanırım aynı acıları sonuç böyle olacaksa çekmeye razı gelirdim." Sevdiğinin gözlerinde gördüğüyle dünyasını aydınlanmış, alnına kondurulan öpücükle gözlerini yumup, anın güzelliğine bırakmıştı tüm benliğini.

Vakit, genç adamın duyduklarının yoğunluğundan sıkışan kalbiyle, zamanında yaptığı yanlışların görünenin dışındaki anlamlarını açığa çıkarma vaktiydi. "Sana o lafları ettikten sonra kendimden nefret ettim. Dünya üzerinden silinmek istedim. En çok da peşinden gelip, seni seviyorum demek istedim. Ama hiçbirini yapamadım. Yapabildiğim tek şey kendimi dışarıdaki fırtınaya atmak oldu. Düşen her damla senin gözlerinden akan yaşlar gibi, içimde derin yaralar açıyordu. Ben o geceyi senin hayalinle geçirdim güzel gözlüm." derken genç kadını daha da yakınına çekmişti.

"Sonraki günler eve gelemedim. Seninle karşılaşmaya cesaretim yoktu. Ama sensiz günlerimdeki tek avuntum hayallerimde senin olmandı. Sonunda hasret içimi yaktığı anda buna dayanamayacağımı anlayıp eve geldim. Seninle eskisi gibi yakın olamayacağımızı biliyordum ama senin bulunduğun ortamda bulunmaya bile razıydım. Bir yanımsa seni birkaç ay sonra nasıl bırakacağımı bilememekle kavruluyordu. Odaya girdiğimde uyuyordun. Seni öyle çok özlemiştim ki, neredeyse uyuduğun için dua edecektim. Çünkü başka türlü yanında olmama izin vermezdin. Melekler gibiydin. Ama öksürük illeti yine geldi. Sonrasıysa tam bir karanlık..." Gözleri karşıdaki saate kaydığında anlamıştı ne kadar vakit geçtiğini.

"Bugünlük bu kadar yeter hayatım. Artık biraz dinlensen iyi olacak. Kendini toparlaman lazım, hadi biraz uyumaya çalış."

"Uyumak mı? Ben zaten aylardır derin bir uykudaydım. Hem hiçbir uyku bana şu an ki huzuru ve mutluluğu veremez."

Konuşmaları boyunca saçlarına kondurduğu sayısız buseye bir yenisini daha eklemişti. O kollarında böylesine sevgi doluyken, sadece bu küçücük öpücüklerle yetinmek ne zor geliyordu ama şu andaki duyguları şehvetten çok sevdiğine duyduğu katıksız bir özlemdi.

"Benim bu anı ne kadar zamandır beklediğimi bir bilsen..." Sözleri küçük yataktan gelen kıpırtılarla yarım kalmış, küçük prens aranmaya başlamıştı. Öyle güzel bir görüntüydü ki, tarifini yapmak imkânsızdı.

"Oğlum acıkmış annesi." derken bir yandan da dikkatlice Lo-

ya'nın emzirme için uygun pozisyona gelmesine yardımcı oluyor, dikişleri daha taze olduğu için yaptığına ekstra özen gösteriyordu. Onu rahat bir duruma getirdikten sonra, küçüğünü nazikçe yatağından alıp, annesine teslim etmişti.

Kucağındaki oğlunun göğsünü bulma çabası takdire şayandı. Hemen bulmuş ve karnını doyurmaya başlamıştı.

"Loya prensesimde uyanmak üzere."

"Onunla biraz ilgilenmen gerekecek. Çünkü daha bu küçük bey doymadı."

"Büyük bir zevkle..." dedikten sonra hemen küçük mucizesini almıştı kucağına. Kokusunu içine çekerken, dünyada bundan daha güzel bir şey olamayacağını düşünüyordu. İncitmekten korkarak, alnına tüm sevgisiyle küçük bir öpücük kondurmuştu. Bu da Tuğrahan'ı ilk kucağına aldığı güne dönmesine neden olmuştu.

"Biliyor musun Tuğrahan'ı ilk kez kucağıma aldığımda iki aylıktı. Öyle dağılmıştım, öyle kendimi kaybetmiştim ki, doğru düşünemeyecek hale gelmiştim. Kimsenin uyarısını duymuyordum. İki can toprak altındayken, kendime dünya üzerindeki hiçbir şeyi layık görmüyordum. Herkes Tuğrahan'ı görmemi söylüyor, onu görmemem konusunda çeşit çeşit yorumlar yapıyorlardı. Karımın ölümü yüzünden onu suçladığımı düşünüyorlardı. Ama olay onların düşündüğü gibi değildi. Ben oğlumun yüzüne bakacak cesareti bulamıyordum. Annesinin ve kardeşinin ölümüne neden olan birini, babası olarak görmez diye korkuyordum. Sanki yaklaşırsam, ona da bir şey olacak diye ödüm kopuyordu. Bu yüzden aylarca yaklaşamadım. Çoğu gece odasının önünde sabahladım. İçeri bile giremedim ama ondan uzakta da kalamadım. Sanki ben odanın önünde beklemesem, kimse onun acıktığını anlamayacak, onunla ilgilenmeyecekti." derken kızının alnına küçük bir öpücük daha bırakmıştı.

"Ama kimsenin bunu görmesine izin vermedim. Artık kimsenin acımayla karışık, suçlayıcı bakışlarına dayanamıyordum. Bu yüzden de herkese kapattım kendimi. Sonra bir gece oğlum ağlamaya başladı. Öyle çok ağlıyordu ki, içim yandı. Ama kimse sesini duymuyordu. Sonunda dayanamadım ve odaya girdim. Sanki geldiğimi hissetmiş gibi susmuştu. Beşiğe yaklaştığımda dünya üzerinde gördüğüm en güzel varlıkla karşılaştım. Sanki o küçücük gözleri beni tanımış gibi kocaman kocaman açılmıştı. Daha o günden belliydi bu kadar akıllı

ve duyarlı olacağı. İki aylık bir bebekten beklenmeyecek kadar usluydu küçük oğlum." Sözlerine devam ederken kızından güç almak ister gibi kokusunu içine çekiyordu. Sanki minik prenses kucağında olmasa, geçmiş günlerin arasında kaybolup gidecekti.

"Ellerimi beşiğe uzattığımda, kollarıma gelmek için öyle bir çırpınışı vardı ki, sözler yetmez. Onu kucağıma nasıl alacağımı bile bilmiyordum. Ama onu bir kez kucağıma aldığımda, sanki o kucağına hiç bebek almamış adam ben değildim. Onun kokusunu içime çektiğimde, aylardır kendimi böylesine güzel bir şeyden mahrum bıraktığım için ne kadar aptal olduğumu düşündüm. Onun mama yemeye ne zor ikna edildiğini o gece öğrendim. Küçüğüm günlerce mama yememek için aç kalmış. Ama başka çaresi olmadığını anlayınca kabullenmiş. Bunu duyduğum an, bir kez daha mahvoldum. Onu ne çok şeyden mahrum bırakmıştım. Hiçbir şey bana ders olmadı Loya. O gün bir yanlış daha yaptım ve onu kendimden uzak tutmaya karar verdim. Zaten annesiz bırakmıştım, bir de babasız bıraktım. Kimseler yokken sevdim okşadım ama başkalarının yanında hep uzak oldum. Ben her konuda mantıklı düşünceleri ve cesaretiyle ünlü, yanlış yapmaz Kutay Aslan, en büyük hatalarımı Tuğrahan'ı büyütürken yaptım. Onu kendimden uzaklaştırarak, korurum sandım. Sandım ki, kalbinde hiçbir şeye büyük bir sevgi beslemezse, kaybedince üzülmez. Ama bu düşündüğüm gibi olmadı. Oğlum hayatımda gördüğüm en merhametli ve sevgi dolu çocuk oldu. Benim bu kadar kötü yönlendirmelerimden, nasıl böyle muhteşem bir çocuk yetişti hâlâ anlamıyorum. Sanırım bunda en büyük etken annemin büyük sevgisi oldu. Ben o küçük çocuğu çok şeyden mahrum bıraktım güzel gözlüm. Sanırım bu da vicdanımdaki diğer sızılardan biri."

Doyan oğluyla, kızını yer değiştirirlerken, Kutay'ın sözleri daha da üzülmesine neden oluyordu. Yaşanılan çok acı varken o günlere dönme şansı yoktu. Ama gelecek günleri en iyi şekilde değerlendirmek ellerindeydi.

"Bana bir çocuğun olduğunu söylediğinde onu öyle çok merak ettim ki... Senin gibi bir adamın çocuğu nasıl olurdu? Kesinlikle senin gibi muhteşem olurdu diye düşündüm. Tuğrahan'ı gördüğümde de bunda yanılmadığımı anladım. Ben onu daha görmeden sevmiştim. Ama onu gördüğüm andaki düşüncelerimi kelimelere dökemem. Sanki yıllardır onu bekliyormuşum, sanki yıllardır beni bekliyormuş gibi hissettim. Seni ilk gördüğümde gözlerinde gördüğüm hüznün bir

eşiyle bakıyordu bana. O an tek isteğim, o gözlerdeki hüznü silmek ve orayı rengârenk yıldızlarla donatmaktı. Onun boynuma dolanan kolları ve ondan gelen sıcaklık, yıllardır anne olmaya hasret yanıma ilaçtı. Sanki etimden kanımdandı. Kutay o çocuk benim için anlatılmaz bir şey. Kendi çocuklarımın olması bunu asla değiştirmeyecek. Çünkü üçü de benim için aynı. Bunu başkasına söylesem inanmaz ama senin buna inanmanı istiyorum. Ben Tuğrahan'ı gerçek bir anne gibi seviyorum." derken tanışmadan önceki bir güne dönmüştü.

"Sana kimseye anlatmadığım bir şeyden bahsedeceğim. Kutay... Ben Tuğrahan'ı seninle tanışmadan önce rüyamda gördüm. Aramızda büyük bir mesafe olmasına rağmen bana ulaşmak için uğraşıyordu. Ben de ona ellerimi uzatmaya çalıştım. Sonra aradaki tüm engeller bir bir yok oldu. Onu kollarıma aldığımda kokusunu duydum. Uyandığımda hâlâ burnumdaydı kuzumun kokusu. Onu ilk gördüğüm anda öyle büyülenmem de o yüzdendi." Sözler dudaklarından dökülürken, gözlerde buna eşlik eden damlalarını bırakmıştı.

Öyle inanılmaz bir an yaşıyorlardı ki... Karşılaşmaları artık bir tesadüf olmaktan çıkmış, ikisi de kaderin onları bir araya getirdiğini bir kez daha anlamıştı.

"Sana inanıyorum bir tanem. O günü hatırladığımda her zaman bir tuhaflık hissetmiştim. İkinizin arasındaki duygusallık, öyle sözlerle anlatılacak gibi değildi. Şimdi daha mantıklı baktığımda senin bize gönderilen bir melek olduğunu artık daha iyi görebiliyorum. İyi ki, hayatıma girdin Loyam. İyi ki bana tahammül ettin. İyi ki bebeklerimizden vazgeçmedin."

Kucağındaki kızına daha da sıkı sarılmıştı. "Tek bir an bile... Tek bir an bile onlara kıymayı düşünmedim."

Sonrasında ne kadar gözlerini açık tutmaya çalışsa da, başaramamış, kollarında olduğu sıcaklığa daha da yanaşarak huzurlu ve mutlu bir uykuya dalmıştı.

"Babaanne daha gelmedik mi?" derken sabırsızlıktan çatlayacak bir hale gelmişti.

"Az kaldı oğlum."

"Ama biraz önce de öyle demiştin."

"Bu sen her bir dakikada sorduğundan olmasın."

"Ama çok merak ediyorum."

Torununun heyecanını anlıyordu. Yıllarca yalnızlığa alışmış bir çocuğun, yeniden yaşama dönüşüydü son aylarda yaşadıkları. Yıllarca küçücük kalbiyle, yetişkinlere eş olmuştu. Artık yaşının özgürlüğü hüküm sürecekti. İnsanların ondan istediklerinin değil. Yaşını yaşama, gönlünce kapris yapma, sevme sevilme zamanıydı. "Tabi edersin paşam" derken, biryandan da saçlarını okşuyordu canının parçasının.

"Bana benziyorlar mı?"

"Sanki küçük Asel biraz benziyor gibiydi."

"Sadece birazcık mı?"

Torununun yüzünün aldığı şekli gördüğünde biraz abartının kimseye zararı olmadığına karar vermişti. "Sanırım birazcıktan fazla."

"Gerçekten mi?"

"Gidince göreceksin zaten"

Kalan yol daha da sabırsızlanan Tuğrahan'ın yakınmaları ile geçmiş, hastanenin önüne geldiklerinde yaşlı kadın ancak rahat bir nefes alabilmişti.

"Geldik." diyerek koşan çocuğun ardından Loyaların bulundukları kata çıkmışlardı.

"Anne!" Sözleri gibi hareketleri de seri olunca direkt yatağa hamle yapmış, Kutay'ın dikkati oluşabilecek kazayı önlemişti.

"Oğlum daha dikkatli olmalısın."

"Ama ben annemi kucaklamak istiyorum."

"Tamam, kucakla ama şimdi annenin bazı özel durumları var. Öyle üstüne abanmadan kucaklaman daha uygun olacak. Tamam mı?" derken oğlunun başını sevgiyle okşuyordu.

"Özel durum mu? O da ne ki?"

"Annen yeni doğum yaptığı için hassas bir durumda. Bu yüzden de sen daha dikkatli olmalısın."

Sanki gerçekten anlamış gibi, yine büyük adam tavrını takınmıştı. "Özür dilerim anne."

"Ne özrü kuzum. Gel şöyle bakayım. Çok özledim seni." Nazikçe kendisine yaklaşan çocuğu, büyük bir sevgiyle sarmalamıştı. Saçlarının kokusunu içine çekerken, bir yandan da öpücükler konduruyordu. "Çok özledim seni."

"Ben daha önce gelmek istedim ama getirmediler."

Kendine geldiğinden beri Tuğrahan'ın o gün evde olmadığına dua ediyordu. O halini görüp, bir travma yaşaması küçüğünü nasılda yıpratırdı. "Onlar seni düşündükleri için getirmediler kuzum. Bak şimdi birlikteyiz."

Sonunda anne oğlun kavuşması sonuçlanmış ve yeni kardeşleriyle tanışma zamanı gelmişti. Beşiklerin yanına yanaşıp, o anlarda derin bir uykuda olan kardeşlerine hayran hayran bakarken konuşmuştu. "Bunlar çok küçük."

"Bebekler hep böyle küçük olur."

"Ama onlar hani iki ay sonra doğacaktı."

"Senin gibi sabırsız çıktılar."

Kardeşlerinin kendine benzetilmesi çok hoşuna gitmişti. "Bana benziyorlar değil mi?" derken gözlerinde görülmeye değer bir sevgi vardı.

"Benzemezler mi hiç... Tabi ki de benziyorlar."

"Ama neden gözlerini açmıyorlar?"

"Çok küçük oldukları için hep uyumak istiyorlar. Uyurlarsa daha çabuk büyürler."

"Ama ben gözlerini görmek istiyorum."

"Biraz sonra acıkıp, uyanırlar. O zaman görürsün."

Sonrası merakla ikizlerin uyanacağı anı beklemeyle geçmişti. Tuğrahan bir saniye olsun gözlerini beşiklerden ayırmayarak, kardeşlerinin uyanacağı anı beklerken, sabırsızlığı da her halinden belli oluyordu.

"Bakın... Uyandı işte."

Küçücük gözleriyle direkt abisinin suratına bakan Asel, ilk uyanan olmuş, sonrasındaysa küçük Arhan kardeşini takip etmişti. Karınları doyup, tekrar uyuduklarında Tuğrahan dünyanın en mutlu çocuğu olmuştu.

"Evet küçük paşam artık bizim gitme vaktimiz geldi. Hem gidelim de, annen biraz dinlensin. Yoksa hastanede daha çok tutarlar."

"Hastanede çok mu tutarlar? Ama ben hemen evimize gidelim istiyorum."

Onun duydukları karşısında hoşnutsuz olmuş hali içine dokunmuştu. Tekrar kollarıyla sardığı oğlunu teselli etmek isterken, başlamıştı konuşmaya. "Ben de hemen eve gelmek istiyorum ama doktorlar biraz

daha kalmamın iyi olacağını söylüyor. Hem daha iyi olarak eve dönersem, tekrar hastaneye gelmem gerekmez. Sen de bunu istemezsin zaten."

"O zaman ben de kalayım."

"Oğlum hastaneler çocuklar için değildir." Bu sefer sözü onları uzaktan dinleyen Kutay almıştı.

"Ama neden ki?"

"Çünkü hastanelerde hastalık kapma riski çoktur. Senin gibi çocuklar için de bu çok tehlikelidir."

"Ama kardeşlerim çok küçük. Onlar da hasta olmaz mı?"

İşte zamane çocuğu diye boşuna demiyorlardı. Mutlaka her şeye mantıklı bir yaklaşımları vardı ve Tuğrahan da bunlara en büyük örneklerden biriydi.

"Onlar da küçük ama yine de burada kalmaları gerekiyor. Hem kontrol için hem de karınlarını doyurmak için. Çünkü onlar bizim gibi yiyip, içemezler. Sadece annelerinden beslenirler."

"O zaman ben de her gün gelsem."

"Oğlum bu senin için hiç iyi olmaz. Bu yüzden de sen bizi evimizde bekle. Hem seninle konuşacağım şeylere yardımcı olursan daha iyi olur."

"Neye yardımcı olacağım ki?" Duydukları biranda merakını uyandırmıştı.

"Gel hem sizi arabaya kadar götüreyim hem de sana yardıma ihtiyacım olan konuyu anlatayım."

Vedalaşma faslından sonra Loya'yı odada bebekleriyle bırakıp, çıkmışlardı. Bu Kutay'a Selma Hanım'la da özel konuşma fırsatı vermişti.

"Anne, konuştuğumuz odayı hazırlamaya başladınız mı?"

"Başlandı oğlum. Bugün tüm badana boyası bitecek."

"Çok iyi. Ellerine sağlık sultanım. Sana bahsettiğim kişiler bugün gelecekler. Onlarla ilgilenirsen sevinirim."

"Tabi ki oğlum, ne demek..."

"Zaten ben önceden takımları seçmiştim. Zorluk olacak bir şey olacağını sanmıyorum."

"Oğlum iyi ki çocuk odasını önceden düşünmüşsün. Yoksa bu kadar kısa sürede nasıl hallolacaktı?"

Babaannesi ve babasının konuşmasından bir şeyler anlamaya çalışırken, oradan oraya bakarak bir hal olmuştu. Sonunda konu-

nun ne olduğunu anlamanın verdiği heyecanla başlamıştı konuşmaya. "Kardeşlerimin odası mı yapılacak?"

"Evet oğlum. Sen de benim yerime her şeyin başında duracaksın. Anlaştık mı?"

Babasının kendisine böylesine özel bir görevi vermesine öyle mutlu olmuştu ki, sevincini kucağına atlayarak belli etmişti. "Anlaştık babacım. Her şey çok güzel olacak."

"Buna ne şüphe. Senin elin değerde hiç kötü olur mu?"

Oğlunun heyecanı ve sevinci daha da mutlu olmasını sağlamıştı.

"Sağlıcakla gidin." deyip oğlu ve annesini yolcu etmişti.

Sonrasında hem bebek odası için anlaştığı mağazayla hem de şirketteki birkaç yöneticiyle konuşması gerekiyordu ve sürprizinin bozulmaması içinde bunu odada yapamazdı. Bunun bilinciyle konuşmak için uygun bir yere geçmişti.

✦✦✦

Tuğrahan'ı görmek çok iyi gelmişti. Bunun verdiği hislerle doluyken tekrar çalan kapı, biranda şaşırtmıştı. Daha yeni çıktıklarını düşününce, bir şey unutmuş olabilecekleri gelmişti aklına. "Girin" derken biranda kafasını oynatan Asel dikkatini üzerine çekmiş ve geleni görmemişti.

"Öyle acele çıktınız ki, bir şey unuttunuz de-" Karşısında gördüğü kadınla birlikte sözleri de yarım kalmıştı. "Siz!"

"Merhaba Loya Hanım"

Karşısında gördüğü tüm alımlığıyla Simer Dinç'ten başkası değildi. Bu kadın burada ne arıyordu ki? Aklında bir sürü düşünce dönmeye başlamıştı. Ama hiçbir mantıklı açıklama onun odada olmasını açıklamıyordu. Öyle şaşırmıştı ki, lal olup kalmıştı.

"Sizi çok şaşırttım."

"Affedersiniz. Buyurun." derken eliyle yandaki koltuğu işaret ediyordu.

"Teşekkürler."

Oturduktan sonra konuşmaya başlamıştı. "Buraya neden geldiğimi merak ediyor olmalısınız."

"Hayır desem yalan söylemiş olurum. Gerçekten de merak ediyorum."

"Uzun zamandır sizinle konuşmak istiyordum."

"Öyle mi? Bunun için enteresan bir vakit seçmişsiniz öyleyse." derken gerildiğini hissediyordu.

"Aslında buraya biraz gizli geldim dersem daha doğru olur."

"Nasıl yani?"

"Burak ve Kutay Bey sizinle konuşmaya çalışmamın, moralinizi bozacağını düşündükleri için beni sizden uzak tutmaya çalışıyorlardı."

Bu kadın neden bahsediyordu anlamıyordu. Kutay'a bu konuda inanmak istiyordu. Kalbine hissettiklerini sorduğunda da oradan aldığı yanıt Kutay'ın doğruyu söylediğiydi. Tamam da bu olayda Burak'ın yeri neydi? Bunun verdiği şaşkınlıkla konuşmuştu. "Anlamadım. Daha açık konuşur musunuz?"

"Affedersiniz. Size her şeyi tüm açıklığıyla anlatmak istiyorum."

Genç kadının konuşmaya devam etmek için kendinden izin beklediğinin farkına varmıştı. "Buyurun, devam edin öyleyse."

"Ben yıllardır dizi sektöründe olan biriyim. Belki oynadığım dizilere rast gelmişsinizdir. Ya da gelmemişsinizdir bunu bilmiyorum. Ama Türkiye'de çok iyi tanınan biri olduğumu biliyor olmalısınız. Bu kadar tanınmak her zaman iyi etkileri olan şeyler olmuyor. Çevrenizdeki herkes çıkara dayalı dostluklar ve sevgiler içinde olunca, zamanla kimseye güvenmemeye başlıyorsunuz. Piyasaya girdiğimden beri öyle çok insanla karşılaştım ki, anlatamam. Çeşit çeşit insan tiplerini tanıdım diyebilirim. Ayağını kaydıranından tut, arkadan kuyu kazanı, yüzünüze dost arkanızdan en büyük düşmanınız olan binlerce kişi diyebilirim. Tabi içlerinde iyiler olduğunu inkâr edemem ama ben öyleleriyle çok karşılaşmadım. Ya da onlar benim gibi biriyle arkadaş olmak istemediler." Son sözlerinden sonra yüzünde acı bir gülümseme oluşmuştu.

"Böyle bir camianın içinde bu kadar sene yaşayınca, artık değerlerinizden de ödün veriyorsunuz. Bende zamanla, mesleğe başladığım ilk günkü halimden çok uzaklaştım. Çevremdeki pohpohlanmadan o kadar etkilendim ki, kendimi dünyanın merkezi görmeye başladım. Bunun yalancı bir balon olduğunu bilsem de, buna inanmayı seçtim. Zaten bu yalancı mutluluk belli süre sonunda zevk

vermemeye başladı ve kendimi içkiye verdim. Şimdi bunları niye anlattığımı merak ediyorsunuzdur. Sonraki söyleyeceklerimde beni daha iyi anlamanız için, size kısaca geçmişimden bahsetme gereği duydum. Çünkü beni yanlış tanımanızı istemiyorum."

"İnsanların seçimlerine bir şey diyemem. Her insan bir sürü hata yapabiliyor. Bunu yargılamak bana düşmez."

"Keşke herkes de sizin gibi düşünse. Neyse ben kaldığım yerden devam edeyim. Sanki içtiğimde içimdeki boşluğu unutacakmışım gibi kendimi içki şişelerinde boğdum. Bu aylarca böyle sürdü. Ta ki o güne kadar. Yine çok içmiştim. Merdivenleri çıkmaya çalışırken, sendelediğim anda kuvvetli bir kol tarafından yakalanmıştım. O kişiden etrafa saçılan öyle güven verici bir duygu vardı ki, sarhoş olduğum halde anlamıştım bunu. Sonra o kollara daha da sokuldum. Yıllardır böyle bir rahatlıktan yoksundum. Çevremdeki tüm erkeklerin beni sadece güzel bir vücut olarak görmesinden bıkmıştım. Bu adam öyle değildi. Bana bakmıyordu bile. Sadece düşmemem için bana yardım etti ve sonra da bir taksiye bindirip, evime gönderdi. Benden başka bir isteği bile olmadı. O anda tanımadığım o kişiye karşı içimde garip şeyler hissetmeye başladım. Ama kim olduğunu bile bilmiyordum. Sonra televizyonda yeni sevgilim diye lanse edildi. Her yanımda duran adamı sevgilim yapmaya çok hevesli bir medya var doğrusu. Onu ayık kafayla görünce daha da etkilendim ve kim olduğunu araştırdım. Evli olduğunu öğrendim ama bu benim için sorun değildi." derken gözlerini karşısındaki kadından kaçırmıştı. Utanmıştı bunları anlatmak zorunda kalmaktan.

"Sonra birkaç yerde daha karşısına çıktım ama her seferinde beni umursamadı. Bu da beni ona karşı daha da takıntılı hale getirdi. Ben el üstünde tutulmaya, istediğim tüm erkekleri elde etmeye alışmış biriydim. Onun bu umursamazlığı gururuma dokundu. Attığı tüm adımları takip ettirdim. Sonrasında o görüntülerin çekildiği yerde, bir arkadaşıyla yemek yediğini öğrendim. Benim için çok iyi bir şanstı. Kaynaklarımdan karısıyla arasının iyi olmadığını öğrenmiştim. Böyle bir erkek bana hayır demezdi. Mekâna gittiğimde egom tavan yapmıştı."

Bir kadın karşısında, karakterinin iğrençliklerini anlatmak ne kadar zordu. Ama bunu yapması gerektiğini biliyordu. Kendi için yeni bir hayata başlamak üzereyken, yaptığı hatalardan hiç değilse düzeltebileceklerini yoluna koymalıydı. Hem Kutay Aslan'a bunu borçluydu. O adam sayesinde hayatı düşünemeyeceği kadar yolu-

na girmişti. Sözlerine devam etmek için gözlerini kapatıp, Burak'ın gülen yüzünden gereken enerjiyi almıştı. Sonrasında da derin bir nefes alıp vermeyle tekrar konuşmaya başlamıştı. "Affedersiniz. Yaptığım şeyleri anlatmak kolay olmuyor."

"Sizin için zorsa devam etmeyin. Ben kocama inanıyorum."

"Bunu duyduğuma çok sevindim ama her şeyi anlatıp, vicdanımı rahatlatmalıyım. Lütfen devam etmeme izin verin."

"Buyurun..."

"Beni gördüğüne hiç memnun olmadı. Yüzünde bezgin bir ifade vardı. Sonradan Burak'tan öğrendiğime göre sizin hâlâ bulunmamış olmanız yüzünden çok sıkıntı çektiği dönemlermiş o zamanlar. Tabi yine beni tersledi. Bu beni yıldırmaktan çok daha da kamçıladı. Klasik oyunlarımı onun üstünde denemeye başladım. Ama o hepsini ustalıkla bertaraf etti. Görüntülerin çekildiği gün Kutay Bey arabasına binmek istiyordu ama ben kapının önünden ayrılmıyordum. Sonunda dayanamadı ve kolumdan tuttuğu gibi kenara çekmeye çalıştı. Bu duruma hazırlıksız yakalandığım içinde savruldum tam düşecekken, yine bana acıdı ve tuttu. Zaten başına ne geldiyse iyi niyeti yüzünden geldi. Benim gibi bir kadına bile acıyan biri nasıl kötü olabilir ki? Beni tutunca yüzlerimiz birbirine çok yakın bir pozisyonda kaldık ve o anda dudaklarına uzandım. O ise anında beni itip, çok kötü bir şekilde azarlamaya başladı."

Başka bir kadından bunları dinlemek sinirlerini epey germişti. Zaten inanmıştı kocasına ama bunları böyle duymakta iyi gelmişti.

"Bunlar duyduğum en ağır kelimelerdi. Tüm sözler kalbime birbiri ardına saplandı. Bu yıllardır içimde birikmiş tüm zehrin akması için gerekiyormuş halbuki. Söylenen her şeyi hak etmiştim. Bu yüzden duyduğum hiçbir söz, bir erkeğin bir kadına olan sevdasını böylesine güzellikle haykırması kadar içimi acıtmadı. Ben hiç böylesine temiz sevilmemiştim. O an size hayran oldum. Çünkü kocanızın size olan sevdasının büyüklüğünü ben o gün çok net bir şekilde gözlerinde gördüm, sesinde işittim. Sonrasında arabasına binmeden önce de beni kendime getiren sözleri fısıldadı. Şimdi bile aklımda her bir kelimesi." deyip tekrarlamıştı sözleri.

"İşte bu sözler beni öyle bir sarstı ki, o günden sonra hiçbir şeyden zevk alamaz oldum. Sonrasında da görüntüler ortaya çıktı. İnanın ne önceki ne de sonrakinde gazetecilerin orada olduğunu bilmi-

yordum. Ama yaptığım şey yüzünden birileri zarar görüyordu ve böylece oturmak istemedim. Kılık değiştirip tekrar şirkete gittim. Kutay Bey bu sefer beni bir kaşık suda boğacak gibiydi. Sanırım orada Burak olmasa beni hiç dinlemezdi de."

Kadının *"Burak"* deyişinde özel bir şeyler vardı ama aklına gelenin doğru olma ihtimalini çok zayıf görüyordu. Öyleyse içinde uyanan hisler neden böyle demiyordu.

"Ona her şeyi tüm samimiyetimle anlattım. Benim gibi birine kim inanırdı. O da inanmadı. Siz bulununca her şeyi anlatabileceğimi söyledim ama sizin inanmayacağınızı söyledi. Haklıydı da. Benim gibi birine kim inanırdı ki..." Gözleri baktığı kadından uzaklaşmış karşıya dalmıştı. Sanki o günkü karşılaşmayı yeniden yaşıyor gibiydi. "Ama o inandı. İlk kez bir erkek benim samimiyetime inandı. Bana ilk defa bir nesne olarak değil de, sevilmeye değer bir kadın olarak baktı." Tekrar Loya'nın gözlerine bakmaya başlamıştı. "Loya Hanım her şeyin bir nedeni var diye boşuna dememişler. Sanırım benim Kutay Bey'in hayatına girmem, onun tabiriyle kötü bir rastlantı gibi görünse de, aslında benim başıma gelen bir güzellik. Yoksa ben Burak'ı başka türlü nasıl tanıyabilirdim ki? Onun gibi bir adam beni nasıl sevebilirdi ki?"

Kelimeler şaşkınlıkla dökülmüştü dudaklarından. "Siz Burak'ın söz ettiği kadınsınız."

Gözleri heyecanla büyümüştü. "Burak size benden mi bahsetti?"

"Aslında isim vermedi ama şimdi her şey daha da açık olarak görülüyor."

"Evet, biz o karşılaşmanın üstünden biraz zaman geçmişti ki, görüşmeye başladık. Aslında başlarda ona layık olmadığımı, benim yüzümden çok acı çekeceğini söyledim ama hepsini kabul edip, bana kalbinin en güzel köşesini verdi. Şimdi o kadar mutluyum ki, anlatmaya kelimeler yetmez. Umarım bir gün siz de beni affedersiniz ve aranıza kabul edersiniz."

"Şey... Ne diyeceğimi şaşırdım. Böyle bir şey beklemiyordum. Ama siz mutluysanız, bize söz düşmez. Belki bize gerekli olan biraz zamandır. Sonrasında neden olmasın?"

"Teşekkür ederim."

Genç kadının samimiyetine inanmıştı. Burak'la tanışmıştı ve o birine değer vermişse, bunun mutlaka önemli bir nedeni olmalıydı.

Karşısındaki gözlerde gördüğü sevgi de hiçbir hataya yer bırakmayacak şekilde gerçekti.

"Beni kabul edip, dinlediğiniz için çok teşekkür ederim. Buraya Burak'tan habersiz geldim. Onlara kalsa beni engellerlerdi. Çünkü o da size çok değer veriyor ve zarar görmenizi istemiyor. Ama sizin bu güzel günlere başlarken, aranızda bir sorun olarak kalmak istemedim. Ayrıca biz evlenmeyi düşünüyoruz."

Duyduğu sözden sonra şaşırmıştı ama bunu belli etmemeye çalışarak konuşmaya başlamıştı. "Burak çok değer verdiğim biri. Hem Kutay için de kardeş gibi. O sizinle mutluysa, bizlere de sizin yanınızda olmak düşer."

"Anlayışınız için çok teşekkürler. Geçenlerde İtalya'da olan ailemin yanına gittim onlara bu konuyu açtım. Sanırım çok uzak olmayan bir zamanda düğünümüz olacak."

Yaptığı bir hata daha suratına tokat gibi çarpılmıştı. Ne kadar kötü şeyler düşünmüştü. Halbuki kocası her söylediğinde nasılda samimiydi. Ama kıskançlıkla kararan ruhunun onu yönlendirmesine izin vererek, hayatlarını nasıl da cehenneme çevirmişti. Bundan sonra peşin hükümlü olmayacak her şeyi dinleyecekti. Yoksa hata kaçınılmaz oluyordu.

"Sizin için çok sevindim. Tebrikler." derken içinde çeşit çeşit duygular vardı.

Gerekli tüm konuşmaları yaptıktan sonra rahatlayarak yürümeye başlamış, kafasındaki düşüncelerle odanın önüne nasıl geldiğini bile anlamamıştı. Kapının kulpunu tutup, açtığında gördüklerinden sonraysa kalbi bir mengenenin içindeymiş gibi sıkışmaya başlamıştı. "Sen!"

Kapıdan gelen sese şaşkınlıkla bakakalmıştı. Yine kendisine önyargılı davranmasını istemiyordu. Çünkü onun sayesinde hayatında yeni bir sayfa açılmıştı ve bunun için bu adama çok şey borçluydu. Burak'la olan ilişkisi hakkında düşüncelerini de çok merak ediyordu. Bunu alacağı yanıttan korktuğu için tam olarak Burak'a da soramamıştı. Zaten anladığına göre de, bu konuda çok yorum yapmamıştı. Bu da Burak'ı üzen nedenlerdendi. Buraya gelirken,

her şeyi yoluna koyup, onun arkadaşıyla eskisi gibi olmasına yardımcı olmak istemişti. Şimdi de Kutay Aslan'la karşı karşıyaydı.

"Ben... Şey... Konuşmak için gelmiştim."

"Sanırım bunun zamanını ayarlayamamışsınız hanımefendi."

Bir yanlış anlaşılma daha olmaması için müdahale etme isteğiyle araya girmişti. "Kutay ben-"

Daha yeni birbirlerine açılmaya başlamışken bu zamansız ziyaretin onu tekrar kabuğuna çekmesinden korktuğu için paniklemiş ve bu yüzden sevdiğinin yüzündeki rahat ifadeye bile dikkat edememişti. "Loya sen merak etme. Seni kimsenin üzmesine izin vermem."

"Kutay beni dinler misin?"

"Merak etme Simer Hanım da zaten kalkmak üzeredir. Öyle, değil mi?" derken, genç kadına da uyarıcı bir bakış atmayı ihmal etmemişti.

Kendisini anlamayan kocasına biraz daha sesini yükselterek, uyarı niyetiyle seslenmişti. "Kutay!"

Sonunda karısının yüzüne bakabilmişti. "Efendim hayatım"

Anlayışlı bir ifadeyle bakmıştı kocasına. "Kutay, biz Simer Hanım'la yararlı bir konuşma yaptık."

"Lütfen Simer deyin."

Duyduğuyla genç kadına gülümseyip, tekrar tedirgin kocasına dönmüştü. "Evet Simer'le bir konuşma yaptık. Bana olanları anlattı. Her insan hayatının bir döneminde hata yapabilir. Önemli olan bundan dönüp, düzeltmek için çalışmaktır. Hatalarımızda ısrarcı olmaz ve düzeltmeler yaparsak, ikinci bir şansa kavuşuruz. Senden Simer'e ikinci bir şans vermeni istiyorum. Çünkü ben onun samimiyetine inanıyorum ve sen de onun senin çok sevdiğin biri için çok değerli olduğunu biliyorsun."

"Ama..."

"Lütfen Kutay."

"Sen öyle diyorsan bana da bir şey demek düşmez." diyerek sevdiğini onaylamak zorunda kalmıştı.

"Teşekkür ederim Kutay Bey."

"O adama söyle, bir daha arkamdan iş çevirmesin."

"Şey... Buraya geldiğimden haberi yok. Zaten olsaydı izin ver-

mezdi. Haklı nedenleriniz olduğu için kararınıza saygı duyuyorum. Ama bugün burada kendi irademle bulundum. Seven bir kadın olarak, seven insanların arasında sorun olmaya devam etmek istemedim. Umarım beni anlarsınız."

Şu Burak'ın da, Loya'nın da bahsettiği "samimiyeti" şimdi anlıyordu. İlk kez önyargısız baktığı kadının, önceki gördüğü kadından çok başka olduğunun farkına varmış, gördükleri arkadaşı için sevincini ikiye katlamıştı.

"Demek öyle. Teşekkür ederim. Bazen doğru zamanı beklemenin mantıksız olduğunu unutabiliyoruz. Sanırım bu olayda da böyle oldu. Umarım siz de çok mutlu olursunuz. Çünkü arkadaşım bu dünyada sevilmeyi gerçekten hak eden ender insanlardan biridir. Onu üzen karşısında beni bulur." Sözlerinin arasına uyarıyı da sıkıştırmıştı.

"Biliyorum. Bunun için size çok teşekkür ediyorum. Siz olmasaydınız, ben kayıp bir hayatın oyuncusu olacak ve böylesine güzelliklerden mahrum kalacaktım. Sizin vesilenizle hayallerimin ötesinde bir mutluluğa kavuştum. Teşekkürler."

"Değerinizin farkına varmanıza sevindim. İnsan hayatı yanlışlarla geçmeyecek kadar kısa çünkü. Bunu çok hata yapan biri söylüyor. Bu yüzden dikkate alsanız iyi olur."

"Alacağıma emin olabilirsiniz."

"Şey... Bebeklerinize bakabilir miyim?"

Nazlı nazlı uyuyan iki küçük melek sanki bu sözü bekliyormuş gibi hareketlenmeye başlamıştı. Loya "Tabi ki de." derken, gözleriyle seviyordu küçük meleklerini.

Küçük Asel'in beşiğinin kenarına geldiğinde, kaldırdığı küçük eline dokunmuştu. Öyle küçük ve güzellerdi ki... "Allah analı babalı büyütsün. Biliyor musunuz ben de çocukları çok severim."

Bu sözler sanki ilerisi için umutların dile getirilmesi gibiydi. Bunu üç küçük meleğin annesi olarak kalbinde hissetmişti.

"Burak da çok sever."

Kocasının söylediği sözlerse, bu duyguların sadece kendi tarafından anlaşılmadığının bir kanıtıydı. O da genç kadına beklediği yanıtı vererek, ilerideki güzel günleri için yardımcı olmak istemişti.

"Bugün bana gösterdiğiniz anlayış için ne desem az gelir. Her şey için çok çok teşekkürler. Çok zamanınızı aldım. Artık gitsem iyi olur. Müsaadenizle."

İkisi de dalgın dalgın giden kadının ardından bakakalmıştı. Bir şeyler söylemek istiyorlar ama söze nasıl başlayacaklarını bir türlü bilemiyorlardı. Sonunda kendini toplayan Loya başlamıştı konuşmaya. "Özür dilerim."

Karısının sözleri kalbine dokunmuştu. Yaptığı yanlışlıklarla her şeyi bu noktaya getiren kendisiyken, suçu başkalarının üzerine atmak ona yakışmazdı. "Özür dilemesi gereken biri varsa, o da benim. Sen değilsin Loya. Olayların bu kadar dallanmasına neden olan bendim. Bazı şeyleri senden saklamaya çalışırken, aramıza böyle yanlış anlaşılmaların girmesine neden oldum. Sana baştan beri dürüst olsaydım, sende bunlara inanmazdın."

"Ama ben de dinlemeden hüküm verdim."

"Ben sana başka bir şans bırakmadım ki. Bu yüzden sen özür dileme. Sana yaşattıklarım yüzünden asıl ben özür dilerim."

"Şunu bilmeni istiyorum Kutay. Ben Simer'den önce de sana inanmıştım. O gün kapıyı çarpıp gittiğinde her sözünün doğru olduğunu kalbimde hissetmiştim." Deyip aşkla bakmıştı sevdiğinin gözlerine.

Duyduklarının güzelliği karşısında ne düşüneceğini şaşırmıştı. En büyük eksiklikleriydi evliliklerinde güvenin olmayışı. Zaten nasıl olabilirdi ki... Yalancı bir evlilikte bu duygu baştan yasaklıydı. "Loya bana dünyaları bağışladığının farkında mısın?" derken gelecek daha aydınlıktı.

"Biz çok hatalar yaptık. Ama sanırım yaptığımız en doğru şey evlenmekti. Bunu şimdi daha net görüyorum."

"Aynı hisleri bende yaşıyorum güzel gözlüm. Sen başıma gelen en güzel şeysin. İyi ki o gün oradaymışım. İyi ki sana böyle bir teklifte bulunmuşum."

Konuşmaları uyanan iki küçük meleğin yemek saatiyle başka zamana kalmıştı. Ama önemli olan, bir çukur daha açılmamak üzere kapanmıştı. Her ikisi de bunun önemini çok iyi biliyordu.

"Ferit daha ne kadar burada kalacağımı söyler misin?" derken mızmız çıkmıştı sesi.

"Bizden bu kadar çabuk mu sıkıldınız ikiz annesi?"

"Sizden değil de, bu dört duvardan sıkıldım. Bak, bak hep aynı yer."

Genç kadının şikâyetlerini anlayabiliyordu ama onunla uğraşmaktan büyük keyif alıyordu. "Loya Hanım, duvarlar aynı olabilir ama burayı cennete çeviren iki küçük mucizeyle size buranın çiçek bahçeleri gibi görünmesi gerekir."

"Aman her şeye de cevabın hazır. Ceylan'a söyleyeyim de, ev tutmak yerine hastaneden bir oda ayarlasın. Sen evlenince başka yerde kalmak istemezsin. Neticede önemli olan içi olduğuna göre." Sözlerine bilmiş şekilde havaya kalkmış kaşı ve umursamaz bakışları eşlik etmişti.

"Tabi canım, sevene samanlık seyran."

"Hıh... Ah senle laf dalaşına girende suç."

"Aman da aman bu iki güzel meleğin annesi küsmüş mü? Meleklerim annenize söyleyin yarın akşamüzeri çıkacak. O zamana kadar bize katlanmak zorunda. Tamam mı?"

Biraz önce nazlanan başkasıymış gibi sevinçle atılmıştı Loya "Gerçekten mi?"

"Seni sonsuza kadar burada tutma meraklısı değiliz. Hadi bakalım daha bakmam gereken bir sürü hastam var. Sonra görüşürüz." deyip gülümseyerek çıkmıştı.

Kutay ise, İkilinin atışmalarını uzaktan izlerken Ferit'e alıştığını düşünüyordu. Ona ne çok şey borçluydu... Hem çok güzel bir haber de vermişti. Yarın evlerine çıkacaklardı. Telefonla görüştüğünde hazırlıkların son aşamada olduğunu öğrenmişti ve bu da her şeyin yetişeceği anlamına geliyordu. Loya'nın sürpriz karşısında nasıl bir tepki göstereceğini ise çok merak ediyordu. Önlerinde az bir vakit kalmıştı. Bunu da en iyi şekilde değerlendirmekti ellerinde olan. Şimdi ilk sürprizinin vaktiydi. Çalan kapı çok beklemesinin gerekmediğini de haber veriyordu.

"Girin."

Elinde şimdiye kadar gördüğü en güzel kır çiçeklerinden oluşmuş buketle bir çiçekçi odaya girmişti. "Loya Aslan"

"Buyurun benim."

Kendine uzatılan buketi aldığında direkt burnuna götürmüştü. Öyle güzel kokuyorlardı ki... Kimden geldiğini merak edip, araştırdığında kart olmadığını fark etmişti. "Kimden geliyor."

"Bilmiyorum hanımefendi. Bana sadece adres verildi."

Giden çiçekçinin ardından tekrar bir başkası gelmişti. Bu sefer buket çok güzel beyaz lalelerle bezenmişti. Yine kart yoktu.

Aradan çok geçmeden bir başka çiçekçi gelmiş, elindeki bugüne kadar gördüğü en güzel orkideleri vermişti. Ama kart yoktu.

Başka bir çiçekçiyse inanılmaz güzellikteki çeşit çeşit renklerde karanfiller getirmişti. Sonuç yine isimsiz bir buketti.

Şaşkınlığı her dakika daha da artıyordu. Çiçekler kimden gelebilirdi ki? Bunları verebilecek tek kişi tanıyordu o da şimdi bebekleriyle ilgileniyor, gelen çiçeklerle alakası yokmuş gibi davranıyordu. Ama onun böyle sakince durması da garibine gitmiyor değildi. Bu düşüncelere dalmışken yeni bir buketle daha karşı karşıya kalmıştı. Bu sefer ki, beyaz güllerdi. Alıştığı için üzerinde kart falan aramamıştı.

Birkaç saat sonunda oda neredeyse çiçek bahçesine dönmüştü. Birbirinden güzel çiçekler odada arzı endam ederken, yatakta yatan kadın için bir bilmecenin parçaları gibi görünüyorlardı.

Bebeklerin altını değiştirmeye yardım için gelen hemşire odadan çıkmadan birbirinden güzel çiçeklere hayran hayran bakarak "Çok güzeller. Çok şanslısınız" diyerek düşüncelerini dile getirmişti.

Hemşirenin ardından Kutay kaç seferdir yinelediği isteğini tekrar etmişti. "Bir dahakine ben yapayım."

"Kutay bu kolay bir şey değil. Biraz daha izleyip, işi teoride kapman lazım."

"Siz bana beceriksiz mi diyorsunuz Loya Hanım?"

"Yok bunu demek ne haddime. Ben sadece biraz daha bu işte pişmeniz gerektiğini söylüyorum. Bu iş anlaşma imzalamaya benzemez."

"Bak gör nasıl yapacağım." Bilmiş bilmiş lafları ve suratının aldığı şekil görülmeye değerdi.

Birbirleriyle uğraşarak geçirdikleri zamanlar, aralarındaki mesafenin biraz daha azalmasını sağlıyordu.

"Göreceğiz bakalım." derken, çalan kapıya dönmüşlerdi her ikisi de.

Bu sefer elinde şimdiye kadar bir arada görmediği çoklukta kırmızı güllerden oluşmuş inanılmaz güzellikte buketle bir çiçekçi girmişti. "Loya Hanım?"

"Evet, benim."

Güller kucağına alabileceğinden çok olunca yan tarafa konmuştu. Ama göz alıcı güzelliklerini görmek için çok yakın olmaya gerek yoktu. Güllere daldığı için çiçekçinin çıktığını bile görmemişti.

"Kutay bunlarla ilgin olmadığına emin misin?"

"Olsun ister miydin?"

Gözlerindeki beklentiyle cevaplamıştı sorulan soruyu. "Hem de tüm kalbimle."

Karısının sözlerinden sonra önceden yerleştirdiği yerden aldığı tek kırmızı goncayla yatağa yaklaşmış, elindekini uzatırken de çiçekler Kutay'la dile gelmeye başlamıştı.

"Loya hayatıma aynı bu kır çiçekleri gibi girdin. Öyle ansız plansız ve güzeldin ki... İlk gördüğüm anda çekimine kapıldım. Beyaz laleler gibi saf ve temizdin. Aynı zamanda da orkideler kadar mağrur ve gururluydun. Birçok şeyi rengârenk karanfiller gibi fısıldadın. Güzel gözlüm benden seni istemeye geldiğimizde 100 gül getirmemi istemiştin hatırlıyor musun?"

Kutay'ın sözleri öyle duygulanmasına neden olmuştu ki, gözlerinden akan yaşlara dur diyemiyordu. Tek bir kelime bile edemeyeceğini anladığı anda kafasını hafifçe eğerek hatırladığını belirtmişti.

"Aslında o gün sana gelirken o çiçekleri getirecektim ama annem benden önce davranmıştı. Benim çiçeklerle aram hiç iyi olmadığından, bana yardım etmek istemiş, isteme buketini hazırlatmıştı. Onun hevesini kırmak istemedim ve o gün seni çok istediğin o güzelliklerden mahrum bıraktım. Bu her zaman içimde büyük bir ukde olarak kaldı. Bu güller sana olan sevgim gibi o günden bugüne kadar geçen her günümüzü temsilen her güne bir tane." Güzel karısının gözlerinden akan yaşlar gönlüne yağmur olmuştu. Onları parmaklarıyla kurularken "Ağla bir tanem. Ağla ki, için rahatlasın, kalbin boşalsın, günün geleceğin aydınlansın. Sonrasında üzüntülerle doldurduğum kalbinde girebileceğim bir yer açılsın." deyip aşkla bakmıştı güzel karısına.

Genç kadın onun sözlerinden sonra daha çok ağlamaya başlamıştı. Yaşadığı mutluluk tarif edilemeyecek kadar fazlaydı. Birbiri ardı damlayan yaşlar eşliğinde "Sen... sen zaten hep oradasın. Orası hüzünden çok... Seninle dolu." diyebilmeyi ancak başarmıştı.

Duyduğu sözlerden sonra gözlerinden akan damlaların ıslattı-

ğı yanaklarına küçük buseler kondurmaya başlamış, son durak yeriyse genç kadının dudakları olmuştu. İçindeki tüm sevgiyi akıtmak ister gibiydi öpüşü. Aralarında söze dökülmeyen şeylerin dile getiriliş şekli... Aylarca bastırdığı duyguların birbirlerine katışması... Sonunda ayrıldıklarında alınları birbirine değecek şekilde sakinleşmeye çalışıyordu, iki son hızla atan yürek.

Kendilerine geldikleri anda Kutay yatağın üzerindeki tek gülü Loya'nın ellerinin üzerine bırakmış, gözlerine büyük bir aşkla bakarak sözlerine devam etmişti. "Bu da geleceğimiz için bir tanem. Benim için teksin ve hep öyle olacaksın. Tüm kalbimle, tüm ruhumla... Seni çok seviyorum aşkım."

Duydukları, hissettikleri öyle inanılmaz şeylerdi ki, sanki havalarda uçuyordu. Kutay şimdiye kadar sayısız sevgi sözcüğü kullanmış ama kendisi içindekileri tam olarak hiçbir zaman ifade etmemişti. Bu hislerle dile gelmişti. "Kutay... Sen benim diğer yarımsın. Hayallerimden de ötesin. Ben seninle tamamlanıyorum. Bende seni seviyorum. Hem de tahmin bile edemeyeceğin kadar." Sözlerini Kutay'ın gözlerinin içine bakarak söylemişti. Bu da her bir kelimenin anlamını misliyle artırmıştı.

Aylardır beklediği kelimeleri duymak, yıllarca solmuş yapraklar gibi renksiz olan benliğine ilaç gibi gelmişti. Kollarına aldığı kadını incitmeye korkar gibi sarmaladığında, sayısız öpücüğün ev sahipliğini yapıyordu genç kadının saçları.

"Bunları duymayı ne kadar bekledim bir bilsen? Seni bulamadığım her gün daha da umutsuzluğa düştüm. Her gece seni bulduğumun rüyalarını gördüm. Uyandığımda koskoca bir boşluktu kucakladığım. Şimdiyse geldiğimiz noktaya inanamıyorum. Sanki güzel bir rüyaymış da, gözlerimi açınca uyanacakmış gibiyim."

Onu öyle iyi anlıyordu ki... Kendisi de aynı duygularla doluydu. Hayalini kurduğu bu güzelliklere hiç sahip olmamış olmayı düşünemiyordu bile. Ama beşiklerinde mışıl mışıl uyuyan iki küçük melek, her şeyin gerçek olduğunu fısıldıyordu. Bu düşüncelerle sevdiğini rahatlatmak için konuşmaya başlamıştı. Kutay'ın kendisine sarılı ellerinden birini alıp, kalbinin üzerine koyarak "Hissedebiliyor musun? Kalbimin atışlarını duyuyor musun? Evet aşkım, her şey gerçek. Biz gerçeğiz..."

Elinin altındaki ritmi hızlanmış kalp atışlarını hissetmek içindeki tüm kuşların şimdiye kadar duymadığı güzellikte şarkılar söyleme-

ye başlamasına neden olmuştu. Hayattı bu... Yaşamdı... Gelecekti... Dündü... Bugündü... Yarındı... Tamamlanmaydı... Bir olmaydı...

Derin'le yaptığı konuşmadan sonra rahatlamıştı. Arkadaşı bu kadar geç haberdar edildiği için kızsa da, onun daha çok üzülmemesi için en iyisiydi bu. Yoksa mesafeye bakmadan gelmeye çalışacağını biliyordu.

"Çok kızdı değil mi?"

"Evet. Loya ve Derin çok samimidirler. Hani kardeş gibi derler ya işte aynen öyle. Birinin eline diken batsa, diğeri hisseder. Zaten kaç gündür içi içine sığmıyormuş. Loya'yla da yeni konuştuğu için üstüne kondurmak istememiş. Neyse ki, kötü bir haber yerine iyi haberleri verdim."

"Loya çok şanslı. Çevresinde öyle iyi dostları var ki..."

"Sana her zaman dediğim gibi, o çok farklı biri. Sen de tanıdıkça bunu anlayacaksın."

İnsanın eski sevdiğini, kalbini verdiği birinden böyle açıkça dinlemesi ne kadar tuhaftı. Bunu Ferit değil de, başkası yapsa kavga nedeni olabilecek bir şeydi. Ama olay Ferit'ten dinlenince öyle olmuyordu. Loya'yı anlatışında, bir hasret ya da yaşanmamışlıkla bulanmış bir iz yoktu. Gerçekten arkadaşlıkla bezeli bir koku vardı sözlerinde.

"Kısmet..."

"Nişanlınızın bu sıcak kolları boş boş dururken, ne kadar daha orada oturmaya devam edeceksiniz Ceylan Hanım? "

"Belki de nişanlımın buraya gelmesini bekliyorumdur. Olamaz mı?"

"Büyük bir zevkle hayatım." derken çoktan hareketlenmiş ve Ceylan'ın yanındaki yerini almıştı. Kollarının arasına aldığı genç kadını göğsünün üzerine bastırırken de başlamıştı konuşmaya "Seni seviyorum siyah saçlım. İyi ki karşıma çıktın. İyi ki bana öyle terslenip, hayıtımın mucizesi oldun."

Duyduklarından sonra sevdiği adamın göğsüne daha da sokul-

muştu. Onun kokusunu duymadığı bir güne bile tahammülü yoktu. Bu kadar kısa süre de, böylesine âşık olacağını rüyasında görse inanmazken, şimdi her şey tüm açıklığıyla karşısındaydı. Ferit'in olmadığı bir hayatsa, düşünülmesi bile içini acıtan bir ağrıydı. "Bende seni seviyorum aşkım. Hem de deliler gibi."

Mutlu ve yoğun geçen günün ardından çıkma vaktinin yaklaşmasıyla tatlı bir telaş başlamıştı.

"Anne her şey tamam mı?" derken heyecanlıydı.

"Tamam oğlum. Siz ne zaman çıkacaksınız?"

"Birkaç saate çıkış işlemleri bitmiş olur. Tuğrahan nasıl?"

"Heyecandan ölecek küçük paşam. Kardeşlerinin odası için öyle bir seferber oldu ki, anlatamam."

"Şimdi ne yapıyor?"

"Kardeşleri gelmeden derslerini bitirmeye çalışıyor. Böylelikle geldiklerinde hep başlarında olabilecekmiş."

"Akıllı oğlum. Anne onu çok özledim. Benim için öp."

"Tamam. Sağlıcakla gelin oğlum."

"Sağ olasın anne."

Kapanan telefonun ardından kendini bekleyenlerin yanına geçmişti. Beşiğinde minik gözlerini açmış etrafa bakmaya çalışan kızını gördüğü anda kalbi taşacak gibi olmuştu. Kucağına aldığı kızını göğsüne bastırıp, mis gibi bebek kokusunu içine çekerken "Nasılmış babasının prensesi? Eve gitmek için mi sabırsızlanıyormuş? Abisini mi özlemiş bir tanecik kızım benim?"

"Tabi ki sabırsızlanıyor babası. Kızımda sıkıldı burada kalmaktan."

"Bunlar kızımın mı yoksa mızmız annesinin düşünceleri mi?"

"Aşk olsun Kutay, ne mızmızlığımı gördün? Sana mızmızlık yapayım da gör o zaman."

"Sen hiç mızmız olur musun çocuklarımın annesi." derken gözleri ile genç kadının ayaklarını yerden kesecek bakışlar atmaya başlamıştı. Sonrada nazik bir şeklide bırakmıştı kucağındaki kızını beşiğe.

"Sen böyle bakmaya devam edersen, ben mızmızlık yapamam ki..."

"Sen ne yaparsan kabulümsün." diyerek çoktan genç kadının yanında almıştı soluğu. Tam aradaki mesafe kapanmış, âşık iki yürek birbirlerine doğru akarken, kapıdan gelen sesle ayrı diyarlara savrulmuşlardı. Hızlanan nefeslerini düzeltmek için de birbirlerine bakmamaya çalışıyorlardı.

Kapıyı açtığı anda uygunsuz bir anda rahatsız ettiğini anlamıştı ama yılların verdiği profesyonellikle durumu toparlamayı bilmişti. "Evet belgeleriniz imzalandı, her şey hazır. Artık gitmeniz için hiçbir mani yok. Başka durumlarda sizleri daha çok misafir etmek zorunda kalırdık. Neyse ki, bebekler yedi aylık olmalarına rağmen gelişimlerinin tamamlanmış olması, böyle bir ihtimali de ortadan kaldırmış oldu. Ayrıca düzenli olarak kontrollerinizi yaptırmanız gerekiyor. Loya pansumanına dikkat et ve kontrolünü unutma, tamam mı?"

"Dikkat ederim Ferit. Sana ne kadar teşekkür etsem az gelir. Her zor anımda iyilik meleği gibi yanımdaydın."

"Hadi beni ağlatacaksın. Hem ben buraya seni görmeye değil küçük prensim ve prensesim için geldim." Sonrasında iki aşığı ardında bırakıp, beşiklerin yanına gelmişti. "Ferit Amcaları yesin bu iki dünya tatlısını. Ben şimdiden özlemeye başladım sizi."

"Her zaman başımızın üstünde yerin var Ferit. Ne zaman istersen gelebilirsin" derken, karşısındaki adamın gözlerine büyük bir minnetle bakıyordu.

"Teşekkürler Kutay. Onlara iyi bak."

"Bakacağıma emin olabilirsin. Çok hata yaptım ama artık hepsi geride kaldı. Şimdi yeni açılan sayfa da, yeni umutlarla birlikte hayatımıza devam edeceğiz."

Çalan telefon ortamdaki artan duygusallığı biranda ortadan kaldırmıştı.

Telefonun ekranına bakarak "Derin arıyor." derken yiyeceği azara hazırdı.

Olayları haber vermek için Derin'i aradığında yediği fırçaları hatırlayan Ferit, Derin'in ikinci postayı da Kutay'a atacağını biliyordu. Bu yüzdende kapıya yönlenmişti. "Hadi ben çıktım." derken, Loya'ya göz kırpmayı da ihmal etmemişti.

"Efendim Derin..."

"Nasılsın bakalım ikiz babası?"

"Teşekkürler Derin. Çok iyiyim."

"Sesinizden belli ne kadar iyi olduğunuz Kutay Bey. Dün Ferit'e de kızdım. Sana da kızacağım ama şu an tek istediğim Loya ile konuşmak. İfadenizi sonra alırım artık enişte bey. Hadi şimdi ver kardeşimi."

"Sağ olasın. Tamam veriyorum."

Aldığı telefonu büyük bir hasretle götürmüştü kulağına. "Derin..."

"Ah bir tanem, şu an orada olmak vardı."

"Kısmet güzelim."

"Eee söyle bakalım, teyzesinin gülleri nasıllar?"

"Nasıl olsunlar... Yemeklerini yiyorlar, altları temizlenip, uyuyorlar. Rutin böyle."

"Kime benziyorlar?"

"Kime mi benziyorlar? Bilmem ki... Hiç öyle bakmadık."

"Ah kızım sizde de hiç mi merak yok. Ben şimdiye onları kime kime benzetmiştim. Hemen resimlerini istiyorum."

"Tamam göndeririz. Sende söylersin kime benziyorlar."

"Kesin bana benziyorlardır başka kime benzeyecekler." derken bir yandan da arkadaşının sesini aylar sonra böylesine iyi duyduğu için sevincinden havalarda uçuyordu. "Sesini çok iyi duydum."

"Öyleyim Derin. Hayatımda olmadığım kadar mutluyum." derken bir yandan da gözleri sevdasıyla yandığı adamın gözlerindeydi. "Hayal bile edemeyeceğim şeyler oluyor."

"Sen her şeyin iyisine layıksın canım. Söyle o enişte bey kıymetini bilsin. Öncesinde ona baldızlık yapmadım. Bu saatten sonra en eli maşalısından bir tane olacağım."

"Söylerim."

"Görüşürüz canım benim."

Kapanan telefondan sonra aklındaki soruyu sormuştu. "Neymiş söyleyeceğin?"

"Şey... Derin eli maşalı bir baldız olacakmış. Sana bunun uyarısını gönderiyor"

"Olsun canım. Maşasını her daim kullanabilir. Tabi hatamı bulursa..."

"Kendinizden o kadar eminsiniz yani Kutay Bey?"

"Elindekinin kıymetini bu kadar zamandan sonra anlayan biri,

hiç bunu kaybetmeyi göze alır mı? Bundan sonra her şey senin istediğin gibi olacak."

"Önemli olan benim istediğim gibi olması değil. Önemli olan her şeyi birlikte ve sevgiyle yapmamız."

"Haklısın bir tanem. Hadi bakalım eve gitme zamanı"

Sonrasında bebeklerini kucaklarına alıp, aşağı inmek için koridorda yürümeye başlamışlardı. Kattaki herkes onların gitmesini hüzünlü gözlerle izliyordu. Onlara öyle alışmışlardı ki, eksikliklerini çekeceklerini biliyorlardı. Böylesine birbirine yakışan ve sevgi dolu çiftler her zaman karşılarına çıkmıyordu. Bu görüntü bekâr olanların hayallerini daha yüksek noktalara getiriyordu.

Loya kendilerine hüzünle bakan hemşirelere bakarak "Her şey için teşekkürler." deyip her biriyle ayrı ayrı vedalaşmıştı.

Arabaya yerleştiklerinde, içinde eve gitmenin farklı bir heyecanı vardı. Önceden de orayı evi gibi görüyordu ama bu şu anla boy ölçüşecek bir şey değildi. Şimdi gerçekten evine gittiğini hissediyordu. Zaten Tuğrahan'ı da öyle çok özlemişti ki, yaptıkları telefon görüşmeleri yeterli gelmemişti. Yolculuğun hemen bitmesini ve sevdiklerine kavuşmayı dört gözle bekliyordu.

"Artık evimizde olmak istiyorum Kutay."

Onun ağzından "evimiz" sözünü duymak içinde bayram havası estirmişti. Sadece kulakları duymamıştı bu kelimeyi, tüm ruhu hissetmişti Loya'nın bu kelimeye yaptığı baskıdaki özlemi, sevgiyi. Basit bir kelime olarak söylenmemişti bu söz. "Ben de hayatım. Ben de hemen orada olmak, seninle gözlerden uzak baş başa kalacağımız zamanların olmasını istiyorum."

"Kutay... Beni utandırıyorsun."

Karısının al al olmuş yanaklarını gördüğü anda daha fazla kendini tutamamış ve alnına içten bir öpücük bırakmış "Seni seviyorum güzel gözlüm..." diyerek sarılmıştı.

"Ben de seni Kutay."

İkisi de kaç kez söylemişti bu iki kelimelik sevgi sözcüğünü artık saymayı bırakmışlardı. Sanki her söylediklerinde büyüyordu bu iki kelime. Öyle büyüyordu ki, her iki gönlüde başka bir şeye yer kalmayacak şekilde dolduruyordu.

"Selma Anne, bu, şuraya daha güzel olmadı mı?"

"Oldu paşam. Sen öyle yaparsında olmaz mı hiç..."

Babaannesinden aldığı onayla en sevdiği oyuncaklardan iki tanesini kardeşlerinin odasının en güzel yerine yerleştirme işine dönmüştü.

Küçük çocuğun kardeşlerine verdiği değer her bir hareketinden hissediliyordu. Kimseyle paylaşmayacağını düşündüğü oyuncaklarını gözünü kırpmadan daha oynamak için çok küçük oldukları halde, kardeşlerine vermişti.

O anda odaya giren Sevim Hanım yatak odasının hazır olduğunu haber veriyordu. Son kontrolü yapmak için girdiği odanın mükemmel görüntüsü, yaşlı kadını büyülemişti. Küçücük tüllü beşiklerde, odanın havasını değiştirmiş. Sanki değişik bir parlaklık getirmişti. "Çok güzel olmuş Sevim. Ellerinize sağlık." diyerek baktığı emektarının gözlerinin dolması şaşırtmıştı yaşlı kadını.

"Sevim bir şey mi oldu?"

"Yok hanımım. Yine o güne gittim. Ambulansı gönderdikten sonra odaya girdiğimde her şey öyle karanlık görünüyordu ki gözüme, şimdi böylesine bir aydınlık o gününün kasvetini sildi gözümden."

O gün olanları dinlemişti ama çok fazla ayrıntıya girmemişti. Her şey o kadar tazeyken duyacaklarının kendine ağır geleceğini hissetmişti. "Çok mu kötüydü Sevim?"

"Kötü de laf mı? Her yer kandı. Yine aynı şeyler olacak diye ödüm koptu. Hele Kutay oğlumun o çaresizliği dağladı geçti kalbimi. Yok hanımım ben o gün her şey bitti dedim ama yaratanın büyüklüğünden sual olunmaz. Bakın şimdi iki küçük melek bu kasvete ışık olmaya geliyor."

Oğlunun çaresizlikten dizlerinin üzerine düştüğü iki anıda çok net hatırlıyordu yaşlı kalbi. İlkinde kucağına bile alamadığı kızının ve karısının tabutunun önünde, özürlerini sıralarken de ayakta duramayıp, dizlerinin üzerine çöküp kalmıştı. O anları sadece kendisi görmüş, bunu da yıllarca içinde saklamıştı. Oğluna gördüklerini hissettirip, mahremiyetine saygısızlık yapmak istememişti. İkincisi de ameliyathanenin önünde beklediği anlarda olmuştu. Anne kalbi evladı böylesine büyük bir acı çekerken elinden bir şey gelmemesine isyan etmişti.

"Şükürler olsun Sevim. Yoksa benim bu yaşlı kalp dahasını kaldıramazdı." deyip aşağıdaki meraklı kalabalığa katılmışlardı.

Orada kimler yoktu ki... Yıldız Hanımlar, Kutay'ın kardeşleri ve onları tüm sevenler yeni misafirleri karşılamak üzere tam kadro bekliyorlardı.

"Babaanne geldiler... Geldiler..." Bunlar Tuğrahan'ın koşmaya başlamadan önceki son sözleri olmuştu.

Açılan kapıdan inen Loya, karşıdan koşarak gelen Tuğrahan'ı gördüğü an ona sarılabilmek için hafifçe eğilmişti. Bu ona biraz zorluk vermiş olsa da, özlemle sarılmıştı gözbebeğine.

"Anne" Sonunda hasret kaldığı kucağa sokulmuştu. "Sizi çok özledim."

"Bizde seni özledik bir tanem. Ama bak şimdi buradayız. Evimizdeyiz. Hem de kardeşlerinle birlikte."

"Ben onlara-" son anda sürpriz aklına gelmişti ve sözlerini yutmuştu.

"Bir şey mi oldu kuzum?"

"Yok. Kardeşlerimi çok özledim."

"Onlarda seni özlediler abisi."

Sonra pusette inen iki küçük ufaklığa kaymıştı tüm ilgisi. "Canım kardeşlerim benim. Ben sizi çok özledim. Siz de beni mi özlediniz?"

"Oğlum bana sarılmak yok mu?"

Babasına da gerekli ilgiyi gösterdikten sonra hep birlikte eve yönelmiş, sonrasında büyük bir sevgi yumağının ortasında kalmışlardı.

"Nasılsın kızım?"

"İyiyim anne."

"Kutay hastaneden çıkacağınızı söyleyince, bizde buraya geçtik."

"İyi yapmışsınız anne. Çok özledim sizleri."

Sonrası iki küçük melek hakkında keyifli bir sohbete dönmüştü.

"Oğlum bu aynı sen." Kutay'ın büyük eniştesi Kutay'a bakarak söylemişti bu sözleri. Sonrasında dikkatle bakanlar, adamın sözlerinde haklı olduğuna kanaat getirmişlerdi.

Küçük Asel'de Tuğrahan'ın küçüklüğüne benzetilmiş, bu da küçük çocuk için mutlulukların en büyüğü olmuştu.

Misafirlerle biraz zaman geçirdikten sonra Selma Hanım hemen gelininin yanına gelmişti. "Kızım yorgunsundur. Sen çık yukarı."

"Anne ayıp olmaz mı?"

"Yok kızım ne ayıbı. Biz varız. Sen zaten dikişlisin. Hem çocuklarda acıkmıştır. Hadi kızım..."

Yaşlı kadının sözlerinden sonra herkese teşekkür edip, yukarı yönlenmişti. Tabi ardından gelen Kutay'da hemen koluna girip, karısını yukarı çıkarmayı kendine görev edinmişti.

İkisi içinde ilginç bir andı. Odanın önüne geldikleri vakit, birkaç gün öncesine dönmüşler, oraya girdiklerinde her tarafı kan içinde görecekmiş gibi irkilmişlerdi. Onların açmaya cesaret edemediği kapı biranda açılmıştı ve kafalarındaki tüm sahnelerde anında kaybolmuştu. İçerisi öyle güzel görünüyordu ki, birkaç gün önceki odanın orası olduğuna inanamamışlardı. Yatağa yakın yere yerleştirilmiş iki küçük beşik, odanın değişmiş dizaynı ve mobilyası gözlere muhteşem bir manzara sunuyordu.

"Kutay bunlar çok güzel."

"Sen her şeyin en güzeline layıksın." derken, odadaki her şeyin değiştirilmesini istemekle ne kadar isabetli bir karar verdiğini bir kez daha anlamıştı. Kendisi bile odaya girerken, böylesine bir stres yaşamışsa, kim bilir Loya neler hissetmişti? Hem onun bu şaşkın hali her şeye değerdi.

"Ben sanmıştım ki, her şey aynı olacak. Bebeklerimin şimdilik beşiği olmayacağını düşünmüştüm. Çünkü çok erkenciydiler. Hiçbir hazırlık yapamamıştık." Bunları söylerken aklı aldığı kararlara gitmişti. Eğer işler böyle sonuçlanmamış olsa, bu evde asla çocuklarına bir yer hazırlama durumunda olamayacaktı. Çünkü onları burada büyütmeyecekti. Bu düşünceler gözlerinin buğulanmasına neden olmuştu.

Karşısındaki kadının her mimiğini kafasına kazımak ister gibi izleyen adam içinse, o gözlerdeki buğu, kalbe yağmur olmuş yağmış, fırtına olmuş esmişti. "Ne olursun bir tanem, artık kendine o günlerle eziyet etme. Bunun kolay olmadığını biliyorum ama denemezsek mutluluğu tam olarak yaşayamayız." diyerek sarılmıştı karısına.

Odanın içindeki bayanlarsa kenarda yaşanan sahneyi gözlerindeki nemlerle izlerken, bu özel anlarına müdahale etmemek için başka şeylerle meşgulmüş numarası yapıyorlardı.

Loya'nın sözlerinden sonra onu kollarıyla sıkıca kenetleyip, kokusunu içine çekerken "Her şey eskide kaldı. Bunları düşünme." Beşiklerinde yatan iki küçük meleği işaret ederek "Bak şimdi karnı acıkmış iki küçük bebek seni bekliyor."

Onun duygusal hali, ikinci sürprizin zamanının şimdi olmadığını herkese göstermişti. Bunun için biraz daha beklemeleri gerekiyordu.

"Evet önce kim geliyormuş" Bunlar Kutay'ın küçük kız kardeşinin sözleriydi. Büyülenmiş gibi baktığı bebeklerin yanından bir an olsun ayrılamıyordu. "Halaları yesin onları. Şunlara baksanıza. Sanırım Asel önceliği alıyor annesi." Kucağına aldığı bebeği hazırlanmış kadının kucağına büyük bir dikkatle vermişti. "Sen merak etme küçük Arhan'ım. Hâlân seni de sıran gelene kadar kucağında gezdirir."

"Kızım çocuğu kucağa mı alıştırıyorsun." diyerek espriyle takılmıştı kızına Selma Hanım.

"Anne ama çok şeker bakıyor. Öyle bakarken, yatmasına nasıl izin vereyim? Hem ne olmuş kucağa alışırsa, halası gelir bakar o zaman."

Bu sözler üzerine hep birlikte gülmeye başlamışlardı.

Karısının biraz daha rahatladığını anladığı anda aşağıdaki erkeklerin arasına dönmüştü. Tabi kalbini de sevdiklerinin yanında nöbetçi bırakarak. Yapılan keyifli sohbetlerden sonra saatin nasıl geçtiğini bile anlamamışlardı. Sonrasında herkes birer birer yolcu edilmiş ve ev eski sakinliğine dönmüştü.

Saatin geç olmasına aldırmayanlardandı küçük Tuğrahan. Hâlâ kardeşlerinin başında nöbette, aklı da annesine yapacakları sürprizdeydi.

"Baba, annemi ne zaman odaya götüreceğiz?"

Oğlunun sözlerinden sonra gözleri biraz uyuyup, dinlenmiş karısına çevrilmişti. Bebekleri de yeni doyurulmuştu, şimdi tam zamanıydı. "Şimdi götürmeye ne dersin?"

"Süper."

"Neymiş o süper olan."

"Senin onu yatağına götürmeni istiyor da."

"Götürmem mi? Hadi gel küçük kuzum."

Odadan çıkmışlar ve Tuğrahan'ınkine doğru yönlenmişlerdi ama küçük çocuğun ustalıklı yönlendirmesiyle sürpriz odasının önüne gelmişlerdi.

"Oğlum buraya niye geldik?"

"Alıştırma kitabımı bulamıyorum da, burada mı diye bakacaktım."

"Dur ben bakarım."

Yavaşça açılan kapı, karanlığa atılan birkaç adımdan sonra, yakılan ışıklarla Loya yaşayacağı sürprizlerin bir sınırı olamayacağını anlamıştı. "Burası..."

"Evet bir tanem. Bebeklerimizin odası."

"Ama nasıl olur? Burası boştu."

"Boştu çünkü sahiplerini bekliyorlardı."

"Bu kadar kısa sürede bunları nasıl yaptınız?"

"Mobilyaların siparişini önceden vermiştim. Bu yüzden sonrası daha kolay oldu."

"Önceden mi vermiştin?" derken şaşkındı.

"Evet canım. Seni bulup, bebeklerimizi öğrendiğim zaman."

Duydukları öyle güzeldi ki, yine bir ağlama krizinin eşiğindeydi. Üzüntüden ağlamalarının yerini, sevinç gözyaşları almıştı. Bu da aylarca yalnızlıkla kavrulmuş benliğindeki her yaralı hücrenin büyük bir hızla iyileşmesini sağlıyordu. "Kutay çok teşekkürler." derken genç adamın boynuna sarılmıştı bile.

"Asıl teşekkürü hak eden bu küçük bey. Her şeyle o ilgilendi."

Kocasını bırakıp, bu seferde Tuğrahan'ı almıştı kollarına. "Teşekkürler bir tanem. Çok teşekkürler."

"Bak anne, oyuncaklarımı da onlara verdim."

Küçüğünün işaret ettiği yere baktığındaysa, gözlerinden akan yaşlar daha da artmıştı. "Sen nasıl bir şeysin?... Oğlum bir tanem benim." Gözyaşları arasında birbiri ardına öpücükler kondurmuştu küçük meleğinin saçlarına.

"Ama sen ağlıyorsun..."

Annesinin çok sevineceğini düşünürken, onun gözlerinden akan damlalar ne düşünmesi gerektiğini şaşırtmıştı küçük kalbine.

"Mutluluktan ağlıyorum bir tanem. Beni öyle mutlu ettiniz ki, anlatmaya kelime bulamıyorum. Sizi çok seviyorum." derken gözleriyle onları izleyen kocasına teşekkürlerin en güzelini ediyordu.

Bir yandan Loya'nın yanaklarından süzülen damlaları engellemeye çalışırken, bir yandan "Ama ağlama." diyerek teselli ediyordu küçük çocuk.

"Tamam canım. Hadi bana odayı gezdir."

İçi böylesine taşarken, gözlerine söz geçirmek ne zordu. Ama oğlu bunu istiyorsa yapacaktı.

"Anne bak ne güzel giysiler aldık."

Açılan dolapla şaşkınlığı daha da artmıştı. Çeşit çeşit bebek kıyafetleri karşılamıştı genç kadını. Hepsi de birbirinden güzel ve miniklerinin şimdi giymesi için uygunlardı.

"Hem hepsi de yıkandı ve ütülendi." Küçük çocuk özellikle vurgu yaparak söylemişti bu sözleri. Babaannesinin bebeklerinin ciltlerinin tahriş olmaması için böyle olması gerektiğini anlatan uzun bir konuşmasını dinlemişti ve bunu Loya'sının da öğrenmesini istiyordu. "Selma Annem böyle olunca sağlıklı olur dedi."

"Doğru demiş kuzum." İçinden ne çok şey söylemek geliyordu ama bir türlü birkaç kelimeden ötesini edemiyordu. Yaşadığı yoğunluk öylesine fazlaydı ki... Anlatacak kelimeler yoktu.

"Bak bunlarda oyuncaklar. Beğendin mi?"

- "Beğenmem mi hiç, tabi ki de beğendim."

"Ya bunlar nasıl hayatım?" Odaya girdiklerinden beri sessizliğini koruyan adama dönmüştü. Elinde çok güzel askılara takılmış iki küçük yelek tutuyordu ve bu yelekler Loya'nın emeğinin eseriydi.

"Kutay... Bunlar?"

"Evet hayatım senin ördüklerin. Sen tüm işi bitirmişsin. Annemde kalanı halletmiş."

"Ben sizleri hak etmek için ne yaptım söyler misin?"

Birkaç adımda gelmişti sevdiğinin yanına genç adam. "Asıl biz seni hak etmek için ne yaptık? Bizim dünyamızı aydınlatan sen oldun." derken çoktan kollarının sıcaklığıyla sarmalamıştı genç kadını. Tuğrahan'ın da onlara katılmasıyla mutluluk tablosu tamamlanmıştı.

"Hadi bakalım Loya Hanım, yatağınıza."

"Ama uykum yok ki Kutay..."

Kutay'ın çapkın gülümsemesi eşliğinde kulağına fısıldadıkları yanaklarının rengini yine koyulara boyamıştı. "Sen merak etme ben seni uyuturum."

Kafasını çevirdiği anda Loya'nın yüzünün renginden telaşlanmıştı küçük çocuk. "Anne ateşin mi var?"

"Yok canım."

"Ama aynı benim ateşim olduğundaki gibi yanakların kızardı."

"Alacağın olsun Kutay. Şu beni düşürdüğün durumlara bak." diye yanındaki adama fısıldarken, endişelenen küçüğünü de teskin etmeye çalışıyordu. "Bir şeyim yok bir tanem. Ben çok iyiyim."

Olayı kısa kesmeye niyeti olmayan genç adam tekrar kulağına fısıldamıştı genç kadının, "Tabi ki alacağım olsun. Ben borçları tahsil etmede uzmanımdır."

"Kutaaaay!!!"

Uyarıcı ses tonundan hiçte etkilenmemişti borç tahsil uzmanı. "Efendim borçlu güzelim."

"Gel bir tanem önce senin odana gidelim." diyerek Kutay'ı arkalarında bırakmıştı.

Tuğrahan'ı da yatağına yatırdıktan sonra odalarına gelmişlerdi.

"Sağ olasın Diyar."

"Ne demek Loya Hanımım. Bu meleklere bakmak benim için büyük zevk. Size iyi geceler."

"Sana da canım."

Genç kızı da gönderdikten sonra oda da tek başlarına kalmışlardı.

"En sonunda yalnız kalabildik." Genç adam günlerden beri içinde biriken özlemle söylemişti içinden geçenleri.

"Tamam da hastanede de yalnızdık."

"Sen ona yalnızlık mı diyorsun? Her an birisi gelecek diye tetikte kalmayı mı sayayım, hemşiresinden tut, görevlisine kadar herkesin bizi gözlemlemesini mi sayayım? Söyle bakalım Loya Hanım."

Kocasının sözlerinden sonra haklı olduğunu kabul etmişti. Hastanedeki tüm görevliler onlarla öyle güzel ilgilenmişlerdi ki, bunları daha önce düşünmemişti. Ama şimdi sağlam kafayla düşününce, bir hafta boyunca pembe dizi izler gibi izlendiklerini daha net görebiliyordu.

"Haklısın ama sende o genç kızların kalplerini öyle attırmasaydın..." Dudaklarından dökülen sözler şaka gibi çıkmış olsa da, içinden ne kadar kıskandığını düşünüyordu.

"Ben mi? Ben bir şey yapmadım ki... Bir tanesine bile dönüp bakmadım. Dünya güzeli karım dururken, benim gözüm kimseyi görmedi zaten."

"Yağcı..."

"Bu yağcılık değil bir tanem. Yüzde yüz gerçek. Hadi ayakta durmayı bırak da biraz uzan."

"Söyledim ya... Uykum yok."

"Ben de sana seni uyutacağımı söylemiştim."

"Kutay ama-"

"Merak etme güzelim, gerçekten uyutacağım hiçbir kötü niyetim yok."

"Gıcık ne olacak"

"Hem tahsil edeceğim şeylerin listesi her an daha da kabarıyor haberin olsun."

Kutay'ın bu kadar rahat bazı şeyleri ima etmesi biranda gerilmesine neden olmuştu. Aralarında böyle bir yakınlık bir kez olmuştu ve bazı şeyler aydınlanmış olsa da, anıları hâlâ tazeydi. O gecenin hayali kaç kez uykularından uyanmasına neden olmuştu ama şimdi gelecekte başka gecelerinde olacağını bilmek içinde değişik duygular uyandırıyordu. Bir yanı bunun heyecanını duyarken, bir yanı tekrar kırılmaktan korkuyordu. Kutay'ın kendisini kırmayacağını bilse de, içindeki sesleri bastıramıyordu bir türlü.

"Şey... Ben yatsam iyi olur."

Loya'nın sesindeki çekingenlik dikkatini çekmişti. Biraz önce uyumamak için direnen kadın gitmiş, sanki kaçarcasına ondan uzaklaşmaya çalışan biri gelmişti. O an biraz ileri gittiğini anlamıştı. Loya için bunlar çok yeni şeylerdi ve kendini ilk kez verdiği erkeğin yaptığı eşeklikte hâlâ tazeydi.

Yatağa yönlenen kadının arkasından yetişmiş ve kollarıyla onu kendine çekmişti. Onun yakınlığı karşısında başta irkilen Loya, sonrasında kendini genç adamın kollarına bırakmıştı. Yavaş yavaş sevdiğini kendine çevirmişti genç adam. Yüzleri birbirine dönük bir halde öylece birbirlerine bakıyorlardı.

"Özür dilerim aşkım. Ben böyle dengesiz biri değildim ama seninle olan hiçbir şeyde ayarım kalmıyor. Bu yüzden affet bu düşüncesiz aşığını."

Onun gözlerinde gördüğü sevgi her şeyi daha da kolaylaştırıyordu. Sanki o gözlerdeki derinlikten güç alıyordu genç kadın. "Ben... biran sen öyle deyince... ne düşüneceğimi bilemedim. Korktum sanırım. Ben senin karınım böyle isteklerinin olması gayet normal. Bunun için benden özür dileme Kutay."

Genç kadının topladığı saçlarından kurtulmuş teli kulağının ardına nazikçe iterken, gözlerindeki saf sevgiyle konuşmaya başlamıştı. "Hiçbir şey için korkma bir tanem. Sen hazır olmadıkça hiçbir şey olmayacak." derken alnına da küçük bir buse kondurmuştu. Sonrasında ortamın havasını biraz dağıtmak için "Zaten yaklaşık kırk gün bunun için endişelenmem gerekmiyor. Bana kırk gün yasaksın aşkım."

Duyduklarından sonra kızaran yüzünü saklamak için sevdiğinin göğsündeki yerine sokulmuştu. "Bak yine yaptın."

"Ben hiçbir şey yapmadım."

"Yaptın işte... Şu suratımın haline baksana."

"Sen böyle neredeyse içime girmeye çalışırken ben senin haline nasıl bakayım? Hadi hayatım artık uyku zamanı. Yoksa bu iki küçük melek senin yorgun olduğuna bakmaz ona göre." diyerek daha da sarılmıştı sevdiğine. "Hazır sen hâlâ yüzünü göstermezken bir şey daha söyleyeyim. Özür dilerim aşkım ama yanlış hesaplamışım. Hastanedeki günleri cezamdan çıkarmayı unutmuşum." diyerek içten bir kahkaha atmıştı.

"Kutaaaay!"

Genç adam kravatını bağlamaya çalışırken, bir yandan da söylenmeye devam ediyordu. "Bugün işe gitmeyi hiç istemiyorum."

"Ama gitmen gerektiğini biliyorsun. Daha ne kadar işleri ihmal edebilirsin ki?"

"Doğru söylüyorsun ama hâlâ gitmek istemiyorum. Biri bana işe gitmeye böyle nazlanacağımı söylese hayatta inanmazdım."

Kocasının kravatla olan savaşına son vermek için aynanın önüne gelmişti genç kadın. "Bırak ben yapayım. Yoksa kravatı bahane edip, gitmeyeceksin."

"Bak bu iyi fikir."

"Maalesef kocacığım, karınız bu sorunu hemen çözecek."

"Demek gitmemi o kadar çok istiyorsun?"

"Bunun böyle olmadığını sen de ben de biliyoruz. Bu yüzden de duygu sömürüsü yapmayın Kutay Aslan."

"İnsanın böyle hazır cevap ve becerikli karısı olunca, hiçbir şeyden kaytaramaz zaten."

"İşte hazırsın."

Küçük meleklerinin alınlarına kondurduğu öpücüklerden sonra, bir tane de dünya güzeli karısının alnına kondurmuştu. "Sizi çok özleyeceğim."

"Biz de seni özleyeceğiz. Ne vardı kapıdan geçirseydim?"

"O zaman bu öpücükten mahrum kalırdınız hanımefendi." dedikten sonra, dudaklarından büyük bir aşkla öpmeye başlamıştı.

Sonunda ayrıldığında ancak sözlerine devam edebilmişti. "Bunu... istemezdin herhalde?"

Yine ayakları yerden kesilmişti. Onun her dokunuşundan sonra hep böyle oluyor, Kutay'da bunu bildiği için ustaca bu anları değerlendiriyordu. Sanki konuşmaya hali kalmış gibi bir de ondan yanıt bekliyordu. Rüyasında görürdü o yanıtı.

- Arabayla yaptığı yolculuk hiç bu kadar uzun gelmemişti. Zaten işe gelmeye gönülsüzken, buna trafikte eklenince vakit epey geç olmuştu. Yine de içindeki bahar havasını bozacak bir şey olamazdı. Şirkete girdiğinde, uzun zamandan sonra ilk kez herkese en güzel gülümsemesi eşliğinde selamlar verip, tebrikleri kabul etmişti. Yönetim katına geldiğindeyse, çalışanlarının sürpriziyle karşılanmıştı.

"Tebrikler Kutay Bey." Hep bir ağızdan yapılan kutlamalar ortamı şenlendirmişti. Başta böyle bir şeyi yapmaya korkmuş olsalar da, cesaretlerini toplayıp, düşüncelerini uygulayabilmişlerdi. Şimdi de karşılarındaki adamın halinden yaptıklarının doğruluğunu daha iyi anlıyorlardı.

"Teşekkürler çocuklar." Her birine içtenlikle gülümsemişti. Bu da çalışanları için çok yeni olduğundan, her biri şaşkınlıkla kalakalmıştı.

"Kızım bu gerçekten bizim patron mu?"

"Ta kendisi."

"Rüyamda görsem bu adamın böyle güleceğine inanmazdım."

"Ben de öyle."

"Demek ki aşk insanı değiştirir diyenler haklıymış."

Sonrasında herkes işinin başına dönmüş, Kutay'da biriken işlerine gömülmüştü. Kafasını toplayıp, kendini işe vermek başlarda zor olmuş olsa da, sonrasında yoğun tempoya ayak uydurmayı başarmıştı. Arada sevdiklerini arayıp, hasret gidermeyi de ihmal etmemişti. Saatler sonra çalan telefonla kendine gelmişti.

"Burak Bey geldiler efendim."

"Ne bekletiyorsun Nihal, gönder içeri"

Çoktan kapıya doğru yollanmıştı. "Gel kaçak gel bakalım."

"Oğlum sanki mazeretimi bilmiyormuş gibi birde tavır yapma."

"Sen olmazsan bu şehrin hali nice olurdu?"

"Bir de dalga geç. Bakıyorum da neşen pek yerinde."

"Benim neşem yerinde olmasında kimin olsun? En sonunda karımla aramdaki buzlar eriyor, iki dünya tatlısı bebeğim oldu. Oğlum artık bana çok yakın. Daha sayayım mı?"

"Sayma, nazar değdireceksin."

"Her gün sahip olduklarım için şükrediyorum. Ben yıllarca nasıl böylesine boş bir hayat yaşamışım anlamıyorum. Sanki şimdi nefes alıyorum, yaşadığımı hissediyorum."

"Allah bozmasın. Eee bu kadar yıldan sonra babalık nasıl gidiyor?"

"Sen bana yaşlı mı demek istiyorsun?"

"Yok canım. Şu yaşında üç evlat sahibisin. Sana yaşlı demek kimin haddine?"

"Şaka bir yana ben kendimi yeniden doğmuş gibi hissediyorum. Küçük mucizelerimizi bir görsen amcası, yanlarından ayrılamazsın. Bugün nasıl zor geldim, bir bilsen."

"Kutay Aslan işe zor geldi... Bak bunu başkası söylese inanmazdım."

"Ben de inanmazdım ama demek ki, insanın öncelikleri değişince her şey oluyormuş."

"Loya nasıl? Biraz toparlandı mı?"

"Şimdi daha iyi ama hâlâ eskinin gölgeleri ara sıra bizi yokluyor."

"Olacak o kadar. Bunlar zamanla düzelecek. Kolay şeyler yaşamadığınız. Yaraların sarılması için zamana ihtiyacınız var. Hem güçlü kızmış ki, sana dünyayı dar etmedi."

"O başka bir şey Burak. Hayatıma giren bir melek gibi."

Geldiğinden beri açmak istediği konunun tam zamanıydı. "Simer konuştuklarını söyledi."

"Evet konuşmuşlar. Onları odada baş başa görünce ne yapacağımı şaşırdım ama çoktan her şeyi halletmişlerdi. Neredeyse sizin düğün organizasyonunuza geçmek üzereydiler."

"Kızmadın yani?"

"Yok dostum, tabi ki kızmadım. Sanırım biz çok evham yaptık ve bazı şeyleri engellerken, olayların doğal döngüsünü bozduk. En başta kadınları kendi haline bırakmakmış doğru olan. Bunu ancak yaşayarak öğrenmiş oldum."

"Sorun olmamasına sevindim."

"Ben de senin adına seviniyorum. Başta onun hakkındaki düşüncelerimi biliyorsun ama o gün gördüğüm kadın, öncekilerden çok farklıydı. Senin sevgin onu yepyeni biri yapmış. Umarım siz de bizim kadar mutlu olursunuz."

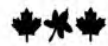
"Sağ ol kardeşim. Senden bunları duymanın benim için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun."

"Eee söyle bakalım bebeklerimizi görmeye ne zaman geleceksiniz?"

"En yakın zamanda olacağına emin olabilirsin."

"Başımızın üstünde yeriniz var. Ne zaman isterseniz kapımız size hep açık."

Bu sözlerin derinlerinde yatan anlamı iki adamda çok net hissetmişti. Sözler bir davet gibi görünse de, bir kabullenme, onaylama içeriyordu. Bunun önemi her ikisi içinde çok büyüktü.

Eve gelmelerinin üzerinden bir hafta geçmişti. Herkes evin yeni bireyleri için seferberdi. Bir yandan Loya'yı iki can beslediği için türlü yiyeceklerle şımartıyorlar, bir yandan da küçüklerin etrafında pervane oluyorlardı. Bu süre boyunca Yıldız Hanımlar da her fırsatta gelerek yardımlarını esirgememişti. O anlarda da kızının etrafındaki sevgi çemberinin güzelliğiyle gözleri kamaşmıştı. Onun da kendi gibi bir aşk evliliği yapmasını ve mutlu bir gelecek sürdürmesini istiyordu. Şimdi kızı için istediği her şeyin gerçekleştiğini dünya gözüyle görmenin keyfini çıkarıyordu.

Sabahtan beri büyük bir koşuşturmaca içindeydi. Bebekler bazı günler, öncekilerinden daha değişik bir ruh hali içinde oluyorlar, hiçbir şeyden memnun olmayınca da, sabahtan akşama kadar annelerinin sıcaklığında kalmak için büyük bir savaş veriyorlardı. Yine böyle bir gün yaşamışlardı. Sonunda rahatladıkları anda, ikisi

de beşiğine konmuştu. İçinde bulundukları maratondan yorulmuş olacaklar ki, hemen uykuya dalmışlardı. Bu da biraz dinlenmesi için bir fırsattı. Selma Hanım'ın anlayışına her geçen gün daha da hayran kalıyordu. Böylesine bir kayınvalideye sahip olduğu için dünyanın en şanslı gelini hissediyordu kendini.

Yatağın yanına geldiği anda, yorganın altına girmek yerine üzerine uzanmak istemiş, sonra da örtünmek için bir şeyler bakmaya dolaba yönlenmişti. Yanındaki kutunun sıkıştırdığı pikeyi almak düşündüğünden zor olmuş, pikeyle savaşından kutu zararlı çıkmıştı. Aşağı devrilen kutunun içindekilerse etrafa saçıldığında kendine de zorlu bir iş çıkmıştı. Yavaş hareketlerle eğilip, dikkatlice dökülenleri toplamaya başladığında görmüştü bebek albümünü. Böyle bir şey aldığını hatırlamıyordu. Acaba Kutay mı almıştı? Tamam da o zaman bebeklerin odasında olurdu. Merakla içini açmıştı boş albümün ve aynı anda da kenarından görünen kâğıdı fark etmişti. Büyük bir merakla ucundan tutup, çektiğinde bunun bir zarf olduğunu anlamıştı. Üzerinde tek bir kelime yazıyordu.

"Kutay'a"

Okuduğu isimden sonra derinden sarsılmıştı. Bu Leyla'dan bir mektuptu. Ağız kısmı hiç açılmamıştı. Bu da demek oluyordu ki, Kutay bu mektubu daha önce görmemişti. İçindeki meraklı taraf açmasını isterken, mantığı bunun özel bir şey olduğunu ve Kutay'ın kendisinin açması gerektiğini söylüyordu. Artık yeni bir hayata başlamışlardı. Bu yüzden de ne kadar merak etse de, zarfı açmamıştı. Bunun önceliği Kutay'a aitti. Yıllar önce ölmüş bir kadının hatırasına saygısızlık yapmayacaktı. Bunu ona borçluydu. Mektubu dikkatlice tekrar albümün içine koyup, yatağın yanındaki komodinin üzerine bırakmıştı. Mektubu kafasında gerilere ötelemeye çalışırken, dağılan eşyaları toplamaya devam etmişti. İşini bitirdiği anda da üzerine alacağı pikeyi unutup, uzanmıştı yatağına.

Gözlerini biran bile ayıramıyordu albümün üzerinden. Çok güzel bir bebek albümüydü. Ne güzel hayallerle alınmıştı kim bilir... Leyla'nın gelecek umutlarının bir sembolü gibi durmaktaydı şimdi bulunduğu yerde. Genç kadın ne güzel fotoğraflarla donatmayı düşünmüştü bu sevimli albümü... Nasıl hayaller kurmuştu gelecek günlere dair... Ama o günlerden sadece içi boş bir anı olarak kalmıştı, sevdalısı olduğu adama yazılı bir notla.

Her zamanki gibi akşamı zor etmiş ve evine yine büyük bir özlemle gelmişti. Salona girdiği anda, karısına gözleriyle aşkını, özlemini belli etmişti. Annesinin yanağına kondurduğu sıcacık bir öpücükten sonra, sevdasının yanına yönlenmişti. Alnına kondurduğu öpücük akşama kadar olan duygularının biraz da olsa dizginlenmesine yardımcı olmuştu.

"Nasılsın?"

"İyiyim." Halbuki içinde ne büyük bir fırtına kopuyordu. Ama daha ilk dakikadan onu da bunun içine çekmek istememişti. Önce rahatlasın, özlemini gidersin, biraz dinlensin istiyordu. Onunda bu mektupla karmakarışık hale geleceğini biliyordu. Hem bu anların sadece ikisinin arasında olmasını istiyordu. Diğerleri yeterince acı çekmişti. Şimdi tam her şey yoluna girdi dedikleri anda bir sınavla daha karşı karşıya olduklarını öğrenip, telaşlansınlar istemiyordu.

Güzel karısı *"iyiyim"* demişti ama onda bugün bir başkalık vardı. Şimdi onu zorlamanın sırası değildi. Zamanı gelince nasıl olsa, kendisi açılırdı. "Yoksa akşama kadar ayakta mıydın?"

"Yok daha neler... Daha yeni indim. Hem hiç Selma Annem beni ayakta bırakır mı?"

"Sana kalsa yatmazsın, o yüzden güvenirim anneme. Emanetlerime iyi bakar." derken, bir yandan da annesine göz kırpmaktan geri kalmamıştı.

"Meleklerim nasıllardı bugün?"

"Babalarını çok özlediler."

Bundan başka bir söze gerek bile kalmamıştı. Hemen yukarı çıkılmış ve bebeklere babalarının geldiği belli edilmişti. Küçük melekler gerçekten babalarının geldiğini anlamış gibi hemen gözlerini açmışlar, akşama kadar mahrum kaldıkları baba ilgisini doya doya hissetmek için sırasıyla babalarının kucaklarındaki yerlerini almışlardı. Tabi Tuğrahan'da bundan nasibini almış ve bu mutlu aile tablosundaki en nadide yere konmuştu.

Sonunda bebekler yatak odasındaki yerlerine yatırılmış ve herkes gece için odalarına çekilmişti.

"Sende bir tuhaflık var Loya. Nedir gözlerine böylesi bir hüznü mesken tutturan?"

En ufacık hareketinin bile nedenlerini tahmin eder olmuştu genç adam. Bu da evliliklerinin bundan sonrası için hiçbir sırrı olmayacağı anlamına geliyordu. Zaten ondan gizli bir şeyi de olsun istemiyordu. "Ben bugün bir şey buldum."

"Bir şey mi buldun? Ne buldun ki?"

Yatağa yanaşıp, kenardaki komodinin üzerine koyduğu albümü aldıktan sonra "İşte bunu." diyerek Kutay'ın yanına gelmiş, elindekini gözlerinin içine bakarak genç adamın avuçlarının arasına bırakmıştı.

"Tamam da bu bir albüm. Seni böyle düşündürecek bir şey değil ki."

"İçini açarsan anlarsın."

"İçini mi?" derken soran gözlerle bakıyordu.

Kocasını kırpılan gözleriyle cevaplamış ve aynı anda da Kutay albümü açmıştı. Yüzünün aldığı şekle an be an tanık olurken, onun yaşadığı şaşkınlık ve hüznü kalbinde hissetmişti.

"Ama bu?"

"Sanırım Leyla'nın sana yazdığı bir şey."

Elindekiler sanki ateşten bir kormuş gibi yakmaya başlamıştı. Tam her şey eskide kaldı, yeni bir hayata başlıyorum dediği anda gelmişti yine aynı duygu karmaşası. Vicdanıyla sanırım hiç barışamayacaktı. Mutluluk bu kadar yakınındayken, neden böylesine uzaklaşmak zorundaydı ki? Yavaş adımlarla yaklaştığı yatağın kenarına oturmuş, albümü yatağın üzerine bırakıp, elinde sadece mektupla kalmıştı. Açmakla açmamak arasında gidip geldiği anları yaşarken duymuştu sevdiğini.

"Ben seni yalnız bırakayım. Daha rahat okursun."

Onun kapıya yönelmesiyle hemen hareketlenmiş ve genç kadını kolundan tutmuştu. "Hayır Loya yanımda kal. Bana destek ol. Buna çok ihtiyacım var. Ne olursun kırma beni."

"Emin misin? Bu özel bir an."

"Eminim hayatım. Bu saatten sonra senden gizli hiçbir şeyim olamaz. Lütfen yanımda kal." derken, beklentiyle bakıyordu genç kadının suratına. Onun desteğine ne kadar ihtiyacı olduğunu bakan her göz anlardı.

Elinden tuttuğu adamı tekrar yatağa oturturken "Tamam... Kalacağım." diyerek kendi de yanındaki yerini almıştı.

Yıllar öncesinden gelen zarfa dikkatle bakarken "Sen neden açmadın?" diyebilmişti.

"O sana özeldi. Buna hakkım yoktu. Leyla ölmüş olsa bile ona bunu borçluydum."

"Korkuyorum Loya." derken genç kadının gözlerinin içine bakıyordu.

"Biliyorum. Ama bunu yapmalısın."

Açması gerektiğini biliyordu ama içinde okuyacaklarına hazır mıydı işte buydu bilmediği. Derin bir nefes alıp vermeden sonra açtığında, geçen onca yıldan sonra Leyla'nın dokunduğu bir şeye dokunmak değişik gelmişti. Ne çok yaşanmışlıkları vardı. Ne çok şey paylaşmışlardı. Zarfın içinden çıkan, bir kâğıttan çok Leyla'dan bir parça gibiydi. Yavaşça açtığı mektupta, o çok aşina olduğu yazı karşılamış, bu da gözlerinin buğulanmasına ve önünü görememesine neden olmuştu. Kendini çok kötü hissetmeye başladığında, okuyamayacağını da anlamıştı. Acıyla kapanan gözlerinden sonra elleri de yeteneklerini kaybetmiş gibi güçsüzleşmiş, aynı anda da mektubun ellerinden kaydığını hissetmişti. Bu ani düşüş gözlerinin açılmasına neden olunca, görmüştü Loya'nın elinde olduğunu.

Kendisi için bir ateş parçası olan mektubu düşmeden tutup, eline almıştı. "Senin için okumamı ister misin?" Bunu söylemek ne kadar zor olmuştu. Ama onun dağılmak üzere olduğunu bildiğinden, yardım etmesi gerektiğini anlamıştı.

Gözlerindeki şaşkınlıkla birlikte "Yapar mısın?" derken duyduklarına inanamıyordu.

"Senin için seve seve..."

Sonrasında gözleri ilk satıra ulaşmıştı. *"Hayatımın anlamı... Çocuklarımın babası... Kalbimin sahibi... Kocam... Her şeyim..."* daha ilk satırdan bu okumanın sandığından da zor olacağını hissetmiş, ama yapması gerektiğinin bilinciyle kendini zorlayarak kaldığı yerden devam etmeye başlamıştı.

"Sen bu mektubu okuyorsan, ben artık yanında değilim demektir. Hayat, iyi ya da kötü ne çok sürprize gebe... Doğuma iki ayımız var. Bir hafta sonra tam olarak yedi aylık olacağız. Bu mektubu Tuğrahan ve Beyhan'ın odasında yazıyorum. Biliyorsun bu odada vakit geçirmek benim için dünyadaki en güzel şeylerden biri. Aşkım, yazacaklarımı yüzüne söyleyemedim. Ya her seferinde bir şey engel oldu ya da senin bu korkuları dillendirmek istememendi neden. Her ne kadar bana hissettirmemeye çalışsan da, senin de benim kadar korktuğunu biliyorum. Seni çok iyi tanıyorum hayatım. Sanki konuşmazsak, bazı şeyleri engelleriz sanıyoruz ama bunun böyle olmadığını ikimiz de biliyoruz. İnsan alnına yazılanın dışına çıkamıyor. Kızım ve oğlumu o kadar çok merak ediyorum ki, bazı geceler uyku tutmuyor. Seni de uyandırmak istemiyorum. Yavaşça kalkıp, odalarına gidiyorum. Sanki oradayken, onlarla aramda özel bir bağ oluşuyor. Beşiklerinin içinde uyuduklarını hayal ediyorum. Onlarla konuşuyorum. Beni duyduklarını hissediyorum. Çünkü sözlerimi hareketleriyle tasdik ediyorlar. Kalbim her ne kadar büyük bir korkunun pençesinde olsa da, ne sana ne de onlara bunu hissettirmemeye çalışıyorum. Son günlerde beni uykularımdan uyandıran bir kâbus görmeye başladım.

'Çok yağmur yağıyor, öyle çok yağıyor ki, sanki gök delinmiş. O gök gürültülerinin sesini uyandığımda bile çok net hatırlıyorum. Sonra ağrılarım başlıyor. Ama daha doğumuma vakit olduğu için önemsemediğim ağrılar, gittikçe dayanılmaz boyuta ulaşıyor. Sonra karnımdaki hareketlilik artıyor. Seni arıyorum ama bulamıyorum. Kendimi çok yalnız hissediyorum. Öyle büyük bir umutsuzluğa kapılıyorum ki, kıpırdayamıyorum. O an seni görüyorum. Yanıma geliyorsun, ellerimi tutuyorsun. Güçlü olmamı söylüyorsun. Sonra seni yanımdan götürüyorlar. Ben yine tek başıma kalıyorum. Tanımadığım insanlar gelip, bana yardım ediyorlar. Sonunda oğlum doğuyor. Tuğrahan'ım öyle güzel ki, kelime bulamıyorum onu tarif etmeye. Bana benziyor. Halbuki sana benzemesini ne çok istiyordum. O an aklımdan geçen huylarının da sana benzemesi. Tekrar sancım başlıyor. Ama hiçbir şey normal değil. Bir terslik var. Kızımın da doğduğunu söylüyorlar ama sesini duyamıyorum. Halbuki biraz önce doğan oğlum ortalığı yıkmıştı sesinin kuvvetiyle. Ama kızımdan hiç ses gelmiyor. Doğumu yaptıran kadının yüzüne bakıyorum, ona sesimi duyurmaya çalışıyorum. En sonunda gözlerimiz buluşuyor. O an anlıyorum küçük kızımın gerçek bir meleğe dönüştüğünü.'

Okumaya başlarken çok zorlanacağını tahmin etmiş olsa da, bu kadarı yüreğine ağır gelmişti. Daha yeni doğum yapmış,

aynı sıkıntılı durumları yaşamıştı. Şimdi yıllar öncesinde başka bir kadının korkularını okumak tüm sinirlerinin boşalmasına neden olurken, gözlerinden süzülen yaşların, elindeki kâğıda damladığının farkına bile varmamıştı. Aynı yıllar önce Leyla'nın akıttığı gözyaşları gibi aynı yerlere düşmüştü gözünden akan duygu taneleri. Kutay'ın ne halde olduğuna bakmak istese de, bunu yapamıyordu. Onun halinin, kendinden daha kötü olduğunu hissettiğinden, bir kez bakarsa devam edemeyeceğini biliyordu. Bu yüzden kendini toparlayıp, devam etmeye başlamıştı.

'Küçük meleğimi, Beyhan'ımı kucağıma veriyorlar. Yüzü o kadar güzel ki, hayran kalıyorum. Kutay inanabiliyor musun aynı sen. Bir kez baksın bana istiyorum. Ama meleğimin gözleri sonsuza kadar kapalı... Öpüyorum, kokusunu içime çekiyorum. Ağlayamıyorum bile. Sanki daha olacaklar bitmemiş gibi hissediyorum. Bu sefer oğlumu getiriyorlar. Onu da öpüyorum. Bebek kokusunu içime çekiyorum. Oğluma bakarken, kalbime büyük bir özlem çöküyor. Sanki onu son kez görüyormuşum gibi hissediyorum. Onu benden almaya çalışanlara, vermek istemiyorum ama çok güçsüzüm. Son kez öpüp, koklayarak veriyorum Tuğrahan'ımı. Oğlumu odadan götürüyorlar. Arkasından bakarken, tek aklımda olan hiç değilse onun iyi olması. Sonra çok güçsüzleştiğimi hissediyorum. Kızımı kollarımın arasına bırakıyorlar. Onu bu yolculukta yalnız bırakmak istemiyorum. O daha çok küçük. Oğlumun ona bakıp koruyacak çok güçlü bir babası var. Ama kızım çok kırılgan. Dayanamıyorum Kutay. Onun öylesine gitmesine dayanamıyorum. Daha da güçsüzleşiyorum. Sanki son nefeslerim bitmek üzere. Sonra derin bir karanlıkta kayboluyorum.'

Gördüklerimden sonra kan ter içinde kalıyorum. Senin güven verici kollarına daha da sokuluyor, her şeyin bir rüya olduğunu anladığımda rahatlıyorum. Ama bu geçici bir rahatlık gibi geliyor. İşte yine böyle bir kâbusun uyandırmasıyla bebeklerimin odasında, huzur bulduğum yerdeyim. Sana geçen gün bir şeyler anlatmaya çalıştım. Ama bunda başarılı olamadım. Hem senin korkularını daha da artırmakta istemedim. Yaşanacak neyse, zamanı gelince er geç olacaktı. Bu yüzdende bu mektubu yazmaya karar verdim.

Aşkım, benim için ne demek olduğunu sana hep hissettirmeye çalıştım. Bunda da çoğu zaman başarılı olduğumu düşünüyorum. Ben seni çok sevdim. Seninle çok mutlu oldum. Bana evlenme teklif ettiğin gün hayatımın en güzel günüydü. Sonrası da bir rüya gibiydi. Bunları söylüyorum diye bana sakın yine Polyanna deme. Bunlar tamamen gerçek hislerim.

Haklısın her olumsuzluktan iyi çıkarma yönünde bir potansiyele sahip olduğum gibi bir gerçek var ama yaşadığım hiçbir şey böyle değil. Ben gerçekten çok mutlu oldum. Seninle geçen her anımda iliklerime kadar bunu hissettim. Aşkım, ben seni iki kişilik sevdim. Hep bildim beni, benim seni sevdiğim gibi sevmediğini. Çünkü bana hiçbir zaman yalancı bir bahar yaşatmadın. Bu yüzdende ne beklemem gerektiğini bilerek yaptım bu evliliği. Sen de tüm vericiliğinle, en güzel günleri yaşamamı sağladın. Ben seni tüm kalbimle severken, sen de beni mantığınla sevdin. Bu beni anlamayanlar için çok gurursuz bir durum gibi görünebilir ama onlar senin nasıl bir kalbe sahip olduğunu bilmeyenlerdir. Sen eşsiz birisin aşkım. Bunu hiçbir şey değiştiremez. Bana evliliğimiz boyunca bir kötü gün yaşatmadın. Seninle işlerinin ne kadar önemli olduğunu bilerek evlendim. Babandan sonra yaşadığın her zorlukta yanındaydım çünkü. Senin mükemmeliyetçi yapın, hiçbir şeyde sıradan olmayı seçmezdi. Bu yüzden de devraldığın işi en iyi yere getirmeden rahat etmeyecektin. Bana bu zamanlarda sana kuvvetli bir dayanak olmak düşüyordu. Umarım bunu layıkıyla yapmışımdır. Ben senden çok memnun kaldım aşkım. Umarım sen de bana aynı şeyleri hissetmişsindir.

Şimdi diyorsundur, yine eline aldın kalemi savuruyorsun diye. Haklısın taştı içimdekiler. Bu yüzden dökülmek için beyaz bir zemin arıyordu. Bugün ona bu şansı sağladım. Belki başka zaman buna vaktim olmayacak. Bu yüzdende bazı şeyleri bilmeni istedim. Sana öncede söyledim, ben seni, kendinden bile iyi tanıyorum diye. Aşkım, eğer gördüğüm rüyayı doğru yorumlamışsam, ben ve kızım hayatınızda olmayacağız. Bunu nasıl biliyorsun diye sorma, anlatılmaz bir his işte. Ben seninle hayatımın en güzel yıllarını geçirdim. Gözümü açtığımda gördüğüm tek erkektin. Seninle öylesine özel yıllara sahip oldum ki, dünyaya yine gelsem çekeceğim acılara bakmaz tekrar aynı hayatı isterdim. Ama seni de çok iyi tanıyorum. Bu vakitsiz ayrılığın sana ne kadar zor geleceğini çok iyi biliyorum. Vakit saat dolunca, her şey nihayetlenir. Bunu sakın aklından çıkarma. Demek ki, bizim için zaman bu kadarmış. Gönül daha çok olsun isterdi ama yazılanın önüne geçmek olmaz. Bu yüzden kendini sakın suçlama. Çünkü ben seni hiçbir zaman suçlamadım. Çocuk için doktor doktor gezdiğimiz o anlarda bile beni düşündüğünü bildim. Sırf benim üzülmemem için bu isteğini bile sineye çekecek kadar büyük bir kalbin var senin. Sakın aşkım hiçbir şey için kendini cezalandırma. Sen beni hiçbir konuda yalnız bırakmadın. Ben her anımı seninle yaşadım, bunu sakın unutma. Eğer doğum beklediğimiz gibi gerçekleşmez ve sonunda kötü bir şey olursa, ne olursun hayata ve

oğlumuza tutun. Hayat çok kısa aşkım. Bunları yazmak biraz tuhaf ama seninle benim aramda ne normaldi ki? Biz değişiklikler içinde bir birliktelik yaşadık ve bunda da kendi çaplarımızda mutlu olduk. Aşkım umarım seni yalnız bıraktım diye bana kızmazsın. Senin için her şeyin en güzelini diliyorum. Umarım seni en az benim kadar seven biri karşına çıkar ve hayatını yalnız yaşaman gerekmez. Seninde gerçek aşkı bulman en çok istediğim şey. Ben seninle bunu doyasıya yaşadım. Umarım sen de aynı duyguları yaşar ve mutlu olursun.

Gönlüm bu mektubun hiç eline geçmemesini ve hayatımıza kaldığımız yerden devam etmemizi istiyor ama olacaklardan kaçılmıyor. Bu yüzden oluşabilecek herhangi kötü bir durum seni hayattan koparmasın. Aksine daha da bağlayıp, kalanlar için kuvvetli durmanı sağlasın. Çünkü sen Kutay Aslan'sın. Benim kahramanım ve biricik aşkım."

Mektup bittiği anda ne düşüneceğini de şaşırmıştı. Leyla'nın yedi aylık doğum yaptığını duyduğundan, bu mektubu ölümünden bir hafta önce yazdığını anlamıştı. Mektubun bazı yerlerinde geçenlerde bu olasılığı kuvvetlendiriyordu. Demek ki, insanların ölmeden önce bazı şeyleri hissetmeye başladıkları gerçekti. Bunun en büyük kanıtını şu an ellerinde tutuyordu. Genç kadın içinden küçücük bir ihtimale tutunmuş olsa da, o mektubu yazdığında başına gelecekleri hissetmeye başlamıştı. Bunun içinde, canından çok sevdiği adamın hayata tutunması için bu mektubu bırakmak istemişti. Böylesine bir sevgi için ne denebilirdi ki? Leyla'ya başından beri büyük bir saygı duyuyordu ve bugün bu saygının boyutu daha da artmıştı. Gerçek sevginin somut bir kanıtıydı Leyla. Canından çok sevdiği adamın mutluluğunu bile her şeyden üstün tutmuş, ölmeden önce bile onun mutluluğu için çalışmıştı.

Yanından gelen sesler gözlerini mektup kâğıdından çekmesini sağlamıştı. Kutay kendiyle bir hesaplaşma içindeydi. Duyduklarını özümsemeye çalışırken, yıllar öncesinden gelen duyguların ağırlığını da içinde hissediyordu. Bu öylesine net bir şekilde belli oluyordu ki...

"Hep beni düşündün değil mi? Ölürken bile... Neden biraz da olsa kendini düşünmedin? Neden o anlarda bile her şeyi tek başına göğüslemeyi seçtin? Ah Leyla ah..." derken gözlerinden akan yaşların farkında bile değildi.

Kafasını ellerinin arasına almış, yere bakıyordu. Geçmişten seslenip, hiçbir şey için kendini suçlama diyordu. Kader diyordu. Hayata tutun, geleceğe bak diyordu. Sev, sevil diyordu. Halbuki yıllarca

tam tersini yapmıştı. Bu mektup eline o günlerde geçseydi her şey daha değişik olur muydu? Yoksa yine bildiğini mi okurdu? Her şey karışmıştı. Tek gerçek vardı o da Leyla'nın yüce gönüllülüğüydü. Eskiler boşuna dememişti akan su, yolunu bulur diye. Yıllar geçmiş ve her şey rayına oturmuştu. Aynı Leyla'nın da temenni ettiği gibi bir hayata sahip olmuştu. O günlerden bile hayatına ışık olmaya çalışmış, bunda da başarılı olmuştu. Hem güzel anılarıyla, hem muhteşem kalbiyle hem de Tuğrahan gibi müthiş bir evlat bırakarak hayatta kalıcı olmuştu.

"Seni çok iyi tanıyormuş." Bu sözleri söylerken, bir gün kendisi de onu böylesine tanıyabilecek miydi diye düşünmeden edememişti.

Sözlerine devam ederken, hala bakışlarını aynı yerden çevirmemiş, dalgın dalgın konuşmaya devam ediyordu. "Birbirimizi çok uzun yıllardır tanıyorduk. Hani derler ya birbirimizle açmıştık gözümüzü. İşim gereği etrafımda birçok kadın olmasına rağmen, özel olan şeyleri özel olan insanlarla yaşamayı seçtim. Zaten bunca yıl hayatıma giren iki kadın oldu. İkisi de bana farklı duyguları tattırdı. Leyla'yı kendime göre çok sevdim. Leyla benim mantık tarafımdı. Onunlayken hiçbir şeyin önünü ardını düşünmedim. Bildim ki, hep benim için her şeyi yoluna koyacak biri var. Evliliğimiz boyunca bir gün bile beni yanıltmadı ve her şeyi benim için kolaylaştırdı. Şimdi böyle söyleyince çok bencilce gelebiliyor ama aramızdaki özel sevgi bunu hiçbir zaman bu yöne kaydırmadı. Karşılıklı anlayış, güven ve sevgiyi içeren bir beraberlikti bizimkisi. O öldüğü zaman dağıldım. Öyle çok şeyle karşı karşıya kaldım ki, korktum. Ona yaşattığım yalnızlıklar o an karşımda ete kemiğe büründü. Bu da yıllarca büyük bir boşlukta kaybolmama neden oldu." Kısa bir sessizlikten sonra devam edebilmişti.

"Seni tanıyana kadar ben o boşluğu yaşadım. Hem de en acımasız biçimde. Kimsenin bana yapamayacağı kötülüğü ben kendime yaptım. Çevremdekilere yaşattım. Sonra sen girdin hayatıma. Benim güzde kalan yüreğime dört mevsimi getirdin. Seni yavaş yavaş kabul ederken, aynı yaprakları yeni açılan ağaçlar gibi ilkbaharı yaşadı gönlüm. Sonrasında sana olan aşkımın büyüklüğüyle çöl sıcaklarında bir yaz yaşattın. Bununla da yetinmedin beni senden ayrı koyarak kutup soğuklarıyla sınadın. Seni bulduktan sonra tam her şey yerli yerine oturacak derken, tekrar güze döndüm. Seni kaybedeceğimi düşündüğüm her an açılan tüm yapraklarım tek tek solmaya başladı. Şimdi

gönlümde esen bu ılık meltemi ben öyle çok bekledim ki... Ben hayatıma giren iki kadını da sevdim Loya. Ama bu kendimceydi."

Sözlerine devam etmeden derin bir nefes alıp vermişti. Ciğerlerine hava gitmiyormuş gibi bir sıkıntı içindeydi. Bir yandan kalbi patlayacak gibi hissederken bir yandan da yıllar öncesinden gelen mektubun rahatlığını yaşıyordu. Aynı anda böylesine zıt duygular hissedilebilir miydi? Buna yanıtı evetti. Çünkü şimdi hem gülmek hem ağlamak, hem yas tutmak hem de yıllarca tuttuğu yasa bir son vermek istiyordu.

"Bu kadar yıldan sonra bile, beni rahatlatmayı başardı. Yeni başlayacağım hayata kafamda hiçbir konuda sıkıntı olmadan girmemi sağladı. Bu da ancak onun gibi birinin elinden gelirdi."

"Çok şanslı bir adammışsın Kutay Aslan. Böylesine sevilmek kimseye nasip olmaz." Bunları söylemiş olsa da, bir yanı kendi sevgisinin de çok büyük olduğunu haykırmak istiyordu. Ölmüş bir kadını mı kıskanmaya başlamıştı? Yıllar önce kocasının mutluluğu için böylesine fedakârca bir mektup bırakan kadın kıskanmaktan çok tebrik etmesi gerekirken, o an hissettiği duygudan utanmıştı.

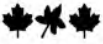
"Haklısın aşkım ben çok şanslı bir adamım." derken büyük bir aşkla sevdiğinin gözlerine bakmaya başlamıştı. "Leyla'nın da istediği gibi âşık oldum. Onun temenni ettiği tüm duyguları seninle yaşadım ve yaşıyorum. İnsanın eski karısının böylesine istekleri olması çok tuhaf ama Leyla'da işte böyle biriydi. Ben yıllarca onun yasını boşuna tutmadım Loyam. Çünkü o bunu hak ediyordu."

Loya'nın gözlerinin içine bakarak konuşmasını sürdürürken, ellerini avuçlarının içine almış ona daha yakın olmak ister gibi aralarındaki mesafeyi kapatmıştı. "Bundan sonra aramızda hiçbir şey, hiçbir kimse olmadan benimle olmaya, hayatının kalanı boyunca benim gibi bir adama katlanmaya, seninle dolu olan bu kalbimi kabul etmeye, günlerimi gecelerimi seni mutlu etmeye harcamama var mısın bir tanem? Benim gerçekten karım, aşkım, can yoldaşım, ömrümün sahibi olur musun?"

Duyduklarının güzelliği gözyaşlarının önünü açmıştı. Birbiri ardı akan damlalar eşliğinde vermişti cevabını "Bunun yanıtını sana verdiğimi sanıyordum."

Akan gözyaşlarını parmaklarıyla kurulamaya çalışırken "Sanırım bunu tekrar duymaya ihtiyacım var."

"Evet Kutay Aslan, senin karın, aşkın, can yoldaşın ve ömrünün sahibi olmaya varım. Hem de bir ömür boyu."

Günler geçiyor. Birbiri ardı gelen misafirler, zamanın nasıl geçtiğini bile anlamalarını engelliyordu. Kimler gelmemişti ki... Ceylan Ferit, Burak Simer, Hazal, Loya'nın akrabaları, Kutay'ın akrabaları, her ikisinin de arkadaş çevresi derken ağırladıkları konukların sayısını bile unutmuşlardı. Ama bundan hiçte şikâyetçi değillerdi. Bu kadar büyük bir aileye sahip olmanın güzelliğini doyasıya yaşıyorlardı.

Hayat düşündüklerinden de mutlu ilerliyor, zorluklardan sonra birbirini bulan âşık çiftse, bunun her anına sonsuz bir şükürle karşılık veriyordu. Her bir anlarının kıymetini bilip, ona göre yaşıyorlardı.

Küçük bebeklerse, tam bir aylık olmanın verdiği güzellikleriyle herkesin gönlünü çalmayı bilmişti. İki küçük melek bakanı tekrar baktıracak kadar büyüleyiciydiler. Loya'nın en güzel pastaları, babalarının mucizeleri, ağabeylerinin bir taneleri, babaannelerinin değerlileri, anneannelerinin nurlarıydılar.

Kutay için en zor şey onları bırakıp, işe gitmek zorunda olmasıydı. Akşamı nasıl ettiğini bile bilmiyordu. Aynı zamanda gün sayan insanlar gibi hissediyordu kendini. Her geçen an Loya'dan uzak kalması zorlaşıyor ama elinden de bir şey gelmiyordu. Sayılı zamanı beklemesi gerekirken, güzel karısı bu sürede kendisine hiç yardımcı olmuyordu. Daha geçen gün yaşadıkları anlar aklına geldiğinde kalbi tekliyordu.

Gece bebekleriyle uğraşırken o kadar yorulmuştu ki, sabaha sızıp kalmıştı. Kasları hareket etme konusunda çok isteksizdi. Neyse ki, günlerden pazardı. Yoksa işe gitmek her zamankinden daha zor olurdu. Tatilin bilinciyle daha da sokulmuştu sıcacık yatağına. Sonrasında yüzünde hissettiği sıcaklığa bir anlam verememişti. Bunun nereden geldiğini son dokunuştan sonra anlamıştı. Güzel karısıydı bu müthiş sıcaklığın kaynağı. Parmakları yüzünde dolaşıyordu. Sonra parmakların dolaştığı yerleri dudakları almıştı. Dayanmanın sınırlarında geziyordu. Ama ilk defa kendisine korkusuzca dokunduğu aklına geldiğinde, ona biraz daha zaman vermesi gerektiğini de biliyordu. Yine de böyle dokunmaya devam ederse, bunda pekte başarılı olabileceği söylenemezdi. Yüzünde gezinen parmaklar sonunda dudaklarına

gelmişti. Sonrasında bu sımsıcacık dokunuşun yerini tüy gibi hafif bir öpüş takip etmişti. Sonunda hafifçe gözlerini araladığında Loya'yla göz göze gelmişti. Güzel karısı biran ürkmüş olsa da, kendini geri çekmeden gözlerine bakmaya devam etmişti. Sanki nasıl davranması gerektiğini bilmiyor gibiydi. Yönlendirmeye ihtiyacı olduğunu hissettiği anda ellerini tutup, dudaklarına götürmüş, büyük bir hasretle öpmüştü. İkisi de birbirlerinin yüzüne bakarlarken, aralarındaki tutku elle tutulur bir hale gelmişti.

Pazar günü böyle uyandırılmak, tarifsiz bir şeydi. Dağılmış saçlarını nazikçe kulaklarının ardına iteleyip, elini yumuşacık yanağında gezdirmeye başlamıştı. Nazikçe olan dokunmalar, daha da alevlenmiş, öptüğü dudaklardan yavaşça, boyna doğru kaymıştı. O anlarda Elleri de sevdiğinin üzerindeki özgürlüklerinin tadını çıkarıyordu. Tam kontrollerini kaybetmek üzerelerken küçük paşanın sesini duymuşlardı. O anda da bulundukları durumu ancak kavrayabilmişlerdi. Loya hemen toparlanıp, kendini oğlunun yanına atmıştı.

"Ne oldu yakışıklı kocam? Yüzünüz pek bir aydınlık. Bunu neye borçluyuz?

Yüzündeki gülümsemeyi daha da derinleştirerek bakmıştı karşısındaki güzelliğe. Küçük oğlunun klasikleşmiş gaz nöbetlerinden birini daha, güzel sesiyle atlattırmaya çalışıyordu. Onu dinleyen bülbüllerin bile ötmekten utanacağına emindi. Çünkü hayatında duyduğu en güzel sese sahipti. Onun kendi kendine uydurduğu ninniler, bilindik şarkıları uyarlamalarını dinlemek en büyük keyiflerindendi.

"Sence neye borçluyuz, bir tanem?"

"Sen olunca bunu kestirmek biraz zor. Yine aklına ne muziplikler gelmiştir."

"Demek sadece benim aklıma geliyor o muziplikler. Ama ben geçen sabahı hiçte öyle hatırlamıyorum."

"Hangi sabah?" O an anlamıştı hangi günden bahsettiğini ama anlamazlıktan gelmek daha işine geliyordu. Zaten yanaklarının onu çoktan ele verdiğine de emindi. Neyse ki, kucağında oğlu vardı da görünmemelerini sağlamak için ona yardımcı oluyordu.

Karısının bunu çok iyi hatırladığını biliyordu. Demek güzel gözlüsü oyun istiyordu. Öyleyse alacaktı. Hem de en iddialısından.

"Demek unuttunuz hanımefendi. Size büyük bir zevkle hatırlatabilirim." derken çoktan oğlunu beşiğine yatıran kadının ardından yaklaşmış, bunu da büyük bir dikkat ve sessizlikle yapmaktan geri

durmamıştı. Genç kadın doğrulduğu anda sırtı sert bir şeye çarpmıştı. O anda anlamıştı bunun Kutay olduğunu. Genç adam sarıldığı kadının kulağına fısıldamaya başlamıştı.

"Bebeklerimin gece mesaisinden dolayı çok yorgundum. Günlerden pazar olması rahatça uykuma devam etmemi sağlamıştı. Ta ki rüyamda gördüğüm hurinin dokunuşlarını hissedinceye kadar." Kollarındaki kadının irkildiğini hissetmişti. Bu da doğru yolda olduğunun en büyük kanıtıydı. "Hurim ellerini yüzümde gezdiriyordu. Bunun verdiği zevki anlatamam." Sözlerinin arasında da Loya'nın ensesine yakıcı öpücükler bırakmaktan geri kalmıyordu. "Bundan daha fazlasını hissedemem derken, hurimin ateş parçası dudaklarını hissettim. Bu hurice yanılıyorsun demekti. Sonra o bal dudaklarını-"

"Ku...tay tamam hatırladım."

"Ama aşkım ben hafızamı kontrol etmek için üstünden geçmeyi uygun görüyorum. Sende yanlışım olan yerleri düzeltirsin. Evet nerede kalmıştım."

"Ku...tay"

"Efendim aşkım?"

"Utanıyorum yapma."

"Ama sen utanınca çok güzel oluyorsun. Bende buna bayılıyorum." derken çoktan sevdiğini kendine doğru çevirmişti. Al al olmuş yanaklarına birer küçük öpücük bıraktıktan sonra, dudaklarından da bir tane almak için eğilmişti. Kollarındaki kadında halinden son derece memnun olunca, ne hakkında konuştuklarını bile unutmuşlardı. Sonunda nefessizlikten muzdarip olan ciğerlerinin sinyaliyle birbirlerinden ayrılabilmişlerdi.

"Biz hangi ara bu duruma geldik?" derken, sevdiğinin gözlerine bakmaktaydı genç kadın.

"Bana ismimi sor onu bile şuan hatırlayamam. Durum buyken ne konuştuğumuzu nasıl hatırlayayım. Aklımı başımdan alıyorsun güzel gözlüm."

"Kim kiminkini acaba?"

"Dur... Dur... Sen biraz önce ne ninnisi söylüyordun?"

"Her zamankini"

"Yok yok bu başkaydı. İçinde gelin melin vardı."

"Sanırım şuydu." derken güzel sesiyle mırıldanmaya başlamıştı bile.

"'Dandini dandini danalı, kaplarımız kalaylı, kızım konak gelini, oğlum olsa saraylı'

Bu mu?"

"Buydu... Buydu... Sen benim mini minnacık kızımı hemen mi gelin ettin? Bak bu ninniyi bir daha söyleme. Bozuşuruz."

Kocasının şimdiden kızının gelecekti eşini kıskandığına şaşkınlıkla tanık olmuştu. "Hayatım bu sadece bir ninni."

"Olsun. Benim kızım daha küçük. Aklına getirme öyle şeyler."

"Kutay, inanamıyorum sana." derken, gülmeye başlamıştı. Dakikalar önce alev kadar sıcak anlar yaşamışken, bir dakika sonrasında küçücük kızlarının gelecekteki eşine olan kıskançlığını gür yüzüne çıkışıyla karşılaşmışlardı. "İşte Kutay Aslan farkı."

"Niye ne olmuş ki bana?"

"Ne olabilir ki hayatım... Eee bu ninni yasaklılar listesine girdiğine göre, repertuarıma yeni bir şeyler eklersiniz artık. Hatta söyleyeceğim şeylerin bir ön provasını yanında yapsam en iyisi. Maazallah kızın ya da oğlunun aklına bir şeyler getirecek şarkılar seçerim Neme lazım." derken, bilmiş bilmiş gülmeye başlamıştı.

"Sen geç dalganı bakalım. Ama senin sesinden dinleyeceğim her şey kulaklarıma ziyafet olur."

"Aslında bundan sonra ben söylemeyeyim de, sen söyle bu nasıl fikir?"

"Loya şansını zorlamasan iyi edersin. Sonunda kulaklarını tıkamak zorunda kalabilirsin."

"Ne yani söyleyecek misin?" Gözleri şaşkınlıkla açılmıştı.

"Neden olmasın?"

"Kutay Aslan şarkı söyleyecek? Bunu rüyamda görsem inanmam."

"Öyleyse şaşırmaya hazırlanın Loya Hanım."

Sonrası tam bir rüyaydı. Konuşurken bile insanı etkileyen bir sesi vardı. Buna hafif ahenk katıldığında ortaya öyle büyülü bir şey çıkmıştı ki, sözler anlatmaya yetmezdi. Bu sadece ikisine özel bir an olarak hayatlarının en güzel günleri arasına yazılacaktı.

Genç adam tam karşısında gözlerinin içine bakarak söylemeye başlamıştı. Sanki söylemiyor, her bir kelimeyi yaşıyor, her bir kelimede yanına biraz daha yaklaşıyordu.

"Sevgilim; Saçlarını tarayıp, gerdanını okşayıp, ninniler söyle-

yip," derken şarkının klipini çeker gibi, saçlarını elleriyle okşamaya başlamıştı. "Dizlerimde uyutsam seni"

"Sevgilim; Kadere aldanmayıp, kâğıt olup, kalem olup, mutlulukla bir son bulup, en sonuma yazsam seni"

Sonraki dizeler daha da bir içten geliyordu. Sanki şarkı değil de, bir aşk yeminiydi söylenilenler.

"Hiçbir şeye değişmem aşkla bakan gözlerini, en son anımda bile söylemeliyim sevdiğimi, hiçbir şeye değişmem benle geçen günlerimi, en son anımda bile tutmalıyım ellerini, Sevgilim..."

Son kelimeye yaptığı vurguyla bitirmişti söylediği şarkıyı. Kendine şaşkınlık ve hayranlıkla bakan kadını kollarına almış ve kokusunu içine çekmek için sarmalamıştı. "Seni seviyorum, sevgilim... Loyam..."

Kendisi de bir şeyler söylemek istiyor ama sözler ağzından çıkmak için o gücü bulamıyordu. Göğsüne yaslandığı adama daha da sarılırken, duygularını bu yolla belli etmeye çalışıyordu. Kocasının sarılışının derinleşmesinden, bu sözsüz adanmışlığı hissettiği anlaşılıyordu.

Sonra nazikçe yatağa götürdüğü genç kadını oturduğu yatakta yanına çekip, göğsünün üzerine yatmasını sağlamıştı. İkisi de bu büyülü anın bitmesini istemiyordu. Aralarındaki iletişimsizlikten nasıl olmuşta, böylesine bir sevda doğabilmişti hayatlarının en güzel bilinmesi olarak kalacaktı.

İkisi de tek kelime etmeden anı yaşıyordu. Başını koyduğu yerde Kutay'ın sakin kalp atışlarını dinlerken, sevdiği adamın elleri saçlarının arasından nazikçe akıp gidiyordu. Aylar önce böylesine bir aşka sahip olacağını söyleseler 'hayal' der geçer sonrasında da içindeki kalp sıkışıklığını gidermek için ne çok zamana ihtiyaç duyardı.

"Her şey rüya gibi."

"Senin de dediğin gibi Loyam 'Biz gerçeğiz' bunu unutma."

Göğsünde yattığı adamın kalbinin tam üzerine küçük bir öpücük bırakıp "Biliyorum" diyerek, günler önceki konuşmalarına kaldığı yerden devam etmeye başlamıştı.

"Gözlerimi açıp seni o halde görünce dünyam durdu. O günde unutamadığım diğer şey ise, Tuğrahan'dı. Seni öyle görünce oğlum boncuk gibi gözyaşlarını akıtmaya başladı. Sana bir şey olacak diye ödü kopmuştu bir tanecik kuzumun. Doktor durumunun kritik olduğunu söylediğinde, yerin ayaklarımın altından kaydığını hissettim. Beni o

anlarda ayakta tutan tek şey içimde yeni yeni canlanmaya başlayan bebeklerimdi. Hastane de yanında kaldığımda, bana gidebilirsin dediğin an seni boğabilirdim." Bezgin bir gülüşle konuşmaya devam etmişti.

"Eve geldiğimizde ateşlendin. Gece bunun etkisiyle sayıklamanla Leyla'dan özür dilemen kararsızlığımın sonu oldu. Sonunda büyük bir risk alarak Tuğrahan'a gideceğimi söylemeye karar verdim. Çünkü o her şeye değerdi. O gün de onunla uyumamı istemişti. Sanki bana bir şey demek istiyordu. Sonra beni bulutların üzerine çıkaran kelimeyi söyledi. Anne... Canım oğlumun bana 'anne' dediği gün ona çok üzücü bir şeyi haber vermek zorunda kaldım. Hamile olduğumu ilk ona söyledim. Öyle çok sevindi ki... Bana 'Gitme' derken içimi yaktı ama dönemezdim kararımdan. O büyük kalbi anladı beni ve gizli sırdaşım oldu."

Onun yaşadıklarını tüm açıklığıyla dinlerken, canı öyle çok yanmıştı ki. Ona neler yaşatmıştı böyle. Kaç kez söze karışmak istemiş ama bunu yapmaması gerektiğinin bilinciyle durmuştu. Bazı şeyler nasılda yanlış anlaşılmıştı. Paylaşmadıkları her şey büyük bir çığ olmuş ve altında kalmışlardı.

"O gün anneme 'sen git ben kalayım' dediğinde dünyalar benim oldu. Sonrasındaysa yanımda sırf anneme verdiğin söz nedeniyle kalıyor olman canımı yaktı. Halbuki tek isteğim senin kendi isteğinle yanımda kalman, saçlarımın arasında ellerini gezdirmen, o ellere içimdeki tüm sevgiyle öpücükler kondurmaktı. O gün söylediğin söz hala aklımda "Kutay Aslan'ı hiçbir şey yıkamaz." Ben yenilmiş, yıkılmıştım Loya ama sen bunu bilmiyordun. Ben küçük bir oyun diye başladığım yalancı evliliğe yenilmiştim." derken yüzünde hislerini anlatan bir tebessüm belirmişti.

"Sana yaptıklarımdan sonra bana inanmanı sağlamak kolay olmayacaktı. Ama gerekirse diz çökmeye bile razıydım. O gün önemli bir iş için gitmem gerekti. Hemen dönecektim. Ama düşündüğüm gibi olmadı ve birkaç saat rötarlı dönmek zorunda kaldım. İçim içime sığmıyor, seni göreceğim anın heyecanıyla kavruluyordum ama karşılaştığım boşluktu. Seni her yerde aradım ama bulamadım. Sonra mektubu buldum. Okuduklarımdan sonra tek olmak istediğim yer o evdi. Sonra dikkatimi yataktaki leke çekti. İşte o an anladım senin ilk erkeğin olduğumu. Böyle bir şeyi anlayamayacak kadar mı kendimi kaybederek sana sahip olmuştum? Beni sevmenin bir işaretini ararken, böylesine büyük bir işareti bile göremeyecek ka-

dar kör mü olmuştum? Hem senin gibi bir meleğe bunları yapmış, hem de karşına geçip sana o ağır lafları söylemiştim." Sözlerinden sonra kollarındaki kadının biran irkildiğini anlamış, ona daha sıkı sarılarak sevgisini hissettirmeye çalışmıştı.

"O gün annem peşimden gelmiş ve mektubu da orada okumuş, her şeyi öğrenmişti. Sonrasında seni o gece ağlarken odadan çıkarken gördüğünden bahsedince her şey yerine oturmaya başladı. Ben o gün Leyla'dan özür diliyordum çünkü kalbim bir başkasına aitti. Başka bir kadını seviyordum. Ben o gece Leyla'yla vedalaşıyor ve ömrümün kalanını geçirmek istediğim kadını tanıştırıyordum. Leyla'ya seni sevdiğimi söylüyordum Loyam." deyip kollarındaki kadına daha da sarılmıştı.

"Herkesten beni aradığını duyuyordum. Ama neden beni aradığını bir türlü kestiremiyordum. O anlarda hamileliğin zorlayıcı durumlarıyla da baş etmeye çalışıyordum. Mide bulantısı ve yalnızlık hissi çok kötüydü. Kontrollerde hamile çiftleri görünce öyle kötü oluyordum ki... Bazen de güzel rüyalar görüp, hiç uyanmamak istiyordum. Rüyalarımda sen yanımda oluyor beni şımartıyordun. Biliyor musun ayaklarıma masaj yaptığını bile düşündüm." deyip gülümsemişti.

"Sonra sana anlattığım olay oldu ve o kâbus günü yaşadım. O gün çok kötüydü Kutay. Şimdi bile o anları düşünmek içimi ürpertiyor. Biraz toparlamak için sahilin yolunu tuttuk. Biliyor musun orada da senin hayalin bırakmadı peşimi. Seni gördüğümü sandım ama sen olamazdın. O hayaldi. Hem de hiç ulaşamayacağım bir hayal."

Duydukları onu da sahilde geçirdiği güne götürmüştü. O da gördüğünü sanmıştı. Yoksa sanmamış mıydı? Gördüğü gerçekten Loya olabilir miydi? Dikiz aynasından gördüğü hamile kadını şimdi daha net hatırlıyordu. Hazal'ı da görmüştü. Evet o gün yanından geçen Loya'dan başkası değildi. Kendine o kadar yakınken, ulaşamamış, ellerinden kaymasına izin vermişti.

"Hayatım bu sahil olayı seni bulmama yakın bir tarihte olmuş olabilir mi?"

Kutay'ın sözleriyle kafasını kaldırmış ve genç adamın gözlerine bakmaya başlamıştı. "Yaklaşık olarak o günlere denk geliyor. Neden ki?"

"Gördüğün hayal değildi. Gerçekten bendim." derken pişmanlığın verdiği bir gülümsemeyle bakıyordu. "Senden sonra her şey

üstüme geliyor gibiydi. O günde temiz hava iyi gelir diye düşünüp, kendimi sahile atmıştım. Ama oraya gittiğim de seni bulmadan bana hiçbir şeyin iyi gelmeyeceğini de anlamıştım. Arabaya geçtiğimde dikiz aynasından seni gördüğümü sandım. Ama gördüğüm hamile bir kadındı. Sen olamazdın. Yine bir hayalin içinde olduğumu sandım. Halbuki sen bana bir nefes kadar yakınmışsın."

Duydukları şaşırmasına neden olmuştu. Kıl payı kaçırmak diye buna derlerdi. Demek ki karşılaşmak için beklemeleri gereken süre o zaman dolmamıştı. "Acaba seni o gün, görmüş olsaydım ne olurdu?"

"Sanırım çantanı kafama geçirirdin."

"Hayır öyle bir şey yapmazdım. Çünkü heyecandan bayılmış olabileceğim için, buna fırsat bulamamış olurdum." derken gülümsemesini de engelleyemiyordu.

"Her şey kısmetle alakalı. Demek ki, o gün bize karşılaşmak yazılmamış. Zaten sonrasında da televizyonda o görüntüleri gördüm ve ikimiz için kesinlikle bir gelecek olmayacağına inandım. Artık benim için sadece bebeklerim ve Tuğrahan vardı. Sonrasında da beni buldun ve olanları biliyorsun." derken yüzünde acı bir tebessüm vardı.

Şimdi kollarında olsa da, aylarca onu arayarak geçirdiği zamanlar hafızasında tazeliğini koruyordu genç adamın. "Seni her yerde aradım. Ne yapacağımı bilemez haldeydim. Yaşayan bir ruhtan başka bir şey değildim. Sıkıntılar içinde kıvrandığım bir gün annem Tuğrahan'ın hastaneye kaldırıldığını söyledi. Oraya nasıl gittiğimi bile hatırlamıyorum. Ona bir şey olursa yaşayamazdım. Neyse ki küçüğüm iyiydi ve o öğrendiklerimde aradığım ipucunu vermişti. Yer tespitinden sonra da heyecanla ve korkuyla çıktım karşına. Seni görünce karmakarışık oldum. Sen hamileydin ve bu kadar zaman yalnız kalmıştın. Kendimden nefret ettim. Ayrıca bana öyle soğuk davranıyordun ki, içim üşüyordu. Ümitlerim tükeniyordu ama vazgeçemezdim. Ne olursa olsun, senin yanında olmalıydım. Çünkü sensizlik cehenneminde yaşamıştım ve buna bir kez daha dönemezdim. Seni ikna etmeye çalıştıkça, senin zırhına çarptım. Bana hiçbir çıkış kapısı bırakmadığın anda da seni en zayıf noktanla kazanmaya çalıştım. Tuğrahan'a hayır diyemezdin. Ben sana ne kadar kötülük etmiş olursam olayım, oğlum masumdu ve senin ilgine ve sevgine her zamankinden daha da muhtaçtı. Onun bahsi açıldığında da yanılmadığımı anladım. Yine bencillik etmiştim ama bunun sonunda hatalarımı tamir etmek için bir şansım olabilirdi. Bu tek ve son şansımdı."

Tekrar o günlere dönmek tuhaftı. Kutay'ın anlattıklarının her kelimesine inanıyordu. Çünkü istediği aşkı artık görüyordu. Bu hislerle konuşmaya

"İletişimsizlik, kendimize sakladıklarımız, söyleyemediklerimiz... Birbirimizi dinlemeyi başaramadığımız için böylesine ağır sınavlar verdik. Bu kadar sıkıntıdan sonra geldiğimiz nokta hayallerimin bile ötesinde."

Aralarında konuşulmamış, gizli hiçbir şey kalmamıştı. Sonrası iki yüreğin sözlerden dokunuşlara geçtiği anlardı. Dudaklarıyla mühürlemişlerdi aşklarını.

Günler büyük bir hızla geçmeye başlamış, bebeklerin kırklarının çıkmasına sadece iki gün kalmıştı. Tabi bu Kutay için başka bir önem daha taşıyordu. Aylardır hasret kaldığı kadına kavuşması içinde iki günü vardı. Bunun özel olmasını istiyordu ve son günlerde bunun hazırlıkları içindeydi. O gün için seçtiği yer, Loya için şaşırtıcı olacaktı ama gönlü bu şaşırmanın ardından geleceklerin güzel olmasını istiyordu.

"Selma Anne kırkı çıkmak ne demek?" derken meraklı meraklı bakıyordu.

"Ah güzel çocuğum sen nereden buluyorsun böyle soruları?"

"Bebeklere yapılıyormuş, arkadaşımın kardeşine yapmışlar. Bizde yapacak mıyız Arhan ve Asel'e?"

"Yapacağız kuzum."

"Nasıl olacak ki?"

"Bebeklere güzel bir banyo suyu hazırlayacağız. İçine de bir altın koyup, o suyla dualar ederek yıkayacağız kardeşlerini."

"Bu kadarcık mı?" derken hayal kırıklığa uğramış gibiydi.

"Niye sen ne bekliyordun ki?"

"Bilmem. Başka bir şeyler daha vardır sanıyordum."

"Yok paşam ne yazık ki bu kadar."

"Ne zaman yapacağız?"

"Yarın tam kırk gün oluyor. O zaman yapacağız."

"Ben okuldan gelince yapalım tamam mı?"

O anda girmişti Loya içeriye. Önceki konuşmaları duymadığı için direkt son konuşmadan katılmıştı olaya. "Neymiş yarın yapılacak olan?"

"Bebeklerin kırk banyosunu bu paşa gelince yapacakmışız."

"Öyle olsun tamam mı anne?" derken yalvarır gözlerle bakmıştı genç kadına.

"Tabi bir tanem, sen olmadan olur mu hiç... Tabi ki de seni bekleyeceğiz."

Küçük çocuğun cevabı her zamanki gibi Loya'nın boynuna sarılmak olmuştu.

Kızı gibi gördüğü gelini ve torunun aralarındaki kuvvetli sevgiyi hissedebiliyordu. Hep korkmuştu kendinden sonra oğlu ve torununun onarılmaz darbeler alarak birbirlerinden uzaklaşmasından. Aralarındaki iletişimsizlik her geçen gün artarken, en büyük acıyı içinde hissetmişti. Ne çok yalvarmıştı, bu günlerin bir sonu olması için. Şimdi karşısındaki muhteşem güzellikteki tablo kalbini ısıtıyor, rahatlatıyordu. Loya sabırla, umutla beklediğiydi. Sonunda hem torununu hem de oğlunu emanet edeceği birini bulmuştu. Olaylar bununla da kalmamış, iki dünya güzeliyle daha hayatı şenlenmişti. Yıllarca eski bir defterin yaprakları gibi sararmış olan hayatları, güzel gelininin varlığıyla aydınlanmıştı. Her şey bir oyun olarak başlamış olsa da, finali kalıcı bir son olmuştu.

"Uyudular mı kızım?"

"Evet anne" Kollarındaki çocuğu bırakmadan cevaplamıştı soruyu.

"Seni de çok yordular bugün"

"Olsun annem. Ben halimden memnunum. Varsın yorulayım. Onlar iyi olsun da."

"Evlat böyle bir şeydir kızım. Seni yorsa da, üzse de, tek derdin onun mutluluğu ve sağlığıdır. Bir kadının hayatı çocuk sahibi olduğu anda tamamen değişir. O an ben diye bir şey hayatından tamamen çıkar. Sadece onlar kalır. Bizimkisi gönüllü köleliktir."

"Gerçekten öyle anne. Sanki hayat yeni başlamış gibi. Ara ara

nefeslerini bile kontrol etme ihtiyacı duyuyorum. Çok uyusalar niye uyudular, az uyusalar niye uyumadılar diye düşünmekten uyku tutmuyor. Boşuna demiyorlarmış anne olunca anlarsın diye. Şimdi sizlerin endişelerinizi daha iyi anlıyorum."

Kollarındaki oğlu kurtulup, yukarı kardeşlerine bakmaya koşmuştu. Onlar için çok iyi bir abi olacağını zaten en başta belli etmişti. Şimdi de bu konuda yanılmadıklarının altını çiziyordu.

Artık işyerinde de eski Kutay yoktu. İş konusundaki mükemmeliyetçi yapısı hala devam ediyor olsa da, eski despot adam gitmiş yerine herkesin gözlerini alamadığı kadar canlı biri gelmişti. Öncesinde de yakışıklılığı ve karizmasıyla dikkat çekiciyken, şimdi resmen parlıyordu. Ve herkeste bu parlaklığın nedeninin eşine duyduğu sırılsıklam aşk olduğunu biliyordu.

İşleri bitirip, sevdiklerine gitme vakti gelmişti. Kapıdan çıkarken her zamanki hoş tebessümüyle "Hadi Nihal görüşürüz. Ben çıktım." deyip asansöre yönlenmişti.

"İyi akşamlar Kutay Bey"

Patronlarının gittiğini gören birkaç kız Nihal'in yanına gelmişti.

"Onunla direkt muhatap olmak zor olmuyor mu?"

"Niye ki?"

"Şu adamın tatlılığına baksana. İnsan karşısında erir."

"Ben onun zehir hallerini de bilirim."

"Ona mazi derler. Şu adama baksana, kim ona zehir der?"

İlk işe başladığı anlarda kendi de aynı hislerle dolu olduğundan, kızların halini anlıyordu. Hayatında gördüğü en yakışıklı adamdı Kutay Aslan. Zamanla başka yönlerini de görmüştü. Hayatını saran hüzün bulutlarıyla çevrelenmiş bir hayat yaşadığına şahit olunca onun için ne çok üzülmüştü. Hep bu hüzün bulutlarının dağılıp, içinden gerçek Kutay Aslan'ın çıkmasını istemişti. Şimdi gördüğü de tam buydu. Evet her kadının içini titretecek bir adamdı. Ama onun karısına olan sevdasının en büyük tanığıydı. Çünkü Loya'dan öncesini de sonrasını da biliyordu. Şimdi de seven ve sevilen bir adam olarak gerçekten seyirlik bir görüntü ortaya koyuyordu.

"Kutay Bey, âşık bir adam kızlar. Karısına olan aşkı onu bu hale getiriyor. Bu yüzden işinize bakın ve onu aklınızdan çıkarın. Çünkü gözü hiçbir şeyi görecek durumda değil. Bu ne bugün ne de yarın değişir. Bu yüzden de öyle ağzınızın suyu akarak bakmayın adamın ardından. Aklınızı başınıza alın, size abla tavsiyesi."

"Aman Nihal Abla, sen de hiç konuşturmazsın."

"Konuşun buna bir şey diyemem. Ama sözlerinizin altında yatanlara her zaman yanıtım vardır. Gözünüzün önüne bakın ki, sizde gerçek aşkı kaçırmayın. Ortalığa böyle bakmaya devam ederseniz, sizin olanı kaçırırsınız." deyip uyaran bakışlar atmıştı. Kendisi de sevilmenin ve sevmenin ne demek olduğunu öğrenmişti. Bu yüzden bu güzel duyguyu herkesin yaşamasını istiyordu.

Salona girdiğinde dalgınlıkla bir şeylerle uğraşan karısının arkasından yaklaşıp "Eee güzel karım bugün nasılmış?" diyerek kulağına fısıldamıştı.

"Kutaay!" deyip şaşkınlıkla arkasını dönmüştü.

"Efendim güzel gözlüm." derken genç kadının belinden tutmuş ve kendine çekiyordu.

"Kutay biri gelecek." derken tedirginlikle etrafına bakınmıştı.

"Merak etme kimse gelmez. Şimdi herkes yemekle uğraşıyor. Hem annem geldiğimi gördü. Hayatta buraya birini göndermez."

"Hazır cevap ne olacak."

"Ben akşama kadar özleminizle kavrulayım. Bana vereceğiniz karşılık bu olsun. Alacağınız olsun Loya Hanım."

"Çok mu özledin beni?" derken cilveli cilveli kocasının gözlerinin içine bakıyordu, karşısındaki adamı ne hale getirdiğini bilmeden.

"Ne kadar özlediğimi görmek ister misin?"

Hızlanan kalp atışları yüzünden bir gün kalpten gideceğinden korkmaya başlamıştı. Genç adamın kollarında eridiğini hissederken, sonrası hayal gibiydi. Onun incitmeye korkar haldeki kibarlığı nefesini kesiyor, kendine her dokunuşunda içindeki bir yerlerde gizli kalmış şeyler ortaya çıkıyordu. Bu sevdayı iliklerine kadar yaşıyor ve bunun ömür boyu sürmesini diliyordu.

"Şimdi ne kadar özlendiğini anladın mı küçükhanım?"

Anlamıştı anlamıştı da, bunu dile getirecek halde değildi. Hafifçe araladığı gözleriyle genç adama bakarken, kafasıyla onaylayabilmişti. Sonrasında yukarıya yönlenmişlerdi. İçeri girdiklerinde beşiklerinde yatan bebeklerinin başında bulmuşlardı Tuğrahan'ı. Diyar'a birbiri ardına sorular sorarak yeni şeyler öğrenme derdindeydi. Bebekler hakkında öyle çok şey öğrenmişti ki, bu herkesin şaşkınlığına neden oluyordu.

"Yine neler soruyorsun bakayım Diyar ablana?"

"Bebekler başka bir şey yer mi diye soruyordum. Ama daha bir şey yiyemezlermiş. Vakit varmış yani."

Sesindeki ufak hoşnutsuzluk her ikisinin de dikkatini çekmişti.

"Niye bundan hoşlanmamış gibi bir havan var?"

"Bende onları beslemek istiyordum. Böyle olunca daha beklemem gerektiğini öğrendim."

"Oğlum onlar zaten yeterince besleniyorlar. Anne sütü çok faydalıdır."

"Biliyorum ama kardeşlerim doymuyorsa diye başka şeylerde yesinler istedim."

"Merak etme onlar doyuyor yoksa böyle uyumazlardı." deyip oğlunun başını sevgiyle okşamış, bebeklerini kontrol ettikten sonrada aşağı inmişlerdi.

Sonrasında ailenin birlikte vakit geçirdiği saatlerin ardından odalarına çıkmışlardı.

"Teşekkürler Diyar..." deyip gülümsemiş ve giden kızın ardından minnetle bakıp, bebeklerine dönmüştü.

"Seni çok yordular mı?"

"Onlara değer." diyen karısının sesindeki yorgunluk tınısından sonra Kutay'ın elleri omuzlara gitmiş, ayaklarda keşfettikleri maharetli parmakların yeteneğinin sadece orada kısıtlı olmadığını anlamaları zor olmamıştı. Emzirmekten dolayı kasılan kasları için Kutay'ın masajı en güzel ilaçtı. Tabi birde yaramazlık yapmadan durabilseydi. "Omuzların taş gibi olmuş. Gel seni biraz yumuşatalım." Onun elleri böylesine sahiplenircesine üzerinde gezerken taş gibi kalabilmek zaten zor olduğu için kendini bırakmıştı bu sihirli dokunuşlara.

"Hayatım sen hiç aç kalmazmışsın." derken rahatladığını hissediyordu.

"Neden ki?"

"Bu masajla dünya kadar para kazanırdın."

"İstersen şirketi bırakıp, masaj salonu açayım. Ama bak o zaman gelen müşterilere iyi davranman gerekir." Bu inceden bir dokundurmaydı ve muhatabı hemen almıştı gerekli uyarıyı.

Kutay gibi bir adamın masajı için kadınlar sıraya girerdi. İşte bunu kaldıramazdı. En iyisi bu dokunuşların ömür boyu tek sahibi olmaktı. "Yok canım sen çok başarılı bir işadamısın. Bu saatten sonra kendini öyle işlerle yorma." derken biraz önceki rahatlık kalmamıştı.

"Niye, zevkli olmaz mıydı?"

"Kutaaay! Sabrımı zorlama hayatım."

"Niye ki? Ben burada durmuş yorgun karımı rahatlatmaya çalışıyordum ama aklıma o girdi."

"Hay o akılsız kafam. Eğer bu maharetini başkası üzerinde kullanmayı denersen, elimden kurtulamazsın."

"Çok korktum." derken karısının omzuna sıcacık bir öpücük kondurmuştu. "Hadi gel biraz dinlen."

Gerçekten de dinlenmeye ihtiyacı vardı. Zaten bu muhteşem masajdan sonra başka bir şey de yapacak hali kalmamıştı. Uyumak için uzandığında aklında sadece yarın kırkının dolduğu ve lohusalığının geçtiği vardı. Son günlerde Kutay'ın bunun imasını etmemesi, hissettirmese de üzülmesine neden oluyordu. Kocası onu istemiyor muydu yoksa? Ama o zaman böylesine sıcacık dokunuşlarına ne demeliydi? Bu adamın bir ortası yoktu. Ya ateşiyle yakıyor, ya da uzaklığıyla donduruyordu. Ama içindeki kadın kocasının onu sevmesini ve her şekilde arzulamasını istiyordu. Tüm kalbinin ve ruhunun buna ihtiyacı vardı. Bu düşüncelerle dalmıştı uykuya.

Geleneklere uygun şekilde hazırlanan kırklama suyunun başında sabırsız bir haldeydi. "Babaanne suyu ben dökeyim mi? Ne olursun..."

"Tamam ama bir kez"

"Yaşasın" derken ortalığı sevinç çığlıklarıyla doldurmuştu.

Yaptırılan banyolarından sonra iki küçük melek çok güzel kıyafetler içinde mis gibi kokuyorlardı

"Babaanneniz yesin sizi. Loyam bunlar ne güzel oldular."

"Öyleler anne. Sanki her gün daha da büyüyorlar."

"Büyüyorlar tabi kızım." Küçük Asel'i kucağında tutan Yıldız Hanım söze katılmıştı.

Sonrasında kendi de banyosunu yapıp, hamileliğin devamı olan lohusalıktan çıkmıştı. Ne enteresan şeylerdi bunlar. Çevresinde görüp, duyduğunda tuhafına giden şeyleri bir gün kendisinin yaşayacağını hiç tahmin etmezdi. Şimdiyse gerçekten evli, mutlu ve çocuklu bir kadın olmuştu.

Aşağı indiğinde annesi ve kayınvalidesini koyu bir sohbetin ortasında bulmuştu. İki kadın çok iyi anlaştıkları için birlikteyken zamanı unutuyorlardı.

"Anne babamı da çağırsak akşam yemeğini burada yesek."

"Kızım rahatsızlık vermeyelim."

"Rahatsızlık ne demek Yıldız Hanımcığım. Bilakis Kutay'da, ben de çok memnun oluruz. Zaten Tuğrahan'da, Gazi Dede diyor başka bir şey demiyor."

Dünürünün ve kızının ısrarları sonucunda Gazi Bey'de çağırılmış, Kutay'ında gelmesi ile keyifli bir aile ortamında yemeklerini yemişlerdi. Tabi küçükler yine başköşede ilgi odağı olmuşlardı. Tuğrahan da çok özlediği dedesi ile hasret gidermiş, sonunda yorgunluğa dayanamayarak odasına çıkmıştı.

"Bugün kendini çok yordun değil mi?"

"Ama anne maç yapmak çok güzeldi."

"Öyle ama kendine dikkat etmelisin. Yine hastalanmanı istemem."

"Sen yanımdasın ya, ben hasta olmam. Sen öpersin geçer."

"Seni çokbilmiş. Hadi bakayım uykuya."

"İyi geceler anne."

"İyi geceler meleğim." deyip tekrar misafirlerinin yanına dönmüştü. Keyifli sohbet sonrasında da devam etmiş, en sonunda Yıldız Hanım'lar tüm ısrarlara rağmen evlerinin yolunu tutmuşlardı.

Herkes odasına çekildiğinde Loya'nın aklındaysa bu gece Kutay'ın takınacağı tutum vardı. Yasak bitmişti. Ama geldiğinden beri bu konuda yine hiçbir imada bulunmamıştı. Öncesinde yaptıklarının yanında bunlar çok tuhaftı. Acaba gerçekten ilgisini çekmiyor muydu? Hem hamilelikten kalan birkaç kilosu da hala vardı. Üstelik karnında da dikiş izleri tazeydi ve Kutay bu izleri görmüştü.

Acaba bunlar mıydı onu çekici göstermeyenler ve kendinden uzak tutanlar diye düşünmekten bir hal olmuştu.

Seda'nın istediği çizimleri gönderirken aklı hep bunlarla doluydu. Kutay banyodaydı ve daha çıkmamıştı. O gün üzerine her zamankinin aksine güzel bir gecelik giymişti. Şimdiye kadar buna cesaret edememişti ama içinden gelen sesler artık zamanının geldiğini söylüyordu. Bundan aldığı cesaretle atıyordu adımlarını. Odaya girdiği anda Kutay'da banyodan çıkıyordu. Belindeki havluyla öyle etkileyici görünüyordu ki, boğazının kuruduğunu hissetmişti. Onu bu şekilde görmeye alışmış olması gerekirken, hala ilk kez görüyormuş gibi kızarıyordu. Nefesinin sıklaştığını hissettiği anda bakmayı da kesmişti.

Bebeklerini kontrol edip, yatağa uzanmadan önce üzerindeki sabahlığı çıkarmış, sonrasındaysa üzerindeki gecelikle vücudunun tüm güzelliği gözler önüne serilmişti. Ama kocasından bir karşılık yine görmemiş, bunun hayal kırıklığıyla uzanmıştı yatağa.

Son günlerde ondan uzak kalmak ne zor olmuştu. Başlarda ufak oyunlar güzel oluyordu ama sınırı geçmekten korktuğundan kendini çekmek zorunda kalmıştı. Onunda kendisi kadar bu geceye hazır olmasıydı isteği. İlk gecelerinin tüm kötü anılarının silinmesini istiyordu, buna yenilerini eklemek değil. Banyodan çıkıp onu gördüğünde tek düşüncesi karısıyla geçireceği anlar olmuş olsa da, bunun özel olmasını istediğinden biraz daha dayanması gerekiyordu. Bunu kendine hatırlatarak yatağa yaklaşmıştı ama güzel karısı üzerindeki sabahlığı çıkardığı anda düşündüğü kadar kolay olmayacağını da anlamıştı. Turkuaz rengi gecelik gözlerinin rengini daha da belirginleştirmişti, toplu olan saçları, en sevdiği şekilde omuzlarından aşağı bırakılmıştı. Peri kızları gibiydi. Kırgın gözlerle yatağa yatmıştı güzel gözlüsü. İçinden neler düşünmüştü kim bilir? O gece istediği şekilde yakınlaşamayacak olsalar da, kollarında olmasına ihtiyacı vardı. Bu düşünceyle onu kendine çekmişti. Verdiği derin nefesten canının sıkkın olduğu anlaşılıyordu. Geçen dakikalardan sonra sakin nefes sesleriyle uyuduğunu anlamıştı. Ama uyku kendine öylesine uzaktı ki...

Koyunları saysa uyur muydu? Gözlerini kapatıp, başladığı ko-

yun saymaya Loya ne ara güzel çiftlik kızı olarak dahil olmuştu? Bu başarısız olmuştu, yeni bir şeyler düşünmeliydi. En iyisi yeni ihaledeki teklifin ne olacağını düşünmekti. Birkaç dakika içinde Loya bu seferde işyerinde odasında ve... Yok bu böyle olmayacaktı. Ne düşünürse düşünsün, hepsi Loya'yla bitiyordu. İhtiyacı olan şey soğuk bir duştu, yoksa sabah olmayacaktı. Kollarındaki kadını dikkatle yana yatırdıktan sonra, kendini banyoya atmıştı. Aldığı soğuk duşun ardından da güzel bebeklerini izlemeye karar vermiş, bir süre sonrada melekleri uyanma sinyalleri vermeye başlamıştı. Bu da Loya'yı kaldırması demek oluyordu. Hem de o gecelikle kalkıp, bebekleri emzirecekti. Yok buna kalbi dayanmazdı. En iyisi bir bahaneyle çalışma odasına gitmekti.

"Loya hayatım bebekler acıktı."

"Uyandılar mı?" derken gözleri hafif aralanmıştı.

"Neredeyse." deyip, karısının kalktığını anladığı anda da bulduğu bahaneye sarılmıştı. "Hayatım telefon geldi bir dosya istiyorlar. Ben çalışma odasındayım."

Gözleri şaşkınlıkla açılarak sormuştu. "Bu saatte mi?"

"Evet hayatım. Biliyorsun bir şeye taktılar mı saat falan hak getire."

"Tamam." diyen sesteki kırgınlığı kalbinde hissetmişti.

'Biraz daha sabır güzelim. Biraz daha.' diye düşünerek, çalışma odasının yolunu tutmuştu.

Geceliğin altından görünenler aklını başından almış, gece boyu karısının üstünü örtmekten helak olmuştu. Sabah sabah uyku mahmuru karısının o küçücük şeyle ortalıkta dolanma işkencesine dayanamazdı. En iyisi sürpriz vaktine kadar işyerinin güvenli sularında kalmaktı.

Aşağı inmeden meleklerini kontrol etmiş, keyifle uyuyan bebeklerinden küçük bir istekte bulunmuştu. "Bugün babanız ve anneniz için özel bir gün. Bu yüzden annenize iyi davranırsanız, çok sevinirim. Anlaştık mı?" derken ikisinin de alınlarına küçük bir öpücük kondurmuştu.

Evden çıkmadan annesiyle karşılaşmış, gitmeden görmek istediği içinde erken kalkmış olmasına sevinmişti.

"Oğlum kahvaltı etmeyecek misin?"

"Yok anne aç değilim." İnsan gece boyu böylesine sınanırda acıkır mıydı hiç...

"Oğlum yine de bir şeyler atıştırsaydın."

"Sağ olasın annem. Senden istediklerim aklında değil mi?"

"Sen merak etme oğlum. Her şey hazır olacak."

"Bir anneden böyle şeyler istemek tuhaf ama başka isteyeceğim kimsem yok."

Oğlunun çekingenliğini anlıyordu. Ama yapmaya çalıştığını da takdir ediyordu. O genç kıza kötü şeyler yaşatmıştı, bir gelecek düşünüyorlarsa, bunu telafi etmesi gerekiyordu. Loya çok kırılgan bir kadındı. O günleri böyle atlatmış gibi görünse de, içte kalan çatlaklar olduğuna emindi. Sağlam bir temel içinde anne olarak elinden geleni yapacaktı. Onların sırrını bilen tek kişi olduğu için tüm görev ona düşmüştü. "Aklına bunları getirme. Biz de genç olduk evladım."

Bunun üstüne söz edecek hali yoktu. Bu nedenle de yanağına kondurduğu öpücükle evden dışarı kendini atabilmişti.

Gözlerini daha açmadan yatağın boş olduğunu anlamıştı. Elini yana atınca yanılmadığını da test etmiş ve sabah sabah keyfi kaçmıştı. Ne oluyordu bu adama? Neden kendinden kaçıyordu? Ona güveniyordu, sevgisinden emindi ama bir şeyler oluyor ve ne olduğunu bilemiyordu. Ama şimdi düşünmesi gereken başka şeyler vardı. İki küçük melek acıkmış karınları ile annelerini bekliyorlardı. "Benim güzellerim uyanmış mı?"

Minicik gözleri açık kızını kucağına alıp, kokusunu içine çekerken "Anneniz yesin sizi." deyip alnına küçük bir öpücük kondurmuş ve emzirmek için geçmişti yerine.

"Evet prenses doydunuz, gazınızda çıktı, bezinizde temiz. Şimdi sıra kardeşinde. Bak nasıl sessiz bekliyor sırasını. Sen olsan şimdiye basmıştın çığlığı. Kardeşinden örnek alsan pek mutlu olurum. Tabi bu benim yapım diyorsan, bir şey diyemem."

Güzel kızını büyük bir sevgiyle beşiğine yatırıp, oğlunu kucağına almıştı. Bazı zamanlar ikisi birden ağlayarak, elini ayağına doluyordu. Bugünse tatlılıkları ve nazlılıklarıyla annelerine yardım ediyorlardı.

"Güzel oğlum, gel bakayım. Demek çok acıktın. Güzelce sıranı da bekledin. Hadi bakalım."

Sonunda oğlunun da gerekli tüm bakımını yapmış, Diyar'ında yardımıyla bebek odasına alınmalarından sonra giyinip inmişti aşağıya. Çok acıkmış olduğundan, hazırlanan kahvaltıya büyük bir iştahla başlamıştı. Aklında Kutay'ın garip halleri olsa da, bir şeye canı sıkkındır diyerek, geçiştirmeye çalışmıştı. Yoksa kafası ağrıyacak kadar takıntı yapmaya başlayacak, bu da hem kendi hem de bebekleri için iyi olmayacaktı. Zaten elinden de başka bir şey gelmezdi ki...

Her gün büyük bir hızla geçen gün, sanki onun ağırlığından etkilenmiş gibi yavaşlamıştı. Saat bir türlü geçmek bilmiyordu. Gün boyu sesleriyle ortalığı birbirine katmayı görev bilmiş olan melekleri de en sakin günlerini geçiriyorlardı.

Evdeki herkes işleriyle uğraşırken, Selma Anne de bir işi için dışarı çıkmıştı. Seda ile görüşmesinde, akşam gönderdiği çizimlerin beğenildiğini öğrenmişti. İşler yolundaydı. Birkaç gün sonra gidip, bir görüşmede bulunması gerekiyordu. Ama bebekleriyle nasıl yapacaktı işte bunu bilmiyordu? En iyisi onları da götürmekti. Artık buna alışması gerekiyordu. Şimdilik devamlı işe gitmeye başlamayacaktı ama ara ara gitmesi gerekecekti. Hem bebekleri de annelerinin işyerini görmelilerdi. Belki onlarda kendi mesleğini tercih ederlerdi. Biraz daha büyüdüklerinde onları ellerinde hamurla görmeyi ne çok isterdi. Tuğrahan ve minikleriyle pasta yapma fikri şimdiden çok cazip gelmişti. Belki Kutay'da onlara katılırdı. Yine aklına gelmişti gıcık kocası. Sanki aklından çıkmıştı da. En iyisi biraz kestirmekti. Uyumanın zor olacağını bilse de, yine de uzanmıştı. Düşündüğünün aksine de hemen uykuya dalmış, ancak Diyar'ın bebeklerin acıktığını haber vermesiyle uyanabilmişti.

"Uyumuşum." derken, genç kıza gözlerini kırpıştırarak bakıyordu.

"Affedersiniz, karınları açıktı da."

"Hemen geliyorum canım."

Sonrasında Tuğrahan'ın da gelmesiyle günü güzel hale gelmeye başlamıştı. Küçüğü her seferinde şaşırtmaya devam ediyordu. Son günlerde okulda bir kızdan etkilenmeye başladığını anlamıştı. Kendi daha itiraf etmemişti ama sabah akşam aynı ismi sayıklayıp duruyordu. Onun bu heyecanlı halleri kalbini sıcacık yapıyordu.

"Bugün Şimal'den bahsetmeyecek misin?"

"Yok" Tek kelimeye yüklenen anlam ve suratındaki sıkkın ifade bazı şeylerin ters gittiğini gösteriyordu.

"Neden ne oldu ki?"

"Hiç" Yine tek kelimelik bir cevap almıştı. Konuşkan oğluna hiç yakışmıyordu bu suskunluk. Bir şeyler olmuştu da ne olmuştu? Küçüğünü biraz tanıyorsa, birkaç dakikaya çözülürdü. Düşündüğü gibi de olmuş, Tuğrahan konuşmaya başlamıştı.

"Bugün okul hiç keyifli değildi. Hem Enes'i de artık sevmiyorum."

"Ama Enes senin en iyi arkadaşın."

"Artık değil."

"En iyi arkadaşlar böyle kolay hayattan çıkarılmazlar bir tanem."

"Ama o da Şimal'le konuşmasaydı."

Olay ortaya çıkmaya başlamıştı. "Ama konuşmalarında bir sakınca yok ki."

"Olsun, konuşmasalardı."

Bir tanesi kıskanmıştı. Hem de en yakın arkadaşından sevdiği kızı kıskanmıştı. Daha bu yaşta bunları mı yaşıyordu çocuklar?

"Ne konuştuklarını biliyor musun?"

"Bilmiyorum."

"Sordun mu?"

"Hayır."

"Öyleyse neden hemen hüküm verdin?"

O anda bir şeyler kafasına dank etmiş gibi bir görüntü sergilemişti küçük çocuk. "Sorsaydım, değil mi?"

"Evet sorsaydın. Böyle kendini üzmezdin."

"Telefon etsem olur mu?"

"Olur tabi."

Sonrasında hemen telefona sarılmış en yakın arkadaşıyla konuşmuştu.

"Bakıyorum da birinin keyfi yerine gelmiş."

"Loyam biliyor musun Şimal, Enes'e ne demiş?"

"Ne demiş bir tanem?"

"Şey bir derslik onun yerine oturabilir miyim diye sormuş..."

"Eee Enes ne demiş?"

"O da kabul etmiş. Hem niye biliyor musun?"

Öğrenecekleri daha bitmemişti anlaşılan. "Neden kabul etmiş?"

"Çünkü o da Şimal'in sırasında oturacakmış. Şimal'in sıra arkadaşı kim biliyor musun?"

"Kimmiş?"

"Ela"

"Ela kim ki?"

"Bak söyleyeceğim ama kimseye söylemeyeceksin. Söz mü?"

Bunu kime söyleyebilirdi ki? Yine de küçüğünün isteğini yerine getirmesi gerektiğinin bilinciyle "Söz bir tanem." diyerek gülümsemişti.

"Ela, Enes'in sevdiği kız."

"Sevdiği mi?" derken şaşkınlıkla bakakalmıştı. Bunlar daha çocuktu! Bu yaşta aşkı sevgiyi nereden biliyorlardı böyle?

"Evet sevdiği. Sadece ben biliyorum. Şimdi bir de sen. Sen de kimseye söylemeyeceksin zaten. Söz verdin unutma."

"Tamam söylemem."

Sonrasında ortalıkta neşeli halleriyle dolanan oğlunu gördükçe gülümsemeden edememişti. Küçüğü âşık olmuştu. Hem de bu küçük yaşta. Öyle masumdu ki... Bunun hiç bozulmaması ve hayatı boyunca mutlu olmasıydı en çok istediği.

İşyerinde zamanın geçeceğini düşünerek büyük bir hata yaptığını anlamıştı. Hiçbir işe kafasını veremiyor, aklı fikri Loya'ya kayıyordu. Sürprizi belli etmemek için ona uzak durmaya çalışmasının onu üzdüğünü düşündükçe de sıkıntısı artıyordu. Gün tüm karamsarlığına rağmen bitmiş ve evine gelebilmişti. Yukarı çıkarken aklında o kadar çok şey vardı ki...

"Merhaba hayatım." derken, bebeklerini emziren kadının ensesine küçük ama etkili bir öpücük bırakmıştı.

"Hoş geldin Kutay"

"Bugün benim prensesim ve prensim nasıldı?"

"İnanmayacaksın ama çok uslulardı."

"Aferin benim meleklerime." derken iç sesi de dile gelmişti. *'Teşekkürler meleklerim. Babanız sizi çok çok seviyor.'*

"Tuğrahan'ı göremedim o nerede?"

"Nerede olacak odasında. Bak sana bir sır vereyim. Oğlumuz âşık."

"Âşık mı?" derken şaşırmıştı.

"Evet âşık. Yakında müstakbel gelininle tanışmaya hazır olsan iyi olur."

"Daha neler Loya."

"Bak demedi deme."

"Loya o daha çocuk. Ne anlar aşktan?"

"Aşkım senin o çocuk dediğin kuzum, hepimizi cebinden çıkarır."

"Abartma Loya."

"Ben sana bunu söylerim. O kız gelinin olursa şaşırma sonradan."

"Nereden aklına gelir böyle şeyler? Hem o daha çok küçük."

"Ben de yarın evlenir demedim hayatım. Zamanı geldiğinde dedim."

"Bilmiş karım benim." deyip göz kırpmış ve günlerdir uğraştığı planı uygulamaya koymak için konuşmuştu. "Şimdi bu bilmiş kadın benimle dışarı çıkar mı?"

"Dışarı çıkmak mı?"

"Ama bebekler ne olacak?"

"Karınlarını doyurdun, şimdi de uyku zamanları."

"Ama yine acıkırlar."

"O zamanda günlük sağıp, dolapta tuttuğun sütle beslerler."

"Ama Kutay-"

"Hadi hayatım lütfen beni kırma. Bak pişman olmayacaksın."

Nereden çıkmıştı ki, dışarı çıkmak. "Ya bir şey olursa?"

"Merak etme gideceğimiz yer uzak değil. Bir şey olursa hemen döneriz."

"Tamam. Hazırlanayım öyleyse."

"Bence çok iyi görünüyorsun. Bu şekilde çıkabiliriz."

"Sen öyle diyorsan..."

"Sen üzerine bir şey al ben Diyar'ı yukarı göndereyim."

Evet zor görevi başarmıştı. Onu ikna etmek için nasıl bir yol izlemesi gerektiğini düşünüp, durmuştu. Sonunda ona bir şey söy-

lemeden kısa bir geziymiş gibi çıkmanın en iyisi olduğuna karar vermişti. Neyse ki, ev çok uzak bir mesafede değildi. Bu da işleri kolaylaştırmıştı. Aşağı indiğinde annesiyle karşılaşmıştı.

"İkna edebildin mi?"

"Biraz zorladı ama ettim."

Bebeklerini öptükten sonra aşağı inen Loya'nın aklı miniklerinde kalmıştı.

"Hazır mısın hayatım?"

"Hazırım ama gönlüm onları yalnız bırakmak da istemiyor."

O anda Selma Hanım dahil olmuştu olaya. "Yalnızlıkta ne demek güzel kızım. Gözüm gibi bakarım torunlarıma. Siz gidin."

"Annecim benden iyi bakacağınızı biliyorum ama evham yapmadan duramıyorum."

"Haklısın yavrum. Kim olsa aynını yapar. Ama aklın kalmasın. Rahat olun."

"Sağ ol anne." deyip çıkmış olsalar da hala aklı bebeklerindeydi.

"Kutay sence başka gün mü gitseydik?"

"Bugün gidelim hayatım. Sen demedin mi bugün çok sakindiler diye?"

"Evet dedim ama ya huysuzlukları tutarsa?"

"O zaman annem arar hemen geliriz."

"Söz mü?"

"Söz aşkım."

"İyi o zaman, nereye gidiyoruz?"

"Sürpriz."

"Sürpriz mi?"

"Evet, şimdi şu bezle gözlerinizi kapatalım da bir şey görmeyin hanımefendi."

"Senin aklından yine neler geçiyor?" derken merakla kısılmıştı gözleri.

"Merak etme korkacağın şeyler değil." İçinden bunun böyle olması içindi tüm dilekleri.

Gözlerde kapandıktan sonra araba yol almaya başlamış ve kısa süre sonrada durmuştu.

"Geldik mi?"

"Sana uzak olmadığını söylemiştim."

"Çıkarayım mı?" derken elleri gözlerindekine gitmişti.

"Biraz daha bekle hayatım. Ben çıkaracağım."

Kutay'ın yardımıyla arabadan inmiş, sonra da bir yere girmişlerdi. İçinde uyanan tuhaf duygulara ad koyamıyordu. Kısa bir süre sonra bir el hareketiyle bez gözlerinden inmiş ve nerede olduklarını anlamıştı. Her şey bir film şeridi gibi gözlerinin önünden geçerken, gözleri de istemsiz olarak kapanmıştı. Sonrasında yavaşça açtığı gözler sevdiğini bulmuş "Ku...tay..." derken iki heceyi zorlanarak söylemişti.

Sevdiği kadının hem gözlerinde hem de sesindeki korkuya bulanmış hüzün dayanacağının ötesindeydi. Buraya geldiklerinde yaşayacakları şeylerin kolay olacağını düşünmemiş olsa da, bu kadar zor olacağını da bilememişti. Bu düşüncelerle aralarındaki mesafeyi kapatıp, kollarıyla sarmalamıştı genç kadını.

"Özür dilerim aşkım. Sana yaşattıklarım için binlerce kez özür dilerim." derken, bir yandan da sevdiği kadına daha da çok sarılıyordu. Titrediğini hissediyor, elinden bir şey gelmiyordu. "Burada bulunmamızın senin için zor olduğunu biliyorum ama bunun geleceğimiz için çok önemli olduğunu düşünüyorum. Lütfen aşkım bana güven. Sana zarar verecek hiçbir şey yapmam. Sadece güven bana."

İçinden geçen tüm olumsuzluklara rağmen kalbine işleyen sese tutunmuştu. *'Güven bana'* bu söz ayakta kalmasını sağlıyordu. Artık sonsuz bir güvenle bağlanmıştı sevdiği adama. Onlar bir çiftti ve her zorluğu birlikte göğüsleyeceklerdi. Bu da birlikteliklerindeki en önemli adımlardan biriydi. "Güveniyorum." Sözler büyük bir inanmışlıkla dökülmüştü dudaklarından.

Tek bir kelime dünyalar kadar değerliydi. "Seni seviyorum hayatım." derken hissettikleri her şey öylesine yoğundu ki...

"Ben de seni."

"Biraz oturalım mı?"

Bunu biraz daha sormasa oraya yığılması an meselesiydi. Duyduğu bu sözlere can simidi gibi sarılmış, kendini yönlendiren adamın yardımıyla en yakındaki kanepeye çöker gibi oturmuştu.

"Şimdi seni buraya neden getirdiğimi sorguluyorsun. Ne gereği vardı diyorsun. Tam yaralar kapanmaya başlamışken, tekrar açmanın nedenini merak ediyorsun. Bu düşüncelerinin hepsinde de haklısın sevgilim. Ama bu evde yaşanılanlar bizim en özel anlarımızdı. Bir-

birimize ilk kez kalplerimizi açışımızdı. İlk kez birbirimizi hissetmemizdi. O günün sonu kötü bitmiş olsa da, birlikteliğimizin en temel günlerinden biriydi. Geleceğe daha güvenle bakmak için o günün her umutsuzluğunu, çaresizliğini, hüznünü ve acısını silmemiz lazım. O gecenin yerine bu evde daha güzelini koyarak, eski acı günü sonsuza kadar gömmeliyiz. Evet aşkım seninle ilk kez bir olduğumuz yerde, geçmişin tüm hayaletlerini bırakmamız ve önümüzdeki güzellikleri görmemiz lazım. Belki hatalı düşünüyor olabilirim ama bu evdeki gecenin sonunu değiştirmeden, geleceğimiz şekillenmeyecek gibi. Seninle yeniden paylaşmak istediğim şeylere tekrar başlamak için burayı seçmem bu yüzden. Ama senin için çok ağır olacaksa, hemen bu evden gidebiliriz ve bir daha adını anmaz, kapısının önünden geçmeyiz. Yeter ki sen iste, ne istersen kabulüm."

Gözlerinin içine bakılarak yapılan konuşmanın her bir sözü büyük bir adanmışlıkla çıkmıştı o kalpten. Bunun bilinciyle "Haklısın bu evin anıları hem çok güzel şeyleri hem de hüzünleri barındırıyor. Bu evdeki gün iki küçük mucizemin de vesilesi. Bana böylesine güzel bir armağanın verildiği yer için hissedeceğim tek duygu sevgi. Bu duvarlar hem hüznüme hem de sevincime şahit oldu. Sana güveniyorum Kutay. Burada olmamızın bizim için iyi olacağını düşünüyorsan, bu kalpten kabulüm. Sen yanımda olduktan ve bana böyle baktıktan sonra beni hiçbir yer korkutamaz." derken gözleriyle ve sözleriyle kocasının istediği cevabı vermişti.

Cesur karısı yine onu yanıltmamış, korkularının üstüne gitmeyi seçerek, onun için hazırladığı eşsiz dakikalara yaklaşmalarını sağlamıştı. "Ah güzel gözlüm, benim için önemini anlatmaya kelimeler yetmez." derken gözlerinin içine bakmaya devam ederek, ağır ağır yaklaşmış ve incitmekten korkar gibi öpmüştü genç kadını.

"Evet şimdi senin için hazırladığım sürprizlere hazır mısın?"

"Daha ne var ki? Buraya gelmemiz bile benim için büyük bir sürprizdi."

"Bu sadece sürprizin ilk aşamasıydı güzel karım. Daha sana hazırladıklarımı görmedin bile."

"Görmedim mi? Alemsin Kutay."

"Evet öncelikle hazırladığım sürprizler için kıyafetlerimiz hiç uygun değil. Sizi karşı odaya alalım genç bayan. Lütfen kocanızın sizin için hazırladığı kıyafeti giyiniz."

"Hani kıyafetim geldiğim yere uygundu."

"Uygun uygun olmasına ama o ilk etap içindi. Şimdi sizden giyinmenizi istiyorum. Umarım beni kırmazsınız."

"Bu aklından bile geçmez. Tamam giyinelim bakalım." diyerek odaya yönlendiğinde, aklında bu evdeki anılarının gelgitleri vardı. Kocasına hissettirmemeye çalışsa da, kalbindeki sıkıntı hala geçmemişti. Sanki külkedisi hikâyesinin içine girmiş gibi hissediyor, saat gelince, her şey eski haline dönecek gibi tedirgin oluyordu. Bu hissiyat ağzında keskin bir acıya dönüşmüştü. İçeri girip, kapıyı kapattığı anda da, karşısında gördüğü manzarayla başka bir rüyanın içine girmişti.

Düğünde giydiği gelinliği ve aksesuarları askıya asılmış onu bekliyordu. Gözlerine inanamıyordu. Şimdi bunları mı giyinecekti? Kocasının aklından neler geçiyordu? Yavaş adımlarla yaklaştığı gelinliğin yumuşak kumaşında elini gezdirdiğinde yüreğinde oluşan heyecanı tekrar hissetmişti. Kalbi yine o günkü gibi atmıştı. Tek farkla, o zaman yalancı bir evlilik oyununu oynamak için kostüm seçiminde gibi hissetmişti ama bu sefer gerçek bir evliliğin tüm maneviyatıyla dopdoluydu kalbi.

Üzerindekileri çıkarıp, askıdaki gelinliği giymek için hazırlandığında aklına gelen sesli olarak dile gelmişti. "Tamam da kurdeleyi nasıl bağlayacağım?" derken gelinlik üzerinde yapılan küçük değişikliği fark etmişti. "Bunu nasıl düşünemedim? Kutay sen..."

Gelinliğin önünde belli edilmeden konmuş bir fermuar yeri gözlerine inanamamasına neden olmuştu. "Demek bunu da düşündün. Ne bekliyordum ki? Bu kadar şeyi düşünen, bu küçük ayrıntıyı mı atlayacaktı?"

Sonrasında gelinliği güzelce giyininceden, doğumdan sonra çok fazla kilosunun kalmamış olmasının artısını bir kez daha görmüştü. Aylar önceki gelinlik, ikiz doğum yapmış olsa da, üzerine çok güzel oturmuştu. Bunda kurdeleleri istediği gibi ayarlamış olmasının da büyük payı olduğunu söylemek yalan olmasa gerekti. Saçlarını, duvağını ve tüm aksesuarlarını da tamamladıktan sonra hazırdı. Aynı anda da aklına başka bir şey gelmişti. "İçeri mi girsem, beklesem mi?" Bu düşüncelerle yakındaki kanepeye oturmuştu. Aynı anda da kapının çalınma sesiyle, aklındaki tüm düşünceler buhar olup uçmuştu.

Hızla giyinip, güzel karısını beklemeye başlamıştı. Duvardaki saatin bulunduğu şekil yeterli sürenin geçtiğini fısıldadığında, bekleyişine son vererek kapıyı tıklatmıştı. "Gelebilirsin" Sözünden sonra girdiği odada hayallerinin de ötesinde bir görüntüyle karşı karşıya kalmıştı. İncecik tülden oluşan duvağının ardından öylesine hoş görünüyordu ki, kalbinin teklemediğine şaşırmıştı. Birkaç büyük adımla soluğu yanında aldığında aklında yavaş gitmesi gerektiğinin uyarı sinyalleri çalmaya başlamıştı.

"Çok güzel olmuşsun." derken büyülenmiş gibi karşısındaki güzellikten gözlerini alamamış, ancak kendi sesini duyduğunda konuştuğunun farkına varabilmişti. "Zarif bir hareketle duvağı kaldırıp, karşısındaki güzelliği direkt gördüğü anda gözleri uzun zamandan sonra gülüşığı görmüş gibi kamaşmıştı. Güzel karısının ipek teninde gezen elleri hafifçe genç kadını kendine çekerken, alnına da yakıcı bir öpücük bırakmıştı. "Kalbime, hayatıma hoş geldin Loyam."

Kutay'ı gördüğünden beri zaten titreyen vücudu, onun birbirinden güzel ve özel sözleriyle hızını daha da artırmıştı. Her bir söz yaralı bir yerine merhem olurken, eskiye ait kötü anıları da çıkmamak üzere derin kuyulara gönderiyordu. Yüzünde gezinen parmaklar ve alnına dokunan dudaklar birer ateş parçası değmiş hissi vererek, tüm vücudunun yanmasına neden olmuştu. Gözlerinin içine tüm sevgisiyle bakan adama aynı karşılığı vermek için sonunda dökülebilmişti sözler dudaklarından. "Seni seviyorum aşkım."

"Ah Loyam ben de seni seviyorum. Hem de büyüklüğü tarif edemeyeceğim kadar." derken aklına başka şeyler gelmeye başlayınca "Hadi içeri geçelim. Sana hazırladığım sürprizler daha bitmedi." deyip ilerledikleri salonda "Benimle dans eder misiniz güzel bayan?" Sözlerini kulağına fısıldamıştı.

Elini sevdasına uzatırken "Büyük bir zevkle." diyerek gözlerinin içine bakmıştı. İlk danslarında birbirlerine ne kadar mesafede duracaklarını hesaplamaya çalışmaktan ve stresten ikisi de kasılıp kalmıştı ama şimdi mümkün olan en yakın mesafede birbirlerini hissederek, ediyorlardı danslarını. Zaten o günde vücutları onlara sormadan yaklaşmış ve bugünün haberini daha o zamanlardan vermişti.

Genç adamın sözleri sessizliği bozmuştu. "O gün seni kolla-

rımda daha da sıkı tutmak ve hiç bırakmamak istemiştim. Bu hisler bana öyle yabancı gelmişti ki..."

"Bende senden farksız değildim. Sen benim için bir yabancıydın ama sana yakın olmak istiyordum. Kollarına daha da sokulmak ve hep orada kalmak nasılda güzeldi."

İkisi de anın büyüsüne kapılmış bir halde birbirlerine o güne dair anılardan bir geçit sunuyorlar, ayrı atan iki kalbin, aslında o günlerden birleşmek için çırpınışını ilk dilden söze döküyorlardı. Sonunda şarkı bittiğinde hala bulundukları pozisyondan ayrılamamışlardı.

"Bitti"

Daldığı rüyalar âleminden duyduğu sesle dönmüştü genç adam. "Ne bitti."

"Müzik bitti diyorum."

Genç adam karısının gözlerinin içine bakarken "Seni tanıdığımdan beri hayatımdaki müzik hiç susmuyor güzel gözlüm. Seninle olduğum her an farklı farklı müziklerin ev sahipliğinde bu beden." derken Loya'nın ayaklarını yerden kesmekten geri kalmıyordu.

Öncesinde duydukları yüzünden ayaklarının yerden kesildiğini sanan Loya, gerçekten Kutay'ın kucağında olduğunu anladığı anda şaşkınlıkla genç adamın suratına bakakalmıştı. "Kutay?"

"Yeni gelini odasına yürüteceğimi düşünmüyorsun umarım?"

Kutay'ın sözlerindeki imadan sonra aklında sadece yaşayacakları kalmıştı. Genç adamın kucağında merdivenleri çıkarken, önceki gelişine dönmüştü tekrardan. Odaya yaklaştıkları her an kalbinin atışı da hızlanıyordu. Her şeyin güzel olacağını biliyor olsa da, eski hayaletlerin ortaya çıkmasını engelleyemiyordu. Bu yüzden de sevdasının kucağına daha da sokuluyordu.

Loya'nın kendisine daha da yakın olmaya çalışmasından anlamıştı korkmaya başladığını. Keşke o güne dönüp, o günün tüm kötü anılarının hiç yaşanmamış olmasını sağlayabilseydi. Ama buna üzülmesi için çok geçti. Bu yüzdendi zaten böyle bir gece düzenlemesinin nedeni. O günün sabahında yaşattıklarından dolayı, Loya'ya muhteşem bir gece borçluydu. Bu yüzden de korkan karısını sakinleştirmek için kollarının baskısını daha da artırıp, onu daha da yakınına çekmişti.

Sevdiğinin kollarında olmanın huzuruna, eski günlerin gölgesi düşmüştü. Bunun olmasına izin vermemesi gerektiğini bilse de, içindeki korkular buna kulak tıkıyordu. Yine de kalbindeki tüm sevgiyle bunu yenecekti. Sevdiği adamın sıcaklığı ve sevdası tamamen gerçekti ve buydu onu ayakta tutan. Nasıl şimdi kucağında güvende hissediyorsa, her anında da ona güvenecekti.

Gözlerini kapattığı için etrafını göremiyordu ama odaya girdiklerini anlamıştı. Kutay'ın kendisini yavaşça aşağıya indirdiğini fark ettiği anda, artık gözlerini kapatarak, bazı şeylerden kaçamayacağını da biliyordu. Yavaşça araladığı gözleri kendine tamamen yabancı bir yer gibi görünen bir tanıdıklıkla karşılaşmıştı. Şimdiye kadar gördüğü en güzel odaydı. Her şey bembeyazdı. Yatağın üzerindeki örtüyse o kadar güzel bir işçilikle yapılmıştı ki, insan dokunmaya bile kıyamazdı. Gözleri hangi ayrıntının üzerinde duracağını şaşırmıştı. Büyülenmiş gibi sağa sola bakarken, gözleri karşılaşmıştı.

"Beğendin mi?"

"Kutay burası çok güzel."

"Hayır hayatım güzel olan sensin. Burayı aydınlatan senin güzelliğin." derken çoktan karısının yanına yaklaşmış, hasret kaldığı dudaklarla buluşmuştu. Biranda yakalandığı alev ilk başta şaşırtmış olsa da, kendini tamamen Kutay'a bırakması zor olmamıştı. Sonunda isyan eden ciğerleri büyülü anlara bir es vermeleri gerektiğinin sinyalini vermişti.

Nefesi biraz daha düzeldiği anda baştan beri aklında olan soruyu yöneltmişti genç kadın "Kutay bu hazırlıkları yalnız mı yaptın?"

Kollarındaki kadının sıcaklığını hala hissederken aklında başka şeyler gezse de, onun cevap bekleyen meraklı yüzüne kıyamamış ve karısını şoke eden ayrıntıyı açıklamıştı. "Hayır hayatım, en büyük yardımcım Selma Sultandı."

Duyduğundan sonra hızla Kutay'ın kollarından sıyrılmış ve şaşkın bir ifadeyle, kocasına ne kadar güzel bir manzara sunduğunu bilmeden konuşmaya başlamıştı. "Yani bunların hepsini Selma Anne mi yaptı?"

"Öyle de diyebiliriz."

Gözleri sanki bir düğün için hazırlanmış yatağa kaydığı anda,

yüzündeki kırmızılık daha da artmıştı "Yani burada olacakların hepsini biliyordu..."

"Öyle de diyebiliriz." deyip, Loya'yı tekrar kollarının arasına almıştı ama genç kadının az önceki sakinliğinden eser kalmamıştı.

"Kutay ben çok utanıyorum. Yarın Selma annemin yüzüne nasıl bakacağım? Ya kadın bir de biz şey yapalım diye çocuklara bile bakmaya razı olmuş."

"Güzel karıcım o şeyi biraz açmaya ne dersin?"

"Zaten yeterince utanmış bir haldeyim, şansını zorlama istersen. Bir daha onun yüzüne hayatta bakamam."

"Annemin şu an yapmak üzere olduklarımızı düşündüğünü sanmıyorum güzel gözlüm. Onun için önemli olan mutluluğumuz."

"Olsun ama ben yine de utanıyorum." derken kaçmaya çalıştığı kolların etkisine girip, çoktan yüzünü Kutay'ın göğsüne gömmüştü bile.

"Güzel karıcım aslında sen onun ne düşündüğünden çok benim düşüncelerimi merak etsen hiç fena olmaz. Mesela şu an en çok istediğim şeyi tahmin etmekle işe başlayabilirsin."

Sesindeki davetkâr tını biranda içindeki bir şeyleri hareketlendirmişti. Yüzünü gömdüğü yerden çıkarmamaya özen göstererek cevaplamıştı bu soruyu "Bilmem ne düşünüyorsun ki?"

"Güzel karım beni uğraştırmak istiyorsa, ona istediğini versem iyi olur." derken çoktan aynanın karşısına getirmiş ve göğsünde saklı yüzü aynaya çevirmişti. Kulağına fısıldar gibi söylediği sözlerse Loya'nın içindeki kıpırtıları artırmıştı. "Düğün gecemizi hatırlıyor musun bir tanem?"

Hem de her anını hatırlıyordu. O gün sıkışan kurdele yüzünden oluşan yakınlığın kafasındaki görüntüsü vücudunun tepki vermesine neden olmuştu.

"Demek konuşmak istemiyorsunuz hanımefendi. Ama bu titremeyi evet olarak alıyorum ve o gün aklımda olanları size bu kadar süre sonunda itiraf ederek, sizden bu garip için iyilikler bekliyorum." derken elleri kurdelenin üstüne gitmiş, aynı düğün gecelerindeki gibi açmaya başlamıştı. Karısının aynadaki aksinin gözlerine bakarak kurdeleyi ilmeğinden çıkarırken, ellerinin ufak dokunuşlarıyla genç kadını sarsmaya devam ediyordu.

"O gün bunları çözmek senin sandığın gibi kolay olmamıştı."

"Ama... ama çok ko...lay gibi yapıyordun." Hızlanan nefesi ancak bu kadarına izin verebilmişti.

"Hayır aşkım hiçte göründüğü gibi değildi. Her kurdelede tenine değen parmaklarım yanmış, uzun zamandan sonra ilk kez bir kadına böylesine bir çekim hissetmekse aklımı karıştırmıştı. Son ilmekle birlikte nefesimde düzensizleşince, odadan resmen kaçtım. Orada biraz daha kalsam, ikimiz için de çok erken olacak bazı şeyler yüzünden, ilk günden yara almamıza neden olabilirdim. Evet aşkım tek kurdeleyle beni baştan çıkardığın için kendinle gurur duyabilirsin." derken son ilmeğe gelmiş, çözülecek kurdele kalmadığı anda Loya'nın çıplak sırtına ateşli bir öpücük bırakarak, o günden aklında kalan bir ayrıntıyı daha yerine getirmişti.

Nazikçe kendine çevirdiği kadının gözlerinin de en az kendisi kadar istekli olduğunu görmesiyle tekrar aradaki mesafeyi kapatıp, genç kadının ayaklarını yerden kesen öpücüklerinden birine daha başlamıştı. Her şeyin çok yavaş ve konuşarak ilerlemesi gerektiğini düşündüğü halde, Loya'nın kendine hissettirdikleri her seferinde bu düşüncelerini yerle bir etmekten geri kalmıyordu.

"Biliyor musun güzel gözlüm o günden sonra kaç kez gelinliğini üzerinden çıkarma hayalleri kurduğumu söylesem inanmazsın."

Kocasının yaptığı itiraf şaşırmasına neden olmuştu "Gerçekten böyle bir hayal kurdun mu yoksa bunu kendimi iyi hissetmem için mi söylüyorsun?"

Loya böyle bakmaya devam ederse bu sabrının sonu olacaktı. "Sözlerim tamamen gerçek."

Yaşadığı heyecanın arasında "Sana böyle şeyler... hissettirmiş olma ihtimalim olduğunu hiç düşünmemiştim." derken hala şaşkınlığını koruyordu.

O anlarda kollarındaki kadının masumluğuna bir kez daha şahit oluyordu. Dünyanın en güzel kadını ve geliniyken, bir erkeğin hayallerini süsleyebilme ihtimaline bile inanmayacak kadar narin bir kadındı karısı "Hala kendinin farkında değilsin, değil mi? Sana başka inanamayacağın bir şey daha söyleyeyim mi?"

Merakla açılan gözleriyle bakarken "İnanmayacağım mı?" diye sormuştu.

"Evet aşkım inanamayacağın." derken Loya'nın kulağına eğilmiş ve fısıltı şeklinde dökülen kelimeler genç kadının tamamen kızarmasına neden olmuştu.

"O gelinliği üzerinden çıkardıktan sonra ne yapmak istediğimi

de düşündüm dersem..." sonrasında kendini o sıcaklıktan geriye çekip, direkt gözlerinin içine bakmaya başlayarak "...bana ne dersin?"

Loya duyduğundan sonra boğazına sanki bir şey kaçmış gibi öksürmeye başlayınca, Kutay'da bundan başka yanıt alamayacağını anlamış, güzel karısı için artık sözlerden ziyade icraata geçmesi gerektiğinin sinyalini almıştı.

Öksürük nöbeti geçen kadının dudağında başlayan gezinti, bakmaya doyamadığı boynu ve omuzlarında devam ederken, hayatta kendinden daha şanslı biri olduğunu daha düşünemez bir hale gelmişti. Tabi aynı anlarda kollarındaki kadında mutluluk denizinde kulaç atmaya başlamıştı.

Genç adam aralarındaki küçücük uzaklığa bile tahammül edemez halde, karısını üzerindeki gelinlikten kurtarmış ve nazikçe yatağın üzerine yatırmıştı. Heyecanlı bir halde Loya'yı öpücükleriyle aralarında geçeceklere hazırlarken genç kadının ani hareketiyle biranda kenara yığılmıştı.

"Kutay örtüleri kaldırmadık. Annem sonra ne düşünür?" derken yatağın üzerinde sadece iç çamaşırlarıyla kocasının gözlerine nasıl bir seyirlik sunduğundan habersiz bir halde, yüzündeki panikle görülmeye değer bir görüntü oluşturmuştu.

Şu an aklındaki son şey örtülerin kırışması olan genç adam karısının baştan çıkarıcı görüntüsü karşısında yutkunmak zorunda kalarak konuşmaya başlamıştı. "Örtüler mi? Hayatım bunları düşünebildiğine göre senin aklını başından alma işini doğru yapamamışım. En iyisi buna baştan başlamak." deyip, Loya'yı tekrar kollarının arasına almıştı. Dediği gibi aklını başından alacak yakıcılıkta bir öpüşle dudaklarını mühürlemiş, karısının da aynı sıcaklıkla karşılık vermesiyle günlerdir hasret yüreği kana kana sevdiğini içmeye başlamıştı. Sonrasında ne Loya'nın aklında kırışacak örtüler, ne de Kutay'ın aklında yavaş ilerleme düşüncesi vardı. Birbirlerine hasret iki beden tek olup, bunun güzelliklerini hissederken, ortamda duyulan tek ses ikisinin nefesleri ve birbirlerine olan aşklarının derinliklerini itirafları olmuştu.

Yakıcı dakikalardan sonra iki âşık dinlenmek için birbirlerinin sıcaklıklarını hissederek nefeslenmeyi seçmiş, olabilecek en yakın halde yaşadıkları anları düşünüyordu.

"Hayatım hala örtülerin kırışmasını mı dert ediyorsun?"

Sevdiğinin kalp atışlarını dinleyerek, göğsünün üzerine uzanmış

olmanın tatlı rehavetiyle duymuştu Kutay'ın inceden iğnelemesini. Örtüler hakkında konuşmasından sadece saniyeler sonra aklında ne örtü ne de birilerinin ne düşüneceği kalmış olduğundan kocasının sözlerinin altında yatanı çok iyi anlamıştı. "Yok hayatım onları dert etmeyi bıraktım. Ne de olsa sana ütületmeyi düşünüyorum."

"Seninle her gecem böyle olacaksa, ben seve seve ütüye varım. Bununla beni korkutacağını düşünme." derken çapkın bir sırıtış oturmuştu yüz hatlarına.

"Kutay Aslan'ın korkacağını düşünmedim zaten." derken sevdiğinin kalbinin tam üstüne tüm sevgisiyle bir öpücük bırakmayı da ihmal etmemişti. Tabi bunun Kutay'ın sakinleşmeye çalışan hormonları için yeni bir atak başlangıcı olduğunu anlamasıysa çok zamanını almamıştı. Gecenin ilerleyen saatleri sadece ikisine özel ve yıllarca hatırlayacakları kadar güzel bir şekilde devam etmiş, iki sevdalı yürek tüm sevgilerini her şekilde birbirlerine gösterirken, daha önce yaşadıkları gecenin tüm olumsuzluklarını da bir daha açılmamak üzere derinlere hapsetmişti.

Aynı o gün gibi bir ruh haliyle uyanmış olsa da, yanındaki sıcaklığı hissetmek hiçbir korkuya yer bırakmamış, içinde sadece kocasının karşısında ilk kez bu kadar çıplak olmanın çekingenliği kalmıştı. Tabi gece olanlardan sonra bu utanma durumu komik görünse de, buna alışıncaya kadar Kutay'ın imalarından kurtulamayacağını da bilerek gözlerini hafifçe aralamıştı. Aynı anda da kendisine hayran hayran bakan bir çift gözün parlaklığıyla yeni güne başlamıştı.

"Günaydın"

"Gün...aydın." derken sesindeki duraksamayı öteleyerek sözlerine devam etmişti "Sen ne zaman kalktın?"

"Yaklaşık iki saat önce diyebilirim."

"Neden beni çağırmadın?"

"Öyle güzel uyuyordun ki, kıyamadım. Hem senin dinlenmeye ihtiyacın vardı. Seni uyandırmayı çok istesem de, o kadar acımasız olamadım. Ne de olsa, iki küçük melek annelerini bekliyor. Bu yüzden biraz uyuman en iyisiydi."

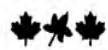
"Çok özledim Kutay. Burnumda tütüyorlar."

"Ben de özledim bir tanem. Ama gitmeden saatlerdir seni bekleyen kocana da bir güzellik yaparsın sanırım." diyerek küçük yaramazlığına başlamıştı.

Günlerdir gözüne uyku girmemişti yaşlı kadının. Oğlunun hazırlıklarına yardım etmiş, düğünde yapamadığı tüm ayrıntılarla bizzat ilgilenerek, gerçek bir çift olan evlatları için en güzelini hazırlamıştı. Tek isteği her şeyin yolunda gitmesi ve artık kötü günleri gerçekten artlarında bırakmaktan başka bir şey değildi. Geceyi melekler gibi uyuyan torunlarının yanında geçirmiş, onların uyurken ki nefes sesleriyle sakinleşebilmişti. Şimdiye kadar ses çıkmadığına göre oğlunun planları tıkır tıkır işlemiş gibi görünüyordu ama onları görmeden de rahat bir nefes alamayacaktı.

Gözleri pencereden dışarı dalgın dalgın bakarken duymuştu gelen araba sesini. Bekledikleri gelmiş, kalbi küçük bir kuş gibi son hızla atmaya başlamıştı. Direkt karşılamak istese de, kapıda beklediğini belli etmemek için bu isteğini geriye ötelemişti. En iyisi onların yukarı çıkışlarını en iyi görebileceği bu yerde gelmelerini beklemekti. Arabadan indikleri an kenetlenen eller, yüreğine su serpmişti. Birbirleriyle konuşan çift, öyle sevimli bir görüntü sergileyip, yaşlı kalbi öylesine büyük bir sevince boğuyordu ki, bunu ancak sözlerinden çok, hareketleriyle hissettirebilecekti. Gelininin çekingen tavırlarını daha merdivenleri çıkarken fark etmişti. Yüzünün kırmızılığı bu kadar mesafeden bile görebildiğine göre, karşılaşma konusunda çok sıkıntılı olmalıydı güzel gelini. Bunun nedenini zaten tahmin ettiği için bu konuda onun rahatlatılmaya ihtiyacı olduğunu da anlamıştı.

Kapının önüne geldiklerinde yol boyu olan heyecanı daha da artmıştı. Her şey çok güzel geçmişti ama bu karşılaşma anında, hakkında neler düşünecekler diye merak eder bir halde kendine işkence etmeye devam ediyordu.

"Ah bir tanem neden kendine bu eziyeti ediyorsun? Annem için önemli olan mutluluğumuz. Gece aramızda olanlar değil."

"Ama Kutay düşünsene kadın bizim için düğün yatağı bile hazırlamıştı. Üstelik gece bebeklere de bakmaya gönüllü oldu."

"Aşkım bunun, onun için sorun olmadığını sana kaç kez söyledim. Kendini hırpalama artık. Yoksa her gecenin sabahı aşağı bu suratla inersen, daha ilgi çekici olursun benden söylemesi. İnsanların aklında bir şey olmasa da, senin bu kızarmış elma suratından her şeyi açıkça okurlar."

Kocasının sözlerinden sonra elleri otomatik olarak yanaklarına gitmişti. "Ne yani şimdi yanaklarımdan, gece yaşadıklarımız anlaşılıyor mu?"

Karısının kızarmış suratını avucunun içine alıp, kendine yaklaştırarak dudaklarına küçücük bir öpücük kondurmuştu. "Ben seninle ne yapacağım Loyam? Öyle saf ve temizsin ki... Ben çok şanslı bir adamım."

Kocasının sevgi sözcükleri kalbinin biraz daha sakinleşmesini sağlamıştı. "Kaçarımız yok artık, içeri gireceğiz."

"İşte benim cesur karım." diyerek zile uzanmıştı. Açılan kapıdan sonra da içeri girmişler ve Selma Hanım'ın salonda olduğunu öğrendikten sonra ona bir selam verip, bebeklerinin yanına çıkmaya karar vermişlerdi.

"Hoş geldiniz."

"Hoş bulduk annecim. Umarım size zorluk çıkarmadılar?"

"Yok kızım meleklerim gerçek birer melek gibi sessiz ve usluydu. Babaannelerini hiç üzmediler."

"Buna sevindim. Resmen burnumda tütüyorlar."

"Onlarda seni özlediler. Hadi bakalım yukarıdakiler artık daha fazla beklemez. Çık da şu iki afacanı doyur artık." derken anlayışla gülümsemişti.

Onun içtenliğiyle öncesinde duyduğu tüm sıkıntıları buhar olmuş, bir kez daha gerçek bir aile olduklarının hisleriyle dolmuştu.

Beş yıl sonra

Koşarak gelen kızının şaşkınlığını yaşamadan oğlu da onlara katılmıştı.

"Anne Arhan saçımı çekti."

"Ama önce o benim bacağıma vurdu."

"Hiçte bile... Önce sen bebeğimi aldın."

Alışmıştı artık iki küçüğün birbirleriyle uğraşmalarına. Başlarda ikisini idare etmek biraz zorlasa da, küçükleri patronun kim olduğunu anladıktan sonra daha sakinlemişlerdi. Tabi bazı zamanlarda eski günlerine dönmekten geri kalmıyordu iki afacan.

"Arhan, Asel bugünün anlamını biliyorsunuz, değil mi kuzularım..."

"Anne ben kuzu değilim."

"Tamam küçük kuzum ve aslan oğlum. Şimdi oldu mu?"

Oğlunun onaylayan ifadesi gülümsemesine neden olmuştu. Abisinin küçük bir kopyası olmuştu küçük Arhan.

"Evet şimdi konumuza dönelim. Bugün neydi?"

İki küçük çocuk aynı anda "Tuğrahan abimizin doğum günü" deyip oldukları yerde zıplamaya başlamıştı.

"Evet bugün abinizin doğum günü ve siz iki yaramaz, bana bu gün uslu duracağınıza söz vermiştiniz. Görüyorum ki, daha günün ilk saatlerinde bu sözünüzü unutmuş görünüyorsunuz."

"Ama anne..."

"Asel'im güzel kızım. Şimdi kardeşinden özür dile. Sen de Arhan."

İkisi de gönülsüz bir özür dileyişten sonra, sanki biraz önce birbirlerine düşmanca bakanlar onlar değilmiş gibi gün içinde yapacaklarını birbirlerine anlatmaya başlamıştı.

Çocuklarının keyifli anlarını izlemek Loya için her zaman önemli olmuştu. Şimdi de bunun keyfini çıkarır haldeydi. Arkasından gelen sese döndüğü anda çocuklar konusunda en büyük yardımcısı da gelmişti.

"Affedersiniz Loya Hanım, aşağıda küçük bir iş çıktı da, gelmem biraz gecikti."

"Önemli değil Diyar. Şimdi bu ufaklıklar sana emanet. Benim pastaneye gidip, son kontrolleri yapmam gerek. Her şeyin kusursuz olmasını istiyorum. Bugün oğlum on dört yaşına basıyor."

"Gözünüz arkanızda kalmasın Loya Hanım."

"Teşekkürler Diyar." dedikten sonra aşağıya yönlenmişti.

Kendisine yıllardır bir abla olan kadının ardından bakarken ona ne çok şey borçlu olduğunu düşünüyordu. Okuması için elinden geleni yapmış, sevdiği ile nişanlanması için de aile içinde önayak olmuştu. Hatta okuldan geri kalmaması için bebeklere bakma konusunda zorlanacağını düşünüp, bu konuda da evdekilerle birlikte oluşturduğu bakıcı timiyle, işlerini büyük ölçüde hafifletmişti. Ona kimsesizliğini unutturan bu sevgi dolu kadın için elinden gelen tek şeyle yardımcı olmuş, onun için önemli olan iki meleği gözü gibi korumuştu.

"Anne ben çıkıyorum. Gerekli her şey hazırlanmış zaten. Kontrolleri yapıp, hemen döneceğim."

"Tamam kızım burada da her şey yolunda. Bahçe gün için hazır. Süslemeleri de dün bitirmişlerdi. İkramlıkların bize düşen kısımları da tamam. Saati geldiğinde yerlerini alacak kişilerle de anlaşıldı zaten. Misafirleri beklemekten başka bir şey kalmadı."

"Tuğrahan'ın dün Eneslerde kalmasına izin vermek iyi oldu. Yoksa hiçbir şey sürpriz olmuyor paşama biliyorsun."

"Bilmem mi? Yine bir şeyler döndüğünü anlamıştır ama biz hayal kırıklığına uğramayalım diye bilmez numarası yapıyordur."

"Bu kadar zeki bir genç adama sürpriz de zor oluyor. Ona yapılan her şeye değer benim bir tanem."

"Mezarlığa ne zaman gideceksiniz?"

"Kutay'la görüştüm. Eneslerden Tuğrahan'ı alacak. Sonra orada buluşacağız."

"Benimde selamlarımı dualarımı götürün kızım."

"Elbette götürürüz annem. Hadi görüşmek üzere"

Sonraki saatler büyük bir hızla geçmiş, son kontrolleri yapılan tüm ürünler eve gönderilmişti. Artık bebekleri biraz daha büyüdükleri için işe gelme konusunda rahatlamış olmanın tadını çıkarıyordu. İlk zamanlar onları birkaç saat bile bırakmak işkence gibi gelir olmuştu. Bu yüzden de sütten kesene kadar çoğu zaman pastaneye gitmesi gerektiği anlarda, küçüklerini de yanında götürmüş, iki küçük afacan dükkânında maskotu olmuştu.

Mutluluğu her gün daha da artarak zirve yapmıştı. Yıllar öncesinde böylesine güzel bir hayatı aklına bile getiremezken, şimdi bunun devamı için dualar ediyordu. Aynı anda çalan telefon yaşadığı duygusallıktan çıkmasını sağlamıştı. "Aşkım..." Kelime dudaklarından büyük bir hasretle çıkmıştı.

"Merhabalar güzel gözlüm. Sen beni her telefonda böyle karşılıyorsun ya, her saat bunun için aramak istiyorum."

"Kutay Bey her saat beni ararsanız, ne siz ne de ben işlerimize odaklanabiliriz."

"Zaten bu yüzden ya aramamam... Aslında seni yanımdan ayırmamak daha mantıklı ama..."

"O zamanda benden sıkılırsın."

"Senden sıkılmak mı? İşte buna gülerim. Sen benden sıkılmazsan, ben senden bir ömür sıkılmam."

"Sence ben sizden sıkılabilir miyim yakışıklı kocam?"

"Seni seviyorum Loyam."

"Ben de aşkım... Ben de..." derken kocasının sesindeki özleme, sevgiye, aşka denk bir seslenişle dile geliyordu. "Bak yine aklımı başımdan aldın konudan saptık. Sen Tuğrahan'ı aldın mı? Ben mezarlık yolundayım."

"Eneslerin evinin önünde bekliyorum. İşte doğum günü çocuğu da geliyor. Hadi hayatım orada görüşürüz." derken merdivenlerden inen oğlunun ne kadar büyüdüğüne bir kez daha şaşkınlıkla

bakıyordu. Boy atmıştı ve ergenliğin dönemindeydi. Geçen süre boyunca, aynı güzel kalpliliğini sürdürmüş ve örnek bir evlat olarak hiçbir zaman onu hayal kırıklığına uğratmamıştı.

"Çok beklettim mi?"

"Ben de yeni gelmiştim."

"Annem yok mu?"

"Orada buluşacağız."

Sonrası sessiz ama bir sürü düşüncenin ev sahipliğinde geçen dakikalar olmuştu. Tuğrahan, ilk kez mezarlığa gittiğinde Loya'nın elini hiç bırakmamış, sonrasında gitmeye alışmış olsa da, Loya'nın da yanında olmasını istemişti. Hiç tanımadığı annesi ve ona anne kelimesinin tüm anlamlarını hissettiren kadınla aynı ortamda bulunmanın huzurunu yaşamak küçük kalbi için büyük anlamlar oluşturmuştu. Her doğum gününde de bu üçlünün mezar ziyareti klasik bir tören halini almıştı.

Elindeki buket ve suyla Leyla'nın mezarına yaklaşırken her zamanki gibi kalbinde değişik duygular hissediyordu. Mezarın başına geldiğinde elindekini üzerine bırakıp, suyu da mezarın üzerine döktükten sonra başlamıştı konuşmaya.

'Bugün onlardan ayrı gelmek istedim. Seninle kadın kadına bir sohbet yapıp, sana son olaylardan bahsederim diye düşündüm. Biliyorsun bugün oğlumuzun on dördüncü yaş günü. Tabi ki de biliyorsun, bu senin de dünya üzerindeki son günündü. Ama arkanda öylesine kıymetli bir evlat bıraktın ki, sana ne kadar dua etsem az. Bazen bizi gördüğünü düşünüyorum. Kutay'la birleşmemize vesile olduğunu bile hissediyorum. Seni o yıllarda tanımamış olsam da, sonrasında hakkındaki her şeyi öğrendim ve sana olan hayranlığım gün geçtikçe daha da arttı. Çünkü senin bıraktığın emanetler, benim hayatımın anlamı oldu. Umarım onlara senin istediğin gibi bakabiliyorumdur. Selma Anneden de selam getirdim. Seni çok seviyor. Senin hakkında en çokta ondan bir şeyler öğrendim. Nasıl mükemmel bir kadın olduğunu, sevdiklerine kol kanat germeni ve hayatı onlar için kolaylaştırmana hayran kaldım. Her öğrendiğim detay kalbinin büyüklüğünü bir kez daha görmeme neden oldu. O kadar sevdiğin adamın, senden sonrasını bile düşünüp, bu yönde hareket etme gücüne sahip kaç kadın vardır hayatta... Sen nadide bir çiçek gibi yaşamışsın Leyla. Kısa olan ömründe öyle çok

güzelliklere neden olmuşsun ki... Emanetlerine gözüm gibi bakıyorum. Rahat uyu Leyla.' Kalbi dile gelmiş söze dökülmeden kalpten akmıştı tüm sözler. Ardından gelen sesle gerçek hayata dönebilmişti.

"Erken gelmişsin."

"Evet sizi girişte değil de, burada beklemek istedim." Oğlunu gördüğü anda hemen kollarını açmış ve büyük bir duygu yoğunluğu içinde olduğunu tahmin ettiği evladını sıcaklığıyla rahatlatmaya çalışmıştı. "Gel annesinin kuzusu. Leyla annen seni bekliyor."

Küçük çocuk mezarın üzerine getirdiği buketi bıraktıktan sonra dualarını etmiş ve annesiyle konuşmaya başlamıştı. *"Merhaba annem. Bugün on dört yaşıma girdim. Önceleri doğum günleri konusunda babama kızardım ama gerçeği öğrendim artık. Benim doğum günümün senin ve kardeşimin ölümleri olduğunu biliyorum. Bu çok garip bir duygu. Bu yüzden kendimi çok suçladım. Sanırım Loya annem olmasa daha da suçlardım ama onun yardımıyla atlattım o günleri. Sizi hiç görmemiş olsam da, kalbimin en güzel köşesinde saklıyorum. Elbet bir gün kavuşacağız. O zamana kadar size olan sevgim artarak devam edecek. Doğum günü kutluyorum diye umarım bana kızmıyorsunuzdur. Kalbim kızmadığınızı söylüyor. Hayatın devam ettiğini ve yaşanması gerektiği gibi yaşanmasını söylüyor herkes. Senin de bunu isteyeceğini biliyorum annecim. Yine de sizi çok özlüyorum. İyi ki Loya annem, babam, kardeşlerim ve Selma annem var. Yoksa her şey benim için daha zor olurdu. Sizi çok seviyorum annem. Hem de çok fazla."* diye içten konuşmalarıyla annesi ve kardeşine seslenirken, bir yandan da gözyaşlarının akmasına engel olamamıştı. Sonunda kalbi biraz daha hafiflemiş şekilde ayağa kalkmış ve Loya'nın sıcacık kucağındaki yerini almıştı.

Onlara büyük bir hayranlıkla bakan Kutay ise hayatının bir dönemine ev sahipliği yapan kadının mezarının başına çökmüş dualar eşliğinde bir kez daha şükranlarını sunmuştu ilk hayat arkadaşına. *"Teşekkürler Leyla, her şey için çok teşekkürler."*

Yol boyu kimsenin ağzını bıçak açmamıştı. Tüm hazırlıkların bittiğini ve evde herkesin hazır bulunduğunu bildiren mesajdan sonra Loya biraz daha rahatlamış ve oğlunun bu melankolik halinin biraz sonra dağılacağını umarak eve doğru sürmüştü arabasını. Arabayı park ederken, gelenlerin arabalarının saklanmış olmasından memnun olmuş, Tuğrahan'ın böylesine büyük bir parti beklemediğini bildiği için bu sefer onu şaşırtacak olmanın keyfini şimdiden yaşamaya başlamıştı.

"İkizler bahçede olacaktı o tarafa gidelim mi?"

"Çok özledim onları."

"Onlarda seni çok özledi abisi. Sabah seni sayıklamaktan helak oldu küçük cimcime."

Arkadan Kutay'ın da gelmesiyle kadro tamamlanmış, atılan adımlar sürprize biraz daha yaklaşmalarını sağlamıştı. Sonunda bahçeye girdikleri anda onlarca kişinin hep bir ağızdan söylediği sözlerle Tuğrahan'ın yüzündeki şaşkınlık görülmeye değer bir an olmuştu. Bu anlar tutulan fotoğrafçının kadrajında unutulmayacaklar arasına girmişti.

"İyi ki doğdun Tuğrahan"

"İyi ki doğdun Tuğrahan"

"İyi ki doğdun Tuğrahan" Sözleri bahçeyi bayram yerine çevirmişti.

Tuğrahan, buğulanan gözleriyle yanındaki kadına içinden taşan bir sevgiyle bakarak, boynuna sarılmıştı. "Teşekkürler anne."

"İyi ki doğdun oğlum. İyi ki bizimlesin. İyi ki beni hayatına kabul ettin."

Sonrasında tebrikleri kabul etmek düşündüğünden de uzun zamanını almıştı. Parti alanını okul arkadaşları, öğretmenleri, halaları, enişteleri, kuzenleri, aile büyükleri, Derin-Mehmet, Burak-Simer, Ferit-Ceylan ve bir sürü küçük çocuk şenlendirmişti.

"Abi beni kucaklamadın ama. Unuttun beni." diyerek kendisine sulu gözlerle bakan meleğini hemen kucağına almıştı. "Özür dilerim bir tanem. Seni hiç unutur muyum? Seni sona bıraktım ki, herkesten daha çok sana sarılayım istedim."

"Gerçekten mi?" Küçük cimcimesinin gözleri anında parlamıştı.

"Tabi ki sahi. Sana hiç yalan söyler miyim?"

"Canım abim benim." derken Tuğrahan'ın yanaklarına sulu öpücükler kondurmaktan da geri kalmamıştı.

"Hadi kızım abini bırak da pastasını üflesin."

"Ama bırakmak istemiyorum."

"Aselciğim hadi güzel kızım."

"Bana zararı yok anne. Hatta uğurböceğim yanımdayken, pasta üflersem dileklerim daha çabuk kabul olur."

"Öyleyse gelin hadi. Herkes seni bekliyor."

Pastanın başına geldiğinde annesinin yine bir sanat eseri orta-

ya çıkardığını görüp, hayran kalmıştı. Kucağındaki uğurböceğiyle içinden bu mutluluğun daim olması için dilediği dilekle üflemişti tüm mumları. Sonrasında çalan müzikte gözleri annesi aramış, bulması da zor olmamıştı.

"Kızım abinle dans etmeme izin verir misin?"

"Ama ben de abimle dans etmek istiyorum."

"Seninle dansı ben etsem kabul eder misin baldan tatlı kızım benim?"

Babasını gördüğü anda yelkenleri suya indirmişti küçük melek. Kayar gibi geçmişti abisinin kucağından babasının koruyucu kollarına "Yakışıklı babam benim." derken çoktan müziğin ritmine kapılmıştı. Genç adam bir yandan kızının döndürürken bir yandan da oğlu ve karısına büyük bir sevgiyle bakıyordu. Tam arkalarında salınan minik oğlunun da bu dansta kavalyesiz kalmadığını anlamıştı. Küçük Arhan, Derin'in kızını kollarına almıştı bile.

Müziğin ritmiyle salınırken "Teşekkür ederim anne" diyerek sözlerini yansıtan gözlerle bakıyordu.

"Senin için az bile. Elimden gelse daha da mutlu olacağın şeyler hazırlardım."

"Daha fazla mı? Bundan daha fazla mutlu olabilir miyim? Sanmıyorum anne. Sizle geçirdiğim her gün benim için mutlulukların en büyüğü."

"Biz de aynısını düşünüyoruz kuzum. Sen olmasan, bu mutlulukta olmazdı. Sen bizim vesilemizsin. Bu temellerin en kuvvetli harcısın."

Anne olarak benimsediği kadının dudaklarından duyduğu her söz kalbi için inanılmaz önemliydi. Loya ona gerçekten anne olmuş, anlamını bilmediği bu dört harfli kelimenin içini doldurarak leylek masallarının ötesine uçurmuştu.

"Pasta harikaydı."

"Beğendin mi?" derken gözlerinde oğlunun vereceği yanıtı merak eden inanılmaz bir ışıltı vardı.

"Beğenmek mi... Bayıldım. Zaten senin pastalarının üzerine

pasta tanımıyorum. Annem sen yaparsın da kötü olur mu zaten? Ellerine sağlık."

"Afiyet bal şeker olsun paşam." derken müziğin ritmine de uymaya devam ediyorlardı. Biten şarkıdan sonra yeni bir tane başlamış ve aynı ritme devam ederlerken Kutay ve Asel yanlarına gelmişti.

"Oğlum eşlerimizi değiştirsek, sen bu küçük prensesle dans etsen ve bende annene dans konusundaki gelişmelerimi göstersem, kabul eder misin?"

Asel'i kollarına alırken, çoktan yanıtı vermişti "Memnuniyetle"

"Demek dans konusundaki gelişmelerinizi göstereceksiniz Kutay Bey. Görende tango ya da vals yapacağız sanır. Normal iki ileri iki geri salınacağız. Bu mu bana göstereceğin dans?" derken yalancıktan bir sitemle bakıyordu sevdiğinin suratına.

"Aşkım seninle tango ya da vals yapmayı çok isterim ama bu dansları yaptığımız zaman içimdeki yangının herkes tarafından görülmesinden korkarım. Ben sana dans konusundaki hünerlerimi ikimizin olduğu yerlerde göstereyim. Neme lazım bizim dansımızdan sonra itfaiyeye falan haber verirler. Bu riske girmemek en iyisi." derken çapkın bir gülüşle bakıyordu sevdiğine.

"Her şeye yanıtın hazır değil mi?"

"Ne yapalım güzel gözlüm, böylesine güzel ve zeki bir kadının karşısında aptal durumuna düşmemek için kendimi her daim yenilemek en büyük hedeflerim arasında."

"Deli" derken kafasını da sevdiğinin göğsüne yaslamıştı. "Sevdiğimiz herkes burada. Çok mutluyum Kutay. Bunu anlatmaya kelimeler bulamıyorum."

"Senin sayende güzel gözlüm... Buradaki her şey, senin bu güzel kalpliliğinin eseri." derken sevdiğine daha da sıkı sarılmıştı.

"Hayır aşkım bu hepimizin eseri. Affetmeyi bilmek, yeniden sevmeyi öğrenmek, dostlukları sürdürmek, yeni hayatları karşılamak ve bunun gibi bir sürü şeyi bu bahçedeki herkes çok iyi bir şekilde yerine getirdi. Şimdi de zor zamanların meyvelerini yiyor tüm sevdiklerimiz."

"Haklısın aşkım. Simer ve Burak'ın bu kadar mutlu olacağını düşünmemiştim ama onlar her zorluğu aşıp, birbirlerine sarıldılar ve bu güzel birlikteliği Duru'yla taçlandırdılar."

"Ya Ceylan ve Ferit'e ne demeli? Birbirlerine olan sevgilerini hissetmek için onlara bir kez bakmak yetiyor. Şansa bak ki Ceylan'da ikiz bekliyor. Hayat ne garip tesadüfleri barındırıyor. Zamanı geldiğinde ortaya çıkan şeyler hepimizin hayatını değiştiriyor."

"Bu arada Derinlerle dünür olabiliriz."

Etrafını incelerken duyduğu bu sözlerle kocasının gözlerinin içine bakmaya başlamıştı tüm şaşkınlığıyla "Derinlerle dünür mü?"

"Evet aşkım. Bizim küçük paşa Arhan efendiyi biraz önce Deren'le dans ederken gördüm. Kesin Mehmet görse kalbine inerdi. Bilirsin kızına nasıl düşkün..."

"Bunu küçücük bir ninni konusunda bana yasaklar koyan adam mı söylüyor?"

"Tamam da benim kızım daha çok küçük." derken savunmaya geçtiğinin bile farkında değildi.

"Küçük mü? Hazel'den yaklaşık olarak sekiz ay büyük hayatım. Sen Mehmet'e konuşuyorsun ya, asıl kendine bir bak. Küçük Asel'imin büyüyüp, evleneceği çağa geldiğinde, senden neler çekeceğini düşünüyordum da... Sanırım işimiz var."

"Evlenmek mi? Loya benim kızım daha çok küçük. Lütfen aklından bu düşünceleri çıkar." derken Loya'ya tartışma kabul etmeyeceğini anlatır bir bakış atmayı da ihmal etmemişti.

"Seni koca adam. Ben seninle ne yapacağım?" diyerek gözlerinden taşan aşkla sevdiğine bakmaya başlamıştı.

"Ne mi yapacaksın? Bugüne kadar ne yapacağını bulamadıysan bir kez daha anlatmaktan büyük keyif alırım güzeller güzeli karıcığım. Bu adamı seveceksin, hem de tüm kalbinle. Aynı o koca adamın seni sevdiği gibi." Sözleri söylerken sadece kelimelerle değil tüm bildiği şekillerle bu sevgiyi göstermek istese de, bir bahçe dolusu insanın önünde yaşayamayacaklarını bilmenin üzüntüsüyle bakmıştı genç kadına. "Ve şimdilik sadece bu dansla yetineceksin Loyam? Ama kabul edersen, çocuklar uyuduktan sonra seninle gizli yerimizde buluşmaktan büyük mutluluk duyacağımın da altını çizmeden edemeyeceğim. Karar sizin genç bayan."

"Büyük bir memnuniyetle kabul ederim yakışıklı kocam ama

çocukları uyutmanın sandığınız kadar kolay olmadığının da, daha kalın bir kalemle ben altını çizmek isterim."

"Sen orasını bana bırak güzel gözlüm. Kocan o iki meleği, öyle çabuk uyutacak ki, gözlerin yaşaracak."

"Demek bu kadar iddialısın. İyi öyleyse, geceyi iple çekiyorum."

"Benim de o ipin ucunu tuttuğumu bil. Birlikte çekersek daha çabuk gelir." derken biten müzikle birlikte konuklarla ilgilenmek için ayrılmak zorunda kalmışlardı.

"Oğlum bunun özel bir parti olduğunu söyleseydin gelmezdik."

"Yine ne yaptım Burak Bey?"

"Ne olacak oğlum dans mı ediyordun, yoksa başka şeyler için zemin mi hazırlıyordun bu mesafeden kestiremedim."

"Senden de bir şey kaçmaz zaten. Üstelik bana diyene de bak. Duru'nun doğum gününde olanları unuttum sanma. Hem sen bana saracağına, kendi işine baksana."

"Bakıyorum zaten. Bugün işim aslan parçasının doğum gününü şenlendirmek. Ha o günü kafanda nasıl hatırlıyorsun bilmiyorum ama ben senin eline o konularda su dökemem. Ustamsın."

"Zevzek."

İkilinin konuşmasına yanlarına gelen Simer'de dahil olmuştu. "Bakıyorum da yine atışma başlamış."

"Kızım şu kocanı başımdan al. Yine en büyük eğlencesine kavuştu bana sarıyor."

"Yok ben aranıza girmemem gerektiğini öğrendim. Hadi size iyi eğlenceler." dedikten sonra Burak'ın kulağına eğilip "Ben Duru'yu doyurmaya gidiyorum." demişti.

"Bende geleyim mi?" diye hevesle atılan kocasını, bir bakışla olduğu yerde kalması konusunda uyarmıştı. "Aklımdan bile geçirme. Sen gelirsen, 10 dakikalık iş bir saate çıkar."

"Uslu duracağım ama" derken masum bir surat ifadesiyle sevdiğine bakmaya devam ediyordu.

"İnanmam Burak Bey. Bu yüzden sizin burada olmanız benim açımdan en güveniliri. Hadi hoşça kalın."

Onların atışmalarına şahit olan Kutay için olay düşündüğünden de eğlenceli olmuştu. Giden Simer'in ardından hasretle bakan Burak'a laf sokmaktan da geri kalmamıştı.

"Sanki ortamda bir yanık kokusu var gibi. Sen de kokuyu alıyor musun?"

Duyduğu sözlere saf saf yorum yapmaya başlamıştı genç adam "Yanık mı? Yoo ben öyle bir koku al-" sonrasında anladığıyla gözlerindeki kıvılcımlarla gerçek yangının şimdi başlayabileceğinin sinyallerini veriyordu.

"Eşekten düşeni eşekten düşen anlarmış. Tamam sustum. Gel Tuğrahan'ın yanına gidelim o da seni soruyordu kaç gündür." diyerek Burak'ı bahçede başka bir tarafa yönlendirmişti.

"Ceylan nasılsın?" derken elini karısının karnının üzerine koymuştu.

"Ferit daha beş dakika önce sordun. İyiyim dedim ya."

"Tamamda şurada doğuma bir şey kalmadı. Bugün gelmese miydik?"

"Ferit bak sinirleniyorum. Tuğrahan'ın bu gününü kaçıracağımı nasıl düşünürsün?"

"Tamam da hayatım, yorulmanı istemiyorum."

"Ben iyiyim Ferit. Arkadaşlarımı gördüm daha iyi oldum. Sen de biraz etrafla ilgilensen daha iyi olacak."

Onların atışmalarını gördüğü anda yine Ferit'in, Ceylan'ı sıkıştırdığını anlamıştı. Ceylan'ın yardıma ihtiyacı vardı. Bu görevde kendisine düşerdi. "Hey doktor bey, kızı rahat bıraksana."

"Ama Loya doğuma bir şey kalmadı. Endişelenmekte haksız mıyım?"

"Seni tıp fakültesine nasıl aldılar anlamıyorum? Hadi onu geçtim nasıl kadın doğum okudun? Arkadaşım, kadın hamile hasta değil. Bunu en iyi sen bilmelisin. Evhamı bırak da bu güzel günlerin tadını çıkarın." derken yalancı bir sinirle arkadaşının yüzüne bakmaya devam ediyordu

"Ben de ona bunu anlatmaya çalışıyorum ama bir türlü anlamıyor. Son günlerde haddinden fazla pimpirikli biri oldu. Boşuna dememişler terzi kendi söküğünü dikemez diye. Bunun en büyük kanıtı benim bu tatlı kocam oluyor."

"Tamam tamam haklısınız. Ama ne yapayım endişelenmemek elimde değil."

Ortamın duygusallığa geçmek üzere olduğunu sezdiğinde müdahalenin de vaktinin geldiğini anlamıştı. "Ceylancığım bu doktor seni doğumdan sonra da hemen spor salonuna yazdırır."

"Spor salonu mu?" Her ikisi de aynı anda aynı tepkiyi vermişti.

"Evet spor salonu. Bana ikiz hamilelikte küçük bir dünya olduğumu söyleyen birinden bahsediyoruz. Evet ikiz babası duygularınızı alabilir miyim?"

"Loya, ben hiçte bile sana küçük dünya demedim. Üstelik benim karım ikiz hamile olduğu halde, hala dünyanın en güzel kadını." derken, büyük bir aşkla sevdiği kadının gözlerinin içine bakmaya devam ediyordu.

"Öyleyse siz bu dünyanın en güzel hamilesini dansa kaldırsanız ve dört kişilik bir aile olarak, bizlere güzel bir seyir sunsanız hiç fena olmaz. Hadi Ferit, arkadaşıma buhranlar geçirtmeyi bırak da, doğumdan önceki sakinliğinin son günlerinde güzel bir gün geçirmesini sağla. Senin gibi ince ve kadın ruhundan anlayan bir adama bu yakışır."

"Haklısınız. Biraz abarttım galiba." deyip karısına dönmüş "Siyah saçlım, bu evhamlı, sıkıcı, seni ilgisiyle nefessiz bırakan bu adamla dans eder misin?" diyerek mahcup bir şekilde gülümsemişti.

"Büyük bir zevkle hayatım. Hiç sormayacaksın sandım."

Piste giden ikilinin ardından büyük bir sevgiyle bakarken, onların mutluluğuyla daha da mutlu oluyordu. "Bakıyorum da yine olaya el atmışsın."

"Ne yapayım yoksa Ceylan erken doğum yapacaktı."

"Aslında Ferit'e kızamıyorum. Senin hamileliğini başta bilmiyor olsam da, öğrendiğim anda ben de ondan farksız değildim. Bu yüzden onu çok iyi anlıyorum."

"Hatırlamaz mıyım? Kaç kez senin imaların yüzünden, bir şeyleri yanlış yapıyorum sanmıştım."

"O günler için özür dilerim aşkım."

"Hepsi geçmişte kaldı. Üstleri örtüldü ve ben şimdi dünyanın en mutlu kadınıyım. Bu yüzden kendini geçmiş için cezalandırma. Ben sadece olaya örnek olsun diye açtım o günleri. Başka bir şeyden değil." derken çoktan kocasının yanına yanaşmış "Hadi gel Derinlere bir merhaba diyelim." diyerek gülümsemişti.

"Ha bizim dünürlere mi? diyelim diyelim."

"Kutaaay!"

"Efendim hayatımın anlamı."

"Bak Derinlerin yanında da böyle konuşma yoksa Mehmet'in elinden alamam seni."

"Neden aşkım ne olmuş ki? Sadece dünürüm diyeceğim."

Kocasının bundan vazgeçmeye gönüllü olmadığını anladığı an, aklına gelenle gözleri ışıldamıştı. "Asel'in yanındaki Sarp mı?"

Kocası hemen oltaya gelmişti. "Sarp'ta kim?" derken araştırır gözlerle etrafı taramaya başlamıştı.

"Melek Teyze'nin en küçük torunu. Bizim Asel'den birkaç yaş büyük. Geçende pek eğleniyorlardı."

"Ne zaman eğleniyorlardı? Benim neden haberim yok?" Birbiri ardı sorularla hâlâ arama işlemine devam ediyordu.

"Niye telaşlanıyorsun ki... Büyüdüklerinde iki düğünü birlikte yaparız. Arhan ve Hazel'in yanında Asel'le Sarp nasıl olur?" derken büyük bir keyifle sırıtmaktan da geri kalmamıştı.

Sonunda karısının yaptığı ayarı anlamış ve susma zamanının geldiğine karar vermişti.

"Şimdi Derinlerin yanına gidebiliriz." diyerek kocasının koluna girip, onu yönlendirmeye başlamıştı bile.

"Eğleniyor musunuz?"

"Hayatım yine her zaman ki gibi muhteşemsin. İkramlıklara bayıldım."

"Sağ olsun Selma annemin çok yardımı var."

"İkinizin de ellerine sağlık."

"Sen nasılsın Mehmet?"

"İyiyim ama şu sizin küçük bey kızımın etrafında öyle dolanmazsa daha iyi olacağım."

"Mehmeeet!"

"Ne var yalan mı? Geldiğimizden beri şuna baksana." derken yanlarındaki iki sevgi böcüğünü gösteriyordu.

"Mehmet onlar daha çocuk."

"Evet aşkım ben de bunu diyorum zaten. Onlar daha çocuk. Ne o dans etmeler, çiçek vermeler. Kime çektiyse?" derken bir yandan da Kutay'a bakmaktan geri kalmamıştı.

"Gel hayatım biz Simerlerin yanına gidelim. Yoksa bu büyük çocuklar yüzünden günümü karartacağım. Ne bu kıskançlık ya..." diyerek Loya'nın kolundan çekiştirmeye başlamıştı.

Sonra aklına bir şey gelmiş gibi arkasını dönüp Mehmet'e son ültimatomu da vermişti "Yanına geldiğimde bir kez daha küçük, düğün, gelin gibi laflar duyarsam, benden çekeceğin var haberin olsun. Hadi hoşça kal benim akıllı koca bebeğim."

Eşlerini arkalarında bırakarak yürümeye başladıklarında aklına gelenle Loya'ya dönmüştü. "Hazal'la görüştün mü?"

"Dün aradı gelemeyeceği için çok üzülüyordu. Ama Türkiye'ye döndüğünde uğrayacağını söyledi. Hem Kerem'le de birkaç ay içinde nişan yapacaklarmış."

"Onun için çok mutlu oldum. Çok çalışıyor. Hayatını bir düzene oturtması lazım, kaç kez dedim. Zaman deyip, durdu."

"Telefondaki heyecanına bakacak olursak, o zaman gelmiş."

"Loya, o Tuğrahan'ın ki mi?"

Arkadaşının gösterdiği yere baktığında görmüştü müstakbel gelinini. "Evet o..."

"Kızım bunlar kesin büyüyünce evlenir."

"Sen de bendensin Derin. Daha öğrendiğimde ben de aynısını söylemiştim ama Kutay yok daha neler demişti. Geçen günler haklılığımı ispat ediyor."

"Ama çok yakışıyorlar."

"Kızım çocuğun yanında da böyle konuşup, aklına başka şeyler getirme."

"Ne olmuş sanki?"

"Tamam Şimal iyi kız ama her şeyin vakti var."

"Kızım on dört yaşında nikâh yapacak değiller ya..."

"Olsun canım, biz yine de çok fazla dillendirmeyelim."

"Ne oldu kıskandın mı paşanın başkasına olan ilgisini?"

"Ne münasebet" derken Derin'in yüzüne sinirli bir bakış atmıştı.

"Şaka yapıyorum kızım ya. Onu nasıl koruduğunu en iyi ben bilirim. Tuğrahan sana sahip olduğunu için çok şanslı."

Oğlunun olduğu tarafa dönerek konuşmaya başlamıştı "Hayır Derin, asıl şanslı olan benim." derken içindeki mutluluğa değer biçemiyordu.

Yıllardır süren dostluklar daha da pekişmiş, son günlerde ihmal edilen dostlar arasındaki mesafeler kalkmış ve gün herkes için çok güzel geçmişti.

"Annem ellerine sağlık her şey çok güzel olmuş."

"Güzel kızım asıl senin ellerine sağlık. Her şeyde senin emeğin var. Sen olmazsan bu yaşlı beden ne yapabilirdi ki?"

"Kendine haksızlık etme annecim. Sen bizim için çok önemlisin."

"Sağ ol güzel kızım. Bu yaşlı kalbi nasıl mutlu ettiğini bir bilsen..." derken gelininin gözlerine büyük bir sevgiyle bakmaktan geri kalmamıştı.

"Biraz daha kalsaydınız baba?"

"Yok kızım gidelim. Biliyorsun yarın yola çıkacağız. Tuğrahan için ertelemiştik bu seyahati. Şimdi zamanı geldi."

"Ne diyeyim hayırlı yolculuklar. Beni sık sık arayın. Aklım sizde kalmasın."

"Ararız güzel kızım."

"Sütnineme de selam söyleyin. Ufaklıklar tekrar gidelim diye her fırsatta söylenip duruyor."

"Siz de arayı açmayın gelin öyleyse."

"Kısmet bakalım." derken kızının koşarak geldiğini görmüştü.

"Dedeee" diyerek bacaklarına tutunan Asel'i bir çırpıda kucağına almış ve büyük bir sevgiyle bağrına basmıştı. "Bunlardan ayrılmak her gün daha zor oluyor. Görmediğim her gün burnumda tütüyorlar." derken saçlarına da öpücükler konduruyordu.

"Ben de seni özlüyorum dedeciğim."

"Oh dedesinin pırlantası da dedesini mi özlermiş? Sana ne getireyim bakayım söyle dedene?"

"Bebek getir, çikolata getir..." diyerek bir sürü isteğini bir çırpıda listelemişti.

"Hepsinden getireceğim dedeciğim. Sen de anneni üzme tamam mı?"

"Tamam dede."

Sonrasında tüm konuklar uğurlandıktan sonra ev sakinliğine geri dönmüş, genç kadın ayakları Tuğrahan'ın odasına yönlendirmişti. Yeni yaşına girmiş oğlunun ilk gününde nasıl olduğunu merak etmişti.

"Doğum günü çocuğu nasılmış bakalım?"

Dalgın dalgın baktığı ekrandan gözlerini içeri giren annesine çevirmişti "Affedersin dalmışım."

"Nasılsın bakalım?"

"İyiyim. Hem de çok iyiyim. Sizinle bundan başka bir duyguyu yaşamama imkân var mı zaten?"

"İyi ol oğlum. Hayatın boyu hep mutlu ol. Sen mutlu ol ki, bizler de mutlu olalım. Sen mutlu ol ki Leyla annen de huzur bulsun."

"Seni seviyorum anne."

"Bende seni seviyorum kuzum." derken çoktan kollarıyla sarmalamıştı, çocukluktan gençliğe adım atmak üzere olan küçük çocuğu.

İki küçük meleği de dikkatlice yataklarına yatırmıştı.

"Evet bugün hemen uyuyacağız tamam mı?"

"Ama hikâyemizi anlatmadın babacım"

"Tamam anlatacağım kuzum." derken kızının yanında kendine de yer açmış ve uzanmıştı. Oğlu da yan yatmış şekilde onlara katılınca ortam hazırdı.

"Bir varmış bir yokmuş. Pireler berber iken, develer tellal iken, ben dedemin beşiğini tıngır mıngır sallar iken çokta uzak olmayan yakın bir zamanda kalbi güz mevsiminin soğukluğunda bir adam varmış..."

"Baba pireler nasıl berber olur?"

"Akıllı kızım bu masal. Masallarda her şey olur."

"Baba Gazi Dedemin beşiği var mıdır?"

"Oğlum masal dedim ya. O kısımlara takmayalım tamam mı?"

"Olur..." derken gülmeye başlamıştı.

"Hadi devam et baba."

"Ediyorum güzel kızım." diyerek başlamıştı kaldığı yerden anlatmaya. "Hayatın kendisine sunduklarının farkında olmadan uzun yıllar yaşamış bu adam. Sonra hayatı öyle karışmış ki, içinden çıkılmaz bir hal almış. Ne yapacağını şaşırdığı anda periler kadar güzel kızı görmüş. O soğuklarda kalıp, buz tutan kalbinde bir kıpırtı hissetmiş bu adam. Tanımadığı bu kıpırtıyı merak etmeye başlamış ama kalbiyle birlikte beyni de buz tuttuğu için anlaması biraz zaman almış. Tabi bu sürede o periler kadar güzel kızı da elinden kaçırmamış ve evlenmişler. Adamın bir de dünyalar yakışıklısı bir oğlu varmış. O da bu peri kızını çok sevmiş. Onu annesi olarak kabul bile etmiş." Biranda anlattığı hikâyeyle eski günlere dönüp, sustuğunun farkına varmamıştı.

"Sonra ne olmuş baba?"

"Sonra aradan zaman geçmiş ve bu peri kızıyla evlenen adam içindeki kıpırtıya bir ad koymuş. Kalbindeki bu duygu aşkmış. Bunu anladığı anda yıllardır karlar altında olan kalbi tekrar canlanmaya başlamış. İlk önce azar azar çarpmış yüreği. Sonrasında ise büyük bir hızla atmaya başlamış."

Hikâyenin başında geldiği halde, dinlemek için ses çıkarmamıştı. Kutay'ın, çocuklarına anlattığı masallarını tekrar duymanın sıcaklığı seven kalbini sıcacık yapmıştı. Sonunda odaya göz attığında eski günlere dalıp, hikâyeyi anlatmaya odaklanmış kocasının çocukların uyuduğundan haberi olmadığını anlamıştı.

"Uyumuşlar."

"Efendim?"

"Uyumuşlar. Artık devam etmene gerek yok. Tabi hikâyenin sonunu bana anlatmak istersen seve seve dinlerim."

Kızının rahatını sağlayıp, oğlunun üstünü de örttükten sonra kalbinin hızını artıran kadının yanında almıştı soluğu. Ellerini beline doladıktan sonra da tüm albenili tavrıyla "Tabi ki de isterim hayatım ama sana böyle yüzeysel anlatmaktan ziyade, o kalp nasıl hızlanmış, o kalpteki buzlar nasıl erimiş bunları göstermekten de büyük keyif alırım."

"Merakla bekliyorum Kutay Bey."

"Saat erken olduğuna göre, bana verdiğiniz sözü hatırlatırım Loya Hanım."

"Ben de sözümü büyük bir zevkle yerine getireceğimi söyleyebilirim kocacığım." derken sevdiğinin dudaklarına aklını başından alan bir öpücük kondurmuştu.

Sonrası mutlu birlikteliklerine, anlayışın, sevginin, güvenin ve fedakârlığın eşlik ettiği güzellikte günler demekti. Birbirini seven iki kalbin sevdikleriyle atmasıydı.

Hayat bazen insanları hazırlıksız yakalardı. Hazırlıksız yakalanan hayatlar, zırhlarını kuşanamaz ve karşılarındakine gerçek halleriyle görünürlerdi. Böyle anlarda bazen öyle güçlü sevdalar ortaya çıkardı ki, Ferhat'ın Şirin'ini, Kerem'in Aslı'sını, Mecnun'un Leyla'sını kıskandıracak aşklara ev sahipliği yapardı dünya. Loya ve Kutay'da böylesine bir karşılaşmışlığın bir araya getirdiği iki insandı. Başlarda bilmediklerinin kıymetini, sonlarda anlayarak, hem kendilerine hem de çevrelerine inanılmaz güzellikte dokunuşlar yapmışlardı. İşte hayat yalın ve hesapsızca yaşandığında, karşısındakine de aynı doğallıkla karşılık verirdi. İki âşık bu gerçekleri anladıktan sonra daha da sıkı sarılmıştı birbirlerine ve sevdiklerine. Sonrasında da masal aşklarını kıskandıracak bir mutluğa ev sahipliği yapmışlardı.

SON

Güz Delisi

"Leyla öldü. Onun ölümünü kabullen artık. Bunun için kendini cezalandırmayı bırak. Kimse hiçbir şeyde suçlu değildi. Her şey olması gerektiği için oldu. Bunu artık anla. Hem senin bir çocuğun var. Onunda bir anneye ihtiyacı... Yoksa oğlun yakında bir leyleğe anne demeye başlayacak. Evlenmen lazım Kutay. Beni anlıyor musun? Ev-len-me-li-sin."

Hayat, insanları bazen hazırlıksız yakalar ve hazırlıksız yakalanan insanlar, zırhlarını kuşanamadan karşılarındakilere gerçek halleriyle görünürler... Böyle anlarda, bazen öyle güçlü sevdalar ortaya çıkar ki, Ferhat'ın Şirin'ini, Kerem'in Aslı'sını, Mecnun'un Leyla'sını kıskandıracak aşklara ev sahipliği yapar dünya.

Loya ve Kutay...
İşte böylesine bir karşılaşmışlığın bir araya getirdiği iki âşık. Oyun olarak başlayan ve sonrasında gerçeğe dönüşen düşler, hisler ve sevgiler...
Hem kendilerine hem çevrelerine inanılmaz güzellikte anlar yaşatıp, masal aşklarını kıskandıracak bir mutluluğa ev sahipliği yaparak, sizleri de bu anlara ortak edecekler. Mutluluk ve sevgi adına... Yalın ve hesapsızca yaşanan hayatlara...

ISBN:978-605-9011-98-3
9 786059 011983
28₺
www.parolayayinlari.com